4. BASKI

YTY
YURT
KİTAP-YAYIN

tarihi roman

FEDAÎLERİN KALESİ

ALAMUT

WLADIMIR BARTOL

Yurt Kitap Yayın 92 * Tarihi Romanlar Dizisi 1
ISBN 975-7076-09-0
3. Baskı Mart 2001, Ankara

Dizgi Yurt Kitap-Yayın
Kapak Tasarım ve Resim Serdar Toka
Baskı Cantekin Matbaası, Ankara

Yurt Kitap-Yayın
Meşrutiyet Cad. U/22 Kat: 6
Kızılay-ANKARA
Tel: (0312)4173549
Fax: (0 312) 425 36 40
e-mail: yurtkitap@e-koiay.net

FEDAÎLERİN KALESİ

ALAMUT

WLADIMIR BARTOL

tarihi roman

Çeviren
Atilla Dirim

KİTAP-YAYIN

Hıristiyanlann zaman ölçüsü ile 1092 yılının iik bahannda hatırı sayılır büyüklükte bir kervan, Sernerkant tan başlayarak Buhara üzerinden Horasan'ın kuzeyindeki Eibruz platosuna dek uzanan, bir zamanlar muzaffer ordulann kullandığı eski yolun üzerinde ağır ağır ilerliyordu. Karların erimeye başlamasıyla birlikte Buhara'dan ayrılan kervan haftalardır yollardaydı. Deveciler yorgunlukian halhallerinden belli olan hayvanlan harekete geçinmek için kırbaçlarını havada şaklatarak, sert seslerle bağırıp çağırıyorlardı. Ağır yük lerinin altında ezilen Hecin develeri, katırlar ve çift hörgüçiü Türkistan develeri, tek sıra halinde yürümeye çalışıyorlardı. Kervanı koruyan silahlı adamlar, küçük uzun tüylü atlarının üzerinde dimdik duruyorlardı. Ufukta uzanan dağ sıralarına dikmişlerdi gözlerini; bakışlarından hem yorgunluk hem de umut okunmaktaydı. Uzun zamandır inmemişlerdi atlarından. Bu nedenle de hedeflerine varmayı dört gözle bekliyorlardı. Demavend dağının karla kaplı zirvesi giderek yaklaşıyordu. Dağlardan esen soğuk rüzgâr yorgun insanları ve hayvanlan zindeleştirmişti. Fakat geceler çok soğuk geçiyordu. Deveciler ve silahlı muhafızlar, akşamları çevresine toplandıklan büyük ateşe giderek daha çok yaklaşıyorlardı. Homurdanmaya başlamışlardı.

Develerden biri hörgüçlerinin arasında, daha çok bir kafese benzeyen küçük bir hücre taşıyordu. Zaman zaman narin bir eî hücrenin küçük penceresindeki perdeyi yavaşça yana çekiyor ve genç bir kızın korku dolu yüzünü gözler önüne seriyordu. Ağlamaktan kızarmış iri gözler, soru dolu bakışlarla etrafındaki adamların suratlannda geziniyordu. Yolculuğun başından beri cevabını beklediği bir soru eziyet etmekteydi Kendisine.- Nereye götürülüyorum, bana ne yapacakiar? Aslında kervandakilerden hiçbiri

onun varlığıyla ilgilenmiyordu. Sadece elli yaşlarında gösteren geniş şalvarlı, başında büyük beyaz bir sarık bulunan kervan başı hariç. Küçük pencerenin açıldığını fark eder etmez, gözlerini devirerek korkunç bakışlar fırlatıyordu o tarafa doğru. Adamın bakışlarından korkan genç kız çabucak geri çekilerek perdeyi kapatıyor, olduğu yere büzülüveriyordu. Buhara'daki sahibi onu bu insanlara sattığından beri, bir yandan dehşetli bir ölüm korkusuyla yaşamaya çalışırken, diğer yandan da kendisini bekleyen geleceğin ne olduğuna dair duyduğu merak gitgide derinleşiyordu.

Güzel denilebilecek bir günde -epeyce yol almışlardı bu arada- az ilerideki tepenin yamacından dörtnala inen bir grup atlı kervanın önünü kesti. Kervanın ön taraflarındaki hayvanlar içgüdüsel olarak durdular. Kervan başı ve silahlı muhafızlar göz açıp kapayana kadar geniş kılıçlarını çekerek, savunma düzeni aidılar. Kısa bir beklemeden sonra saldırganlann lideri olduğu her halinden belli olan bir adam, tilki kırmızısı rengindeki atının üzerinde ilerledi. Kervandakilere sesini duyurabilecek kadar yaklaştığına karar verince, boğazından bir haykırış yükseldi. Kervan başı da aynı şekilde cevap verdi ona. Bunun üzerine atlarını birbirlerine doğru sürerek hürmetle selarnlaştılar ve yeni grup eskisine katıldı. Az sonra kervan tekrar dağlara doğru yola koyulmuştu bile. Bir daha mola verdiklerinde, vakit gece yarısını çoktan geçmişti. Küçük dar bir vadide konakladılar. Uzaklardan bir dağ deresinin şırıltısının sesi geliyordu. Hepsi de son derece yorgundu. Zorlukla yaktıkları ateşin başında bir şeyler atıştırdıktan sonra, derin bir uykuya daldılar.

Şafak sökmeden önce hepsi ayağa dikilmişlerdi bile. Devenin sırtında bulunan hücre, hayvanın geceyi rahat geçirebilmesi için aşağıya indirilmişti. Kervana dün katılan atlıların lideri hücreye yaklaştı, Perdeyi yana çekti ve sert bir sesle bağırdı: "Halime!"

Genç kızın korku dolu gözleri pencerede beliriverdi aniden. Narin bir el küçük kapıyı yavaşça açtı. Atlıların lideri hoyrat bir hareketle narin bileği yakaladı ve genç kızı dışarı çekti.

Halime tepeden tırnağa zangır zangır titriyordu. Şimdi işim bitti diye geçiriyordu aklından. Liderin elinde siyah bir kumaş parçası vardı. Kervan başı ile bakıştıktan sonra, genç kızın gözlerini

sıkıca bağlayarak, başının arkasına sıkı bir düğüm attı. Sonra atma bindi ve yumuşak hareketlerle genç esireyi eğerinin önüne oturttu Bu arada geniş pelerini ile kızın üzerini örtmeyi ihmal etmemişti. Kervan lideri ile birkaç kelime konuştuktan sonra atını tırısa kaldırdı. Halime ölesiye korkuyordu. Adama sarılmaya cesaret edemediği için az kalsın attan düşecekti.

Dün akşam duyduktan derenin şırıltısı giderek daha yakından geliyordu. Halime durduklarını hissetti. Kendisini taşıyan adam yabancı biri ile konuşuyordu. Kısa süren bu duraklama anından sonra, lider tekrar atını sürmeye başladı. Fakat bu defa daha yavaş, daha dikkatli bir şekilde. Bir yanı uçurum olan dar bir patikada ilerlediklerini hissediyordu. Dağdan akan derenin şırıltısını çok yakından işitmeye başlamıştı. Yukarılardan esen soğuk bir rüzgâr, Halime'nin ürpertmesine neden oldu.

Tekrar durdular. Birtakım bağınşlar ve şakırtılar işittiler, tekrar ilerlemeye başladıktan zaman, atın nallanndan boğuk ve tok bir sesin yükseldiğini fark etti Halime: Sesini duyduklan derenin üzerinde kurulu bir köprüden geçiyorlardı.

Ondan sonra olanlar ise korkunç bir karabasan gibiydi. Etraftan son derece garip sesler yükseliyordu; sanki kocaman iki ordu birbirleriyle savaşa tutuşmuşlardı. Birden süvari atından iniverdi, bu arada genç kızın üzerinin pelerini ile örtülü kalmasına özen gösteriyordu. Hızlı adımlarla yürümeye başladı, ardından gelmesi için Halime'yi çekiştirip duruyordu. Kimi zaman düz zeminde yürüyorlar, kimi zaman ise merdiven çıkıyorlardı. Kısa bir süre sonra ise kızın içini, sanki kubbeli bir binanın içine girmişler gibi bir his kapladı. Aniden adam üzerine örtülü olan pelerini çekip aldı. Yabana ellerin vücudunu kavradıklannın farkına vardı. Dehşet içinde tir tir titriyordu; korkudan ölecek gibiydi.

Kendisini süvariden teslim alan adam belli belirsiz bir sesle güldü. Birlikte bir koridora benzeyen dar bir geçitten geçtiler. Sanki büyük bir yeraltı mahzenindeydiler, etraflarındaki hava buz gibi olmuştu. Hiçbir şey düşünmemeye çalışıyor, ama bunu başaramıyordu. Sonunun geldiğine inanmıştı artık.

Kızı kollarının aravnda taşımakta olan adam, bir eliyle duvarı

dikkatle yoklamaya başladı. Aradığını kısa bir süre sonra buldu ve sert bıı hareketle elinin altındaki cismi itti. Derin bir gong sesi işitildi.

Halime dayanamayarak bir çığlık kopardı ve kendisini saran kollardan kurtulmaya çalıştı. Yabancı adam hafifçe güldü ve şefkatli bir sesle konuştu:

"Bağırmayı kes küçük maymun, kimsenin sana bir şey yapmaya niyeti yok."

Demir bir kapı gıcırdayarak açıldı. Bulanık bir ışık huzmesi Halime'nin gözbagınm altından süzüldü. Beni hapse atacaklar... Daha aşağılardan suyun şırıltısı İşitiliyordu. Genç kız nefesini tuttu. Kendisine doğru yaklaşan çıplak ayaklatın seslerini işitmişti. Seslerin sahibi yanlarına kadar geldi. Kızı taşımakta olan adam onu yeni gelene teslim etti.

"İşte Adi, al bakalım!"

Vücudunu kavrayan çıplak kollar birer aslan pençesi kadar güçlüydü. Adamın belden yukarısı da çıplak olmalıydı. Kendisini yukarı kaldırdığı zaman anlamıştı bunu. Gerçek bir dev olmalıydı bu adam.

Halime artık kaderine razı olmaktan başka bir çaresi kalmadığını anlamıştı. Adam kolunun altındaki kızla beraber asma bir köprüden geçti. Küçük köprü, üzerindeki ağırlık nedeniyle tehlikeli bir şekilde sallanıyordu. Sonra da ayaklarının altındaki zemin, sanki küçük çakıl taşlarıyla kaplıymış gibi gıcırdamaya başladı. İşte tam bu anda genç kız güneşin latif sıcaklığını hissetti. Güneş ışınları gözbağından içeri sızıyordu, çevresindeki havayı ise taze otlann ve çiçeklerin kokusu doldurmuştu.

Aniden altlarındaki zemin yalpalamaya başladı. Halime yüksek dalgalar arasında yol almaya çalışan bir kayıkta olduklarını anlamıştı. Bir çığlık atarak devin omuzlanna sıkıca sanldı. Dev adam bir çocuğunkine benzeyen garip derecede ince sesiyle güldü ve sıcak bir sesle konuşmaya başladı:

"Korkma küçük ceylan. Seni karşı kıyıya götürüyorum, orada hedefimize varmış olacağız... Otur artık!"

Halime'yi rahat bir yere oturttu ve kürek çekmeye devam etti.

Uzaktan işittikleri gülme sesi miydi? Sanki genç kızların neşeli

cıvıldamalarını işitiyordu. Bir kez daha kulak kabarttı. Hayır yanılmıyordu. Sesler giderek daha da yakından geliyordu. Burada neşeli insanlar olduğuna göre, belki de başına çok kötü şeyler gelmeyecekti!

Küçük kayık bu arada kıyıya ulaşmıştı. Adam kızı dikkatle kollarının arasına alarak karaya çıktı. Dik bir patikaya tırmanmaya başlamıştı. Yukan ulaştıklarında Halime'yi yavaşça yere indirdi. Her tarafından tiz bağırışlar yükseliyordu. Hızla kendisine doğru yaklaşan sandalların seslerini işitmekteydi. Dev adamın geniş bir gülümsemeyle yayılan ağzından şu sözler çıktı: "Alın! Onu sizlere teslim ediyorum!"

Sonra da tekrar kayığına döndü ve karşı kıyıya doğru kürek çekmeye başladı.

Kızlardan bir tanesi Halime'nin göz bağını çözmeye çalışırken, diğerleri de hayret dolu çığlıklar atıyorlardı:

"Ne kadar da zayıf!"

"Henüz ne kadar da genç! Bu daha bir çocuk..."

"Şuna bak! Ne kadar sıska! Yolculuk onu bayağı yıpratmış olmalı... Ama yine de, ne kadar uzun boylu olduğuna bakın hele! Bir selvi gibi..."

Sonunda Halime'nin gözlerindeki bağ çözüldü. Şaşkınlıkla çevresine bakındı. Uçsuz bucaksız bahçeler sarmıştı etrafını, hem de ilkbaharın tazeliğini yaşayan bahçeler... Etrafını çeviren kızlar da huriler kadar güzeldiler; fakat gözbağını çözen kız içlerinden en güzelleriydi.

"Neredeyim ben?" diye sordu Halime zayıf, çekingen bir sesle. Kızlar sanki Halime'nin çekingenliği kendilerini eglendiriyormuşçasına gülmeye başladılar. Utancından kıpkırmızı kesilmişti Halime; fakat göz bağını çözen kız, şefkatle beline sanldı:

"Korkmana gerek yok yavrum. Burada harika insanlar arasındasın."

Sıcacık sesi güven doluydu. Halime de ona sarıldı, bu arada aklından çılgınca düşünceler geçiyordu: Yoksa bir kralın sarayında mıyım?

Beyaz çakıl taşlarıyla kaplı bir yola götÜıviüler onu. Yolun iki ta-

rafında, her boydan ve her renkten laleler ve sümbüllerle bezenmiş muntazam çiçek bahçeleri göz alabildiğince uzanıyordu: lalelerin çiçeklerine ışıldayan sarı renkler hakim olmakla beraber, parlak kırmızı veya vişne çürüğü renklileri île rengarenk çizgili veya benekli olaniannı gönnek de kabildi; narin sümbül salkımları ise beyaz ve soluk pembe, açık ve koyu mavi, mor ve açık sarı renklere bürünmüşlerdi. Bazıları ince bir cam kadar narin ve şeffaftılar. Yolun kenarlarını ise menekşeler ve çuha çiçekleri süslüyordu.

Daha ilerde ise süsenler ve nergisler çiçek açmışlardı. Ara sıra nazlı çiçeklerini açmakta olan zambaklar da göze çarpıyordu. İç bayıltıcı bir koku sarmıştı her yanı. Halime büyülenmiş gibiydi. Bitmek bilmez çiçek bahçelerinin arasında ilerleyen güzel kızı takip ederken, kendinden geçmişti sanki. Çiçek bahçeleri, büyük tomurcuklan™ sarı, kınnızı ve beyaz kalpler halinde açmakta olan, düzgün budanmış çalılar ile çevrelenmişti.

Alev kırmızısı çiçeklerle bezeli nar ağaçlan arasında uzanmaya başlamıştı artık yol. Nar ağaçlarını, limon ve şeftali ağacı sıralan takip ettiler. Nihayet badem, elma, armut ve ayva ağaçlanndan oluşan bir koruya ulaştılar... Halime gözlerini iri iri açmıştı.

"Senin adın ne küçüğüm?" diye sordu kızlardan biri.

"Halime" diye fısıldadı çok hafif bir sesle.

Hep beraber gülmeye başladılar. Halime'nin gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Kesin gülmeyi sizi gidi maymunlar" diye bağırdı kendisini koruyan güzel kız. "Küçüğü rahat bırakın ki biraz kendine gelsin. Haline baksanıza; ne kadar yorgun ve kafası karışmış!"

Sonra da Halime'ye döndü:

"Onlara kızmamalısın. Çok genç oldukları için kanları kaynıyor; ileride onları daha iyi tanıdıkça, kötü bir niyetlerinin olmadığını da anlayacaksın. Hatta birbirinizle çok iyi anlaşacağınızı bile düşünüyorum."

Bir selvi ormanına ulaşmışlardı. Suların çağıltısı adımlannı takip ediyordu; uzaklardan gelen bu boğuk ses, yükseklerden dökülen bir dağ deresini hatırlatıyordu insana. Aniden ağaçların arasında bir şey parıldadı. Halime meraklı gözlerle oraya bakmaya başladı. Panldayan şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Nitekim bir süre sonra, ağaçların arasına gizlenmiş küçük bir köşkün cephesinin ortaya çıkması gecikmedi. Güneşin altında parlayan binanın önündeki meydanda fıskiyeli bir havuz vardı. Burada durdular; Halime çevresini incelemeye başladı. Etraflan yüksek dağlarla çevriliydi. Güneş kaya duvarlarının üzerinden yükselerek, karla kaplı zirveleri aydınlatıyordu. Halime geldikleri yöne baktı. Kendi başına bir dağ sayılabilecek koca bir kaya yığını, vadinin girişini kapamıştı. Vadinin iki yanındaki yükselen kaya duvarlan. ileride derin bir boğaz şeklini alarak son buluyorlardı. Boğazın üstyakası asma bahçelerle kaplıydı. Ta yukarılarda kaya yığınının zirvesinde, kudretli bir saray olanca heybetiyle yükseliyordu.

"Bu garip yerin ismi nedir?" diye sordu Halime titrek bir sesle, bir yandan da parmağıyla iki yüksek kule tarafından korunan duvarları işaret ediyordu. "Oldukça yorgunsun; önce bir banyo yap ve bir şeyler ye. Sonra istediğin kadar dinlenebilirsin."

Bu arada biraz kendine gelmiş olan Halime yanında duran kızları çekingen bakışlarla süzmeye başladı. Hepsinin elbiseleri son derece güzel ve göz alıcıydı, çekicilikte birbirleriyle rekabet ediyorlardı sanki. İpek şalvarları her adım atışlarında hışırdıyordu. Vücutlarına tam oturan zengin işlemeli altın ve mücevherlerle bezenmiş düğmelerle süslü yeleklerinin içinden, canlı renkleriyle pırıl pırıl parlayan ipek bluzlar göze çarpıyordu. Kolları değerli bileziklerle, gerdanları ise inci veya mercan kolyelerle süslüydü. Bazılarının saçlan açıktı; bazıları ise ipek başörtülere bürünmüşlerdi. Ayaklarına renkli deriden yapılmış çok güzel sandallar giymişlerdi. Halime kendi zavallı giysilerine bakarak utandı. Belki de bu yüzden alay etmişlerdi kendisiyle!

Önünde durdukları küçük yuvarlak köşk, alçak basamaklı beyaz taştan yapılmış bir merdiven ile çevriliydi, içeriye bu merdivenler vasıtasıyla giriliyordu. Daha önce gördüğü eski zaman tapınaklarında olduğu gibi, bu binanın çatısı da birçok sütun tarafından taşınmaktaydı.

Normal görünümlü bir kadın binadan dışarı çıktı. Son derece uzun boylu ve zayıftı. Teni esmerdi, avurtları içe çökmüştü. Büyük

siyah gözleri ışıl ışıl yanıyor, ince birer çizgiye benzeyen dudakları ona ciddi hatta sert bir görünüm kazandırıyorlardı. Kibirli bakışlarla kızları süzmeye başladı. Garip bir hayvan ona eşlik ediyordu: tüyleri parlamayan bir cins kediye benziyordu ama alışılagelmişten çok büyüktü ve bacakları garip derecede uzundu. Halime'ye dik dik bakan garip hayvanın boğazından düşmanca bir hırıltı yükseldi. Korku dolu bir çığlık atan genç kız güzel kıza sıkı sıkı sarıldı. Koruyucusu da onu sakinleştirmeye çalışıyordu:

"Ahriman'dan korkmana gerek yok. Gerçek bir leopar olmasına rağmen, bir kuzu kadar evcildir. Hiç kimseye bir zararı dokunmaz. Kısa süre sonra sana da alışacak ve iyi arkadaş olacaksınız."

Hayvanı yanına çağırdı, boynundaki tasmayı çekerek sessiz olmasını emretti ona. Gerçekten de hayvan az sonra sesini kesti ve dişlerini göstermekten vazgeçti.

"Gördün mü" diye devam etti "artık deminki kadar vahşi değil. Üzerini değiştirdikten sonra sana alışması daha da kolay olacak. Şimdi onu biraz okşa ki kokunu tanısın. Sakın korkma, onu sıkı sıkı tutuyorum."

Halime korkusunu yenmişti. Dikkatle öne eğildi, arada belli bir mesafe kalmasına dikkat ederek kolunu uzattı ve hayvanın sırtını yavaşça okşamaya başladı. Hayvan bir süre sonra aynı evcil bir kedi gibi, neşeli ve rahat bir sesle mırıldanmaya başladı. Rahatlayan Halime diğer kızlarla beraber gülmeye başladı.

"Bu küçük korkak tavşan da kim Meryem?" diye sordu yaşlı kadın. Bu arada delici bakışlarla Halime'yi süzüyordu.

"Onu az önce Adi getirdi Apama. Henüz çok çekingen" diye cevap verdi ona kendisiyle ilgilenen kız. "Adı Halime "

Yaşlı kadın genç yabancıya yaklaşarak, onu tepeden tırnağa inceledi. Bu arada da, bir hayvan tüccarının at satın alırken gösterdiği özenle vücudunu yokluyordu.

"Bir şeyler yapılabilir belki bundan ileride. Ama önce biraz şişmanlamalı, bu sıskalıkla hiç bir işe yaramaz."

Sonra da sinirli bir sesle devam etti: "Demek o pis zenci, o aşağılık hadım getirdi onu size öyle mi? Kızı kollarının arasına almıştır kesinlikle! Aşağılık herifi Seyduna'nın ona niye bu kadar güvende : "si hiç anlayamıyorum!"

"Adi sadece görevini yaptı" diye karşılık verdi Meryem. "Artık biraz da çocukla ilgilenmenin vakti geldi sanırım!"

Halime'nin elinden tutarak yürümeye başladı. Diğer eliyle ise hâlâ leoparın tasmasını tutuyordu. Öteki kızlardan oluşan küçük grup da onların ardı sıra geliyordu.

Binayı çevreleyen yüksek bir koridorun içinde yürüyorlardı. Mermer kaplı duvarlar pınl pınl parlayarak etraftaki her şeyin görüntülerini yansıtıyorlardı. Kalın, tüylü bir halı, adımlarının seslerini yutuyordu. Çok sayıdaki çıkışların birinde Meryem leopan serbest bıraktı: Aynı bir köpek gibi uzun sıçrayışlarla koşmaya başlayan hayvan arada sırada, bir kediye benzeyen başını Halime'den tarafa çevirerek, neler olup bittiğini kavramakta güçlük çeken kızı inceliyordu. Bu arada bir yol ayınmına gelmişler, yüksek kubbeli, geniş bir salona ayak basmışlardı. Halime hayranlık dolu bir çığlık attı. Rüyalarında bile bu kadar güzel bir şeyi tasavvur etmemişti. Tavan tümüyle cam bir mozaikten oluşuyordu. Parlak renkli camlar güneş ışığının bir kısmını, gökkuşağının tüm renklerini yansıtarak içeri bırakıyorlardı. Mor, mavi, yeşil, kırmızı ve sarı ışınlar nereden geldiği belli olmayan bir su tarafından beslenen yuvarlak bir havuzu aydınlatıyorlardı. Suyun hareketli yüzeyinden yansıyan ışınlar, mobilyalar ve duvarlar da dahil olmak üzere türn salonu değişik renklere boğuyorlardı. Her tarafta zengin işlemeli, yumuşak yastıklar bulunuyordu.

Şaşkınlık içindeki Halime kapının eşiğinde donup kalmıştı. Meryem İse hafif bir gülümsemeyle ona bakıyordu. Havuza doğru eğildi ve elini suyun içine soktu.

"Su tam olması gereken ısıda" diye karannı bildirdi.

Kendilerine eşlik eden kızlara banyo için hazırlık yapmalarını buyurdu. Bir yandan da Halime'nin elbiselerini çıkarmaya başlamıştı. Diğer kızlann orada bulunmalanndan utanan Halime yere bakarak Meryem'in arkasına saklanma çalışıyordu. Fakat tüm çabası boşunaydı, kızlar merakla ve kıkırdayarak kendisini seyrediyorlardı.

"Çıkın dışarı sizi gidi yaramazlar!" diye bağırdı Meryem.

Kızlar hiç itiraz etmeden, bir anda ortalıktan kayboldular. Meryem güzel kızın saçlarını ıslanmaması için toptu: şeklinde topladı.

Sonra da Halime ye havuza girmesini söyledi. Onu güzelce keseleyip yıkadıktan sonra havuzdan çıkararak, bembeyaz bir havlu ile iyice kuruladı. Giymesi için önüne ipek bir bluz ve bir şalvar uzattı. Sonra da ona biraz büyük gelen güzel bir yelek giydirdi ve dizlerine kadar uzanan bir hırka ile kıyafeti tamamlanmış oldu.

"Bugünlük benim giysilerimle idare edeceksin. Ama ilk fırsatta sana güzel elbiseler diktireceğim. O zaman göreceğiz bakalım bir daha sana gülebilecekler mi!"

Meryem Halime'yi üzerinde dağ gibi yastıklann yığılı olduğu bir divana buyur etti.

"Sen burada biraz dinlen. Ben gidip kızların hazırladıklan yiyeceklere bir göz atayım."

Pembe eliyle Halime'nin yüzünü şefkatle okşadı. O anda ikisi de birbirlerini sevdiklerini hissettiler. Halime koruyucusunun narin parmaklannı minnetle öptü. Meryem kaşlannı çattı; otoritesinin sarsılmasını İstemiyordu. Fakat Halime onun kendisine kızmadığını çok iyi biliyordu, mutluluk dolu bir ifadeyle gülümsedi ona.

Meryem salondan çıkar çıkmaz, Halime'nin gözkapakları düşmeye başlamıştı. Bir süre uykuyla mücadele etmeye çalıştı ama yenik düşmesi pek uzun sünnedi.

Uyandığı zaman bir an için nerede olduğunu anlayamadı. Neredeydi... Başına neler gelmişti?.. Uyurken kızlann onun üşüyebileceği endişesiyle üzerine örttükleri battaniyeyi yana iterek, yatağın kenanna oturdu. Gözlerini ovuşturarak etrafına bakındı. Solgun bir ışıkla aydınlanan genç, neşeli kadın yüzleri belirdi gözlerinin önünde. Hava kararmaya yüz tutmuştu. Meryem kızın yanına diz çökerek ona bir tas soğuk süt uzattı. Halime tası alarak içindeki sütü iştahla içti. Meryem yanında duran renkli bir sürahiye uzanarak, bir daha içmesi için tası yeniden doldurdu. Kara derili bir genç kız Halime'ye yaklaşarak içinde akla gelebilecek her türlü yiyeceğin bulunduğu altın bir tepsiyi ona uzattı. Halime un, bal ve taze meyvelerden yapılmış leziz yiyeceklerden her birinin tadına baktı.

"Ne kadar da aç!" diye bağırdı kızlardan biri.

"Ve rengi de ne kadar soluk!" dedi bir diğeri şaşkınlıkla.

"Yanaklarını ve dudaklarını kırmızıya boyamalıyız" diye önerdi güzel bir sansın.

"Bırakın da çocuk önce bir kamını doyursun" dedi Meryem. Sonra da altın tepsiyi taşıyan zenci genç kıza döndü:

"Ona bir portakal ve bir muz soy Sara." Başını Halime'den yana çevirdi: "En çok hangi meyveyi seversin yavrum?"

"Bilmem! Daha önce ikisinden de hiç yemedim ki. Her ikisinin de tadına bakmak istiyorum."

Kızlar bu sözler üzerine yeniden kahkahalarla gülmeye başladılar. Halime de Sara'nın kendisine uzattığı bilinmedik meyveleri yerken, mutlulukla gülüyordu. Kendisine gösterilen dostluk onu çok mutlu etmişti. Bir süre sonra parmaklarını yalamaya başlamıştı bile.

"Kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim" dedi kızlara gülümseyerek.

Kızlar bir kez daha neşeyle gülmeye başladılar. Meryem bile hafifçe gülümseyerek, Halime'nin yanaklarını okşadı. Halime damarlanndaki kanın aktığını hissediyordu. Gözleri parlıyordu, neşesi de tekrar yerine gelmişti. Bir anda her şeyi unutarak kızlarla sohbet etmeye başladı..

Kızlar onun etrafına oturmuşlardı, bir kısmı dikiş dikerken, bir kısmı da nakış işliyordu. Meryem ise Halime'nin eline metal bir ayna tutuşturmuş, yanaklarıyla dudaklannı kırmızıya, kaslarıyla kirpiklerini de siyaha boyamakla meşguldü.

"Demek adın Halime" dedi onu boyamayı öneren sansın. "Benim adım Zeynep."

"Zeynep! Ne güzel bir isim" diye karşılık verdi Halime.

Kızlar tekrar gülmeye başladılar.

"Nereden geliyorsun peki?"

"Buhara'dan."

"Benim gibi" diye söze karıştı olağanüstü güzellikte bir kız. Yüzü ay kadar yuvarlak ve narindi. Ufacık yuvarlak bir çenesi, kadife gibi gözleri vardı. "Benim adım Fatma. F_ski efendinin ismi neydi?"

Halime cevap vermek istedi ama tam o anda dudaklarını boyayan Meryem ona engel oidu

*?

"Durun biraz, şimdi onu rahatsız etmeyin."

Halime dudaklanndakî parmaklatın uçlarına gizlice bir öpücük kondurunca, hemen azar işitti:

"Uslu dur yaramaz kız!"

Fakat Meryem Halime'ye sert sert bakmaya bir türlü muvaffak olamıyordu. Genç kız herkesin sevgisini kazandığının farkındaydı. Son derece iyi hissediyordu kendisini.

Bu arada dudaklannın boyanması da bitmişti. Elindeki aynadan kendisini seyrediyordu. "Benim önceki erendim" diye söze başladı bir daha, "Ali isminde bir tüccardı. Son derece iyi yürekli yaşlı bir adamdı."

"Madem ki bu kadar iyiydi, seni neden sattı?" diye sordu Zeynep.

"Çok fakirdi. Muhtaç duruma düşmüştü. Kamımızı doyuracak kadar yemek bile bulamıyorduk. Adamın tüm serveti, sahip olduğu iki kızıydı. Ama onlan da, başlık parası ödemeyi akıllanna bile getirmeyen adamlara verdi. Sonunda elinde bir tek oğlu kaldı, o da günün birinde hiçbir iz bırakmadan ortadan kayboldu - eşkıyaların kurbanı oldu herhalde."

Gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Beni onunla evlendireceklerdi..."

"Ailen kimdi?" diye sordu Fatma.

"Onlan hiç tanımadım, haklannda da hiçbir şey bilmiyorum. Kendimi bildim bileli Tüccar Ali'nin yanındaydım. Oğlu henüz evde iken, elimize geçen para ile iyi kötü idare edebiliyorduk. Fakat sonra o felaket başımıza geldi: Efendim kendisinden geçmişti; sürekli ağlayarak saçını başını yoluyor ve tüm vaktini dua ederek geçiriyordu. Günün birinde kansı ona beni Buhara'ya götürerek satmasını söyledi. Eşeğine binerek şehre gittik beraberce. Beni satın almak isteyen tüccarları, uzun uzadıya beni nereye götüreceklerini, bana ne yapmak niyetinde oldukları hakkında sorguya çekiyordu. Nihayet karşısına benî efendiniz adına satın alan adam çıktı. Bu adam, bana prenseslere yaraşır muamele göstereceğine dair peygamberin sakalları üzerine yemin ediyordu. İyi yürekli Ali, fiyatım konusunda tüccarla anlaştı. Bir yandan da hıçkıra hıçkna ağlıyordu. Ben de ağlıyordum. Ama şimdi o tüccarın doğru söylemiş olduğunu anlıyorum. Burada gerçekten de bir prenses muamelesi görüyorum..."

Duygulanarak gülümseyen kızlar, ıslak kirpiklerinin altından birbirlerine baktılar.

"Benim efendim de beni sattığı zaman ağlamıştı" dedi Zeynep. "Ben doğuştan köle değilim. Türkler beni kaçırdıkları vakit yaşım henüz çok küçüktü. Uçsuz bucaksız bozkırlarının en ücra köşesine götürdüler beni. Orada bir oğlan çocuğu gibi ata binmesini ve ok atmasını öğrendim. Herkes mavi gözlerime ve sarı saçlarıma hayran oluyordu. İnsanlar sadece beni görebilmek için, çok uzak mesafelerden gelmeyi göze alıyorlardı. Eğer kudretli bir hükümdann varlığımdan haberi olsa, o anda beni satın alacağından söz ediyordu herkes. Sonra da sultanın ordusu bize saldırdı ve efendimi öldürdü. Yaklaşık on yaşlanndaydım o sırada. Düşmanla dövüşe dövüşe geri çekildik. Fakat bir savaş değildi bu, gerçek bir katliamdı - insanlar ve hayvanlar kanlar içinde oldukları yere yığılıp kalıyorlardı. Efendimin oğlu ailenin reisi olmuştu artık. Bana aşık oldu ve beni meşru kansı olarak haremine aldı. Fakat sultan sahip olduğumuz her şeyi elimizden almıştı. Efendim de başına gelenler yüzünden o kadar sinirliydi ki haksız yere ortalığı kınp geçiyordu. Hemen her gün dövüyordu bizi. Sultanın egemenliğini kabul etmek istemiyordu. Nihayet sultan ile barış yaptı. Tüccarlar ülkemize gelerek ticaret yapmaya başladılar. Bir Ermeni'nin dikkatini çekmiştim. Adam efendimi bir an olsun rahat bırakmıyordu; ona sayısız altın ve hayvan teklif ediyordu bana karşılı!:. Günün birinde birlikte efendimin çadırına girdiklerini gördüm: Efendimin gözü bana ilişir ilişmez belindeki hançeri çekti. Tüccann vaatlerine aldanıp beni satacağından o kadar korkuyordu ki bunu yapmamak için beni hançerlemek niyetindeydi. Fakat tüccar ona engel oldu ve pazarlıkta anlaştılar sonunda. O anda ölmek istedim. Ermeni iğrenç bir insandı. Beni Semerkant'a götürdü. Orada da beni Seyduna'ya sattı. Fakat aradan o kadar çok zaman geçti ki .."

"Çok çekmişsin zavallı küçüğüm" diye mırıldandı Halime ve acısini paylaşırcasına kızın yanağını okşadı.

Fatma'nın merak ettiği bir şey vardı:

"Sen efendinin kadını oldun mu?"

Halime vücudundaki tüm kanın yüzüne hücum ettiğini hissetti.

"Hayır... Ne demek istediğini anlayamadım?!"

"Ona böyle sorular sorma Fatma" diye azarladı kızı Meryem. "Onun henüz bir çocuk olduğunu görmüyor musun?"

"Ben bunları yaşamak zorunda kaldığımda henüz on dördümde bile değildim" diye hıçkırdı Fatma. "Akrabalarım annemle beni birlikte bir köylüye sattılar. Adamın kadını olduğum zaman daha on yaşında bile değildim. Bir suni borcu vardı, bunları ödeyemediği için de alacaklısına para yerine beni verdi. Fakat adama benimle yattığını söylemeyi unutmuştu tabii. Bakire değildim artık. Yeni efendim bu duruma son derece kızmıştı. Devamlı beni dövüyor ve hakaret ediyordu. Avazı çıktığı kadar bağırarak köylüyle benim kendisini aldattığımı ve ikimizi de öldüreceğine dair yeminler ediyordu. Bense olup bitenleri hiç anlayamıyordum. Efendim yaşlı ve çirkindi; sultandan korktuğum kadar korkuyordum ondan, öbür kadınlan beni dövmeye başlamışlardı; o da buna göz yumuyordu. Sonunda kendisine dördüncü bir kadın aldı. Ona karşı bal kadar tatlıydı oysa bize yaptığı zulüm günden güne artmaktaydı. Nihayet Seyduna'nın kervan başı beni kurtardı. Sizlerle beraber bu bahçeyi süsleyebilmem için beni ondan satın aldı..."

Gözyaşları içinde Halime ye baktı. Sonra da gülümsedi. "Ve şimdi" dedi sonunda "sen de buradasın ve mutlusun."

"Bu günlük bu kadar gevezelik yeter" diyen Meryem kızların sözünü kesti. "Az sonra hava kararacak. Halime sen de çok yorgun olmalısın. Yarın çok işimiz olacak. Al bununla da dişlerini temizlersin."

Dişlerini temizlemesi için ona uzattığı nesne, ucunda küçük kıllar bulunan bir dal parçasıydı. Ne işe yaradığı ilk bakışta anlaşılıyordu. Ona bir tas su uzattılar; ve işi bitince odasına götürdüler.

"Sara ve Zeynep ile aynı odayı paylaşacaksın" dedi Meryem ona.

"Nasıl istersen" diye cevapladı Halime.

Odanın zemini kalın tüylü kilimlerle kaplıydı. Duvarlarda ve işlemeli yastıklarla dolu alçak yalağın üzerinde de kilimler göze çarpıyordu. Her yatağın yanında gümüş çerçeveli aynalarla süslü küçük makyaj masaları bulunuyordu. Tavanda ise beş kollu, karmaşık bir şekilde iç içe geçmiş bir lamba asılıydı.

Kızlar Hatimeye ince beyaz ipekten yapılmış uzun bir gecelik giydirdiler. Beline de kırmızı bir kuşak bağlayarak onu aynanın önüne götürdüler. Halime kızların birbirlerine kendisinin ne kadar büyüleyici ve güzel olduğunu fısıldadıklarını işitiyordu. Evet gerçekten de çok güzelim diye geçirdi içinden, bir prenses kadar güzel... Yatağa uzandı kızlar yastıkları onun rahat edeceği biçimde yerleştirdiler.

Kaz tüyü bir yorgan İle üzerini örttükten sonra parmaklarının uçlanna basarak geri çekildiler. Halime başını yumuşak yastıkların arasına gömdü. Nihayet gerçekten mutlu olduğunu düşünerek, huzur dolu bir uykuya daldı.

Pencereden içeri süzülen güneşin ilk ışınları uyandırdı onu. Gözlerini açar açmaz karşısındaki duvarda asılı olan halının motiflerinde kendini kaybetti. Hâlâ yollarda olduğunu sanıyordu. Duvarda asılı olan halıda atlı bir avcı görülmekteydi Kısa bir mızrak tutuyordu elinde; uçarcasına kaçan bir ceylanın peşine düşmüştü. Onun altında ise bir kaplan ile bir boğa amansız bir kavgaya tutuşmuşlardı; kalkanının arkasına saklanmış olan bir zenci mızrağını kendisine saldıran aslana saplamak üzereydi. Daha da aşağıda bir panter, avladığı ceylanı parçalamakla meşguldü. Şaşkınlıkla resimlere bakarken aklına dün akşam olanlar geldi. Nerede bulunduğunu hatırlamıştı nihayet.

"Günaydın uykucu!" diyerek onu selamlayan Zeynep kızın baş ucuna oturdu.

Halime büyük bir hayranlıkla Zeynep'i seyretmeye başladı. Dili tutulmuştu sanki. Güneşte altın gibi parlayan saçlan omuzlarına dökülüyordu. Bir peri kadar güzel diye geçirdi içinden. Onun selamına karşılık vererek öteki yatağa baktı. Sara henüz uyuyordu. Üzeri açılmıştı, abanoz ağacından yontulmuşa benzeyen kara derisi pırıl pırıl parlıyordu. Arkadaşlarının konuşmaları uyandırmıştı onu. Gözleri iki yıldız gibi parlıyordı karanlıkta. Halime'nin bulun-

dugu tarafa doğru bakarak esrarlı bir gülümseme gönderdi ona. Bu esnada, insanlardan rahatsız olan vahşi bir kedi gibi, gözkapaklarını kapamıştı. Sonra ayağa kalkarak Halime'nin yatağına gitti ve bir kenarına ilişiverdi.

"Dün akşam yataklanmıza yatarken bizi duymadın" dedi. "Sana birer de öpücük verdik ama sen bize sırtını döndün ve homur homur homurdandın."

Esmer güzelinin gözleri Halime'nin içinde korkuya benzer duygular uyandınyordu. Buna rağmen gülmeye başladı. Bu arada garip kızın üst dudağını süsleyen ince tüyler de dikkatinden kaçmamıştı.

"Hiçbir şey duymadım gerçekten de" diye cevap verdi kızlara.

Sara bakıştan i!e Halime'yi okşuyordu. Kollarını boynuna dolamayı çok isterdi fakat bunu yapacak cesareti yoktu. Göz ucuyla makyaj masasının önünde saçlannı taramakta olan Zeynep'e baktı.

"Bugün saçlarını yıkamalıyız" diye mınldandı Sara Halime'ye dönerek. "Bu işi benim yapmama izin verir misin?"

"Elbette!"

Halime ayağa kalktı, yeni arkadaşlan onu sadece kendilerinin kullandıktan bir hamama götürdüler.

"Her gün yıkanıyor musunuz?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Elbette!" diye cevapladı kızlar bir ağızdan ve gülmeye başladılar.

Halime'yi tahta bir küvete sokarak bin bir şaka ve cilve ile soğuk suyla sınlsıkiam ettiler.

Çığlık çığlığa bağıran Halime bembeyaz bir havlu ile kurulandıktan sonra temiz bir elbise giydi. Kendini son derece iyi hissediyordu.

ince uzun bir yemek odasında kahvaltı yaptılar. Her kızın belli bir yeri vardı. Halime kendisininki de dahil tam yirmi dört oturma yeri saydı. Kendisine sofranın en ucunda Meryem'in yanında yer göstermişlerdi.

"Bize biraz marifetlerinden söz et bakalım!" dedi Meryem ona.

"Nakış işlemesini, dikiş dikmesini ve yemek pişirmesini bilirim."

"Okuma yarman var mı?"

"Biraz okuyabiliyorum."

"İyice öğrenmen lazım. Peki şiir sanatı hakkında bir şeyler bili yor musun?"

"O konuda hiçbir şey öğrenmedim maalesef."

"Pekala biz sana bunlann hepsini öğreteceğiz. Zaten öğreneceğin dalla o kadar çok şey var ki..."

"Harika" diye bağırdı Halime gerçek bir sevinç coşkunluğuyla. "Bir şeyler öğrenmeyi her zaman istemişimdir."

"Burada kesinlikle uyulması gereken titiz bir ders programı izlediğimizi bilmelisin. Şunu da unutma: Doğruca dersi ilgilendirmeyen konular hakkında hiçbir şey sormamalısın."

Halime Meryem'in bugün, dün akşama göre daha sert ve ciddi bir tavır takındığını sezmişti. Yine de onun kendisine karşı dostluk ve muhabbet duygulanyla dolu olduğunun farkındaydı.

"Bana söylediğin her konuda sana itaat edeceğim" diye söz verdi.

Meryem'in diğer kızlardan daha önemli bir konuma sahip olduğu açıkça belliydi. Halime meraklanmış olmasına rağmen, bir şey sormaya cesaret edemiyordu. Kahvaltı sütten ve ballı meyvelerden yapılmış küçük bir pastadan oluşuyordu. Daha sonra herkes birer tane portakal aldı.

Kahvaltıdan sonra ders başladı. Hep birlikte Halime'nin dün akşam hayran kaldığı sırça salona geçtiler. Kızlar kendilerine birer yastık seçerek üzerlerine bağdaş kurdular. Dizlerinin arasına da bir yazı tahtası yerleştirmişlerdi. Ellerindeki kamış kalemi hazır tutarak bekliyorlardı. Meryem Halime'yi de bir yere oturtmuş ve ona yazı malzemesi vermişti.

"Sen de yazı tahtanı ötekilerin tuttuğu gibi tut. Henüz yazmayı bilmemenin bir önemi yok. En kısa zamanda öğreteceğim sana yazmayı; ama önce yazı tahtasını ve kalemi tutmayı öğrenmelisin."

Meryem bunları söyledikten sonra kapıya yöneldi ve duvarda asılı olan gonga bir kere vurdu. O anda kapı açıldı ve içeriye bîr zenci girdi; elinde kalın bir kitap vardı. Çizgili kumaştan yapılmış kısa bir pantolon giymişti, göğsünü agkta bırakan cüppesi yerlere dek uzanıyordu, kafasında da pahalı kumaştan yapılmış kırmızı bir sarık vardı Kızlann karşısında kendisi için ayrılmış olan yastığın üzerine bağdaş kurdu.

v

"Küçük kuşlarım benim, güvercinlerim; bugün Kuran'in -bu sözler esnasında kitabı hürmetle alnına değdirdi- öbür dünyanın mutluluklarından ve sonsuz nazlarından söz eden surelerini inceleyeceğiz. Aranıza genç bir hanımın daha katılmış olduğunu görüyorum. Bakışları canlı ve meraklı, arzulu bir öğrenci; her bakımdan son derece etkileyici. Şimdiye kadar öğrendiğiniz bilgilerin en küçük bir kırıntısını bile kaçırmaması için, akıllı ve zeki Fatma, bu mütevazı bahçıvanın küçük kalplerinizde bugüne kadar yeşertmeyi başarabildiklerini tekrar edecek ve anlatacak..."

Evet, bu Adi'ydi, bir akşam önce kendisini bu bahçeye getiren Adil Sesini anında tanımıştı Halime. İçinde karşı konulmaz bir gülme isteği doğdu ama kendine hakim olmayı başardı.

Güzel yuvarlak çenesini öğretmene doğru çeviren Fatma, yumuşak bir sesle, sanki şarkı söylercesine tekrarlamaya başladı: "On beşinci surenin kırk beş ila kırk sekizinci ayetlerinde şöyle yazılıdır: 'Allah'tan korkanlar bahçelerde ve pınar başlarındadır. Oraya selametle ve emin olarak girin. Onların kalplerindeki kini kaldırdık, onlar kardeştirler. Ve karşılıklı tahtlar üzerinde otururlar. Orada yorgunluk duymazlar ve oradan çıkarılmazlar.'"

Adi Fatma'ya teşekkür ederek, uzun uzun onun ne kadar akıllı olduğunu anlattı.

Fatma daha pek çok sureyi ezberden okudu. Nihayet bitirdiği zaman Adi, Halime'ye döndü: "Heyecanlı ve ateşli, gümüş renkli küçük ceylanım benim! Yaşı küçük ama bilgeliği büyük kardeşinin konuşmasını süsleyen incilerin pek hoşuna gittiğini görüyorum. Sadık hizmetkarınız Adinin, burada gördüğün hurilerin kafalarına ektiği bilgi tohumlarının nasıl yeşerdiğini gördün. Artık sen de kalbindeki çocukluklardan sıyrıl; her iki dünyada da mutlu olabilmek için aklının tümünü kutsal kitabımıza ver."

Sonra da Kuran'm yeni bir suresini okumaya başladı. Yavaş yavaş kelime kelime. Kamış kalemler yazı tahtasının üstünde cızırdamaya başlamışlardı. Kızlar kalemleri ile tahtaya yazdıklarını, bir yandan da hafifçe dudaklarını oynatmak suretiyle içlerinden tekrar ediyorlardı.

Ders sona erdiği zaman, Halime'nin dikkati tamamen dagılmıştı. Her şey onun gözüne gülünç ve garip denecek kadar gerçek dışı görünüyordu. Ayağa kalkan zenci, kutsal kitabı üç kere hürmet ile alnına götürdü:

"Benim güzel bakirelerim, benim çalışkan öğrencilerim, ne kadar canlı, ne kadar yaşam dolusunuz! Bugünlük bilgeliğimin başka tohumlarını ekmeyeceğim kafanıza, yeter artık bu kadar bilgi! Duyduklarınızın ve güzelce yazdıklarınızın hepsini kafalarınıza sokun, bir tek kelimeyi bile atlamadan hepsini iyice ezberleyin. Şuradaki küçük tatlı bıldırcına, yeni arkadaşınıza iyi bakın! Bildiğiniz her şeyi ona da öğretin ki bilgisizliği bilgiye dönüşsün."

İki sıra bembeyaz dişini gözler önüne sererek gülümsedi. Anlamlı bakışlarla kızları süzdü ve vakarla ders salonunu terk etti.

Perde henüz tam kapanmamıştı ki Halime kahkahalarla gülmeye başladı. Neşesi bir anda diğerlerine de bulaştı ama Meryem onu kenara çekerek ciddi bir ses tonuyla konuşmaya başladı:

"Bir daha asla Adi'ye gülme Halime. Belki gerçekten de ilk bakışta biraz komik birisi gibi görünüyor ama altın gibi bir kalbi vardır ve bizim için her şeyi yapar. Hem Kuran hakkında, hem de dünya felsefeleri hakkında pek çok şey bilmektedir. Nazım ve nesir sanatlanna vakıf olduğu gibi Arap ye Fars dillerinin gramerlerini de pekiyi bilmektedir. Seyduna ona çok güveniyor..."

Halime utançla önüne baktı. Fakat Meryem yanağını okşayarak ekledi:

"Senin ona kötü bir niyetle gülmediğini biliyorum. Şimdi artık doğrusunu öğrendin ve bundan sonra başka türlü davranacağından eminim."

Halime de başıyla ona peki diyerek diğer kızlann ardından bahçeye çıktı.

Sara Halime'yi banyoya götürerek saçlarını yıkamak için çok ısrar ediyordu. Halime onu kırmamak için teklifini kabul etti ve birlikte hamamın yolunu tuttular. Sara kızın önce saçlarını taradı, sonra da yan beline kadar soydu. Halime kızın ellerinin titrediğini fark etmişti. Oldukça rahatsız olmuştu bu dunumdan ama sesini çıkarmamaya karar verdi.

"Efendimizin kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu ona.

Merakı iradecinden daha kuvvetliydi. İçgüdüsel oiarak, Sara üzerinde belli bir hakimiyet kurduğunu ve ona her şeyi sorabileceğini hissediyordu, O da bildiği her şeyi anlatmaya hazırdı zaten.

"Sorduğun her şeyi cevaplayacağım" diye mınldandı sesinde garip bir titreme ile. "Fakat beni ele verirsen vay haline! Bundan sonra beni sevmeni istiyorum. Bunu yapacağına dair söz verir misin bana?"

"Yemin ederim."

"Biz hepimiz Seyduna'ya aidiz ya da Efendimize.' Kendisi çok kudretli bir efendidir. Başka ne söyleyebilirim ki sana..."

"Anlat!"

"Belki de onu asla göremeyeceksin. Öbürleri ve ben bir yıldan beri buradayız ve onu hâlâ görebilmiş değiliz."

"Peki 'Efendimiz' kimdir?"

"Sabırlı ol, her şeyi anlatacağımı söyledim ya. Söyle bana, yaşayanlar arasında Allah'tan sonra kimin geldiğini biliyor musun?"

"Halife."

"Yanlış! Sultan bile değil. Allah'tan sonra gelen Seyduna'nın ta kendisidir."

Halime müthiş bir şaşkınlık ile gözlerini iri iri açtı. Sanki büyük bir masalın bizzat içindeydi. Evet masalı anlatanı dinlemekle kalmıyordu sadece, kendisi de anlatılanın bir parçasıydı...

"Bugüne kadar hiçbiriniz Seyduna'yı görmediniz, öyle mi?"

Sara ona doğru eğilerek kulağına fısıldadı: "İçimizden birisi onu iyi tanıyor. Ama eğer neler konuştuğumuzu işitecek olursa, başımıza son derece korkunç şeyler gelir!"

"Bir mezar taşı kadar sessiz olacağım. Seyduna'yı iyi tanıyanın ismini söyie bana şimdi."

Kim olduğunu çok iyi biliyordu aslında, ihtiyacı olan bir onaydı aslında.

"Meryem" diye fısıldadı Sara. "Onun gözdesidir... Fakat beni ele verirsen vay haline!"

"Konuştuklarımızdan hiç kimseye söz etmeyeceğim."

"Tamam ama sen de beni sevmelisin, çünkü bütün sırlarımı sana açtım."

Halime'nin merakı git gide artıyordu. "Peki dün evin önünde karşılattığımız o yaşlı kadın da kimdi?" diye sordu kızın söylediklerine aldırmadan.

"Apama. Fakat onun hakkında konuşmak, Meryem hakkında konuşmaktan çok daha tehlikelidir. Meryem iyi kalplidir ve bizi sever. Apama ise kötü kalplidir ve bizden nefret eder. O da Seyduna'yı iyi tanır. Fakat dikkat et kendini ele verme, kimse senin neler bildiğini öğrenmesin."

"Kendimi ele vermem Sara."

Kara derili kız Halime'nin saçlarını yıkamaya başladı.

"O kadar tatlısın ki Halime" diye mınldandı.

Halime çok utanmasına rağmen onu duymamış gibi yaptı. Daha öğrenecek o kadar çok şey vardı ki...

"Adi kim peki?" diye sordu bir daha.

"O bir hadım."

"Bir hadım?"

"Gerçekten erkek olmayan bir erkek."

"Hiç bir şey anlamadım."

Sara daha detaylı açıklamalar yapmaya başlamıştı ki Halime sözünü kesti:

"Bu tür şeyleri duymak istemiyorum."

"Yakında çok daha değişiklerini de duymak zorunda kalacaksın ama."

Sara biraz alınmışa benziyordu. Yıkamayı bitirdiği zaman, Halime'nin saçlarını güzel kokulu yağlarla ovmaya başladı. Sonra da saçlarını kurutmaya başladı. Ah! Onu kendine çekip kollarının arasına almayı ne de çok isterdi! Fakat Halime kendisine öylesine karanlık bir bakış fırlattı ki bu tür bir davranışta bulunmayı göze alamadı. Saçlannın daha çabuk kuruması için birlikte güneşe çıkmayı teklif etti ona.

Bu acayip dünyaya geldiğinden bu yana, Halime ilk defa gerçekten yalnız kalıyordu Hiçbir şey bilmiyordu aslında; ne bulunduğu yerin neresi olduğunu, ne de burada ne işi olduğunu. Fakat bu onu rahatsız etmiyordu, lam aksine aslında cinler ve perilere layık olan bu ülkede kendisini çok iyi hissediyordu. Bitmez tüken-

mez merakını dindirecek bir şeyler de vardı burada! Aptal rolü yapmam benim için en iyisi olacak herhalde diye düşünmekteydi. Bu şekilde hem dikkatleri üzerime çekmem, hem de istediğim yere girip çıkmam kolaylaşır. Ötekiler de beni daha kolay aralarına alırlar...

Saranın anlattıkları, onu sır dolu bir dünyaya sürüklemişti. Bu dünya onu, uzun uzun düşünmeye zorluyordu. İyi yürekli şefkatli yüzünü tanıdığı Meryem'in, bir de başka yüzü vardı. Seyduna ile arası çok iyiydi. Bunun anlamı ne olabilirdi? Hem kötü olan hem de Meryem ile yakın bağları bulunan Apama ne gibi yetkilere sahipti? Ya da Meryem'in dediğine göre, Seyduna'nın büyük güven duyduğu komik Adi? Ve son olarak: Seyduna, "Efendimiz" kimdi? Nasıl birisiydi ki Sara ondan sadece fısıldayarak bahsetmeye cesaret edebiliyordu?

Yerinde duramıyordu artık, merakla önünde uzanan yollardan birini izlemeye başladı. Yerdeki küçük çiçeklere doğru eğilerek üzerlerine konmuş olan kelebekleri inceledi. Çiçek tozları ile yüklenmiş olan yaban arıları ve müjde böcekleri, etrafında vızıldıyorlardı. Çok daha değişik böcekler ve küçük sinekler de sıcak ilkbahar güneşinin altında keyifle uçuşuyorlardı. Etraftaki binlerce yaratık onu sonsuz bir neşeye boğmuştu. Kendisinin doğa ile bütünleştiğini hissediyordu. Eski yaşamının cefaları unutulmuştu artık; aynı şekilde zorlu yolculuğun eziyetleri ve korkuları da çok gerilerde kalmıştı. Kalbi mutluluk şarkıları söylüyordu. Yaşıyordu! Dosdoğru cennete gelmiş gibi hissediyordu kendisini.

Sık çalılıkların ardında bir şeylerin kımıldadığını hissetti birdenbire. Bir anda kulak kesildi. Yapraklann arasından uzun bacaklı, kıvrak bir hayvan sıçradı. Bir ceylan diye geçirdi içinden Halime. Hayvan kızın önünde durarak, altın kahverengisi gözleriyle ona baktı. Kız ilk andaki korkusundan sıyrılıvermişti. Eğilerek hayvanı kendisine doğru çağırdı. Bu arada farkında olmadan, esrarlı Kuran yorumcusu Adi'yi taklit ediyordu:

"Küçük ceylan, küçük bal arısı, zarif bacakların ve narin boynuzlarınla önümde ne kadar güzel duruyorsun! Ama şimdi ne söyleyeceğimi bilemiyorum çünkü ben bilge Adi değilim. Genç ve güzel Halime'ye gel, o küçük ceylanları çok sever..."

Kendi konuşma becerisine gülmek zorunda kaldı. Ceylan kızın yanına kadar gelerek, bumu ile suratını okşamaya ve yalamaya başladı. O kadar hoş bir şekilde gıdıklanıyordu ki genç kız gülerek kendisini savunmak istermiş gibi yapınca, hayvan onu daha da şiddetle yalamaya başladı. Aniden en az ceylan kadar yaşam dolu başka bir yaratığın, arkadan kendisine doğru yaklaşmakta olduğunu hissetti. Yaratığın solumasını gayet iyi işitebiliyordu. Arkasına döndü ve korkudan olduğu yerde donakaldı.

Hemen yanı başında sarı renkli leopar Ahriman duruyordu. O da en az ceylan kadar sevgi gösterisinde bulunma isteklisiydi. Halime sırt üstü yere düştü. Dehşet içindeydi. Ne ayağa kalkabiliyor, ne de bağırabiliyordu. Korku dolu gözlerle uzun bacaklı kediye bakıyor ve üzerine atlayacağı anın gelmesini bekliyordu. Fakat hayvan ona saldırmaya hiç de niyetli görünmüyordu. Kızla ilgilenmekten vazgeçerek, ceylan ile oynamaya başlamıştı bile. Ceylanın kulaklarını ısıracakmış gibi yapıyor, bir yandan da boğazına atlıyordu. Birbirlerini uzun süredir tanıdıkları her hallerinden belliydi; aralarında iyi bir arkadaşlık kurmuşlardı. Halime bir anda cesaretlendi ve kollarını her iki hayvanın boynuna doladı. Önceleri hafifçe hırlayan leopar, sonra gerçek bir kedi gibi mınldanmaya başladı. Ceylan da kızın yüzünü yalamaya başlamıştı yeniden. Genç kız hayvanlara yeni yeni güzel isimler bulmak için kafasını patlatacaktı neredeyse. Bir leopar ile bir ceylanın nasıl olup da bu dünyada arkadaş olabileceğini bir türlü anlayamıyordu. Allah bunu cennet sakinlerine vaat etmişti oysa.

Birden konuşma sesleri geldi kulağına. Ayağa kalkarak sesin geldiği tarafa doğru yürümeye başladı. Ahriman ve ceylan da ona eşlik ediyorlardı. İki arkadaş hâlâ birbirlerine takılıyorlardı; ceylan, küçük bir keçi gibi, başını Ahriman'a doğru sallıyordu, leopar ise onun kulaklarına şakadan saldırılarda bulunuyordu.

Halime dans dersi için kendisini bekleyen arkadaşlarının yanına gitti. Kızlar saçlarını başının arkasında topuz yaptılar ve onu sırça salona götürdüler.

Dans hocası Esad isminde bir hadımdı. Orta boylu, vücudunda hiç kıl bulunmayan, hemen hemen bir kadın kıvraklığına sahip

genç bir adamdı. O da Afrikalıydı ve derisinin rengi koyuydu ama Adi kadar siyah değildi. Halime onu canayakın ve eğlenceli bulmuştu. Salona girer girmez uzun cüppesini çıkarmış ve üzerinde sadece sarı renkli, çok kısa bir potur olduğu halde kızların karşısına geçmişti. Sevimli bir gülümsemeyle eğilerek onları selamladıktan sonra, memnunlukla ellerini ovuşturdu. Fatma'dan arpın başına geçmesini rica etti ve müziğe uyarak son derece kıvrak hareketlerle harika bir dansa başladı.

Yaptığı işin temeli, kann kaslan ve kalçalann kontrolüne dayanıyordu. Kollann dairesel hareketleri ve dans adımları, sadece vücudun orta yeriyle yapılan gerçek dansın ritmik birer tamamlayıcısıydılar.

Dans hocası, kızlara ne yapmaları gerektiğim göstermişti; onlar da ellerinden gelenin en iyisini yapmaya çabalıyorlardı. Esat kızlara korselerini çıkartarak bellerine kadar soyunmalarını emretti. Halime ne yapacağını şaşırmıştı ama diğer kızların gözlerini kırpmadan verilen emre uyduklarını görünce, o da gönül rahatlığıyla aynısını yapmaktan çekinmedi. Hoca önce Züleyha'yı, sonra da Fatma'yı kendisine yardımcı olarak seçtikten sonra, ince uzun bir flüt ile müzik yapmaya başladı. Züleyha ilk kez olarak Halime'nin dikkatini çekiyordu: içlerinde vücudu en güzel olan hiç şüphesiz oydu; son derece kıvrak eklemlere ve kadife gibi bir tene sahipti. Çok da güzel dans ettiği için hoca onu yardımcısı olarak seçmişti. Onun gösterdiklerini aynen yapıyordu. Kızlar ise ellerinden geldiği kadar, onları taklit etmeye çalışıyorlardı. Hoca da elinde flüt olduğu halde, profesyonel bir ustalık ve kıvraklıkla tek tek kızlann yanlarına giderek onlarla ilgileniyor, nasıl yapmaian gerektiğini gösteriyordu...

Dersten sonra Halime kendini çok yorgun hissetti, açlıktan da ölecek gibiydi. Diğer kızlarla beraber bahçeye çıktı fakat bu sefer fazla uzaklaşmamaya dikkat ediyorlardı, çünkü sırada başka bir ders vardı: Nazım sanatı. Halime Sara'ya midesinin kazındığını söyledi. Sara ona biraz beklemesini söyleyerek köşkün içine daldı; biraz sonra dışarı çıktığında ise elinde soyulmuş bir muz tutuyordu.

"Aslında yemek aralannda bir şeyler atıştırmamız kesinlikle yasak! Meryem bu konuda çok katıdır, çünkü şişmanlamamızdan çok korkuyor. Sana bu muzu getirdiğimi bir bilse, beni şiddetle cezalandınrdı herhalde."

Şişmanlama korkusu yüzünden yemek yememek! ilk kez duyuyordu Halime böyle bir şeyi. Tam aksine! Bir kadın ne kadar şişman olursa, o kadar çok beğenilirdi. Her şeyin harika olduğu bu şahane yerde, ilk defa hoşa gitmeyen bir haber almıştı!

Tekrar ders salonuna dönme vakitleri gelmişti. Onlara nazım dersi verecek olan hoca Adiydi yine. Çok hoşuna gitmişti bu ders Halime'nin. Gerçeği söylemek gerekirse, o kadar hayran kalmıştı ki neredeyse kendisinden geçecekti.

İyi yürekli hocaları, onlara önce bir gazelden birkaç mısra okuyarak anlamlarını açıkladi Sonra da Meryem başka bir mısra okudu, kızlar da bunun devamını getinnek için doğaçlama yapmaya başladılar. Bir düzine kadar mısradan sonra, kızların çoğu hayal güçlerini tüketmişlerdi bile. Geriye sadece Zeynep ve Fatma kalmıştı, inatla -ve biraz da öfkeyle- atışmaya devam ediyorlardı. Ama sonunda birbirlerinden özür dileyerek atışmalarını sona erdirdiler. İlk iki denemeden sonra, Halime'yi şimdilik fazla zorlaması gerektiğini anlamıştı Adi. Biraz daha alışması gerekiyordu. Fakat az sonra Halime üçüncü bir deneme yapmak istediğini söyledi. İçinde hâlâ belli belirsiz bir korku olmasına rağmen, kendine güveni yerine gelmişti. Diğer kızlarla boy ölçüşmeye can atıyordu.

Meryem bir mısra okudu:

"Mavi bir kuş gibi kanatlarım olsaydı eğer..."

Adi bir an bekledi sonra da sırayla kızlara söz vermeye başladı:

Züleyha: "Yaz güneşine karşı uçardım..."

Sara: "İyilikle dolu olurdum..."

Ayşe. "Düşkünlerin acılarını dindirirdirn..."

Sit: "Mutlulukla dolu bir şarkı mırıldanırdım..."

Cada: "Gerçeği arardım her zaman..."

Bu anda Halime'ye işaret eden Adi gülümseyerek söz verdi ona. Halime de kızararak aklına geleni söyledi:

"Seninle birlikte..."

Fakat devamı aklına gelmedi.

y

"Şimdi dilimin uçundaydı" diye özür diledi.

Herkes güldü. Adi Fatma'ya işaret etti:

"Onun yardımına koş küçük Fatma."

Fatma Halime'nin mısraını tamamladı: "Seninle birlikte sonsuzluğa uçmak isterdim..."

Halime alelacele söze karıştı.

"Hayır böyle söylemek istemiyordum" dedi gücenmiş bir tavırla. "Bekleyin şimdi aklıma gelecek."

Ve boğazını temizleyerek bağırdı: "Seninle beraber mavi cennete yükselmeyi isterdim..."

Sözlerini kızların kıkırdamaları takip etti. Utanç ve hiddetten kıpkırmızı kesilen Halime ayağa kalkarak kapıya doğru koşmaya başladı. Meryem hemen onun arkasından koşturdu. Kızı yakalayarak geri getirdi. Hepsi birden zavallının etrafını sararak onu teselli etmeye çaltışılar. Adi nazım sanatının bir çiçek olduğunu, bu çiçeğin ancak uzun ve sabırlı çalışmalar sonunda rengarenk desenlerle açacağını anlattı. İlk yapılan bir hata yüzünden umutsuzluğa düşmenin hiç gereği yoktu. Sonra da kızlardan denemeye devam etmelerini istedi. Fakat kızlar tükenmişlerdi. Bir tek Fatma ve Zeynep atışmaya devam ediyorlardı:

Fatma: "Bak Halime, katıldığın dersten faydalanmaya çalış."

Zeynep: "Bildiğim kadarıyla Fatma, senin bu konuda bir şey demeye hakkın yok ki."

Fatma: "Senden çok şey bilmeme rağmen bununla övünmeyi istemiyorum doğrusu."

Zeynep: "Ağzından çıkanı kulağın duysun, kendini beğenmiş!"

Fatma: "Keskin zekâm karşısında bakalım neşeli olmaya ne kadar devam edeceksin?"

Zeynep: "Güzellik ve kendini beğenmişlik birbirine ne güzel yakışıyor! Çirkinlik ise alçakgönüllülüğe sebep oluyor."

Fatma: "Beni mi kast ediyorsun? Çirkin şey!"

Zeynep; "Bak hele! Sıskalığını güzellik mi sanıyorsun sen?"

Fatma: "Asla! Ama körlüğün beni güldürüyor!"

Zeynep: "Öyle mi? Ya senin saflığına ne demeli?"

Fatma: "Bana hakaret ederek kendi kusurlarını örtebileceğim mi sanıyorsun?"

"Bu kadar yeter güvercinlerim!" diye araya girdi Adi. "Yeteri kadar boy ölçüştünüz; birbirinize çiçekler gönderdiniz ve taş yağmuruna tuttunuz. Ama bu kadar şakalaşma yeter. Birbirinizle öpüşün ve yemek salonuna gidin. Hepinize afiyet olsun."

Sonra da sevgi dolu bir yüzle gülümseyerek eğildi ve ders salonunu terk etti. Kızlar da sofradaki yerlerini alabilmek için onun arkasından telaşla dışarı çıktılar.

Sabah kahvaltısını sofrada hazır olarak bulmuşlardı. Oysa öğle yemeği onlara üç hadım tarafından servis ediliyordu: Hamza, Talha ve Zühal. Bu vesile ile kendilerine yedi tane hadımın hizmet ettiğini öğrendi Halime. İki öğretmeni tanımıştı zaten. Yemeklerini üç hadım getiriyordu ve bu garip insanlardan iki tanesi de bahçenin bakımıyla görevliydi: Muad ve Mustafa. Mutfakta son söz Apama'ya aitti; Hamza, Talha ve Zühal sadece yardım ediyorlardı ona. Ev işlerini yapıyorlar, ihtiyaçları karşılıyorlar, bütün köşkün düzenli ve temiz kalmasını sağlıyorlardı. Bütün hadımlar aynen Apama gibi kızların bulunduğu bölgeden hendeklerle ayrılmış özel bahçelerde oturuyorlardı.

Hadımlar kendilerine ait ortak bir binada oturuyorlardı, Apama ise onlardan ayn olarak küçük bir evde yaşıyordu. Bunların hepsi Halime'nin merakını daha da kamçılayan şeylerdi. Meryem ile beraberken bir tek soru bile sormaya cesaret edemediği için; sabırsızlıkla Sara ile yalnız kalacağı zamanı bekliyordu. Yemek şahane bir ziyafet gibi görünüyordu gözüne: Körpe piliç kızartması, güzel kokulu yahni, çeşitli sebzeler, sote et, peynir, pasta, bal ve taze meyveler. Sonunda da içinde kendisini garip bir şekilde neşelendiren bir içeceğin bulunduğu bir kadeh verdiler ona.

"Şarap bu" diye fısıldadı Sara. "Seyduna şarap içmemize izin verdi."

"Peygamber şarap içilmesini yasaklamıştı. Seyduna hangi hakla buna izin verebiliyor?"

"O bu hakka sahip. Sana onun Allah'tan hemen sonra geldiğini söylemiştim. O yeni bir peygamber."

"Sen bana Apama ve Meryem dışında içinizden kimsenin Seyduna'yı görmediğini söylemiştin, öyle değil mi?"

"Ve Adiden başka. Adi onun en güvendiği adamıdır. Fakat Adi ve Aparna birbirlerinden nefret ederler. Aparna hiç kimseyi sevmez zaten. Gençliğinde çok güzel bir kadmmış. Ama o günler şimdi çok gerilerde kalmış; kendisi bunu kabul etmek istemese bile!"

"Kim bu Aparna aslında?"

"Yavaş! O iğrenç bir kadındır. Sevme sanatının tüm ssrlarını biliyor, bildiklerini bize de öğretmesi için Seyduna onu buraya gönderdi. Bugün öğleden sonra onu gcncceksin. Anlaşılan gençliğinde çok eğlenceli bir hayat sürmüş."

"Niye bu kadar çok şey öğrenmemiz gerekiyor?"

"Gerçek nedenini ben de bilemiyorum. Sanırım bizi Seyduna için hatırlıyorlar."

"Onun haremi için mi seçtiler bizi?"

"Belki de. Şimdi söyle bana beni biraz olsun seviyor musun?"

Bu sözleri işiten Halime'hin çehresi karardı. Kendisinin öğrenmek istediği daha o kadar önemli konular varken, Saranın ona böyle aptalca şeyler sorması hiç hoşuna gitmiyordu. Sırtüstü uzanarak kollannı başının altına koydu ve tavanı seyretmeye başladı.

Sara yatağın kenanna oturdu. Bir süre hiç dokunmadan Halime'yi seyretti. Sonra aniden üzerine doğru eğildi ve Haiime'yi ihtiraslı öpücüklere boğmaya başladı. Halime önce bu öpücüklerin anlamını kavramamış gibi davranıyordu fakat Sara kendisini tutkuyla öpmeye devam edince onu iterek uzaklaştırmak zorunda kaldı.

"Seyduna'nın bizimle ne yapmak niyetinde olduğunu bilmek isterdim" dedi Halime.

Sara soluk soluğa saçlarını düzeltmeye çalışıyordu.

"Bunu bilmeyi ben de isterdim ama kimse bu konu hakkında konuşmuyor ki. Bir şeyler sormamız ise zaten yasak."

"Buradan kaçmanın mümkün olduğunu sanıyor musun?"

"Delirdin mi sen? Nasıl böyle bir şey sorabilirsin! Ya Aparna seni duyarsa! Dışarıdaki yalçın kayalıklan ve büyük kaleyi gömr»edin mi? Bizi dış dünyaya bağlayan tek geçit orası. Tekrar aklına böyle delice şeyler gelirse başka şeyler düşünmeye çatış!"

"O kale kime ait?"

"Kime mi? Burada gördüğün her şey, çevremizdekiler ve bizler de dahil Seyduna'ya ait."

"Seyduna da bu köşkte mi oturuyor?"

"Bilmiyorum. Belki de."

Peki bu bölgenin ismini de mi bilmiyorsun?"

"Bilmiyorum. Hatta Aparna ve Adinin bile bildiklerini sanmıyorum. Olsa olsa Meryem.

"Niye Meryem?"

"Onların çok iyi anlaştıklarını söylememiş miydim sana?"

' Birbirlerini çok iyi anlamak' ile ne kast ediyorsun?"

"Onlar karı-koca gibiler."

"Bunu kim söyledi sana?"

"Şşt! Biz keşfettik böyle olduğunu."

"Nasıl yani? Anlayamadım."

'Tabii ki anlayamazsın. Daha hiç harem hayatı yaşamamışsın ki!"

"Demek sen bir haremde bulundun?"

"Evet tatlım. Bir bilebilseydin nasıl bir şey olduğunu! Efendim Şeyh Muaviye isminde bir adamdı. Başlangıçta onun cariyesiydim. Beni satın aldığında yirmi yaşındaydım. Sonra da sevgilisi oldum. Günün birinde yatağımın kenarına oturup yüzüme baktı, aynen biraz önce sana yaptığım gibi. Benim tatlı küçük siyah kedim...' işte bunları söyledi bana. Sonra da beni öptü. Neler hissettiğimi sana nasıl anlatayım? Yakışıklı bir adamdı ve diğer karıları beni son derece kıskanıyorlardı. Fakat bana bir şey yapmaya cesaret edemiyorlardı çünkü Muaviye bana hepsinden daha fazla değer veriyordu. Hiddet ve öfkeden ne yapacaklannı şaşırıyorlardı, bu şekilde de güzel görünmek istedikleri adamın gözüne iyice çirkin görünüyorlardı. Çıktığı seferlere beni de götürüyordu. Günün birinde düşman bir kabile bize saldırdı. Adamlarımız kendilerini savunmaya başlayana kadar düşmanlar beni kaçırmışlardı bile. Basra pazarında beni şimdiki efendimize sattılar. O kadar mutsuzdum ki..."

Bir anda hıçkırıklara boğuldu. Gözyaşları yanaklarından süzülerek Halime'nin göğsüne damlıyordu.

"Üzülme artık Sara. Artık buradasın ve hepimizin de durumu çok iyi."

"Beni biraz olsun sevdiğini bir bilseydim. Muaviyem o kadar yakışıklıydı ki ve benî o kadar çok seviyordu ki..."

"Ama ben seni çok seviyorum Sara!" dedi Halime ve kendisini öpmesine izin verdi - sadece çabucak soru sormaya devam edebilmek için.

"Peki ya Meryem? O hiç haremde yaşamış mı?"

"Evet. Ama kaderi farklı imiş. Bir prenses hayatı sürmüş neredeyse. Onun uğruna iki erkek ölmüş."

"O halde buraya nasıl düşmüş?"

"Kocasının akrabalan intikam almak için onu satmışlar, çünkü sadık bir eş değilmiş. Kocasının tüm ailesini aşağılamış..."

"Neden sadık kalmamış kocasına?"

"Bu işleri henüz anlayamazsın ki Halime! Kocası ona gerekli olan erkek değildi."

"Kocası onu sevmiyordu demek ki."

"Hayır. Tabii ki seviyormuş onu. Hatta onu çok fazla sevdiği için hayatını bile kaybetmiş."

"Sen nereden biliyorsun bunları?"

"Kendisi anlatmıştı buraya geldiği zaman."

"Demek ta başından beri burada değildi?"

"Hayır. Buraya ilk olarak Fatma, Safiye, Cada ve ben geldik. Meryem çok daha sonra geldi. O zaman hepimiz eşittik. Bize sadece Apama emredebiliyordu."

"O halde Meryem'in Seyduna ile nasıl tanıştığını da biliyorsundur?"

"Emin ol bunu ben bile bilmiyorum. Seyduna bir peygamber. Onun her şeyi gördüğüne, her şeyi bildiğine inanmak lazım. Günün birinde onu yanına çağırttı. Bize söylememişti ama anlamıştık bunu. Geri geldiğinde onun artık bizden farklı olduğunu anlamıştık. Bize emretmeye başlamıştı, otoritesi de günden güne artıyordu. Sonunda Apama biie emirleri ondan almaya başladı... ve bu yüzden de ona karşı amansız bir kin besliyor,"

"Anlattıklarının hepsi o kadar garip ki..."

O anda Zeynep içeri girdi, saçlannı tarayıp süslenmek için makyaj masasının başına oturdu.

"Acele et Halime" dedi. "Şimdi sırada Apama'nın dersi var, daha ilk günden onun gözüne batmak hiç de hoş olmaz. Onun dersine geç kalanların vay haline... Al yanaklarını ve dudaklarını boyamak için siyah ve kırmızı renkler. Güzel kokman için de çiçek özü. Meryem gönderdi bunları sana. Haydi ayağa kalk şimdi."

Sara ve Zeynep hazırlanması için ona yardım etmeye başladılar. Sonra da hep birlikte ders salonunun yolunu tuttular.

Apama salona ayak bastığı anda yüksek sesle gülmemek için Halime tüm iradesini kullanmak zorunda kaldı. Ihtiyann soğuk bakışları ve tekin olmayan suskunluğu onu dikkatli olması için uyarıyordu. Kızlar ayağa kalktılar ve yerlere kadar eğildiler.

ihtiyar kadın son derece komik bir biçimde süslenmişti. Siyah ipekten geniş bir şalvar, kemikli bacaklarının etrafında dalgalanıyordu. Üzerine kırmızı kumaştan yapılmış altın ve gümüş işlemeli bir yelek giymişti. Küçük san başlığına uzun bir sorguç takılıydı. Kulaklarında ise elmaslarla süslenmiş, halka biçimli kocaman küpeler sallanıyordu. Bunların dışında, boynunda iri incilerden yapılmış uzun bir kolye asılıydı; el ve ayak bileklerinde ise ince işlemeli değerli bilezikler şıngırdıyordu. Fakat bütün bu değerli ve güzel şeyler sadece onun ihtiyarlığının ve çirkinliğinin daha fazla ön plana çıkmasına neden oluyordu. Yanakları ve dudakları öylesine parlak bir kırmızıya boyanmıştı ki kirpiklerine sürdüğü simsiyah maskara ile canlı bir korkuluğa benzemişti. Bir el hareketi ile kızlara oturmalarını emretti. Bakışlarıyla Halime'yi anyordu. Alaycı bir tavırla gülerek ters ters konuşmaya başladı:

"Bak hele, küçüğü ne de güzel allayıp pullamışsınız! İlk defa bir boğa gören ve kendisinden ne beklendiğini bilmeyen bir düve gibi kocaman gözlerle alık alık bakıyor bana. Şimdi kulaklannı dört aç da işe yarar bir şeyler öğrenmeye çalış bakalım. Arkadaşlarının analarından her şeyi bilerek doğduklarını düşünme sakın! Gerçi onların gözleri daha buraya gelmeden önce bulundukları haremlerde açılmış ama aşk hizmetinin ne denli zor bir sanat olduğunu ilk defa burada öğrendiler. Benim memleketim olan Hindistan'da bu işe çok küçük yaşlarda başlanır, çünkü bir zamanlar çok bilge bir adam, iyi bir eğitim için gereken zaman ile karşılaştınnca, hayatın ne kadar da kısa olduğunu söylemişti. Zavallı solucan, acaba sen bir erkeğin ne olduğunu biliyor musun ki? Acaba dün seni bu

de korsanların hücumuna uğradı. Böylece bir gece içinde hepimiz beş parasız kaldık."

"Keşke hepiniz en başından fakir doğsaymışsınız!" dedi Halime kendi kendine.

Meryem kızın söylediklerine gülerek onu şefkatle kendine çekti.

"Bütün bu talihsizlikler iki yıllık bir zaman zarfında başımıza geldi. Bir süre sonra Halep'in en zengin adamı olan Yahudi Musa babamı ziyaret etti ve şunları söyledi: 'Dinle Simeon -babamın adıydı bu- senin paraya, benim ise bir kadına ihtiyacım var!' Babam alay etti onunla: Saçma! Sen artık ihtiyarın tekisin. Oğlun bile kızımın babası yaşında! Yakında kapını çalacak olan ölümü düşünsen, daha iyi edersin!' fakat Musa benden vazgeçmeye hiç de niyetli değildi. Çünkü tüm Halep'te benim şehrin en güzel kızı olduğum söyleniyordu. Sana istediğin kadar borç para veririm' diye üsteledi. Tüm yapman gereken kızını bana vermen. Ona iyi bakacağımı biliyorsun.' Babam önceleri bu evlilik teklifini ciddiye almıyordu. Fakat erkek kardeşlerim bu işten haberdar olur olmaz babamın üzerine çullanarak Musa'nın teklifini kabul etmesi için onu sıkıştırmaya başlcidılar. Babamın maddi durumu son derece kötüydü. Fakat iyi bir Hıristiyan olduğu için, çocuklarının bir Yahudi ile evlenmelerini istemiyordu. Fakat başına gelen felaketler onun aklını karıştırmıştı ve ne yaptığının farkında olmadan beni Musa'ya verdi. Bu arada kimsenin aklına benim fikrimi sormak gelmemişti. Güzel bir günde anlaşmayı imzaladılar. Artık yabancı bir aileye aittim."

"Zavallı, zavallı Meryem!" diye mırıldandı Halime gözyaşları içinde.

"Biliyor musun aslında kocam beni seviyordu. Ama kendi usulünce tabii" diye devam etti arkadaşı.

"Ama keşke benden nefret etseydi veya bana karşı kayıtsız kalsaydı. Son derece kıskanç olduğu için bana devamlı işkence yapıyordu. Odamdan dışarı çıkmamı yasaklamıştı ve kimseyle görüşmeme müsaade etmiyordu. Arada bir bana yaklaşmak istediği zamanlar da ben kendisine buz gibi soğuk davranıyordum, çünkü beni iğrendiriyordu. Bu davranışım onu öfkeden deliye döndürüyordu; dişlerini gıcırdatarak beni hançerleyeceğini söylüyordu. Öyle anlarda delirdiğini düşünüyordum. Beni son derece korkutuyordu."

Meryem bir an için sustu. Sanki devam edebilmek için biraz kuvvet toplamak istiyordu. Halime onun herkesten gizlediği anılannı kendisine anlatacağını anlamıştı. Ateş gibi yanan yanağım Meryem'in göğsüne yasladı ve nefesini tutarak beklemeye başladı.

"Kocamın tüm kadınlık gururumu derinden yaralayan bir huyu vardı" diye devam etti neden sonra. "Artık bana tümüyle sahip olduğunu bildiği için, akimi tamamen kaybetmişti. Sürekli olarak birlikte iş yaptığı insanlara benim güzelliğimi övüyor, ne kadar namuslu olduğumu anlatıyor, vücudumun tüm ayrıntılarını birer birer güzel sözlerle gözler önüne sererek tüm ülkenin en harika güzelliğine sahip olduğunu söyleyip caka satıyordu. Onlan elinden geldiğince kıskandırmak istiyordu. Akşamları yanıma gelerek, güzelliğimi anlattığı arkadaşlarının kıskançlıktan bembeyaz kesildiklerini sevinerek anlatıyordu. Bundan hoşlandığını gizlemeye gerek duymuyordu zaten. Ondan ne denil nefret ettiğimi ve iğrendiğimi anlayabilirsin sanırım. Yanına gitmek zorunda kaldığım geceler sanki kendi idamıma gidiyormuşum gibi geliyordu bana. Fakat o gülerek bana acemi çaylak olarak adiandsrdığı genç arkadaşları hakkında neler düşündüğünü anlatıyordu: 'Evet hayatım! Para ile her şey satın alınabilir. Fakir bir adam ne kadar yakışıklı olursa olsun, senin gibi bir kadını rüyasında biie göremez.' Ah! Keşke o acemi çaylaklardan bir tanesi ile tanışabilseydim! O zaman Musa'ya tüm düşüncelerinin yanlış olduğunu İspat edebilirdim. Fakat günün birinde beklemediğim bir şey oldu. Hizmetçilerimden birisi elime küçük bir mektup tutuşturuverdi. Mektubu açtım ve daha ilk kelimeler kalbimi titretti. Bugün biie hepsini ezbere biliyorum. Dinle..."

Halime tümüyle kulak kesilmişti. Sabırsızlıktan titriyordu.

"'Şeyh Muhammed'den Meryem'e! Ey Halep gülü, geceleri aydınlatan gümüş renkli ay ve günleri yakıp kavuran güneş! Seni çok sevdiğimi bilmelisin. Evet, seni her şeyden fazla seviyorum, özellikle de lanetli zindancın Musa'nın senin güzelliklerini ve er-

bahçeye getiren o iğrenç zencinin gerçek bir erkek olmadığını biliyor musun ki?.. Cevap ver..."

Halime tir tir titriyordu. Umutsuzlukla yardım dilemek için etrafına bakındı ama diğer kızlar put gibi oturarak sabit bakışlarla yeri seyrediyorlardı.

"Nutkun tutuldu galiba, kaz kafalı" diye devam etti ihtiyar. "Bekie sana hepsini anlatacağım şimdi."

Ve karşısındakine eziyet ermekten aldığı zevk açık seçik belli olarak, erkek ile kadın arasındaki ilişkileri aynntılarıyla anlatmaya başladı. Halime o kadar çok utanıyordu ki nereye bakacağını bile şaşırmıştı.

"Anladın mı şimdi küçüğüm?" diye sordu ihtiyar kadın sonunda.

Anlattıklannın yansını dahi anlamamış olmasına rağmen çekinerek başıyla onayladı onu Halime.

"Allah bu yüce bilgeliği sizin gibi budala kazlara öğretmek zorunda bırakarak -ona hamd ve sena olsun— beni cezalandırdı" diye öfkelendi kadın bir anda. "Acaba bu cırcırböceklerinin, bir kadının efendisini ve sevgilisini her konuda tatmin edebilmek için ne kadar çok bilgiye ve beceriye sahip olması gerektiği hakkında en ufak bir fikirleri var mı? Pratik, pratik ve pratik; öğrenciyi amacına ulaştıran tek yol budur. Çok şükür iyi talihiniz sizi benim elime düşürdü; sayemde hayvani arzularınızı bastırarak, gerçek sevme sanatına adım atacaksınız. Bilmeniz gereken en önemli şey erkeklerin hassas bir arp gibi olduklarıdır; kadınlar da bu çalgı ile binlerce değişik melodi çalabilmelidirler! Cahil ve aptal bir kadın, sadece acınacak birkaç kırık dökük melodi çalabilir onunla. Buna karşın bilgili ve becerili bir kadın, elindeki çalgı ile binlerce yeni armoni yaratmaya muvaffak olabilir. Cahil kaz sürüsü! Size teslim edilmiş olan çalgıyı uykunuzda bile öylesine maharetle kullanabilmelisiniz ki çıkardığı sesler aslında çıkarmaya muktedir olduklarını kat kat aşsın. İyi ruhlar size ceza vermekten korusunlar beni! Ellerinizi yavaşça okşarken, feryatlarınızı ve dişlerinizi gıcırdatmanızı işitmek hiç de hoşuma gitmiyor."

Sonra da yüce bilgelik ve tannsal sanat olarak adlandırdığı şeyi öylesine ayrıntılı tasvir etmeye başladı ki Halime kulaklarına kadar

kıpkırmızı kesildi. Yine de iradesi dışında dinliyordu kadının anlattıklarını.

İçi bir anda ateşli bir merakla doldu. Eğer Sara ile yalnız olsaydı ya da çok utanmasına sebep olan Meryem orada olmasaydı, Apama'nın anlattıkları onun hoşuna bile gidebilirdi. Ama o anki durumda gözlerini önüne dikip dinlemekten başka bir şey gelmiyordu elinden, içinde sebebini kendisinin de bilmediği bir suçluluk duygusu vardı.

Apama nihayet anlattıklarının sonuna geldi. Kızlann suratlarına bile bakmadan, ders salonunu kibirle terk etti. Kızlar da onun peşinden kendilerini dışarı atarak, küçük gruplar halinde bahçeye dağıldılar. Sara Meryem'in bulunduğu tarafa gitmeye cesaret edemeyen Halime'nin yanındaydı. Fakat Meryem kendiliğinden Halime'ye seslendi: Ona belinden sarılarak kendisine çekti. Sara bir gölge gibi onları takip ediyordu.

"Nasıl, yaşam tarzımıza biraz alışabildin mi?" diye sordu Meryem ona.

"Her şey bana değişik ve yeni geliyor" diye cevapladı Halime.

"Yoksa hoşuna gitmedi mi burası?"

"Hayır! Tam aksine! Buradaki yaşam çok hoşuma gidiyor, sadece şimdiye kadar yaşadığım hayattan o kadar farklı ki..."

"Sabır yavrum. Zaman her şeyi düzeltir."

Halime başını Meryem'in omzuna dayayarak Sara'nın olduğu tarafa doğru göz ucuyla bir bakış fırlattı. Kara renkli arkadaşının kıskançlık acısıyla dolu bakışlarını yakalamıştı. Beni seviyorlar diye geçirdi içinden. Yüreğinde bir sıcaklık hissediyordu.

Takip ettikleri yol onları sık yeşillikler arasından, dağ deresinin yüzlerce metre yukarıdan çağlayarak aşağı döküldüğü bir yarın kenanna kadar getirmişti. Halime bahçelerin çevredeki kayalıkların tam ortasına kurulduklarını fark etmişti. Aşağılardaki büyük bir kayanın üzerinde kertenkeleler güneşleniyorlardı. Güneşin altında sırtlan zümrüt gibi parlıyordu.

"Şuraya bak ne kadar da güzeller!" diye bağırdı Meryem hayranlıkla.

Halime üıperdi.

'Brr! Sevmiyorum onları. Kötüler."
"Neden?"
"Onların küçük kızlara saldırdıklannı söylüyorlar."
Meryem ve Sara gülümsediler.
"Bunları sana kim anlattı yavrum?"
Halime yine aptalca şeyler söylemekten korkuyordu. Bu yüzden dikkatle cevap verdi:
"Benim eski efendim şunları söylüyordu devamlı: Genç oğlanlardan sakın kendini! Duvarın üzerine çıkıp bahçeye atladıklannı görürsen hemen kaç onlardan. Giysilerinin altında bir yılan veya kertenkele saklarlar. Ve onları üzerine salacak olurlarsa seni ısırmalanna meydan verme!"
Meryem ve Sara kahkahalara boğuldular. Sara bakışlarıyla Halime'yi kucakladı; Meryem ise dudaklannı ısırarak gözdesini teselli etti:
"Seni burada kötü oğlanlar olmadığı konusunda temin ederim, bizim kertenkelelerimiz gayet munis ve güvenilirler. Bu güne kadar kimseye bir zarar verdikleri görülmedi."
Bu sözlerden sonra bir kere ıslık çaldı. Kertenkeleler başlarını kaldırarak her tarafa çevirmeye başladılar, sanki kendilerine seslenenin kim olduğunu görmek istiyorlardı. Halime Meryem ve Sara'ya sıkı sıkı sanldı. Kendisini böyle daha bir güvende hissediyordu.
"Gerçekten de güzeller" dedi sonunda.
Çok yakınlarında bulunan bir kaya yarığından küçük sivri bir kafa ortaya çıktı birdenbire. Çatal dilini yıldırım hızıyla gösterdi birkaç kere. Halime korkudan donup kalmıştı. Sivri küçük kafa yükseldikçe yükseliyor..., elastiki boynu uzadıkça uzuyordu. Hiç şüphe yoktu artık: Kayanın yarığından Meryem'in ıslıklarının cazibesine kapılan sarı-kahverengi büyük bir yılan çıkmıştı ortaya. Kertenkeleler dört bir yana kaçıştılar. Halime bir çığlık attı. Meryem vç, Sara'yı da alarak oradan kaçmak istiyordu. Halime'yi teskin etmek için oldukça uğraşmaları gerekti.
"Korkmana gerek yok Halime" dedi Meryem. "Bu eski bir tanıdık. Ona Peri adını taktık; yuvasından çıkarıp yanımıza çağırmak için bir ıslık çalmamız yeterli oluyor. O çok akıllıdır ve bugüne kadar kimseye bir zararı dokunmadı. Hepimİ2 insanlar ve hayvanlar,

bu bahçelerde iyi ilişkiler içindeyiz; dış dünya ile ilgimiz olmadan, mutlu bir şekilde yaşıyoruz burada hepsi bu."
Halime rahatlayarak derin bir soluk aldı fakat yine de oradan uzaklaşmak için büyük bir istek vardı içinde.
"Size yalvanyorum gidelim buradan" dedi onlara.
Gülerek kabul ettiler.
"Bu kadar korkak olma" dedi ona Meryem. "Görüyorsun ya hepimiz seni çok seviyoruz."
"Başka hayvanlar da var mı burada?"
"Elbette. Daha birçoklannı göreceksin. Hatta bir hayvanat bahçemiz bile var. Yalnız oraya sadece kayık ile ulaşmak mümkün. Vaktin olduğu bir zaman Adi veya Mustafa'ya rica edersen, seni oraya götürebilirler."
"Ne güzel! Demek ki krallığımız çok geniş?"
"O kadar geniş ki yolunu kaybeden birisinin açlıktan ölmesi işten bile değildir."
"Aman! O zaman asla bir daha yalnız gezmeye gitmeyeceğim."
"O kadar da tehlikeli demedim! Bizim yaşadığımız bahçe bir çeşit adadır aslında. Adamızın bir tarafı ırmakla çevrili diğer tarafları da yüksek surlarla. Yani eğer ırmağı geçmeye yeltenmezsen, yolunu kaybetme şansın yok... Fakat ilerideki kaya duvannın arkasında, içlerinde vahşi panterlerin yaşadığı sık ormanlar başlamaktadır..."
"Peki şimdi bu kadar evcil ve uysal olan Ahriman'ı nereden buldunuz?"
"O da bu ormanlarda doğmuş. Daha kısa süre öncesine kadar küçük bir kedi yavrusuna benziyordu. Onu keçi sütüyle besliyorduk, şimdi bile kendisine et vermeye korkuyoruz. Hiç belli olmaz, et onu vahşileştirebilir belki. Mustafa getirmişti bize onu."
"Mustafa ile tanışmadım henüz."
"Bütün hadımlar gibi o da iyi bir insandır. Eskiden güçlü bir prensin meşale taşıyıcısıymış. Çok zorlu bir görev olduğu için kaçmış oradan. Şimdi de Muad'la beraber bahçelerimizin bakımı ile görevli... Geri dönelim artık. Eve dönme vaktimiz gelmiş. Fatma ve Züleyha bize musiki ve dans dersi verecekler. Fatma çok güzel şarkı söylüyor."

"Harika, şarkı dinlemeye bayılırım]"

Musiki ve dans dersi, kızlar için hoşça vakit geçirdikleri bir eğlence saatiydi. Meryem onların istedikleri her şeyi yapmalarına izin veriyordu. Kızlar yerlerinde hop oturup hop kalkarak, Tatar flütü ile müzik yapmaya çalışıyorlar, harp ve ut çalıyorlar, Mısır gitarı ile oynuyorlardı. Karşılıklı olarak birbirlerini hicvediyorlar ve kimin daha iyi olduğu konusunda kavga ediyorlardı. Fatma ve Züleyha boş yere otoritelerini kullanarak onları susturmaya çalışıyorlardı. Onlar da diğerleriyle beraber gülüyor hikâyeler anlatıyor ve neşeyle ortalıkta koşuşturuyorlardı. Sara Halime'nin yanına gelmişti.

"Sen Meryem'e âşıksın. Kesinlikle eminim buna."

Halime omuzlarını silkti.

"Benden hiçbir şey gizleyemezsin. Ben senin kalbini okuyabiliyorum."

Sara'nın gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Beni seveceğine söz vermiştin."

"Sana hiçbir şey için söz vermedim!"

"Yalan söylüyorsun! Eğer beni seveceğine dair söz vermeseydin, sana asla bu kadar çok şey anlatmazdım."

"Yeter! Bu konuda başka söz İşitmek İstemiyorum artık."

Çevreleri aniden sessizleşti; Sara ve Halime de susarak dikkatle dinlemeye başladılar. Fatma elindeki ut ile binbir türlü melodi çalıyordu: Aşktan söz eden eski güzel melodiler. Halime kendisinden geçmişti bir anda.

"Şarkının sözlerini yazar mısın benim için?" diye sordu Sara'ya.

"Elbette yazarım eğer beni seveceğini söylersen."

Onu kendisine çekmek istedi ama Halime ellerini geri itti: "Rahatsız etme şimdi beni! Dinlemek istiyorum."

Dersten sonra bir süre daha salonda kaldılar, bu arada herkes kendi işiyle meşgul olmaya başlamıştı. Kızlardan kimi dikiş dikiyor, kimi de nakış işliyordu; içlerinden birkaçı da, sabırla büyük bir halıyı ilmik ilmik dokuyordu. Bazılan ise yanlarında süslü iplik çıkrıklan getirmişlerdi ve bunların önlerinde oturarak yün egiriyorlardı. Eski yaşantılarının üzerinde dönüyordu sohbet, ev hayatlarını,

erkeklerini anlatıyorlardı birbirlerine. Meryem ellerini sırtında kavuşturarak kızların arasında bir ileri bir geri geziniyor ve yaptıklarını kontrol ediyordu.

Halime Meryem hakkında düşünmeye başladı. Yapacak belli bir işi olmadığı için ona buna yardım ediyor,.çevresindeki konuşmaları dinliyordu. Ta ki kendisini tamamen Meryem üzerinde yogunlaştırıncaya kadar. Acaba Seyduna ile aralarında neler geçmişti ki birbirleri ile bu kadar iyi anlaşabiliyorlardı? O da harem hayatını tanımıştı-, acaba Apama'nın anlattığı o şeylerden yapmış olması mümkün müydü gerçekten? Buna inanmak istemiyordu. O iğrenç şeylerin hayal ürünü olduklarına inandırmak istiyordu kendisini.

Güneşin batışından az önce akşam yemeklerini yediler. Karanlık bahçelerin üzerine hızla çökerken dolaşmaya çıktılar. Gökyüzünde ilk yıldızlar parlamaya başlamıştı. Halime Sara ve Zeynep geniş bir cadde boyunca yürüyordu. Kızlar Halime'nin ellerini tutmuşlardı. Kendi aralarında alçak sesle sohbet ediyorlardı. Irmak açıklanamaz bir şekilde, giderek daha da yüksek bir sesle akıyordu; ova göz alabildiğince uzanıyordu önlerinde. Halime duygulanmıştı. Kalbinde hem acıyı, hem de mutluluğu bir arada hissediyordu. Bu garip masal ülkesinde kendisini çok küçük ve yapayalnız hissediyordu. Her şey o kadar garipti ki: Burada mantığının kavrayabileceğinden çok daha fazla gizem olduğundan korkuyordu.

Çalılıkların gölgeleri arasında titrek bir ışık parlamaya başlamıştı. Işığın hareket ettiğinin ve giderek kendilerine yaklaşmakta olduğunun farkına varan Halime korkuyla arkadaşlarının arasına saklandı. Elinde meşale taşıyan bir adam kendilerine doğru geliyordu.

"Bu Mustafa. Bahçeyi kontrol ediyor" diye açıkladı Sara.

Yuvarlak yüzlü iri bir zenci kendilerine yaklaştı. Belinden bir kuşakla bağlanmış olan çok uzun bir cüppe giymişti. Etekleri yerlere kadar uzanıyordu. Kızları gördüğü zaman canayakın bir gülümseme ile bembeyaz dişlerini gözler önüne serdi.

"Rüzgarın bize getirdiği küçük baştankara burada demek!" dedi Halime'ye dostça. "Küçük, tatlı yaratık..."

Meşalenin titrek ışığında kara bir gölge dans etmeye başladı. Büyük bir gece kelebeği ateşin çevresinde uçuşuyordu. Titreyen

ışığın etrahnda çizdiği daireler giderek küçülmeye başlamışlardı, sonunda ateş kanatlarını yalamaya başladı. Bir çatırtı duyuldu ve kelebek kayan bir yıldız gibi yere düştü.

"Zavallı!" diye bağırdı Halime. "Böyle bir aptallığı nasıl yapabilir?"

"Allah ona ateşe saldırma hırsı vermiş" diye fikrini söyledi Mustafa kısaca. "İyi geceler."

"Ne kadar acayip..." diye mırıldandı Halime kendi kendine.

Geri dönerek odalarına gittiler. Soyunduktan sonra yataklarına yattılar. Halime hâlâ günün olaylarını düşünüp duruyordu. Şiirsel konuşmasıyla komik Adi, zarif dans hocası Esad, cafcaflı süsleri ve utanmaz konuşmasıyla Apama, gizemli Meryem ve hadımlar. Ve hepsinin tam ortasında, kendisi, uzun zamandan beri uzak ülkeleri ve heyecanlı maceraları düşleyen Halime!

Böylesi iyi diye geçirdi içinden ve uyumaya hazırlandı.

O anda birisinin yavaşça kendisine dokunduğunu fark etti. Tam bağıracaktı ki Sara'nın sesini kulaklarında işitti.

"Şşt! Halime! Sessiz ol, Zeynep uyanmasın!"

Esmer güzelinin bunları söylemesiyle beraber, yorganı açarak yatağa girmesi bir oldu.

"Bunu istemediğimi sana söylemiştim'.' diye karşı koymaya çalıştı Halime sessizce - fakat Sara onu öpücüklere boğmaya başlamıştı bile. Halime felç olmuş gibiydi sanki kılını bile kıpırdatamıyordu.

Sonunda kendisini kurtarmayı başarabildi. Sara kulağına fısıldadığı ihtiraslı sözcüklerle onu kandırmaya çalışıyordu. Fakat Halime ona sırtını dönmüştü bile kulaklarını elleriyle kapayarak uyumaya çalıştı.

Sara ne yaptığının farkına varmıştı sonunda. Koşarak yatağına geri döndü. Kalbi şaşkınlık ve telaşla çarpmaktaydı.

II

Halime'nin böylesine tuhaf şartlar altında meçhul efendisinin bahçelerine ulaşması ile aynı zamanda, gri renkli eşeğine binmiş genç bir adam da, eski ordu yolunda ilerlemeye başlamıştı. O da kervanla aynı yere gitmek istiyordu ama aksi yönden çıkmıştı yola, yani batıdan. Başına erkeklerin kullandığı cinsten bir sarık sarmasının üzerinden fazla zaman geçmediği her halinden belliydi. Belli belirsiz bir tüy tabakası kaplamıştı çenesini; canlı gözleri ise hâlâ çocukça bir ifadeyi muhafaza ediyordu. Hemedan ve Rey şehirlerinin tam ortasırtda bulunan eski başkent Sava'dan geliyordu. Büyükbabası Tahir bir zamanlar Sava'da küçük bir İsmailî tarikatı kurmuştu. Bu tarikat bir yandan şehit Ali'nin taraftarlığını yaparken, bir yandan da gizlice Selçuklu boyunduruğuna karşı faaliyette bulunuyordu. İsfahan'lı eski bir müezzinin tarikata kabul edilmesinden kısa bir süre sonra küçük cemaatin üyeleri gizli bir toplantı esnasında baskına uğramış ve bir kısmı hapsedilmişti. Tarikatın üyeleri eski müezzinin kendilerini ele vermiş olduğundan kuşkulanmışlardı. Müezzinin uzun süre gizlice takip edilmesinden sonra ondan boş yere kuşkulanılmadığı ortaya çıkmıştı. Ölüm cezasına çarptırılan adamın cezası anında infaz edilmişti. Bunun üzerine tarikat lideri olan Tahir tutuklanarak cezaevine konulmuş ve baş vezir Nizam ül-Mülk'ün bizzat verdiği emir ile boynu vurularak idam edilmişti. Tarikatın üyeleri bu olay üzerine korku içinde kalmış ve dört bir yana dağılmışlardı; herkes bu küçük İsmailî tarikatının faaliyetlerinin son bulduğuna inanıyordu artık. Fakat Tahir'in torunu büyüyüp de yirmi yaşına gelince babası ona her şeyi anlatmıştı... Artık harekete geçmesinin vakti geldiğini söylemişti ona. Eşeğini semerleyerek yol hazırlıklarına başlamasını emretmişti. Yolculuk günü gelip çattığında delikanlıyı evinin en üst terasına çıkartarak,

ta uzaklarda karla kaplı zirvesi bulutlara dek yükselen Demavend dağını göstermişti.

"Avni oğlum, Tahir'in torunu!" demişti ona. "Doğruca Demavend Dağı'na giden yolu tut. Reye ulaşınca Şahruci Irmağı'na giden yolu sor. Irmağın kaynağı sarp bir vadide bulunmaktadır; oraya çık. Büyük bir kale göreceksin: Bu yerin ismi Alamut kalesidir, yani 'kartal yuvası.' Bu kalede, senin büyükbaban ve benim babam olan Tahir'in -ruhu şad olsun- bir arkadaşı, ismailî öğretisi ile ilgili her şeyi topladı. Ona kim olduğunu söyle ve hizmetine gir. Böylece atalarının öcünü alma fırsatını yakalayabilirsin. Git şimdi; ruhum her zaman seninle beraber olacak!"

Tahir'in torunu babasının kendisine uzattığı kılıcı kuşandı ve önünde hürmetle eğildi. Eşeğine binerek hiçbir sorun ile karşılaşmadan Rey şehrine geldi. Bir kervansarayda mola vererek Şahrud'a giden en iyi yolun hangisi olduğunu sordu hancıya.

Hancı şaşırmıştı: "Ne işin var ki Şahrud'da?" diye sordu ona. "Suratında bu kadar masum bir ifade olmasa, senin de çevresinde zındık köpekleri toplayan o lidere katılmak isteyen birisi olduğunu düşünürdüm."

"Neden söz ettiğini anlamıyorum" diye itiraz etti Tahir'in torunu. "Ben Sava'dan geliyorum ve babamın Buhara'dan gönderdiği keıvanı karşılamak istiyorum. Sanıyorum yolda bir mesele çıkmış..."

"Şehirden çıktığın zaman Demavend'i sağ tarafına al" diye yolu tarif etti adam. "Doğruca doğudan gelen kervanların da kullandığı geniş bir yola çıkacaksın. O yolu takip et; seni ırmağa kadar götürür."

Tahir'in torunu teşekkür etti ve tekrar eşeğine bindi, iki günlük bir yolculuktan sonra uzaklardan akan bir ırmağın mırıltısını işitti. Yoldan ayrılarak doğruca sesin geldiği yöne doğru ilerlemeye başladı. Kâh sık çalılıklar arasında, kâh da kumlu topraklar üzerinde ilerliyordu. Her geçen an ırmağın sesi daha kuvvetli işitiliyordu; su sanki dik bir yamaçtan aşağıya akıyor gibiydi. Eşeğinin üstünde dalgın dalgın yol almakta olan delikanlının etrafı, bir anda bir grup atlı tarafından çevrildi. Atlıların ortaya çıkışı o kadar ani olmuştu ki Tahir'in torununun aklına kılıcına davranmak gelmemişti bile.

Şaşkınlığından sıyrılıp kılıcına davrandığı zaman ise çok geçti artık. Yedi tane sivri uçlu mızrak üzerine çevrilmişti bile. Korktuğum için utanmalıyım diye düşündü. Ama bu kadar üstün bir kuvvet karşısında ne yapabilirim ki?

Atlıların lideri ona seslendi:

"Burada ne işin var acemi çaylak? Yoksa alabalık mı tutmak istiyorsun? Dikkat et de oltanın ucu kendi ağzına takılmasın!"

Tahir'in torunu şaşırmıştı. Eğer bu atlılar sultanın adamlarıysa, gerçeği söylemesi onun işini bitirirdi. Yok eğer bunlar İsmailî iseler, susmaya devam etmesi halinde akıllarına bambaşka şeyler gelebilirdi. Elini kılıcının kabzasından çekti ve ne yapacağını bilmez bir halde adamların suratlarına bakmaya başladı.

Atlılann lideri adamlanna göz kırptı:

"Bana öyle geliyor ki sen burada kaybetmediğin bir şeyleri arıyorsun acemi velet!" Elini hızla atının egerindeki bir değneğe attı. Değneğin ucunda, üzerinde Âli taraftarlannın simgesi olan beyaz bir bayrak dalgalanıyordu.

Ya bu bir tuzaksa? diye düşündü Avni. Ne yapalım! Tehlikeyi göze almak zorundayım. Eşeğinden inerek lidere doğru yaklaştı ve elinde tuttuğu beyaz bayrağı hürmetle alnına götürdü.

"Ha şöyle!" diye bağırdı atlıların lideri. "Sen Alamut kalesini arıyorsun. Bizi takip et!"

Bunlan söyledikten sonra atını Şahrud boyunca uzanan yolda sürmeye başladı. Tahir'in torunu eşeğine binerek onu takip etmeye başladı; diğer adamlar ise konvoyun sonunu oluşturuyorlardı.

Giderek dağların daha da içlerine dalıyorlardı, ırmağın çağlaması iyice şiddetlenmişti. Nihayet üzerinde büyük bir gözetleme kulesi bulunan dev bir kaya çıkıntısına ulaştılar. Kulenin en tepesinde beyaz bir bayrak dalgalanıyordu. İrmak yatağını bu dev kayanın etrafına açmıştı. Birliğin lideri atını dizginledi ve adamlarına durmalannı emretti. Sonra da elindeki bayrağı yukarıya doğru sallamaya başladı. Kulenin üstündeki muhafızlar aynı şekilde cevap verdiler ona. Yol açılmıştı.

Hiç güneş ışığı almayan kapkaranlık bir boğaza girdiler. Yol dar, fakat emniyetliydi. Bazı yerlerde kayalar oyularak yol genişle-

tilmişti. Boğazın sonuna yaklaştıkça ırmak çağlaması iyice şiddetlenmişti. Atlıların lideri bir kaya çıkıntısının çevresinden dolaştıktan sonra atını durdurdu, eliyle uzaklardaki bir noktayı gösterdi Tahir'in torununa. Ta uzaklarda dağın tepesinde, iki tane bembeyaz kule karanlıklann içinden bir masalı andıncasına panldryorlardı.

"Alamut!" diye bağırdı birliğin lideri ve atını mahmuzladı.

Kuleler yüksek duvann ardında kayboldular. Yol nehir yatağı boyunca uzanmaya devam ediyordu; ta ki geçit aniden genişleyinceye kadar. Tahir'in torunu gözlerini kırpıştırdı. Muazzam bir kale yükseliyordu gözlerinin önünde göklere doğru. Dev bir kaya blokunun üzerine kısmen oyulmuş, kısmen de inşa edilmişti. Şahrud burada iki kola ayrılarak kayanın çevresini çepeçevre kuşatıyordu. Kalenin dört tarafında büyük kuleler vardı; en tepedeki iki tanesi tüm civarı kontrol ediyordu. İki yanında dimdik uçurumlar bulunan kale, vadinin girişini geçit vermez bir biçimde kapamıştı. Demek burasıydı Alamut! Rubar bölgesinde bir zamanlar Deylem kralları taralından inşa edilmiş elli kalenin en kudretlisi! Zapt edilemez olduğu kabul ediliyordu.

Birliğin komutanı bir işaret verdi: Duvann arka tarafında bulunan bir mekanizma çalıştı ve ağır bir tahta köprü gıcırdayarak aşağı inmeye başladı. Atlılar bu köprünün üzerinden geçerek büyük kubbeli koridorlar vasıtasıyla Alamut'a girdiler.

Artık Alamut'un içindeydiler! Kalenin içinde bulunan geniş bir meydanda atlarından inmişlerdi. Tahir'in torunu etrafına bakmıyordu. Surların hemen arkasında üç tane haşmetli dağ zirvesi göklere yükselmekteydi. Şu anda üzerinde bulunduğu orta teras, aşağıda ve yukarıda bulunan diğer iki terasa taş merdivenlerle bağlanmıştı. Sağ ve sol tarafa uzanan surlar boyunca yüksek kavaklar ve ulu çınarlar göze çarpmaktaydı. Bu ağaçların altında ise; keçi, eşek ve katır sürülerinin otladığı geniş çayırlar uzanıyordu. Çevresi çitlerle çevrili bir alanda ise bir düzineye yakın deve sakin sakin geviş getirmekle meşguldü. Terasların çeşitli yerlerinde asker barınağı, mutfak, depo, ev ve harem oldukları anlaşılan birçok bina vardı.

Tahir'in torunu orta avluya ayak bastığı zaman, etraftan arı kovanını andıran uğultular ve gürültüler yükselmekteydi. Avni şaşkın gözlerle çevresine bakındı. Birtakım küçük birlikler talim yapıyorlardı orada burada. Kalkan, mızrak ve kılıç şakırtıları, at kişnemeleri ve eşek anırmaları arasından sert emirler işitiliyordu. Başka adamlar ise surları tamir etmekle meşguldüler: Katırlarla getirilen ağır taşlar ilkel bir tahta kaldıraç yardımıyla yerine konuluyordu. Her taraftan yükselen bağırma ve haykırma sesleri, çağlayarak akan ırmağın gürültüsünü bile bastınyordu.

Tahir'in torununu kaleye getiren adamlar etrafa dağılarak, günlük işlerini yapmaya başladılar. Liderleri ise o sırada oradan geçmekte olan bir adamı durdurdu:

"Yüzbaşı Minuçehr kulede mi?"

Asker hazırola geçerek cevapladı:

"Evet Onbaşı Abuna."

Lider delikanlıya kendisini takip etmesini işaret etti. Birlikte aşağıda bulunan kulelerden birine girdiler. Tahir'in torunu çok yakından gelen kırbaç şakırtılarını ve acı dolu feryatları işitince irkilmekten kendisini alamadı: Taş sütunların birisine yarı çıplak bir adam bağlanmıştı. Üzerinde kısa, çizgili bir potur ve kırmızı bir başlıktan başka bir şey olmayan dey bir zenci, uçlan düğümlü kırbacını adamın çıplak sırtına acımadan indiriyordu. Her darbe ile adamın sırtında yeni bir yara açılıyor ve kanlar etrafa sıçrıyordu. Hükümlünün yanında duran bir asker ise arada bir elindeki kovanın içinde bulunan su ile adamın yüzünü ıslatıyordu. Tahir'in torununun gözlerindeki dehşeti gören Onbaşı Abuna alayla sıntti:

"Gördüğün gibi burada ne kuştüyü yataklarda yatıyor, ne de amber kokuları sürünüyoruz" dedi. "Eğer beklediğin böyle bir şey ise şiddetle yanıldığını söyleyebilirim."

Tahir'in torunu ses çıkarmadan yürümeye devam etti. O zavallının bu derece şiddetle cezalandırılmasına neden olan hangi suçu işlediğini sormayı çok isterdi ama içindeki o garip tutukluk buna mani oluyordu.

Kulenin dehlizlerinde yürümeye başladılar. Dev kubbeler altında ilerleyen delikanlı, surların muazzam kalınlığının farkına vardı. Çok geniş temellerin üzerindeki duvar iri taşlarla örülmüştü. Ka-

ranlık, nemli bir merdiveni çıkmaya başladılar. Yukarı ulaştıklannda ise aynı derece karanlık başka bir dehlizden geçerek büyük bir salona girdiler. Yerler basit halılarla kaplıydı. Yaklaşık elli yaşlarında bir adam, köşelerin birinde yükselen bir yastık dağının zirvesine gömülmüştü: Iriyarı vücudunda hafif bir göbek göze çarpıyordu, kıvırcık sakalı kısacık kesilmişti. Başında büyük beyaz bir sarık vardı, üzerindeki kaftan altın ve gümüş işlemeliydi. Onbaşı Abuna yerlere kadar eğilerek, adamın kendisiyle konuşmasını bekledi:

"Anlat bakalım Abuna. Ne var ne yok dışarıda?"

"Civarda yaptığımız bir keşif gezisi sırasında bu delikanlıya rastladık Yüzbaşı Minuçehr. Alamut'u aradığını söyledi bize."

Yüzbaşı yavaşça doğruldu. Tahir'in torununun önünde bir dağ gibi yükselen adam ellerini beline koyarak, delikanlıyı delici bakışlarla inceledi.

"Sen de kimsin uğursuz herif!" diye kükredi.

Delikanlı bir an için kendisini kaybetti ama hemen babasının söylediklerini hatırladı: Gönüllü olarak hizmet etmek için gelmemiş miydi buraya? Kendisini toparlayarak sakin bir sesle cevap vermeyi başardı:

"Adım Avni. Savadan geliyorum. Uzun yıllar önce baş vezir tarafından boynu vurulan Tahir'in torunuyum."

Yüzbaşının bakışlannda şaşkınlık ve hayret okunuyordu:

"Doğru mu söylüyorsun?"

"Neden yalan söyleyeyim beyim?"

"O halde bilmelisin ki büyükbabanın ismi tüm Ismailîlerin kalbinde altın harflerle yazılıdır. Efendimiz seni de silah arkadaşlarının arasında görmekten mutluluk duyacak. Buraya bunun için geldin öyle değil mi?"

"Evet, Ismailîlerin Büyük Önder'ine hizmet etmek ve babamın babasının öcünü almak için."

"iyi. Şimdiye kadar neler öğrendin?"

"Okuma-yazma biliyorum efendim. Gramer ve musiki de öğrendim. Kuran'ın neredeyse yarısını ezberden okuyabiliyorum."

Yüzbaşı gülümsedi:

"Peki ya savaş sanatı? Bugüne kadar eline silah aldın mı hiç?"

Tahir'in torunu şaşırmıştı:

"Ata binmeyi ve ok atmayı biliyorum. Kılıç ve mızrağı da oldukça iyi kullanıyorum sanırım."

"Evli misin?"

Delikanlı kulaklanna kadar kızardı:

"Hayır beyim."

"Şimdiye kadar hiçbir kadınla ahlaksız şeyler yaptın mı?"

"Hayır beyim."

"İyi."

Yüzbaşı Minuçehr onbaşısına döndü:

"Abuna! Genç Ibni Tahir'i Daî Ebu Soraka'ya götür. Onu benim gönderdiğimi söyle ona. Eğer gerçekten de durumda bir sahtekârlık yoksa, çok memnun kalacaktır."

ikisi birden hürmetle eğilerek salonu terk ettiler.

Avluya ulaştıklannda az önce kırbaçlanan adamın bağlandığı direğin artık boş olduğunu gördüler. Demin olup bitenlerin tek kanıtı yerdeki kuruyan birkaç damla kandan ibaretti. Ibni Tahir her ne kadar korkuyor ise de kendine olan güveni bir parça yerine gelmişti. Ne de olsa şehit Tahir'in torunuydu kendisi! Az şey miydi bu?

Merdivenleri çıkarak ikinci avluya ulaştılar. Sağ tarafta kışla olduğu anlaşılan büyük bir bina yükseliyordu. Onbaşı yapının önünde durarak etrafına bakındı. Birisini arar gibiydi.

Üzerinde giysi olarak beyaz bir cüppe, şalvar ve sank bulunan esmer tenli bir delikanlı onlara doğru yaklaşıyordu. Onbaşı onu durdurdu ve dostça sordu:

"Yüzbaşı bu delikanlıyı Daî Ebu Soraka'ya götürmemi söyledi."

"Beni takip edin!" dedi esmer tenli delikanlı geniş bir gülümsemeyle. "Hürmetli Daî şu anda sanat ve musikî dersleri veriyor. Hemen yukandaki terastayız."

Ibni Tahir'e döndü:

"Buraya fedai olmak için mi geldin? Eğer öyleyse seni çok ilginç günler bekliyor burada. Ben talebe Übeyde'yim."

Ibni Tahir Übeyde'nin ne demek istediğini tam olarak anlamamakla beraber onbaşının eşliğinde onu takip etti. Yapının çatısın-

daki terasa kadar tırmandılar. Tüm zemin kaba dokunmuş kilimlerle kaplıydı. Kilimlerin üzerinde ise yaklaşık yirmi talebe bağdaş kurmuş oturuyorlardı, hepsi de Übeyde gibi beyazlara bürünmüşlerdi. Elinde bir kitap bulunan beyaz cüppeli ihtiyar bir adam oturuyordu önlerinde. Talebeler ihtiyar adamın ağzından çıkan her kelimeyi süratle ellerindeki yazı tahtalarına geçiriyorlardı. Kendisine yaklaşan iki adamı gören ihtiyar yerinden doğruldu. Alnında hoşnutsuzluğunu belirten kırışıklar oluşmuştu.

"Bu saate burada ne işin var?" diye sordu onbaşıya ters ters. "Ders anlattığımı görmüyor musun?"

Onbaşı boğazını temizleyerek konuşmaya çalıştı. Kendilerine yol gösteren Übeyde ise bu arada arkadaşlannın yanına oturmuştu sessizce. Bütün talebeler merakla onları süzüyorlardı.

"Dersini böldüğüm için beni affet hürmetli Daî" dedi Âduna. "Yüzbaşı bu delikanlıyı sana getirmemi emretti. Onu sana teslim ediyorum."

İhtiyar hoca Ibni Tahlr'i tepeden tırnağa süzdü.

"Sen kimsin delikanlı ve ne istiyorsun?"

Genç adam hürmetle eğildi.

"Benim adım Avni. Tahir'in torunuyum: bir zamanlar başvezir tarafından Sava'da idam edilen Tahir'in. Babam, beni Ismailî davasına hizmet etmem ve büyükbabamın intikamını almam için Alamufa gönderdi."

ihtiyarın yüz hatlan aydınlandı. Kollannı açarak Ibni Tahir'in üzerine yürüdü ve onu içtenlikle kucakladı.

"Ne mutlu seni bu kalede gören gözlere Tahir'in torunu. Büyükbaban hem benim, hem de efendimizin arkadaşıydı. Abunal Git ve yüzbaşıya tarafımdan teşekkür et! Ve siz gençler, yeni arkadaşınıza iyi bakın! Size Ismailî tarihini ve mücadelesini anlatacağım zaman, bu delikanlının şanlı büyükbabasının hizmetlerinden uzun uzun bahsedeceğim: İran'da davamızın ilk şehidi olan Ismailî fedaisi Tahir'in mücadelesi!"

Abuna Ibni Tahir'e göz kırparak, bundan iyi bir başlangıç düşünemediğini anlatmaya çalıştı. Sonra da merdivenlerden aşağı inerek gözden kayboldu. Daî Abu Soraka bir yandan hararetle delikanlının elini sıkarken, diğer yandan da ailesi ve babası hakkında binlerce soru soruyordu. Büyük Önder'e onun gelişini bildireceğine söz verdikten sonra, çevrelerinde oturmakta olan talebelerden birisine işaret etti:

"Süleyman! Geri göndermek zorunda kaldığımız o zavallının yerine yerleştir onu. Yolculuğun kirini pasını üzerinden atmasını sağla ve temiz bir şeyler ver ki akşam namazına hazır olabilsin."

Süleyman ayağa kalkarak ihtiyarın önünde eğildi.

"Dediklerini yapacağım hürmetli daî!"

Ibni Tahir'den kendisini izlemesini rica etti. Aşağıya indiklerinde dar bir koridora girdiler; koridorun ortasında ise Süleyman duvardaki bir perdeyi yana çekerek Ibni Tahir'i içeri soktu. Geniş bir yatak odasında girmişlerdi.

Kapının karşısındaki duvarın önünde yaklaşık yirmi döşek seriliydi. Döşekler samanla dolu basit çuvallardan oluşuyorlardı, üstlerine de at kılından yapılmış örtüler vardı. Yastık olarak ise at eğerleri kullanılıyordu. Duvarın üst tarafında, bir sıra tahta raf göze çarpmaktaydı. Her cinsten eşya bu raflara son derece düzgün olarak yerleştirilmişti: Toprak kaplar, seccadeler, temizlik ve yıkanma malzemeleri. Her döşeğin ayak ucunda bulunan bir silahlıkta çeşitli silahlar vardı: Yaylar, sadaklar, oklar, mızraklar ve ciritler. Karşı taraftaki duvarda çok kollu bronz meşalelikler bulunuyordu. Bir köşede ise büyük bir yağ küpü vardı. Ayaklı şamdanların üzerine ise yirmi tane ağır kılıç ve aynı sayıda, ortaları bronz bir zırhla güçlendirilmiş haşır kalkanlar asılmıştı. Oda bir düzine demirli pencere tarafından aydınlatılıyordu. Her şey kusursuz denilebilecek kadar temiz ve derli topluydu.

Süleyman saman çuvallanndan birisini işaret etti: "Bu döşek boş. Esas sahibi birkaç gün önce geri gönderildi. Yanında ben yatıyorum, öbür tarafta ise Yusuf yatıyor. Kendisi aslen Hemedan'lı olup, en kuvvetlimizdir."

"Benden öncekinin geri gönderildiğini mi söyledin?" diye sordu Ibni Tahir şaşkınlıkla.

"Evet. Fedaî olmaya lâyık değildi."

Süleyman rafların birinden özenle katlanmış beyaz bir cüppe, beyaz bir şalvar ve beyaz bir sarık çıkardı.

"Önce hamama gidelim" dedi.

Yan taraftaki küçük hamama geçtiler. İyi düşünülmüş bir boru sistemi vasıtasıyla, kumalardan sürekli su akması sağlanmıştı. Ibni Tahir yıkandıktan sonra Süleyman'ın ona uzattığı elbiseleri giydi ve birlikte yatak odasına geri döndüler.

"Babam benden Büyük öndere selamlarını söylememi istedi. Acaba beni ne zaman onunla görüştürürler?"

Süleyman gülümsedi.

"Bunu hiç aklından geçirme dostum. Ben bir yıldan beri buradayım ve henüz onun kim olduğunu bile öğrenmiş değilim. Aramızdan kimse onu henüz görmüş değil."

"Yoksa kendisi bu kalede yaşamıyor mu?"

"Hayır burada, ama kulesini asla terk etmiyor. Burada inanamayacağın şeyler duyacaksın. Ağzını şaşkınlıktan açık bırakacak şeyler... Sava'dan geldiğini söylemiştin değil mi? Ben Kazvin'liyim."

Ibni Tahir yanında duran adamı dikkatle inceledi. Ondan daha yakışıklı bir delikanlı hayal etmek çok zordu doğrusu. Bir selvi kadar ince ve uzun boyluydu. Zayıf suratı ışıl ışıl parlıyordu. Yanakları güneşin ve rüzgarın etkisiyle esmerleşmişti. Kadife kahverengisi gözleri ile dünyaya bir kartal kadar mağrur bakıyordu. Üst dudağını ve çenesini belli belirsiz bir tüy tabakası kaplamıştı. Dış görünüşü ile bir cesaret ve soğukkanlılık abidesi gibiydi. Güldüğü zaman dudaklannın arasından inci gibi iki sıra diş görünüyordu: Rahat hatta biraz alaycı, ama kimseyi incitmeyen bir gülüşü vardı. Aynı Şahname'den bir panter gibi diye düşündü Ibni Tahir.

"Şimdilik beni hayrete tek bir şey düşürdü" dedi sonra. "Az önce hepinizin suratlarını inceledim. O kadar sert hatlarınız var ki en az otuz yaşında gibi duruyorsunuz; ama sakallarınıza bakılırsa en çok yirmi yaşınızda olmalısınız."

Süleyman aynı şekilde gülümsedi yine:

"Hele aradan iki hafta geçsin, o zaman sen de bize öz kardeşimiz kadar benzeyeceksin. Burada vaktimizi kelebek kovalamakla veya çiçek kopartmakla geçirdiğimizi sanma sakın."

"Bir şey daha sormak istiyorum" dedi Ibni Tahir. "Az önce aşağıda bir adamın direğe bağlanıp kırbaçlandığını gördüm. Onun böyle bir cezayı hak etmek için ne tür bir hata yaptığını çok merak ediyorum doğrusu!"

"Affedilmesi mümkün olmayan bir hata yaptı dostum! Türkistan a giden bir kervana refakat etme görevi verilmişti ona. Deveciler Ismaiiî mezhebinden değildiler. Yol boyunca şarap içmişler ve ona da ikram etmişler. Bizim budala da Seyduna'nın şiddetle yasaklamasına rağmen, ikramlannı geri çevirmemiş."

"Seyduna mı yasaklamış?" diye sordu Ibni Tahir şaşkınlıkla. "Bu yasağı peygamber koymuştu ve tüm müminler için de geçerlidir!"

"Sen bunu daha anlayamazsın yavru kuş" diye cevap verdi öbürü. "Seyduna istediğini yasaklar, istediğini de serbest kılabilir. Biz Ismailîler ise ona her konuda boyun eğmeliyiz."

Ibni Tahir şaşırmıştı. Gizli bir güç kalbini sıkıyordu sanki. "Benden önceki neden geri gönderildi peki? Onun suçu neydi?"

"Kadınlar hakkında konuşuyordu, hem de en uygunsuz bir biçimde."

"Bu da mı yasak?"

"Katiyetle! Biz seçkin birliğiz. Ve eğitimimiz tamamlanınca sadece Seyduna'ya hizmet edeceğiz."

"Rütbemiz ne olacak peki?"

"Az önce söylemiştim ya! Fedaî olacağız hepimiz. Eğitimimiz sona erip de imtihanlan verdiğimiz zaman, fedaî olmaya hak kazanacağız."

"Bir fedaî tam olarak nedir?"

"Bir fedaî Büyük Önder'in emri üzerine gözünü kırpmadan ölüme atlayan bir Ismailîdir. Görevi sırasında ölürse şehit olur. Hayatta kalmayı başarırsa daî rütbesine getirilir. Yeni görevler başardıkça rütbesi daha da yükselir"

"Daha önce buna benzer şeyleri hiç işitmemiştim. Bu imtihanın çok zor olacağını düşünüyorsun herhalde?"

"Muhakkak. Şayet öyle olmasa, her gün sabahın köründen akşama kadar talim yaprırmaziardı bize. Şimdiye kadar altı kişi ağır çalışmaya dayanamadı. Bunlardan biri düştüğü yerde öldü. Öbür beşi ise gönüllü olarak dalw alt konumlara indirilmelerini istediler."

"Kendilerini bu derece aşağılatmak yerine neden Alamut'u terk etmediler ki?"

"Dostum, Alarnut ile şaka yapılmaz. Bir kere buraya giren kişi, tatlı canı yüzünden istediği zaman çıkıp gidemez. Burası insanın taşıyabileceğinden çok daha fazla sırlarla dolu."

Diğer talebeler de odaya gelmişlerdi. Yoldaki şadırvanda aptes alarak akşam namazı için hazırlanmışlardı. Ibni Tahirden bir baş daha uzun plan bir dev, onun döşeğinin yanındaki çuvalın üzerine uzan iverdi.

"Ben Hemedan'lı Yusufum" diye tanıttı kendisini. "Aramıza hoş geldin! Sana peşinen benimle dalga geçmemeni ve alay etmemeni öğütlerim. Her ne kadar kavga etmek gibi bir niyetim yoksa da seni uyarmak istiyorum. Yakında tanışmış olacağız nasıl olsa..."

Sözlerini daha etkili kılmak istermişçesine kudretli vücudunu çatırdatarak gerindi.

Ibni Tahir gülümsedi.

"Senin tüm talebelerin en iriyansı ve kuvvetlisi olduğunu duydum."

Dev adam yıldırım hızıyla doğruldu:

"Kim söyledi bunu sana?"

"Süleyman."

Hayal kırıklığına uğrayan Yusuf tekrar yerine uzandı. Diğerleri ona fark ettirmeden gülüyorlardı. Übeyde Ibni Tahir'e doğru yaklaştı - kalın dudakları konuşurken garip bir biçimde hareket ediyordu:

"Nasıl dostum, hoşuna gitti mi burası? Henüz yeni geldin; çok fazla bir şeyler söyleyemezsin elbette. Ama şunu bilmelisin: Sen de bu kalede benim gibi dört ay geçirdikten sonra geçmişinle ilgili tüm anılar rüzgârdaki duman gibi hafızandan silinecek."

"Şu zenci suratlıyı duydunuz mu?" diye alay etti Süleyman. "Kendisi henüz acemi bir çaylak, ama şimdiden başkalarına akıl vermeye kalkışıyor."

"Seninle konuşan mı var pabuçlarımın kahramanı" diye karşılık verdi Übeyde öfkeyle.

"Sakin olun küçük dostlarım benim" diye homurdandı Yusuf yattığı yerden. "Yeni gelene kötü örnek olmayın!"

Çarpık bacaklı, güçlü vücutlu genç bir adam, ciddi bir yüzle Ibni Tahir'e yaklaştı: "Benim adım Cafer, Rey şehrindenim. Bir seneden beri buradayım. Eğitimle ilgili soracağın herhangi bir şey olursa hiç çekinmeden bana başvurabilirsin."

Ibni Tahir ona teşekkür etti. Diğer talebeler de sırayla kendilerini takdim ettiler: Afan, Abdurrahman, Ömer, Abdullah, Ibni Vakkas, Halfa, Sühayil, Üzeyid, Mahmut, Arslan... En son olarak en gençleri geldi. Utanarak şunları söyledi:

"Adım Naim. Demavend bölgesinden geliyorum."

Hepsi gülüştüler.

"Babası kesin dağdaki şeytanlardan biridir" diye şaka yaptı Süleyman.

Naim kızgın bir bakış fırlattı ona doğru.

"Öğrenecek çok şeyimiz var" diye devam etti. "Hocalarımızla tanıştın mı? Az önce seni karşılayan hürmetli daı Ebu Soraka'dır. İslam'ın yayılmasında çok önemli katkıları olmuştur. Birçok ülkede yıllarca İslam vaaz etmiş. Seyduna onu bizim liderimiz olarak atadı. Şu anda bize peygamberler tarihi ile Ismailî davası uğruna ölen kutsal şehitlerin hikayelerini anlatıyor. Onun dışında Fars dilinin gramerini ve metriğini de öğretiyor."

"Şu küçük sığırcık kuşunun cıvıldamasını duydunuz mu! En küçüğümüz olmasına rağmen kesinlikle en gevezemiz!" Süleyman katıla katıla gülmeye başladı, diğerleri de onu takip ettiler - sonra da yeni gelene dönerek devam etti: "kısa süre sonra bütün hocalarımızla tanışmış olacaksın zaten Ibni Tahir. Bize ilmükelam, cebir, Arapça grameri ve felsefe konulannda ders veren Daî İbrahim'in, Seyduna'nın iyi dostu olduğunu unutma sakın! Onunla mümkün olduğu kadar iyi geçinmen senin hayrınadır. Yunanlı el-Hekim her türlü gevezeliğe tahammül eder, yeter ki derste put gibi oturmak yerine mümkün olduğu kadar çok konuş. Yüzbaşı Minuçehr en küçük bir itirazdan bile nefret eder. Verdiği emirler göz açıp kapayıncaya yerine getirilmelidir. Emirlerini ne kadar gayretle yerine getirirsen, gözünde o derece değerlenir ve önem

kazanırsın. Ve Daî Abdülmelik... henüz genç olmasına rağmen Seyduna'nın güvenini kazanmıştır. Kayış gibi bir adamdır, zorluk ve acı kelimelerinin anlamını bilmez. Bize irade ve dayanıklılık dersleri vermektedir: Bu yeteneklere burada çok önem verildiğini göreceksin - hatta en az din bilgisi kadar önemlidirler."

"Güvercinimizi o kadar da korkutmayın!" diye sözünü kesti Yusuf. "Yoksa uçup gidebilir. Baksanıza! Suratı bembeyaz kesildi."

Ibni Tahir kızardı.

"Kamım aç" dedi. "Bütün gün ağzıma lokma koymadım."

Süleyman çınlayan kahkahalar attı.

"Eh ne yapalım, burada daha çok aç kalacaksın zavallı dostum! Hele bir de Abdülmelik ile tanışınca .."

O anda uzun bir boru sesi duyuldu.

"Namaz vakti" diye bağırdı Yusuf.

Ötekiler gibi duvardaki raftan bir seccade alan tbni Tahir binanın damına çıktı. Daî Ebu Soraka onları bekliyordu. Herkesin orada olduğundan ve seccadelerini doğru yere serdiklerinden emin olduktan sonra doğuya, kutsal yerlere doğru dönerek namaz kılmaya başladı. Önce gelenekler uyarınca yüksek sesle dua etti, sonra secdeye vardı ve tekrar doğruldu. Ayağa kalkarak ellerini gökyüzüne doğru kaldırdı ve tekrar diz çökerek secdeye vardı. Sonra şu duayı okumaya başladı:

"Ey Mehdî! Bizi kurtannayı vaat ettin. Seni bekliyoruz! Tahtı gasp edenlerden ve zındıklardan kurtar bizi! Şehit Ali! Şehit ismail! Şahidimiz olun."

Talebeler de hocaları gibi namaz kılıyor ve söylediklerini tekrar ediyorlardı. Hava aniden kararmıştı. Komşu terasta dua eden adamların boğuk sesleri ta onlara dek geliyordu. Alışkın olmadığı, korkutucu bir duygu kapladı Ibni Tahir'in içini. Bu anda ycişadıkları, ona sanki bîr rüyaymış gibi geliyordu, fakat garip bir rüya. Ve Ali ile İsmail'e açık açık yakarmalar... Alamut dışındaki müminler bunu yapmaya ancak sıkı sıkı kapalı kapılar ardında cesaret edebilirlerdi! Nasıl davranması gerektiğini bilmiyordu. Şaşkındı.

Seccadelerini özenle toplayarak yatak odasına götürdüler, oradan da yemek yemeye gittiler.

Geniş yemek salonu yatak odası ile aynı binada fakat aksi uçta bulunuyordu. Her talebenin duvar dibinde kendisine mahsus bir yeri vardı: Söğüt dallanndan örülmüş hasırlar üzerine bağdaş kump oturuyorlardı. Talebelerden üç tanesi dönüşümlü olarak arkadaşlarına hizmet ediyordu. Her öğünde adam başı büyük bir kepek ekmeği, bazen de kuru incir veya elmalardan yapılmış bir cins ekmek veriliyordu kendilerine. Hafta boyunca birçok kez balık yemelerine rağmen, et daha nadir, sadece bir kere geliyordu sofraya: Dana, koyun ya da kuzu etinden yapılmış şiş kebap oluyordu bu yemek genellikle. Ebu Soraka da onlarla beraber yiyerek ortalığa göz kulak oluyordu. Salonda çıt çıkmıyordu. Tümü de derin düşüncelere dalmışlardı.

Yemekten sonra küçük gruplar halinde etrafa dağıldılar. Bir kısmı gezinti yapmak İçin terasa giderken, bir kısmı da surlann arkasında gözden kayboldular. Yusuf ve Süleyman kaledeki günlük hayatı anlatmak için Ibni Tahir'i yanlanna almışlardı. Bütün gürültü patırtı sona ermişti. Kalede kesin bir sessizlik hüküm sürmekteydi; Ibni Tahir artık uğultusuyla yalnızlığını paylaşan Şahrud'un sesini rahatlıkla işitebiliyordu. Etraf zifiri karanlıktı; gökyüzündeki yıldızların titrek ışığı, etrafı aydınlatmak için yeterli olmuyordu. Binaların önünde ellerinde meşaleler taşıyan nöbetçiler beiirdiler ve girişlerin önlerine dikildiler. Kıpırdamadan durarak, uzun bir ışık zinciri oluşturdular. Dağlardan aşağı esen hafif bir rüzgâr, ortalığı buza kesmişti. Evlerin, ağaçların ve insanlann gölgeleri, meşalelerin titreyen ışıkları altında esrarlı biçimlere bürünerek ortalığı daha da gizemli bir hale sokuyorlardı. Binalar, kuleler, tahkimatlar aniden değişime uğrayarak tanınmaz hale gelmişlerdi. Tüm varlıklar yabancı, hatta gerçeküstü bir görünüm arz ediyordu, bir masal sahnesi gibiydi her şey...

Aşağı terası çevreleyen surlann etrafında uzun bir süre yürüdüler.

"Şu gözüken yer nedir?" diye sordu tbni Tahir ve meşaleli muhafızların nöbet tuttuğu bir evi işaret etti.

"Liderlerden başka hiç kimsenin oraya çıkmaya hakkı yoktur" diye açıkladı Süleyman. "Dev zenciler Seyduna'nın dairesine giden kapıyı bekliyorlar: Bu hadımları Büyük Önder'e Bağdat'taki

Abbasi halifesinin otoritesini kabul etmeyen Mısır halifesi hediye etmiş."

'Şimdi ismini andığınız hükümdarın hizmetinde değil miymiş eskiden Seyduna?"

"Çok iyi bilmiyoruz bunu" diye cevap verdi Süleyman. "Ama tam aksinin olmuş olması da kuvvetle muhtemeldir,.."

"Neden" diye sordu Ibni Tahir şaşkınlıkla. "Seyduna halifenin adına ele geçilmemiş miydi bu kaleyi?"

"Bu apayrı bir mesele" diye aydınlattı onu Yusuf. "Her kafadan farklı bir ses çıkıyor. Bu konuda fazla soru sormamanı salık veririm sana!"

"Fakat ben Kahire halifesinin, ismailî Alevilerin -ki buna bizler de dahiliz- en büyük önderi olduğunu sanıyordum?"

"Seyduna bizim önderimiz ve başka kimseden emir almayız" dediler ikisi de bir ağızdan.

Surların dibindeki taşlann üzerlerine oturdular.

"Peki neden Büyük Önder kendisini müminlere göstermiyor?" diye üsteledi Ibni Tahir.

"O bir evliya" diye cevapladı Yusuf. "Bütün gün Kuran okuyor, namaz kılıyor, bizim için talimatlar ve emirler yazdınyor."

"Niye ortalığa çıkmadığı hakkında fikir yürütmek bizim harcımız değil" dedi Süleyman. "Böyle olması gerekli ve niye böyle olması gerektiğini o çok iyi biliyor."

"Ben her şeyin farklı olacağını sanmıştım" diye itiraf etti Ibni Tahir. "Bizler aşağıda Büyük Önder'in bir İsmailî ordusu toplayarak, zındık sultanı ve halifeyi kovacağını düşünüyorduk."

"Bu ikinci planda geliyor" diye cevap verdi Süleyman. "Seyduna'nın bizden asıl beklentisi, kendisine tamamen teslim olmamız ve kutsal ateşin içimizde daima yanması."

"Siz bu yolda epeyce mesafe kat etmişsiniz. Gerçekten de size yetişebileceğimi düşünüyor musunuz?" diye sordu Ibni Tahir müteessir bir ifadeyle.

"Amirlerinin senden istediklerini tereddüt etmeden yerine getir sadece; o zaman sana lazrm olanlann hepsini elde edeceksin" dedi Süleyman. 'Teslim olmanın kolay bir iş olduğunu sanma sakın, İçindeki itiraz ruhu kendini hemen belli edecek ve mantığın sana verilen emirlere binbir ayn biçimde karşı koyacak. Her türlü karşı koyusun, seni hak yolundan saptırmak isteyen şeytanın işi olduğunu bilmelisin. Kendi içindeki karşı koyusu cesaretle yok edebilirsen, efendimizin ellerinde keskin bir kılıç haline geleceksin."

Kısa ve kesik kesik öten bir boru sesi işitildi.

"Yatma vakti" diyen Yusuf ayağa kalktı.

Binaya geri dönerek doğruca yatak odasına gittiler.

Odada birçok mum yanıyordu. Bazı talebeler uyumuşlardı, bazılan ise daha yeni soyunuyorlardı. Bir süre sonra ise kapıda Ebu Soraka belirdi; herkesin yatmış olduğundan emin olmak istiyordu. Her şeyin yolunda gittiğinden emin olduktan sonra, duvara kısa bir merdiven dayayarak yanan mumları söndürdü. Sonra bir köşede yanmakta olan küçük yağ lambasının başına gitti. Elindeki meşaleyi tutuşturduktan sonra kapıya yöneldi. Perdeyi dikkatle araladıktan sonra dışan çıktı. Taş zemin üzerinde yükselen ayak sesleri daha uzun bir süre işitildi.

Yüksek sesle uğuldayan borunun sesi, genç adamların daha sabahın köründe döşeklerinden fırlamalarına neden oldu. Aptes aldıktan sonra namaz kıldılar ve kahvaltı ettiler. Sonra da herkes eğerini ve silahlannı alarak avluya doğru koşturdu. Bir anda tüm kale ayaklanmıştı. Talebeler atlarını ahırlardan çıkardıktan sonra iki sıra halinde dizildiler ve her sıranın başına bir onbaşı geçti. Yüzbaşı Minuçehr atının üzerinde olduğu halde onlara doğru yaklaşıyordu. Geçit resmi bittikten sonra herkesin ata binmesini emretti. Asma köprü aşağı indikten sonra atların nallan üzerinde çınlamaya başladı. Atlılar birbiri ardınca oluşturulan sıraya katılıyorlardı.

Büyük gözetleme kulesinin önünden geçerek, yüksek bir yaylada son bulan dar bir patikaya saptılar. Yüzbaşı yeni gelene kısaca en önemli emirleri açıkladı. Ondan sonra da bölüğü ikiye ayırarak, karşılıklı savaş düzeni almalarını emretti. İlk olarak atlı hücum idmanları yapacaklardı. Talebeler karşılıklı iki gruba ayrıldılar. Minuçehr'in bir işareti üzerine, birbirlerine karşı çılgınca bir saldırıya geçtiler. Sanki ölümüne dövüşüyorlardı. Tam karşı karşıya kaldık-

lan an herkes bir anda çil yavrusu gibi dağıldı ve az ileride tekrar birleştiler. Bütün bu olanlar göz açıp kapayıncaya kadar olmuştu. tbni Tahir ilk defa kendi gözleriyle bir süvari hücumuna şahit olduğu için, kalbi gururlu bir heyecanla çarpmaktaydı. Bir süre sonra kılıç, mızrak ve okçuluk talimi yapmak için gruplara ayrıldılar.

Öğle namazından önce kaleye geri döndüler. İbni Tahir o kadar yorulmuştu ki eğerin üzerinde güçlükle durabiliyordu. Atlan ahırlara götürdükten sonra, Süleyman'a sormaya cesaret edebildi:

"Bu savaş talimleri her gün yapılıyor mu?"

Sanki güzel bir gezintiden dönmüş gibi dinlenmiş ve dinç görünen Süleyman sırıtarak cevap verdi ona:

"Bu daha başlangıç dostum. Abdülmelik ile tanışınca ne diyeceksin, çok merak ediyorum doğrusu!"

"Kamım o kadar aç ki önümü bile doğru düzgün göremiyorum" diye şikâyet etti tbni Tahir. "Gerçekten de bir şeyler atıştıramaz mıyım?"

"Dayanmalısın! Günde üç kereden fazla yemek yememiz yasaktır. Yemek saatleri dışında bir şeyler tıkınırken yakalanırsan, dün gördüğün şarap içen asker gibi anında direğe bağlanırsın."

Yatak odasına giderek silahlarını yerlerine koydular. Yıkandıktan sonra yazı tahtalarını ve kamışlarını alarak terasa çıktılar. Rüzgârda cüppesinin etekleri uçuşan uzun boylu, zayıf bir adam onları beklemekteydi. Avurtları çöküktü ve gözleri çukura kaçmıştı. Sanki başka bir dünyadan burasını seyreder gibi bakıyordu'. Dar, kemerli bumu bir akbabanın gagasına benziyordu, gri sakalı da göğsüne dek uzanmaktaydı. Kemikli, sıska elleri bir tomar yazılı kâğıdı birer pençe gibi kavramışlardı. Bu adam Daî İbrahim'di; Seyduna'nın iyi dostu olan eski din mücahidi. Öğle namazını kılmaya başladılar önce hep birlikte, imamlığı Daî ibrahim yapıyordu. Dualan boğuk, tekdüze bir ses ile okuyordu. Fakat mehdî ile ilgili bölümlere geldiği zamanlar sesi yükseliyor, bir davulun gümbürdemesine benziyordu adeta.

Sonra da dersini vermeye başladı. Arap dilinin gramerini anlatıyordu uzun uzun; sıkıcı kurallan birer birer açıklıyor ve Kurandan örneklerle de söylediklerini destekliyordu. Bu arada kamışlar da

yazı tahtalarının üzerinde hararetle cızırdamaktaydılar. Kimse nefes bile almaya cesaret edemiyordu. Bu ders ibni Tahir için bir dinlenme saati olmuştu. Gramer konusunda çok iyiydi zaten, bu nedenle kendine güveni yerine gelmişti.

Dal İbrahim sözlerini sona erdirdiği zaman, karanlık bir çehre ile doğruldu. Uzun beyaz cüppesinin bir yere takılmaması için azami gayret harcıyordu ve sonunda azametli bir tavırla merdivenlerden aşağı inerek gözden kayboldu. Nihayet kıpırdayabilirlerdi artık! Bir an İçin Dal İbrahim'in orada olmadığından emin olmak için beklediler, sonra da hep beraber koşturarak aynı merdivenlerden aşağı terasa indiler ve birbirlerinin karşısına iki sıra halinde dizildiler.

"Şimdi Dal Abdülmelik ile tanışacaksın" diye fısıldadı Süleyman İbni Tahir'in kulağına. "Sana iyi bir öğüt vereyim: Dişlerini sık ve iradeni sonuna kadar kullan. Talim esnasında bir talebenin olduğu yere ölü olarak düştüğünü biliyorsun değil mi? Allah'a ve efendimizin bilgeliğine güven!"

Yusuf ilk sıranın en başındaydı. Süleyman ortalarda bir yerde, İbni Tahir ise en sondaydı. İkinci sıranın ise başında Übeyde sonunda da Naim bulunuyordu.

Aniden iri kemikli dev bir adam ortaya çıktı. Hızlı adımlarla onlara doğru yaklaşıyordu. Köşeli bir suratı vardı, gözleri ise sert ve delici bakışlara sahipti. Delikanlılann arasındaki İbni Tahir gözüne çarptığı zaman ona seslendi:

"Senin adın nedir yiğidim?"

"Adım Avni. Sava'lı Tahir'in torunuyum."

'Tamam. Bana geldiğini haber vermişlerdi. Şanlı atalanna layık olacağını umanm."

Birkaç adım attıktan sonra kükreyen bir sesle emretti:

"Ayakkabılan çıkartın! Herkes duvara!"

Delikanlılar bir anda ayakkabılannı çıkarttılar, önlerinde yükselen duvara doğru koştular ve tırmanmaya başladılar. Elleriyle kaya bloklarının arasındaki yarıklan ve çatlakları anyor, bulduktan en küçük bir çıkıntıya bile sıkı sıkı sarılıyorlardı. Önünde dimdik yükselen duvara bakan İbni Tahir'in cesareti bir anda yok oldu. Ayağını

nereye ve nasıl basacağını bile bilmiyordu. Birden başının üstünden bir sesin kendisine bir şeyler fısıldadığını işitti: "Elini uzat!"

Başını kaldırıp yukarı baktı. Süleyman ta tepelere çıkmıştı bile. Bir eliyle bir çatlağa tutunurken diğer elini de ona doğru uzatıyordu. Ibni Tahir uzatılan ele sıkıca yapıştı ve çelik bir pençenin kendisini yukarı çektiğini fark etti.

"Hadi! Gayret et, izle beni!"

Sonra her şey daha iyi gitti ve kendisini bir anda burçlarda buldu.

Öbürleri uçurum tarafındaki duvardan aşağı inmeye başlamışlardı bile. Ta aşağılarda Şahrud şiddetle akıyordu. Ibni Tahir aşağı bir bakış fırlattı ve o anda başı dönmeye başladı.

"Aşağı düşüp öleceğim..." diye düşünüyordu dehşetle.

"Beni çok yakından takip et!" diye fısıldadı Süleyman - sesi sert ve emrediciydi.

Ve aşağı inmeye başladı. Sağlam bir dayanak bulduğu anda, Ibni Tahir'e önce elleri sonra da omuzlarıyla destek oluyordu. Bu şekilde dişlerini sıkarak, dikkatle dimdik duvardan aşağıya inmeye başladılar. Irmağın kayalanna ayak basmak için harcadıkları vakit, Ibni Tahir'e sanki sonsuzluk kadar uzun gelmişti.

Derin derin soluk alarak etrafına bakındı. Az önce yaşadığı korku yüzünden hâlâ tir tir titriyordu. Dimdik duvar gözlerinin önünde gökyüzüne dek yükselmekteydi: bu duvardan çıplak elleriyle inmiş olduğuna bir türlü inanamıyordu.

Abdülmelik iri cüssesiyle duvarın üstünde belirdi. Bacaklarını iki yana açarak aşağıdaki talebelere seslendi:

"Yerlerinize çabuk!"

Tekrar tırmanmaya başladılar. Ibni Tahir Süleyman'a yapışmıştı; bir gölge gibi takip ediyordu onu. Dikkatle bir noktadan öbürüne doğru ilerliyorlardı. Nihayet duvann üzerine ulaştılar, aşağı inmek artık bir çocuk oyunu kadar kolaydı. Az sonra tekrar sağlam zemin üzerinde olmanın verdiği mutluluğu doya doya yaşamaya başlamıştı.

Talebeler bir an soluklandılar. Ibni Tahir Süleyman'a teşekkür etmek istedi ama o sabırsız hareketlerle buna mani oldu.

"Bir dahaki sefere yanımıza bir halat alalım" dedi ona "Çok hızlı olmalıyız, bir yıldırım kadar hızlı!"

Ayakkabılarını giydiler ve tekrar sıra oluşturdular. Abdülmelik alayla sırıtıyordu:

"Nen var bugün Süleyman? Neden her zamanki gibi birinci değildin? Tembelleştin mi? Yoksa cesaretin mi seni terk etti? Belki de yeni gelen sana kötü örnek oldu! Bir kene gibi yapışmıştı sanki sana. Şimdi de ona yiğitliğini göster bakalım! Onun önüne geç ve nefesini tut!"

Süleyman Ibni Tahir'in önüne geçti ve ağzıyla burnunu kapadı. Dimdik önüne bakmasına rağmen bakışları bulanıktı; sanki çok uzaklarda bir yere bakar gibiydi. Ibni Tahir aniden endişelenmeye başladı. Süleyman artık nefes almıyordu.

Suratı pancar gibi kızarmaya başlamıştı: bir süre sonra boş bakışlı gözleri yuvalarından fırlamaya başladılar. Ibni Tahir korkmaya başlamıştı. Bu cesur delikanlının bu kadar acımasızca cezalandırılmasının nedeni sadece kendisiydi!

Abdülmelik Süleyman'ın yanına dikildi.

Kollarını göğsüne kavuşturmuştu ve delikanlıyı işi bilen gözlerle süzüyordu. Süleyman boğuluyordu sanki; boyun damarları anormal bir şekilde kabarmıştı ve yuvalarından fırlamış gözlerinde ürkütücü bir ifade vardı. Aniden bir geminin güvertesindeymiş gibi olduğu yerde yalpalamaya başladı, sonra da yeni kesilmiş bir ağaç kütüğü gibi yere devrildi.

"Çok iyi!" dedi Abdülmelik takdir ederek.

Süleyman hızlı hızlı nefes alıyordu. Gözlerine yaşam dolmaya başlamıştı yeniden. Yavaşça ayağa kalkarak yerine geçti.

"Gel bakalım Übeyde! İrade kontrolünde kat ettiğin mesafeyi bize göster bakalım!"

Übeyde'nin esmer suratı kül grisi bir renk almıştı. Umutsuzlukla etrafına bakınarak güvensiz adımlarla ileri çıktı. Nefesini tuttuğu zaman, esmer suratı parlak kahverengi oldu aniden. Havasızlıktan boğulmanın ilk belirtileri çok geçmeden kendini gösterdi. Abdülmelik sırıtarak ona bakıyordu. Ibni Tahir onun zavallı delikanlı ile alay ettiğini anlamıştı. Übeyde de aynı Süleyman gibi yalpalamaya başladı ve yavaşça arkaya düştü. Abdülmelik kötü niyetini belli edercesine sırıtıyordu hâlâ. Talebelerin suratlarından da gizli bir

gülümseme geçti. Daî yerde yatan delikanlıya bir tekme atarak alaycı bir tavırla seslendi:

" Kalk ayağa güvercinim, ayağa kalk ki başına kötü bir şey gelmesin."

Sonra da sertçe devam etti:

"Ne oldu?"

Übeyde ayağa kalkmıştı. Şaşkınlık ve biraz da korkuyla gülümsüyordu:

"Havasızlıktan bayıldım hürmetli dal."

İsmailîlerde yalancılar nasıl cezalandırılır biliyor musun?"

Übeyde titremeye başlamıştı.

"Nefesimi sonuna kadar tutmaya dayanamadım hürmetli daî."

"Pekâlâ. Kırbacı al ve kendini cezalandır."

Hocanın getirdiği eşya yıgınlan arasında kısa bir deri kırbaç buldu Übeyde. Cüppesini çözerek, vücudunun üst kısmını bırakacak şekilde kollarından beline bağladı. Omuzları kuvvetli ve kaslıydı. Kırbacı başının üzerine kaldırarak sırtına ilk darbeyi vurdu. Şiddetli bir şaklama sesi duyuldu ve esmer derinin üzerinde kırmızı bir çizgi belirdi. Übeyde inledi ama kendisini kırbaçlamaya da devam etti.

"Bu genç adam ne kadar da nazlı böyle!" diye alay etti Abdülmelik. "Daha sert, daha sert yiğidim!"

Übeyde şimdi de böğrünü kırbaçlamaya başlamıştı. Darbeler vücuduna giderek daha hızlı ve daha sert iniyordu. Sonunda da kendisini valisi bir öfke ile kırbaçlamaya başladı. Kırbaç yaralı deriyi yırtıp atıyordu. Etrafa sıçrayan kan, beyaz cüppesini kızıla boyamıştı. Acımasızca kendisini parçalıyordu: Sanki en amansız düşmanına işkence ediyordu.

Nihayet Abdülmeük elini kaldırdı:

"Yeter!"

Übeyde titreyerek kırbacı bıraktı. Abdülmeük Süleyman'a arkadaşını şadırvana götürmesini ve yaralannı yıkamasını emretti. Sonra öğrencilere döndü ve bakışlannı Ibni Tahir'in üzerine dikti:

"Bu yaptığımız talimin anlam ve önemini sizlere birçok kez anlatmıştım. Aranızda yeni birisi var, bu yüzden bunları bir kez daha dinlemeniz, sizin de mutlaka işinize yarayacaktır. İnsanın ruhu. düşünceleri, arzuları, şayet büyük bir engel onlara mani olmasa, bir kartal gibi uçup gidebilirlerdi. Bu engel tüm zaafları ile kendi vücudumuzdur. Hangi delikanlının içinde hırs dolu bir ateş yanmaz ki? Fakat yine de binlerce planından ancak bir tanesini gerçekleştirebilir. Neden? Çünkü vücudumuz tembelliğe ve rehavete eğilimlidir, biz yüksek emellerimizi gerçekleştirmeye götürecek yoldaki zorluklar onu korkutmaktadır. Kendi aşağı ihtirasları, i818demizi ve yüksek emellerimizi felç etmektedir. Yaptığımız bu talimlerin amacı, bu ihtirası yenmek ve ruhumuzu bağlanndan kurtarmaktır. İradeyi güçlendirmek ve onu sadece bir amaca yönlendirmek: Ancak bu şekilde, insanın kendisini kurban etmesini gerektiren yüksek emeller gerçekleştirilebilir. Biz vücudumuzun tüm zaaflarına teslim olmak yerine, onlara hükmeden seçkin kişiler olmalıyız. Bütün çabamız bunun içindir! Ancak bu şekilde efendimize hizmet etmeye ve emirlerini yerine getirmeye muvaffak olabiliriz."

Ibni Tahir onu dinlerken gözlerinde aniden bir alev parlamaya başlamıştı. Evet kendisi de daima bilinçsiz olarak buna çabalamıştı: yüksek bir emele hizmet edebilmek için zaaflarını yenmek. O anda yaşadıkları artık gözüne korkunç görünmemeye başladı. Ve bu nedenle de, Abdülmeük ona anlayıp anlamadığını sorduğu zaman, tamamen ikna olmuş olarak cevap verebildi:

"Anladım hürmetli daî."

"İyi! O zaman öne çık ve nefesini tut!"

Bir an bile tereddüt etmeden öne çıktı. Süleyman'ın yaptığı gibi uzaklara bakmaya çalışıyordu. Nefesini tuttu. Çevresindeki ve içindeki her şey sessizleşmişti sanki. Az sonra bulanık görmeye başlamıştı, damarlarının kopacakmış gibi geıildiklerini hissediyordu; şeytana uyup hava almak istedi ama son anda kendisine engel oldu. Kulaklan garip bir biçimde uğulduyordu bacakları da bir anda güçten dOşmöştö. Kendini baygınlığın kollarına teslim etmek üzereydi artık. Mantığı en son ana kadar şunları diyordu ona: "Dayanmalıyım! Dayanmalıyım!" Nihayet etrafını zifiri bir karanlık sardı. Olduğu yerde sallanarak boylu boyunca yere devrildi. Bir an sonra yeniden nefes almaya başladığını hissetti.

"Evet nasılsın bakalım?" diye sordu Abdüirnelik gülerek.

lbni Tahir doğruldu.

"iyiyim hürmetli daî."

"Bu delikanlı umut vaat ediyor doğrusu." Sonra tekrar lbni Tahir'e döndü. "Bu yaptığımız asıl nefes alıp verme talimleri için bir başlangıç, bir giriştir sadece. Diyelim ki vücuduna ne denli hakim olabildiğine dair bir deneme! Esas talimlere bundan sonra başlayacağız."

Übeyde ve Süleyman geri dönmüşlerdi. Abdüirnelik tekrar bir emir verdi. Talebeler önceden işaretlenmiş bir bölgeyi aceleyle kazmaya başladılar. Ortaya daha önce hazırlanmış ve kumla üstünkörü olarak doldurulmuş bir çukur çıkmıştı. Bu arada bazı talebeler yan taraftaki binaya giderek kor halinde kömürlerle dolu bir mangal getirmişlerdi. Şimdi de korlan dikkatle çukura yayıyorlardı.

"Sebat ve talim ile" diye devam etti Abdüirnelik "vücut kontrolü ve irade kuvveti öyle bir dereceye ulaşır ki kişi artık sadece vücudunun zaaflannı yenmekle kalmaz, doğaya ve kanunlarına bile karşı koyabilir. Yeni gelen! Gözlerini aç ve bana bak. Haklı olduğuma şahit ol!"

Abdüirnelik önce sandallarını çıkardı, sonra da cüppesinin eteklerini belinde toplayarak kendisini rahatsız etmesini engelledi. İçine giydiği dar pantolonu da biraz yukarı çekerek kor halindeki kömürlerle dolu çukurun başına geldi. Sabit bakışlarla uzakları süzüyordu.

"Bak, konsantre oluyor ve iradesini topluyor" diye fısıldadı lbni 'Fahir'in kulağına yanındaki talebe.

lbni Tahir nefesini tuttu. İçindeki bir ses şunları fısıldıyordu kendisine: Büyük şeyler görüyorsun burada Tahir'in torunu! Dışarıdaki insanların hayal bile edemeyecekleri şeyler...

Aniden hareket etti Abdüirnelik. Dikkatli adımlarla akkor halindeki kömürlere bastı; sonra da emin ve hızlı adımlarla ateşin üzerinde yürüyerek karşıya geçiverdi. Çukurun öbür tarafına ulaştığında, sanki derin bir uykudan uyanıyormuşçasına başını salladı. Sonra da talebelere dogaı döndü ve neşeli bir ifadeyle ayak tabanlarını gösterdi onlara. En küçük bir yanık izi bile görünmüyordu.

"İşte doğru bir irade terbiyesinin sonucu!" dedi. "Kim denemek ister?"

Süleyman elini kaldırdı.

"Hep aynı kişii" diye homurdandı Abdüirnelik canı sıkılarak.

"Pekala! Ben denemek istiyorum" diye ileri çıktı Yusuf - sesinde az da olsa bir tereddüt seziliyordu.

"Korların üzerinde mi?" diye sordu Abdüirnelik belli belirsiz bir gülümsemeyle.

Yusuf ne yapacağını bilmeden bakıyordu ona.

"istersen biraz bekle, levhayı kızdırınca denersin" dedi Abdüirnelik onu korumak istercesine.

Cafer de denemek istediğini bildirdi.

"Peki" diye kabul etti Abdüirnelik. "Ama önce söyle bize tüm iradeni toplayabilmek için ne düşünmelisin?"

"Ulu ve kudretli Allah, yanmamam için bana yardım edersen, hiçbir yerimi yakmayacağım" diye tekrarladı Cafer.

"İyi. Peki, yeterli güvene sahip misin?"

"Evet hürmetli daî."

"O zaman yürü Allah adına!"

Cafer çukurun başına giderek düşüncelerini ve iradesini toplamaya çalıştı. Talebeler onun ateş üstünde yürüme kararı vermesine şimdiye dek birçok kez şahit olmuşlardı ama her defasında fikrini değiştirmişti son anda.

"Gevşe" diye uyardı onu Abdüirnelik. "Kendini her türlü gerginlikten sıyır ve tam bir güvenle yürü! Allah tüm kaderimizi elinde tutmaktadır!"

Cafer limanı terk eden bir gemi gibi çukurun başından ayrıldı, emin ve çabuk adımlarla karşıya geçti. Bir an donmuş gibi hareketsiz kaldı, sonra yavaş yavaş başını çevirerek arkaya baktı.- Akkor halindeki kızgın kömürler, ayaklarının dibinde korkunç bir ısı yayarak yanıyorlardı. Rengi atmış yüzü mutlu bir gülümseme ile aydınlandı. Gözle görülür şekilde rahatlamıştı.

"tşte cesur bir delikanlı!" diye bağırdı Abdüirnelik. Talebelerden de takdirle dolu bir uğultu yükseldi.

"Hadi bakalım Süleyman! Son sefer de görmüştük ama bize yapabileceklerini bir kez daha göster bakalım!"

Abdülmeük'in neşesi yerindeydi. Süleyman gözle görülür bir şekilde sevindi. Konsantre olduktan sonra sanki aynısını daha önce bin kez yapmış gibi kolaylıkla korlann üzerinderi yürüyüverdi.

"Ben de deneyeceğim!" diye bağırdı Yusuf hayranlıkla - göğsünü şişirerek nefes aldı ve çukura doğru yürüdü.

Konsantre olmak için yoğun bir çaba harcıyor ve gerekli sözcükleri hemen hemen yüksek bir sesle mınldanıyordu; ona rağmen yine de ateşin kendisine zarar verebileceği düşüncesinin kendisini tamamen terk etmediği belli oluyordu. Nihayet öyle bir noktaya geldi ki artık bir şeyler yapması gerektiğini hissediyordu. Koiianm iki yana açarak vücudunu terazilemeye başladı; sanki soğuk suya atlamaya korkan bir yüzücüye benziyordu.

Abdülmelik gülümsedi.

"Allah'ı düşün, onun yardımını dile ve geri kalan her şeyi kafandan çıkar" diye öğüt verdi ona. "O seninle beraber olduğu zaman korkacak ne var ki?"

Yusuf nihayet mütereddit olarak bir ayağını yavaş yavaş korlara doğru uzatmaya başladı. Fakat anında acıyla bağırdı ve korkuyla geriye sıçradı. Talebe sıralarından bastırılmış gülüşler yükseldi.

"Cesursun ama iraden zayıf dedi ona daî sadece.

Yusuf başını eğerek tekrar yerine döndü.

"Ben de deneyebilir miyim?" diye sordu İbni Tahir utanarak.

"Senin vaktin henüz gelmedi Tahir'in torunu!" diye cevapladı Abdülkerim. "Ama günün birinde ilkler arasında senin de olacağından eminim."

Talebeler kışla binasından büyük bir demir levha getirmişlerdi. Kor halindeki kömürleri bir kez daha kanştırarak, levhayı üzerine koydular. Abdülmelik'in bir işareti üzerine sıraya giren talebeler, bir bir levhanın üzerinden geçmeye başladılar. Levha çabuk ısınmıştı, ayak tabanları gitgide daha çok yanıyordu. Kıpkırmızı kor haline geldiğinde bile, bir çalgın gibi hoplayıp zıplayan Yusuf hâlâ üzerinden geçmeye devam ediyordu. Az önce düştüğü durum yüzünden, ayaklarının tabanlarını yakarak cezalandırıyordu kendisini, ibni Tahir de ayaklarını yakmıştı. Dişlerini sıkarak acı duymadığı yolunda kendisini ikna etmeye çalışıyordu. Yine de ne yaparsa yapsın, yeterince konsantre olamıyordu bir türlü. Bu tür denemelere alışkın olmadığı için bitap düşmüştü; bir an için delirmek üzere olduğunu bile sanmıştı.

Nihayet Abdülmelik bağırarak artık durmalarını ve işkence aletini kaldırmalarını söyledi. Talebeler son kez bir sıra oluşturdular. Abdülmelik önlerinde bir ileri bir geri yürüyerek ciddi bir ifadeyle yaptıkları ve gördükleri üzerine derin derin düşünmelerini istedi. Sonra da hafifçe eğilerek aynen geldiği gibi kuvvetli ve hızlı adımlarla oradan uzaklaştı.

Öğrenciler terasa geri döndüler. Daî Ebu Soraka bu saate onlara ülkelerinin dilini yani Farsça'nın metriğini öğretecekti, tbni Tahir bu konuda son derece bilgili olduğunu gösterdi. Her nazım türü için Firdevsî'den, Ansarî'den ve eski şairlerden ezbere örnekler veriyordu. Ebu Soraka son derece memnundu ve ona diğerlerinin önünde övgüler yağdırdı:

"Bir İsmail'i savaşçısı için savaş sanatı ve irade terbiyesi şüphesiz çok önemlidir. Ama düşüncelerini rahatlıkla ve istediği biçimde ifade edebilmesi için, söz sanatını kavramış olması da aynı derece öneme haizdir. Tahir'in torunu; senin yetenekli bir talebe olduğunu gördüğüm için çok sevinçliyim."

İkindi namazı vakti gelmişti. Ebu Soraka ve talebeler, olduklan yerde namaz kılmaya başladılar. Ali ve İsmail'e edilen dualar henüz son bulmamıştı ki İbni Tahir aşın yorgunluk nedeniyle bayıldı. Üçüncü rekattan doğrulmakta olan Naim, onun hareketsiz yatmakta olduğunu şaşkınlıkla fark etti.

İbni Tahir'in üzerine doğru eğilen Naim, delikanlının suratının çöl kumu gibi sarı olduğunu gördü. Yusuf ile Süleyman'a seslendiği zaman, diğer talebeler hareketsiz yatan arkadaşlarının başına toplanmaya başlamışlardı bile. İçlerinden birisi koşarak su getirmeye gitti, kısa süre sonra İbni Tahir tekrar yasama dönmüştü. Yusuf ile Süleyman onu yemek salonuna götürdüler. Nihayet yemek vakti gelmişti.

İbni Tahir kamını doyurduktan sonra, gücünün tekrar yerine geldiğini hissetti. Bu arada Yusuf dostça omuzlarına vuruyordu:

"Üzülme kısa süre sonra sen de açlığa alışırsın. O zaman en

ağır idmanlara rağmen, birkaç gün aç kalmak sana vız gelecektir. Zaten Abdülmelik buna alışmamız için elinden geleni yapıyor."

Ebu Soraka lafa karıştı: "Kaleye getirdiğin eşeği ne yapalım?"

"Onu alıkoyabilirsiniz" diye cevapladı Ibni Tahir. "Babamın ona ihtiyacı yok. Ama bizim için faydalı olabilir."

"İyi cevap!" dedi hocası. "Bu andan itibaren eve dönmeyi aklından bile geçiremezsin. Dış dünya ile olan son bağını da kopardın. Düşüncelerin artık sadece Alamut davasına hizmet edecek!"

Talebeler yemekten sonra bir süre yatak odasında dinlendiler. Döşeklerine uzanarak birbirleriyle sohbet ediyorlardı. Ibni Tahir çok yorgun olmasına rağmen, kafasını kurcalayan birçok soruyu açıklığa kavuşturmak istiyordu.

"Garnizondaki askerler ile bizim aramızda ne tür bir ilişki olduğunu bilmek istiyorum" dedi. "Daîler ile Yüzbaşı Minuçehr arasındaki ilişki nedir? Alamut'taki Ismailî teşkilatlanmasını kavrayamadım hâlâ."

"Ismailîlerde" diye anlatmaya başladılar Yusuf ve Cafer "her müminin belli bir konumu vardır. Sıradan müritlere lasik adı verilir. Onların üzerinde ise bilinçli ve militan müminler olan refikler bulunmaktadır. Refikler lasikleri temel gerçekler konusunda eğitirler. Bu şekilde eğitilen lasikler, burada astsubay ve onbaşı rütbesiyle görev yapan refiklerin emrinde olmak kaydıyla, asker olarak hizmet verebilirler. Bizler müstakbel fedailer, özel bir konuma sahibiz. Talebeliğimiz devam ettiği müddetçe, bizden büyüklerin ve hocalarımızın emirlerine uymaya mecburuz. Ama asil fedai olduğumuz andan sonra, Büyük Önder'den, ya da onun tayin edeceği -eğer bunu yaparsa tabii- bir vekilden başkasına itaat etmek zorunda değiliz. Bir sonraki basamakta ise daîler bulunmaktadır. Bunlar bize hocalık ederler ve yüksek gerçekleri bilmektedirler. Kalenin askeri kumandanı olan Yüzbaşı Minuçehr, onlarla aynı konumdadır. Onların üzerinde ise Büyük Daîler bulunmaktadır. Şu anda bunlardan üç tane vardır: Suriye'den gelen Büyük Daî Ebu Ali, Rudbar kalesi komutanı Büyük Daî Buzruk Umid ve efendimiz adına Huzistan'daki Zur Gumbadan kalesini ele geçiren Büyük Daî Hüseyin Alkeyni. Piramidin en tepesinde ise bütün İsmailîlerin lideri, efendimiz Seyduna bulunmaktadır: Hasan Ibni Sabbah."

"Ne kadar *da* zekice bir düzenleme!" diye bağırdı Ibni Tahir hayranlıkla.

"Ama tek tek dereceler arasındaki farklar çok daha detaylı ve karmaşıktır" diye ilave etti Süleyman. "Örneğin Daî Abdülmelik, Daî İbrahim'in biraz altında ve ondan daha genç olmasına rağmen, Daî Ebu Soraka'nın biraz üstünde bulunmaktadır. Çünkü Ismailî davası ve mücadelesi ona daha fazla şey borçludur ve derecelerin asıl belirleyicisi de budur. Bizim aramızda bile konum farklılıkları bulunmaktadır. Mesela sen henüz dün geldiğin için, bizlerin bir basamak altında bulunmaktasın. Fakat o veya bu biçimde Ismailî davasına daha iyi hizmet verirsen veya imtihan gününde bizlerden daha başarılı olursan, derecen de sahip olduğun bilgi ve beceri oranında artacaktır."

"Bu derece farklılıkları o kadar da önemli mi gerçekten?" diye sordu Ibni Tahir şaşkınlıkla.

"Hem de nasıl!" diye üsteledi Süleyman. "Zor durumlarda her Ismailî bulunduğu konumun farkında olarak, kimden emir alacağını ve kime emir verebileceğini çok iyi bilmelidir. Bu şekilde muhtemel karışıklıkların ve yanlış anlamaların önüne geçilmiş olur. Nedenini anlayabildin mi şimdi?"

"Kesinliklel"

Bir gong vuruşu onları görevlerinin başına çağırdı. Hava çok sıcak olduğu için öğleden sonraki dersler terasta değil, yemek salonunda yapılıyordu.

Daî Ebu Soraka onlara şimdi İslam'ın ve Ismailî mezhebinin tarihini anlatacaktı.

Yeni gelenin işlenen konulardan haberdar olması için, önce talebelere çeşitli sorular sordu. Sonra da kendisi devam etti:

"Peygamberin, biricik kızı Fatma'yı Ali ile evlendirmiş olması, onun Ali'yi kendisine halife olarak seçtiğini kanıtlar bize. Ama peygamberin ölümünden sonra, meşru varisi olan Ali, düzenbaz üvey babası Ebu Bekir tarafından kandırılmıştır. Ali'nin hakkı olan taht, Ebu Bekir tarafından gasp edilmiştir. O günden bu yana pey-

gamberin şahane binası iki kanada ayrılmıştır: sol tarafta hain Ebu Bekir'i meşru halife olarak kabul edenler bulunmaktadır. Bayraklarının rengi karadır ve sünnetleri ise peygamberin davranışları üzerine yapılan yalancı şahitliklerden ve utanmazca yalanlardan oluşan laf kalabalığından başka bir şey değildir. Başkentleri olan Bağdat'ta şu anda Abbasi soyundan gelen düzmece halife hüküm sürmektedir. Peygamberin amcası Abbas ise sonu gelmez dalkavukluklar ve iğrenç iftiralar sayesinde, kimsenin gerçek inanan zaferinden şüphe duymadığı bir anda, kendisini mümin olarak kabul ettirebilmeyi bilmiştir. Abbas'ın sülalesi bugün Yecüc ve Mecüc ülkesinden gelerek İran'a hakim olan göçebe Selçuklu köpeklerinin hükümdarı Melikşah in koruması altındadır.

Bizler, yani Ali'yi peygamber tarafından belirlenmiş ilk ve meşru imam olarak kabul edenler ise sağ tarafta bulunmaktayız. Bayrağımızın rengi beyaz-, başkentimiz ise Kahire'dir. Çünkü orada hüküm süren halife, Ali'nin ve peygamberin kızı Fatma'nın sülalesinden gelmektedir.

Bilmelisiniz ki hilafet makamını gasp eden Ebu Bekir'i iki düzmece imam daha izlemiştir: Ömer ve Osman. Sonuncusunun ölümünden sonra ise halk Ali'nin imamlık makamına getirilmesini talep etmiştir. Her ne kadar Ali imamlık makamına geldiyse de, kısa bir süre sonra kiralık bir katil tarafından öldürülmüştür. Oğlu Hasan onun takipçisi oldu ama bir süre sonra yerini Muaviye'ye terk etmek zorunda kaldı. Halk ise Ali'nin öbür oğlu Hüseyin'in imam olmasını istiyordu. Ama bir süre sonra Hüseyin Kerbela'da tüm yakınlan ile birlikte katledildi. O zamandan beri peygamberin gerçek takipçileri dağlarda ve çöllerde yaşamak zorunda kaldılar ve sahte imamlann adamları tarafından her tarafta takip edilerek, kıyımlara uğratıldılar. Şüphesiz ki Allah'tan başka hiç kimse insanların kaderlerini bilemez ama şehitler için yas tutmak kutsal bir görevdir.

Dinleyin: Ali'nin ve Fatma'nın soyundan gelen meşru halifenin Kahire'de hüküm sürdüğünü söylemiştik. Şüphesiz ki onun imamlığını kabul ediyoruz; ama bazı haklanmızı mahfuz tutarak. Malıfuz tuttuğumuz bu haklar zaman zaman ifşa edeceğimiz sırlarımızdır.

Bugünlük, peygamberin üçüncü meşru halifesi Hüseyin'den sonra gelen imamların isimlerini saymamız kâfidir. Dördüncüsü, Hüseyin'in oğlu Ali Zeynel Abidin idi. Beşincisi ise bunun oğlu Muhammed Bekir, altıncısı ise Caferi Sadık'tır. Yedincisinde ise işler karışmıştır. Çünkü Cafer-i Sadık'ın iki tane oğlu vardı: Musa el-Kazım ve İsmail. Musa'yı yedinci imam olarak kabul edenler, ondan sonra gelen ve sonuncusu Muhammed el-Askerî olan diğerlerini de kabul ederler. Biz ise buna karşın, günün birinde el-Mehdî adıyla zuhur edecek olan son imamın Musa el-Kazım'ın değil, İsmail'in soyundan geleceğini düşünüyoruz! Biz buna inanıyoruz, çünkü kökeni ve tekrar dönüşü ispat eden işaretler, bize malumdur. Bu nedenle biz sadece sonuncusu Musa el Kazım değil İsmail olan ilk yedi tartışmasız imamı kabul ediyoruz. Gerçekten de, Musa'nın soyunun bir kolu Mısır'da egemen olmayı başarmıştır. Ama daha âsii ve mühim olan diğer soyun temsilcisi neredir? Şu anda bildiğimiz tek şey, Mısır'da hüküm sürenlerin, gerçek müminlerin nihai zaferine giden yolu açmakta olduktandır. Çünkü Adem, Nuh, İbrahim. Musa, Isa, Muhammed isimli altı büyük peygamberden sonra, bir yedincisinin gelecek olduğu yazılıdır: el-Mehdî! Ve el-Mehdî ismail'in soyundan gelecektir. Bizim bunca zamandır beklediğimiz ve uğruna savaştığımız kişi, onun ta kendisidir. Size söylüyorum: Alamut kalesi çok büyük sırları barındırmaktadır."

Ibni Tahir ilk kez olarak Ismailî öğretisinin inceliklerine vakıf oluyordu. Bu kadar çok sırn işitmek onu çok şaşırtmıştı, heyecanla yeni sırların açıklanmasını bekliyordu.

Ebu Saraka az sonra dersi sona erdirdi. Odadan çıkrıktan sonra, içeri aslen Yunanlı olup sonradan hak yolunu seçen ve el-Hekim olarak adlandınlan Theodoros girdi. Siyah sivri bir sakala ve aynı renkte bıyığa sahip olan, kısa boylu, tıknaz bir adamdı. Yuvarlak, pembe suratı, garip derecede düz ve uzun bumu ile ikiye bölünmüştü. Dudakları bir kadınınki gibi etli ve kırmızıydı. Bunların dışında şişman, yuvarlak bir çenesi ve ışıltılar saçarak gülümseyen gözleri vardı. Onun ne zaman ciddi olduğunu, ne zaman da şaka yaptığını bugüne dek kimse anlayamamıştı. Talebeler he-

nüz bu mertebeye yükselmemiş olmasına rağmen, ona daî diye hitap ediyorlardı. Sadece bir tek şey biliniyordu onun hakkında: Bizzat Büyük Önder tarafından Mısır'dan getirilmişti buraya. Çok bılgili bir hekimdi ve tıbbın birçok alanında ders veriyordu; fakat özellikle insan vücudunun bünyesi ve fonksiyonları alanlarında tam bir uzmandı. Tüm amacının eski Yunan felsefesi ile Kuran'ın tam bir uyum içinde olduğunu ispat etmek olduğu söyleniyordu. Hastalıkları, zehirleri ve değişik ölüm biçimlerinftasvir ettiği durumlarda, anlatımlarını ülkesinin filozoflarından aldığı örneklerle süslemeyi ihmal etmiyordu. Özellikle septik, sinik ve materyalist filozoflardan sıklıkla alıntılar yapıyordu. Onu dinleyen talebeler şaşkınlıktan gözlerini dört agyorlar ve birçoğu söylediklerinin gereğinden fazla kâfirce olduğunu düşünüyorlardı. Mesela insanın yaradılışını açıklarken, Kurandaki hükümler ile Yunan filozoflanndan aldığı fikirlerin sık sık sentezini yapıyordu:

"Bildiğiniz gibi" diyordu "Allah Adem'i dört maddeden yaratmıştır. Önce toprak kullanmıştı ama bu çok sertti ve çabuk parçalanıyordu. Toprağı toz haline getirerek ikinci bir element olan su ile karıştırdı. Toz ve suyun karışımından bir kitle yaptı ve bu kitleye insan biçimini verdi. Ama yaptığı figür çok dayanıksızdı ve en küçük bir dokunuşta şeklini yitiriyordu. Bunun üzerine, yaptığı insan figürünün dış kabuğunu kurutmak için ateşi yarattı. İnsan böylece kıvrak ve hareketli bir tene sahip olmuştu ama bedeni çok ağırdı. Bu nedenle göğsünün ortasından bir miktar malzemeyi geri aldı ve boş kalan yerin insan vücudunun sağlamlığını tehdit etmemesi için, oraya hava üfledi. Böylece dört ana maddeden oluşan insan vücudu, son şeklini aldı: Toprak, su, ateş ve hava."

"insan vücudunun yaşam kazanması için" diye devam etti hekim "Allah ona bir ruh üfledi. Ruhun kaynağı ilahi olduğu için, vücudu oluşturan dört madde arasındaki uyum için son derece büyük bir öneme haizdir. Maddeler arasındaki denge bozulur bozulmaz, ruh da kaynağına, yani Allah'ın kendisine geri döner.

Maddeler arasındaki dengenin bozulması, dört çeşit ölüm biçimine neden olabilir.Eğer vücut bir yaralanma neticesinde çok fazla kan kaybederse, temel maddelerden olan su çok azalır ve ölüm

gerçekleşir. Eğer birisinin boğazı sıkılırsa veya herhangi bir şekilde soluk alması engellenirse, vücudun hava maddesi ile olan ilgisi kesilir, kişi boğulur. Soğuktan donan birisi, vücudundaki ateş maddesini kaybetmiş olur. Ve sonunda, vücudu parçalanan bir kişinin sağlam maddesi dağılır ve ölüm, kaçınılmaz olur.

Geriye kalanlar ise tıbbi ölüm adını verdiğimiz, gizemli ölümlerdir. Bunlar bir miktar daha kanşıktır... Zehir adını verdiğimiz bir takım esrarlı doğal maddelerin vücuda girmeleri ile gerçekleşirler. Doğal bilimlerin görevi ise bu zehirlerin kökenlerini ve kullanım biçimlerini araştırarak, savaşan her Ismailî için nasıl faydalı olabileceklerini ortaya çıkarmaktır."

Bu bilgiler de Ibni Tahir'i bir önceki derste duyduklarından daha az şaşırtmamıştı. Bütün bu şeyler onun için o kadar yeniydi ki! Aynı zamanda, bu kadar garip şeyleri niye öğrenmesi gerektiğini anlamakta da güçlük çekiyordu. Yunanlı gülümseyerek eğildi ve dışan çıktı. Şimdi de Daî İbrahim talebelerin karşısına çıkmıştı. Salonda şimdi tam bir ölüm sessizliği vardı. Ibni Tahir şimdi önemli bir konunun işleneceğini anlamıştı; gerçekten de sırada Ismailî öğretisinin inceleneceği din bilgisi dersi vardı. Hoca önce bir soru atıyordu ortaya, sonra da talebelerden birisinin bu soruyu cevaplandırmasını istiyordu. Soru ve cevaplar birbirlerini takip ediyorlardı; çabuk, kısa ve garip bir makam ile. Ibni Tahir dikkatle dinliyordu: "Periler kimlerdir?"

"Periler kadın biçimindeki kötü ruhlardır. Zerdüşt'ten önce dünyada hüküm sürüyorlardı ve onun tarafından cehenneme gönderilmişlerdi."

"Zerdüşt kimdi?"

"Zerdüşt, Muhammet tarafından şeytanlann arasına gönderilen yalana bir peygamber, bir ateşperestti."

"Şeytanlar nerede otururlar?"

"Demavend dağının zirvesinde."

"Nereden biliyoruz bunu?"

"Dağın zirvesinden yükselen dumanlardan."

"Hepsi bu kadar değil!"

"Ve oradan yükselen haykırışlarla feryatlar yüzünden.

Selçuklular kimdir?'
"Selçuklular istilacılardır: İran'a hükmetmek için Yecüc-Mecüc ülkesinden gelen Türklerin ırkındandırlar." „
"Yaradılıştan nasıldır?"
"Yan insan, yarı şeytandırlar." ..,
"Neden?"
"Devler veya kötü ruhlar bir zamanlar insan ırkından kadınlarla çiftleşmişlerdi, Selçuklular da bunların torunlandır."
"Peki Selçuklular neden Müslüman oldular?"
"Gerçek yüzlerini gizlemek için!"
"Amaçlan nedir?"
"İslam'ı yok etmek ve dünya üzerinde şeytanların hükümranlığını tesis etmek."
"Bunu nereden anlıyoruz?"
"Düzmece Bağdat halifesini desteklemelerinden..."
"Ismailî davasının İran'daki en azılı düşmanı kimdir?"
"Sultanın baş veziri Nizam ül-Mülk."
"Neden yegâne doğru öğretiden bu denli nefret ediyor?"
"Bir dönek olduğu için."
"En ağır suçu nedir?"
"En ağır suçu, efendimizin başına on bin altın mükâfat koymuş olmasıdır."
lbni Tahir heyecanlanmıştı. Evet, büyükbabasını idam ettiren baş vezir bir caniydi. Ve şimdi de Ismailîlerin en büyük önderlerinin kellesini istemeye bile cüret edebiliyordu!
Bu soru ve cevaplar ile Daî İbrahim bugüne kadar anlattığı konulan kısaca tekrar etmiş oldu. Bir el hareketiyle derse devam etmek istediğini belirtti. Talebeler yazı tahtalannı özenle dizlerinin üzerine yerleştirdiler ve kalemlerini mürekkebe batırarak beklemeye başladılar. Hocaları onlara Ismailîlerin en büyük önderi hakkında bilmeleri gerekenleri yazdırmaya başladı. Birtakım sorular soruyor, cevaplarını da yine kendisi veriyordu. îbni Tahir hocanın söylediklerini kâğıda geçirirken, şaşkınlık duymaktan kendisini alamıyordu:
"Seyduna müminler üzerindeki kudretini kimden almaktadır? - Dolaysız olarak Kahire halifesi Mostanzer Billah'tan, dolaylı olarak da Allah'tan."
"Bu kudretin özü nedir? - Bu kudretin özü, İran'da yaşayan tüm Ismailîlerin yaşamları ve ölümleri üzerinde hükmetme yetkisidir."
'Doğaüstü gücü nedir? - İstediği kişiyi istediği zaman cennete gönderme hak ve yetkisine sahiptir."
"Seyduna neden bugüne kadar dünyadan gelip geçen insanların en kudretlisidir? - Çünkü cennet kapılarının anahtarları, Allah tarafından ona verilmiştir."

Akşam namazı vaktinin gelmesiyle beraber ders sona erdi. Namazdan sonra talebeler gruplar halinde terasta toplanarak, o günkü derslerde öğrendikleri hakkında hararetle tartışmaya başladılar. Özellikle aralanna yeni katılan lbni Tahir'in düşüncelerini öğrenmek için sabırsızlanıyorlardı.
"Abdülmelik'in anlattıkları benim için açık ve anlaşılır şeylerdi" dedi onlara. "Ama Daî ibrahim'in bize ne söylemek istediğini anlayamadım doğrusu. Allah'ın Seyduna'ya cennetin anahtarlarını vermesi de ne oluyor?"
"Bunda kafa yoracak ne var ki?" diye lafa karıştı Yusuf. "Seyduna' nın öğretisi bu işte! Bizim görevimiz de buna inanmak."
"Çok iyi. Ama beni düşündüren bir şey var: Acaba biz bu öğretiyi kelimesi kelimesine kabul mu etmeliyiz, yoksa bunun arkasında saklı olanlara ulaşmaya mı çalışmalıyız?"
"Arkasında ne saklı olabilir ki?" dedi Yusuf sabırsızlıkla. "Bize söylenen neyse, onu kabul etmeliyiz."
"O zaman yeni bir mucize gerçekleşmiş olmalı!" diye üsteledi lbni Tahir.
"Niye olmasın ki?" dedi Yusuf heyecanla.
"Niye mi olmasın? Çünkü peygamber mucizelerin ancak eski çağlarda gerçekleştiğini açıkça belirtmiştir. Ne kendi zamanında, ne de daha sonra herhangi bir mucizenin gerçekleşmesine müsaade etmemiştir."
Yusuf bu sözlere verecek karşılık bulamamıştı.

j

"Allah'ın Seyduna'ya cennetin anahtarlarını vermiş olmasını, bir mucize olarak kabui etmemeliyiz" diye fikrini belirtti Cafer. "Çünkü peygamber de ne miraç olayını, ne de baş melek Cebrail ile görüşmesini bir mucize olarak kabul etmiştir."

"Peki, o zaman, bunu da Allah'ın Seyduna'ya bahşettiği bir lütuf olarak kabul edelim'' diye devam etti Ibni Tahir. "O zaman geriye sadece Allah'ın bu anahtarları efendimize nerede ve nasıl verdiği meselesi kalıyor!"

"Allah Seyduna'ya yanan bir çalılık veya alçak bir bulut biçimlerinde görünmüş olabilir" diye açıkladı Süleyman. "Eski zaman peygamberlerinde de böyle olmuştu. Kanun levhalarını Musa'ya Sina dağında nasıl verdiyse, cennetin anahtarlarını da efendimize aynı şekilde vermiş olmalı."

"Böyle olmuş olabileceğini ben de kabul ediyorum" dedi Ibni Tahir, ama pes etmeye kesinlikle niyeti yoktu. "Ama bu derece kudretli bir peygambere bu denli yakın olmak, bana biraz inanılmaz geliyor doğrusu."

"Belki de kendini buna lâyık bulmuyorsundur" diye dalga geçti Süleyman. "Bir zamanlann seçilmiş kavminden bizim ne eksiğimiz var ki?"

Kafası karışan Ibni Tahir etrafına bakındı. Çevresi kutsal bir ateş ile parlayan suratlarla doluydu. Hayır, onun içini kemiren şüphe ve huzursuzluk, onlara yabancı olan duygulardı.

"Süleyman'ın iddialan iyi ve güzel" diye lafa kanştı Cafer, "ama bana Allah'ın bir melek göndererek efendimizi cennete aldırdığını ve anahtarları ona orada huzur içinde teslim ettiğine inanmak daha mantıklı geliyor."

"Yine de bu anahtarı nasıl elde ettiği meselesi cevapsız kaiıyor. Çünkü ne Allahın,ne cennetin, ne de ona verilen anahtarların bizim dünyamızın yapıldığı malzeme ile aynı olmadığı tartışılmaz bir gerçektir. Peki nasıl oluyor da, bu dünyada, yani bizim aramızda, öbür dünyanın malzemesi ile yapılan bir madde bulunabiliyor? Bizim mantığımız bunu kavrayabilir mi? Ve şayet mantığımız bunu kavrayabilirse, o zaman o madde hâlâ öbür dünyaya ait olabilir mi?"

"Birinci sınıf bir soru attın ortaya Tahir'in torunu!" diye sevindi Yusuf. Bir yandan da memnuniyetle ellerini ovuşturuyordu.

"Bana kalırsa" diye lafa kanştı Naim "bu tartışmanın sınırları bize müsaade edileni çoktan aştı bile!"

"Kapa çeneni korkak tavuk!" diye suratını buruşturdu Süleyman.

"Kuran'da şöyle yazılıdır" diye söze başladı Cafer tekrar. "Müminler ölümlerinden sonra cennet ile rnükâfatlandırılacaklardır ve bu cennet her bakımdan bizim dünyamıza benzeyecektir. Orada bulunma mutluluğuna erişmiş olanlar, dünyadaki duygulan hissedecekler ve dünyadaki zevkleri yaşayacaklar. Demek ki öbür dünya da, her bakımdan bizim dünyamıza benziyor. O halde cennet anahtarlannın da bizim dünyamızdaki cisimlere benzediğini niye söylemeyelim ki?"

O ana kadar konuşulanları lafa karışmadan dinleyen Übeyde çınlayan kahkahalar artı.

"Bütün bu sırları ve anahtar meselesini çözebilecek iyi bir açıklamam var benim" dedi. "Bu anahtarlann cennet kapılarını açtığı söylendi bize. Ve bu anahtarlar, bu dünyada bizlerin arasında yaşayan Seyduna'nın ellerinde bulunuyor. O halde bu anahtar, cennetin dünyaya bakan tarafındaki kapılarını açmaktadır. Cennet hangi malzemeden yapılmış olursa olsun, anahtarlar dünya tarafındaki kapılan açtığına göre, yine bu dünyaya ait malzeme ile yapılmış olmalıdırlar."

"işte dikkate değer bir düşünce!" diye bağırdı Yusuf.

"Evet, gerçekten de kabul edilebilir bir açıklama" diyen Ibni Tahir de onun fikrine katıldı.

"Übeyde bir tilki kadar kurnaz" diye alay etti Süleyman.

"Bu açıklamanın doğu olup olmadığını Daî ibrahim'e sorsak mı acaba?" diye lafa karıştı Naim endişeyle.

"Böyle bir soru sana pahalıya patlar!" diye uyardı onu Süleyman.

"Neden?"

"Çünkü -senin de pek iyi bildiğin gibi- hürmetli Daî sadece sorulan sorulara cevap verilmesini arzu etmektedir. İstersen bir dene bakalım acemi çaylak, bak başına neler gelecek!"

Etraftan gülüşmeler yükseldi. Naim öfkeden kıpkırmızı kesil-

misti. Bu karmaşık tartışmadan son derece zevk almakta olan Yusuf ona delici nazarlarla baktı.

"Devam edin yavrulanm, devam edin!" diye arkadaşlannı kışkırttı.

Fakat talebeleri yatsı namazına çağıran borunun sesi duyulmuştu bile.

Ibni Tahir yemekten sonra o kadar yorgun düşmüştü ki arkadaşlarına akşam gezmelerinde eşlik etmekten vazgeçmek zorunda kaldı. Yatak odasına geri dönerek döşeğine uzandı. Ancak uzun süre uğraştıktan sonra gözlerini kapamaya muvaffak olabildi. Alamut'a geldiğinden beri tüm yaşadıkları, gözlerinin önünden bir dizi hayal halinde geçiyordu. Şefkatli Daî Ebu Soraka ve ciddi Yüzbaşı Minuçehr, ona *az* da olsa dışarısını hatırlatıyordu. Fakat son derece ilginç yeteneklere sahip olan El-Hekim ve Daî Abdülmelik, daha da fazla esrarengiz Daî İbrahim ona yeni ve değişik bir dünyanın kapılarını aralamışlardı: Bu dünyanın kesin ve değişmez kanunları vardı; içten dışa doğru organize edilmişti, kendi içinde son derece tutarlı, mükemmel, mantıklı ve şaşmazdı. Bu dünyaya girişi ise yavaş yavaş olmamıştı, tam aksine görülmemiş bir zorbalıkla itilmişti içine. Ve şimdi de tam merkezinde bulunuyordu. Daha dün aşağıda, diğer taraftaydı. Fakat bugün, öyle hissediyordu ki Alamut ona tamamen sahip olmuştu.

İçini derin bir hüzün kapladı, çünkü koca bir dünyaya veda etmek zorunda kalmıştı. Dönüş yolunun tüm zamanlar için kendisine kapatıldığını hissediyordu. Ama aynı zamanda ertesi güne bir an önce kavuşmak için dayanılmaz bir istek duyuyordu içinde. Etrafında sonsuz sayıda gizemli sırlar vardı ve bunlara karşı duyduğu derin bir merak yakıp kavuruyordu içini. Aynı zamanda, hiçbir konuda arkadaşlannın gerisinde kalmamak için, tüm iradesini kullanmaya kararlıydı.

"Artık Alamut'tayım" dedi kendi kendine yüksek sesle. "Neden tekrar geriye döneyim ki?"

Buna rağmen bir kez daha baba evine, babasına, anasına ve kardeşlerine duyduğu sevgi doldurdu içini. Kalbinin en derinliklerinden elveda diyordu onlara. Sonra da düşünceleri bulanıklaştı ve derin bir uykuya daldı. Bilinmeyeni bekliyordu sabırsızlıkla.

III

Halime kendisine son derece yabancı olan bu yere gelişinden kısa bir süre sonra yeni yaşamına alışmıştı bile. Nasıl olduğunu anlayamamasına rağmen, arzu ettiği her şeye anında sahip oluyordu. Orada yaşayan tüm varlıklar, insanlar ve hayvanlar ondan hoşlanıyorlardı. Gülünç ve çocukça davranışları Apama'nın bile birkaç defa gülümsemesine neden olmuştu. Halime eline geçen bu fırsatı en iyi şekilde değerlendiriyordu; istediği zamanlar çok iyi bir baş belası ve mızmız olmayı heceliyordu. Arzularını herkes anında yerine getirmeliydi, bu ona çok tabii bir şey gibi geliyordu. Fakat arzularının genellikle çok alçakgönüllü istekler olduğu da başka bir gerçekti.

Sara onun ilk kurbanıydı. Halime'nin en küçük bir işaretini bile bir emir telakki ediyordu; ona her konuda hizmet edebilmek, -geçmişteki kölelik yaşamından gelen bir alışkanlıkla- kendisi için bir mutluluk kaynağı oluyordu. Halime'nin tüm huysuzluklarına ve şımarıklıklarına boyun eğerek katlanmaktaydı. Ama Halime ne zaman başka birisine azıcık ilgi gösterse çok derinden yaralanıyor ve tarifsiz ölçüde mutsuz oluyordu.

Günler bu şekilde akjp gidiyordu. Ama akşam olup da kızlar yastıklanna gömüldükten sonra işler değişiyordu. Zeynep uykuya dalar dalmaz, Sara usulca Halime'nin yanına sokuluverryor onu kurmuyor ve öpücüklere boğuyordu. Başlangıçta Halime ona karşı koymaya çalışmıştı. Fakat bir süre sonra bu sevgi gösterilerine alışmıştı, karşı koymak aklına gelmiyordu artık. Zaten kendi kendine, Sara'nın gün boyunca kendisine sunduğu sayısız hizmete bir karşılık vermesi gerektiğini de düşünmekteydi. Dayanamadığı tek şey; Saranın bitmez tükenmez kıskançlığı idi. Halime güler yüzlülüğünü ve cana yakınlığını herkesle ve her şeyle paylaşmaktan

sonsuz bir zevk alıyordu, Herkesi öpüyordu, herkesin sevgisini kazanmaya çalışıyordu ve bu konularda bir şeylere zorlanmaktan nefret ediyordu. Sara'nın hüzün dolu bakışlarını üzerinde fark ettiği zaman, onun üzüntüsünü daha da artırmak için elinden geleni yapmaya mecbur hissediyordu kendisini. Baş başa kaldıklarında ise arkadaşı ona acı dolu serzenişlerde bulunuyordu. Fakat Halime Sara'nın kıskançlıklarına katlanmaya kesin olarak razı değildi, bu şekilde davranmaya devam ederse en küçük bir bakıştan bile mahrum edeceğini söyleyerek tehdit ediyordu.

Sara'nın, birisini sevmeye ve ona bu sevgiden dolayı hizmet etmeye ihtiyaç duyduğu açıkça belli oluyordu; bunun bedeli ona sonsuz ölçüde eziyet eden bir kıskançlık olsa bile. Halime'nin içinde ise büyük bir yaşama sevinci vardı, gençliğinden dolayı kıpır kıpırdı ve güneşten bir kuş ya da bir kelebek kadar zevk alıyordu. Her şeyin merkezinde olmak ve dünyanın kendi etrafında dönmesi, onun için çok tabii bir şey idi. Boş zamanlarda bin bir türlü çiçeğin şaşkınlık verecek güzellikte açtıklan geniş bahçelerde geziniyordu. Katmer katmer açan gülleri kokluyor, odaları süslemek için çiçek topluyor, Ahriman ve Suzan ismindeki küçük ceylan ile oynuyordu. Tüm çevreyi dolaşarak bahçelerin kıyısını bucağını öğrenmişti ve dört bir yanlarının suyla çevrili olduğunu kendi gözleri ile görmüştü. Irmağın her iki yakasında göz alabildiğine uzanan vahşi yeşilliği uzun uzun seyretmişti. Gerçekten de cennette gibiydi.

Bir süre sonra kertenkelelerin güneşlendikleri ve Peri isimli yılanın yaşadığı kayalıklara yalnız başına gitmeye cesaret edebildi. Her ne kadar ölçülü bir mesafede duruyorsa da, kendisini Meryem'in söylediklerinin doğru olduğuna inandırmaya çalışıyor ve yüksek sesle tekrarlıyordu: "Kertenkeleler, ne kadar da güzelsiniz!" Hatta Meryem gibi ıslık çalarak Peri'yi yuvasından dışarı çıkarmaya çalışıyordu. Ama hayvan üçgen biçimli küçük kafasını yuvasından uzatır uzatmaz telaşla arkasına bakmadan koşmaya başlıyor ve arkadaşlarının bulunduğu yere gelene dek de kesinlikle durmuyordu.

Adi ve Mustafa günün birinde onun bu ıssız yerde olduğunu fark ettiler. Onu korkutarak biraz eğlenmeye karar verdiler. Çıt çıkarmadan genç kıza yaklaşmaya başlamışlardı. Fakat Halime daima tetikteydi. Duyduğu küçük bir dal çatırtısının nedenini öğrenmek için etrafına bakınınca. kendisine doğru gizlice yaklaşan zencileri fark etti ve bağırarak kaçmaya başladı. Biraz geride kalmış olan Adi Mustafa'ya bağırdı: "Yakala onu!"

Ve Mustafa kızı birkaç adımda yakaladı, onu güçlü kollarının arasına aldığı gibi doğruca Adiye götürdü. Halime karşı koyuyor, bağınyor, ısırıyor, kendisini bırakmalan için yüksek sesle bağırıyordu. Ama boşuna. Hadımlar onun bu haline gülerek eğleniyorlardı.

"Onu kertenkelelere yem olarak atalım!" diye bağırdı Mustafa.

Halime öyle dehşetli bir çığlık attı ki hadımlar bile irkildiler.

"Yok, onunla top oynamak daha iyi bir fikir bence" diye karşılık verdi Adi.

Birkaç adım yana giderek kollarını açtı ve arkadaşına seslendi: "Fırlat onu bana!"

"Kollarını çenenin altında kavuştur!" diye emretti Mustafa. "İşte böyle! şimdi de ellerinle ayak bileklerini tut!"

Yaşadığı macera yavaş yavaş Halime'nin de hoşuna gitmeye başlamıştı. Mustafa'nın dediklerini yapar yapmaz, gerçek bir top gibi Adi'nin kollarının arasına uçuverdi. Bu arada öyle korkunç çığlıklar atıyordu ki sanki canlı canlı derisini yüzüyorlardı - fakat sevinç ve hoşlanma çığlıklanydı bunlar.

Feryatları işiten Ahriman neler olup bittiğini anlamak için oraya geldi. Adi'nin yanında duran hayvan, gözleriyle elden ele uçan canlı topu izlemeye başladı. Bu oyunun hoşuna gittiği her halinden belli oluyordu, çünkü bir kedi gibi mınldanmaya başlamıştı yine.

"Ne kadar yumuşak ve yuvarlak olduğunu fark ettin mi?" diye sordu Mustafa hayretle.

Adi neşeyle güldü:

"Şekerim, tatlı pastam, umut dolu talebem ve bilgilerimin iyi müşterisi! Aramıza katıldığından bu yana ne kadar da serpilip gelişmişsin!"

Bu şekilde birçok kez elden ele uçtuktan sonra, aniden karşı kı-

yıdan hiddetli bağırış çağırışlar yükseldi. "Apama!" dedi Mustafa sesini alçaltarak. Halime'yi acele ile yere bıraktı; genç kız telaşla bahçeyi çevreleyen çalılıkların arkasına koşarak gözden kayboldu.

"Siz utanmaz., arlanmaz hayvanlardan başka bir şey değilsiniz!" diye bağırdı Apama karşı kıyıdan bir daha. "Bir kez daha iğdiş ettirmesi için ikinizi de Seyduna'ya şikayet edeceğim. Benim en güzel çiçeğimi, açılmamış gonca gülümü ayaklarınızın altında çiğnediniz!"

Hadımlar gülmekten çatlayacaklardı neredeyse.-

"Seni gidi çirkin kaplumbağa, ihtiyar baykuş, ne diye bağınp duruyorsun?" diye alay etti Adi. "Dur bakalım, hele bir oraya gelelim de, canlı canlı derini yüzeceğiz senin, pis, iğrenç, kokuşmuş cadı..."

"Zavallı aptal, budala" diye bağırdı Apama. "Demek taze ete ihtiyaç duyuyorsun, öyle mi? Seni gidi iğdiş edilmiş sefa pezevengi! Zamanında önünde sallanan işe yaramaz fazlalığı yok ettiği için Allah'a şükürler olsun. Boynuzu kırık kara teke! Ah! isteyip de yapamaman ne büyük bir talih!"

Öfkeden deliye dönen Adi alayla bağırdı:

"İhtiyar maymun, seni bir elime geçirirsem gör bak neler yapacağım! Çirkin yaratık! Rüyanda kimlerle yatıp kalktığını bilmiyorum ama gerçek hayatta bir köpek seni düzmek istese, zevkten deliye dönersin."

Dişlerini korkunç bir biçimde gıcırdatan Apama hiddetten bayılacak haldeydi. Kendisini suya atmak istermiş gibi kıyıya koştu. Bunu gören Adi de aynı süratle kıyıya koştu, çalılıkların altına saklamış olduğu küreklerin birini alarak suya atladı. Küreği suyun yüzüne şiddetle vurarak, ciyak ciyak bağırmakta olan Apama'yı tepeden tırnağa sırılsıklam etti.

İhtiyar kadın keskin çığlılar atıyordu. Hadımların ikisi de gülmekten katılacaklardı neredeyse. Nihayet Adi küreği tekrar yerine koyarak Mustafa jte oradan uzaklaşmaya başladı. Bu arada Apama arkalanndan yumruklannı sıkarak, onlan öldürmekle tehdit ediyordu.

İhtiyar kadın öfkesini artık Halime'ye yöneltmeye başlamıştı. Daha aynı gün arkadaşlannın önünde ikiyüzlü bir ahlaksız olmakla

suçladı onu. Bu ve öbür dünyada ona ne gibi cezalar verileceğini bir bir sayıp döktü. Halime zaten Sara ile olan ilişkisi yüzünden derin bir suçluluk duygusu içindeydi. Bu nedenle Apama'nın ağır ithamları kendisini son derece etkiliyordu. Gözlerini yere indiriyor ve ta kulaklarına dek kıpkırmızı kesiliyordu.

Apama oradan uzaklaşır uzaklaşmaz Meryem onun yanına geliyor ve güzel sözlerle genç kızı avutmaya çalışıyordu. İhtiyar kadının ithamlannı çok da ciddiye almamalıydı, ne de olsa herkes kadının hadımlardan nefret ettiğini biliyordu. Zaten hadımlann bu oyunlannın tamamen zararsız olduktan konusunda herkes görüş birliği içindeydi. Meryem'in kendisine gösterdiği yakınlığı hak etmediğini düşünen Halime, bir köşeye çekilerek için için ağlıyordu. Kendini düzelteceğine ve bir daha Saraya teslim olmayacağına yeminler ediyordu. Ama eski alışkanlıklan terk etmek zordur, bu nedenle de her şey olduğu gibi kaldı.

Günler giderek uzamaya başlamışlardı. Akşam üstleri esrarlı bir yaşam ile doluydu artık. Bir yandan bahçelerden çekirgelerin cırlamalan yükselirken, öte yandan da su birikintilerindeki kurbağaların vaklamaJarı işitiliyordu. Sessiz uçuşları esnasında aydınlık pencerelerin önünden geçen yarasalar, etraflarındaki binlerce böceğin peşlerine düşmüşlerdi. Bu akşamlarda kızlann en hoşlanna giden şey, her bakımdan harika bir kız olan Fatma'nın anlattığı masal ve efsaneleri dinlemekti. Akla gelebilecek her şeyden haberdardı ve ne olursa olsun sükunetini asla bozmuyordu. Binlerce bilmece biliyordu ve kızlar bunları çözdükleri zaman, hemen yenilerini buluveriyordu. Suriye'den Mısır'a, Arabistan çöllerinden buzlu Türkistan bozkırlanna kadar söylenen tüm aşk şarkılarını söylüyordu onlara. Kızların bilmedikleri birçok sırrı onlara bir bir açıklıyordu. Hadımlar ırmağın kıyısındaki çayırlarda camdan yapılmış uzun bir limonluk inşa etmişlerdi. Orada dut ağacı yaprakları üzerinde ipek böcekleri besliyordu. Kozalardan elde edeceği ipek ile kızların tüm ihtiyaçlannı karşılayabileceğine yeminler ediyordu.

Binbir Gece Masalları'ndan bir masal veya Firdevsi'nin şehnamesinden bir hikaye anlatması da, kızların son derece hoşuna gidiyordu. Fatma'nın hayal *gücü* son derece kuvvetliydi. Arada bir

masalların bazı yerlerini unuttuğu oluyordu ama eksik kısmı hiç zorlanmadan hayal gücü ile tamamlayıveriyordu. Birçok hikaye sadece kendi hayal gücünün birer ürünüydü zaten. Hikâyelerden özellikle bir tanesi kızları büyülemekteydi: Heykeltıraş Ferhat ile Prenses Şirin'in hikayesi. Bu hikayeyi dinledikleri zaman, akıllarına Meryem'i getirmekten kendilerini alıkoyamıyorlar ve kendilerini bu denli duygulandıran hikayeyi yeni baştan anlatması için Fatma'ya uzun uzun yalvanyorlardı. Halime hikâyeyi her dinleyişinde gözyaşlarına boğuluyordu. Şirin de Meryem gibi Hıristiyan kökenliydi. O kadar güzeldi ki bahçelerde ve çayırlarda dolaşmaya çıktığı zaman, çiçekler utançlanndan ve kıskançlıklarından başlarını öne egiyorlardı;.. hır süre sonra eski İran'ın en kudretli hükümdarı olan Şah HÜSREV Perviz_ile evlenip onun karısı olduğu zaman, bir kâfir kızının kraliçe olmasını hazmedemeyen halk, ona karşı ayaklandı. Fakat şah onu o kadar çok seviyordu ki en amansız rakiplerini bile, Şirin'in çok iyi bir kraliçe olacağı konusunda ikna etmeyi başardı. Çünkü Hüsrev Perviz sadece çok iyi bir şah olmakla kalmayıp, aynı zamanda çok bilge bir hükümdardı. Kendisi dünyadaki güzelliklerin gelip geçiciliklerinin gayet iyi farkındaydı. Kansının büyüleyici çehresini ve ışık saçan vücudunu ebediyen muhafaza etmek istediği için, zamanın en büyük heykeltıraşı olan Ferhad'ı çağırtarak, ona karısının olağanüstü güzelliğini mermere nakşetme görevini verdi. Günler boyunca kraliçenin ilahi güzelliği ile baş başa kalan genç heykeltıraş, sonunda ona aşık oldu. Fakat bu aşkın sonunun mutlu olmayacağı, daha en başından belli olmuştu. Nerede bulunursa bulunsun, ne yaparsa yapsın, ister uykuda ister uyanık her yerde ve her zaman, kraliçenin ilahi güzelliğini karşısında görüyordu. Duygularını gizlemek istediyse de, buna uzun süre muvaffak olamadı. Yarattığı heykel modeline giderek daha çok benzedikçe, her şey onun aşkını açığa vuruyordu: Çalışma aşkı, bakışları, sesi, göğsünde kopan fırtınanın uğultusu. Şah bile günün birinde bunun farkına vardı. Kıskançlıktan çıldırmış bir şekilde kılıcını çekerek Ferhad'ın üzerine atladı, ana Şirin o anda ikisinin arasına girerek, vücudunu genç heykeltıraşa siper etti. Yarattığı eserin mükemmelliğinden çok etkilenen Hüsrev heykeltıraşın

canını bağışladı fakat onu ebediyen ıssız Bisütün dağlarında sürgün olarak yaşamaya mahkûm etti. Ferhad umutsuz aşkının verdiği ıstırap neticesinde meczup oldu. Acıdan çıldırmış bir halde çekiç ve keskisine saldırarak, dağlardan birine Şirin'in dev bir heykelini işlemeye başladı. Bu heykel bugün bile görülmektedir: İlahi güzellikte bir kadın onlara doğru yaklaşmaktadır sanki...

Bu dev heykelin haberini alan şah, Bisütün dağlarına bir haberci yollayarak Şirin'in öldüğü yalan haberini Ferhad'a ulaştırdı. Artık Ferhad için yaşamanın bir anlamı kalmamıştı. Dayanılmaz bir acı içinde kendisini baltasının üzerine attı. Balta göğsünü boydan boya ikiye yararak yere düştü. Ferhad'ın kanıyla sınlsıklam olan baltanın tahta sapı, bir süre sonra filizlenerek yeşil yapraklar ve çiçekler açmaya başladı: Bu ağacın meyvesi nardan başkası değildir. Nar da ikiye varıldığında Ferhat'ın kalbi gibi kanamaktadır - bu nedenle bir adı "Ferhad'ın elmasf'dır.

Kızlar bu hikâyeyi nemli gözlerle dinliyorlardı. Sadece Meryem sabit gözlerle kımıldamadan tavana bakıyordu. Fakat gözlerinde son derece garip bir ifade vardı, sanki sonsuzlukta bir şeylere bakar gibiydi. Onunla aynı odayı paylaşan Fatma ve Cada ise bu hikâyenin anlatıldığı gecelerde Meryem'in yatağında sabaha kadar dönüp durduğunu işittiklerini söylüyorlardı.

Yaptığı kavgada farkında olmadan kendi oğlu Suhrab'ı öldüren eski Iran'lı kahraman Rüstem'in, Ali Baba ve Kırk Haramilerin, Alaaddin'in sihirli lambasının hikayelerini de severek dinliyordu kızlar. Tabii bu arada Kuran'da anılan hikayelerden anlatmayı da ihmal etmiyordu. Özellikle de Kıtfir'in karısının Yusuf a nasıl aşık olduğunu anlattığı zaman, herkes gülerek Züleyha'ya bakıyordu. Fakat Fatma'nın hikayelerinde o genç Mısırlı kadın artık bir günahkâr değil, aksine sevgisine cevap alamayan bir aşık idi. Bütün kızlar Fatma'nın hikayelerinde kendileri için bir yer buluyorlardı, hiçbir kız yoktu ki hikayelerden birisinin kahramanını kendi arkadaşlarından birisi ile bir tutmasın ...

Kızlar arada sırada kendi aralarında güzel şölenler tertip etmeyi de ihmal etmiyorlardı. Bu şölenlerde krallara layık ziyafetler çekiyorlardı kendilerine, fakat Apama iyiden iyiye çekilmez oluyor-

du. Meryem de alay ediyordu onunla içten içe. Kızlar kendi aralarında Meryem'in bu şölenleri tertip etmek için Seyduna'dan bizzat emir aldığını söylüyorlardı. Apama'nın kızgınlığının sebebi ise tüm yiyecek ve içecekleri kendisinin hazırlamak zorunda oluşuydu. Hadımlar da ellerine geçen fırsatı değerlendirerek ırmakta bol bol balık tutuyorlardı; Mustafa da sabahın çok erken saatlerinde ok ve yayını alarak, bir atmacayla beraber kuş avına çıkıyordu. Önce kayığa binerek karşı kıyıya geçiyordu, sonra da hemen kıyıdan başlayarak Elbruz dağlannın eteklerine dek uzanan sık ormanların içine dalıyordu. Burası gerçek bir av cenneti idi.

Yine böyle bir şölenin hazırlıklan esnasında Halime kendisinin de böyle bir av partisine katılıp katılamayacağını sormuştu Meryem'e. Fakat Meryem bunun lüzumundan fazla tehlikeli olduğunu düşünüyordu. Halime'ye hayvanların bulunduğu adaya yumurta toplamak ve birkaç tane kümes hayvanı getirmek için Adi'ye eşlik etmesini önerdi.

Böylece Halime o gün Adi'nin kullandığı kayığa binerek ırmak boyunca ilerleme fırsatını yakaladı. Önce avcıların kayığını takip ediyorlardı fakat bir süre sonra avcılar sağ tarafta bulunan bir kanala saparak gözden kayboldular. Onlar ise yavaş kürek darbeleriyle evcil ve yabani hayvanların bir arada yaşadığı adaya doğru yol almaya devam ettiler.

Pın! pınl bir sabahtı. Güneş henüz vadiye ulaşmamıştı ama ışınları dağ yamaçlarını ve karla kaplı tepeleri altın rengine boyuyordu. Binlerce kuş cıvıldaşarak şarkı söylüyorlardı. Bir kısmı ise dalgaların üzerinde dans ediyorlar, balık avlamak için suyun derinliklerine dalıyorlardı. Kıyılar aralannda süsen ve nilüfer çiçeklerinin yetiştiği sık sazlıklarla kaplıydı. Bir ak balıkçıl kamına kadar suyun içinde durarak, uzun gagasını akıntının en güçlü yerinin ta derinliklerine kadar daldırıyordu. Üzerine doğru gelen kayığı fark ettiği zaman, kafasındaki tüylerden oluşan tacı azametle yukarı kaldırdı, bir bacağını sudan çıkardı ve yavaş yavaş kıyıya doğru yürümeye başladı. Halime neşeyle kuşa baktı:

"Hiç korkmadı" dedi hayretle. "Onu sabah kahvaltısında rahatsız ettiğimiz için bize kızdı biraz, o kadar."

"Evet" diye doğruladı onu Adi. "Bu bahçelerde yaşayan tüm hayvanlar bize alışıktırlar. Onlara en küçük bir kötü muamele yapılmaz..."

Balıkçılın yanından geçtiler. Uzun bacaklı kuş artık misafirleri ile ilgilenmiyordu. Bütün dikkatini suyun dibinde süzülen balıklara yöneltmişti. Orada burada bir böceği yakalamak için suyun üstüne sıçrayan balıkların parıltıları göze çarpıyordu. Kız böcekleri uykulanndan uyanarak suyun üzerinde uçmaya başlamışlardı bile.

"Burası ne kadar da güzel!" diye bağırdı Halime.

"Evet gerçekten de çok güzel" dedi Adi aniden boğuklaşan sesiyle. "Ama özgür olmak bundan çok daha güzeldir..."

Halime şaşırmıştı.

"Özgürlük mü? Ama biz burada özgür değil miyiz?"

"Bir kadın olduğun için sen bunu anlayamazsın. Ama sana şunu söyleyebilirim: Çöldeki aç bir çakal, kafesteki tıka basa tok bir aslandan daha mutludur."

Halime inanmadan başını salladı.

"Peki biz bir kafeste miyiz?"

"Düşüncesizce laflar söyledim öylesine" dedi Adi özür dileyen bir gülümsemeyle. "Artık bu konuda konuşmayalım. Bak, geldik bile!"

Kayık kıyıya ulaştı ve karaya ayak bastılar. Salkım söğütlerin ve çimenlerin arasında belli belirsiz bir patika uzanıyordu. Biraz yürüyünce kayalık bir yamaca ulaştılar. Burada bin bir türlü değişik baharat ile çiçekler yetişiyordu. Yamacın yanındaki geniş çayırlık sık bir orman ile son buluyordu. Oradan çeşitli hayvan sesleri yükseliyordu - gakiamalar, ıslıklar, böğürtüler. Halime korkuyla arkadaşının koluna yapıştı. Ormanın kenarında büyükçe bir kafese benzeyen bir şey çarpmıştı gözüne: içinde kuşlar uçuşuyor ve birtakım hayvanlar bir o yana bîr bu yana dolaşıyorlardı. Kafese biraz daha yaklaşınca kuşlar ürktüler. O anda iki tane büyük leopar kükreyerek onlara doğru koşmaya başladı.

Halime korkuyla kaçmaya hazırlandı. Fakat Adi kolundaki sepeti yere koyarak hayvanlara yiyeceklerini vermeye başlamıştı bile. Bir süre sonra sakinleştiler

"Bu aslında Muad ve Mustafa'nın görevi" diye açıkladı Adi. "Ama bugün ava çıktıkları için oniarın yerine hayvanların yemlerini ben vereceğim."

Çalıların arkasında uzun ve yayvan bir tavuk kümesi gizliydi. Adi kümesin içine girerek folluklardaki yumurtaları toplamaya başladı.

"Şimdi buradan biraz uzaklaş" dedi ona özür dileyen bir tavırla. "Görmemen gereken bir şey yapmak zorundayım."

Halime söz dinleyerek öbür kafese gitti. Adi bu sırada birkaç kazın ve tavuğun boyunlannı döndürüvermişti. Hayvanların çığlıklarını dinlemeye dayanamayan Halime elleriyle kulaklarını sıkı sıkı kapadı. Adi kafesten çıktığı zaman, omuzlarından sıra sıra kazlar ve tavuklar sallanıyordu. Halime'ye dönerek ona burada yasayan çeşitli hayvanların davranış biçimlerini hararetle anlatmaya başladı.

"Eğer buradaki yaşlı leopar Ahriman gibi serbest olsaydı" dedi Halime "beni parça parça ederdi, değil mi?"

"Belki. Belki de kaçmayı yeğlerdi. Leoparlar insanlardan ürkerler."

"Peki o zaman niye kafeslerde yaşıyorlar?"

"Çünkü onların yavrulanna Seyduna'nın ihtiyacı var. Seyduna'nın dünyanın her tarafında önemli dostları var; onlara arada sırada evcilleşmiş yırtıcı hayvanlar hediye etmek istiyor."

"Leopar yavrularının kedi yavrulanna benzedikleri doğru mu?"

"Evet doğru. Fakat leopar yavrulan daha küçük ve sevimlidirler."

"Ben de bir tane istiyorum!"

"Eğer yeteri derecede uslu olursan sana bir tane getiririm ve büyüyünceye kadar ona bakabilirsin."

"Oh! Peki Seyduna'nın buna izin vereceğine emin misin?"

Adi gülümsedi.

"Kudretli arkadaşlara sahipsin.

Halime kızardı. Adi'nin bu sözlerle Meryem'i kastetmek istediğini anlamıştı.

"Apama seni niye çekemiyor?" diye sordu ona.

"O hiç kimseyi ve hiçbir şeyi çekemiyor. Sadece Seyduna'dan korkuyor. Benden bu kadar çok nefret etmesinin sebebi ise bir keresinde... Ama sana bunu niye anlatayım ki..."

"Lütfen anlat."

"Hata yaptığımı biliyorum. Ama bundan hiç kimseye tek bir kelime bile etmek yok. Apama bu bahçeye ilk geldiğinde, devamlı Seyduna ile olan eski ve uzun dostluğu ile caka satıp duruyordu. Anlaşılan efendimiz ona bir zamanlar Kabil'de aşık olmuş. Bize diyordu ki Seyduna'nın kendisini buraya getirmesinin yegâne sebebi, efendimizin kendisine hâlâ âşık olmasıymış. Kendisini birinci gözdesi yapmak istiyormuş. Bütün işi gücü ipekli elbiselere bürünerek süslenip püslenmek, suratını en göz alıcı renklere boyamaktı. Durmadan herkese kızıyor ve hakaret ediyordu - bana bile. Oysa ben Seyduna'yı ta Mısır'dan beri tanıyordum; kendi vücudum ile onu birçok kez düşmanlarından korumuştum. Günün birinde onu tesadüfen gayet insanî bir ihtiyacını gidermek üzere iken yakaladım. O zamandan beri bana bütün gün lanet okuyor, senin de gördüğün gibi. Onun sırrını herkese anlatacağımdan korkuyor. Hepimizin geberdigini görmek en büyük arzusu. Seyduna'dan bu kadar çok korkmasa, şimdiye kadar hepimizi çoktan zehirlemiş olurdu."

"Gerçekten de bu kadar kötü mü?"

"Kendi gururunun kölesi olduğu için bu kadar kötü. Yaşlandığının farkında ama bunu kabul etmek istemiyor."

Çalılıkların arasından yürümeye devam ederek bir maymun kafesine ulaştılar. Kafesin arkasından kendisini taklit eden, daldan dala atlayarak gösteriler yapan, itişip kakışarak şaklabanlıklar yapan hayvanları gören Halime bir sevinç çığlığı kopardı.

"Bir tane de ayımız vardı" diye anlattı Adi. "Fakat çok fazla yediği için Seyduna onu öldürmemizi emretti. Adada bundan başka bir sığır sürüsü, küçük bir deve, dört at ve bir çift eşek bulunuyor. Birkaç tane kedi ve köpeğimiz de var. Bizden başka kimsenin buraya gelmesine müsaade edilmediğini söylemem lazım sana. Bunun böyle olmasını Seyduna emretti, Apama istediği için."

"Seyduna bizim bahçemize geliyor mu arada bir?"

"Bunu sana söyleyemem sevgili yavrum."

"Nasıl göründüğünü bilmek isterdim."

"Bunu söylemek çok zor. Uzun bir sakalı var, çok heybetli bir efendidir..."

Yakışıklı mı?'
Adi güidü.
'Bunu şimdiye kadar hiç düşünmedim güzel kuşum. Çirkin değil kesinlikle. Daha çok korkutucu..."
"Uzun boylu mu?"
"Pek değil. Benden bir baş daha kısa."
"O zaman çok güçlü olmalı."
"Sanmıyorum. Bir yumrukta onun pestilini çıkarabileceğimden eminim."
"Peki o zaman nasıl oluyor da tüm dünya ondan bu kadar çok korkuyor? Çok güçlü bir ordusu mu var yoksa?"
"Hayır. Ama yine de yalnız başına ve savunmasız olduğu Mısır'da bile çevresindeki insanlarda o kadar büyük bir korku uyandırdı ki sonunda halife onun zindana atıimasını emretmek zorunda kaldı. Zindanda bir gece geçirdikten sonra sabahleyin bir gemiye bindirildi ve ülkeyi terk etmeye zorlandı. Düşmanlan fırsattan istifade edip onu öldürebilirlerdi ama buna cesaret edemediler."
"Ne kadar da garip." Halime şaşırmıştı. "Demek sultan ile arkadaşlar?"
"Hayır! Sultan onun can düşmanıdır!"
"Peki ya sultan bize saldınrsa? O zaman halimiz ne olur?"
"Hiç korkma. Öyle bir şey olursa sultanın kafası artık omuzlannın üzerinde duramaz."
"Peki söyle bakalım, Seyduna'nın kaç tane kadını olduğunu biliyor musun?"
"Gereğinden fazla meraklısın. Seyduna'nın bir oğlu ve senin gibi birkaç küçük maymunu olduğunu biliyorum."
Halime gözlerini yere çevirdi:
"Acaba beni görse hakkımda neler düşünürdü?"
Adi yine gülmek zorunda kaldı.
"Şu anda kafası bambaşka düşüncelerle dolu..."
"Herhalde erguvan renginde ipek elbiseler giyiyordun"
"Duruma göre değişir bu. Onu yünden dokunmuş basit bir paltoyla gördüğümü de hatırlıyorum."
"Herhalde kimsenin kendisini tanımaması için böyle giyiniyordun O bu dünyanın kralı değil mi?"

"Kraldan da fazla. O bir peygamberdir "
"Muhammed gibi mi? Muhammed'in çok yakışıklı olduğunu ve birçok karısı bulunduğunu işitmiştim. Hatta bunlardan bazıları pekgençmiş."
Adi kahkahalarla güldü.
"Oh! Benim küçük güvercinim! Aklına neler de geliyor böyle?"
"Kadınlar da ondan korkuyorlar mı?"
"Ödleri patlıyor. Mesela Apama onun karşısında bir kuzudan farksızdır."
"Bunun için ne yapıyor?"
"Hiçbir şey! Asıl korkutucu olan da bu."
"O zaman çok kaba ve kötü."
"Hiç de değil. Aksine şaka yapmayı çok sever. Ama birisine baktığı zaman, insan onun bakışları altında ezildiğini hisseder."
"Gözleri çok mu korkunç?"
"Bildiğim kadanyla hayır. Bu kadar çok soru sorma bana. Herkesin ondan bu denli korkmasının sebebi nedir? Bilmiyorum. Ama günün birinde onunla karşılaşacak olursan, onun sanki düşüncelerini okuyabildiğini hissedeceksin. Hatta sana öyle gelecek ki en iyi sakladığını sandığın sırların bile ona malum olacaklar. O senin ruhunu okuyacak ve kendini en iyi yönlerinle takdim etmeye çalışman bile boşuna olacak."
Halime'nin boğazı düğümlenmişti sanki, yüzü kıpkırmızı kesilmişti.
"Artık onunla karşılaşacağım zaman çok korkacağımı biliyorum. Haklısın, böyle insanlar gerçekten de çok korkutucudurlar."
"Tamam şimdilik bu kadar açıklama yeter! Sepetimizi alalım ve eve doğru yola koyulalım. Ama sen küçük ceylan, bir balık gibi dilsiz ol ve anlattıklarımdan hiç kimseye söz etme..."
"Söz veriyorum Adi." Ve kayığa kadar onun ardı sıra yürüdü.

Akşam olunca kızlar büyük salondaki havuzun etrafında toplanmışlardı. Salon son derece güzel döşenmişti. Meşalelerin ve lambaların sayısı iki katına gkartılmıştı. Her yer rengarenk çiçekler ve çelenklerle süslenmişti.

Apama'nın üç yardımcısı kızlara yiyecek ve içecek servisi yapıyorlardı. Kızarmış kuşlar ve kümes hayvanları, ızgara balıklar, salatalar, meyveler ve tatlı pastalar, bronz tabletler içinde çeşitli baharatlarla tatlandırılmış olarak sunuluyordu. Genç bayanlar toprak testilerden kadehlerine akan şarabı zevkle içiyorlardı. İlk başlarda yavaşça kendi aralarında konuşan kızların sohbeti, ilerleyen saatlerde yerini çınlayan kahkahalara ve neşeli şakalaşmalara bırakmıştı. Önceleri zorlukla da olsa bu sahneyi izlemeyi başaran Apama daha sonra soğukkanlılığını kaybetti ve salonu terk ederken Meryem'e şunları söylemeyi ihmal etmedi:

"Sakın unutma; burada düzenin sağlanmasından sen sorumlusun!"

"Hiç tasalanma Apama" diye cevap verdi Meryem ona en güzel gülümsemesiyle.

Koridorda yürüyen ihtiyarın sesi bir süre daha işitildi:

"Rezalet bu! Rezalet!"

Esad ve Adi bir süre sonra onlara katıldılar, onları da Muhammed ve Mustafa izledi. Yemeklerden ve şaraplardan tatmaları için onlara çok fazla ısrar etmeye gerek kalmadı. Kısacası salona son derece neşeli bir hava hakimdi.

"Artık edebiyat vakti geldi!" diye bağırdı Fatma - ve hepsi de sevinçle ona katıldılar.

Kızlar şiir okumaya başladılar. Kimisi Kuran'dan bölümler, kimisi de Ensari'den veya eski şairlerden şiirler okuyorlardı. Fatma ise kendi eserlerini seslendirmeye başlamıştı. Sonra da Zeynep ile birbirlerini taşlamaya başladılar. Onların bu konuda ne kadar yetenekli olduklarını bilmeyen hadımlar, az kalsın gülmekten çatlayacaklardı. Adi sevinçle kutladı onları. Yüzü gurur ve mutluluktan parlıyordu.

Şimdi de sıra dansa gelmişti. Fatma ve birkaç arkadaşı müzik yaparken, Meryem, Halime ve Züleyha bir çeşit bale gösterisi sunmaya başladılar. Gösterileri sona erince Züleyha tek başına dans etmeye devam etti. Vücudu önce yavaş yavaş, sonra da şiddetle titremeye başladı. Sanki tüm eklemleri tek tek hareket ediyordu. Sonra da havuzun kenarına sıçrayarak kendi etrafında dön-

meye başladı. O kadar hızlı dönüyordu ki herkes korkudan nefesini tutmuştu. Sonunda bir rüzgâr hortumu gibi dönerek yastıkların üzerine yığıldı kaldı.

Kızlann tümü hayranlık çığlıktan atıyordu. Halime kızın üzerine atlayarak onu öpücüklere boğmaya başladı. Hadımlar boşalan kadehleri tekrar doldurarak Züleyha'nın şerefine içtiler. Çakırkeyif olmaya başlamışlardı bile. Hep bir ağızdan şarkı söylemeye, şakacıktan kavga etmeye, birbirlerine sarılmaya ve öpüşmeye başlamışlardı, şen kahkahalar salonda çınlayıp duruyordu. Bütün bu neşenin kraliçesi ise hiç tartışmasız Halime'ydi. Daha ilk birkaç kadehte şarap etkisini göstermişti bile. Kendisini bir kelebek kadar hafif hissediyordu: sanki görünmez kanatlar onu zeminin üzerine yükseltmişlerdi. Züleyha'nın dansının sona ermesinden az sonra Halime de kızlara bir dans gösterisi sunmaya karar verdi ve arkadaşlarından kendisi için kıvrak bir oyun havası çalmalarını rica etti. Önce birkaç ayak hareketi yaparak dansa başladı, sonra da becerebildiği kadar kendi etrafında dönmeye ve Züleyha'dan gördüğü figürleri taklit etmeye başladı. Onu seyreden herkes kahkahalarla gülüyordu, ama bu gülüşmeler onu daha da azdırmaktan başka bir işe yaramadı. Sonunda o da havuzun kenarına sıçradı. Arkadaşları çığlıklar attılar, Meryem onu engellemeye çalıştı ama çok geçti. Dengesini kaybeden Halime boylu boyunca havuzun içine devrildi.

Hepsi havuzun başına üşüştüler. Adi kolunu suya sokarak Halime'yi dışarı çıkardı. Genç kız perişan bir şekilde Meryem'e bakmaya çalıştı ama o kadar çok gülüyordu ki gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı. Meryem kızı azarlamaya çalıştıysa da bunu başaramadı. Onu odasına götürerek bir havluya sardı ve giyinmesine yardım etti. Tekrar salona döndükten sonra Halime bir müddet için sakin sakin oturmaya gayret etti ama birkaç bardak şaraptan sonra tekrar eski canlılığına kavuşuverdi. Hole çıkarak gonga vurdu ve herkesin susmasını sağladı.

"Sevgili arkadaşlarım, benim güzel kız kardeşlerim" diye başladı konuşmaya Adi'yi taklit ederek. "Karşınızda, başına şölen şarabı vurmuş olan masum ve büyüleyici Halime bulunmaktadır."

Kızlar ve hadımlar kahkahalara boğuldular.

"Devam etmene gerek yok' diye sözlerini kesti Meryem. "Yaptıklarını düzelteceğini düşünüyorsan çok yanılıyorsun."

"Sadece özür dilemek istemiştim'" dedi Halime. Son derece kırıldığı her halinden belli oluyordu.

Meryem ayağa kalkarak kızın yanına gitti ve elini tuttu. Beraberce az önce yatmakta olduğu divana uzandılar. Halime mutluluktan gözyaşlarına boğulmuştu. Meryem'in ellerini tutarak parmaklarına öpücükler kondurmaya başladı.

Sara bütün akşam boyunca Halime'ye yaklaşma fırsatını yaka layamamıştı. Oysa ki bu saatte Halime'ye tek başına, kimse ile paylaşmadan sahip olmaya alışmıştı. Kızın en küçük hareketlerini bile kıskanç gözlerle takip ediyordu. Halime kendisiyle zerre kadar ilgilenmeye niyetli görünmüyordu. Büyülenmiş gibi kızın Meryem'in parmaklarını öpmesini seyrediyordu. Halime Sara'nın sonsuz kıskançlıkla dolu bakışiannı yakaladı bîr an için. Ona cilveli cilveli gülümsedi ve onu daha da fazla kışkırtmak için Meryem'in saçını okşamaya başladı. Yüzünü ve boynunu okşuyordu, ona sıkıca sarılarak göğsüne yaslanıyor ve ihtirasla dudaklarını uzun uzun öpüyordu.

Bütün bunlar Sara için cehennem işkencesinden farksızdı. Önündeki bardağı peş peşe doldurup boşaltıyordu. Sonunda dayanamadı ve hıçkırarak kapıya doğru koştu. Halime aniden içinde hissettiği vicdan azabı ile Meryem'in kollarının arasından sıyrılarak Sara'ya doğru koştu. Onu teselli etmek istiyordu.

Bu hareketi Meryem'in her şeyi anlamasına yeterli olmuştu bile. Kızın rengi sarardı ve ayağa kalktı.

"Sara! Halime! Buraya gelin!" diye bağırdı sert bir sesle.

İki kız korku dolu bakışlarla Meryem'e yaklaştılar.

"Bunun anlamı nedir?"

Sesi çok ciddi çıkıyordu. Halime Meryem'in ayaklanna kapandı, bacaklarına sarılarak inlemeye ve ağlamaya başladı.

"Demek öyle!" dedi Meryem kuru bir sesle.

"Hayır! Hayır, benim suçum değil!" diye bağırdı Halime. "Beni Sara baştan çıkardı."

Meryem Halime'yi geriye itti. Saraya yaklaşarak birkaç tane tokat attı; kız hiç sesini çıkarmadan olduğu yere yığılıverdi.

Meryem kıza arkasına döndü. Diğerlerinin yarı korku dolu, yarı eğlenen bakışlarını görünce, dudaklarından hafif bir gülümseme geçti.

"Sara!" diye seslendi. "Eşyalarını topla; derhal odanı boşaltarak koridorun sonundaki penceresiz hücreye yerleşeceksin! Kendini düzeltene kadar orada uyuyacaksın. Ayağa kalk ve git; seni bu akşam bir daha görmek istemiyorum!"

Halime Sarayı ele verdiği için çoktan pişman olmuştu. Sara ayağa kalktı, Halime'ye doğru üzgün bir bakış fırlatarak tek kelime etmeden salonu terk etti.

Hâlâ diz çökmüş durumda bulunan Halime yavaş yavaş Meryem'e yaklaşarak bakışlarını ona doğru kaldırdı; gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Ve seni küçük günahkâr" diye ona hitap etti Meryem "bundan sonra benim yanımda yatacaksın ki sana göz kulak olabileyim! Yakında tekrar doğru yola dönüp dönemeyeceğini görürüz nasıl olsa. Safiye ve Cada, siz Zeyneb'in odasında boşalan yerlere geçin!"

Halime sanki cennet kapılarının kendisine açıldığını sandı. İşittiklerine bir türlü inanamıyordu. Cesaretini toplayarak başını kaldırdı ve arkadaşlanna baktı. Yüzlerinde bir gülümseme okuyabiliyordu. Kendisi de gözyaşları arasında gülümsemeyi başarabildi.

Hadımlar fark ettirmeden ortadan kaybolmuşlardı.

"Yatma vakti geldi" dedi Meryem.

Kızlar birer birer salondan çıkmaya başladılar. Çok yorgun olduklan her hallerinden belliydi. Halime ne yapacağını bilemeden kapının eşiğinde bekliyordu.

"Ne bekliyorsun burada?" dedi Meryem sabırsızlıkla. "Eşyalarını topla ve benimle gel."

Halime durumunun farkına ancak şimdi varabilmişti. Kendisi bir günahkârdı, gözden düşmüş birisiydi...

En önemlisi de Meryem'i kızdırmasıydı. Fakat her şeye rağmen çok mutluydu. Meryem'in odasında yatacak ve onunla aynı hava-

yi soluyacaktı! Her zaman onun varlığını hissedecekti! Sır kapılan kendisine birer birer açılacaktı artık!

Arkadaşlarının kendisine gülümseyerek bakmalarım önemsemiyordu artık. Kendisini tatlı ve güzel bulduklarını! biliyordu. Onlara karanlık bir bakış fırlatarak eşyalarını toplamak için eski odasına gitti.

Zeynep, Cada ve Safiye ona yardım ediyorlardı. Çok utandığı için devamlı önüne bakıyor ve suratını asıyordu. Kızların yardımı ile Meryem'in odasına bir yatak serdi, aceleyle içine girdi ve uykuya dalmış numarası yapmaya başladı. Fakat bir yandan da kulaklarını dikerek odadaki en küçük sesleri bile işitmeye çalışıyordu. Nihayet Meryem geldi. Halime onun elbisesini çıkarttığını ve sandaletlerini çözdüğünü işitti. Sonra da hafif adımların -o an kalbi duracakmış gibi olmuştu- kendisine doğru yaklaştığını hissetti. Meryem'in kendisini seyrettiğinin farkındaydı fakat gözlerini açmaya cesaret edemiyordu. O anda -ne harika bir şey!- sıcak dudaklar alnına bir öpücük kondurdular. Vücudundan bir titreme geçti ve aniden derin bir uykuya daldı.

Bu olayı takip eden günlerde Halime kendisini son derece iyi hissetmeye başlamıştı. Vicdanı artık eskisi kadar rahatsız değildi: Suçu meydana çıkıp cezalandırıldığından beri, üzerinden büyük bir yük kalkmış gibi rahatlamıştı. Artık eskisi gibi mutlu olabilirdi. Elbette ki arkadaşlarından hâlâ biraz utanıyordu. Kızlar da Halime'y'e dalga geçmek için fırsat kolluyorlar ve şakadan onu baştan çıkarmak istermiş gibi davranıyorlardı. Halime de küçük yumruklarını sıkarak onları tehdit ediyor ve karanlık bakışlar fırlatıyordu. Buna rağmen burnu eskiye *göçe* daha da havalardaydı, çünkü küçük bir günahkâr olarak da olsa tekrar her şeyin merkezinde bulunmak, son derece hoşuna gidiyordu.

Sara'dan ise köşe bucak kaçıyordu; onunla karşılaşmak düşüncesi bile hasta olmasına yetip artıyordu. Sara'nın gözlerinin ağlamaktan kıpkırmızı olduklarının farkındaydı. Yemek vaktinde acı ve sitem dolu bakışları üzerinde hissediyordu devamlı. Nihayet günün birinde onunla konuşabilecek cesareti buldu kendisinde:

"Seni ele vermek istememiştim Sara, bunu sen de biliyorsun. O korkunç kelimeler ben istemeden çıktılar ağzımdan."

Sara'nın yanaklarından aşağı yaşlar süzülüyordu. Titreyen dudaktanyla bir şeyler söylemek istedi £tma bunu başaramadı. Elleriyle yüzünü örttü ve koşarak oradan uzaklaştı.

Doğrusunu söylemek gerekirse Halime'nin üzüntüsü, büyük mutluluğunun yanında son derece küçük ve önemsiz kalıyordu. Meryem'in odasında yatıyordu artık! Kendisini tamamen onun hizmetine adamıştı. Onu rahatsız eden tek şey Cada ve Safiye'nin kendisinin yüzünden Meryem'in yanından uzaklaşmış olmalarıydı. Cada ve Safiye birbirlerine iki yumurta gibi benzeyen ikiz kardeştiler. Son derece yumuşak huylu ve tatlı dilli ve iyi kalpli, harika kızlardı. Birbirlerine her bakımdan çok benzedikleri için Halime onlarla karşılaştığı zaman, hangisinin Cada, hangisinin Safiye olduklarını bir türlü çıkararnıyordu. Bu durum kızların çok hoşuna gidiyor kendilerine yapılmasını izin verdikleri tek şaka buydu- ve katılana kadar kahkahalarla gülüyorlardı. Meryem'in odasından çıkmak zorunda kaldıklarında gözle görülür derecede üzülmüşlerdi. Fakat aradan birkaç *gün* geçmeden Zeynep ile birbirlerine bağlandılar. Ayrılmaz bir üçlü olmuşlardı artık.

Halime Zeynep ve Sara ile aynı odada kaldığı zamanlar, gecenin gelmesinden korkuyordu. Şimdi ise gece olmasını sabırsızlıkla bekliyordu. Daha ikinci akşam Meryem ona şunları söylemişti:

"Bana bir şey sorma ve bir şey anlatma. Ben sizleri kontrol etmekle görevliyim. Bundan fazlasını bilmene gerek yok."

Bu esrarlı sözcükler Halime'nin kafasında bin bir türlü düşüncenin doğmasına neden oldular. Ama o an için sessiz kalıp beklemeyi daha akıllıca buldu. Meıyem bütün kızlar yattıktan *soma* odaya geliyordu. Halime onun kullanacağı her şeyi özenle yerine yerleştiriyor, yatağa girerek uyurmuş gibi yapıyordu. Fakat kapalı gözlerinin ardından Meryem'in odaya girişini, elbiselerini çıkarışını ve mumu söndürüşünü 'görüyordu.' Sonra da kendisine doğru yürüdüğünü işitiyor ve alnına değen sıcacık dudakları hissediyordu.

Bir gece uyurken aniden çok garip bir his ile uyanıverdi. Korkuyla Meryem'e seslenmek istedi ama yatağına doğru bakınca boş olduğunun farkına vardı. Gizli bir korku sanverdi içini. Nereye gitmişti acaba? Önce kızlardan birinde olduğunu düşündü. Fakat

hayır! Seyduna'nın yanına gitmiş olmalıydı! İçinde bir his ona yanılmaöıgını söylüyordu.

Seyduna'nın yanında! Ruhunda sır dolu uçurumlar açılıyordu. Kendisini aniden son derece zavallı hissetti Yatağında büzülerek kulaklarını kabarttı. Fakat Meryem bir türlü gelmiyordu. Tamamen uyanmıştı artık. Bit yandan yoğun bir korku ile sarsılırken, diğer yandan da içini derin bir merak duygusu sarmıştı. Merak ettiği tüm sırların kendisine açıklanmak üzere olduğunu hissediyordu garip bir şekilde. Sabah oluyordu. Yıldızlar soluklaşmaya başlamışlardı ve kuşların cıvıltıları pencereden içeri süzülüyordu.

Birden kapıyı örten perde yavaşça yana çekildi. Meryem üzerinde samur bir palto olduğu halde bir hayalet gibi süzülüverdi içeriye. Halime'nin olduğu tarafa doğru kuşkulu bir bakış fırlatarak paltosunun önünü açtı. Üzerinde sadece ince bir gömlek vardı. Sandailannı çıkardıktan sonra, hiç gürültü etmeden yorganın altına giriverdi.

Halime ancak kalkma vaktinin geldiğini belirten gong sesinden sonra uykuya dalabildi. Çok kısa süren derin, dinlendirici bir uykuya dalmıştı. Uyandığı zaman Meryem'in her zamanki gibi başucunda durduğunu ve kendisine güîümsedîgini gördü.

"Ne çok uyudun bu defa!" diye şakalaştı onunla. "Yoksa kötü bir rüya mı gördün?"

Ve Halime gerçekten de yaşadıklarının bir rüya olup olmadığını anlayamadı. Yorgunluktan beti benzi atmış bir şekilde yataktan kalktı ve gün boyunca kimsenin suratına bakmaya cesaret edemedi.

O geceden sonra Meryem Halime'ye daha fazla güvenmeye başladı. Boş vakitlerinde ona okuma ve yazma öğretiyordu, ikisinin de hoşuna gidiyordu bu. Halime tüm gücüyie hocasının gözüne girmeye çalışıyordu, bu sayede kısa zamanda büyük ilerlemeler gösterdi. Meryem de ona bol bol övgüler yağdırmayı ihmal etmiyordu. Ona daha ycikın olmak için gençliğinin anılarını bile anlatıyordu. Çocukken Halep'te babasının yanındaki yaşamından, Hıistîyanlarla Yahudiler arasındaki savaşlardan, açık denizlerden ve uzaklardan gelen gemilerden bahsediyordu. Böylece birbirlerine iki kardeş kadar yakınlaştılaı.

Bir akşarn Meryem odaya girdi ve soyunurken ağzından şu kelimeler çıktı:

"Uyuyormuş gibi davranmayı bırak da yanıma gel!"

Tarif edilmez bir heyecanla -Meryem ona dokunacaktı yatağına süzülüverdi. Heyecanını belli etmemek için bir köşeye kıvrılıverdi ama Meryem onu kendisine doğru çekti. Bunun üzerine Halime de arkadaşına sanlmaya cesaret edebildi.

"Sana hayatımın en kötü dönemlerini anlatmak istiyorum" diye söze başladı Meryem. "Babamın Halep'te tüccar olduğunu biliyorsun. Çok zengin bir adamdı. Kumaş dolu gemileri uzak batıya git mek için okyanuslara açılıyordu. Ben de henüz küçük bir çocukken, canımın çektiği her şeye sahip olabiliyordum. Değerli ipek elbiseler giyiyor, altın ve mücevherlerle süsleniyordum. Emrimde tam üç tane hizmetkâr vardı. Emretmeye alışkındım ve dünyanın bana itaat etmesi benim için çok tabii bir şeydi."

"Ne kadar da mutluymuşsun!" diye iç çekti Halime.

"İnan bana, diğer kızların olduklarından daha fazla mutlu değildim kesinlikle" diye devam etti Meryem. "Veya bugün bana böyle geliyor. Her isteğim daha aklımdan geçerken yerine getiriliyordu. Ama ne tür isteklerim vardı ki? Sadece para ile elde edilebilecek istekler! Oysa kızların kalplerinde saklı olan o çok değerli arzular, benim içimde her zaman sır olarak kalmaya mahkûmdu. Daha çok genç yaşlarda, insanın kudretinin sınırları üzerine düşünmek zorunda kalmaya başladım. Henüz on dört yaşımdaydım ki babamın başına birbiri ardına felaketler gelmeye başladı. Önce annem öldü; babamın en derin acılar içinde kıvranmasını seyretmek zorunda kaldım. Hayatta hiçbir şey artık onu mutlu etmeyecekmiş gibi görünüyordu. İlk kansı ona üç tane oğul vermişti; onlar da ticaret ile meşgul oluyorlardı. Bir tanesi tüm servetini kaybetti ve diğerleri ona bakmaya başladılar. Afrika kıyılarına gemiler gönderiyor ve onlann tekrar elde ettikleri kazançlar ile geri gelmelerini bekliyorlardı. Fakat bir süre sonra bütün gemilerin fırtınada battıkları haberi geldi. Artık hiçbir şeyleri kalmadığı için babamın yanına geri dönmek zorunda kaldılar. Babam onlan servetine ortak yaptı. Bu defa gemilerini Frenk ülkesine gönderdiler. Ama bu gemiler

de korsanların hücumuna uğradı. Böylece bir gece içinde hepimiz beş parasız kaldık."

"Keşke hepiniz en başından fakir dogsaymıssınız!" dedi Halime kendi kendine.

Meryem kızın söylediklerine gülerek onu şefkatle kendine çekti.

"Bütün bu talihsizlikler iki yıllık bir zaman zarfında başımıza geldi. Bir süre sonra Halep'in en zengin adamı olan Yahudi Musa babamı ziyaret etti ve şunları söyledi: 'Dinle Simeon -babamın adıydı bu- senin paraya, benim ise bir kadına ihtiyacım var!' Babam alay etti onunla: Saçma! Sen artık ihtiyarın tekisin. Oğlun bile kızımın babası yaşında! Yakında kapını çalacak olan ölümü düşünsen, daha iyi edersin!' Fakat Musa benden vazgeçmeye hiç de niyetli değildi. Çünkü tüm Halep'te benim şehrin en güzel kızı olduğum söyleniyordu. Sana istediğin kadar borç para veririm' diye üsteledi. Tüm yapman gereken kızını bana vermen. Ona iyi bakacağımı biliyorsun.' Babam önceleri bu evlilik teklifini ciddiye almıyordu. Fakat erkek kardeşlerim bu işten haberdar olur olmaz babamın üzerine çullanarak Musa'nın teklifini kabul etmesi için onu sıkıştırmaya başladılar. Babamın maddi durumu son derece kötüydü. Fakat iyi bir Hıristiyan olduğu için, çocuklannın bir Yahudi ile evlenmelerini istemiyordu. Fakat başına gelen felaketler onun aklını karıştırmıştı ve ne yaptığının farkında olmadan beni Musa'ya verdi. Bu arada kimsenin aklına benim fikrimi sormak gelmemişti. Güzel bir günde anlaşmayı imzaladılar. Artık yabancı bir aileye aittim."

"Zavallı, zavallı Meryem!" diye mınldandı Halime gözyaşlan içinde.

"Biliyor musun aslında kocam beni seviyordu. Ama kendi usulünce tabii" diye devam etti arkadaşı.

"Ama keşke benden nefret etseydi veya bana karşı kayıtsız kalsaydı. Son derece kıskanç olduğu için bana devamlı işkence yapıyordu. Odamdan dışarı çıkmamı yasaklamıştı ve kimseyle görüşmeme müsaade etmiyordu. Arada bir bana yaklaşmak istediği zamanlar da ben kendisine buz gibi soğuk davranıyordum, çünkü beni iğrendiriyordu. Bu davranışım onu öfkeden deliye döndürüyordu; dişlerini gıcırdatarak beni hançerleyeceğini söylüyordu. Öyle anlarda delirdiğini düşünüyordum. Beni son derece korkutuyordu."

Meryem bir an için sustu. Sanki devam edebilmek için biraz kuvvet toplamak istiyordu. Halime onun herkesten gizlediği anılannı kendisine anlatacağını anlamıştı. Ateş gibi yanan yanağını Meryem'in göğsüne yasladı ve nefesini tutarak beklemeye başladı.

"Kocamın tüm kadınlık gururumu derinden yaralayan bir huyu vardı" diye devam etti ne<den sonra. "Artık bana tümüyle sahip olduğunu bildiği için, aklını tamamen kaybetmişti. Sürekli olarak birlikte iş yaptığı insanlara benim güzelliğimi övüyor, ne kadar namuslu olduğumu anlatıyor, vücudumun tüm ayrıntılarını birer birer güzel sözlerle gözler önüne sererek tüm ülkenin en harika güzelliğine sahip olduğunu söyleyip caka satıyordu. Onlan elinden geldiğince kıskandırmak istiyordu. Akşamlan yanıma gelerek, güzelliğimi anlattığı arkadaşlarının kıskançlıktan bembeyaz kesildiklerini sevinerek anlatıyordu. Bundan hoşlandığını gizlemeye gerek duymuyordu zaten. Ondan ne denli nefret ettiğimi ve iğrendiğimi anlayabilirsin sanırım. Yanına gitmek zorunda kaldığım geceler sanki kendi idamıma gîdiyormuşum gibi geliyordu bana. Fakat o gülerek bana acemi çaylak olarak adlandırdığı genç arkadaşları hakkında neler düşündüğünü anlatıyordu: 'Evet hayatım! Para ile her şey satın alınabilir. Fakir bir adam ne kadar yakışıklı olursa olsun, senin gibi bir kadını rüyasında bile göremez.' Ah! Keşke o acemi çaylaklardan bir tanesi ile tanışabilseydiml O zaman Musa'ya tüm düşüncelerinin yanlış olduğunu ispat edebilirdim. Fakat günün birinde beklemediğim bir şey oldu. Hizmetçilerimden birisi elime küçük bir mektup tutuşturuverdl. Mektubu açtım ve daha ilk kelimeler kalbimi titretti. Bugün bile hepsini ezbere biliyorum. Dinle..."

Halime tümüyle kulak kesilmişti. Sabırsızlıktan titriyordu.

"'Şeyh Muhammed'den Meryem'e! Ey Halep gülü, geceleri aydınlatan gümüş renkli ay ve günleri yakıp kavuran güneş! Seni çok sevdiğimi bilmelisin. Evet, seni her şeyden fazla seviyorum, özellikle de lianetli zindancın Musa'nın senin güzelliklerini ve er-

demlerini herkese anlattığını işittiğimden beri! Şarap içen insanlar nasıl kendilerinden geçip sarhoş oluyorlarsa, senin mükemmelliğin de beni aynı şekilde kendimden geçiriyor. Ey gümüş ışıklar saçan ay parçası! Günler ve geceler boyunca ıssız çölde seni düşünüp, şafak kızıllığına benzeyen güzelliğini gözlerimin önünde canlandırdığımı bir bilebilseydin keşke! Aramızdaki mesafenin sana olan arzularıma biraz gem vurabileceğini düşünmüştüm ama hayır! Aksine sana duyduğum arzu artık her şeyin ötesinde. Buraya kalbimi sana sunmak için geldim! Bil ki ey Halep gülü, Şeyh Muhammed ölümden korkan bir erkek değildir. Ve o senin soluduğun havayı soluyabilmek için geldi yanına! Selam sana.'

Önce bu mektubun bir tuzak olduğunu düşündüm. Mektubu bana getiren hizmetçiyi çağırarak bana gerçeği anlatması için sıkıştırdım.

Hizmetçim ağlamaya başladı ve mektubu bana vermesi için çölün oğlunun kendisine verdiği gümüş parayı gösterdi. Peki çölün oğlunun görünüşü nasıldı?' diye sormaya cesaret edebildim. 'Yakışıklı ve çok genç' diye cevap verdi. Aklım tamamen kanşmıştı. Muhammed İsimli şeyh beni bir anda büyülemişti. Elbette diyordum kendi kendime, şayet çok genç ve yakışıklı olmasa, böyle bir mektubu yazmaya nasıl cesaret edebilirdi ki? Beni gördüğü zaman hayal kırıklığına uğrayabileceğinden bile korkmaya başlamıştım. Mektubu tekrar tekrar okudum, belki de yüz kere. Gün boyu onu koynumda saklıyor, geceleri de anahtarı bende olan bir kutuya kilitliyordum. Bir süre sonra ilkinden daha güzel ve daha ihtiraslı bir mektup daha geldi.

Yasak aşkım beni alev alev yakıyordu. Nihayet Muhammed bana penceremin altındaki terasta bir randevu verdi - yaşadığım yer hakkında detaylı bilgiler edinmişti! Ey Halime! O zamanki duygularımı sana nasıl tasvir edebilirim ki! Günde on kez derin düşüncelere dalıyordum. Gitsem mi... gitsem mi?.. Uzun tereddütlerden sonra randevuya gitmemeye karar verdim. Gerçekten de kararlaştırılan saate kadar terasa inmeye niyetim yoktu ama o saat gelince sanki bilinmeyen bir güç beni kontrolüne almış gibi aşağıya indim. Olağanüstü bir geceydi. Karanlık bir geceydi; ay henüz doğmamıştı ama gökyüzü yıldızların titrek ışıklarıyla dolmuştu. Terasta birkaç dakika bekledim. Aynı anda hem ateş gibi yanıyor, hem de buz kesmiş gibi üşüyordum. Kendi kendime düşünmeye başlamıştım bile: Yoksa bütün bunlar Musa'yı gülünç duruma düşürmek isteyen kötü niyetli birinin eşek şakası olmasın? O anda kulağımın dibinde bir fısıltı duydum: 'Korkma. Ben Şeyh Muhammed'im.' Gri cüppeli genç bir adam duvardan atlayarak, ne olup bittiğini anlamama fırsat bile vermeden beni kollarının arasına almıştı. Sanki dünya tersine çevrilmişti ve ben de sonsuzluğa düşüyordum. Beni belimden tuttuğu gibi yavaşça havaya kaldırdı ve terasa gkmak için kullandığı ip merdiven ile aşağıya indirdi. Bahçe duvarının arkasında bir grup atlı bizi bekliyordu. Muhammed beni aşağıya sallandırarak adamlarına uzattı ve sonra da kendisi bahçe duvannı aştı. Beni atının önüne oturttuktan sonra, gecenin karanlığından faydalanarak dörtnala şehirden uzaklaştık."

"Oh Meryem! Ne kadar da güzel şeyler yaşamışsın. Çok talihlisin!" diye iç çekti Halime.

"Nasıl böyle bir şey diyebilirsin küçük Halime? Ondan sonra neler olduğu aklıma geldikçe çıldıracak gibi oluyorum. Bütün gece boyunca at sırtında yolculuk ettik. Nihayet ay dağların arkasından yükseldi ve çevreyi gümüş renkli ışığıyla aydınlattı. Her şey bana korkunç ve aynı zamanda da harika geliyordu. Sanki bir masal dünyasındaydım. Uzun süre beni kollarının arasında tutan adamın yüzüne bakmaya cesaret edemedim. Neden sonra cesaretimi topladım ve bakışlarımı yüzüne doğru kaydırdım. Adam dosdoğru yola bakıyordu. Bir kartala benzeyen gözleri vardı. Fakat bana baktığı zaman gözlerindeki ifade yumuşuyor ve beni sarıyordu. Ona aşık olmuştum... Onu o kadar çok seviyordum ki o an onun için düşüp ölebilirdim. Çünkü Şeyh Muhammed tüm erkeklerin en yakışiklısıydı. Kısa ve sık bir sakalı, simsiyah saçları vardı. Dudakları kıpkırmızıydı... Ah Halime! Henüz yolumuza devam ederken onun kadını oldum. Üç gün sonra peşimize düşmüş olduklarını anladık: üç kardeşim, kocamın oğlu ve bir grup silahlı adam! Sonradan öğrendim ki benim ortadan kaybolduğumu anlar anlamaz tüm evin altını üstüne getirmişler ve Muhamrned'in bana yazmış

olduğu mektupları bulmuşlar. Duyduğu üzüntü ve utanç nedeniyle Musa'ya inme inmişti. Bunun üzerine iki ailenin erkekleri silahlanarak peşimize düşmüşler. Bizi takip eden atlılar ufukta göründükleri zaman, çoktan çölün ortalarına ulaşmıştık. Muhammed'in yanında sadece yedi adamı vardı. Onlar da ardımızdan gelenleri görünce Muhammed'e beni göndermesini söylediler. Ama sevgilim onlara cevap bi'e vermeyerek atını mahmuziadı. Bîr süre sonra dinlenmiş bir ata bindik. Ama buna rağmen ardımızdan gelenler bize yetişmişlerdi. Bunu gören sevgilim beni attan indirdi ve kılıcını çekerek yedi adamının başına geçti ve düşmanlarına saldırdı. Korkunç bir mücadele oldu. Ama sonunda sayıca üstün olan taraf kazandı. Kardeşlerimin birinin yaralandığın! gördüm. Az sonra da sevgilim atından düştü. Acıyla bağırarak kaçmaya başladım. Fakat beni yakalayarak elimi kolumu bağladılar ve bir eğerin üzerine fırlattılar. Sonra daMuhammed'i atımın kuyruğuna bağladılar..."

"Ne kadar korkunç!" diye bağırdı Halime. Dehşet içinde kalarak elleriyle yüzünü kapamıştı.

"O sırada neler hissettiğimi sana söyleyemem. Kalbim taş gibi katılaşmıştı ve içimde bir tek duygu vardı: İntikam. Başıma gelebilecek şeyler aklıma bile gelmiyordu. Halep*e ulaştığımızda kocam ölüm döşegindeydi.

Fakat beni görünce gözlerinde tekrar hayat ışıkları belirdi. Oğlu beni kocamın yatağına bağlayarak bizzat kendi elleri ile kırbaçladı. Dişlerimi sıktım ve hiç ses çıkamtadım. Nihayet Musa öldü; rahatlamıştım artık, intikamımın bir kısmını aldığımı düşünüyordum. Sonra bana neler yaptıklarını sana kısaca anlatacağım. Bana yeteri kadar işkence yaptıklarından emin olduktan sonra, beni Basra'ya götürerek köle pazarında sattılar. Sonunda efendimizin eline geçtim. O da bana Hıristiyanlardan ve Yahudilerden intikamımı alacağına dair yemin etti."

Halime uzun süre bir şey söyleyemedi. Meryem'in değeri gözünde daha da artmış, adeta bir tanrıçaya dönüşmüştü. Onunla olan arkadaşlığının eskisinden çok fazla ilerlediğini de hissediyordu.

"Hıristiyanların ve Yahudilerin küçük çocukları yedikleri doğru mu?" diye sormaya cesaret edebildi bir süre sonra.

Hâlâ korkunç anılarına dalmış olan Meryem bir anda kendisine geldi.

"Belli olmaz" dedi üzgün bir gülümsemeyle. "Böyle bir şeyi yapabilecek kadar kalpsiz olduklarına inanıyorum..."

"Çok şükür ki biz hak yolundayız!" diye bağırdı Halime. "Fakat Meryem söyle bana sen hâlâ Hıristiyan mısın?"

"Hayır artık değilim."

"Veya Yahudi..?"

"Hayır, Yahudi de değilim."

"Demek sen de hak yolunu seçtin!"

"Gördüğün gibi yavrum."

"Seyduna seni çok seviyor mu?"

"Bu tür sorular sormamanı söylemiştim sana" dedi Meryem ve ciddi bir tavır takınmaya çalıştı.

"Ama maden sana bu kadar çok şey anlattım, biraz da bundan bahsetmemde bir sakınca yok sanınm. Beni sevip sevmediğinden emin değilim ama bana ihtiyacı olduğu kesin."

"İhtiyacı mı var? Nasıl..?"

"O çok yalnız ve konuşabileceği hiç kimsesi yok."

"Peki ya sen? Sen onu seviyor musun?"

"Sen bunu henüz anlayamazsın. O elbette ki Şeyh Muhammed değil ama Musa hiç değil! O büyük bir peygamber ve ben ona sonsuz hayranlık duyuyorum..."

"Herhalde çok yakışıklıdır o!"

"Seni gidi aptal kedi! Böyle söyleyip de beni kıskandırmak mı istiyorsun?"

"Hayır! Her şeye rağmen senin çok mutlu olduğunu biliyorum Meryem!" diye bağırdı Halime tüm kalbiyle.

"Kes sesini küçük çekirge! Geç oldu, artık uyumalıyız. Hadi yatağına git."

Ona bir öpücük verdi ve Halime sessizce yatağına geri döndü. Fakat uyumayı başarana kadar epey zaman geçmesi gerekti. Meryem'in anlattıklarını tekrar tekrar kafasında canlandınyordu. Hele Muhammed'in Meryem'i kaçırmasını düşündükçe, sanki yakışıklı şeyhin nefesinin yanaklarım okşadıgını hissediyordu. Garip bir

\

duygu tüm vücudunu tir tir titretiyordu. Kimse kendisini görmediği için seviniyordu. Fakat Muhammed'in atın kuyruğuna bağlanmış cesedinin kanlar içinde tozların arasında sürüklenmesini gözlerinin önünde canlandırınca ağlamaya başladı. Başını yastığına gömdü ve gözyaşları yanaklarından süzülürken uyuyakaldı.

Bu konuşmadan bir süre sonra kendisinde değişik duygular uyandıran bir olaya tanık oldu. Her zamanki gibi bahçede ağaçla rm arasında gezinirken aniden çalılıkların arasından garip sesler geldiğini işitti. Sesin geldiği çalılığa sessizce yaklaştı. Sara ve Mustafa çalının arkasında birbirlerine sanlmış yatıyorlardı. Kendilerinden geçmiş bir halde Apama'nm onlara öğretmeye çalıştığı oyunları oynuyorlardı. Halime'nin tüm vücudu kasıldı. Kaçmak istedi ama gizli bir güç kımıldamasına izin venniyordu. Nefesini tu tarak olduğu yerde kaldı. Gözlerini birbirlerine sarılan iki insandan ayıramıyordu. Oyunlarını sona erdirip kendilerine çeki düzen verene kadar da orada kaldı.

Önce gördüğü şeyleri Meryem'e anlatmayı düşündü; ondan yine bir şeyler gizlemeyi istemiyordu. Ama Sara'yı bir kere ele vermemiş miydi zaten? Hayır, ona bir kez daha kötülük yapamazdı! Bir şey görmemiş olmayı tercih ederdi. Zaten her şeye bir tesadüf eseri olarak şahit olmamış mıydı? Kimseye bir şey söylememeye karar verdi ve bir süre sonra omuzlarından bir yük kalktığını hissetti. Artık Sara'nm gözlerine bakabiliyordu. Ona olan borcunu ödemişti...

IV

Bütün bu olaylar olup biterken, lbni Tahir'in yaşamı da köklü değişikliklere uğramıştı. Kaleye gelişinden sonraki birkaç gün zarfında, olup bitenleri kavramakta güçlük çekmişti. Sanki birisi başına ağır bir gürz ile vurmuş gibi karışıktı kafası. Ama kısa zamanda yeni düzene ayak uydurdu. Aradan on dört gün geçtikten sonra en iyi talebelerden biri olmasının yanı sıra, Ismailî davasının en ateşli savunuculanndan biri haline gelmişti. Yüz hatları da gözle görülür bir şekilde değişmişti: Pembe ve yuvarlak yanakları erimiş; suratı ciddi ve kararlı bir ifadeye bürünmüştü. Kaleye gelişinden bu yana en az on yıl yaşlanmış gibiydi. Arkadaşlarını daha iyi tanıma fırsatı da bulmuştu bu arada. Kalenin kuralları ve hocaları da onun için artık bir sır teşkil etmiyordu.

Yüzbaşı Minuçehr onlara sadece savaş sanatını değil, aynı zamanda coğrafya da öğretiyordu. Bazen onlarla beraber güneye doğru uzun süre at sürüyor, sonra da arkaya dönerek tüm dağların üstünde yükselen Demavend dağının zirvesine bakmalarını söylüyordu. Burası anlatacakları için bir mihenk noktası teşkil ediyordu. Sultanın ordusuna hizmet ettiği zamanlarda, birçok kere ülkeyi bir uçtan diğer uca kat etmişti. Bu gezileri esnasında bir parşömen kağıdına ülkenin en önemli dağ sıralarını, bütün şehirlerini, pazar yerlerini ve bunların yanı sıra ordu ve kervan yollarını işaretlemişti. Bu haritayı yere sererek talebelerine Demavend dağının bulunduğu yeri gösteriyor ve onlara değişik yerleri nasıl bulacaklarını anlatarak, stratejik öneme haiz çeşitli bölgeler hakkında bilgiler veriyordu. Bu anlattıklarını askerlik yaşamının çeşitli anıları ile süslemeyi ihmal etmiyordu. Böylece hem dersleri çok canlı geçiyor, hem de talebelerin içlerinde yanan ateşi daha da körüklüyordu. Hepsi de doğum yerlerinin diğer bölgelere olan uzaklıkla-

rını, konumlarını ve yönlerini bilmek /orundaydılar. Bu ders talebelerin en fazla önem verdikleri derslerden birisiydi.

El-Hekim ise delikanlılara yabancı olan yeni bir bilim dalını öğretmekteydi Bu adam gençliğinde batı dünyasının yaşamı üzerine birçok şey öğrenmişti. Bağdat, Kahire ve hatta Bizans saraylanndaki yaşantıyı ayrıntılarıyla biliyordu. Dünyanın birçok hükümdarını ve kralını ziyaret etmiş, birçok halkı tanımış, onların gelenek göreneklerini incelemişti. Bütün bu tecrübelerden elde ettiği özü ise talebelere alışılagelmemiş bir ders olarak aktarıyordu. Onlara Yunanlıların, Arapların, Yahudilerin ve Ermenilerin selamlaşma biçimlerini, gelenek ve göreneklerini, yeme-içme alışkanlıklarını, boş vakitlerinde ve çalışırken neler yaptıklarını uzun uzadıya anla tıyordu. İnsanın kendisini bir krala veya hükümdara takdim ederken nelere dikkat etmesi gerektiğini, saraylardaki kalıplaşmış davranış biçimlerini öğretmekteydi onlara. Bu arada da Yunanca'nın, Ibranice'nin ve Ermenice'nin genel hatlarını cia öğretmekten geri kalmıyordu. Talebelerin anlattıklarını iyice kavramaları için, anlattıklannı göstererek desteklemeyi çok seviyordu. Kimi zaman soylu ve azametli bir kral, kimi zaman zavallı bir dilenci, kimi zaman da hükümdara dilekçe vermek isteyen bir tüccar kılığına giriyor ve onların davranış biçimlerini taklit ediyordu. Talebeler de onun yaptıklarını tekrar etmek zorunda kalıyorlardı. Bu arada dersler Ei-Hekim'in şen kahkahası ile sık sık bölünüyordu.

Daî İbrahim ise din bilgisi ve Arapça grameri dışında Kuran, cebir ve matematik dersi veriyordu. !bni Tahir'in ona derin bîr say gı beslemeye başlaması uzun sürmedi. İbrahim her şeyi biliyordu sanki. Kuran'ı yorumlarken elindeki eseri sadece yüzeysel olarak anlatmakla kalınıyor, derinlere inerek gizli anlamlarını da talebelerine açıklıyordu. Derslerinde diğer dinlere de zaman ayırıyor, Hıristiyanlığın ve Yahudiliğin genel hatlarını ortaya koyarak, putperestliğin çeşitli biçimlerini tasvir ediyor ve Buda tarafından Hindistan'da vaaz edilen dini onlara anlatıyordu. Bütün bu sapık inançları anlatırken peygamberin yüceliğini ispat ediyor ve hak yolunun İsmail! inancı olduğunun altını sürekli çiziyordu. Konuşurken kısa ve açık cümleler kullanıyor, talebeler de söylediklerini kağıda geçirerek ezberliyorlardı.

Günün birinde Daî Ebu Soraka derse kolunun altında taşıdığı büyük bir parşömen rulosu ile geldi. Sanki çok değerli bir mücevher taşıyormuşçasına parşömeni dikkatte önündeki rahlenin üzerine koydu ve itinayla açmaya başladı. Rulo açıldığında ortaya bir tomar yazılı kağıt çıkmıştı. Onları halının üzerine serdi ve eliyle dikkatle düzeltti.

"Bugün yeni bir derse başlayacağız" diye konuşmaya başladı. "Ve ben bu dersi efendimizin yaşamına adamak istiyorum. Size onun katlandığı büyük acılan, tsrnailî davasının nihai zaferi için yaptığı savaşları ve büyük fedakârlıktan anlatmak istiyorum. Bu bir tomar kağıt onun yorulmak bilmez çabalarının ürünüdür; bu kağıtlarda okuyacağınız her şeyi, hak yolu uğruna nasıl mücadele etmeniz gerektiğini öğrenmeniz için, bizzat kendi elleriyle kaleme aldı. Bu nedenle işiteceğiniz her şeyi harfi harfine kağıda geçirmeli ve sonradan da iyice öğrenmelisiniz. Unutmayın ki bunları sadece ama sadece sizler için hazırladı."

Talebeler yerlerinden doğrularak Daf'nin önlerine serdiği parşömenlere baktılar. Sessiz bir hayranlıkla horalarının okşamaları altında hatifçe latırdayan parşömenin üzerindeki güzel el yazısını inceliyorlardı. Süleyman elini bir parşömene doğru uzattı, biraz daha yakından İncelemek istiyordu onu. Fakat £bu Soraka parşömeni hızla kendisine doğru çekti, sanki mukaddesatı hürmetsizlikten korumak ister gibiydi.

"Delirdin mi sen?" diye bağırdı. "Bu yaşayan bir peygamberin e! yazısı!"

Talebeler yavaşça yerlerine döndüler. Dai, Büyük Önder'in yaşamını ve yaptıklarını sevinçle anlatmaya başladı. Parşömenlerde yaztii olanların daha kolay kavranması için, öncelikle Seyduna'nın hayatındaki belirleyici çizgilerin arka planlarını açıklamaya koyuldu. Böylece efendilerinin yaklaşık altmış yıl önce Tus şehrinde doğduğunu, isminin Hasan olduğunu ve babası Ali'nin meşhur Arap ailesi Sabbah Hümeyri soyundan geldiğini öğrendiler. Daha çok erken yaşlarda İsmailî bocalan ve dervişleri ile tanışmış ve onların öğretilerîndeki derinliği hemen fark etmişti. Babası da gizlice Ali'nin öğretisine bağlanmıştı ama şüphe uyandırmamak için kü-

çük Hasanı Nişapur'daki Sünni alimi Muvafık Edin'in okuluna göndermişti. Hasan orada iki arkadaş edinmişti kendisine: Bunlardan birisi ileride baş vezir Nizam ül-Mülk olarak, diğeri de astronom ve matematikçi Ömer Havyam olarak tanınacaklardı. Üç arkadaş kısa bir süre sonra Sünni İnancının yanlışlığına inanmışlardı, özellikle fanatik inançlılardan nefret ediyorlardı. Böylece hayatlarını İsmailî davasına adamaya karar verdiler. Hayata atılmadan önce aralarında konuşarak şu karara vardılar: İçlerinden başarılı olacak ilk kişi diğerlerine elinden gelen yardımı gösterecekti. Böylece birleştirdikleri kuvvetleri iie hedeflerine daha kısa zamanda ulaşacaklardı. Fakat baş vezir alınmış bu karara ihanet etti! Daha da kötüsü: Seyduna'yı sultanın sarayına davet etti ve ona şeytanî bir tu zak hazırladı. Fakat Allah seçtiği kulunu gözetiyordu: Gecenin örtüsünü üzerine yaydı, onu Mısır'a göndererek halifenin sarayına ulaşmasını sağladı. Fakat orada da kıskanç insanlar ona karşı çalışmaya başladılar. Planiannı değiştirmek ve dolambaçlı yollardan memleketine geri dönmek zorunda kaldı. Sonra Allah ona sapık inançla savaşması ve halifelik makamında haksız yere oturan kişilerle mücadele etmesi için Alamut kalesini verdi.

"Onun yaşamı mucizelerle örülmüş bir ağdır" diye anlattı Ebu Soraka. "Allah'ın yardımıyla kurtulduğu tehlikelerin sayısı belli değildir. Bir süre sonra bu kadar çok mucize karşısında şaşkınlığa uğrayarak, bunlann gerçek mi yoksa masal mı olduklarını karıştıracaksınız. Sonunda İse efendimizin büyük ve kudretli bir peygamber olduğu yolundaki inancınız daha da kuvvetlenecek."

Sonraki günlerde ise Büyük Önder'in yaşamının ana hatlarını belirleyen -bunların birçoğu gerçekten de inanılacak gibi değildi- olay ve hikâyeleri anlatmaya başladı. Günden güne büyük peygamberin kişiliği gözlerinin önünde daha fazla belirginleşiyordu ve sonunda sadece tek bir arzu içlerini kemirmeye başladı: onu günün birinde görebilmek ve ona hayatlarını feda etmek pahasına da olsa bir hizmette bulunmak. Çünkü onun takdirini kazanmak tüm insanlardan daha üstün bir mertebeye ulaşmak ile eş anlamlıydı.

Artık hiçbir şey Ibni Tahir'i şaşırtmıyordu. Dikkatli, uyanık ve zekî bir talebeydi. Tüm dikkatini sadece kendisinden istenilen şeye vermeyi başarıyoıdu. Dünyanın kendisine anlatıldığı gibi olduğuna ikna oluyordu kolaylıkla. Fakat akşamları döşeğinde yatarak duvardaki lambanın titrek kızıl alevini seyrederken, çok garip bir dünyada yaşadığını düşünüyordu. Sırların hüküm sürdüğü bir dünya. O anda korkuya kapılıyor ve kendisine şunu soruyordu.- Sen, bu döşekte yatan adam, sen gerçekten de kısa bir süre öncesine kadar Sava'da babasının hayvanlarını güden Avni ile aynı insan mısın? Çünkü şu anda yaşadığı evren iie eski dünyası arasında dipsiz bir uçurum olduğunu düşünüyordu. Hayal dünyasını gerçekler dünyasından ayıran bir uçurum... Bu uçuruma düşmekte olduğunu hisseder etmez, şiir okumaya başlayarak sakinleşmeye çalışıyordu. Talebelerine nazım sanatını öğretmeye çalışan Ebu Soraka onlara ismailî davası için önemli kişiler üzerine şiirler yazmalannt tavsiye etmişti onlara. Bu nedenle peygamber üzerine, Ali ve İsmail üzerine, şehitler ve yaptıkian üzerine şiirler yazıyorlardı. Ibni Tahir özellikle peygamberin sevgili damadı Ali'ye karşı derin bir sevgi besliyordu. Ali üzerine yazdığı birkaç mısra Ebu Soraka'nın eline geçmişti; bunian son derece beğenmiş ve fırsat bulursa Seyduna'ya göstereceğini vaat etmişti. Ibni Tahir'in yeteneği kalede çabucak yayılmış ve delikanlı 'şair' unvanı ile anılmaya başlanmıştı.

İlk başarısından cesaret alan ibni Tahir başka denemelere de girişmişti. Kendisine olağanüstü ve anlaşılmaz gelen her şeyi mısralara döküyor, böylece onları daha açık bir biçimde algılayarak korkularından sıyrılıveriyordu. Bu denemelerden bir kısmı kalede süratle yayılmış ve çok kişi tarafından ezberlenmişti - özellikle Alamut ve Seyduna üzerine yazdığı şiirler çok rağbet görüyorlardı.

Talebeler nazım sanatından başka hitabet sanatı dersleri de alıyorlardı. Bu konuda Süleyman ve Ibni Tahir çekişme içindeydiler. Süleyman'ın konuşmaları coşkulu bir ateşle doluydu, buna karşın Ibni Tahir son derece berrak ve açık cümleler kurmasını seviyordu. Bu derslerin en başarısız talebesi Yusuf tu. Ibns Tahir'e sık sık çok bunaldığından şikâyet ediyordu. Yüzbaşı Minuçehr'in kızgın güneş altında kendilerine yaptırdığı sert talimlerin, Ebu Malikin emri ile kendisini kırbaçlamasının veya kor halindeki saç levhanın üze-

rinde yürümenin, hatta gerçek bir işkence olarak kabul edilen on nefes alma taliminin, bu derslerle kıyaslanınca çocuk oyuncağı olduğunu iddia ediyordu. Onu nazım, hitabet, gramer ve cebir kadar korkutan tek bir şey daha vardı: Abdülmelik'in tutmalarını emrettiği zoraki oruç. Aç kaldığı zamanlar kalede ve dünyada yaşanan her şey ona anlamsız ve boş geliyordu. Açlık başına iyice vurunca yatağına yatmayı ve bir daha kalkmamak üzere uykuya dalmayı diliyordu.

Bunun dışında Yusufu zorlayan başka bir konu yok gibiydi. Onu hayrete düşüren pek az şey vardı. Özellikle de İbni Tahir'in uykuya dalmadan önce şiir yazmak konusundaki yeteneği. Yüksek sesle onun bir büyücü olduğunu söylüyordu ama mantığı ona İbni Tahir'in içinde, sanatının kaynaklandığı bitmez tükenmez bir pınar bulunduğunu söylüyordu. Eski çağlarda yaşayan insanların şiir yazmış olmaları ona pek garip gelmiyordu, çünkü o çağlarda şeytanlara ve canavarlara karşı savaşan büyük kahramanlar vardı. Fakat hemen yanı başında yatan arkadaşının da böyle bîr şair olması, onun için akıl alır gibi değildi. Onlar gibi kalede yaşamakta olan Seyduna'nın büyük bir peygamber olduğunu kabul edebiliyordu. Çünkü Seyduna kendisini görünmez kılabiliyordu; aralanndan hiç kimse görmemişti onu. Fakat ya İbni "Fahir! Her gün onlarla beraberdi; şakalaşıyor, konuşuyor ve tartışıyorlardı. Fakat bu durum kesinlikle aralanndaki arkadaşlığı etkilemiyordu, aksine Yusuf her geçen gün İbni Tahir ile aralarında daha güçlü bir bağ oluştuğunu sezinliyordu.

Süleyman'ın ise kıskanç bir mizacı vardı. Başkalarının başarılan karşısında elinde olmadan rahatsız oluyordu. Oysa kılıç ve mızrak kullanmakta onun üstüne kimse yoktu; en tehlikeli talimlere bile gözünü kırpmadan dalıyordu. Fakat eğer birisi onun yanında Yusuf un veya İbni Tahir'in başarılarını övecek olursa, lafa karışıyordu hemen:

"Hadi canım sen de! İlki aptalın, ikincisi de ukalanın teki!"

Buna rağmen üçü de birbirinden ayrılmayan arkadaşlardı. Şayet diğer ikisi hakkında hoşuna gitmeyen sözler işitecek olursa, öfkelenerek hemen onlan savunmaya geçiyordu:

"Nasıl? Yusuf hakkında bir şey söylemeye nasıl cesaret edersin? Bugün ciridi ne kadar uzağa fırlattığını kendi gözlerinle gördün. Önce ona yetişmeye çalış bakalım!"

Veya İbni Tahir hakkında:

"Şayet kafanızda onun zekasının bir kırıntısı bile olsaydı, kendinizi o kadar çok beğenmeye başlardınız ki zavallı kafalarınız buna dayanamayıp çatır çatır çatlardı.

Kendisiyle alay etmeye nasıl olsa hiç kimse cesaret edemiyordu. Yusuf ve İbni Tahir ondan korkmuyorlardı, bunun için aslında ondan hoşlanmadıklarını birbirlerine söyleyebiliyorlardı. Gerçeği söylemek gerekirse kalede hiç kimse, hocalar da dahil, ondan hoşlanmıyordu.

Kadınlar ve cinsellik üzerine konuşmak onlara kesin olarak ya saklanmıştı. Daî İbrahim derslerinde bu nazik konuya temas ettiği zaman, hepsi de heyecanla bekliyor, soluk bile almıyorlardı. Peygamberin kadınlarından bahsediyordu hocalan genellikle. İbrahim önce hafifçe öksürerek boğazını temizliyor, sonra da talebelerinin gözlerinin içine bakarak ciddi bir sesle konuşmaya başlıyordu:

"Peygamber müminlere ne evlenmelerini, ne de karşı cinsie ortak bir yaşamın mutluluğunu tatmalannı yasaklamıştır. Zaten de kendisi örnek bir koca ve mükemmel bir baba idi. Fakat gerçek mutluluk evlenip bir yuva kurmaktan mı ibarettir? Hayır! Gerçek mutluluk; hak yolunda şehit düşmek ve bu fedakârlığın mükâfatı olarak de cennet bahçelerinin ebedi mutluluğuna ulaşmaktır. İlk müminler, peygamberin anlattıklarına uyarak kadınlarıyla huzurlu bir yaşam sürmüşler ve gerektiğinde de hak yolu için şehit düşmeyi bilmişlerdir. Fakat siz de biliyorsunuz ki peygamberin ölümünden sonra müminler arasında karışıklık ve huzursuzluk baş gösterdi. Onun verdiği iyi öğütler unutuldu ve dünya zevkleri cennetin zevklerine yeğ tutulmaya başlandı. Sizler de iyi biliyorsunuz: Zamanımızda erkekler artık haremlerine kapanıp, dünya nimetlerinden faydalanmaktan başka hiçbir şey düşünmez olmuşlardır. Peygamberin, büyük bir dava için büyük fedakârlıklar yapılmasını isteyen emri ise çoktan unutulmuştu: hak yolu için savaşmak ve şehadet şerbetini içmek... Seyduna'nın karşı çıktığı çürümüş

düzen budur işte. Bir tarafta zalim Selçuklu despotları ve sefil yandaştarıyta Bağdat halifesi bulunmakta, diğer tarafta da bizler ve sizler. Sizler yani kutsal dava uğruna gözünü kırpmadan ölüme koşacak olan fedaîler. Sizin yegane amacınız şehadet şerbetini iç inek olmalıdır. Her şeyiniz ile diğerlerinden farklı olmalısınız. Bu nedenle Seyduna size şu yasaklan koymuştur: Asla evlenemez ve iffetsiz davranışlarda bulunamazsınız. Şimdiden cennet bahçelerine kabul edildiğinizi unutmayın, o nedenle temiz olmayan konularda konuşmanız kesinlikle yasaklanmıştır. Hatta bunları aklınızdan bile geçirmeye kalkışmayın! Hiçbir şey Allah'tan gizli kalamaz! Yüce Allah Seyduna'yı kulları arasından seçmiş ve size önder tayin etmiştir. Bu yasağa karşı gelmeye cüret eden olursa, en şiddetli biçimde cezalandırılacağını unutmayın. Temiz olmayan konularda konuştuğu fark edilen zavallı anında geri gönderilecektir içinizden biri bu cezayı tattı bile. Fedai olduktan sonra kadınlarla ilişki kurmaya veya evlenmeye yeltenen olursa, en korkunç bir biçimde öldürülecektir. Cellat önce o günahkarın gözlerini kızgın demirlerle oyacak, acısı biraz azalınca da vücudunu canlı canlı dört parçaya ayıracaktır. Demin saydığım yasaklan delmeye cesaret edecekler için Büyük Önder tarafından saptanan cezalar bunlardır işte!"

Talebeler korkudan donup kalmışlardı ve birbirlerine bakmaya dahi cesaret edemiyorlardı. Kimisi az önce işittikleri korkunç cezalan gözlerinin önünde canlandırarak düşünceli düşünceli kafasını kaşıyor, kimisi de derin derin iç çekiyordu.

Konuşmasının talebeler üzerinde yarattığı etkiyi gören Daî ibrahim'in dudaklanndan belli belirsiz bir gülümseme geçti. Biraz daha yumuşak bir ses tonu ile sözlerine devam etti sonra:

"Korkmayın; Seyduna'nın koyduğu yasakların sizin için bir anlamı olamaz nasıl olsa! içinizden hiçbirinizin dünyanın geçici nimetlerini cennetin ebedi zevklerine yeğ tutmak istemeyeceğinden eminim zaten. Kendilerine söyleneni yolundan sapmaksızın yerine getirenlere verilecek mükâfatı biliyorsunuz. Kutsal dava uğruna şehit düştüğünüz anda, kristal berraklığında derelerin aktığı bahçelerin kapısı size açılacaktır; sırça köşklerde yastık dağlarının üzerinde dinleneceksiniz; olağanüstü güzellikteki koruların serinliğinde dolaşacaksınız; nadir çiçeklerle kaplı zümrüt yeşili çayırların üzerinde yürüyecek ve güzel kokuları içinize çekeceksiniz. Kapkara badem gözlü genç kızlar size en güzel yemekleri ve en iyi şarabı sunacaklar. Sizin tüm isteklerinizi yerine getirecekler! Allah bu bakirelere, özel bir erdem bahsetmiştir: Ruhları ve bedenieri ile sizin tüm arzularınızı yerine getirmelerine rağmen, ebediyen genç ve bakire olarak kalacaklar. Unutmayın: Fedaî olduktan sonra tüm bu güzelliklere sahip olabileceksiniz! Allah bu bahçelerin anahtarlarını Seyduna'ya verdi, o da onlan sizler için saklıyor. Seyduna emirlerini duraksamadan yerine getirenlere bu kapılan açacaktır! Böyle bir mükafat dururken, nasıl olup da başka bir şey sizi yolunuzdan alıkoyabilir!"

Akşam olup da hepsi terasta toplandıkları vakit Ibni "Fahir konuşmaya başladı.-

"Hocalarımız bize boş vakitlerimizde bir araya gelerek, gün boyu ögrendikJerimizi tartışmamızı tavsiye ettiler. Bugün Daî ibrahim Seyduna'nın bize neden davranışta, konuşmada ve hatta düşüncede kadınlarla ilişki kurmamızı yasakladığını anlattı. Bu akşam da her zaman yaptığımız gibi gündüz öğrendiklerimizi tartışmamızı teklif ediyorum. Bize bunları bizzat hocamız öğrettiği için, Seyduna'nın emrine karşı gelmiş olmayacağız nasıl olsa! Hatta gelecekte başımıza gelebilecek olan felaketleri önlemek için, böyle bir tartışmanın çok yararlı olabileceğine inanıyorum."

Bazıları Ibni Tahir'in son sözleri üzerine irküdiier.

"Ben buna karşıyım" diye bağırdı Naim. 'Daî ibrahim bu konularda konuşmamızı kesin olarak yasakladı. Suçlulan ne gibi korkunç, cezaların beklediğini kendi kulaklarınla duydun!"

"Pireyi deve yapma Naim!" diye dalga geçti Cafer. "Hocalarımızın bize anlattığı şeyler üzerine konuşma hakkına sahibiz. Aklımızı ve zekâmızı kullanarak, öğrendiklerimizi daha iyi kavramaya çalışma isteğimizi kim cezalandırabilir ki?"

"Dediğin gibi olsun. Ama kadınlardan ve başka yakışıksız konulardan konuşmak yok" diye üsteledi Naim.

Yusuf köpürdü:

"Hadi, şu tavuğu burçlardan aşağı atalım!'

Naim korkuyla geri çekildi.

"Bir yere gitme!" diye uyardı onu Süleyman. "Sonradan başımıza bir iş gelecek olursa, burada olmadığını söyleyip aradan sıyrılmanı istemeyiz. Ve sinirlerimizi bozmaya devam edersen, kulaklarında tatsız çınlamalar işiteceğinden emin olabilirsin!"

"Açık konuşmak istiyorum" diye başladı Ibni Tahir "ve hemen konuya gireceğim. Ne de olsa hepimiz birbirimizi iyi tanıyoruz. Bundan sonra konuşmalarımıza asla kadınları konu etmeyeceğiz. Ve bugünkü uyarıdan sonra içimizden birisinin bir kadın ile kaçamak yapacağına asla ihtimal vermiyorum. Konuşmalarımızı ve davranışlarımızı kontrol altında tutmak bizim için çok da zor olmayacaktır herhalde. Peki, ya düşüncelerimiz? Bizi rüyalarımıza dek takip eden düşüncelerimiz üzerinde hakimiyet kurabilecek miyiz? şeytanın irademiz üzerinde bir gücü yoktur ama düşüncelerimize ve hayallerimize etki edebilir.

Ben de birçok kez yakışıksız düşüncelerle boğuşmak zorunda kaldım. Her kavgadan sonra, artık kesin olarak kazandığımı düşünüyordum. Fakat şeytan şehvetli rüyalar görmemizi sağlayarak, gün boyunca hayaller içinde yüzmemize neden oluyor. Bunca yasak, insanın tabiatına aykırı olarak, gereğinden fazla ağırmış gibi geliyor bana. Sizce ne yapmalıyız? Ne düşünüyorsunuz?"

"Boş yere niye kafamızı yoralım ki?" diye kestirip attı Süleyman. "Rüya rüyadır! Kim bir rüyadan sorumlu tutulabilir ki? Elde olmayan düşünceler bir günah kaynağı olarak kabul edilemez!"

"Nihayet doğru bir düşünce!" diye sevindi Yusuf. "Ben de tam aynı şeyleri söyleyecektim."

"Hayır, bu söylenenlerin doğru olduğunu kanıtlayan hiçbir şey yok ortada!" diye üsteledi Ibni Tahir. "Yasak açık ve kesin; o halde Fazaafımızı aşacak bir yöntem de mutlaka olmalı!"

"Haklı" diye lafa karıştı Cafer. "Eğer ortada bir yasak varsa bu yasağa karşı gelmemenin de bir yöntemi Olmalıdır. Bence tüm yapmamız gereken. kulaklarımızı, şeytanın fısıltılarına olanca gücümüzle kapamaktır. Düşüncelerimizi ve hatta rüyalarımızı ondan korumak için elimizden başka ne gelir ki?"

"Bunu ben de denedim" diye itiraf etti Ibni Tahir. "Ama insanî zaaflar o kadar büyük ki..."

"İnsanın kendisinden daha kuvvetli bir rakibe meydan okuması akıllıca bir davranış değildir" dedi Yusuf bilgiç bir edayla.

O zamana kadar konuşulanları tek söz etmeden dinleyen Übeyde aniden konuşmaya başladı. Suratında kurnaz bir gülümseme vardı.

"Bu kadar basit bir mesele hakkında dostlarım bütün bu konuşmalar ve kavgalar neden? Sanıyor musunuz ki Seyduna bizim kudretimizi aşan bîr konuda bize emir-verebilir? Ben bunu kabul etmiyorum! Seyduna bizim sabır ve sebatımıza karşılık bir mükâfat vaat etmedi mi? Bu mükâfat da öbür dünyadaki cennetin güzellikleri değil midir? Söyleyin bana: Doğru ve dürüst birisi ileride kendisine verilecek mükâfata sevinemez mi? Hepinizin şu cevabı vereceğine eminim: Elbette sevinebilir! Demek ki bize verilecek olan cennet bahçelerindeki sonsuz nazlara sevinmek, çok tabii bir hakkımızdır! Öyleyse güzel bahçeleri ve kristal berraklığındaki sulan düşünebilir, harika yemekleri ve nefis şaraplann hayalini kurabilir ve kıyamete kadar bize hizmet edecek olan badem gözlü kızların bize sarılmalarını tasavvur edebiliriz. Bunda kötü olan nedir? Eğer şeytan bizi ayartmak için yanımıza gelecek olursa, onu bir fiskeyle yanımızdan uzaklaştırıveririz. Bunun için harika cennet bahçelerini ve oradaki güzel kızlarla hiçbir engel olmadan yapacağımız şeyleri düşünmemiz yeterli olacaktır. Böylece hem bizim için bu bahçeleri yaratan Allah'ın ve anahtarlarını teslim ettiği Seydüna'nın hoşuna gider, hem de günah işlemeden istediğimiz hayalleri kurabiliriz."

Talebeler bu düşünceyi hararetle desteklediler.

"Olağanüstü Übeyde!" diye bağırdı Yusuf. "Neden benim aklıma gelmedi ki bu söylediklerin?"

"Übeyde son derece zekice bir düşünce zinciri kurdu" dedi Ibni Tahir. "şekil itibarıyla benim de karşı çıkacağım bir şey yok. Fakat ben kötü düşüncelerden sıyrılmanın bu kadar rahat olduğundan şüphe ediyorum. Cennet bahçeleri emrimize amade olsalar bile."

"Saçmalıyorsun" dedi Übeyde öfkelenerek. "Söylediklerim senin aklına gelmediği için bozuldun."

"Hayır, İbni Tahir'ırı hakkı var" dedi Cafer. "Günah günahtır, nerede işlenirse işlensin. Seyduna'nın çok açık emrinin böyle bir hiie île yok sayılabileceğini kabul edemiyorum."

"Kili kırk yararak tüm keyfimizi kaçırmak mı istiyorsun?" diye bağırdı Yusuf öfkeyle. "Ben Übeyde'nin haklı olduğunu düşünüyorum. Hiç kimse şerefle kazanacağımız, mükafatımızın hayalini kurmamıza engel olamaz."

"Herkes istediği gibi düşünebilir!" dedi Cafer omuzlarını silkerek.

Hava kararınca Büyük Önder'in köşkünün önündeki meşaleler yakıldı. Az sonra kale ahalisine namaz ve yatma vaktini haber veren borular çalındı. Talebelerin üzerine derin bir hüzün çökmüştü. Ruhun ve vücudun ağır talimlerle yıprandığı bir gün daha sona er misti ve düşünceleri ile. baş başa kalmışlardı artık. Kimisi yalnızlığa lanet okuyarak dışarıdaki yaşamın hasretini çekiyor, kimisi de yapmak istediği binblr türlü düşünceyi kafasından geçiriyordu.

"Bir kuş olsaydım eğer" diye düşündü Süleyman bir akşam yüksek sesle "buralardan uçar ve kız kardeşlerimin ne durumda olduğuna bakmaya giderdim. Anam vefat ettikten sonra babam iki karı daha aldı. Her ikisi de ona çocuklar doğurdular. Kız kardeşlerimin kendilerine yük okluğunu düşünüyorlar, zavallıların hayatlarının hiç kolay olmadığına eminim Evdeki diğer kadınların bütün gün onlardan kurtulma hayalleri kurduklarını biliyorum. Muhakkak günün birinde babamı onları sokaktan geçen İlk serseriye vermeye ikna edecekler. Ahi Ne kadar üzülüyorum bir bilseniz!.."

Farkında olmadan sıktığı yumruklarının ardına gizlemişti yüzünü.

"Şayet seni teselli edecekse, benîm yaşlı anamın durumunun da daha iyi olmadığını söyleyeyim sana" ciedi Yusuf ve iri eli ile gözlerini kapadı. "'Zavallının hayvanlarla uğraşmaktan canı çıkıyordur şimdi. Hele o komşular yok mu… Malını mülkünü elinden almak için her türlü numarayı çeviriyorlardır mutlaka. Neden onu yalnız bıraktım ki?"

"Evet, neden?" İbni Tahir de bunu niye yaptığını bilmek isti-, yordu.

"Anamın isteğiydi hu. Bana her zaman şunları söylerdi: 'Sen gerçek bir Terssin oğlum ve güçlüsün. Peygamber bile kendisinin yanında bulunmandan mutluluk duyardı! Peygamber Ali'yi her şeyden çok seven baban hayatta olsaydı, eminim ki seni meşru halifeye hizmet eden daîlerden birisinin yanına gönderirdi: Orada doğru inancın ne olduğunu öğrenildin!' Bunu söylediği zaman yaşadığımız yerin civannda Büyük Daî Hüseyin Alkeyni, efendimizin adına asker toplamakla meşguldü. Onun yanına gittim, o da beni buraya getirdi. Nitekim hâlada buradayım..."

"Ya sen Naim? Sen bu gözlerden ırak yere nasıl geldin? ibni Tahir araştırmaya devam ediyordu.

"Benim köyüm buradan pek uzak değil" diye cevapladı deli kanlı. "Güçlü Bir daînin zındık sultana karşı ordu topladığını işittim. Biz çok dindar bir aileyiz. Babam Seyduna'nın hizmetine girmemi çok normal karşıladı..."

"Peki ya sen Süleyman? Seni buraya atan rüzgâr nedir dostum?"

"Benim hikâyem de ötekilerden pek farklı değil. Her tarafta mucizeler yaratan bir daînin Alamut kalesini Kahire halifesi adına ele geçirerek, zındık sultana karşs savaş edeceği konuşuluyordu. ilginç bir şey olacak diye düşündüm kendi kendime. O sırada Daî Abdülmeiik bizim taraflara gelmişti. Ben de onun yanına giderek hizmetine girdim."

"Benimkisi daha da kolay olmuştu" diye devam etti Übeyde.

"Benim ailem çoktandır Ali'ye saygı göstermektedir Biz dokuz kardeşiz ve aramızdan birisinin evden ayrılması gerekiyordu. Babamdan beni göndermesini rica ettim, o da benden hayır duasını esirgemedi."

"Ya sen Cafer?"

"Aslında ben uzunca bir süre Kuran, sünnet ve islam tarihi öğrenimi gördüm. Fakat lüzumundan çok fazla yanlışlıklar yapıldığının farkına vaı makta fazla gecikmedim: Peygamberin ölümünden sonra damadı Ali'nin haksız yere hilafet makamından uzaklaştınldığı çok açıkça belliydi; yine aynı şeklîde Bağdat halifesinin de hilafet makamını haksız yere işgal ettiği belliydi. Bir keresinde bunları bîr Ismaili daîsi ile tartıştım. Bu daî aslında -bir düşünün hele! • Ebu Soraka'dan başkası değildi. Bu konu hakkında uzun uzun ko-

nuştuk. Onun görüşleri ile kendiminkilerin büyük bir uyum içinde olduklarının farkına vardım. Uzun bir tereddütten sonra babama açılabildim. Seydunanın hizmetine girmek için Alamut'a gitmek istediğimi anlayınca gitmeme izin verdi. Bizim oralarda kutsal olanın Büyük Önder'in bedeninde vücut bulduğuna inanılır..."

Bu konuşmalar, arada bir çektikleri memleket ve aile özlemini unutmalarına yardımcı oluyordu. Ertesi sabah kalk borusu çaldığında, hepsi de akşamki moral bozukluklarını çoktan unutmuş oluyorlardı. Yıkanmakta kullandıkları buz gibi soğuk su, önlerinde ağır talimler ve sınavlarla dolu bir gün olduğunu hatırlatmaktaydı onlara. Tekrar tüm benlikleriyle Alamut'taydılar. Tek dertleri hocalarının sorularına anında cevap verebilmek ve beklentilerini tam olarak karşılayabilmekti yine. Kendilerine güvenleri tamdı. Cesurdular. Gözlerinde lsmailî davasının ateşinden başka bir şey parlamıyordu.

Bir sabah, Minuçehr'in yönettiği askerî eğitimden geri döndükleri zaman, Ebu Soraka onlara şu haberi verdi:

"Günün kalan kısmında yapacak bir işiniz yok. Komşu kalelerin daîleri, genel durum hakkında bilgi almak amacıyla Büyük Önder'i ziyarete geldiler. Bu vesileyle sizlerden bahsetmeyi de unutmayacağız. Başarılarınız ve başarısızlıklarınız, davamız için çok önemlidir. Bu arada vaktinizi boşa harcamayın ve bir şeyler öğrenmeye çalışın."

Talebeler son derece sevinçliydiler. Yatak odalarına giderek yazı tahtalarını ve kalemlerini aldılar. Sonra da terasa geri dönerek surların dibine oturdular. Daha meraklı olan birkaç tanesi ise avludaki binaların gölgesine oturarak Büyük Önder'in köşkünü göz hapsinde tutmaya başladılar. Kapının önündeki güvenlik önlemleri artırılmıştı. Ellerinde inanılmaz büyüklükte güreler tutan dev gibi zenciler hazırol vaziyetinde yan yana dizilmişlerdi. Arada bir beyaz tören giysileri giymiş olan bir daî ana kapıdan içeri giriyordu. O zaman talebeler fısıldayarak tanıdıkları daîlerin isimlerini söylüyor, tanımadıklarının be kim olabileceğini tartışıyorlardı.

Aniden gözetleme kulesinin altındaki terasta bir karışıklık oldu. Bir bölük atlı kaleye girmişti. Askerler aceleyle koşturdular ve yardım etmek amacıyla atların dizginlerini yakaladılar. Uzun bir cüppe giymiş olan ufak tefek, önemsiz görünüşlü bir adam, uzun tüylü kır atından atladığı gibi koşar adımlarla merdivenleri çıktı. Ona son derece saygılı davranan adamları da peşinden geliyordu.

"Ebu AH bu! Büyük Daî! Onu tanıyorum!" Süleyman sanki bir yılan tarafından sokulmuş gibi ayağa fırladı.

"Kaçalım buradan" dedi Yusuf.

"Bekle!" dedi Ibni Tahir. "Onu biraz daha yakından görmek istiyorum."

Ebu Ali ve adamları köşke yaklaşmışlardı. Onların geldiğini fark eden askerler, büyük bir hürmetle önlerinde eğiliyorlardı.

"Bütün bu adamlar birer daî" diye fısıldadı Süleyman. "Hepsi de Ebu Ali'yi karşılamaya çıkmışlar."

"Şuraya bakın! Daî İbrahim ve Dai Abdülmelik de karşılayıcıların arasında!" diye bağırdı Yusuf.

Ebu Ali beyaz cüppesinin içinde haşmet ve azamet saçarak ilerliyordu. Tüm vücudu asaletini belli ediyordu: Onu selamlayan adamlara karşılık verirken, içinde kibirden eser bile olmayan bir gülümseme beliriyordu dudaklarında. Kırışıklarla kaplı bir yüzü vardı. Gri renkte ince bir sakal ve aynı renkte uzun bir bıyık, dişsiz ağzını çevreliyordu. Talebelerin önünden geçtiği esnada, delikanlılar Büyük Daî'nin önünde hünnetle eğildiler. Ebu Ali'nin küçük gözleri sevinçle parladı. Cüppesinin altından çıkardığı elini dostça onlara doğru salladı.

Talebeler tekrar doğrulmak için tüm grubun geçmesini beklediler.

"Gördünüz mü? Sadece bize el sallamak lüfunda bulundu!" diye bağırdı Süleyman. Sesindeki sevinci zor gizliyordu. "Ebu Ali, Seyduna'dan hemen sonra gelmektedir."

"Keşke biraz daha iri yan olsaydı!" diye üzüntüsünü belirtti Yusuf.

"Sana göre bir adamın zekâsı, cüssesi ile doğru orantılı mıdır yoksa?" diye sordu Naîm kıkır kıkır gülerek.

"Sana baktığım zaman bunun doğru olduğuna inanmak geliyor içimden."

"Sadeliğini çok beğendim" dedi ibni Tahir. "Bize el salladığı zaman, sanki kırk yıllık dostuymuşuz gibi davrandı."

"O çok bilgili ve değerli hizmetlerde bulunmuş bir adam" dedi Süleyman. "Ama onu bir asker olarak düşünemiyorum doğrusu."

"Niye? Kılıcını çekip bize saldırmadığı için mi?" diye sordu Naim heyecanla. "Benim karşılaştığım daîlerin bir çoğu zayıf insanlardı. Ama onlar birer lider ve yanlarında silah taşıyan kalın kafalılar onlara hizmet etmekten mutluluk duyuyorlar,"

"Senin bir kere Abdüimelık ile dövüşmeni seyretmek isterdim' diye alay etti Süleyman. "O zaman daîlerin zayıf olup olmadıklarını daha iyi anlardın!"

"Acaba Seyduna kuvvetli mi?" diye sordu İbni Tahir.

Birbirlerine baktılar. Ve Naim cevap verdi.

"Kim bilir? Kimse bize bir şey söylemedi bunun hakkında."

Büyük toplantı salonu, zemin katın hemen hemen tümünü işgal ediyordu. Hocaiar, dervişler ve Ismailî hareketinin diğer ileri gelenleri sabahtan beri toplantı halinde bulunuyorlardı. Rudbar, Kazvin, Damagan, Şahdur ve hatta İsmail! hareketinin Büyük Dal Hüseyin Alkeyni'nin etkisiyle birçok taraftar bulduğu uzak Huzistan'dan gelmişlerdi buraya. Yeni gelenler bir yandan Büyük Önder'in talimatlarını beklerken, bir yandan da ev sahipleri ile sohbet ediyorlardı.

Pencereler ağır perdeler ile sıkıca örtülmüştü; mekan çok sayıdaki lamba ve kandiller ile aydınlatılıyordu. Salonun köşelerinde bulunan reçine dolu mangallar çatırdayarak kendi kendilerine yanıyor ve ortalığa güzel bir koku saçıyorlardı.

Bu lambalardan birisinin altında, Yunanlı Theodoros'un etrafında toplanan küçük bir grup sohbete dalmıştı. Aralarında Rudbar garnizon komutanı Yüzbaşı ibni ismail, yuvarlak göbekli ehlikeyif bir adam olan Daî Zarahrui ve Yunanlı hekimi Mısır'da tanımış olan genç Mısırlı Ubeyduliah göze çarpıyordu. Hepsi de şakacı insanlardı ve gruptan sık sık kahkahalar yükseliyordu.

"Demek sen de İbni Sabbah'a katıldın sevgili hekimim!" diye şaşkınlığını belirtti genç Mısırlı. "Bütün ülkede Alamut kalesinin zaptı üzerine inanılmaz hikayeler ağızdan ağza dolaşıyor. Deniliyor ki İbni Sabbah eski kumandanı bir hile ile kandırarak kaleyi

kendisine bırakmasını sağlamış. Harta rüşvet laflan bile dolanıyor ortalıkta. Tam olarak neler olup bittiğini ben biie bilmiyorum."

Yunanlı neşeyle güldü, Fakat bir şey söylememeyi tercih etti. Yüzbaşı İbni İsmail yüksek sesle diğerlerini de yanlarına çağırdı:

"Öyle sanıyorum ki bu genç adama ibni Sabbah'ın Alamut kalesini bize nasıl kazandırdığını anlatmamız lazım. Gerçi ben buna bizzat şahit olmadım ama o günlerde önderimizin yanında bulunan bir astsubay bana her şeyi okluğu gibi anlattı."

Ubeyduliah ve şişman Zarahrui kulak kabarttılar. Theodoros alaycı bir tavırla dudak bükerek bir kenara çekilmişti.

"Bildiğiniz gibi" diye anlatmaya başladı ibni İsmail "sultanın Alamut kalesindeki temsilcisi cesur bir adam olarak tanınan Yüzbaşı Mehdî idi. Ben onunla hiç tanışmadım fakat öyle olağanüstü yeteneklere sahip birisi olmadığını iyi biliyorum. İbni Sabbah o sırada baş vezirin tuzaklarından kurtularak Rey şehrine ulaşmayı başarmtştı. Kalenin komutanı Mutsufer ibni Sabbah'ın en iyi arkadaşlarından birisiydi. Mutsufer aralannda bana bu hikayeyi anlatan astsubayın da bulunduğu on kişilik küçük bir birliği onun emrine verdi. Ve önderimiz oracıkta Alamut kalesini zapt etmeye karar verdi! Tüm civarın en korunaklı, zapt edilemez olarak kabul edilen kalesini! Mutsufer ile uzun uzun tartıştıktan sonra şimdi anlatacağım hileyi uygulamaya karar verdiler.

Mısırlı genç ve Büyük Daî tamamen kulak kesildikleri için hekimin suratındaki alaycı sırıtışın farkına varmamışlardı. Fakat Yüzbaşı bunu kendisine hakaret kabul ederek öfkeli bir hareket yaptı:

"Şu surata bak hele! Olup bitenleri benden iyi biliyorsun galiba! İstersen sen devam et anlatmaya-.."

"Gördüğün gibi seni dinlemeye çalışıyorum" dedi hekim alaycı bir tavırla.

"Bırak da köşesinde surat asmaya devam etsin" dedi Mısırlı sabırsızlıkla. "Onu tanıyoruz nasıl olsa! Her zaman her şeyi en iyi bilir."

"Önderimiz bunun üzerine bir hile düşündü" diye devam etti İbni İsmail. "Alamut kalesi komutanı Mehdiyi bizzat ziyaret etmeye karar verdi. 'Ben bir claîyim' dedi ona 've dünyanın yarısını dolaştım. Fakat artık yoruldum. Buraya huzurla yaşamımı sürdürebi-

leeeğim bir yer bulmaya geldim. Bana bir öküz derisi büyüklüğünde bir toprak parçası sat. Böylesine mütevazı ölçülerdeki bir toprak parçası için sana beş bin altın ödemeye hazınm.' Mehdi az kalsın gülmekten çatlayacaktı. 'Eğer gerçekten bu parayı ödemeyi düşünüyorsan, istediğin yerden istediğin toprağı seçebilirsin!' Zavallı bir daînin bu kadar büyük miktarda paraya sahip olmasını imkansız görüyordu. Ibni Sabbah elini cüppesinin kuşağına atarak ağır bîr para kesesi çıkardı ve altınları teker teker saymaya başladı. Mehdî gözlerine inanamıyordu. Fakat altınları görünce fazla düşünmesine gerek olmadığına karar verdi. Bundan sonra neler olduğunu tahmin etmek pek de güç olmasa gerek. 'Bu ihtiyar daîye surların dibinde bir karış toprak satmakla kalem pek bir zarara uğramaz. Fakat ben zengin bir adam olacağım!' Pazarlık şu şekilde sonuçlandı. Dostlarımızın ikisi birden öküz derisini alarak asma köprüden geçtiler ve surların en dibindeki kayalıklara kadar indiler. Ibni Sabbah kuşağından keskin bir bıçak çıkartarak öküz derisini ince şeritler halinde kesmeye başladı. Aşağıdaki sahneyi seyreden subaylar ve askerler, bu garip ihtiyarın ne yapmak istediğini anlamamışlardı. Hiç biri daînin aklından geçenleri tahmin edemiyordu. Ibni Sabbah tüm öküz derisini kestikten sonra, şeritleri birbirine düğümlemeye başladı. Yere bir kazık çakarak uzun ipin bir ucunu ona bağladı ve diğer ucu eline alarak surların çevresini dolaşmaya başladı. Mehdi olup biteni nihayet anlamıştı: Hırsız! Haydut!' diye feryat ederek elini kılıcına attı ve önderimize saldırmak istedi. O anda yukandan gelen nal sesjeri işittiler. Başlarını kaldırıp baktıklarında yalın kılıç bir grup atlının asma köprüyü aşmakta olduğunu gördüler. Ibni Sabbah gülümsedi: 'Çok geç! Kale artık bana ait. Kılıma bile zarar verecek olursan buradan hiç kimse sağ çıkamaz. Ama ben anlaşmamıza sadık kalarak sana söz verdiğim beş bin altını vereceğim. Parayı ve adamlarını alarak git buradan Mehdî! İstediğin yere gitmekte özgürsün!'"

El-Hekim böğürlerini tutarak katıla katıla gülüyordu. Az kalsın gülmekten çatlayacaktı. Mısırlı ve Büyük Daî neler olup bittiğini anlamadıkları için gönülsüz olarak onu taklit etmeye başladılar. Çünkü Yunanlının alaycı tavn onlann kafalarını haddinden fazla karıştırmıştı. Sadece Yüzbaşı Ibni İsmail öfkeyle hekimi süzüyordu:

'Ey kutsal aptallık!" diye inledi Yunanlı. "Bu akı! almaz masala sen de inandın ha! Hasan ile benim düşündüğümüz bu harika pian aslında sadece sultanı kandırmak için düşünülmüştü ya neyse!"

"Demek ki astsubay bana bir sürü saçmalık anlattı!" Yüzbaşı öfkesinden tir tir titriyordu, gözleri kan çanağına dönmüştü ve şakaklarındaki damarlar kabarmıştı. "Onu paramparça edeceğim! Onu bir köpek gibi geberteceğim!"

"Adil bir davranış olmaz bu Ibni İsmail" dedi Yunanlı. "Çünkü sana anlattıklan gerçeğin ta kendisi, en azından kendi bakış açısından. Fakat senin konumunda bir insan bu budalaca masala bu kadar çabuk kanmamalıydı. Gerçekten de neler olup bittiğini anlayamadın mı?"

"Kendini olduğundan daha önemli göstermekten vazgeç artık! Anlatmaya başlasan daha iyi edersin!" diye hırladı yüzbaşı öfkeyle.

"Öncelikle şunu bilmelisin ki kalenin eski komutanı olan Mehdî, Ali'nin soyundan gelmektedir. Sultan onu kendi tarafına çekmek için, daha otuz yaşında bile olmamasına rağmen vali yapmıştı. Ve kendisine asla bir tehdit oluşturmaması için, dünyanın sonuna, yani Alamut'a gönderdi onu. Bizim genç ve eğlenceye düşkün dostumuzun canı kısa zaman sonra korkunç derecede sıkılmaya başladı. Sabahtan akşama kadar içki içiyor, kumar oynuyor ve askerleriyle kavga edip duruyordu. Geceleri için ise kendisine güzel bir harem hazırlamıştı: Civarın tüm güzel kadınları, dansözleri, şarkıcılan ve oyuncuları burada toplanmıştı. Kısacası; Rey'in namuslu insanları kalede olup bitenlerden bahsetmeye cesaret ederken utançla başlannı öne eğmek zorunda kalıyorlardı. Bunun dışında adamımız evcil leoparlar ve şahinler besleyerek, bunlarla civardaki dağlarda av partileri düzenliyordu. Çok kısa bir zaman sonra sultan ve halifeden nefret etmeye başladı; her tarafta onlardan döktükleri kanların intikamını alacağını söylüyordu. Bu söylediklerinin Melİkşah'ın kulağına gitmesi de pek uzun sürmedi. Fakat hükümdar olayı felsefi bir biçimde yorumladı: 'Beni istediği kadar lanetleyebilir. Barbarlar sınırlara saldırdıkları zaman, eğer kellesini omuzlarının üzerinde taşımak istiyorsa, kendisini savunmak zorunda kalacak ne de olsa!'

Tahmin edileceği gibi ibni Sabbah Rey şehrine sığındığı zaman Mutsufer kendisine bu durumu anlatmıştı. Mutsufer'in yardımı üe benim de orada bulunduğum bir sırada meşhur Mehdî'ye bir av partisi sırasında tesadüf ettik. Hasan Kahire halifesinden yüklü bir miktar altın koparmıştı. Bunlardan l>eş bin tanesini kale karşılığın- ndisine vermeyi teklif etti. Bu para ..onu Kahire'ye kadar rahatça götürebilirdi. İbni Sabbah genç adamın şanına yakışır bir hayat sürmesi için oradaki tüm dostlarına bir tavsiye mektubu da yazacaktı. Mehdi teklifi bir an bile duraksamadan kabul e *. Yapmaları gereken tek şey sultanın ailesinden intikam almaması için, Mehdî'yi masum göstermenin bir çaresini bulmaktı. İbni Sabbah'm cebinde pek çok koz olmasına rağmen, önce sultanın kozlarından birini harcamak istiyordu. Ve oturup şimdi atlatacaklarımı düşündü: 'Kaleyi ele geçirirken öylesine değişik bir hile kullanmalıyım ki hem çok ilginç hem de çok komik olsun ve bütün Iran bu olay hakkında konuşsun. Sultan bile gülerek şöyle demeli: ibni Sabbah her zamanki gibi şakacı. Başına ne gelirse gelsin, her zaman bir komiklik yapmayı beceriyor. Bırakalım ne hali varsa görsün.' Sonra bir düzine kadar çözüm yolu düşündük. Aklıma Dido'nun Kartaca'yı ele geçirmesi konusundaki hikaye geldi. Onu Hasan'a da anlattım. Hemen kabul etti. Sevinçle bas bas bağırıyordu: Ne kadar zekice bir hile sevgili dostum! İşte bana lazım olan bu!' Hemen Mehdî ile bir araya gelerek planın ayrıntıları konusunda anlaşmaya vardılar. Bu esnada üçümüz de gülmekten ölüyorduk az kalsın. Ve gerçekten de sevgili yüzbaşı, bundan sonra her şey senin astsubayının anlattığı gibi gelişti..."

Orada bulunan herkes katıla katıla gülmeye başladı.

"Peki ya dostumuz Mehdî'nin başına neler geldi?" diye sordu Mısırlı kahkahaiann biraz dinmesini bekledikten sonra.

"Sen Kahireyi terk ettin, o Kahire ye gitti" diye cevapladı Yunanlı. "Belki de şu anda senin eski sevgililerinden biri ile egleniyordur!"

"Oysa ki ben onun baş vezir tarafından İsfahan sarayından sürgüne yollandığından beri artık daha ciddi birisi olduğuna dair" dedi Büyük Dai "bire yüz bahse girmiştim! Çünkü nereye gidersem

gideyim, ondan son derece büyük bir saygıyla söz edildiğini işitiyorum. Hatta birçok kişi onu yaşayan bir evliya olarak kabul ediyor! Fakat bize anlattığın bu hikayeye göre. eski şakacı ibni Sabbah hiç değişmemiş olmalı."

"Bu konuda çok fazla konuşmasan belki de daha iyi edersin" dedi Yunanlı ona biraz yaklaşarak. Sesini alçaltmıştı. "Alamut kalesine yerleştiğinden beri önderimiz eski halinden epey farklı. Gecegündüz kendisini kulesine kapatıyor ve yanına Ebu Alî'den başka hiç kimseyi sokmuyor. Emirlerini bile bize onun vasıtasıyla bildiriyor. Gerçek niyetini artık kestiremernek hiç hoşumuza gitmiyor inan bana.,."

Tam bu esnada Ebu Ali ihtişamlı refakatçllerryle beraber salona girdi. Salonda bulunanların hepsi ayağa kalkarak önünde saygı ile eğildiler, Büyük Daî dostça gülümseyerek orada bulunanları selamladı. Sözlerine başlamadan önce herkesin rahatça yerleşmesini rica etti.

"Kutsal ismail! davasının büyüklerinin hürmetli meclisi! Efendimiz ibni Sabbah size selamlarını ve hayır dualarını yolladı. Aranıza katılamayacağını üzülerek bildiriyor sizlere. Teşkilatımızın yeni düzeni, kanunlar ve emirler için çok çalışıyor ve artık epeyce ilerlemiş olan yaşı bu toplantıya bedensel olarak katılmasını maalesef engelliyor. Fakat ruhu ile aramızda olacak. Önemli meseleleri kendi adına görüşmem için bana tam yetki verdi. Ben de ona verdiğimiz kararları ve sizin özel isteklerinizi bildireceğim."

Büyük Önder'in toplantıya bizzat katılmayacağı haberi, daîlerin üzerinde olumsuz bir etki yaratmıştı. Onlara öyle geliyordu ki sanki önderleri kendisi ile onlar arasında bir sınır çizmek istiyordu. Onların değerinin az olduğunu ve kendisinin ulaşılmaz bir mevkide bulunduğunu mu ima etmek istiyordu yoksa?

Büyük Daî Zarahrui Yunanlının kulağına fısıldadı:

"Bu onun eski şakacı kişiliğini kaybetmediğinin yeni bir ispatı olmasın sakın?"

"Niye olmasın?" diye cevapladı öbürü. "Fakat içimde bir his bu şakanın dostlarımız tarafından pek hoş karşılanmadığını söylüyor."

Büyük Daî önce hocalardan talebelerinin durumları hakkında

bilgi vermelerini istedi. Okui yöneticisi oian Ebu Saraka önce yabancı daîiere bu öğrenimin genel amaçlarını anlattı. Sonra kendi himayesinde bulunan talebelerin durumlarından bahsetmeye başladı:

"İçlerinde en mükemmeli Sava'lı İbni Tahir adında bir genç. Hatırlarsınız, büyük babasını yirmi yıl önce baş vezir idam ettirmişti. Çok iyi bir hafızaya sahip olmasının yanı sıra nazım sanatında da son derece büyük yeteneklere sahip. İkinci olarak Cafer'i anmak isterim. Çok ciddi bir delikanlı ve Kuran ile son derece ilgili. Sonra Übeyde geliyor. Çok zengin bir ruha sahip ama ona köiü körüne güvenmenin doğru olup olmadığını bilemem... Naim gayretli..."

Ebu Ali isimleri ve yorumları kısaca not alıyordu, ikinci olarak söz alan İbrahim de İbni Tahir'den en iyi öğrencisi olarak söz etti. Yüzbaşı Minuçehr özellikle Yusuf ve Süleyman'ın meziyetlerini övdü. Abdülmelik'in gözünde Süleyman birinciydi İbni Tahir de hemen onun ardından geliyordu Hekim ise genelde hepsinden memnundu, özel olarak önern verdiği bir isim belirtmedi.

Yabancı daîler öğrenimin kapsamı ve disiplini karşısında hayretlerini gizleyemediler. Dinledikleri onlarda bir şüphe uyanmasına neden olmuştu. Çünkü bu eğitim ile İbni Sabbah'ın neler planladığını henüz tanı olarak anlayamamışlardı. Fakat hocaların raporlarının son bulması ile Ebu Ali memnuniyetle ellerini ovuşturdu.

"Az önce işittiğiniz gibi Alarnut artık kış uykusunda değil. Efendimizin kalenin hükümdarlığını eline geçirmesinden beri, tüm düşüncelerinin ne kadar doğru ve isabetli olduğu ispatlandı. îki yıl önce söylediği gibi sultan kalenin hakimiyetini geri almak için üzerimize ordu göndermekte hiç de aceleci davranmıyor. Zaten kalenin öbür tarafındaki barbarlar için, onlara kimin emir verdiğinin hiçbir önemi yok. Sınırlarımızı aşmak isterlerse, bize de sultanın ordusuna saldırdıkları gibi saldırmak zorunda kalacaklar. Ve biz de aynı onlar gibi kendimizi savunmak zorunda kalacağız. Yutandaki sebepten ötürü sultanın bize tanımış olduğu vakti en iyi şekilde değerlendirmek zorundayız. Önderimiz ismaili davasını baştan sona yeniden düzenledi. Her mümin çelik gibi bir askerdir. Ve her asker aynı zamanda müminlerin en ateşlisidir. Fakat efendimiz en önemli tedbir olarak fedai okulunun kurulmasını görmektedir. Bu okul her türlü fedakarlığa hazır olan seçkin bir grup yetiştirecektir. Bu müessesenin gerçek anlam ve önemini kavramanız için, zaman daha çok erken. Efendimizin adına size sadece tek bir şey söyleyebilirim: Selçukluların soy kütüğünü devirecek olan baltanın bilenmesi yakında sona erecektir. îlk darbenin işitileceği zaman belki de çok yakın artık. Reye kadar uzanan bütün bölge davamıza katıldı. Ve Huzistan'a gönderdiğimiz habercilerin söyledikleri bizi yanıltmıyorsa, Büyük Daî Hüseyin Alkeyni Selçuklulara karşı genel bir ayaklanmanın hazırlığını yapmaktadır. İşte o an bizim harekete geçme işaretimiz olacaktır. Elbette ki bu hemen yarın gerçekleşmeyecektir. Ve böylece hürmetli daîler ve hürmetli liderler, sizden bugüne dek yaptığınız gibi bizimle beraber çalışmaya devam etmenizi istiyorum. Başka bir ifadeyle davamız için tek tek bile olsa, insan kazanmaya çalışın! Yapmamız gereken işte budur."

Konuşmasına monoton bir ses tonu ile başlayan Ebu Ali sonlara doğru epey heyecanlanmıştı. Elini kolunu sallayarak orada toplananlara ateşli bir şekilde hitap ediyordu. Nihayet ayağa kalkarak kendisini dinleyen grubun ortasına dikildi.

"Dostlarım!" diye devam etti. "Seyduna sizlere özellikle bir tavsiyede bulunmamı istedi. Sakın ola ki başarılarınızın gözlerinizi kamaştırmasına müsaade etmeyin. Şu anda her şeye ve herkese ihtiyacımız vardır. Sayımızın çokluğuna bakıp şuna buna ne ihtiyacımız var ki diye düşünmemelisiniz. Hele insanların fakir ve güçsüz olmalarını bahane etmeyin hiç! Teker teker çevrenizdeki tüm insanlara giderek, onları davamız için kazanmaya çalışın. Zahmetten kaçınmayın! Belki de son ikna ettiğiniz adam terazinin kefesini lehimize çevirecek olandır. Yapmamız gereken şeylerden en önemlisi, çevremizde güven uyandırmaktır. Ve bunu yaparken keskin zekânızı kullanın.- İnançlı müminlere elinizde Kuran ile yaklaşın. Her yerde Selçukluların Bağdat halifesinin sarayını zapt etmelerinden beri, dinin ne kadar aşağılanmakta olduğunu ve bizzat halifenin Selçukluların elinde bir oyuncak olduğunu anlatın. Eğer

Kahire imamının yabancı hırsızın teki olduğuna inanan birisi ile karşılaşacak olursanız, onu yumuşatmaya çalışın ve Bağdat halifesinin durumunun daha iyi olmadığını söyleyin ona. Ali'ye inanan veya hiç olmazsa sempati besleyen birisi ile karşılaşacak olursanız, işiniz daha da kolay olacaktır. Eğer bu adam İranlı ataları ile gurur duyuyorsa, hareketimizin Mısır yönetimine karşı tavır aldığı konusunda ısrar edebilirsiniz. Eğer başka birisi haksızlığa veya aşağılanmaya maruz kalmışsa, ona tüm bu kötü muamelelerin Mısır Fatımîlerinin kuciretinîn buraya dek uzanması ile son bulacağını söyleyin. Eğer gizlice veya açıkça Kuran veya dini konular ile alay etmeye cesaret eden zeki bir adam ile tanışırsanız, ona ismailî hareketinin düşünce özgürlüğüne önem verdiğini belirtmeyi ihmal etmeyin. Yedi İmam hikayesinin palavradan ibaret olduğunu ve bunun sadece cahil kitleleri kandırmak için uydurulmuş bir masal olduğunu söyleyin ona. Herkese kişiliğine uygun biçimde davranın ve insanları yavaş yavaş kurulu düzeni sorgulamaya yöneltin.

insanlan korkutmaktan özellikle kaçının. Kendinizi mümkün olduğu kadar alçakgönüllü ve azla yetinen kişiler olarak tanıtmaya gayret edin. Bulunduğunuz yerin gelenek ve göreneklerine saygı gösterin ve karşınızdakileri kazanmak için bazı fedakârlıklar yapmaktan kaçınmayın. Sizi dinleyen her insan, sizin çok akıllı ve tecrübeli olduğunuzu kabul etmeli ve buna rağmen ona değer verdiğinizin de farkında olduğunu anlamalı.

Kısacası yapmanız gereken en önemli şey, insanlan hak yoluna döndürmek olmalıdır. İnsanlara yeteri kadar güven telkin ettikten sonra, planın ikinci bölümünü uygulamaya koyabilirsiniz. Güvenini kazandığınız kişiye, kendinizin dünya üzerinde doğruluğu ve hakikati tesis ederek, yabancı işgalciler ile hesaplaşmak isteyen bir tarikata üye okluğunuzu anlatın. Onunla hararetli tartışmalara girin, merakını körükleyin, kendinizi gizemli ve sır dolu birisi olarak göstermeye gayret edin, ta ki kafası tamamen karışana kadar. Ondan sonra kendisinden şimdi duyacaklarını asla kimseye, söylememesi konusunda yemin etmesini isteyerek, yedi imamın hikâyesini anlatın ona. Eğer Kuran'a inanıyorsa bu inancını sarsmaya çalışın, davamızdan ve sultana saldırmak için hazır bekleyen seçkin savaşçı(arımızdan bahsedin. Sonra da onu yeni yeminler etmesi için zorlayın. Alamut kalesinde büyük bir peygamber bulunduğunu ve binlerce ama binlerce müminin onun emrinde olduğunu şaşaalı sözlerle anlatın ve kendisinin de bu kutsal görev için hazırlanması gerektiğini söyleyin. Maddi durumu iyi ise ondan büyük miktarda para tahsil edin ki kendisini davamıza katılmaya mecbur hissetsin. Çünkü tecrübe göstermiştir ki insanlar para ödedikleri işlere daha bağlı kalmaktadırlar. Onlardan aldığınız bu paralardan azar azar fakir müminlere dağıtın. Fakat dizginlerini elinizde tutmak için, bu dağıtma işini mümkün olduğunca uzun aralıklarla yapın. Ve bu paranın sadece bir ön ödeme olduğunu, sonradan Büyük Önder'in kendilerine bağlılıktan karşılığında çok daha büyük meblağlar ödeyeceğini belirtin. Bir adamı avucunuzun içine aldığınız zaman aıtık ağınızı örebilirsiniz. Yeminlerini bozması durumunda çarptırılacağı tüyler ürpertici cezalan anlatın ona; önderimizin basit yaşamını ve etrafında gerçekleşen mucizeleri tasavvur etmesini sağlayın. Ve bu insanların yaşadığı yerlere tekrar tekrar gitmeyi asla ihmal etmeyin, iplerinin avcunuzdan kaçmasına müsaade etmeyin. Önderimizin her zaman söylediği gibi, bütün insanlar davamıza hizmet edecek kadar değerlidirler."

Dailer konuşmayı büyük bir dikkatle dinlemişlerdi. Ebu Ali bakışlarını zaman zaman daîierden birisinin üzerine dikerek, sanki onunla teke tek bir görüşme yapıyormuş gibi davranıyordu.

"Şimdi veya asla!" diye bağırdı sözlerine son verirken. "Kendimize edindiğimiz şiar şudur: Ruhların avcısı olmalıyız! Efendimiz sizleri buraya bu nedenle çağırdı ve emirlerini yerine getirmeniz için tekrar tüm dünyaya gönderecek! Hiçbir şeyden korkmayın; çünkü arkanızda teşkilatımızın, müminlerimizin ve askerlerimizin gücü vardır!"

Yaptığı bir işaret üzerine salona içi altın dolu bir sandık getirildi. Abdülıneiîk parayı tek tek dağıtmaya başladı, bu arada elindeki kalın deftere kime ne kadar verildiğini titizlikle kaydediyordu.

"Bundan sonra" diye ilan etti Ebu Ali "hepinize belli bir maaş bağlanacak. Fakat bu maaşın tutarının bağlılığınıza, çalışmanıza ve kazandığınız başarılara bağlı olduğunu unutmayın."

Sonra da liderler kendi özel isteklerini dile getirmeye başladılar. Birinin bakmakla yükümlü olduğu bir sürü karısı ve çocuğu vardı, bir diğerinin de uzun bir yolu aşması gerekiyordu. Bir üçüncüsü ise buraya kadar gelememiş olan bir arkadaşına tahsis edilmiş olan parayı almak istiyordu, dördüncüsü ise çok fakir bir bölgede ikâmet etmekteydi.

Sadece Huzistan bölgesinde hüküm sürmekte olan Büyük Daî Hüseyin Alkeyni'nin elçisi ne kendisi ne de efendisi için bir şey talep etmişti. Aksine yanında getirdiği içi altın dolu olan üç büyük keseyi Ebu Ali'ye sundu.

"İşte! Örnek almanız gereken bir insan!" diye bağırdı Ebu Ali ve eli açık elçiyi tüm kalbiyle kucakladı.

"Kervan soygunculuğu iyi bir meslek olsa gerek" diye homurdandı El-Hekim ve Daî Zarahrui'ye anlamlı anlamlı göz kırptı. Türkistan'dan gelen kervanların Daî Hüseyin tarafından sık sık soyulduğunu duymuştu. Söylendiğine göre bu işi Büyük Önderin himayesinde, hiç olmazsa izniyle yapıyordu. Gerçekten de Hasan İbni Sabbah tarikatını ayakta tutmak için bu yöntemin uygulanmasına izin veriyordu.

Paranın tümü dağıtılıp bittikten sonra ev sahipleri misafirlerine et kızartması ve leziz şaraplar ikram ettiler. Bu arada herkes özel konuşmalara dalmıştı bile. Karşılıklı olarak birbirlerine dertlerini ve tasalarını anlatıyorlardı. Bir kısmının Ismailî davasına olan inancı neredeyse yok olmuştu. Sonunda da aile meseleleri görüşülmeye başlandı. Kimisinin Alamut'ta bir oğlu, kimisinin de kızı vardı. Evlilik işlemlerinin düzenlenmesi gerekiyordu ve düğün masrafları üzerinde ateşli tartışmalara başlamışlardı bile...

Eski dosttan ile yaptıkları bu konuşmalarda, Büyük Önder'in dedikodusu da yapılıyordu elbette, iki kızı, Hatice ve Fatma, Ebu Soraka'nın gözetimi altında hareme kapatılmışlardı. İlki on üç, ikincisi ise henüz on bir yaşlarındaydı. Hasan onları Ebu Soraka'ya teslim ettiğinden beri ne yanına çağırmış, ne de durumları hakkında bilgi edinme ihtiyacı hissetmişti. Ebu Soraka Huzistan elçisine, kızların daha babalarının ismini duyar duymaz titremeye başladıklarını anlatmaktaydı. Bu tür bir ilişkiyi doğru bulmadığını da açık söylüyordu. Çünkü kendisi son derece şefkatli bir babaydı. Onun dışında hiç kimse Hasanın kadınları hakkında en ufak bir bilgi kırıntısına bile sahip değildi. Kulaktan kuktğa onlann da sarayın duvarlan içinde oturdukları fısıldanmaktaydı sadece. Buna karşılık Huzistan elçisi dinlemek isteyen herkese, Büyük Önder'in öz oğlu Hüseyin'in, Hüseyin Alkeyni tarafından zapt ediien kalelerden biri olan Zur Gumbadan'da oturmakta olduğunu anlatıyordu. Orada bizzat babasının emri ile sıradan bir asker olarak hizmet ediyordu, çünkü babasına karşı gelme suçunu işlemişti!

"Çocuk gerçekten de bir yaban kedisi kadar vahşi" diye ilave etti elçi. "Fakat babası ben olsaydım, onu yanımda alıkoyardım. inanın bana eğer Hasan çocuğu yanında tutsaydı, hiç olmazsa onu hizaya getirmek için bir şeyler yapmaya çalışırdı. Bunu yapmak yerine çocuğun kötü şartlarda yaşayarak aşağılanmasına neden oluyor. Çocuğun kötü mizacı de giderek bozuluyor tabii..."

Misafirler üç gün daha Alamut'ta konakladılar; dördüncü günde memleketlerine geri dönmek üzere hepsi birden yola koyuldular. Kaledeki yaşam da nomrtal seyrine girdi, ta ki beklenmedik bir ziyaretçi gelene kadar...

V

Altmış yaşlarında gözüken yaşlı bir adam, yanındaki on beş kişilik refakatçi birliği ile kaleye giden geçidin kapısına dikildiği vakit, güzel bir yaz günü kendisini olanca sıcaklığıyla hissettirmekteydi. Kapı muhafızları kendisini durdurarak kim olduğunu ve ne istediğini sordular. Yaşlı adam ismini söyledi. İsfahan kalesinin eski reisi Ebu Fazıl Lumbani'nin ta kendisiydi ve Reyden geliyordu. Şimdiki komutan tarafından Büyük önder'e son derece önemli bir haber iletmekle görevlendirilmişti. Nöbetçi subay atını dörtnala kaleye sürerek gelen ziyaretçiyi üstlerine haber verdi.

ikindi namaz vaktiydi. Toplanma borusu çaldığı esnada talebeler öğlen dinlenmesine çekilmişlerdi. Aceleyle sandallarını bağladılar, cüppelerini giydiler, silahlarını kuşanarak avluya koşturdular. Yüzbaşı Minuçehr, Daî Ebu Soraka, Daî ibrahim ve Daî Abdülmelik onlan at üzerinde bekliyorlardı bile. Genç adamlara at bin emri verildi.

"Bir şeyler oluyor" diye fısıldadı Süleyman yanındaki arkadaşına. Burun kanatlan heyecanla açılıp kapanıyor, gözlerinden alevler fışkınyordu.

Bu arada Ebu Ali de diğerlerinin yanına gelerek uzun tüylü küçük kır atma binmişti. Çarpık bacakları atın sağrısını kuvvetle sarmışlardı, dörtnala talebelerin yanına giderek onlara hitap etti:

"Delikanlılar! Az sonra efendimizin yakın arkadaşı olan önemli bir adamı tanıma bahtiyarlığına erişeceksiniz. Bu adam efendimizi dört ay baş vezirin takibatından .saklayarak kendisini büyük bir tehlikeye atmış olan İsfahan eski reisi Ebu Fazıl dır. Onu değerine iâyık bir şekilde karşılayın ve davamıza olan büyük faydalarını göz önünde bulundurarak hizmet edin."

Atını mahmuzladı ve bir çırpıda uçurumun üzerindeki tahta köprüyü aşıverdi.

Ebu Fazıl beklemekten sıkılmıştı. Geçide doğru öfkeli bakışlar fırlatıyordu. Atı da huysuzlanmaya başlamıştı, sanki efendisinin kızdığını anlamıştı. Nihayet boğazdan bir grup süvari çıktı. Süvarilerin lideri Ebu Ali'yi hemen tanımıştı yaşlı adam. Eski arkadaştılar. Atlarını dörtnala birbirlerinin üzerine sürdüler. Kucaklaşmak için attan inerek vakit kaybetmeye gerek görmemişlerdi.

"Alamut kalesinde seni ilk karşılayan olmaktan büyük sevinç duyuyorum!" dedi Ebu Ali ona.

"Teşekkür ederim, ben de sevinçliyim" diye cevap verdi Ebu Fazıl - ama sesinde hafif bir hoşnutsuzluk sezinleniyordu. "Fakat görüyorum ki hiç de aceleci değilsiniz. Eskiden ben başkalarını bekletirdim kapımda. Nasıldı o deyiş? Bugün sana, yann bana..."

Ebu Ali arkadaşının iğneli laflarına sadece güldü. "Evet zaman değişiyor" diye karşılık verdi. "Ama kızmana gerek yok eski dostum. Sadece sana lâyık bir karşılama töreni hazırlamak istemiştim."

Ebu Fazıl bu özrü kabul etti. Gümüş renkli güzel sakalını sıvazlayarak diğer daîlerin elini sıktı ve Minuçehr'i selamladı.

Yüzbaşının bir emri üzerine talebeler kusursuz bir düzen içinde, ziyaretçilerin az üzerinde bulunan avluda yerlerini aldılar. Ve yerlerini alır almaz yıldırım hızıyla önce iki gruba ayrıldılar, sonra çil yavrusu gibi dört bir yana dağılıverdiler. Keskin bir ıslık sesi duyulması üzerine talebeler bir anda toplanarak tekrar kusursuz bir düzene girdiler. Aniden yüksek bir haykırış işitiidi, talebeler bir daha iki ayrı grup oluşturarak birbirlerine mızraklan ile dörtnala saldırdılar. Gerçek bir düşman İle mücadele ediyorlardı sanki. Ama birbirlerinin yanından kayıp geçtiler, son bir kere toplanarak atlarını tek sıra halinde çıkış noktasına sürdüler.

"Müthiş gençler! Bu ne disiplin!" diye bağırdı Ebu Fazıl tüm içtenliğiyle. "İtiraf etmeliyim ki onlan savaş alanına göreceğimi düşünmek bile soğuk terler dökmeme neden oluyor. Tebrik ederim!"

Ebu Ali hoşnutlukla gülümsedi.

"Bu gördüklerin daha ne ki eski dostum!" dedi ona. "Dur bakalım hele bir kaleye çıkalım da..."

Bağırarak bir emir verdi. Hep beraber atlarını kaleye doğru sürdüler.

Kaleye ulaştıktan zaman Yüzbaşı Minuçehr talebelerine Ebu Fazıl'ın refakatçileri ve adarı ile ilgilenmeleri emrini verdikten sonra onlardan ayrılarak misafirlerin yanına gitti.

Yol boyunca Ebu Fazıl kale hakkında bilgi almış, insanların ve hayvanların sayıları onu hayrete düşürmüştü.

"Görüyorum ki burası gerçek bir ordugâh sevgili dostum! Ben bir peygamber ile karşılaşacağımı düşünüyordum ama anlaşılan karşımda gerçek bir ordu komutanı var... şuraya bak! Bu müthiş şeylerin eski arkadaşım İbni Sabbah'ın eseri olduğuna bir türlü inanamıyorum."

"Burada seni birçok sürprizin beklediğini söylememiş miydim?" Büyük Daî güldü. "Aşağı yukarı üç yüz kişiyiz bu kalede. Ama gördüğün gibi çok iyi eğitilmiş askerlere sahibiz. Yiyecek, içecek ve malzeme sorunumuz ise hiç yok. Civardaki kaleler de davamızın ateşi ile yanıp tutuşuyorlar. Bir işaretimiz ile bize. iki yüz asker yollamaya hazır hepsi de. Dediğim gibi bütün çevre bizim tarafım ızda ve tehlike durumunda kaleye bir anda bin beş yüz adam toplayabiliriz."

"Her şeye rağmen az bir sayı, çok az" diye homurdandı Ebu Fazıl.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu bir avuç ieşker ile sultanın ordusuna karşı koyabileceğine inanmıyorsun değil mi?"

"Tabii ki inanıyoruz buna, hem de nasıl! Fakat bu aralar bizi tehdit eden bir tehlike yok nasıl olsa öyle değil mi?"

Ebu Fazıl başını eğdi.

"Bu konuyu Seyduna ile görüşeceğim."

Dailer birbirlerine baktılar. Nihayet üst terasa çıkabilmişlerdi.

Ellerinde ağır gürzler taşıyan rnuhafîzlann arasından Büyük Önder'in köşküne girdiler.

Diğer ileri gelenler kendilerini kabul salonunda bekliyorlardı. Ebu Fazıl boş yere onların arasında eski arkadaşını aradı.

İbni Sabbah nerede?" diye sordu?

Ebu Ali sakalını kaşıdı:

Şimdi gedip senin ziyaretini bildireceğim kendisine. Bu arada lütfen rahatına bak."

Ebu Fazıl arkasından bağırırken gözden uzaklaştı:

"Bu yolculuğu eğlence olsun diye yapmadığımı söyle ona. Kumandan Metsufer'den önemli bir haber getirdim! İleride beni beklettiği her an için büyük pişmanlık duyacak!"

Hoşnutsuzlukla kuş tüyü yastıkların içine gömüldü. Diğer daîler de etrafına oturdular. Bu arada hizmetkârlar misafirleri ile ilgilenerek, çeşitli ikramlarda bulunuyorlardı.

"Gören de ondan bir şey isteyeceğimi sanacak" diye mınldandı kendi kendine.

"Bu kadar öfkelenme hürmetli daî" Ebu Soraka onu yatıştırmaya çalıştı. "Aiamut'ta işler artık bu şekilde yürüyor."

"Büyük önder Alamut'a yerleştiğinden beri odasını sadece bir kere terk etti" diye açıkladı İbrahim. "Haftalardan beri Büyük Daîler dışında kimse ile görüşmüyor."

"Bunları biliyorum" diye sözünü kesti Ebu Fazıl. "İsfahan'da ben de adam etmek istediklerimi kapımda bekletirdim. Ama kapım arkadaşlarıma her zaman ardına kadar açıktı! Bu konuda ibni Sabbah'a söyleyecek bir çift lafım var..."

"Hürmetli reis, efendimiz baş vezir tarafından aranmakta iken, senin onu dört ay boyunca saklamış olduğunu duyduk" diye kurnazca lafa karıştı Yunanlı.

Reis kahkahalarla güldü.

"Peki onun deli olduğunu düşündüğümü de söylediler~m* «-na? Zaten benim yerime başkası olsa, ne düşüneceğini bilmek isterdim doğrusu!"

"Ben duymuştum." Ebu Soraka bunu eklemeyi uygun bulmuştu. "Ama doğrusunu isterseniz olayların nasıl geliştiğini tam ola rak ben de bilmiyorum."

"Ah! Demek olaylann nasıl gelişmiş olduğunu bilmiyorsun! Eğer ilgileniyorsanız, size bunu anlatabilirim" dedi eski reis.

Daîlerin hepsi birden harekete geçerek Ebu Fazıl'in altına birkaç tane daha yastık yerleştirdiler. Sonra da binbir türlü saygı gösterisi ile yaşlı adamın çevresine yerleştiler.

Sözlerine başlarken, lüzumundan biraz fazla öksürerek boğazını temizledi:

"ibni Sabbah ile ben yıllardan teri görüşmüyoruz. Her şey onun bu geçen süre sarfında oldukça değişmiş olduğuna işaret ediyor. Fakat eskiden, onunla yeni tanıştığım samanlar, tasavvur edemeyeceğiniz kadar şakacı bir adamdı. Sultanın canı sıkıldığı zaman yaptığı bir tek espri, ortamın aniden neşelenmesini sağlı yordu. Baş vezirin onu kıskanmasını pek de yadırgamamak gerek aslında! Ondan kurtulmak için elinden geleni ardına koymayacağı ta başından belli olmuştu. Neyse ki Masan Mısır'a kaçmaya muvaffak oldu, bir sene sonra adı sarayda çoktan unutulmuştu bile - baş vezir haricinde elbette, çünkü haklı olarak Hasanın intikam almasından korkuyordu. Onun Mısın terk ettiğini öğrendiği zaman, tüm casuslarını saklanmakta olduğu yeri bulmaları ve onu öldürmeleri için görevlendirdi. Fakat sanki yer yarılmıştı da Hasan içine girmişti. Sonra günün birinde ben evimde dinlenirken odamın kapısını örten perde açıldı ve içeri heybetli bir şeyh girdi. Üzerinde kaim bîr kışlık cüppe vardı ve üşüdüğü için ona sıkı sıkı sarılmıştı. O kadar korkmuştum ki az kalsın yüreğime İnecekti. Tekrar kendime geldiğimde hizmetkârlarıma seslendim: 'Buraya gelin aptallar! Bu adamı evime hanginiz aldınız?' Fakat o anda adam suratını ör ten yakasını indirdi ve karşımda eski dostum Hasan'ın neşeli çehresini göldüm. Bir mucize eseri olarak kanlı canlı karşımda duruyordu. Asıl o zaman titremeye başlamıştım. Aceleyle odamın kapısını örten perdeleri çektim. Çıldırdın mı sen?' diye çıkıştım ona. Baş vezirin yüzlerce adamının peşinde olmalarına rağmen, İsfahan'da sürtüyorsun. Bu da yetmezmiş gibi, önceden haber vermeden saygıdeğer bir Müslüman'ın evine girip onu da tehlikeye orsun!' Her zaman yaptığı gibi gülümseyerek babacan bir tavırla omuzlarıma vurdu. 'Hadi, hadi dostum!' dedi. 'Saraydayken birçok arkadaşım vardı. Fakat gözden düştüğümden beri tüm kapılar suratıma kapanıyor!' Ne yapabilirdim ki? Ona evimde kalmasın! teklif ettim - ama kimsenin onun varlığından haberdar olması için de azami çaba sarf ediyordum. Vaktinin çoğunu odasında geçirmek zorunda kalıyordu ama sabrı sonsuzdu. Sürekli olarak

ya bir kağıda bir şeyler çiziktiriyor ya da hayaller kuruyordu. Ne zaman onu ziyaret etsem, bıkıp usanmadan kurduğu hayalleri anlatıyordu bana.

Fakat bir keresinde beni derinden etkileyen bîr cümle çıktı ağzından: işin garibi bu cümleyi de her zaman kullandığı o alaycı ve şakacı ses tonu ile söylemişti. Söylediğini doğru olarak kabul etmek işime gelmediğinden, devamlı yaptığım üzere bu cümlesini de gülerek ve şakaya alarak geçiştirmek istedim. Fakat o konuşmaya devam ediyordu: 'Sevgili dostum! Bana canımı emanet edebileceğim üç güvenilir adam verseler, bir yıldan kısa bir sürede sultanı devirir ve devletini de yıkanrn.' Nefessiz kalana kadar güldüm. Ama o son derece ciddiydi. Beni omuzlarımdan yakaladı ve gözlerimin ta içine o kadar delici bakışlar fırlattı ki sırtımın ürperdiğini hissettim. Devam etti sonra: Ciddiyim, Reis Ebu Fazıl Lumbani, hem de hiç olmadığım kadar ciddiyim!' Geriye çekilerek ona baktım. Sanki odanın içinde dokuzuncu mucize gerçekleşmişti. Düşünün, adamın biri, kim olduğu önemli değil, bana sınırları Antakya dan Hindistan'a, Bağdat'tan Karadeniz'e uzanan bir imparatorluğu iki-üç adam ile bir seneden krsa bir sürede yıkabileceğini söylüyor! Söyleyin bana, benim yerimde olsanız, sizler de şaşkınlıktan ağzınızı beş karış açmaz mıydınız? Bir an için, yalnız ve tehlikelerle dolu yaşamı yüzünden aklını kaçırdığını sandım. Birkaç kelime ile onu yatıştırdım ve odama çekildim. Hemen bir hekim çağırtarak deliliğe karşı bir ilaç hazırlamasını istedim. Birçok kez de içinneye çalıştım ona bunu. Ama o her defasında ilacı içmeyi reddetti. Artık bana güveni kalmadığını anlamıştım."

Bu hikâye salondaki adamları oldukça neşelendirmişti.

"Masal gibi bir macera!" diye bağırdı Yunanlı. 'Tam da ona göre!"

"Peki ya Hasan'ın sözleri hakkında bugün ne düşünüyorsun hürmetli reis?" diye bilmek istedi Ebu Soraka.

"Korkarım ki çok, ama çok ciddiydi!" dedi Ebu Fazıl. Yüzü kararmıştı.

Ve odada bulunan herkese uzun süre dik dik baktı.

Ebu Ali tekrar salona girer girmez doğruca misafire yöneldi:

"Gel! İbni Sabbah seni bekliyor."

t

Reis yavaş hareketlerle ayağa kalktı, hafif bir baş hareketi ile oradakileri selamladı ve Büyük Daî'nin peşi sıra gitmeye başladı.

Uçsuz bucaksız bir koridorda yürüyorlardı. Her köşe başında dev gibi zenciler nöbet tutuyordu; ellerinde haşmetli gürzler vardı Nihayet kulenin tepesine çıkan bir döner merdivene ulaştılar ve ağır ağır çıkmaya başladılar.

"Ibni Sabbah kulenin en tepesinde mi oturuyor yoksa?" diye sordu Ebu Fazıl. Bir yandan da lanetler okuyarak elinin tersiyle alnındaki terleri siliyordu.

"Bildin hürmetli reis!"

Merdiven giderek daha da daralıyor ve dikleşiyordu. Reisin nefesi ise giderek daha çok tıkanmaya başlamıştı.

"Biraz duralım" dedi ona "artık o kadar genç değilim."

Kısa bir mola verdiler. Yaşlı reis biraz dinlendikten sonra tekrar merdiveni çıkmaya başladılar, fakat Ebu Fazıl tekrar homurdanmaya başlamıştı:

"Babamın sakalı adına! Bu lanet olası merdivenin sonu asla gelmeyecek mi? İhtiyar tilki sırf bize eziyet olsun diye yuvasını bu kadar yükseğe kurdu değil mi?!"

Ebu Ali içinden güldü. Nihayet merdivenin sonuna ulaştıklannda İhtiyar reis soluk soluğa kalmıştı. Başını önüne çok fazla eğmişti, o nedenle merdivenin sonunda dikilerek odalara giriş çıkışı kontrol eden muhafızı göremedi. Son basamağı çıktığı anda az kalsın kafasıyla önünde yükselen iki çıplak siyah bacağa çarpacaktı. Şaşırarak başını kaldırdı. Bir anda irkilerek arkaya doğru sıçradı. Ebu Ali arkasından yetişerek yaşlı adamı tuttu, yoksa aşağı düşmesi işten bîe değildi. Yarı çıplak dev bir zenci bronz bir heykel gibi dikiliyordu önlerinde. Pençesindeki gürz o kadar ağırdı ki reis onu iki eliyle bile yerinden kırnıldatarnazdı. Ebu Fazıl kıpırdamadan duran muhafızın etrafından kuşkuyla dolaştı. Koridorda bir kez daha başını çevirip ardına bakınca, zencinin kendisini izleyen bakışlarıyla karşılaştı. Hiç de dostça değildi bu bakışlar doğrusu!

"Hayatım boyunca bu kadar iyi korunan bir kral veya sultan gördüğümü hatırlamıyorum" diye hırladı misafir. "Doğrusu bu Afrikalı ve gürzü hiç de hoş bir karşılama değil..."

"Kahire halifesi Hasan'a bu hadımlardan tüm bir koğuş dolusu hediye etti" diye açıkladı Ebu Ali. "Gelmiş geçmiş en güvenilir muhafızlardır onlar."

"Alamut bana göre bir yer değil" diye sızlandı reis. "Hele bu yaşımdan sonra..."

Bir kapının önünde durdular. Kapıdaki muhafız az öncekine ikiz kardeşi kadar benziyordu. Ebu Ali birkaç kelime mırıldandı dev zenci bunun üzerine kapıyı örten perdeyi yana çekti.

Basit döşenmiş bir odaya girdiler. Büyük Dal hafifçe öksürdü. Duvarda asılı bir halının arkasında bir şeyler kımıldadı. Kalın kumaş, görünmeyen eller tarafından kaldırılmıştı. Ortaya çıkan gizli kapıda Ismailılerin Büyük Önder'i belirdi: Hasan Ibni Sabbah. Gözleri sevinçle parlıyordu. Hızla eski dostuna yaklaştı ve kuvvetle elini sıktı.

"Şuraya bak! İsfahan'daki ev sahibim! Bu defa yanında delilik ilacı getirmediğini umarım."

Sıcak bir gülümsemeyle iki ihtiyarın odaya girmelerine izin verdi.

Şimdi daha iyi döşenmiş bir odada bulunuyorlardı. Sanki bir âlimin odasıydı burası. Duvarlardaki raflar kitaplarla doluydu; her tarafta üzeri yazılı kâğıtlar göze çarpıyordu. Zemin ise halılarla kaplıydı. Sağda solda çeşitli astronomi aletleri, ölçüm aletleri ve hesap makineleri, kağıt ve kaiemier, bir mürekkep fıçısı, kısacası derin bir âtimin ihtiyaç duyacağı tüm malzeme karmakarışık bir şekilde etrafa yayılmıştı. Yaşlı reis hayretle çevresine bakındı. Aşağıda gördüğü basit kale ile şu anda gördükleri arasında bir ilişki kurmak istediyse de başarılı olamadı.

"Yoksa gerçekten de bana delilik ilacı getirdin mi?" diye şakalaştı Hasan ve gülerek sakalını okşadı. Birkaç gri tel hariç simsiyahtı sakalı. "Hangi ulvî amacın seni dünyanın bu ucuna attığını sorabilir miyim?"

"Doğrusunu istersen artık delilik ilacına ihtiyacın kalmadığını düşünmeye başladım" dedi yaşlı reis bir süre sonra. "Fakat Mutsufer sana bir kötü haber yolladı: sultanın emri üzerine Emir Arslaıv taş otuz bin kişilik bir ordu ile Hemedan'dan yola çıktı. Hedefleri ise Alamut. Türklerin süvari birlikleri birkaç gün içerisinde Rud-

bar'a ulaşmış olacak. Kalenin surlannın dibine ulaşmaları ise fazla uzun sürmez."

Hasan ve Ebu Ali bir ^n için göz göze geldiler.

"Şimdiden mi?" dedi ibni Sabbah düşünceli bir sesle. "Bu kadar çabuk harekete geçmelerini beklemiyordum. Belli ki sarayda değişen bir şeyler var..."

Arkadaşını köşede duran yastıklara buyur etti. Kendisi de yanına oturarak düşünmeye başladı.

"Bildiğim her şeyi anlatacağım sana" diye devam etti Ebu Fazıl. "Kaieyi mümkün olduğu kadar çabuk boşaltman gerektiğini kabul etmelisin."

Hasan sükûnetini bozmadı. Reis göz ucuyla onu süzüyordu. Altmış yaşında olmasına rağmen, yaşını kesinlikle göstermiyordu Hasan. Vücudu gençliğinin kıvraklığını muhafaza edebilmişti. Yüzünün rengi canlıydı ve gözleri hâla gençliğinin zeki ve delici bakışlarına sahipti. Bunların dışında dikkat çekici bir özelliği yoktu. Orta boylu, normal yapılı bir adamdı: Ne şişman, ne de zayıf. Düz ve uzun bir burun ile dolgun dudaklara sahipti. Genelde yüksek bir sesle, alaycı ve dobra dobra konuşuyordu. Fakat düşünürken bambaşka bir insan olup. çıkıyordu: Gözleri donuklaşıyor, yüz hatları soğuk, hatta katı bir ifadeye bürünüyordu. Sanki görünmeyen bir varlığı inceler gibiydi. Ona inananlarda istemeden de olsa korku uyandırdığı muhakkaktı.

Genel olarak yakışıklı bir adamdı - ama bu tür özelliklerini kendi amaçlan doğrultusunda ön plana çıkarmayı sevmiyordu.

Alnını kırıştırarak misafirine döndü: "Başka neler söyleyeceksin? Seni dinliyorum."

"Eğer şimdiye dek duymadıysan" diye devam etti reis "benden duymuş ol. Eski düşmanın Nizam ül-Mülk attık baş vezir değil."

Hasan ayağa fırladı. Tir tir titriyordu.

"Neler söylüyorsun?" diye bağırdı. Kulaklarına inanamıyordu.

"Sultan Nizam ül-Mülk'ü görevden aldı ve yerine geçici olarak Hanı.n Sultan'ın muhasibini atadı."

"Tac ül-Mülk mü?" dedi Ebu Ali sevinerek. "O bizim müttefikimizdir."

' Artık değil. Hamm Sultan oğlunu meşru yollardan tahta geçirmeyi aklına koymuş."

"ihanet!" diye hırladı Büyük Daî.

Hasan sessizce düşünmeye devam ediyordu. Yere eğilerek parmağı ile halının üzerine daireler çizmeye başladı. Diğer iki adam tek kelime etmeden onu izliyorlardı. Efendilerinin konuşmaya başlamasını beklemekteydiler.

"Eğer Hanım Sultan'ın muhasibi gerçekten de Nizam üi-Mülk'ün yerine geçtiyse" dedi Hasan sonunda "saraydaki durumumuz köklü bir değişikliğe uğradı demektir. Bu da hesaplarımı allak bullak ediyor. Bahara kadar bizi rahat bırakacaklarını düşünüyordum. O zamana dek hazırlıklanmı tamamlamış olurdum. Oysa şimdi çalışrnalanmızı acilen hızlandırmalıyız."

"En önemlisini unuttum" dedi yaşlı reis. "Nizam ül-Mülk vezir olarak kalmayı becerdi. Fakat sultan en kısa sürede İsmaililiğin kökünü kazımasını kesin bir dille emretti ona!"

"Ölüm-kalım savaşı anlamına geliyor bu!" dedi Ebu Ali boğuk bir sesle. "Sabık baş vezir artık sürüyü parçalaması İstenen bir kurt."

"Ama biz koyun değiliz." Hasan güldü - görünüşe göre bir çözüm yolu bulmuştu, çünkü eski neşesine kavuşmuştu tekrar. "Acilen önlemler almak zorundayız" dîye devam etti. "Metsufer ne düşünüyor? Bize yardım edecek mi?"

"Alınacak bütün tedbirleri inceden inceye düşündük" diye cevap verdi Ebu Fazıl. "Sana değer veriyorum ve Türk süvarilerinin geri çekildiğini fark etmemeleri için elimden geleni yapacağım. Sultanın ofdusunun büyüklüğü karşısında geri çekilmekten başka bir şey gelmez elinden."

"Anlıyorum, anlıyorum" diye mırıldandı Hasan. Eski muzip gülümsemesi tekrar dudaklarına yerleşti ve gözlerinde bir ateş yanmaya başladı. "Peki efendi hazretleri nereye çekilmemi tavsiye buyuruyorlar?"

"Bütün imkânları tek tek gözden geçirdik" dedi yaşlı reis. Hasan'ın alaycı gülümsemesini fark etmemiş gibi davranıyordu. "En uygunları olarak şunları tespit ettik: İlk olarak, senin için kestirme olan yolu izleyerek, vahşi Kürtlerin ülkesinden Bizans'a geçmek.

Oradan da Mısır'a gidebilirsin. Mutsufer sana uzun olanını tavsiye ediyor, yani doğu yolunu. Meıv veya Nişapur'a çekilerek güçlerini Hüseyin Alkeyni'nin güçleri ile birleştirebilirsin. Oradan Kabil'e giderek sana sığınma hakkı tanıyacak birisini bulmak, çok kolay olacaktır nasıl olsa."

"Gerçekten de harika bir plan" dedi Hasan gülerek. "Peki ya birliklerim sultanın süvarileri önünde yeteri kadar hızlı davranamayıp geri çekilemezlerde?"

"Bunu da düşündük elbette" dedi reis ve Hasana biraz daha yaklaştı. "Eğer bütün bu insanlarla beraber yola çıkmak sana çok riskli geliyorsa, Mutsufer sana ve arkadaşlarının tümüne sığınma hakkı veriyor. Zaten beni özellikle bunun için gönderdi buraya."

"Mutsufer akıllı bir adam ve bana gösterdiği dostluğu uzun zaman unutmayacağım. Fakat benim kafamın içine bakamıyor ve kalbimi okuyamıyor." Hasanın sesi soğukkanlı ve kararlıydı. "Alamut zapt edilemez bir kaledir; o halde niye burada kalmayalım? Türk süvarilerini paramparça edecek güce sahibiz ve sultanın birlikleri kaleye ulaştığı zaman savaşa hazır olacağız."

Ebu Ali parlayan gözlerle Hasan'a baktı. Sonsuz bir güven duyuyordu ona. Ebu Fazıl ise kulaklarına inanamıyordu.

"Sevgili dostum Hasan, bugüne dek senin ihtiyar bir kurt olduğunu düşündüm" dedi. "Son zamanlarda çok şöhret kazandın, tüm İran'da yalnızca senden bahsediliyor. Sarayda yaptıkların ile diğerlerinden daha başarılı bir devlet adamı olduğunu ispat ettin. Fakat az önce söylediklerin kalbimi korku ve endişe ile doldurdu."

"Amacımın yarısına bile ulaşamadım daha aslında" diye cevap verdi Hasan. "Bu güne kadar devlet yönetimindeki yeteneğime güvendim. Ama artık inancın neleri başaracağını göreceğiz."

Bunları özel bir vurguyla söylemişti. Sonra da Büyük Daî'ye döndü:

"Git ve liderler meclisini topla!" diye emretti. "Tüm kale hemen alarm durumuna geçsin. Talebelere haber ver. Yarın fedaî olma imtihanına girecekler. Herkes her şeyi bilmek zorunda... Büyük meclisi benim adıma sen yöneteceksin. Liderlere misafir beklediğimizi ve onu bulunduğumuz yerde karşılayacağımızı söyle.

Herkesin tek tek fikrini sor. Hepsini dinledikten sonra bana rapor ver. Kalenin savunulması için gerekli hazırlıklar, yüzbaşının kontrolü altında başlasın."

"Her şey emrettiğin gibi olacak!" Büyük Dai başıyla selam vererek odadan çıktı.

Kısa zaman sonra davullar ve borular askerleri silah başına, liderleri de toplantıya çağırdılar. Ebu Ali suratında ciddi bir ifadeyle toplantı salonunda bekliyordu. Daîler ve subaylar bir anda saiona doluştular. Herkes geldikten sonra Büyük Daî orada bulunanları teker teker süzdü.

"Sultan baş veziri görevden aldı" dedi gereksiz açıklamalara girişmeden. "Ve ona kesinlikle uygulaması gereken bir görev verdi: lsmailî hareketini bitirmek. Hemedan Emiri Arslantaş otuz bin adamı ile Alamut üzerine yürüyor. Türk süvarilerinin öncüleri bugün-yarın Rudbar'a ulaşmış olurlar. Rey kalesi komutanı Metsufer bize destek göndereceğini vaat etti. Seyduna bu hücuma nasıl karşı koyabileceğimiz hakkındaki düşüncelerinizi öğrenmemi istedi benden. Değerli fikirlerinizi dinledikten sonra gerekli olan tüm Önlemleri alacak."

Liderler birbirlerinin suratlarına baktılar. Birkaçı kendi aralarında fısıldaştı, sonra salona derin bir sessizlik hakim oldu.

"Yüzbaşı, sen en tecrübeli askerlerden birisin" dedi sonunda Ebu Ali Minuçehr'e dönerek. "Sence şu anda en önemli sorunumuz nedir?"

"Türk süvarileri o kadar da önemli değil" diye cevap» verdi yüzbaşı. "Kale bu tür bir saldınya rahatlıkla karşı koyabilecek güçte. Hatta her türlü hücuma karşı koyabiliriz. Beni asıl düşündüren otuz bin kişilik bir ordunun kuşatmasına nasıl dayanırız? Hele bu ordu kuşatma makine ve araçlarına da sahipse.

"Peki elimizdeki erzak bizi ne kadar idare eder?" diye bilmek istedi Yunanlı.

"En az altı ay" diye karşılık verdi yüzbaşı. Fakat Rey tarafına bir kervan yollama fırsatı bulabilirsek, Metsufer bize altı ay daha yetecek erzak rahatlıkla gönderebilir."

"Önemli bir noktaya değindin!" dedi Ebu Ali ve bunu not etti.

Abdülmelik lafa karıştı:

"Hemen kaleye kapanmamızın pek uygun olmayacağını sanıyorum. Türk öncülerini güçlü bir akınla perişan edebiliriz, hele bir de Metsufer gerçekten de bize takviye birlikler gönderirse. Sultanın esas ordusu henüz çok uzaklarda."

Tahmin edileceği gibi bu plan genç subaylar üzerinde büyük etki yarattı.

"Sakın aceleci davranmalıyım!" diye uyardı Ebu Soraka. "Unutmayın ki kalede kadınlar ve çocuklar var. Savaşı kaybedersek onlann hali ne olur?"

"Gerçek bir savaşçının kadınian ve çocuklan düşünmemesi gerektiğini söylememiş miydim size!" diye bağırdı İbrahim öfkelenerek.

"Unutma ki kalede yakınları olan tek kişi ben değilim" diye karşılık verdi Ebu Soraka - bu sözlerle açıkça Hasan'm kızlanna gönderme yapıyordu

Daî ibrahim öfkeyle dudaklarını ısırdı.

"Sîze çok iyi bir tavsiyede bulunayım" dedi El Hekim güierek. "Kadınian ve çocukları develerle eşeklere yükleyerek Metsufer'e yollayalım. Kervan da dönüşte bize gerekli gıda maddelerini getirir. Böylece bir taşla iki kuş vurmuş oluruz. Hem kalede işe yaramaz boğazlan beslemekten kurtuluruz, hem yakınlarımız için endişelenmemize gerek olmaz, hem de kervan yolun yarısını boş olarak gitmek zorunda kalmaz,"

"Zekice bir düşünce" dedi Ebu Ali ve bunu da not etti.

Bir anda ateşli bir tartışma başlamıştı. Hep bir ağızdan eksiklerin ne olduğuna kafa yoruyor ve görev dağılımı yapıyorlardı.

Nihayet Ebu AH toplantıyı bitirdi. Komutanlara nihaî kararlan beklemelerini emrettikten sonra, Hasan'ın kulesine gitmeye davrandı.

Aradan geçen zaman zarfında, eski reisten saraydaki ani görev değişikliğinin nedenleri üzerine detaylı bilgi almıştı Hasan. Çünkü hâlâ saray çevreleri ile yakın ilişkiler içindeydi. Özellikle genç Hanım Sultan Türkân Hatun'un veziri Tac ül-Mü!k, onun sağlam bir haber kaynağıydı. Melikşah eski karısının kendisine doğurmuş ol-

dugu Berkyaruk'u tahtın resmi varisi ilan etmişti. Genç adam henüz yirmi yaşındaydı ve Hindistan sınırındaki âsi derebeylerinin ayaklanmalarını bastırmakla meşguldü bu anda. Genç Hanım Sultan onun yokluğunu fırsat bilerek, dört yaşındaki oğlu Muhammed'i Iran tahtının resmi varisi yapmak üzere faaliyetlere başlamıştı. Nizam ül-Mülk bu planın en koyu muhaliflerindendî. Sultan ise bazen genç ve güzel karısının büyüsüne kapılıyor, bazen de vezirini dinlemeyi tercih ediyordu. Baş vezir Halifenin ve bütün Sünni kesimlerin kendisini destekleyeceğini düşünüyordu. Hanım Sultan ise Nizam ül-Mülk'ün tüm düşmanian, hatta onun gözden düşmesini dört gözle bekleyen herkes tarafından şiddetle destek leniyordu. Hanım Sultan'ın veziri ise Sünni kesimlere karşı denge unsuru oluşturmaian için başlarında Hasan'ın bulunduğu Ali taraftarları ile ilişkiler kurmuştu. Saraydaki bu iktidar kavgası Hasan'ın ekmeğine yağ sürüyordu. Hanım Sultanla bir anlaşma yapmıştı: Ona davasını tüm iran'da destekleyeceğine söz vermişti. Tac üf-Mülk ise Türkân Hatun'un hükümdarı sakinleştirerek, kuzeyde olup bitenlere göz yummasını sağlaması için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

İki yıl boyunca Türkân Hatun ve veziri yeminlerini tuttular. Nizam ül-Mülk İsmailî hareketine karşı ne zaman bir şeyler yapmak istese Türkân Hatun ve Tac ül-Mülk sultanı yumuşatmaya çalışarak, vezirin bu isteğinin sebebinin Hasan Ibni Sabbah'a karşı duyduğu kişisel öfke olduğu konusunda ikna ediyorlardı. Zaten sultan da bu tür şeyleri işitmeyi arzu ediyordu. Tahtın varisi sorununda daha çok Nizam'ın fikrine eğilimli olduğu için, bu konuda karısına ve vezirine destek vermek, dengeyi sağlamak açısından işine geliyordu.

Fakat Ebu Fazıl'in getirdiği haberler tüm dengeleri alt üst etmişti. Nizam ül-Mülk Hüseyin Alkeyni'nin tüm Huzistan bölgesini Hasan'ın adına ayaklanmaya teşvik ettikten sonra, tüm kuvvetleri ni Zur Gumbadan kalesinde toplamayı kafasına koyduğunu öğrenmişti. 8u tehlikeli bir şeydi. Er veya geç Hasan ile kesin bir hesaplaşmaya girmesi gerektiğini biliyordu, bu nedenle son kozlarını da oynayarak sultanı ikna etmeye çalıştı. Çok yıllar önce Hasan'ı işe

\

yaramaz bir dalgacı olarak takdim etmeyi başarmış, bununla da yetinmeyerek kendisini, sarayın veririni yerinden etmek istediği için her türlü dalavereyi çevirebileceğine inandırmıştı sultanı.

Nizam'in sözlerinin ve çevirdiği dolapların etkisinde kalan sultan, gazaba gelerek Hasanı saraydan kovmuştu. Bu arada Hasan'm basanlarını küçük görmek gibi derin bir yanılgı içine düştüğünün farkında değildi, Sultanın bu yanılgıya düşmesine neden olan Nizam ise durum tehlikeli bir hal almaya başlayınca sultana gerçekleri anlatmaktan başka bir çaresi kalmadığını anladı. Efendisinin önüne diz çöken yaşlı adam, Hasan'a yaptığı haksızlıkları ve arkasından çevirdiği dolapları bir bir anlatarak, aslında Hasan'm son derece yetenekli bir devlet adamı olduğunu itiraf etti. Sultan öfkeden bembeyaz kesilmişti. Önüne diz çökerek günah çıkartan yaşlı adamı tek kelime etmeden ayağıyla iterek odasına çeküdi. Kısa bir süre sonra ise baş vezirin görevden alınarak, yerine geçici olarak Hanım Sultan'in muhasibinin atandığını açıkladı. Nizam vezir rütbesinde kalmıştı ama İsmail! hareketini en kısa zamanda dünya yüzünden silme enirini acele ve kesin olarak yerine getirmesi gerekiyordu. Bütün bu gelişmeler sonunda Hanım Sultan ve veziri müttefiklerine yardım etmekten vazgeçmişlerdi, çünkü nasıl olsa en tehlikeli düşmanları gözden düşmüştü ve sultanı etkileyebilmek için, kimsenin yardımına ihtiyaçları kalmamıştı.

Bu heyecanlı gelişmelerden sonra hükümdar kız kardeşini -ve kocasını yani halifeyi- ziyaret etmek üzere Bağdat'a gitmişti. Kafasında çok önem verdiği bir plan kurmuştu: Türklerin sultanının yani kendisinin kız kardeşinin halifeye doğurduğu oğlan çocuğunu, ileride hilafet makamına oturtmaya karar vermişti. Bu kararını uygulamak için elinden geleni ardına koymamaya hazırdı.

Ebu Ali rapor vermek için geri döndüğü zaman, Hasan Ebu Fazıl'dan sarayda dönen son entrikaları en ince ayrıntısına kadar öğrenmişti. Şimdi de tüm dikkatini adamlannın düşüncelerine vermek istiyordu. Büyük Daî'nin sözlerini bitirmesiyie birlikte ocianın içerisinde bir ileri bir geri dolanmaya başladı. Durumu dikkatle değerlendirdiği her halinden belliydi. Nihayet Ebu Ali'ye dönerek emretti: "Tahtanı al ve yaz!"

Büyük Daî yere bağdaş kurdu, tahtayı sol cüzine koydu ve kamış kalemi mürekkebe batırdı:

"Hazırım ibni Sabbah.'

Hasan yazdıklarını okuyabilmek için adamın sol omuz başına dikildi ve gerekli yerlerinde açıklamalar yaptığı emirlerini yazdırmaya başladı:

"Türk süvarilerini karşılama konusunda" diye başladı "Abdülmelik haklı. Kendimizi kaleye kapamakta acele etmemeliyiz. Belli bir bölgede onları pusuya düşürecek ve yok edeceğiz. Bu arada Metsufer'in kısa zamanda takviye birlikler göndermesini sağlamak zorundayız. Ebu Ali, sultanın öncülerini karşılayacak birliğin komutanlığını sen yapacaksın. Minuçehr kalenin savunması ile ilgilenecek. Meydan savaşlarını sevdiği için bu hiç hoşuna gitmeyecek ama kalenin savunmasını emin ellere teslim etmek zorundayız. Gereksiz yere beslemek zorunda olduğumuz ve bize yük olan kadın ve çocuklann kaleden ayrılması son derece Önemli. Abdülmelik hepsini karanlık basmadan develere yüklemiş olsun. Yatsı namazından önce kervanın yola çıkmış olmasını istiyorum. Metsufer iyi kalpli birisidir, hoşuna gitse de gitmese de bu baş belalarını iyi karşılayacağından eminim. Bu arada ona acilen bir haberci yollayarak neler olup bittiğini haber vermeliyiz: Mümkün olduğu kadar çabuk ihtiyacımız olan erzakı hazırlamalı ve bize gönderebileceği tüm adamları yola çıkarmalı. Zaman kazanmak için kadınlan ve çocukian her türlü işte çalıştırabilir. Sen ne dersin dostum Ebu Fazıl?"

İnce bir gülümsemeyle reise bakıyordu.

"Ben de Abdülmeiik'in kervanıyla birlikte yola çıkacağım" diye cevap verdi eski reis. "Dünyada hiçbir kuvvet sultanın ordusu geldiği zaman bu fare kapanında bulunmamı sağlayamaz. Tavsiyelerimiz bir işe yaramadı. Görevimi yerine getirdim; şimdi yapmayı düşündüğüm tek şey henüz vakit varken ortadan toz olmak."

"Kararını çok beğendim" dedi Hasan gülerek. "Yanındaki muhafız birliğinde, kervanın güvenliğini sağlayacak yeteri kadar adam var. Böylece Abdülmelik yanına fazla adam almak zorunda kalmayacak. Dönüş yolu için Metsufer kervana birkaç tane muhafız verirse yeterli olur. Haremimizdeki kadınlara iyi bakacağı konusunda ona güveniyorum."

Sonra tekrar (f.bu Ali'ye döndü:

"Çabuk Rudbar'a bir haberci gönder. Buzruk Ümid'e hei' şeyi olduğu gibi bırakarak buraya gelmesini emrediyorum. Ona ihtiyacım var. Ne yazık ki Huzistan çok uzakta. Hüseyin Alkeyni'nin buraya vaktinde yetişmesi mümkün değil... Fakat onu durumdan haberdar etmek gerekir. Çünkü burada gelecek kuşakian hayrete 'düşürecek şeyle." olacak..."

Sanki kendi kendine gülüyor gibiydi. Kısa bir sessizlikten sonra . reise döndü: "Bana kalırsa bir zamanlar İsfahan'da olduğu gibi beni hâlâ deli sanıyorsun Çünkü otuz bin askerin kaleye sığınmış bir avuç adama saldırmak üzere olduğuna şahit olmaktasın. Fakat bir zamanlar Bedir savaşında. Muhammed'e de yardım eden meleklerin, şimdi de bize yardım etmek için etrafımızda toplandıklarını görmüyorsun."

"Şaka yapıyorsun! Her zamanki gibi saka yapıyorsun!" diye karşılık verdi Ebu Fa2.ll acı bir gülümsemeyle.

"Şu anda şaka yapacak durumda olduğumu mu sanıyorsun yoksa eski dostum" dedi Hasan neşeyle. "Diyetim ki biraz, üstü kapalı konuşuyorum. Ama size bir sürpriz hazırisyoaım, öyle bir sürpriz ki gözlerinize ve kulaklannıza inanamayacaksınız. İmanın nelere muktedir olduğunu ispat edeceğim sizlere!"

Bir süre daha emirlerini yazdırmaya devam etti ve Ebu Ali'ye dönerek söyleyeceklerini bitirdi: "Herkese üzerlerine düşen görevler konusunda gereken bilgileri, en ince ayrıntısına kadar ver. Gönderilecek habercileri sen seç ve buyrukları hazırla. Abdülmelik yola çıkmadan önce kızlarımı bana getirsin. İşlerini bitirdikten sonra birliği topla ve sultanın bize savaş açtığını söyle. Talebelere yarın sabah için hazırlanmalarını söyle. Fedaîlik imtihanına girecekler. Sınavı başaramazlarsa bir daha asla ikinci bir hak tanınmayacağın! söyleyerek korkut onları. Akşama doğru ise onları cem evinde topla ve onları törenle fedaî yap. Bu dünyadaki yaşamlarında gördükleri en önemli ve kutsal tören olsun bu. Aynen Rahire'deki törende izlediğimiz gibi. Açıkça anladın mı beni?"

"Evet Ibni Sabbah."

Hasan iki ihtiyarın gitmelerine müsaade etti. Yastıkların üzerine

uzanarak bîr süre verdiği emirleri düşündü. Önemli bir şey unutmadığına emin olunca, gönül rahatlığı ile huzurlu bir uykuya daldı.

Birlik hâlâ kızgın güneş altında avluda bekliyordu. Askerler üstlerinin Büyük Onder'in köşküne girdiklerini görmüşlerdi. Aradan epey zaman geçmişti. Sabırsızlıklannı bastırmakta oldukça zorlanı yorlardı.

Talebeler ise kışlanın önünde iki sıra halinde dikiliyorlardı. Şerefli bir büyüğü karşılama görevinin kendilerine verildiği için kendileriyle gurur duyuyorlardı. Onlar da sabırsızlanmaya başlamışlardı.

İlk olarak Süleyman sessizliği bozdu:

"İçeride neler olup bittiğini çok merak ediyorum. Belki de la net olası eğitimden yakında kurtulacağız..."

"Niye! Zor mu geliyor artık?" diye alay etti Yusuf.

Talebelerin dudaklarından bir gülümseme geçti.

"Bana öyle geliyor ki" diye karşılık verdi Süleyman "asıl sen koca göbeğinin erimesinden korkuyorsun. Yoksa korktuğun davulların gümbürtüsüyie boruların sesi mi?"

"Dur bakalım! İnşallah yakında düşmanın karşısına çıkanz. O zaman göreceğiz ilk kim saldıracak düşmana!"

"Sen şüphesiz, değil mi? Hiç sanmıyorum doğrusu. Ama savaş esnasında çok korkacak olursan, sırtımın arkasına saklanmana müsaade edebilirim."

"Kesin tartışmayı!" diye karıştı Ibni Tahir. "Henüz ortada hiçbir şey yok..."

"Eğer bir sineğe dönüşebilseydim, gidip onların neler konuştuklarını dinlerdim" diye hayal kurmaya başladı Übeyde.

"Bana kalırsa bir sineğe dönüşmeyi asıl düşman göründüğü zaman arzu edeceksin" diye alay etti Süleyman.

"Eğer düşmanı alt etrnek için uzun bir dil gerekiyorsa, şüphesiz en büyük kahraman sensin! Sultan bile senin çenene katlanmaktansa tahtından feragat etmeyi yeğ tutar!"

"Dur bakalım, birkaç gün sonra kimin çenesi, kimin kılıcı uzunmuş göreceğiz nas.it olsa!"

Onbaşı Abuna önlerinden geçiyordu. Yürürken onlara seslendi:

"Hava ısınmaya başladı gençler! Sultanın birlikleri üzerimize yürüyor."

Kimseden çıt çıkmadı, içten içe duyduklan korku yerini yavaş yavaş coşkuya ve çılgınca bir sevince bırakıyordu.

"Nihayet!" diye bağırdı Süleyman. Tüm ruhuyla bağırdığını herkes hissetmişti.

Birbirlerine baktılar. Gözleri ve yanaklan alev alev yanıyordu. Gülümsüyorlardı. Gözlerinin önünden kahramanlıkları, başarıları, ölümsüzlüğü hak edişleri geçiyordu...

"Lanet olsun! Daha ne kadar bekleyeceğiz!" diye patladı Süleyman. Yerinde duramıyordu artık. "Yeter artık! Zındıkları geberteIim!"

Abuna iki adamın eşliğinde avludan geçti; ellerinde üç atın dizginlerini tutuyorlardı: iki siyah savaş atı ve Ebu Ali'nin küçük atı.

Birisi fısıldadı:

"Seyduna konuşacak!"

Saflarda bir mırıldanma oldu:

"Ne? Kim dedin?"

"Seyduna!"

"Kim dedi bunu? Beyaz at Ebu Ali'nin. Ve siyah atlardan biri yüzbaşıya ait."

"Peki üçüncüsü?"

Köşkün kapısının önündeki muhafızlar silahlarını kaldırarak hazırola geçtiler. Büyük Daî ve diğer liderler dışarı çıktılar. Ebu Ali, yüzbaşı ve Daî İbrahim demin getirilen atlara bindiler. Diğer liderler ise kendi bölüklerinin başına geçerek; askerlere gözlerini Büyük Önderin sarayına dikmelerini emrettiler.

Ebu Ali ve iki refakatçisi atlannı avlunun ortasına kadar sürdüler; sonra Büyük Daî elini kaldırdı. Bir anda ölüm sessizliğine bürünmüştü ortalık. Büyük Daî üzengilerinin üzerinde ayağa kalkarak yüksek sesie konuşmaya başladı:

"ismailîler! Müminler! Allah'ın ve Büyük Önderimizin aşkına! imtihan ve karar vakti geldi. Büyük Önderimize ve şehitlerimize duyduğunuz bağlılığı ve teslimiyeti ispat edeceksiniz. Sultanın emri üzerine işkenceci başı köpek oğlu köpek Arslantaş, otuz bin

adamı ile üzerimize yürümektedir. Amacı hak yolunda yürüyenleri sonsuza dek ortadan kaldırmaktır. Birkaç güne kadar kalemizin dibinde borulannın sesini işitecek ve Abbasi köpeğinin siyah bayrağının dalgalanmasını seyredeceğiz. Bu yüzden efendimiz adına size bu andan itibaren gece-gündüz bölüklerinizde hazır vaziyette beklemenizi emrediyorum. Bu emre karşı gelenler hain olarak kabul edilip ölümle cezalandıracaklar. Toplanma borusunun çalışını işittiğiniz anda, zaman geçirmeden burada toplanmalısınız. Üstleriniz size gereken emirleri vereceklerdir.

Atını talebelerden yana çevirdi:

"Kendinizi feda etmeye hazır olan sizler, efendinizin emirlerini dinleyin! Yarın sabah imtihana tabi tutulacaksınız. Başarılı olanlar yarın akşam fedaî olacaklar. Size tavsiyem.- kendinizi ruhen hazırlayın, çünkü fedaî rütbesini alacağınız tören hayatinizin en önemli anı olacaktır."

Tekrar bölüğe doğru döndü: Sesi tüm alanda çınlıyordu:

"lsmailî savaşçıları! Peygamberin sözlerini hatırlayın. Aslanlar gibi savaşın, çünkü korku hiç kimseyi ölümden kurtaramaz. *Eşhedü en lâ ilahe illallah ve eşhedü enne Muhammedün abdühü* ve *resulühü.* Yetiş ya Mehdi!"

Talebeler bir anda yıldırım çarpmışa dönmüşlerdi. Büyük imtihan günü gelip çatmıştı ve daha hiçbiri kendisini hazır hissetmiyordu. Bembeyaz suratlarla odalarına döndüler, göz ucuyla birbirlerini süzüyorlardı.

"Sultana hücum!" diye bağırdı Süleyman. "Nasıl olsa bir şey bilmiyoruz, bu yüzden en iyisi gidip kaıdimizi er olarak yazdıralım."

"Evet, hepimiz bunu yapmalıyız. Sonra da bizimle canları ne isterlerse yaparlar" diye katıldı Übeyde arkadaşının sözlerine.

İçlerinde en çok korkan Yusuf tu. Sürekli alnından akan terleri siliyordu. Çaktırmadan arkadaşlarını süzüyor, az da olsa bir umut ışığı yakalamaya çalışıyordu.

"Gerçekten de imtihan söyledikleri kadar korkunç mu olacak?" dedi berbat bir ruh haliyle.

"Ne sandın? Yorgunluktan pestilin çıkacak, düşmanlar gidene kadar ayağa bile kalkamayacaksın!" diye alay etti onunla Süleyman.

Yusuf üzüntüyle iç çekerek ellerini yüzüne önlü.

"Ne yapacağız şimdi?" diye sordu Naim.

"Kendini kaldırıp Şahrud'a at! Yapabileceğin en iyi şey bu zaten" diye dalga geçti Süleyman.

Ibni Tahir Safa karışma ihtiyacı hissetti:

"Hadi, hadi! Kendinize gelin. Gerçekten efendimizin bizi basit asker seviyesine indirmek için seçtiğine mi inanıyorsunuz? Bir sürü şey öğrendik burada! Ben şimdi kafamı notlanma gömüp öğrendiklerimizi tekrar edeceğini. Size de aynı şeyi yapmanızı salık veririm."

Diğerleri hep bir ağızdan bağırdılar: "Yüksek sesle oku da biz de bir şeyier öğrenelim bari!"

Ibni Tahir hep beraber terasa çıkmayı teklif etti. Notlarını alarak yere oturdular. Delikanlı dersler esnasında tuttuğu notları arkadaşlarına okumaya başladı. Anlamadıkla!ı yerleri elinden geldiğince açıklamaya çalışıyordu. Yavaş yavaş korkularından sıyrılmaya başlamışlardı. Fakat yarınki imtihan akıllarına geldikçe soğuk terler • dökmekten kendilerini atamıyorlardı. İçlerinde az da olsa bir korku vardı. Gariptir ki artık hiçbirisinin aklına yaklaşmakta olan düşman gelmiyordu.

Terasın öbür ucunda selvi ve kavaklardan oluşan küçük bir koru, güvercinliğin yanındaki harem binasının kulesini gözlerden saklıyordu. Abdülmelik kadınların üzerine bir şahin gibi saldırmıştı. Bağıra çağıra acele etmelerini söylüyordu. Kadınlar feryat figân oradan oraya koşarak eşyalarını toplamaya çalışıyorlardı. Bütün bu velvele karşısında, haremağalannın kılı bile kıpırdamıyordu. Sırıtarak kadınların ürkek tavuklar gibi oradan oraya koşturmalarını seyrediyorlardı ki Abdülmelik bağırarak onlara da yardım etmelerini emretti. Bu arada bir düzine adam katırları ve develeri haremin önüne getirmişlerdi. Nihayet tüm hazırlıklar tamamlandı. Subaylar ve daîler ailelerine veda ettiler ve kervan yola çıktı.

Ebu Soraka'mn kalede iki karısı vardı. İlki kendi yaşlarında, ağzında hiç dişi kalmamış ihtiyar bir kadındı. Bu karısından doğan iki kız, şimdi Nişapur'da evliydiler. Daî ona gençliğinden bu yana bağlanmıştı, bir çocuğun annesine nasıl ihtiyacı varsa, o da karısına aynı ihtiyacı duyuyordu. İkinci karısı daha *genç* bir kadındı. Bu kadından bir oğlu ve bir kızı dünyaya gelmişti ve ikisi de haremde Hasan'in kızlarıyla beraber büyüyorlardı. Bu kadın da onu çok seviyordu, ayrılık vakti gelip çatınca, Ebu Soraka onları ne kadar özleyeceğini daha iyi anladı. Az. kalsın ağlayacaktı ama güç bela gözyaşlarına hakim olmayı basardı; duygulannı açığa vurmak yakışık almazdı çünkü.

El-Hekim'in ihtiyar bir Mısırlı karısı vardı. Onu buraya Kahi re'den getirmişti. Çocuktan olmamıştı, haremde onun evlenmeden önce bir fahişe olduğu dedikodusu yapılıyordu. Kadın yaşma rağmen hâlâ son derece güzeldi ve bu da El-Hekim'in çok hoşuna gidiyordu. Kadının kendisi üzerindeki etkisinden nefret ediyor ve buna lanet okuyordu ama ne zaman kaleye bir kervan gelse onun hoşuna gidebilmek için bir hediye almayı asla ihmal etmiyordu. İhtiyar bîr Etiyopyalı kadın, kansının hizmetkârlığını yapıyordu. Onun ise bütün gün yastıklara uzanarak keyif çatmaktan, boyan-, maktan, ipekli giysilere bürünmekten ve hayal kurmaktan başka bir işi yoktu...

Yüzbaşı Minuçehr üçüncü kez evlenmişti, ilk iki evliliğinden olan üç çocuğunu, yeni karısının şefkatli ellerine teslim etmişti. Kervanın hareket etmesi esnasında yüzbaşı ailesinin yanına gelerek kısaca veda etti. Gereğinden uzun kalırsa yumuşayabilecegini düşünüyordu.

Bu kısa veda töreninden sonra herkes görev yerine döndü. Ebu Soraka ve El-Hekim, üç-beş kelime konuşacak kadar vakit bulmuşlardı.

"Kale bize artık çok ıssız gelecek!" diye iç çekti ilki.

"Bu dünyada yemek ve içmekten sonra, uğruna mücadele edilecek tek şeyin kadın sevgisi olduğunu söyleyen filozoflara katılmamak eide değil doğrusu" diye destekledi onu Yunanlı.

"Büyük Önder bundan bile feragat ediyor!" dedi daî.

Yunanıı dudaklannı büktü:

"KÜÇÜK bir okul çocuğu gibi konuşuyorsun."

Ebu Soraka'mn koluna girerek kulağına fısıldadı:

"Önderimizin kalenin arkasındaki bahçelerde neler sakladığını düşünüyorsun? Kedi yavruları mı? Saçma... Orada, tüm gözlerden uzak yetişmekte olan yağlı kazların tadını, eminim ki hiçbirimiz bilmiyoruz."

E bu Soraka düşüncelere dalmıştı.

"Hayır, bu konuda sana katılmam mümkün değil" dedi sonunda. "O duvarların ardında bir şeyler döndüğünü ben de düşünüyorum. Ama bu her neyse sadece onun değil, hepimizin çıkarı içindir."

"İstediğini düşünmekte serbestsin" diye cevapladı hekim biraz hayal kırıklığına uğrayarak. "Fakat şunu unutma ki efendimiz bugüne dek en iyi parçalan hep kendisine sakladı."

"Aman! Az kalsın bir şey unutacaktı mi" dedi Ebu Fazıl akşam üstü Hasan"la vedalaşırken. Gözünü anlamlı anlamlı kırptı. "Sana bir hediye getirdim. Ama korkma bu defaki deiilik ilacı değil. Yine de sevineceğini düşünüyorum. Ne olabileceğini tahmin eder misin?"

Hasan hayretle güldü. Önce Ebu Fazıl'a, sonra da kenarda duran Ebu Ali'ye baktı.

"Bilmiyorum. Bir şey diyemeyeceğim."

"Eğer hediyeyi almak istiyorsan, önce hiç olmazsa bir tahminde bulunmalısın" dedi ona Ebu Fazıl muzip muzip. "Sana yardımcı olayım. Çok zengin olmana rağmen, şatafat ve gösterişten hoşlanmıyorsun. Sadece bir tek şey senin ilgini çekiyor. Anlatabildim mi?"

"Yoksa bana bir kitap mı getirdin?"

"Bildin Hasan. Bir kitap. Ama kimin?"

"Bunu nasıl bilebilirim ki? Belki de eski yazarlardan birisinin. Meşhur hekim ve filozof tbni Sina mı yoksa? Hayır? O zaman bir çağdaşımız demek ki. Belki de din alimi El Gazali?"

"Hayır, onun bir kitabını sana getirmeyi pek uygun bulmadım" diye şaka yaptı Ebu Fazıl. "Senin için fazla dindar bir hediye olurdu. Benim hediyem senin düşüncelerine çok daha yakın."

"Allah adına, ne dediğini anlayamıyorum!"

Ebu Ali gülümseyerek lafa karıştı:

"Bir kez de ben deneyebilir miyim?"

"Tabii ki. Dene bakalım şansını" dedi çoktan pes etmiş olan Hasan.

"Bahse girerim ki Ebu Fazıl sana eski dostun Ömer Hayyam'ın bir kitabını getirdi."

Eski reis kahkahalarla gülmeye başladı.

"Nasıl olur da düşünemedim bunu!" diye bağırdı Hasan ve eliyle alnına vurdu.

"Nişapur'daki bir arkadaşımın bana gönderdiği dört tane şiiri getirdim sana. O bunları Ömer'in ağzından bizzat dinlemiş. Sevineceğini tahmin ettim."

"Gerçekten de daha iyi bir hediye veremezdin bana!" diye teşekkür etti Hasan. "Bana gösterdiğin alakaya gerçekten çok teşek kür ederim."

Ebu Fazıl cüppesinin altından bir tomar kağıt çıkartarak arkadaşına uzattı. Hasan kağıtları açarak okumaya başladı. Bakışlarını tekrar kaldırdığı zaman gözleri düşünceli bir ifadeyle dolmuştu.

"Ne kadar da garip!" dedi bir süre sonra. "Aynı güne iki okul arkadaşımdan haber alıyorum: Nizam ve Hayyam..."

Fakat tam o anda kapıdaki hadım, Abdülmelik'in Hasanın kızlarını getirmiş olduğunu bildirdi.

"Git şimdi eski dostum" dedi Hasan ve arkadaşını kucakladı. "Kadınlarımıza ve çocuklanmıza iyi bak. Günün birinde belki bir şeye ihtiyacın olur. O zaman beni hatırla, çünkü sana borçluyum."

Ebu Ali'ye bir işaret yaptı ve iki ihtiyar odayı terk ettiler.

Abdülmelik perdeyi yana çekti ve Hasan'ın iki kızı, Hatice ve Fatma çekinerek içeri girdiler.

"Sana kızlarını getirdim Seyduna."

Hasan kızlarının gözlerinin ta içine baktı.

"Korkak tavuklar gibi ne bekleşiyorsunuz orada? Yanıma gelin!" diye homurdandı. "Ananız sizi bana yük olmanız ve sizi her görüşümde onu hatırlamam için, özellikle yanıma gönderiyor. Size baktığım zaman içimin dayanılmaz bir öfkeyle dolduğunun farkında tabii. Ne yapalım! Babalık görevimin emrettiği gibi sizi kabul ettim. Ama bu kadar yeter. Haremin kalan kısmıyla beraber Metsufer'in gözetiminde Rey'e gideceksiniz."

Sonra da Abdüîrnelik'e döndü:

"Metsufer'e söyle; onlara sadece ürettikleri ipliğin değeri kadar yemek versin. Etenim kızlarım oldukları için onlara ayrıcalık yapmaya kalkmasın sakini Eğer söz dinlemezlerse onları dilediği zam slarak satabilir. Satıştan alacağı paranın yansını masraf rak kendine saklasın, diğer yarısını da bana göndersin. Şimdi acele etmeHyiz. Önce namaza, sonra da yolculuğa!"

İki kız çarçabuk dışa» süzülürken Abdüîrnelik bir an daha içeride kaidı.

"Mutsufer onlara nasıl davranması gerektiğini bilir. O akıllı bir adam ve bir yığın çocuğu var.

Bu arada kızlar kapının önünde datyi bekliyorlardı. Gözleri yaşlarla dolmuştu.

'Halbuki çok da güzel bir yüzü var..." dedi genç olanı.

"Bizi neden sevmiyor ki?" diye İçini çekti büyüğü ağlayarak.

Abdüîrnelik onları dışarı çıkardı.

"Korkmanıza gerek yok yavrularım" diye onları teselli etti. "Mutsufer'in altın gibi bir kalbi vardır, çocuktan sizinle oynamaktan mutluluk duyacaklar. Üzülmeyin, haliniz daha da kötü olabilirdi..."

VI

Aşçının getirdiği akşam yemeğini Hasan fark etmedi bile. Derin düşünceler içinde duvardaki meşaleyi alarak masanın üzerin deki lambanın fitilini tutuşturdu. Alışkın ve dikkatli bir hareketle, ateşten zarar görmemesi için duvardaki perdeyi yana çekti. Birkaç basamaktık bir merdiven iie kulenin balkonuna çıkan dar koridorda yürümeye başladı. Yolunu görebilmek için meşaleyi başının üstüne kaldırdı ve nihayet balkona çıkabildi. Soğuk ve temiz havayı ciğerlerine çektikten sonra parmaklığa yaklaşarak meşaleyi başının üzerinde üç kez çevirdi.

Aşağıdan aynı şekilde gecikmeden cevap verdiler. Hasan da işareti aldığını belirtmek için meşaleyi bir kez daha başının üstünde çevirerek odasına geri döndü. Bu iş için hazırlanmış bir delikte meşaleyi söndürdü; beyaz kalın bir cüppeye bürünerek karşı duvardaki halıyı yana çekti. Girdiği hücre çok küçüktü ama duvarlan tamamen halılarla kaplanmıştı. Yerde bulunan ağır bir gürzü kaldırarak, duvarların birine takılmış parlak bir madeni levhaya kuvvetle vurdu. Aniden görünmeyen bir çıkrık çalışmaya başladı. Yavaş yavaş hareket eden hücre, giderek daha hızlı bir şekilde aşağıya doğru inmeye başladı. Yolculuk epey uzun sürdü. Her defasında bir korku kaplıyordu Hasan'in içini bu yolculuk esnasında. Ya günü bîrinde mekanizmanın bir kısmı çalışmazsa? içinde bulunduğu hücrenin kulenin dibindeki kayalara çarpıp parçalanması işten bile değildi. Veya o çok güvendiği zencilerden birinin günün birinde canı sıkılıp, onu öteki aleme göndermek için mekanizmayı kasten bozması durumunda ne yapabilirdi ki? Küçükken tutsak edilip erkeklikleri kopartılmış olan bu adamlardan biri, kendisine yapılan hakaretin intikamını bir gürz darbesi ile almak isteyebilirdi. Evet, aynı yılan oynatıcılarının yılanları kavallarının müziği ile büyüledik-

Seri gibi, o da bu adamlar bakışları ile uy üall aştın yordu. Fakat günün birinde ona ihanet etmeyeceklerini kim garanti edebilirdi ki? Kendisine tam bir sadakatle bağlanmaları için elinden geleni yapmıştı Dünyada ondan başka hiç kimsenin sözünü dinlemezlerdi. Önlerinden geçen herkes titriyordu - Ebu Ali bile nöbetçilerin yanından geçerken içindeki hafif korkuyu bastırmakta güçlük çekiyordu. Onlar en asi daîleri ve liderleri kontrol altında tutmakta kullandığı canlı birer silahtılar. Yakında bir de fedaîler eklenecekti silahlarına. O zaman adamlarını içten de kontrol edebilecekti. Kendisini boş hayallere asla kaptırmıyordu: Daîlerin ve diğer önemli kişilerin dinleri imanları yoktu. Kendi çıkarlarını korumaktan başka bir şey düşünmüyorlardı. Davasını yürütmek için insanlardan oluşan bir mekanizma kurmuştu etrafına. Aynı asansörü çalıştıran mekanizma gibi, meydana gelebilecek en küçük bir aksaklıkta, tüm sistemin bir anda paramparça olması işten bile değildi. Küçücük bir hata yaşamı boyunca gerçekleştirmeye çalıştıklarını yok ederdi.

Asansö. durdu; kulenin dibine ulaşmıştı Çıkrığı çalıştıran zenci perdeyi yana çekti. Serin bir koridora gimnişti Hasan. Belli belirsiz bir hava akımı meşalelerin ışıklarının ürkek kuşlar gibi uçuşmalarına neden oluyordu. Hasan arkasına dönerek peşinden gelen zencinin gözlerine delici nazarlarla baktı. Sakinleşmişti tekrar, son derece sakindi artık.

'Köprüyü indir!" diye emretti hırçın bir sesle.

"Emredersin ey Seyduna!"

Zenci siyah bîr kolu yakalayarak kuvvetle aşağıya bastırdı. Duvarlardan biri harekete geçti; kulağına hızla akan derenin şarıltısı gelmeye başlamıştı. Yavaş yavaş meydana çıkan boşlukta önce parlayan yıldızlar göze çarptı, sonra da büyük bir parça gökyüzü göründü. Köprü.hızla akan derenin üzerine inmeye başlamıştı. Öteki tarafta meşaleli bir adam bekliyordu. Hasan ona doğru yürüdü. Köprü ardından tekrar yukarı kalktı ve dar aralığı kapadı.

"Her şey yolunda mı Adî?"

"Evet ey Seyduna!"

"Meryem'i soldaki köşke getir, Onu orda bekleyeceğim Sonra da Apama'yı sağdakine götür. Fakat ikisiyle de tek kelime konuşma."

"Baş üstüne ey Seyduna!"

Adamlar birbirlerine hafifçe gülümseyerek, akar suyun doğal bir set yardımıyla oluşturduğu küçük gölcüğe yürüdüler. Küçük bir kayık onları bekliyordu. Kayığa yerleştiler ve Adi küreklere asıldı. Dar bir kanaldan geçerek bir kumsala vardılar. Güzel ağaçlar ve çiçeklerle süslü bir yol iç kısımlara doğru uzann^ıktaydı. Ta yukarılarda küçük bir köşk gecenin içinden ışıltılar saçarak parlıyordu.

Adi köşkün kapısını açtı ve içeriye girdiler. Salonun dört köşesindeki lambaları yakınca her taraf ışıl ışıl oldu. Köşkün ortasındaki havuzdaki suların parıltılan, tavana binbir renk, binbir desen ile yansıyorlardı. Hasan havuzun yanına geldi. Gizli bir musluğu açar açmaz muhteşem bir fıskiye neredeyse tavana kadar yükseldi.

"Zamanımı bekleyerek harcayacak değilim" dedi efendi ve kendisini yastıkların üzerine bıraktı. "Git ve çabuk Meryem'i buraya getir!" Sonra da düşüncelerini akmakta olan suyun yumuşak mırıltısına terk etti. Bir süre sonra kendisinden o kadar geçmişti ki kızın geldiğini bile fark etmedi.

"Es-Selam ün aleyküm ey İbni Sabbah" diye selamladı kız onu.

Hasan anında kendisini toparladı ve kıza yanına gelmesini söyledi. Meryem yanında yiyecek ve içecekle dolu büyük bir sepet getirmişti. Adamın ayaklarının dibine oturdu ve elini öptü. Hasan iliklerine kadar titremekten kendini alamamıştı. Meryem ise bu arada sepeti boşaltarak içindekileri yere koymuştu.

"Nasıl, kızlar biraz gelişme gösterdiler mi?"

"Her şey emrettiğin gibi ey İbni Sabbah."

"İyi! Ama eğlence dönemi artık sona erdi. Sultanın ordusu üzerimize yürüyor, birkaç güne kadar kalenin eteklerine gelmiş olur."

Meryem gözlerini iri iri açtı, Hasan'ın dudaklarındaki belli belirsiz gülümsemenin farkına varmıştı.

"Ve sen bu kadar sakinsin?"

"Niye olmayayım ki? Başa gelen çekilir! Hatta kadehime şurada duran şaraptan doldurmaman için bir neden bile görmüyorum!"

Meryem ayağa kalkarak iki kadeh şarap doldurdu. Üzerinde, yatarken giydiği incecik pembe geceliği vardı sadece. Hasan kızı tepeden tırnağa süzdü. Kadehlere şarap doldurmakta olan bem

beyaz elleri, ışığın altında sanki şeffafin iş gibi duruyordu. Tek kelime ile mükemmeldi. Hasan göğsünün derinliklerinden gelen acı dolu bir inlemeyi güçlükle bastırabildi. İhtiyarladığının farkındaydı, bu dünyada her şeye geç sahip olduğunun da...

Kız kadehlerin birini ona uzattı. Birbirlerinin sağlığına içtiler ve Meryem o anda bu sert adamın gözlerinin hafifçe nemlendiğini faik etti. Bunun ne anlama geldiğini tahmin edebiliyordu. Fakat bu durum uzun sürmedi ve o her zamanki alaycı gülümseme yine Hasan'm dudaklarına gelip yerleşti...

"Herhalde uzun süredir merak ediyoı sundur" dedi kıza "bütün bu muhteşem bahçeleri ve sırça köşkleri neden yaptırdığımı ve alışılmamış -hm!- metotlarla eğitime tabi tutuğum bu kızlarla ne yapmak istediğimi. Bugüne dek bana hiçbir şey sormadın ve inan bana, ağzının sıkılığının değerini son derece takdir ediyorum."

Meryem bu arada adamın sağ elini tutmuştu. Bu el kuvvetle doluydu ama bir o kadar da şefkatliydi. Adamın gözlerinin içine baktı:

"Gerçekten de sana hiçbir şey sormadım Ibni Sabbah. Çünkü yapmak istediklerinin neler olduğunu anladığımı sanıyorum."

"Eğer gerçekten bunu başardıysan sana krallığımı veririm." Hasan'm bu sözlerini önce alaycı gülüşü, sonra da kahkahaları takip etti.

"Peki ya gerçekten de başardıysarn?"

"Söyle o zaman."

"Bu bahçeleri en sadık ve fedakâr kullarına bir mükâfat olarak hazırladığını düşünüyorum."

"İşte bunda yanıldın tatlım."

Meryem son derece şaşkındı. Hasan da onun bu şaşkınlığı ile gizliden gizliye alay ediyor gibiydi.

"Bir kesesinde -hatırlıyor musun hâlâ? - her şeyin ne kadar sıkıcı olduğundan, artık hiçbir şeyin ilgini çekmediğinden, hiçbir şeyin seni neşelendirmediğinden şikâyet etmiştin. O zaman sana Yunan filozoflarını ve kendi filozoflarımızı anlatmaya çalışmıştım, sana doğa bilimlerini tanıtmış, insanın gizli güdülerin!, davranışlarımn gerçek nedenlerini açıklamış, elimden geldiği kadar evrenin bölümlerini tasvir etmeye çalışmıştım. Sana yaptığım gezileri ve başarısızlıklarımı anlatmış, eski hükümdarlardan ve şahlardan, sul tanlardan ve halifelerden söz etmiştim. Sık sık sana söyleyecek daha pek çok şeyim bulunduğunu ama bunun vaktinin henüz gelmediğini eklemiştim. Bir defasında, Sultan Meiikşah'ı devirmek için bana yardım etmeye hazır olup olmadığını sormuştum! O zaman gülümseyerek cevaplamıştın: 'Neden olmasın?' Verdiğin cevabı muvafakat olarak kabul etmiştim. O zaman şaka yaptığımı sanmıştın belki de. Bu akşam ise bana verdiğin söz hakkında konuşmaya geldim."

Meryem soran gözlerle baktı ona. Bu garip konuşmadan ne tür bir anlam çıkarması gerektiğini anlayamamıştı.

"Dikkatini başka bir yöne daha çekmek istiyorum hayatım. Bana sık sık gençliğinde başına gelen olaylardan sonra, artık bir şeye inanmanın pek mümkün olmadığını söylerdin. Ben de bilimle geçen uzun bir yaşamın sonunda, seninle aynı yargıya vardığımı söylemiştim. Şunu sormuştum sana: Prensip olarak ulaşılamaz olan hakikatin, gerçek de olmadığını kavrayan bir kimsenin neler yapmasına izin verilmiştir? Bana ne cevap verdiğini hâlâ hatırlıyor musun?"

"Elbette Ibni Sabbah. İnsanların mutluluk, aşk, sevinç olarak adlandırdıkları şeylerin hepsinin yanlış faraziyeler üzerine kurulu yanlış hesapların bir birikimi olduğunu keşfeden herkes, kalbinde sadece korkunç bir boşluk bulacaktır. Bu sersemlikten kurtulmanın yegane yolu ise kendisinin ve başkalarının yaşarnlarıyla kumar oynamaktır. Bunu başarabilecek yeteneğe sahip olan kişiler istedikleri her şeyi yapabilirler."

Hasan neşeyle ıslık çaldı.

"Pekâlâ hayatım, işte şimdi sana kendinin ve başkalarının hayatıyla kumar oynama fırsatı tanıyorum. Memnun musun?"

Bir anlık şaşkınlıktan sonra Meryem Hasan'ın gözlerinin içine baktı.

"Çözmem gereken bir bilmece mi bu yoksa?"

"Hayır. Sadece sana Ömer Hayyam'dan birkaç şiir getirdim. Onları sana okumak istiyorum. Kader bu eski arkadaşın tam da bu akşam karşıma çıkmasını istedi. Sana bahsettiğim İsfahan'daki o

yaşlı reis -hani beni deli sanan- bana bugün onun birkaç şiirini hediye etti. Düşmanın bizi ziyaret edeceğini de aynı adamdan öğrendim zaten."

Elindeki kağıtları Meryem'e uzattı.

"Her zaman beni sevindirmeye çalışıyorsun" dedi Meryem şükranla.

"Hayır hayır. Sadece kendimi senin sesini duyma mutluluğundan esirgemek istemiyorum. Biliyorsun ki bu tür zevklere karşı doğal bir eğilimim var..."

"Öyleyse okumaya başlayayım mı?"

Başını yaşlı adamın dizlerine dayayarak okumaya başladı:

Sarhoş musun, aşık mısın? Sevin öyleyse.
Sevgi ve şarap seni mutlu mu ediyor? Üzülme sakın.
Bizim halimiz ne *mi olacak? Dert etme.*
Sen nesin? Bunu asla bilemeyeceksin. Öyleyse sağlığına!

"Ne kadar bilgece" diye iç çekti Hasan kız okumayı bitirince. "Hepimiz, özellikle biz ikimiz, geleceğe çok fazla önem verdiğimizden, bugünün tadını yeterince çıkaramıyoruz. Dört dizede geniş bir dünya resmi. Devam et! Okumanı bölmek istemiyorum."

Sabahın orduları geceyi kovalıyor,
Ayağa kalk! Aşkın ve şarabın saati çaldı!
Nergislerin uykularını bölme vakti geldi.
Yeter ayaklarımın dibinde uzandığın.
Ayağa kalk! Sıma söylüyorum: Zaman geldi.

Hasan tüm kalbiyle gülüyordu ama kalbi nemliydi.

"Elski dostum dünyada nelerin iyi olduğunu biliyor" diye bağırdı. "Sabahın köründe bir bardak şarap ve ayaklarının dibinde bir güzel. Hangi erkek, hangi kral daha güzel bir şey arzulayabilir ki?"

Meryem okumaya devam etti:

Kalp gülümseyen bit çehre arar,
Kol ise kadehe doğru uzanır...
Her toz zerresinde ben varım,
Ve bütün toz zerreleri bir tek çehre oluştururlar.

"Evren senin içinde ve sen evrensin. Ömer bir zamanlar bu fikri savunmayı çok severdi."

Hasan düşüncelere boğulmuş gibiydi.

"Sevdiklerimin hepsi bu. Evet, sevdiklerimin hepsi" diye mırıldandı kendi kendine.

Meryem dört dize daha okudu:

Eğer ilkbaharda bir cennet kızı
Kadehime şarkı söyleyen şarap doldurursa
Beni yerecek olanların vay haline!
Bir köpek bile cennete benden fazla önem verir.

"Ne basit bir gerçek" diye bağırdı Hasan. "Güzel bir ilkbahar *günü,* bir kız kadehine şarap dolduruyor. Başka bir cennete ne ihtiyacımız var? Ama bizim kaderimiz sultanla savaş etmek ve karanlık planlar yapmak!"

Bir süre sustular ikisi de.

"Bana bir şey söylemek istiyordun" diye hatırlattı Meryem ona.

Hasan gülümsedi.

"Evet, ama beni yanlış anlamaman için, nasıl yapacağımı düşünüyorum. Yirmi yıldan beri tüm dünyadan özenle sakladığım bu sırrı içimde taşıyorum ama nihayet birisine anlatma vakti geldiğinde söyleyecek söz bulamıyorum..."

"Giderek daha *zor* anlaşılır oluyorsun benim için. Yirmi yıldan beri beraberinde bir sır taşıdığını mı söylüyorsun? Ve bu sır bu bahçelerle mi ilgili? Iran krallığının çöküşü? Benim zavallı gözlerim için bunlar gereğinden fazla bulanık..."

"Biliyorum. Sana her şeyi anlatmadığım müddetçe, hiçbirini kesin olarak anlayamazsın zaten. Bu bahçeler, kızlar, Apama ve öğretileri, sen ve ben - bunların hepsi yoktan var ettiğim büyük

bir planın parçaları. Fakat şimdi hesaplanırım doğru olup olmadığını anlama vakti geldi. Benim için geriye dönüş artık yok. Söyleyeceklerimi irade etmekte çok zorlanıyorum doğrusu."

"Her zamanki gibi beni yine şaşırtıyorsun Hasan'ım. Konuş, seni tüm kalbimle dinliyorum."

"Beni daha iyi anlaman için önce gençliğinle geri dönmek istiyorum. Bildiğin gibi Tus şehrinde doğdum ve babamın adı Ali, Peygamber ve mirası üzerine yapılan tüm kavgalar beni çok ilgilendiriyor, hatta beni garip bir biçimde çekiyordu, İslam'ın sayısız savaşçıları arasında en çok şehit Ali'yi beğeniyordum. Onu ve ailesini ilgilendiren her şey, çözülmesi gereken bir esrar perdesiyle örtülü gibi geliyordu bana. Bunların arasında beni en çok ilgilendireni ise Allah'ın onun soyundan Mehdi adlı son ve en büyük peygamberin geleceğini müjdelemesiydi. Babama, akrabalarına, arkadaşlarına, kısaca çevremdeki herkese, Mehdi'yi bize tanıtacak olan işaretin ne olduğunu soluyordum. Fakat bana kesin bir şey söylemekte çok zorlandıklarını anladım. Hayal gücüm çalışmaya başlamıştı: bazen o ya da bu müminde, bazen de meşhur bir hemşehrimizde Mehdî'nin hatlarını görür gibi oluyordum. Hatta kendi kendime düşüncelere daldığım gecelerde çok ileri gitmeye bile cüret edebiliyordum. Yoksa beklenen kurtarıcı ben miydim?! Bu akıl almaz efsane hakkında daha tazîa bilgi edinmek içi yanıp tutuşuyordum.

Günün birinde, şehrimize Amireh Zarab adında büyük bir dainin geldiğini öğrendim. Mehdi hakkındaki her şeyi bildiği söyleniyordu. Ben bu adam hakkında bilgi edinmeye çalışırken, Ali'nin davasını pek de beğenmeyen bir yeğenim, bana bu şüpheli daînin tsmaiiî mezhebinin bir üyesi olduğunu ve bu tarikatın üyelerinin sofistler, serbest düşünceliler ve tanrıtanımazlar gibi dctvrandıklannı söyledi. Henüz yirmi yaşına girmemiş olmama rağmen, bu şüpheli misafiri ziyaret etmeye karar verdim. Ismailî mezhebinin gerçekten de serbest düşüncenin bir çeşidi olup olmadığını ve Mehdi hakkında ne düşündüklerini bir de onun ağzından öğrenmek istedim. Amireh Zarab bana binbir türlü hikaye ile ismailî mezhebini üstünkörü olarak anlatmaya başladı. Ali'nin Muharnmed'in yegane meşru varisi olduğuna ve Ali'nin sekizinci kuşaktan torunu İsmail'in oğlu Muhammed'in günün birinde El Mehdi adıyla zuhur edeceğine yeminler etti. Ondan sonra Ali'ye inanan diğer mezheplerin itikatlarını anlattı, bu arada Mehdî'nin İsmail'in soyundan gelmeyen on ikinci imam olarak zuhur edeceğine inananlara lanet okumayı da ihmal etmiyordu! Kişiler etrafında dönen bütün bu tartışmalar ve kavgalar, bana çok acınacak ve zavallı davalar olarak göründü. Hiçbir sırrın izi bile yoktu bu anlattıklarında. Hoşnutsuzlukla eve geri döndüm ve bir daha din kavgalarına bulaşmamaya karar verdim. Yaşıtlarımın birçoğu gibi daha basit uğraşlarla vakit geçirmeye çalıştım.

Eğer bir müddet sonra Ebû Nedim Zarac adında başka bir Ismailî dervişi şehrimize gelmeseydi, hiç şüphesiz bunu başaracaktım. Merakımı yenemeyerek onu da ziyaret ettim. Fakat onun halefi olan ve bana en küçük bir sır kırıntısı bile açıklamaya muvaffak olamayan daî beni öylesine kızdırmış ve hayal kırıklığına uğratmıştı ki onunla ve acınacak öğretisi ile alay ettim. Anlattıklarının bana en az Sünnilerin iddiaları kadar gülünç geldiğini söyledim. Artık hiç mi hiç güvenim yoktu onlara. Tüm yaptıkları kendileriyle konuşmaya çalışanların kafalarını bulandırmaktan ibaretti! Bu şekilde bir müddet hakaret ettim ona. Her an kapı dışarı edilmeyi bekliyordum. Fakat refik beni sükunetle dinliyordu. Hatta dudaklarında hoşnut bir gülümseme görür gibi oldum. Nihayet söyleyecek hiçbir şeyim kalmadığı zaman konuşmaya başladı.- İmtihanı çok iyi basardın genç dostum. Bunu sana söylememe müsaade et. Günün birinde çok kudretli bir daî olacaksın. Evet, sen gerçek Ismailî öğretisi için hazırsın. Fakat bana söz ver. Mezhebimize kabul edilene kadar, sana anlatacağım şeylerden hiç kimseye bahsetmeyeceksin.' Bu sözler beni derinden etkiledi. Demek ortada bir sır olduğu konusunda yanılmamıştım. Titreyen bir sesle istediği yemini ettim, o da anlatmaya başladı: 'Ali ve Mehdi hakkında anlatılan hikâyeler, Ali'yi seven ve Bağdat'tan nefret edem müminler için uydurulmuş hikâyelerdir. Daha zeki olup da bu masalları yutmayanlara, düşüncelerimizi Halife el-Hakim gibi anlatmayı tercih ediyoruz: Kuran sadece ve sadece hasta beyinlerin bir ürünüdür!

\

şunu bil ki kimse ctsla hakikatin ne olduğunu bilemez. Bu yüzden biz hiçbir şeye inanmıyoruz ve bu yüzden her şeyi yapabiliriz.' Yıldırım çarpmışa dönmüştüm. Peygamber bir akıl hastasıydı! Damadı Ali de bunlara inandığı için delinin tekiydi! Ve şimdiye kadar Mehdi hakkında öğrendiklerimin hepsi, o sırlarla ve kurtarıcılarla dolu harika öğreti, basit insanlardan oluşan kitleleri uyutmak için uydurulmuş bir masaldı! O an için haklı olduğunu sandığım bir öfkeyle dervişe bağırdığımı itiraf etmeliyim: 'Peki ama neden? Neden insanları böylesine yanlış yollara sevk ediyorsunuz?" Bana sert bir bakış fırlattı: Türklerin kölesi olduğumuzun farkında değil misin? Ya Bağdat'ın onların tarafını tuttuğunu? Ya halkın durumunu? Ali isminin kutsallığı sadece burada! Biz bu ismi halkı sultana ve halifeye karşı kışkırtmak için kullandık. Hepsi bu işte.' Ağzım tahta gibi kurumuştu. O güne kadar içinde yaşadığım büyülü haya! alemi bir anda yok oluvermişti. Hastalandım. Kırk gün ölümle yaşam arasında gidip geldim. Nihayet ateşim düştü. Tekrar gücüme kavuştum. Fakat hayata dönen bu insan yepyeni birisiydi..."

Hasan sustu. Derin düşüncelere dalmıştı. Bunun üzerine o ana kadar gözlerini Hasan'in dudaklarından ayırmayan Meryem bir soru sormaya cesaret edebildi:

"Fakat ey ibni Sabbah, daha önceki hocanın seni bu kadar hayal kırıklığına uğratmasına rağmen neden bu kâfirce düşünceye bu kadar çabuk bağlandın?"

"Sana açıklamaya çalışayım, tik daî bana bir sürü olay anlatmıştı. Hepsi de ilk başta gerçek ve mantıklı gibi görünüyordu fakat içimde bir şüphe gölgesinin varlığını hissediyordum. Anlattıkları ne bilgiye karşı olan susuzluğumu gidermişti, ne de daha yüksek bilgi basamaklarına çıkmak için kullanacağım yolu açmıştı. Mantığım o güze! düsturları hayattaki tek hakikatler olarak algılamaya hazırdı fakat kalbim buna razı değildi. İkinci hocamın bana anlattıkları ile nereye varmak istediğini hemen anlayamadığımı da kabul etmeliyim. Fakat bu defa açıklamaları ruhumun derinliklerinde, ürkütücü ve bilinmeyen bir gölge şeklinde kaldı. Günün birinde mantığımın bunları kavrayacağını biliyordum. Mantığım şimdilik bunları reddediyordu ama kalbim hemen kabul etmişti. Hastalıktan kalktığım zaman hayatıma yeni bir yön vermeye karar verdim. Elimde olan tüm imkânları kullanarak, refikin bana anlattıklarını anlamama veya onların saçmalıklarını kavramama yardımcı olacak bir bilgi seviyesine ulaşmak istiyordum, insanların bildiği her şeyi öğrenmeye ve hiçbir şeyi atlamamaya karar verdim. Önüme bir fırsat çıkmakta gecikmedi. Gençtim. Dilimi tutmasını bir türlü beceremiyordum. Benimle konuşmak isteyen herkesi, ruhumu rahatsız eden bitmez tükenmez tartışmaların içine çekiyordum. Ali'nin gizli bir müridi olarak bilinen babam korkmaya başlamıştı. Hakkında çıkarılan zındıklık suçlamalarından kurtulmak için, beni Nişapur'da Muvafık Edin'in medresesine yolladı. Orada meşhur Ömer Hayyam'ı ve o zamanlar henüz baş vezir Nizam ül-Mülk olmayan adamı tanıdım...

Hocamız hakkında söyleyebilecek çok bir şeyim yok. Bize birçok filozoftan bahsediyordu ve Kuran'ı baştan sona ezberlemişti. Fakat adamın tüm bilgisinin bir damlası bile benim susuzluğumu dindiremiyordu. Az önce adlarını andığım iki kişi ile tanışmam, benim üzerimde çok daha büyük bir etki etmişti. Müstakbel vezir de benim gibi Tus şehrinde doğmuştu ve aynı ismi taşıyorduk: Hasan İbni Ali. Benden sekiz veya on yaş büyüktü, özellikle matematik ile astronomi bilimlerinde çok geniş bilgiye sahipti. Fakat din sorunian, hakikati aramak, hiç mi hiç ilgilendirmiyordu onu. Böylece iik kez bir varlığı diğerinden ayıran uçurumun farkına vardım. Görünüşe göre şimdiye dek ne Tus şehrinde oturan Ismaili büyükleri hakkında bir şey duymuştu, ne de kendisini ölümün eşiğine getiren ruhsal bir kriz yaşamıştı. Fakat güçlü bir mantığı vardı ve seviyesi hiç şüphesiz ortalama bir talebenin çok üstündeydi.

Ömer ise bambaşkaydı. Ailesi Nisapur'luydu ve çevresinde sakin, alçakgönüllü bir genç olarak tanınıyordu. Fakat onunla yalnız konuşulduğu vakit, hemen ruhunun gerçek rengini belli ediyordu: Her şeyle alay ediyordu ve inançsızdı. Ruh hali son derece değişkendi. Canı çok sıkkınken bir anda son derece konuşkan olabiliyordu, öyle ki insan onun söyledikleri üzerine günlerce düşünebilirdi. Sonra aniden düşler görmeye başlıyor veya can sıkıcı biri olup çıkıyordu. Nizam ve ben kendimizi ona çok yakın hissediyor-

\

duk. Üçümüz her akşam babasına ait bahçede toplanıyor ve geleceğe yöneiik büyük planlar kuruyorduk. Yaseminler etrafa güzel kokular saçıyor ve gece kelebekleri çiçeklerin özsulannı içiyorlardı. Biz de çalıların altında oturarak kaderimizi yazıyorduk. Daha dün gibi hatırlıyorum Bir akşam, nedense onlara büyüklük taslamak istedim ve gizli bir İsmailî tarikatına üye olduğumu anlattım. Onlara dervişlerle yaptığım görüşmeleri ve bana anlattıklarını olduğu gibi aktardım. Selçuklulara ve onların kölesi halifeye karşı savaşan insanlar olarak tasvir ettim onları. Şaşkınlıklarının farkına vardığım zaman ise eski düşüncelerimi anlatmayı uygun buldum: 'Eski iran'ın asil salıları olan Hüsrev'in, Rüstem Fiıdevsi'nin torunlarının bu at hırsızları ile işbirliği yapmalarını uygun buluyor musunuz? Onların bayrağı siyah olduğuna göre, bizimki de beyaz olsun. Kötü olan tek bir şey vardır aslında: yabancılara tabi olarak önlerinde sürünmek ve barbarlığa boyun eğmek.' Konu çok nazik oiduğu için, sözlerim ikisini de derinden etkilemişti.

'Ne yapmalıyız sence?' diye sormuştu Ömer.

Mümkün olduğu kadar çabuk üst seviyelere ulaşmalıyız. Önemli bir göreve gelen ilk kişi diğerlerine yardım etmeye mecbur olsun.' Önerim hoşlarına gitti ve küçük bir tören ile anlaşmayı perçinledik."

Hasan sustu. Meryem şefkatle adamın üzerine eğildi.

"Gerçekten de yaşamın bir masalı andırıyor" dedi düşünceli düşünceli.

"Ben de" diye devam etti Hasan "yirmi yıl buyunca kalbimde gençliğimin masalını taşıdım. Peygamberin ailesine ve ulvî sırlara büyük bir iman besliyordum. Yaşadığım ilk ve en büyük hayal kırıklığımın yarası asla iyileşmedi. Fakat bilinmezciliğe karşı olan eğilimimi destekleyen olgular günden güne artmaktaydı. Ali taraftarlarının olaylara nasıl bit bakış açıları varsa, Sünnilerin de aynı şekilde bir bakış açılan olduğunun farkına varmıştım. Ve onlar kendi inançlarını nasıl hararetle savunuyorlarsa, bütün Hıristiyan mezhepleri, Yahudiler, Brahmanlar, Budistler, ateşperestler, kısaca bütün kâfirler de kendi görüşlerini aynı şevkle savunuyorlardı. Bütün tarafların filozofları var güçleriyle kendi düşüncelerinin doğrulugunu ispata çalışmaktalar; kimi tek tanrıya, kimi birçok tanrıya, kimisi de tanrının olmadığına, her şeyi tesadüflerin belirlediğine inanıyordu. İsmailî daîlerinin ulvi inanışlarını giderek daha da iyi anlamaktaydım. Hakikat biz insanlar için ulaşılmazdır, bizim için hakikat yoktur. Peki ne yapmalıyız? Mutlak olana ulaşmanın mümkün olmadığını idrak eden, hiçbir şeye inanmayan kimseye, her şeyi yapma izni verilmiştir ve korku duymadan ihtiraslarının peşinden gidebilir. Gerçekten de idrakin son noktası bu düşünce miydi? Benim ilk ihtirasım öğrenmek, her şey hakkında bilgi edinmek oldu. Bağdat, Basra, İskenderiye ve Kahire'de bulundum. Tüm bilim dallarında öğrenim gördüm-. Matematik, astronomi, felsefe, kimya, fizik, tabiat tarihi. Birçok yabancı etil öğrendim, diğer ulusların gelenek ve göreneklerini inceledim. İsmailî öğretisi bana giderek daha yakınlaşryoıdu... Ama o zamanlar daha gençtim ve insanlığın büyük kısmının cehalet içinde olduğu, yalanların peşin elen gittiği ve batıl inançlara saplanıp kaldığı düşüncesi, beni son derece rahatsız etmekteydi. Bu dünyadaki görevimin insanların arasına hakikat tohumlan ekmek, onların gözlerini açmak, insanlığı yanılgılara ve karanlığa mahkum eden yalancılardan kurtarmak olduğunu sanıyordum, ismailî öğretisi benim için cehalete ve yalanlara karşı başlattığım mücadelenin bayrağı olmuştu. Kendimi insanlığın kör yürüyüşünü aydınlatacak bir meşale olarak görüyordum.

Bir kez daha derin bir hayal kırıklığına uğradım! Bütün tarikatlarımız beni İsmailî hareketinin bir mücahidi olarak karşıladılar, fakat liderlerine planlarımdan, yani kitleleri aydınlatıp bilinçlendirme isteğimden bahsettiğimde, başlarını hayretle sallayarak bu tür şeylerden bahsetmemem konusunda beni uyardılar. Girdiğim her evden, katıldığım her meclisten kovuluyordum. Çok kısa bir süre sonra, hareketin yöneticilerinin gerçeği insanlardan gizlemek için büyük çaba sarf ettiklerini gözledim. Çünkü bunda kendi şahsi çıkarları vardı. Artık kitlelere, halktan insanlara dolaysız olarak seslenmeye karar verdim. Pazar yerlerinde, kervansaraylarda, hacıların toplandıkları tapınak gölgelerinde velhasıl insanların bir arada oldukları her yerde konuşmaya başlıyordum. Onlara bugüne dek

inandıkları her şeyin yalan olduğunu, kendilerini artık bu masallardan ve yalanlardan kurtarmaları ve hakikati aramaları gerektiğini söylüyordum. Sonuç ne oluyordu peki? Daha söylemek istediklerimin sonuna bile gelemeden, taş ve küfür yağmuru altında oradan kaçmak zorunda kalıyordum. O zaman tek tek insanların gözlerini açmanın daha akıllıca olacağına karar verdim. Birçoğu beni ilgiyle dinliyordu. Fakat söyleyeceklerimi bitirdiğim zaman, kendilerinin de bir zamanlar inanmaktan vazgeçtiklerini anlatıyorlardı. Ama sonradan tereddüt içinde bocalamak ve ebedi bir arayış içinde olmaktansa, sağlam bir dala tutunmayı tercih etmişlerdi. Sadece cahil halk değil, okumuş ve bilgili kişiler de ulaşılabilen bir yalanı, ulaşılamaz bir gerçeğe yeğ tutuyorlardı. İnsanları tek tek veya topluca gerçeğe yöneltme çabalarım başarısızlıkla sonuçlanmıştı Açıkça görüldüğü üzere benim için son derece önemli olan hakikat, diğer insanlar için öyle pek de önemli bir nesne değildi. Böylece kendime biçtiğim misyonu terk ettim ve silahlarımı kınlarına koydum.

Bütün bu boş çabalar sonucu çok değerli vaktimi ziyan etmiştim, özellikle de diğer iki arkadaşımın başanlannı görünce, bu daha da belirgin olarak ortaya çıkıyordu. Tus şehrinden gelen adaşım bir Selçukiu prensinin hizmetine girmişti ve sonradan o zamanki sultan Alparslan Şaha vezir olmuştu. Ömer ise matematikçi ve astronom oiarak ün yapmıştı. Gençliğimizde yaptığımız anlaşmaya uygun oiarak, Nizam ül-Mülk kendisine devlet kasasından yıllık iki bin altınlık maaş bağlamıştı.

Ömer'i Nişapur'daki evinde ziyaret etmeye karar verdim. Yola koyuldum -tam yirmi yıl önceydi bu!- ve eski okul arkadaşımı şarap kadehleri, kadınlar ve kitaplar arasında buldum. Görünüşüm pek itimat telkin etmiyordu galiba. Evet, o soğukkanlı arkadaşım bile beni görünce irkilmekten kendini alamadı. 'Ne kadar da değişmişsin!' dîye bağırdı nihayet beni tanıdığında, iğne ipliğe dönmüşsün, güneş derini kayışa çevirmiş! Görenler seni cehennem kaçkını sanacaklar...' Beni kucakladı ve evinde misafir olmamı istedi. Teklifini kabul ederek yaşadığı zevk ü sefanın içine daldım. Uzun yıllardır tüm dünyada kendimden geçmiş bir şekilde dolanıyordum. Nihayet biraz huzurun ve güzel tartışmaların keyfini çıkarma şansını yakalamıştım. Geçen zaman zarfında tüm yaşadıklarımızı, ruhsal dönüşüm terim izi, edindiğimiz tecrübeleri birbirimize anlattık. Sonuçta ikimiz de hayrete düştük: Çok değişik yollardan da olsa, birbiriyle az çok uyum içinde oları sonuçlara ulaşmıştık ikimiz de. O, tabiri caiz ise kendi evinden asla uzaklaşmam işti. Buna karşın ben dünyanın hemen hemen yansını gezip dolaşmıştım, 'inanılacak gibi değil! Bugün senin ağzından dinlediklerim, bana bugüne dek yaptıklarımın tümünün doğru olduğunu ispat ediyor" diyordu sürekli. Ben de ona şu şeklide cevap vermekten kendimi alamıyordum: 'Birbirimizi bu kadar iyi anladığımızı görünce, kendimi sanki gök kubbenin inkâr edilemez uyumun delili olan yıldızların vızıltısını işiten Pithagor oiarak görüyorum...'

Özellikle bir konu bizim için vazgeçilmezdi: mutlak oiana ulaşma imkânları. Mutlak olanı topyekün ve nihai bir biçimde idrak etmek imkânsızdır' diyordu çünkü duyularımız bizi aldatmaktadır. Fakat onlar dışımızda oları şeylerle mantığımızın kavradıkları arasındaki yegane aracılardır." - Söylediklerin Demokıit ve Pithagor'urı söyledikleri ile birebir çakışıyor' diye belirttim. 'Bu yüzden insanlar onlan daima tanrısızlıkla suçlandılar. Fakat onlara masallar anlatan Platon'u baş tacı ettiler.' - 'Kitleler her zaman böyledir diye karşılık verdi Ömer. 'Belirsizlikten her zaman korkarlar, bu yüzden açık bir yalanı ulaşılmaz gerçeklere yeğ tutarlar. Hele bu yalanlar ne kadar ulvi ve yüksek olurlarsa, değerleri de o kadar *artar*. Buna karşı yapacak hiçbir şey yok. KJtieiere peygamberlik etmeye kaikan birisi, onlara ana-babalann çocuklarına davrandığı gibi davranmalıdır. Masallar ve boş hayallerle beslemelidir onları. Bu nedenle de gerçek bilgeler, her zaman kitlelerden uzak durmayı yeğlerler.' - Fakat Muhammed kitlelerin iyiliğini istiyordu!' - 'Evet evet, o insanların iyiliğini istiyordu ama onların sonsuz aptallıklarının da farkındaydı. Onlara çok acıdığı için, bu ve öbür dünyada çekecekleri acıların bedeli olarak cenneti vaat etmişti' - 'Peki sence Muhammed neden sadece masallar üzerine kurulu bir öğreti uğruna binlerce insanın ölmesine müsaade etti?' - 'Sanırım daha da sefil nedenler yüzünden birbirlerini nasıl olsa öldüreceklerini

\

biliyordu. Onların dünya üzerinde iyi-körü mutlu olmalarını istiyordu. Bu işin üstesinden gelebilmek için de, baş melek Cebrail ile görüştüğü yalanını uydurdu. Aksi takdirde kimse ona inanmazdı! Ve ölümden sonra tüm güzellikleriyle cenneti vaat etmesi, ona inananları güçlü ve yenilmez kılıyordu!' - 'Bana kalırsa' diye devam ettim bir süre düşündükten sonra 'günümüzde artık hiç kimse sadece cennet vaat ediliyor diye mutlulukla ölüme gitmez.' - 'Halklar de yaşlanırlar' diye cevap verdi bana. 'İnsanlar cennet fikrine alıştılar ve eski duygular uyanmıyor artık içlerinde. Sadece yeni bir şeye inanmaktan korktukları için bu düşünceyi bir kalıp olarak kabul etmeyi yeğ tutuyorlar.' - 'Demek ki sen günümüzde peygamberlik etmek isteyen birisinin, cennet vaadi ile hiçbir şey elde edemeyeceğini düşünüyorsun!' Ömer gülümsedi: 'Kesinlikle öyle. Çünkü nasıl solmuş bir lâle bir daha canlanmazsa, sönmüş bir meşale de bir daha yanmaz. Halk küçük dünyasının kendi küçük mutluluklarını yeterli bulmaktadır. Eğer insanlara bu dünyadaki yaşamları esnasında cennettin kapılarını açmanın bir yolunu bulamazdan, peygamberlik etmekten peşinen vazgeçsen daha iyi olur,'

Bu sözleri dinler dinlemez çarpılmışa döndüm. Ömer şakadan söylemiş bile olsa, ruhumu kasıp kavuran bir ateş yakmıştı. Evet, milletler gerçekten de masallar ve haya! mahsulleri içinde yaşıyorlar ve etraflarını çevreleyen karanlığı seviyorlardı. Bir anda kafamda bir plan belirdi. Dünya buna benzer bir şey görmemiş ve duymamıştı: insanların körlüklerini son sınırına kadar kullanacaktım! Onların sırtlarına basarak kudretin en üst seviyelerine ulaşacak, kendimi dünyanın kalan kısmından bağımsız kılacaktım. Masala vücut bulduracaktıml Efsaneyi gerçek yapacak ve tarihin onu uzun süre unutmamasını sağlayacaktım. İnsanlar üzerinde büyük bir deney yapacaktım!"

Hasan Meryem'i kenara iterek ayağa fırladı. Havuzun etrafında bir çılgın gibi dönmeye başladı. Meryem onu bu halde daha önce hiç görmemişti. Delirmişti sanki! Nihayet sözlerinin manasını kavramıştı. Korku dolu bir sesle sordu:

"Ya sonra? Sonra ne yaptın?"

Hasan bir anda durdu. Tekrar kendine gelmişti. Dudaklarında alaya ve muzip bir gülümseme belirdi.

"Ne mi yaptım?" diye tekrar etti. "Masalları gerçeğe dönüştürmenin yollarını araştırdım. Sonunda da Alamut'a geldim. Masal gerçek oldu. Cennet yaratıldı ve ziyaretçilerini bekliyor."

Meryem ona büyülenmiş gibi bakıyordu. Yavaşça konuşmaya başladı:

"Sen belki de seni tasavvur ettiğim gibisin..."

Hasan neşeyle güldü:

"Peki neyim ben? Kendimi biraz mecazi olarak tasvir etmeme müsaade et: Korkunç bir cehennem hayalcisi!"

Garip bir biçimde gülmeye başladı: "şüphesiz bu beni çok gururlandırıyor" diye ilave etti. "Artık niyetimi bildiğine göre, sana kesin talimatlar verme vakti geldi. Cennet sakinlerinden birisi gelen ziyaretçilere gerçek kimliğini ifşa ederse, ölümle cezalandırılacak. Sen de kimseye bir şey söylemeyeceksin. İstisna tanımayacağım. Beni anladığını umarım. Kızlara ulvî sebepler yüzünden gerçekten cennetteymişler gibi davranmaları gerektiğini anlat. Şimdilik görevin bu. Kendini buna hazırla; ve yarın akşam beni tekrar burada bekle. O zamana kadar iyi geceler!"

Kızı şefkatle kucaklayarak öptü ve hızlı adımlarla uzaklaştı.

Adi kıyıdaki kayığın yanında bekliyordu. Hasan kayığa bindi ve emretti:

"Apama'ya!"

Eski sevgilisi, diğerine tıpatıp benzeyen bir köşkte bekliyordu Hasan'ı. Kadın yerinde duramıyordu. Bazen kibirli tavırlarla yastıkların üzerine uzanıyor, bazen de sabırsızlığına yenik düşerek odada bir ileri Bir geri dolanıyordu. Devamlı kapıya bakıyor, kendi kendine konuşuyor, öfkeleniyor, görünmeyen bir dinleyiciye e!-kol hareketleri ile desteklediği yüzlerce sebep anlatıyordu.

Hasan onu gördüğü zaman, dudaklarında beliren alaycı gülümsemeyi zorlukla bastırabiidi. Cafcaflı bir makyaj yapmıştı Apama. Boynuna, kulaklarına, kollarına ve bacaklarına, kısacası görünürde olan her yerine mücevherler takmıştı. Saçlarında ise pırıl pı-

v

rıl parlayan elmaslı bir toka göze çarpıyordu. Sanki otuz yıl önce, doğulu bir prensi kabul etmeye hazırlanır gibi süslenmişti. Fakat o zamanların Apama'sı ile bu günkü arasında ne kadar büyük bir fark vardı! Onu dolgun ve sıkı etli, harika vücut hatlanna sahip bir kız olarak hatırlıyordu; ama şimdi bir deri bir kemik kalmıştı. Tüm vücudu sarkmış ve kınş kırış olmuştu. Çökük yanaklarını aynı dudakları gibi göz alıcı kınruzı bir renge boyamıştı. Saçları, kaşlan ve kirpiklerine simsiyah sürmeler sürmüştü. Hasan ona bakınca et ve kemikten yapılan her şeyin gelip geçiciliğini görür gibi oldu.

Kadın aceleyle misafirinin elini öptü ve onu yanındaki yastığa buyur etti. Sonra da sitem dolu bir sesle konuşmaya başladı: "Ondan geliyorsun yine! Eskiden dinlenmeme bile fırsat vermezdin!"

"Saçmalama!" Hasan hoşnutsuzlukla alnını kırıştırdı. "Seni önemli bir sebep yüzünden çağırttım. Geçmişi rahat bırakalım, onu hiç kimse elimizden alamaz."

"Belki de geçmişinden pişmanlık duyuyorsun?"

"Bunu hiç söyledim mi?"

"Hayır. Fakat..."

"Fakat yok. Söyle bana, her şey hazır mı?"

"Her şey emrettiğin gibi."

"Bahçeye yakında ziyaretçiler gelecek. Sana tamamıyla güvenmek istiyorum."

"Rahat olabilirsin. Beni içine düştüğüm derin sefaletten kurtardığını asla unutmayacağım."

"Pekâlâ. Kızların durumu nasıl?"

"O aptal kazlara elimden gelenin en iyisini öğretmeye çalıştım."

"İyi."

"Sana bildirmek istediğim bir şey var. Bunu görevim olarak addediyorum. Hadımlarının çok güvenilir olduklanndan kuşkuluyum."

Hasan güldü. "Her zaman aynı terane. Başkasını bilmiyor musun?"

"Onların tamamen güvenilmez olduklarını söylemiyorum. Sana ihanet edemezler, çünkü senden çok korkuyorlar. Fakat bazılannın erkekliklerinin tamamen yok edilmediğinden şüpheleniyorum!"

Hasan daha da neşelendi:

"Kendi üzerinde mi denedin?"

Apama rencide olarak geri çekildi:

"Bunu nasıl dersin bana! O köpeklerle ha!"

"Bu garip kanıya nasıl kapıldın?"

"Kızların etrafında dönüp duruyorlar ama bence sadece yapmaları gereken görevleri yüzünden değil. Benden hiçbir şey gizleyemezler. Onun dışında..."

"Evet?"

"Bir keresinde Mustafa bana uzaktan bir şey gösterdi."

Hasan sessizce gülmeye başladı.

"Deli olma. Sen ihtiyarsın ve gözlerin artık uzağı seçemiyor. Seninle alay etmek için orasına bir şey bağlamış olmalı. Yoksa hâlâ görünüşünün insanın şehvetini kabarttığını mı düşünüyorsun?"

"Beni kırıyorsun. Sadece kızlarla yatmalarını istemiyorum."

"Kızların tek bildiği de bu değil mi?"

"Aralarında bir tanesi var ki belki onu sen istersin diye söylemiştim..."

"Hadi hadi, artık yaşlandığımı görmüyor musun?"

'Tepeden tırnağa sırılsıklam âşık olacak kadar da yaşlı değilsin!"

Hasan son derece eğlenmekteydi.

"Eğer bu gerçek olsaydı beni tebrik edebilirdin. Maalesef ben kendimi sönmüş bir yanardağ gibi hissediyorum."

"Sakın yanılma! Fakat haklı olduğun bir şey var. Senin yaşındakilerin daha olgun kadınlara ihtiyacı vardır."

"Apama gibi birisine öyle mi? Ah eski sevgilim! Aşk ile kızartma birbirlerine benzer: Dişler yaşlandıkça kuzunun da giderek gençleşmesi gerekir."

Apama'nın gözleri yaşlarla doldu. Fakat üzüntüsünü cesaretle gizledi ve devam etti:

"Neden sadece bir tek kadına bağlı kalıyorsun? Bilgeliğin ne söylediğini bilmiyor musun? Sık değişiklik erkeği zinde ve istekli tutar. Peygamber bunun en iyi örneklerinden biriydi. Son yıkanışımızda bu genç bıldırcınlardan birisini iyice inceledim. Vücudu son derece sağlıklı ve güzel. Hemen aklıma sen geldin. Kız daha on dördünde bile değil..."

\

"... ve adı Halime. Enliyorum biliyorum. Sen daha suratını bile görmeden ben onu kollarımda taşımıştım. Daha buraya getirildiği gün onu Adi'ye teslim eden bendim! Fakat şunu unutma; o bıldırcınlardan bir tanesi bile benim gibi yaşlı bir adamın midesine oturur!"

Teki neden hep aynısı olmak zorunda? Ondan bıkmadın mı hâlâ?"

Hasan içinden güldü.

"Akıllı bir adam bir keresinde şöyle söylemişti: Perhiz yapmak faydalıdır. Her gün bir dilim yulaf ekmeği, iştahını cennet yemişlerinden daha fazla açacaktır."

"O ukala cahilden eninde sonunda bıkacaksın nasıl olsa!"

"Süt ve bal renginde bir ten, bu durumda en yüksek bilgiye benzer."

"Bir defasında bana beraber yaşadığımız üç ay zarfında, tahsil ile geçirdiğin on yıldan daha fazla şey öğrendiğini söylediğini çok iyi hatırlıyorum."

"Tahsilin gençliğe, eğlencenin de yaşlılığa ihtiyacı vardır..."

"Onda seni bu kadar etkileyen ne olduğunu söyle bana!"

"Bilmiyorum, belki de kalplerimiz birbirine az da olsa uyumlu olduğundan."

"Bunları sadece beni kırmak için söylüyorsun!"

"Bunu aklımdan bile geçinmedim."

"Asıl şimdi kırdın beni!"

"Hadi hadi. Bu yaşında kıskançlık yapıyorsun!"

"Kime diyorsun bunu? Ben! Aşk rahibesi Apama! üç prensin, yedi veliahdın, bir müstakbel halifenin önünde diz çöktükleri Apama mı kıskanç? Bir at suratlıyı, bir cılız turnayı mı kıskanacağım?"

Sesi hiddetten titriyordu. Bunun üzerine Hasan şunları söyledi:

"Hayatim, bütün bunların üzerinden otuz yıldan fazia zaman geçti. Artık ağzın tamamen dişsiz, bir deri bir kemiksin, cildinin rengi solmuş..."

Apama nefes almaya çalıştı.

"Ya sen? Daha İyi göründüğünü mü sanıyorsun?"

"Allah beni böyle yanılgılardan saklasın! Aramızda bir tek fark var: ben ihtiyarım ve bunu kabul ediyorum; sen de ihtiyarsın ama bunu kabul etmiyorsun."

"Buraya sadece benimle alay etmek için mi geldin?"

Yanaklarından yaşlar akıyordu. "Kesinlikle hayır eski sevgilim. Mantıklı ol biraz. Tecrübene ve bilgilerine ihtiyacım olduğu için çağırttım seni Seni derin sefaletinin içinden çekip aldığım zaman Söylemiştin bunu bana. Ben bir varlığı sürüden ayırt eden meziyetleri her zaman takdir etmişimdir. Senin de aşk işlerindeki bilgi ve becerine büyük hayranlık duyuyorum. Ve sana sonsuz güven duyuyorum. Daha ne istiyorsun?"

Hasan için için gülmeye devam ederken, Apama ağlamaya devam ediyordu.

"Niye bu kadar ihtiraslısın?"

Apama göz ucuyla Hasan'a baktı.

"Ne yapayım" diye itiraf etti. Hasan'in boynuna sarıldı. "Ben de böyleyim işte."

"O zaman bırak da sana yakışıklı bir zenci göndereyim."

Rencide olmuş bir tavırla elini salladı.

"Haklısın. Ben çok ihtiyar ve çirkinim. Fakat gelip geçen güzel şeyler için ne kadar çok acı çektiğimi sana asla tarif edemem."

Hasan tekrar ciddi bir sesle konuşmaya başladı:

"Misafirlerin karşılanmaları için köşkleri hazırlayacaksın. Her tarafın itinayla silinmesini ve temizlenmesini sağla. Ve kızların gevezeliklerine dikkat et. Olup bitenden haberdar olmalarını istemiyorum. Yarın akşam buraya bir daha geleceğim. O zaman sana kesin talimatlar vereceğim. Benden bir isteğin var mı?"

"Hayır efendim. Sana teşekkür ederim. Gerçekten de bir kez olsun öbürünü denemek istemez misin?"

"Hayır teşekkür ederim. İyi geceler."

Meryem geri dönerken kalbi huzursuzlukla dolmuştu. Hasan ona bu akşam bir anda alabileceğinden çok daha fazlasını anlat nııştı. fakat bazı şeyleri kavrayabiliyordu: Korkunç bir mantık iş başındaydı. Ona göre dünya üzerindeki her şey, insan ve hayvan, canlı ve cansız yaratıklar, büyük bir oyun için hazırlanmış dekorlardan başkası değildi: Karanlık bir hayaletin vücut bulması. Bu ruhu sevmekle beraber, ondan biraz da korkuyor hatta nefret ediyordu.

Aniden birisine açılma ihtiyacı hissetti içinde. Yüreğinde kötülük bulunmayan birisiyle birkaç kelime konuşmaya ihtiyacı vardı.

Halime'nin yatağına giderek yan karanlıkta onu seyretti. Kızın uyur numarası yaptığının farkına varmıştı.

"Halime!" diye fısıldadı ve yatağın kenarına oturdu. "Hadi, uyumadığını biliyorum. Bana bak."

Halime gözlerini açarak üzerindeki örtüyü yana itti. Pembe gö-leri heyecanla inip çıkıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu korku dolu bir sesle.

"Çeneni tutabilir misin?"

"Evet Meryem..."

"Bir mezar kadar sessiz olacak mısın?"

"Bir mezar kadar."

"Seninle konuştuğumun farkına varırsa ikimizin de kellesini uçurtur. Sultanın ordulan kaleyi kuşatacaklar."

Halime alçak sesle bağırdı.

"Bizim halimiz ne olacak?"

"Yavaş! Seyduna bizi koruyacak. Bu andan itibaren her türlü itaatsizlik ölümle cezalandırılacak. Bizi zorlu imtihanlar bekliyor; bunu bilmelisin. Eğer sana sorulursa, kim olduğumuzu ve nerede bulunduğumuzu asla söylemeyeceksin."

Kızı iki yanağından öptü ve yatağa geri döndü.

Gece boyunca ikisi de gözlerini kırpmadılar. Meryem kafasına sanki tonlarca ağırlıkta taşlar düşmüş gibi hissediyordu kendisini. Kâinat bir bıçağın sırtında denge durumundaydı sanki. Önlerindeki günlerde acaba hangi tarafa doğru devrilecekti?

Buna karşın Halime'nin içini hoş bir duygu kaplamıştı. Bütün yaşam ne kadar da güzel bir maceraydı! Türkler kaleyi muhasara edeceklerdi, Seyduna da kimse bir şey görmeden ve duymadan onları müdafaa edecekti. Ve buna rağmen korkunç bir tehlike onları bekliyordu. Her şey ne kadar da garipti: Garip ve güzel!

VII

Fedai adayları, sabahın çok erken bir saatinde hocalarının eşliğinde kaleyi terk ettiler. Kusursuz iki sıra halinde önce asma köprüyü, sonra da boğazı dörtnala aştılar. Atlarını derenin olduğu tarafta sürenler, uçurumdan sadece iki ayak uzaklığındaydılar. Fakat geçen zaman zarfında hepsi de çok iyi birer süvari olmuşlardı, tehlikede olup olmadıklannı gözlerinin ucuyla bile olsun kontrol etmeye gerek görmediler.

Vadiye ulaştıklarında Minuçehr onlara yumuşak eğimli bir yamacın dibinde durmalarını emretti. Delikanlıların heyecanları had safhadaydı. Duydukları korku atlanna da bulaşmıştı, hayvanlar huzursuz huzursuz kişniyorlardı. Bir süre sonra Ebu Ali ile Daî İbrahim de onlara katıldılar. Ebu Ali yüzbaşı ile birkaç kelime konuştuktan sonra atını tepenin başına doğru sürdü. Etraftan çıt çıkmıyordu. Birden Minuçehr yüksek bir sesle delikanlılara bir emir verdi. Süvariler bir anda etrafa dagılıverdiler. Zor ve kanşık hareketleri peş peşe yapıyorlar, birbirlerine hücum ediyorlar, geri çekiliyor ve tekrar hücuma kalkıyorlardı. Bu arada son derece düzgün gruplar oluşturmuşlardı ve düzenlerini asla bozmuyorlardı. Tepenin başında bulunan Ebu Ali uzun tüylü küçük atının üzerinde aşağıda olup biteni izliyor ve diğer daîlere görüşlerini bildiriyordu.

"Minuçehr onları iyi eğitmiş, buna hiç şüphe .yok. Fakat bu Türk usulü savaş tekniğinin, bizim dağlık bölgemizde işe yarayıp yaramayacağı beni biraz düşündürüyor. Eskiden biz tek başımıza saldırır, önümüze çıkanı kılıcımızla alaşağı eder ve sonra bir anda dağılıverirdik. Bu şekildeki iki-üç saldırıdan sonra düşman tamamen tahrip olurdu."

Fakat delikanlılar bir sonraki denemede saldırı tekniklerini değiştirip teke tek dövüş usulünü uygulayınca, Ebu Ali'nin gözleri hayranlıkla parlamaya başladı. Hoşnutlukla sakalını sıvazlıyordu.

Atından indi, dizginleri eline alarak yamaçtan aşağı yürüdü. Ağaçların altındaki çardağın gölgesine bit halı serdirerek üzerine rahatça kuruldu. Diğer dafler de onu takip ettiler.

Yüzbaşı ikinci bir emir verdi. Talebeler atlarından indiler ve cüppelerini çıkardılar. Üzerlerinde sadece hafif zırhlı gömlekleri kalmıştı. Mızraklarını yere koyarak kalkanların! ve ciritlerini aldılar.

Artık savaş yeteneklerini sergileme vakti gelmişti. Delikanlılar ellerindeki hedef tahtalarını belli uzaklıklara koyarak oklarını fırlatmaya başladılar. !bni Tahir ve Süleyman'ın on atışından bir tanesi olsun hedefini şaşmadı. Öbürleri de çok başarılı sonuçlar elde ettiler. Sonra da sıra cirit atmaya geldi Başlangıçta Büyük Dat'ler üzerinde kötü bir etki bırakmaktan korktukları için biraz, tutuk davranıyorlardı ama hocalannın yüzlerindeki gülümsemeyi görünce cesaretleri yerin* geldi ve birbirlerine meydan okumaya başladılar. Herkes elinden gelenin en iyisini yapmak istiyordu. Bu sefer Yusuf hepsine üstün gelmişti. Fakat harcadığı çabadan dolayı kıpkırmızı kesilen Süleyman pes etmeye niyetli görünmüyordu.

"Daha çok yemek yemelisin" diye alay etti Yusuf. "Biraz zayıf kalmışsın!"

Süleyman dudaklarını ısırarak ciridi savurdu. Çok iyi bir atış olmasına rağmen Yusuf un ciridine yaklaşamamıştı bile. Bir sonraki denemede Yusuf kendi rekorunu kırdı.

"Fevkalade" dîye takdir etti onu Ebu Ali.

Fakat kılıç müsabakasında Süleyman'a rakip dayanmıyordu. Müsabakalar karşılıklı mücadele şeklinde geçiyordu. Galip gelen bir .sonraki karşılaşmaya katılmaya hak kazanıyordu. Ibni Tahir önce Übeyde'yi, sonra da Ibni Vakkas'ı yendi. Fakat Yusuf'un acı kuvvetine karşı koyamadı. Buna karşın Süleyman tüm rakiplerini alt etmişti. Sonunda tekrar Süleyman ile Yusuf karşı karşıya kaldılar. Süleyman kalkanını yukarı kaldırdı; gözleri rakibini alaylı bakışlarla süzüyordu.

"Şiiildi göster bakalım nasıl bir kahraman olduğunu!" diye meydan okudu Yusuf'a.

"Acele etme" diye karşılık verdi Yusuf. "Daha az önce cirit atışında gördük ne kadar marifetli olduğunu..."

Müsabaka başladı. Yusuf rakibinin kendisinden daha üstün olduğunun gayet iyi farkındaydı. Bu nedenle acı kuvvetini kullanarak, durumu kendi lehine çevirmek niyetindeydi. Kükreyen bir aslan gibi rakibinin üzerine saldırdı. Fakat Süleyman bacaklarını iki yana açarak, hemen hernen hiç kımıldamadan hücumu başarıyla savuşturdu. Çok iyi hesaplanmış bir sıçrayış ite Yusuf'u aldatmayı başardı. Yusuf korunmak, için kalkanını kaldırınca, Süleyman'ın kılıcı göğsünü koruyan ince zırha yavaşça dokundu.

Talebeler ve hocalar Yusuf un suratındaki hiddetti ifadeye gülmekten kendilerini alamadılar.

"Cesaretin varsa tekrar deneyelim!" diye bağırdı Yusuf. "Bu defa elimden kurtulamayacaksın."

Minuçehr müdahale etmek istedi ama Ebu Ali bir işaret ile onu durdurdu. Kılıçlar tekrar çarpıştılar. Yusuf taktiği gereği rakibinin üzerine bir boğa gibi saldırdı bir daha. Süleyman ise onu gülünç hale düşürmek için elinden geleni yapıyordu. Etrafında sürekli dans ediyor, bir o yana, bir bu yana sıçrayıp duruyordu. Sonra aniden şimşek hızıyla bir hamle yaptı ve kılıcının ucu bir kez. daha zavallı Yusuf'un kalkanının altından, göğsünün ortasını buldu.

Seyirciler galibi coşkulu alkışlarla kutladılar. Bu arada Ebu Ali de ayağa kalkınıştı. Gençlerden birisinin kalkanını ve kılıcını alarak Süleyman'a meydan okudu. Tüm gözler onlara çevrilmişti.

Ebu Ali yaşlı bir adamdı, Süleyman'ın tek bir hücumuna bile karşı koyması imkânsız gibiydi, Süleyman şaşkınlıkla yüzbaşıya döndü.

"Sana emredileni yap!" dedi yüzbaşı.

Hâlâ kararsız olan Süleyman yerini aldı. "

"Zırhımın olmamasına önem verme delikanlı!" dedi Ebu Ali ona alçakgönüllülükle. "Sadece formda olup olmadığımı anlamak istiyorum."

Bu sözlerden sonra kılıcını Süleyman'ın kalkanına doğru savurdu. Açıkça görülüyordu ki Süleyman ne yapacağına hâlâ karar verememişti.

"Niye tereddüt ediyorsun? Saldır hadi!" diye cesaretlendirdi onu Büyük Daî. Sinirlenmeye başlamıştı.

Delikanlı hücum etmeye hazırlandı ama daha kımıldar kımıldamaz kılıcının elinden uçtuğunu hissetti. Ebu Ali'nin cüppesinin altından gözüken kolu, neredeyse bir çocuk karası kadar kalındı.

Seyirciler arasında hayret dolu bir mırıltı dolandı. Ebu Ali sinsice gülümsedi:

'Bir daha denemek ister misin?"

Bu defa Süleyman işi en başından ciddi tutmaya karar vermişti. Kalkanını neredeyse gözlerine kadar kaldırarak rakibini gözlemeye başladı. Ebu Ali ateşli delikanlının hücumlarına başarıyla karşı koyuyordu. Sonra da kendisi bir dizi saldırıda bulundu. Süleyman bir yandan geri çekilirken, bir yandan da birkaç cüretkâr hamle yaptı. Fakat yaşlı adam bütün hamleleri engelledi. Sonunda da beklenmedik bir darbe ile ikinci kez delikanlının kılıcını elinden düşürdü. Ebu Ali tatmin olmuş bir gülümseme ile kılıçla kalkanı sahibine geri verdi ve bağırdı:

"Çok iyi bir kılıç ustası olacaksın Süleyman. Ama önce benim gibi elli savaşı geride bırakmayı beklemen lazım."

Minuçehr'e el salladı. Kazandığı zaferden dolayı gurur içindeydi. Sonra da önünde iki sıra halinde duran talebelere döndü:

"Şimdi de bana iradenizin güçlenip güçlenmediğini gösterin bakalım. Hocanız Abdüimelik seyahatte olduğu için onu ben temsil edeceğim."

Talebelerin önüne geçerek onlan soğuk bakışlarla süzdü:

"Nefesinizi tutun!"

Bakışları talebelerin üzerinde geziniyordu. Kısa süre sonra boğulma belirtileri baş gösterdi: boyun ve şakaklardaki damarlar garip biçimde kabarmışlar, gözler ileri fırlamışlardı. Delikanlılardan biri arkaya devrildi aniden. Ebu Ali onun yanına gitti. Tekrar nefes almaya başladığını görünce memnuniyetle gülümsedi. Diğerleri de teker teker yere yığılmaya başladılar. Ebu Ali dailere ve yüzbaşıya baktı:

"Olgun armutlar gibi dökülüyorlar" dedi neşeyle.

Sonunda üç tanesi ayakta kaldı: Yusuf Süleyman ve İbni Tahir. Büyük Daî onlara yaklaştı; dikkatle burun deliklerini ve ağızlarını incelemeye başladı.

"Gerçekten de nefes almıyorlar. Fevkalade!" dedi yavaşça.

O anda Yusuf sallanmaya başladı. Önce dizleri büküldü sonra da boylu boyunca yere serildi. Yere düşer düşmez gözlerini açtı şaşkınlıkla etrafına bakmıyordu. Süleyman ise yeni kesilmiş bir ağaç kütüğü gibi devrildi yere. ibni Tahir hâlâ direniyordu. Ebu Ali ve Minuçehr sessizce birbirlerine baktılar. Sonunda bu cesur delikanlı da sallanmaya başladı.

Ebu Ali tam diğer imtihanlara başlamaya hazırlanırken kaleden dörtnala bir haberci geldi ve Büyük Önderin vakit geçirmeden kendisini görmek istediğini bildirdi, imtihanlar öğleden sonra kalede devam edecekti.

Büyük Daî at bin emri verdi ve birliğin önünde atını dörtnala kaleye sürmeye başladı.

Talebeler sabahın erken saatlerinde kaleden aynldıklan sırada, kulenin tepesindeki muhafız yabancı bir haber güvercininin yaklaşmakta olduğunu gördü. Aceleyle bu işle ilgili muhafızlara seslendi. Adamlar yaylarını gererek beklemeye başladılar. Fakat güvercin kendi kendine kuleye konduğu için onu vurmalarına gerek kalmadı. Sağ ayağına bir ipek parçası sarılmıştı. Haberci başı aceleyle Büyük Önder'in köşküne koştu ve güvercini orada beklemekte olan Hasan'ın özel muhafızlardan birine verdi.

Muhaliz haberi alarak Hasan'a okumaya başladı:

"ismailîlerin önderi Hasan İbni Sabbah'a selam! Hemedan Emiri Arslantaş büyük bir ordu ile bize hücum etti. Rudbar'ın batısındaki kaleler ona teslim oldular. Biz İse güçlükle hazırlık yapabilecek zaman bulabildik ve Türk süvarilerinin hücumlarını önleyebildik. Şimdi ise Alamut üzerine yürüyorlar. Bizim üzerimize ise kaleyi ele geçirmek amacıyla büyük bir ordu yürümektedir. Emirlerini bekliyorum. Yazan: Buzruk Ümid."

"Güvercini habercim Rudbar'a ulaşmadan önce göndermişler" diye belirtti Hasan. "Yahut Türkler haberciyi yakaladılar. Demek oyun başladı!"

Sükûnetle gülümsedi.

"Keşke gençler fedaîliğe kabul edilmiş olsalardı!" diye iç çekti.

i

Küçük bir kutudan güvercini)) ayağına sanlı olana benzer bir parça ipek çıkardı. Üzerine Buzruk Ümide hitaben bir emir yaza rak hayvanın ayağına sardı. Hemen buraya gelmesini emrediyordu Rudbar kalesi kumandanına. İpek parçasını Rudbar güvercinlerinden birisine bağlamak üzereyken, ona tüylü bir haberci daha getirdiler. Bu defa gırtlağına nöbetçinin oku saplanmıştı. Hasan kuşun ayağına ««inli haberi okumaya başladı:

"Ismailflerin önderi Hasan Ibni Sabbah'a selarn! Emir Kızıl Sank Huzistan ve Horasan'da topladığı tüm kuvvetler ile üzerimize yürümektedir. Küçük kaleler teslim oldular ve müminler Zur Gurnba dana sığınmak zorunda kaldılar. Düşman bizi muhasara etti. Hava çok sıcak ve su kıtlığı çekiyoruz. Yiyeceğimiz de yeterli değil. Kalenin savunulması için emir verdim ama oğlun Hüseyin, serbest geçiş karşılığında kaleyi teslim etmemiz için askerleri kışkırtıyor. Acil emirlerini bekliyorum. Yazarı: Hüseyin Alkeynl."

Hasan'ın suratı kapkara kesilmişti. Öfkeyle dudaklarını ısırıyordu; tüm vücudu tir tir titremeye başlamıştı. Çılgın gibi odanın içinde dolanmaya ve bagınnaya başladı:

"Oğlum olacak alçağa bak! Onu zincire vuracağım! Onu kendi ellerimle boğacağım!"

Büyük Daî odaya girdiği zaman tek söz söylemeden mektupları ona uzattı. Ebu Ali haberleri merakla okudu.

"Mantığım bu iki kale için yapılacak bir şey kalmadığını söylüyor" dedi sadece. "Ama sen kesinlikle bîr şeyler düşünmüşsündür ve sana güveniyorum."

"Pekâlâ!" diye cevap verdi Hasan. "Hemen Rudbar ve Zur Cumbadan kalelerine haberciler yollayacağım. Oğlum olacak haini ve memnun olmayanların tümünü zincire vurup aç ve susuz zindana atsınlar. Öbürlerinin sonuna kadar düşmana karşı koymalarını emrediyorum."

Aceleyle emirleri ipek parçalarına yazdı. Hasan ve Ebu Ali kendi elleriyle mesajları hayvanların ayaklarına bağladılar ve kulenin tepesinden salıverdiler. Tekrar odaya döndüklerinde Hasan Büyük Daî'ye döndü:

"Artık talebelerin fedaîliğe kabul edilmeleri gerekiyor. Onlar

üzerlerine kudretimizin kalesini inşa edeceğimiz birer kayadırlar. İmtihanlarda başarılı oldular mı?"

"Doğrusu delikanlıları çok beğendim" dedi Ebu Ali. "Minuçehr ve Abdülmelik onlardan hakiki birer asker yapmış."

"Ah! Keşke Buzruk Ümid de burada olsaydı" diye homurdandı Hasan. "Size nasıl bir sürpriz hazırladığımı yakında göreceksiniz!"

"Nihayet! Merakımı çok uzun zamandır dizginlemek zorunda kalıyorum doğrusu" dedi Ebu Ali gülerek.

İmtihanlara ikinci namazdan hemen sonra devam edilmesi karariaştmlmıştı. Talebeler ve hocalar yemek salonunda toplandılar. Ebu Ali saiona girer girmez sözlü imtihanlar başladı. Büyük Dat'deki değişiklik herkesin dikkatini çekmişti. Duvarın dibindeki yastıklara yerleşmişti. Boş boş önüne bakıyor ve talebelerin cevaplarını yanm yamalak dinliyordu.

Ebu Soraka gençlere Ismailî tarihi hakkında sorular sormaya başladı. Talebeler sorularına kısa ve kesin cevaplar veriyorlardı. Görünüşe göre her şey sabahki gibi iyi gidecekti. Ama Ebu Ali bir anda ayağa fırladı ve kendisi sorular sormaya başladı.

"Kötü!" diyordu istediği cevaplan alamadığı zaman.

Ebu Soraka her soruyu doğru olarak cevaplandıran Ibni Tahir'de oyalandı biraz.

"Devam!" dedi Büyük Daî sabırsızlıkla. "Bu delikanlının kafasının çalıştığını anladık. Biraz da ötekileri dinleyelim bakalım!"

Cafer ve Übeyde kendilerine sorulan sorulardaki tuzaklara hemen düştüler. Ebu Soraka sonunda Süleyman'a döndü. Ebu Ali sakalını sıvazlıyordu.

Süleyman sorulara kısa ve ikna edici cevaplar veriyordu, sanki söylediklerinin hepsi doğruydu. Ama tüm cevapları istenilenden ya çok kısaydı, ya fazla basitti, ya da yanlıştı.

"Hakikatleri kılıcını kullandığın kadar iyi kullanamıyorsun delikanlı!" dedi Ebu Ali başını sallayarak. "Bir fedaînin ruhu asla yanlış yapmamalı,"

Süleyman hayal kırıklığı içinde yerine geçti.

Nihayet sıra YusuFa geldi. Talebeler onun için üzülmekle bera-

ber için için gülmekten de kendilerini alamıyorlardı. Ebu Soraka onun için çok basit bir soru hazırlamıştı: Ali ile İsmail arasındaki imamların isimlerini sordu ona. Fakat Yusuf'un aklı çok karışmıştı. Henüz üçüncü imama gelmişti ki tıkanıp kalıverdi.

Şehit Ali'nin sakalı adına!" diye bağırdı Büyük Daî öfkeyle. Böyle bir cehalet karşısında ne yapacağımı bilemiyorum.'

Ebu Soraka diriden çok ölüye benzer bir şekilde köşesine çekilen Yusufa yiyecekmiş gibi bakıyordu.

Sonra da El-Hekim onları imtihan etti. Hekim, bu maceradan kolaylıkla sıyrılmayı başardı. Ebu Ali'nin felsefe ve insan yaradılışı hakkında pek az şey bildiğinin farkındaydı. Gerçekten de Büyük Daî verilen tüm cevaplar karşısında -ister eksik, isterse yetersiz olsunlar- beğeniyle başını sallıyordu. Coğrafya imtihanında ise hepsi çok başarılıydılar; yüzbaşı hoşnut bir gülümseme ile onları kutladı. Gramer, matematik ve metrik de, coğrafya İmtihanı kadar çabuk sonuçlandı. Fakat din bilgisi konusuna Büyük Daî daha fazla zaman ayırmayı tercih etti. Bu konuya büyük önem veriyordu. İbrahim açık ve anlaşılır sorular soruyor, genellikle de tatmin edici cevaplar alıyordu.

"Pekâlâ, adaylanmızın hangisinin doğuştan zeki olduğunu anlamaya çalışalım bakalım" diye araya girdi Ebu Ali. "Yusuf, büyük cirit üstadı söyle bakalım, Allah'a hangisi daha yakın? Baş melek Cebrail mi, yoksa peygamber mi?"

Yusuf ayağa kalktı fakat etrafına ümitsiz bakışlar fırlatmaktan başka bir şey gelmiyordu elinden. Ebu Ali onun etrafında oturanlara aynı soruyu yöneltti. Birisi peygamber dedi, öbürü de baş melek. Fakat her ikisi de iddialarını en küçük biçimde olsun ispatlamaktan çok uzaktılar.

Ebu Ali kötü kötü sırıtıyordu. "Arkadaşımız ibni Tahir söylesin bir kez de" dedi sonunda.

ibni Tahir ayağa kalktı ve sakin bir sesle konuşmaya başladı;

"Ailah Muhammed'e görevini bildirmek için baş melek Cebrail'i bizzat yolladı. Allah eğer Muhammed'i diğer tüm varlıklardan farklı kılmak istemesiydi, rahatlıkla meleğini görevlendirebilirdi. Fakat bu eşsiz emsalsiz görevi Muhammed'e vermek istediği için bunu yapmadı. Bundan dolayı Muhamuıed ister istemez cennette Cebrail'den daha yüksek bir mevkie sahip olacaktır."

"İşte doğru cevap bul" dedi Ebu Ali. "Bize bunu da açıkla: Peygamber ile Seyduna arasında ne tür bir benzerlik mevcuttur?"

İbni Tahir gülümsedi. Biraz düşündükten sonra cevap verdi: "Peygamber ile Seyduna arasında, büyük ve küçük kardeşler arasındaki ilişkinin aynısı mevcuttur."

"Doğru, Ama hangisi müminler üzerinde daha güçlü bir etkiye sahiptir?"

"Seyduna. Çünkü cennetin anahtarlarını elinde o tutmak tadır."

Ebu Ali ayağa kalktı. Diğerleri de hemen onu izlediler. Ebu Ali bir süre talebeleri inceledikten sonra konuşmaya başladı:

"Hamama gidip yıkanın. En temiz gösterişli elbiselerinizi giymelisiniz. Sevinin. Yaşamınızın en önemli anı çok yakın. Yatsı namazında fedaîliğe kabul edileceksiniz."

Dudaklarında gizli bir gülümseme olduğu halde hafifçe eğildi ve hızlı adımlarla salonu tene etti.

Kaleye atını dörtnala süren bir haberci gelmişti. Rey'den çıkmıştı yola. Metsufer tarafından takviye olarak gönderilen süvari birliğinin yola çıktığını bildirdi Hasan'a. Aynı anda kaleye gelen bir keşifçi, Türklerin öncülerinin yaklaştığını haber verdi. Kaleye doğru süratle yol alıyorlardı. Gece bitmeden, en iyi ihtimalle şafak sökerken surlanrı dibine ulaşmış olurlardı, burası kesindi.

Hasan Ebu Ali ve Minuçehr'in acilen gelmelerini emretti. Onları odasında karşılayarak gelişmeleri anlattı. Yere büyük bir harita sermişti. Üçü birden haritanın üzerine eğilerek, sultanın ordusunu nerede karşılamalarının kendileri için en iyi olacağını düşünmeye başladılar.

"Öncelikle Metsufer'in adamlarına bir haberci yollayalım" diye kararını bildirdi Hasan. "Buraya çok çabuk gelmesinler. Abdülmelik onları önce Rudbar yoluna doğru götürsün. Orada Türk öncülerinin geçmesini beklesinler ve daha sonra kendilerini göstermeden arkalarından gelsinler. Biz Alamut'ta düşmanı karşılar karşılamaz var güçleriyle hücuma kalksınlar. Böylece onları değirmen taşlarının arasındaki buğday gibi ezeriz."

Ebu Aii ve yüzbaşı planı onayladılar. Bir subay ismi söyleyerek, onun birkaç kişiyle Metsufer'in adamlarına doğru gitmesini önerdiler, Minuçehr en önemli emirleri aldıktan sonra Hasan Ebu Ali'ye talebelerin durumunu sordu.

"Hepsinin de bir peygamber olduğunu söylemek zor" dedi gülerek. "Ama ateşle dolular ve sarsılmaz bir inançları var."

"Hadi öyleyse! Fedaîliğe kabul edilme vakitleri geldi de geçiyor" dedt Hasan. "İşte bu etmeleri gereken yemin metni. Törenin mümkün olduğu kadar şaşaalı olmasına dikkat et, onlara uzun uzun peygamberden ve şehitlerden bahset, genç ruhlarını vecde getir, ateşlerini körükle ve kararlılıklarını çelikleştir, Tamamen teslim olmamaları durumunda, korkunç cezalara çarptırılacaklarını söyleyerek korkut onlanl Hayallerimdeki talebeleri yettştirebllmeyi ne kadar uzun yıllar boyunca haya! ettim! Amaçlarını, karakterleri ni, hedellerini benim biçimlendlrebilecegim talebeler! Nihayet, nihayet her şey hazır! Amacıma ulaştım!"

"Senin bilgeliğine her zaman güvendiğimi biliyorsun" diye sözünü kesti onun Ebu Ali. "Şimdiki davranışlarının da bir sebebinin olduğuna eminim. Fakat kabul törenini senin yönetmenin daha uygun olacağı düşüncesi kafamdan bir türlü çıkmıyor. Bak! Seni bir kez görmek için nasıl yanıp tutuşuyorlar! Onlara kendini bir kere göster ki uğrunda ölecekleri kişinin gerçekte de etten ve kemikten bir insan olduğuna, boş bir hayal olmadığına iman etsinler. Kabul töreninin kutsallığı bu şekilde ayyuka çıkar!"

"Biliyorum ama yine de yapmayacağım.

Hasan düşüncelere daldı, bakışları halıdaki bir motife kilitlenmişti.

"Ne yaptığımı biliyorum" diye ekledi sonunda. "Eğer birisi insanları kullanmak, onları sadece bir araç olarak görmek istiyorsa, yapacağı en iyi şey onların sorunlarına uzak durmaktır. Büyük kararların arifesinde ise kalbin sesine kulak verilmemelidir. Buzruk Ümid buraya geldiği zaman sana her şeyi anlatacağım. Fedaîlere teslim edeceğin bayrak hazır. Git ve sana emrettiklerimi yap. Bu tören benim gözümde Türklere karşı kazanacağımız zaferden daha önemli."

Akşama doğru Büyük Onder'in köşkündeki toplantı salonu bir cem evi olarak hazırlandı. Talebeler kalenin bu kısmına girme iznini ilk defa elde etmişlerdi. Gürzlerle silahlanmış hadımlardan oluşan muhafız bölüğü gece nedeniyle takviye edilmişti. Zenciler bu defa zırhlara bürünmüşler ve tepeden tırnağa silahlanmışlardı. Bomboş ve bembeyaz salona girdiklerinde delikanlılar ellerinde olmadan ürperdiler. Kendileri de tamamen beyaz elbiseler giymişler ve beyaz sanklar takmışlardı. Aldıkları emir uyarınca ayakları çıplaktı.

Nihayet yatsı namazını bildiren boru sesi duyulur duyulmaz Ebu Ati içeri girdi. O da bembeyaz elbiselere bürünmüştü ve kafasında beyaz renkli koca bir sarık taşıyordu. Salonu bir uçtan diğer uca arşınlayarak talebelerin karşısında yerini aldı. Diğer liderler iki sıra halinde onun etrafında ayakta duruyorlardı. Tören başlamışa.

Önce Ebu Ali monoton bir sesle konuşmaya başladı. Yüzü talebelere dönüktü. Törenin anlam ve önemini anlattı önce uzun uzun. Seyduna'ya hizmet edebilmekle duymalan gereken haklı gururdan ve şehitliğin öneminden bahsetti. Bu arada şehitlere verilecek mükâfatı de belirtmeyi ihmal etmedi.

"Yaşamınızın en önemli anı gelip çattı" diye devam etti. "Seçkin bir birlik olmakla görevlendirildiniz: Fedaîler - kutsal dava uğruna şehit olmaya hazır olanlar. On iki kişisiniz; yüz binlerce mümin arasından yalnızca sizler bu şerefe layık görüldünüz. Seyduna'ya olan bağlılığınızı ve imanınızı elde silah ispat edeceğiniz imtihan günü de yaklaşmaktadır. Düşman Alamut üzerine yürüyor. İçinizde zor anda tereddüt edebilecek birisi var mı? İçinizde ihanetinin bedelini aşağılık bir ölüm ile ödemek isteyebilecek birisi var mı? Hayır! Aranızda hainlerin bulunmadığını biliyorum. Seyduna ile hepinizin lehinde konuştum ve ondan hepinizin fedaîliğe kabul edilmesini istedim. Söylediklerimi kabul etme lütfunu gösterdi. Onun lütfunu ve benim güvenimi boşa çıkarmayacağınızı umarım! Bu durumda sizleri onun adına fedaî ilan ediyorum. Şimdi size etmeniz gereken kutsal yemini okuyacağım. Her biriniz adınızı söyleyerek okuduklarımı harfiyen tekrar edeceksiniz. Ye min ettikten sonra artık bambaşka insanlar olacaksınız. Artık birer

talebe değil efendimizi kanlan ve canlarıyla korumaya and içmiş Fedaîlersiniz. Şimdi dikkatle dinleyin ve her kelimeyi tekrar edin!"

Kocaman ellerini göğe yöneltti ve bakışlarını yukarı kaldırdı, Kendinden geçmişçesine davudî bir sesle konuşmaya başladı:

"Allah adına, resulü Muhammed adına, Ali ve tüm şehitler adına, efendimizin ve vekillerinin tüm emirlerini bir an bile tereddüt etmeden yerine getireceğime yemin ederim, ismailî hareketinin beyaz sancağını hayatımın sonuna dek savunacağıma yemin ederim. Verdiğim bu söz ile fedaîliğe kabul ediliyorum; bizzat Seyduna'dan başka hiç kimse bu rütbemizi elimizden alamaz.. Eşhedü en Iâ ilahe illallah ve eşhedü enne Muhammedün abdühü ve resulünü. Yetiş ey Mehdf!"

Talebeler törenin haşmetinden gözle görülür derecede etkilenmişlerdi. Suratlan kar gibi beyazdı, gözleri İse alev alev yanıyordu. Dudaklarında mutlu bir gülümseme belirmişti. Kalplerini inanılmaz, bir mutluluk doldurmuştu. Uzun ve bitmez tükenmez ıstıraplar sona ermiş, amaçlarına ulaşmışlardı. O kadar özlem duydukları rütbeye sonunda kavuşmuşlardı işte!

Ebu Ali İbrahim'e bir işaret yaptı, o da elindeki sancağı ona uzattı. Büyük Dal sancağı açtı. Talebeler beyaz zeminin üstüne Kuran'ın yirmi sekizinci ayetinin dördüncü suresinin altınla işlenmiş olduğunu gördüler: "Biz ise yeryüzünde zebun bir hale getirilmesi istenenlere lütuf etmeyi ve onlan halka hakim kılmayı ve onları varis olarak bırakmayı irade ettik!"

"İbni Tanir! Buraya gel!" diye bağırdı. "Seçilmişlerin ilki sen olduğun için sancağı sana emanet ediyorum. Bu beyaz bayrak sonsuza kadar sizin şerefinizin ve gururunuzun sembolü olsun! Eğer sancağın düşmanların ayaklarının altında çiğnenmesine izin verirseniz, sizin de şerefiniz ve gururunuz ayaklar altında çiğnensin. Bu yüzden onu gözbebeğinizden daha iyi korumalısınız. Yasayan bir feda? bulunduğu müddetçe hiçbir düşman onu elinizden alamaz. Ancak hepinizin cesetlerini çiğneyerek sancağa sahip olabilir. Aranızda en kuvvetlilerden beşini seçin. Kura ile kimin bayraktar olacağına kasar vereceksiniz."

ibni Tahir rüyada gibi bayrağı teslim aidi ve tekrar fedailer ara

sındaki yerine geçti. Yaşamının en önemli anı geride kalmıştı ve içindeki tatlı mutluluk yerini yavaş yavaş yakıcı bir acıya bırakıyordu. Sanki bir anda mükemmel bir şeyi yitirmiş gibi geliyordu kendisine. Az Önce yaşadığı o son derece kısa anın, tüm yaşamı boyunca bir daha asla geri gelmeyeceğini biliyordu.

Kalede hummalı bir faaliyet vardı. Habercilerden bir kısmı içeri giriyor, bir kısmı dışarı çıkıyordu. Abdülmeiik gelişmelerden zamanında haberdar edilmişti; Mutsufer ile beraber Türk atlılannın geçeceği yola sapmıştı. Düşmanın bulunduğu yere doğru birçok keşifçiler gönderilmişti. Bunlar gizli işaretleri ile birbirleriyle kolaylıkla haberleşiyor ve kalenin Türk atlılarının hareketlerinden haberdar olmasını sağlıyorlardı.

Ebu Ali törenden geri döndüğünde Hasan rahatlayarak haykırdı: "Bitti nihayet!"

Sonra da Büyük Daî'ye emir vererek, kalenin kapısının önündeki geçidin başını kuvvetleriyle beraber tutmasını ve Türk süvarilerini orada karşılamasını istedi.

"Fedaîleri ne yapacağız?" diye sordu Ebu Ali.

"Bu çarpışma onlar için biçilmiş kaftan" diye cevapladı Hasan. "Onları yanında götür; Ebu Soraka onlara komuta etmeye devam etsin. Başlarına bir şey gelmemesine dikkat et! Çok daha önemli işler için onlara ihtiyacım olacak. Sakın onlara lüzumundan fazla tehlikeli görevler verme! Örneğin ilk okları onlar atabilir ama yakın dövüş tecrübeli askerlerin işi olsun. Kısacası onları ya ortalığın biraz yatışması, ya da savaşın aleyhimize gelişmesi durumunda sıcak çatışmanın ortasına gönder. Eğer durum müsait olursa, düşmanın bayrağını eie geçirmekle görevlendir onları. Sana güveniyorum. Sen *ortak,* geleceğimizin dayandığı sağlam bir sütunsun."

Hasan Ebu Ali'yi gönderir göndermez kalenin arkasındaki bahçelere doğru yola koyuldu.

"Beni Meryem'in köşküne götür sonra Apama'yı da oraya getirt' emrini verdi Adi'ye. "Artık kavga etmenin sırası değil."

>*Meryem onu beklemekteydi. Hasan ona Apama'yı da çağırdığını söyledi. \

"O kadın geçen geceden beri son derece garip davranıyor" dedi genç kız biraz öfkeli bir sesle. "Ona kesin talimatlar vemnişsin gibi geldi bana.

"Şimdi şaka yapmanın sırası değil" diye Hasan sözünü kesti kızın. "Büyük bir sorumluluk altına girdik. Planımızın işlemesini ve düşmanın mahvolmasını istiyorsak güçlerimizi birieştirmeliyiz."

Bu atada Adi Apama'yı getirmişti. Kıskançlıkla köşkün iç döşemesini inceledi.

"Kendinize ne kadar da güzel bir yuva yapmışsınız böyle" diye alay etti. "Aynı kumrular gibi..."

"Ebu Ali adamlanyia beraber surlanmızın önünde savaş düzeni aldı. Bizi her an muhasara edebilecek olan sultanın ordusunun üzerine yürüyor" diye sözlerine başladı Hasan. Apama'nın söylediklerini işltmemişti sanki. Yerdeki yastıklara oturmadan önce kadınlardan oturmalarını rica etti.

Bu haberler yaşlı kadında büyük bir korku uyandırmışa benziyordu. Bir Hasan'a, bir Meryem'e bakmaktan kendini alamıyordu.

"Bizim halimiz ne olacak peki?" diye sordu şaşkın bir sesle.

"Emirlerimin kelimesi kelimesine uygulanması halinde hiçbir şey olmayacak" diye uyardı onu Hasan. "Aksi takdirde şimdiye kadar dünya üzerinde görülmemiş boyutlarda bir katliama kurban gideceğiz."

"Dediklerinin hepsini harfiyen yapacağım erendim" dedi Apama. Bu arada kendisine bir bardak şarap doldurmuştu.

"Aynısını senden de bekliyorum Meryem. İyi dinleyin: Yapmak istediklerimin başanlı olması için gerekli en önemli şey şu: Bu bahçeye gerçekten de doğaüstü bir görünüm kazandırmak için elinizden geleni yapacaksınız. Başka sözlerle; bu bahçe basit ve cahil yürekler için, gerçek bir cennet manzarası arz etmeli. Tabii ki gün ışığında değil, çünkü etrafın manzarası yapılan sahtekarlığı ortaya çıkanı. Fakat geceleri bu iş için çok uygun. Bize lazım olan en önemli şey mükemmel bir aydınlatma sistemi. Göze çarpması istenen her ayrıntı ortaya çıkarılmalı, gerisi ise karanlıklara gömülü kalmalı. O Uzakdoğulu prensin Kabil'de şerefine verdiği geceyi hâlâ hatırlıyor musun Apama?"

"Aman Allah'ım! Nasıl unutabilirim ki! O zamanlar gençliğimizîn en güzel çağlannı yaşıyorduk.

"Dediğim gibi, yapmamız gereken en önemli şey belli detayları ortaya çıkarmak. Çin'den gelen o fenerleri hatırlıyor musun? şerefine verilen bahçeyi bir peri ülkesine çevirmişlerdi. Her yer tamamen aydınlıktı ama o kadar değişik gözüküyordu ki sanki bir masal dünyası gibi..."

"Evet! Ve suratlanmız bazen altın, bazen erguvanı, bazen yeşil veya mavi, bazen de her renkte parlıyordu! Olağanüstüydü! Ve hepsinin ortasında ateşli ihtirasımız..."

"Gerçekten de harika bir sahneydi. Fakat benim bilmek istediğim, o fenerlerin ayrıntılannı hâlâ hatırlayıp hatırlamadığın. Benzerlerini şimdi de yapabilir misin?"

"Haklısın, olanlar geçmişte kaldı ve konuşmanın bir anlamı yok. Şimdi sırada başkalan var. Hâlâ o fenerleri hatırlayıp hatırlamadığımı mı sordun? Kağıdım ve boyalanm olsa, elbette ki aynılanndan imal edebilirim."

"İstediğin malzemeyi alacaksın. Peki ya boyama işlemi?"

"Kızlardan bir tanesi bu işten çok iyi anlıyor."

"Fatma" diye ilave etti Meryem. Bu konuşmayı sessiz bir gülücükle İzlemişti. "Kızlann hepsi Apamayayardım edebilirler."

"Öyle olması gerek zaten. Çünkü yann aksam her şeyin hazır olması lazım. Hadımlar yemek ve şarap hazırlasınlar. Mahzende yeterli şarap olduğunu umuyorum."

"Yeterinden de fazla."

"İyi. Yarın sabah namazıyla ikindi namazı arasında bahçeyi ziyaret edeceğim. Kızian sevkJendirmek için onlara görünmek istiyorum. Bu arada bahçeyi ziyaret edecek olan misafirlere nasıl davranmalan gerektiği konusunda da bizzat talimatlar vereceğim. Şaka kaldıracak durumda değilim. Huri olmadığını ve burasının da cennet olmadığını açığa vuran herkes gözünün yaşına bakmadan cezalandıracaktır. Bu küçük oyunun size çok zor gelmeyeceğini umarım."

"Hepsi de kendisini bir prenses sanıyor" diye söze başladı Apama. "Yani..."

"Yine de onları rollerine biraz hazırlamamız gerekir' diye lafını kesti Meryem endîşeyle.

"Ölüm cezası tehdidi işimizi kolaylaştıracaktır inanın bana" diye onları yatıştırdı Hasan. Köşkler de karşılama töreni için kusursuz olarak hazırlanmalı elbette. Kızlar baştan ayağa uyumlu olmalılar. Tepeden tırnağa ipeklilere, altın ve mücevherlere bürünsünler. O kadar güzel olmalılar ki gerçekten de cennet sakinlerinden bir farkları kalmamalı. Umarım bugüne kadar öğrendikleri onlara faydalı olmuştur."

"Bunları düşünüp üzülmene gerek yok erendim. Meryem ve ben her şeyi istediğin gibi yapacağız."

"Pekala, söyleyin bana, o küçük maymunların karşısına nasıl çıkmalıyım? Üzerlerinde en büyük etkiyi nasıl uyandırabilirim?"

"Bir sultan gibi görünmelisin" diye cevapladı Meryem. "Seni öyle hayal ediyorlar."

"Maiyetinde birkaç kişi getirsen iyi olur" dedi Apama. "Mümkün olduğu kadar gösterişli bir şekilde çıkmalısın karşılarına."

"Muhafızların ve iki yardımcımın dışında bahçelerin sırrını hiç kimse öğrenmemeli. Bu küçük kazlar bir sultanı nasıl canlandınyorlar kafalannda?"

"Asil bir çehre, azametli tavırlar, bir sultanda olması gereken asgari özellikler" dedi Meryem gülerek. "Özellikle de erguvanî bir kaftanla, kafanda altın bir tacı unutmamalısın."

"Gerçekten de, halkın gözünde değer kazanmak isteyen kişi, halkın istediği gibi giyinmelidir."

"Bu dünya böyle" diye iç çekti Apama.

"Neyse ki bu tür süs eşyalarından kalede yeterince var. Zamanında epeyce biriktirmiştik."

Hasan gülmeye başladı. Apama'nın kulağına eğilerek sordu:

"Hamamlar hazır mı? Ve lazım olan diğer şeyler?"

"Her şey hazır efendim."

"İyi. Yarın sabah erkenden çalışmaya başlayın ve sonra kızlarla beraber beni bekleyin. İyi geceler."

Adi onu sessizce bahçelerin kapısına götürdü.

Hasan odasına çekildiği zaman olan biteni bir daha kafasından geçirdi. Yirmi yıldan beri gece gündüz demeden, durup dumtadan amaa uğruna çalışıyordu. Yirmi zor yıl. Asla tereddüt etmeden, bir an bile korkmadan. Kendisine karşı da katı ve acımasızdı. Ve bunların hepsini arzusunu gerçekleştirmek, rüyalannı hakikat kılmak için yapmıştı.

Ne büyük bir masaldı yaşam! Gençlik hayallerle doluydu, yaşlılık ise canlı bir arayışla. Ve şimdi, yaşamının son demlerinde, rüyaları gerçek olmaya başlamıştı. Binlerce müminin efendisiydi. Kudretinde eksik kalan bir tek nokta vardı: bütün yabana hükümdar ve despotların korkulu rüyası olmak! Şimdi yürürlüğe koyduğu plan, ona bu işte yardımcı olacaktı, insan doğasının ve zaafları nın üstünde yükselen bir plandı bu. Vahşi ve çılgın, ince ince hesaplanmış, çok iyi düşünülmüş bir plan.

Aniden aklına bir şey geldi: Acaba bir yerde yıllarını verdiği bu planı bozabilecek bîr hata yapmış mıydı? Küçücük bile olsun bir şey unutmuş muydu? Yüreği aniden titremeye başlamıştı. Ya bir yerde bir hata yaptıysa?

Boş yere uyumaya çalıştı. Baştan savulamaz. bir huzursuzluk ona işkence ediyordu. Çabalarının akamete uğraması durumunda ne gibi sonuçlar doğacağını şimdiye kadar ciddi olarak hiç düşünmemişti. Gerçekten de bütün olasılıktan hesaplamış mıydı? Bu düşünce onu ilk defa ürkütüyordu. "Hadi kendine gel, hepsi hepsi bir gece daha atlatacaksın" diye ikna etmeye çalıştı kendisini "sonra her şey düzelecek yine."

Bir an nefes alamadığını zannetti. Ayağa kalkarak kulenin en uç noktasına çıktı. Üzerinde sonsuz ışıltısryia gök kubbe yükseliyordu. Aşağıdan ise şiddetle akan ırmağın çağlaması yükseliyordu. Çevresinde ise değişik yaşamları ile bahçeler vardı. Olağanüstü rüyalarının ilk meyveleri! Dışarıda, kalenin önünde, adamları sultanın ordusunun öncülerini bekliyorlardı. Hepsi ona sınırsız derecede güveniyorlardı. Hepsi onun otoritesine sınırsız ölçüde teslim olmuşlardı. Acaba onları nereye götürmekte olduğunu, içlerinden bir teki bile tahmin edebiliyor muydu?

Bir an için aklından her şeyden vazgeçmek geldi. Korkuluğun

üzerinden atlayarak ortadan kaybolabilirdi. Şahrud onu uzaklara götürürdü nasıl olsa. Bu şekilde tüm sorumluluklarından ebediyen srynlırdı. Fakat adamlarının hali ne olurdu o zaman? Herhalde Ebu Ali. Büyük Önderin Empedokies gibi yaşarken cennete alındığını söylerdi. Ve büyük bir peygamber ve evliya olarak saygı görürdü. Belki de onun cesedini bulurlardı. O zaman ne derlerdi acaba?

Derinliğin kendisini çektiğini hissediyordu. Duvara sıkıca yapıştı. Aniden boşluğun cagnsına uymamak için olanca gücüyle karşı koyduğunu fark etti. Korkusu ancak odasına döndüğü zaman yatıştı. Uykuya daldığı zaman şafak sökmeye başlamıştı.

Rüyasında aynen on sekiz yıl önce olduğu gibi, İsfahan saraylarında bulunduğunu gördü. Büyük bir bekleme odası. Her tarafta asil ve önemli kişiler vardı. Sultan Melikşah yastıklarla kaplı bir divana uzanmıştı ve Hasan'in raporunu dinliyordu. Bir yarıdan kaytan bıyıklarını sıvazlıyor, bir yandan da şarabını yudumluyordu. Eski okul arkadaşı, şimdiki baş vezir, sultanın yanında dikilerek ona göz kırpıyordu. Hasan raporu okumaya devam ederek sayfalan çeviriyordu. Aniden sayfaların boş olduğunu fark etti. Devam edemiyordu. Dili dolaştı. İlgisiz şeyler kekelemeye başladı. Sultan soğuk ve sert gözleriyle ona bakıyordu. "Yeter!" diye bağırdı ve ona kapıyı gösterdi. Dizlerini bağı çözülmüştü. Baş vezirin şeytani kahkahalan salonda çınlıyordu...

Ter içinde uykudan uyandı. Tüm vücudu titriyordu.

"Allah'a şükür" dedi rahatlayarak. "Sadece bir rüyaymış."

Sonra rahat ve derin bir uykuya daldı.

VIII

Yıldızların gökyüzünde pırıl pınl parladığı güzel bir geceydi, insanın, kâinatın kalp atışlarını işittiğini sandığı gecelerden biri. Güneşin kavurduğu topraktan yükselen ısı, Demavend ve Elbruz dağlarının zirvelerinden esen soğuk kar rüzgârıyla birleşiyordu.

Savaşçılar geçitte tek sıra halinde ilerliyorlardı. Atlarının üzerin deydiler. Ebu Ali en baştaydı. Her beş savaşçının birinde bir meşale vardı. Alevin etrafında uçuşan gece kelebekleri ateşe çok fazla yaklaştıklarında çatırdayarak yanıyorlardı. Subayların ve çavuşların emirleri, devecilerin haykırışları, atların kişnemeleri, boğazın derinliklerinde yankılanarak kat kat yükseliyorlar, neredeyse ırmağın çağlamasını bile bastırıyorlardı.

Fedaîler kamplannı yamacın başındaki güvenli bir yere kurmuşlardı. Çadırlarını kurduktan sonra ateş yakmışlar ve nöbet sırasını belirlemişlerdi. Yaklaşık iki yüz metre uzaklarında diğer savaşçılar -süvariler, mızrakçılar, okçular- geçici bir karargâh kurmuşlardı. Onlar da küçük bir ateş yakmışlardı; her zamanki yemeklerini pişirmekteydiler. Bütün bir öküzü ateşin üstünde çeviriyorlardı. Bu arada birbirleriyle alçak sesle sohbet ediyor ve gülüşüyorlardı; ama sık sık ilerideki bir noktaya baktıkları da gözden kaçmıyordu: Gerçekten de keskin gözlü birisi uzaklardaki geçidin başındaki kulenin üstünde bir heykel gibi dikilerek ufku gözetleyen nöbetçiyi fark edebilirdi. Devriye kolları ise görevlerine başlamadan önce az da olsa uyuyabilmek için, battaniyelerine sıkı sıkı sarılmışlardı.

Fedailer kendilerini yorgun hissediyorlardı. Bütün gün sinir bozucu imtihanlara girmişler ve kabul töreni de heyecanlarını doruğa çıkarmıştı. Ebu Soraka'nın tavsiyesi üzerine battaniyelerine sarılarak uyumaya çalıştılar. Son iki gün onlar için o kadar olağanüstü şeylerle doluydu ki kendilerini bekleyen savaş artık onlan heye-

canlandırmıyordu. Birkaçı hemen uykuya daldı; birkaçı ise battaniyelerinin altından sönmekte olan ateşe doğru yaklaştılar.

Allah'a şükür eğitim dönemi sona erdi nihayet" diye iç. çekti Süleyman huzurlu bir sesle. "Gerçekten de gece düşmanı beklemek ile bütün gün kıç üstü oturup yazı yazmak arasında büyük fark var."

"Mesele ju ki acaba düşman gerçekten de gelecek mi?" dedi ıbni Vakkas huzursuzlukla. Okulda en sakin ve dikkat çekmeyen öğrencilerden biri idi; ama yaklaşan düşman onda bir çeşit savaşçılık ruhu uyandırmış olmalıydı.

"işte buna rezalet derler" diye karşılık verdi Yusuf. "O kadar hazırla/idik ve heyecanlandık! Türkleri kılıçlarımızın ucuna takıp kovalayamayacak mıyız yani!"

"Daha da komiği ne olur biliyor musun? Dilin beş karış sarkarak bir sürü talim yaptın. Bunların karşılığını alamadan Türkler seni öldürürlerse çok gülerim" diye alay etti Süleyman.

"Allah hepimizin kaderini çizmiştir" dedi Cafer bir filozof tavrıyla. Çekilen kura sonucu bayraktar olma şerefi kendisine nail olmuştu, içinde yükselen kibir duygusunu, belki de kadercilik ile bastırmak istiyordu.

"Yine de böylesine zorlu bir eğitimden sonra o vahşilerden birinin bizden birisini öldürmesi çok aptalca, olurdu doğrusu" diye sırıttı Übeyde.

"Korkak bin kere, cesur ise bir kere ölür" dedi Cafer anlamlı anlamlı.

Übeyde öfkelenmişti:

"Ne demek istiyorsun? Bu gece Ölmek istemediğim için ben bir korkak mıyım yani!"

"Tartışmayı kesin" diye lafa karıştı Yusuf, "ibrıi Tahir'e bakın! Yıldızlan sayarak hoşça vakit geçiriyor. Belki de onlan son kez saydığını düşünüyordur."

Süleyman alay etti:

"Aman Allah'ım! Yusuf bile şair kesildi başımıza!"

Arkadaşlarının bir kaç adım uzağında battaniyesine sarınarak yatan Ibni Tahir gerçekten de yıldızlara bakmaktaydı.

Hayatım ne kadar da garip diye düşünmekteydi, çocukluğumun uzak bir hayali artık gerçek oldu. Babasının evindeki çocukluk yıllarını hatırlamıştı; babasının etrafında toplanan erkeklerin söylediklerine kulak kabartıyordu. Halifenin hak iddiası üzerine tartışıyorlardı; bu arada Kuran'a danışıyorlar, Sünniliği kötülüyorlar ve birbirlerine gizlice Mehdî hakkında yeni öğrendikleri sırları an (atıyorlardı. Ali'nin soyundan gelecekti ve zuhur etmesiyle birlikte dünya adaletsizliğin ve yalancılığın pençesinden kurtulacaktı. "Oh! İnşallah zuhur ettiği zaman ben de hayatta olurum!" diye iç çekiyor ve ruhunun alev alev yandığını hissediyordu. Ali ve peygamberin olduğu gibi, onun da hizmetkârı sayıyordu kendisini. İstemeden kendisini Muhammed'in damadı ile kıyaslıyordu sürekli, müminlerin en ateşlisi ile: Ali de çok genç yaşta kanını imanı uğruna akıtmaya karar vermişti, ona rağmen peygamberin halifesi olma hakkı elinden alınmıştı. Halk isyan ederek onun halife olmasını sağlamıştı ama bir süre sonra bir alçağın hançeri ile şehit olmuştu, işte bütün bu olaylar Ibni Tahir'in içinde yanan ateşi körüklemişti. Ali onun için, örnek alınacak, ulaşılmaya çalışılacak tek insan idi.

Seyduna'nın hizmetine girmesi için babası onu Alamut kalesine gönderdiği zaman, kalbi nasıl da titremişti! Bu adamın bir evliya olduğunu duymuştu, hatta birçok insan onun bir peygamber olduğuna bile inanıyorlardı. İçindeki biri ses şöyle diyordu ona: Bu adam senin için hasretle beklediğin, yanıp tutuştuğun el-Mehdî olacak! Fakat neden kendisini hiç kimseye göstermiyor? Niye fedailiğe kabul törenlerini bizzat kendisi yönetmemişti? Niye bu işi dişleri dökülmüş bir ihtiyara vermeyi yeğlemişti? O ana kadar Seyduna'nın gerçekten kalede oturup oturmadığından şüphelenmek hiç aklına gelmemişti. Fakat tam bu anda kafasında korkunç bir düşünce belirmişti: Ya Alamut kalesinde Hasan ibni Sabbah diye birisi yoksa! Ya Seyduna arkasında boş bir taht bırakıp ortalardan kaybolduysa ve F_bu Ali diğer dâilerin ve şeyhlerin onayıyla hükümdarlığını ilan ettiyse? Ebu Ali bir peygamber mi? Hayır! Bir peygamberin dış görünüşü böyle olamazdı, olmamalıydı. Belki de sadece bu yüzden, müminlerin içinde de aynı duyguların uyan-

maması için, suskun ve görünmez bir Seyduna icat etmişlerdi! Çünkü kim Ebu Ali'yi Ismaiiîierin en Büyük Önder'i olarak kabul edebilirdi ki?

Her halükârda kalede büyük bir sır saklıydı bunu hissedebiliyordu, içindeki merak onu bu gece her zamankinden daha çok kasıp kavuruyordu. Acaba gerçeği örten esrar perdesini günün birinde aralayabilecek miydi? Acaba yaşayan gerçek Seyduna'y' kendi gözleriyle görebilecek miydi?

Dörtnala koşan bir atın sesini duydu aniden. İradesi dışında silahını kavrayarak ayağa fırladı. Arkadaşları battaniyelerine sarılmış uyumaktaydılar. Bir haberci gelmişti. Ebu Ali ile alçak sesle konuştuklarını gördü. Kısa bir emir işitti ve nöbetçiler yanmakta olan son ateşleri de söndürdüler. Düşman yaklaşmaktaydı hiç şüphesiz.

Fakat onun içine garip bir huzur duygusu yerleşmişti. Yıldızların canlı, parlak ışıklarına baktı. Ne kadar küçük olduğunun farkına vardı, kâinatta bir nokta kadardı ancak. Bunu anlamak ona mutluluk vermişti.

"Belki de günün birinde gerçekten cennete girebilirim" diye mınldandı kem kendine. "Oh! Ne kadar çok istiyorum!"

Rüyasında onu orada beklemekte olan bakireleri görmüştü... bembeyaz tenli, kapkara gözlü hurileri. Şimdiye kadar tanıdığı kadınları gözünün önünden geçirdi: Annesi, kız kardeşi, birkaç başka tanıdık kadın. Huriler bambaşka olmalı diye düşündü hayaller içinde. Her halükarda bu dünyada dökülen kanlara değecek güzellikte olmalıydılar.

Ve cennete nasıl gireceğini hayal etmeye başladı. Her tarafını sarmaşıklar bürümüş büyük bir demir kapıdan geçecekti Önce. Etrafına bakınacak ve Kuran'da vaat edilen şeyleri arayacaktı. Tekrar battaniyesine sanldı. Evet gerçekten de cennetteydi... Son derece güzel bir kız ona doğru geliyordu. Bîr hayal kadar güzel, bir hayal kadar harika ve bir hayal kadar göz kamaştıncı... cennetle arasında kurduğu bağı koparmaktan korkarak uyuyakaldı.

Borazanın sesi eski bir savaş çığlığıydı sanki! Davullar gümbürdemeye başladı, bütün bölük az sonra ayaktaydı. Fedaîler aceleyle

kılıçlarını kuşandılar, miğferlerini taktılar ve mızraklanyla kalkanlarını aldılar. Yarı uykulu vaziyette sıraya geçerek, göz ucuyla birbirlerini süzmeye başladılar,

'Bir haberci sultanın ordusunun yaklaşmakta olduğunu bildirdi" dedi tbni Vakkas. En son nöbeti o tutmuştu.

Ebu Soraka kısa bir teftişten sonra ok ve yaylarını hazır tutmalannı emretti. Fedaîler aldıklan talimat üzerine, geceyi geçirdikleri tepenin başına giderek mevzi aldılar. Soluklannı tutmuş bekliyorlardı fakat görünüşe göre düşman hiç de acele etmiyordu. Bir süre sonra zaman geçirmek için kuru incir, hurma ve kurabiye yemeye başladılar.

Atları tepenin ayağında kalmıştı. Başlarında iki asker vardı. Zaman zaman huzursuz bir şekilde kişnedikleri işitiliyordu.

Nihayet hava aydınlandı. Fedaîler bölüğün kalan kısmının ordugâh Kurduğu küçük yükseltiyi görebiliyorlardı. Ebu Ali süvarilerine yandaki bir sıra çalılığın arkasında mevzi almalannı emretmişti. Atlarının yanında, bir ayaklan üzengide olduğu halde bekliyor lardı. Mızrakları ve kılıçları ellerindeydi. Okçular ise tepenin etrafına dağılmışlardı.

Büyük Daî herkesin yerli yerinde olduğundan emin olmak için etrafı geziyordu. Arkasından gelen bir asker atının dizginlerini tutmaktaydı. Bir süre sona da fedaîlerin önüne geldi.

Birden vadinin sonunda beyaz bir lekenin belirdiğini gördüler. Ebu Ali gözetleme yerini terk ederek Ebu Soraka'nın yanına geldi. Nefes nefese ileride bir yerleri işaret etti.

"Yaylannızı hazır tutun!" diye emretti daî.

Beyaz bulut giderek büyüyordu; bir süre sonra bir tek atlı seçilmeye başlandı. Atını çılgınca mahmuzluyordu. Ebu Alî gözlerini kırpıştırarak ona baktı

"Oklannızı fırlatmayın! Bu bizden biri" diye bağırdı sonunda.

Atma atladı, birkaç askere kendisini izlemelerini emrettikten sonra yamaçtan aşağı inmeye başladı. Arkasından gelen askerlerden birisinin bayrağını elinden kaptığı gibi atını dörtnala ziyaretçiye doğru sürmeye başladı. Karşıdan gelen atlı beklenmedik bu karşılama yüzünden şaşırdı hatta bir an için atını dizginledi. Ama

beyaz bayrağı görünce atını mahmuzlamaya devam etti. Nihayet Ebu Ali ziyaretçiyi tanıdı:

"Buzruk Ümid!"

"Ebu Ali!" Süvari eiiyie arkasını işaret ediyordu.

ikisi birden ufka baktılar. Hızla yaklaştığı beili olan siyah bir çizgi belirmişti uzaklarda. Bir *süre* sonra atiiiann siluetleri seçilmeye başlandı. Başlarının üzerinde halifenin siyah bayrağı dalgalanıyordu.

Ebu Ali emretti:

"Yaylarınızı gerin!"

Ebu Ali ve Buzruk Ümid aceleyle tepenin başındaki adamlann yanına gittiler. Adamlann hepsi hücuma hazırdı. Heyecandan tir tir titriyorlardı.

Okçular yeni bir emir aldılar:

"Herkes kendisine bir adam seçsin!"

Düşman atlıları ok menziline girmişlerdi.

"Oklannızı fırlatın!"

Oklar Türklerin üzerine uçtu. Birkaç at süvarilerini altlarına alarak yere devrildiler. Saldırganlar bir an için duraksadılar. Komutanları olduğu, kafasında miğferde taşıdığı tuğlardan açıkça belli oian lider yüksek sesle haykırdı:

"Boğaza! Çabuk!"

Ebu Ali işaretini vennek için bu aru beklemişti. Süvari birliğinin en önünde olduğu halde hışımla yamaçtan aşağı indi, sert bir manevrayla boğazın girişini tuttu. Türkler bu kısa zamanda oraya ulaşmaya muvaffak olamamışlardı.

Ortalığı savaşın gürültü patırtısı sarmıştı: Silahlar uçuşuyor, mızraklar mızraklarla çarpışıyor, başların üzerinde çevrilen kılıçlar parıldıyor, beyaz ve siyah bayraklar birbirine karışıyordu.

Tepenin başındaki fedailer aşağıdaki savaşı izliyorlardı. Göğüsleri müthiş şekilde daralmıştı.

"Haydi! Atlara! Düşmana hücum!" diye bağırdı Süleyman ve atına doğru yürümek istedi.

Ebu Saraka Süleyman'ın üzerine allayarak onu engelledi.

"Delirdin mi? Emri duymadın mı?"

Süleyman çılgınca bir öfkeyle lanet okumaya başladı. Elindeki

sadak ve yayı öikeyle yere fırlattı, kendisine emrediidtgi gibi siper aldı. Çılgınca ağlıyordu.

Türkler aldıklan ilk darbenin şaşkınlığını üzerlerinden attıktan sonra toparlanarak boğazın girişindeki direnişi kırmak, için var güçleriyle hücuma kalktılar. Komutanlarının kalede çok az sayıda savaşçı bulunduğuna emin olduğu belliydi. İsmail! askerlerinin büyük kısmı vadiye inmişti, o da bundan yaraı .'anarak kaleye giden yolu tutmak ve üstünlüğü ele geçirmek istiyordu. Fedaîler, Alamut saftanndaki askerlerin ilk şehitlerini verdiklerini fark ettiler. Hepsi hiddetten tir tir titriyordu! Bir şey yapmadan orada oturmak zorunda kalmaları dayanılmaz bir işkenceydi.

Ebu Soraka durmaksızın gözleriyle ufku tarıyordu. Nihayet, nihayet ufukta yeni bîr siyah çizgi belirmişti!

Fedailer önce bunu fark etmediler. Fakat yeni gelenlerin bayrağının şehit Ali'nin beyaz renginde olduğunu gören Ebu Soraka'nın kalbi sevinçle doldu. Şimdi fedaileri .savaşa göndermenin tam sırasıydı. Gözleriyle düşmanların komuta kademesini aradı ve onu fedaîlere gösterdi:

"Atlarınıza binin!" diye bağırdı onlara. "Bayrakiannt zapt edin! Bir erkek gibi dövüşün!"

Genç adamlar sevinç çığlıkları içinde göz açıp kapahncaya kadar yamaçtan aşağı indiler ve atlarına bindiler. Kılıçlar kınlanndan sıyrıldı ve Cafer beyaz bayrağı yukarı kaldırdı Hepsi birden Türklerin kuvvetli kanadına hücum ederek onian ırmağa doğru geri çekilmeye zorladılar. Hasıl olan karışıklıktan yararlanan Süleyman dişlerini sıkarak sik düşmanını öldürdü. Elde ettikleri avantajı iyi değerlendirmeye kararlı olan Cafer arkadaşlarını peşinden sürükleyerek düşmanın içine daldı. Yusuf çılgınca haykırışlar arasında olduğu yerde fir dönerek kendisine yaklaşan düşman askerlerini geri çekilmeye zorluyordu. Ibni 'Fahir ise arkasında çarpık bacaklı bir Tatar'ın saklandığı kalkana saldırıyordu. Tatar kınlan mızrağını fırlatıp atmıştı; elindeki kalkan ve kılıç ile kendisini müdafaa etmeye çalışıyordu. Ama bir süre. sonra kalkanı tutan kolu yoruldu ve güvenil bir yere saklanmak için kaçmaya başladı. Süleyman ve yanındakiler birkaç düşmanı daha eğerlerinden alaşağı ettiler. Beyaz bayrak siyah bayrağa giderek yaklaşıyordu... \

Sonunda Türklerin komutanı kendilerine saldıranların niyetlerini anladı.

"Bayrağı koruyun!" diye öyie yüksek bir sesle bağırdı ki dost düşman herkes onu işitti.

ibni Tahir bağırdı:

"Komutana saldırın!"

Türkler bayraklannın ve komutanlarının etrafında toplandılar. Bir an sonra Abdülmelik ve adamian düşmanın üzerine karabasan gibi çöktüler. Dehşete düşen Türkler rüzgârda savrulan yapraklar gibi dağılıverdiier.

Bu arada Süleyman düşman bayraktarını gözden kaçınmamıştı; İbni Tahir de komutanı.

"Geri çekilin!" diye bağırdı düşman komutanı. "Bayrağı koruyun!"

Fakat ibni Tahir hemen yanı başındaydı. Kılıçları çatıştı. Tam bu anda Mutsufer'in adamları onlara yardıma gelmişti. Birkaç Türk onlan engellemeye çalıştı. Ortalıkta muazzam bir karışıklık vardı, düşman kumandanı ve atı, az kalsın yere düşeceklerdi. İbni Tahir kargaşadan çabuk sıyrıldı. Gözleriyle düşman bayraktarını anyordu. Az ilerde ırmağın kıyısında at sürerken buidu onu. Süleyman onu bir gölge gibi takip etmekteydi. Arkadaşına yardım etmek için çabucak onlara doğru sürmeye başladı atını. Fedaîlerden birkaçı da ona katıldı.

Süleyman düşman bayraktannın hemen ardındaydi; atını çılgın gibi mahmuzluyor ve adamın üzerine atlamaması için mızragıyla yan tarafını koliuyordu. Fakat Süleyman'ın bir anlık dikkatsizliğinden yararlanan Türk aniden mızragıyla fedaîye vurdu. Aldığı ani darbe ile sarsılan Süleyman atından düştü. İbni Tahir haykırarak atını mahmuzladi; hemen sonra bayraktarın yanında bitivermişti. Yerde yatan Süleyman'ı gördüğünde bembeyaz kesildi. Aklında bir tek şey vardı: Verilen emre uymak ve düşman bayrağını ele geçirmek. Türk'ü nehre doğru geri çekilmeye zorladı; sonunda süvarinin arkasında geriye gidebileceği yer kalmadı ve atıyla beraber çılgınca akan nehrin köpüklerine karıştı. İbni Tahir saniyenin binde biri kadar tereddüt anı geçirdi. Sonra da dik kıyıdan aşağı inerek atını doğruca köpüren suyun içine sürdü. Az kalsın akıntı onu sürükleyip götürecekti fakat hemen kendisini toparladı ve atını suyun üstünde kalmaya zorladı. Türk askeri az ilerdeydi, var gücüyle bayrağı suyun üstünde tutmaya çalışıyordu. İbni Tahir az sonra onu yakaladı. Başına kuvvetli bir kılıç darbesi alan Türk'ün bayrak tutan eli gevşedi, kendisi de akıntıd^i kayboldu. Halifenin siyah bayrağı artık İbni Tahir'in ellerindeydi.

Kıyıdan zafer çığlıkları yükseliyordu. Fakat akıntı çok kuvvetliydi. Atı nefes almakta zorluk çekiyordu, debelenerek başını suyun üstünde tutmaya çalışmaktaydı. İbni Tahir atı kıyıya yöneltmeye çalıştı ama boşuna. Bu arada arkadaşları onu kıyıdan takip ederek hem gözden kaçırmamaya hem de cesaretlendirmeye çalışıyorlardı. Nihayet bir tanesinin aklına suya girerek ona bir mızrak uzatmak geldi. İbni Tahir kendisine uzatılan mızrağı yakaladı. Bunu gören diğer fedaîier ona çarçabuk bir ip attılar ve İbni Tahir'i güç bela kıyıya çekebildiler.

"Süleyman nasıl?" diye sormak oldu ilk işi kıyıya çıkar çıkmaz. Düşman bayrağını İbni Vakkas'a uzatmıştı.

Fedaîler birbirlerine baktılar.

"Durumu nasıl?"

Geri döndüier. Süleyman yavaş yavaş onlara doğru yürüyordu. Gözleri hayal kırıklığı ile doluydu. Atını arkasından çekmekteydi. İbni Tahir atını ona doğru sürerek seslendi:

"Düşman sancağını ele geçirmemizi sana borçluyuz!"

Öbürü boş ver der gibi elini salladı.

"Neden? Hayatımda ilk defa önemli bir iş yapma fırsatı yakaladım, onda da bir aptal gibi davrandım. Kader benden yana değil, bugün bunu daha da iyi anladım."

Çok sinirliydi. Arkadaşları ata binmesine yardım ettiler. Toplanma borusu çaldı, ordugâha geri dönme vakti gelmişti.

Türklere karşı kazanılan zafer kusursuzdu. Düşman süvari bölüğünün komutanı ve yüz yirmi askeri öldürülmüştü, bunun yanı sıra otuz altı yaralıyı da esir almışlardı. Öbürleri ise dört bir yana dağılmışlardı. Onları takip eden askerler birer ikişer geri dönerek kurbanlarının sayılarını bildiriyorlardı. Ismailîlerin yirmi altı ölüleri ve bir o kadar da yaralıları vardı.

£bu Ali tepenin eteğine büyük bir çukur kazılarak düşman ölülerinin içine atılmalarım emretti. Sonra da Türk komutanının başının kesilerek bir mızrağın ucuna takılmasını istedi. Gözetleme kulesinin tepesinde uygun bir yerde ibreti alem olsun diye sergilenmeliydi. O sırada kalenin savunulması ile görevli adamlar, başlarında Minuçehr olduğu halde savaş meydanına gelmişlerdi. Savaşa katılamamaktan büyük üzüntü duyuyorlardı ve zafer sarhoşu askerlerin aniattıklannı somurtarak dinliyorlardı. El-Hekim ve yardımcılan yaralılarla ilgileniyorlardı. Şu anda geçici olarak pansuman yapryordu takat kaleye varınca işinin zorlaşacağının farkındaydı hekim.

Bütün yaralılar savaş alanından uzaklaşttnldıktan ve düşman ölüleri gömüldükten sonra Ebu Ali toplanma borusunun çalınmasını emretti. Askerler şehit olan arkadaşlarını ve düşmandan ele geçirdikleri ganimetleri develere ve katırlara yüklediler. Kendileri de atlanrıa binerek zafer naralan eşliğinde kaleye doğru yol almaya başladılar.

Hasan kulesinin tepesinden savaşın seyrini izlemişti. Fedaflerin savaşa iştiraklerini ve Abdülmelik'le Mutsufer'in adamlarının yetişerek son darbeyi indirişlerini görmüştü. Sevinçliydi. Sonuçtan ziyadesiyle memnundu.

Bir gong sesi birisinin geldiğini bildirdi ona. Kimse, hatta hadımları bile izinsiz kuleye çıkamazlardı. Bu suçun cezası ölüm idi. Hasan odasına geri döndü. Buzruk Ümid kendisini bekliyordu.

Hasan ona doğru yürüdü ve adamı göğsüne bastırdı.

"Ne kadar sevinçliyim" diye bağırdı.

Ebu Ali'nin aksine Buzruk Ümid iriyan bir adamdı: Uzun boylu ve cüsseliydi, sert ifadeli yüzü, aralarında birkaç tane gümüş renkli tel bulunan siyah, kıvırcık bir sakal ile çevrilmişti. Canlı gözlerinden irade kuvveti ve kararlılık fişkırıyordu. Güzel, dolgun dudakları vardı ama gülümsemesinde sert, hatta acımasız bir şeyler sezinleniyordu. Bütün öteki liderler gibi Buzruk Ümid de beyaz bir Arap cüppesi ve beyaz bir sarık giymişti. Sarıktan aşağı sarkan beyaz bir kefiye omuzlanna dökülüyordu. Elbisesi en iyi cins kumaştan yapılmıştı ve tam vücuduna göre dikilmişti. At sırtında yaptığı bu kadar uzun ve yorucu yolculuk sonunda bile, bir davete gitmek üzere giyindiği sanılabilirdi.

"Az daha Türklerin eline düşecektim" diye anlattı gülerek. "Dün ikindi namazından sonra güvercinin emrini getirdi bana. Adamlarıma gereken talimattan verip yola çıkmaya hazırlanırken, gönderdiğin haberci kaleye ulaştı; Şahrud'u yüzerek geçmişti. Çünkü Türkler kalemin önünde hatırı sayılır büyüklükte bir kuvvet bırakmışlardı, bunu gören adamın korkarak uzun yolu, yani ımnak yolunu seçmiş."

Sonra da kendisinin en kısa yolu -nehrin Öteki tarafını- tutarak Türklerden önce kaleye nasıl ulaştığını anlattı. Takipçileri ensesinde hissederek nehri dar bir yerinden geçmiş fakat Alarnut'a ulaştığı zaman askerlerin onu tanıyıp köprüyü indirecek kadar zaman bulamayacaklarını düşünmüştü. Veya köprünün indiğini gören Türklerin vaziyeti kendi lehleri için kullanarak peşinden kaleye hücum edeceklerinden korkmuştu.

Hasan sevinçle ellerini ovuşturdu.

"Her şey mükemmel işledi" dedi sadece. "Ebu Ali ve senin için neler hazırladığımı görünce şaşkınlıktan küçük dillerinizi yutacaksınız."

Bu anda Ebu Ali odaya girdi. Hasan onu kucaklamadan önce sevinçle gülümsedi.

"Gördün mü" dedi Ebu Ali'ye. "Yanılmadım!"

Ve kendisine savaşın tüm ayrıntılanı anlatmasını istedi. Onu özellikle fedaîlerin davranışları ilgilendiriyordu. "Demek ki Tahir'in torunu, şairimiz, düşmanın bayrağını ele geçirdi ha! Mükemmel, çok mükemmel!"

"Sana daha önce söz ettiğim Süleyman bayraktarı kovaladı ama atından düşürüldü. Bunun üzerine lbni Tahir yanm kalan işi tamamladı" diye açıkladı Ebu Ali. "Türk ırmağa düşünce lbni Tahir de peşinden suya atladı; başka türlü bayrağa ulaşamazdı zaten."

Sonra da savaşta şehit düşenleri saydı ve birkaç kelime ile ganimetten bahsetti.

"Toplantı salonuna geçelim diye önerdi Hasan. "Bu güzel zafer için adamlarımızı bizzat tebrik etmek istiyorum."

El-Hekim fedailerden birkaçını yardımcısı olarak görevlendirmişti. Yaralıların durumunu ve bakımlarının nasıi yapıldığını kendi gözleri ile görmelerini istiyordu. Delikanlılar kınk kemikleri düzeltmekte ve yaraları sarmakta ona yardımcı oldular. Bazı ağır vakalarda yarayı dağlamak gerekiyordu, kısa zaman sonra salonun tümünü yanık et kokusu sardı. Yaralan kızgın demirlerle dağlanan adamların acı dolu feryatları tüm kalede yankılanıyordu. Kolları veya bacakları kesilmek zorunda kalanlar, duydukları acıdan dolayı bayılıyorlardı. Fakat ayıidıklan vakit tarifsiz üzüntüleri nedeniyle yaralılardan daha şiddetle feryat etmekteydiler.

"Korkunç!" diye mırıldandı İbni Tahir.

"Ucuz kurtulduğumuz ig'n gerçekten de çok şanslıyız" dedi Yusuf.

"Savaş gerçekten de fecî bir şey!" diye iç çekti Naim.

"Her halükârda senin gibi güvercinlere uygun değil" diye takıldı Süleyman.

"Naim'i rahat bırak" dedi Yusuf sinirlenerek. ""Bütün savaş boyunca yanımdan ayrılmadı ve ben de en sonlarda değildim sanınm."

"öyle yüksek sesle böğürdün ki Türkler savaşmak yerine kulaklarını tıkamayı tercih ettiler" diye şakalaştı Süleyman. "Bu yüzden de bizim cırcırböceği kanatlarının altından ayrılmadı."

Bu arada Übeyde Süleyman'a bir hatırlatma yapma gereğinde bulundu:

"Fakat sen de o kadar çabalamana rağmen Türklerin bayrağına ulaşamadın."

Süleyman'ın rengi attı. Tek söz söylemeden diğer hastaların yanma giden hekimi takip etti.

Yunanlı akıllı bir adamdı, yaralıların ağlayıp inlemeleri onu etkilemiyordu. Zaman zaman adamları güzel sözlerle cesaretlendiriyor, işini iyi bir el sanatçısı ustalığıyla yapıyordu. Fırsattan istifade ederek fedaîlere temel ilkyardım dersleri verdiği gibi, kendi felsefesinin doğruluğunu pratikte onlara ispat etmek arzusundaydı.

Türklerden biri Abuna nın kolunu kırmıştı. Eİ-Hekim onun yatağının kenanna oturarak, kolunun sargısını çözdü. Sonra da dikkatli hareketlerle kırılan kemiği yerine yerleştinneye başladı. Abuna acıyla inlerken el-Hekirn bir yandan da fedaîlere ders veriyordu:

"Vücudun kendi arasındaki uyuma olan eğilimi o kadar fazladır ki kırılan kemikler dış bir müdahale olmadan bile birbirlerini bulmaya ve birleşmeye çalışırlar. Bu yeniden yapılanma arzusu öylesine karşı konulmaz bir kuvvettir ki sonunda uygunsuz duran kemikler bile birbirlerine kaynarlar. İyi bir hekimin görevi ise vücuttaki bu tür yanlışlıkları tespit ederek, onları doğanın işaret ettiği biçimde yeniden bir araya getirmektir."

El-Hekim yaralı Ismaiîler tedavi ettikten sonra bitap düşmüştü. Daha sırada bekleyen pek çok Türk yaralı olduğunu biliyordu. Onlara ne yapılacağını öğrenmek için İbni Tahir'i Ebu Soraka'ya gönderdi. Onları daha üstünkörü tedavi etmek geçiyordu içinden, daha da iyisi, ağır yaratılan etkili bir zehir ile öbür dünyaya yolcu etmekti.

Gelen emir şöyleydi: "Türklerin bakımı sanki en iyi dostlarımız - mış gibi yapılacak. Onlan ilerde rehine olarak kullanabiliriz."

Hekim lanetler okuyarak işe koyuldu. Fakat bu defa inleyen yaralıları cesaretlendirici sözler ile avutmak söz konusu değildi. Fedaîlere ders vermekten ise tamamen vazgeçmişti. Onlara sadece önemsiz işleri gördürüyordu. Bu arada İçlerinde bu işe eli en yatkın olanın Übeyde olduğu da dikkatini çekinişti.

En son yarayı sardığı zaman saat gece yarısını çoktan geçmişti. Yardımcılanna gerekli talimattan vererek diğerleri gibi yatmaya gitti.

Toplantı salonundaki liderler ise o saatte yemek-içmekle meşguldüler. Yemek esnasında o gün kazanılan zaferin ayrıntıları üzerine sohbet ediyorlardı. Herkes Büyük Önder'in verdiği kararların kıymetini takdir ediyor ve zaferin olası sonuçlan üzerinde fikir yürütüyordu. Kendisine verilen görevi kusursuz bir şekilde yerine getiren Abdülmelik de herkes tarafından övülmekteydi. Hasanın ve Büyük Daî'nin teşrifleri ortamı daha da neşelendirmişti. Büyük Önder'in çehresi hoşnutlukla parlıyordu, her birini tek tek selamlarken yanaklan mutlu bir gülümsemeyle titriyordu.

"Hepiniz bana son derece yardımcı oldunuz" dedi onlara yemeğe başlamadan önce.

Özellikle savaşı yöneten Ebu Ali'yi uzun uzun tebrik etti. Sonra *da* Abdülmelik'e dönerek Mutsufer ile harem konusunda nasıl anlaştığını sordu. Savaşa yaptığı etkili müdahale için ona teşekkür etti. Ayrıca fedaîlere komutanlık yapan Ebu Soraka'yı da emirlerini eksiksiz uygulamasından dolayı tebrik etti. Bu arada gizlice Yüzbaşı Minuçehr'e bakıyordu. Suratında alaycı bir gülümseme vardı.

Minuçehr konuşmalara katılmıyordu. Herhangi bir faaliyet göstermeden kalede kaldığı için son derece öfkeliydi, şimdi de diğerlerinin övgü dolu sözlerle taltif edilmelerini dinlemek zorundaydı. Karanlık bakışlarla etrafı süzüyor, az yiyor ve çok içiyordu. Hasan'ın alaylı bakışlannı fark edince, iriyan gövdesi titremeye başladı.

"Aramızdan iki kişi bugün kendilerini feda etmek zorunda kaldılar" diye söze başladı Hasan. Sesinde güç bela saklamaya çalıştığı muzip bir ton vardı. "Onlara büyük saygı göstermeliyiz. Gerçek bir asker için en büyük şeref düşmana karşı dövüşmektir. Bu, sadece en büyük şeref değil, aynı zamanda en büyük mutluluktur. Daha ulvî sebepler yüzünden böylesine bir şeref ve mutluluktan feragat eden kimse, gerçek bir erkek olduğunu ispat etmiştir. Ve özel bir saygıyı da hak etmiştir."

Herkes şaşkın bakışlarla ona bakıyordu. Hasan daha ciddi bir sesle devam etti:

"Dediğim gibi, aramızdan iki kişi tüm ruhlarıyla asker olmalanna rağmen, bugün bu şeref ve mutluluktan feragat ettiler. Bu iki kişinin biri Minuçehr, diğeri de benim. Büyük fedakârlığımızın sebepleri malumdur. Kendi açımdan, sizin savaşta göstermiş olduğunuz başarı ve zafer beni fazlasıyla tatmin etti. Minuçehr ise bugün gösterdiği fedakârlığın mükâfatı olarak, benim tarafımdan tüm Ismaili kalelerindeki garnizonların başkomutanı olarak atanmış ve emir rütbesi ile taltif edilmiştir."

Ayağa kalkarak yüzbaşının yanına gitti. Şaşkınlıktan ve hayretten kıpkırmızı kesilen Minuçehr de ayağa kalkmaya çalışıyordu.

"Şaka yapıyorsun Seyduna!" diye kekeledi.

"Kesinlikle yapmıyorum dostum!" diye cevap verdi Hasan ve

onu kucakladı. "Fermanı imzaladım bile Ebu Ali onu sana takdim edecek."

Salondan tasvip eden bir uğultu yükseldi.

"Bunu dışında sen de herkes gibi ganimetten payına düşeni alacaksın" diye devam etti. "Bu nedenle hemen şimdi bölüşümün nasıl yapılacağını tespit edelim." Çabucak ellerine geçen hayvanların ve silahların sayısını saptadı. Bu sayıya bazı değerli eşyalar ile birçok aitın para da eklendi.

"Minuçehr ve savaşa katılan diğer liderler, rütbelerine uygun birer takım harp teçhizatı ile bir binek hayvanı alacaklar" dedi. "Her biri aynca onar tane altın para alacak. Mutsufer'in adamlanna da onar altın para ile, subaylarla çavuşlara birer takım harp teçhizatı verilecek. Mutsufer'in kendisine ise bize takviye gönderdiği için teşekkür olarak on deve ile iki yüz altın gönderilecek. Şehitlerin ailelerine tazminat olarak onar altın verilecek. Geri kalan, bö lükteki adamlara dağıtılacak. Fedaîler ise bir şey almayacaklar, çünkü bugün savaşa katılmalan kendilerine lütfedildi, bu onlar için yeterli olmalı."

Herkes kendi payına düşeni aldıktan sonra Hasan sözlerine devam etti:

"Demiri tavında dövmeliyiz. Türk öncülerinin hezimeti tüm iran'a yıldırım hızı ile yayılacaktır. Yandaşlarımızın ve müminlerimizin heyecanlan artacak, mütereddit olanların tereddütleri ise azalacaktır. Bugüne değin gizli olarak bize bağlı bulunanlar artık açıkça saflarını belirleyecek cesareti kazanacaklar. Ve şu anda muhasara edilen kalelerdeki arkadaşlanmızın direnme kuvvetleri kat be kat artacak. Düşmanlarımız ise artık bizi ciddi bir rakip olarak dikkate almak zorunda kalacaklar ve malum hainler, korkunun ne demek olduğunu anlayacaklar."

Bu sözleriyle baş veziri kast etmek istiyordu. Liderler başlarını sallayarak, demek istediklerini anladıklarını belirttiler.

"Bu zaferden sonra kalemize taraftarların akın edeceğini düşünüyorum" diye devam etti. "Bütün Rudbar bö|gesi bizden yana ve artık babalar oğullarını tsmailî davasına hizmet etmeleri için kalemize göndermekte tereddüt etmeyecekler. Sen Ebu Şoraka, onları

karşılayacak ve daha önce yaptığın gibi sınava tabi tutacaksın. En gençleri, kuvvetlileri ve yeteneklileri fedai olacaklar. Öne sürdüğüm tek kuşu! yine aynı: Evli olmamaları ve sefih bir hayat sürmemeleri gerekli Açıkçası; kadınları ve cinse! çekiciliklerini tanımamış olmalan lazım. Diğerleri ise şayet silah taşımaya uyguniarsa saflarımıza, asker olarak katılabilirler. Eski kuralları düzeltecek ve yeni kurallar koyacağız. Savaştan önce kalede bulunanlar birtakım haklara sahip olacaklar. Bugün başarı sağlayanların rütbeleri yükseltilecek. Rütbeler, görevler, haklar ve ödevler yeniden belirlenecek. Çok ağır cezalar uygulayacağız. Her asker aynı zamanda mümin olmak zorunda olacak. Askerlerin kalplerini her türlü dünyevi hırstan arındırmalıyız. Bugün askerlerin ilk ve son defa şarap içmelerine izin veriyorum - Mutsufer'in kalede misafir bulunan askerlerinin şerefine veriyorum bu izni. Hepsi bizim yasak ve serbest olan her şeyin efendisi olduğumuzu öğrenmeli. Böylece farkında olmadan bize hizmet etmiş olacaklar. Evet, bundan sonraki en önemli hedefimiz yeni taraftarlar kazanmak olmalıdır! Fedaîleri ülkenin dört bir tarafına göndererek, bizim için konuşmalarını ve yeni taraftarlar kazanmalarını sağlayacağız. Tutsaklara da düşüncelerimizi öğreteceğiz. Herkes onlarla ilgilensin. Sultanın ordusu kalemize giderek daha fazla yaklaşıyor, yakında bizi muhasara edeceği kesin. Fazla vaktimiz yok. Bu yüzden onları iyi tanıyan adamlara ihtiyacımız var. Onlar bizim inancımızı ve ateşimizi kendi saflarına taşıyacaklar. Yapmamız gereken şey, öncelikle onların inançlarını temelden sarsmaktır. Gerisi kendi kendine gelecektir."

Abdüimelik'e dönerek, yanına yeterli sayıda adam alıp, yann sabah -şayet hâlâ orada iseler- Türk öncülerini kovmak için Rudbar'a yürümesini emretti. Kazvin ile Rey arasındaki tüm bölgede devriye gezerek, son düşman birliklerini tesadüf ettiği yerde yok etmeliydi. Sultanın casuslar göndermiş olabileceği ihtimali üzerinde durmayı da ihmal etmedi.

Sonra da liderlere veda etti, Büyük Daî'lere bir işaret yaptı ve odasına çekildi.

Alamut askerleri ve Mutsufer'in adamları yüksek sesle bağırıp gülerek o gün kazandıkları zaferi kutluyorlardı. Alt terasların üzerin de alelacele ateşler yakılmıştı, üzerlerinde kocaman öküzler ile yağlı koyunlar çevriliyordu. Adamlar ise ateşin çevresinde oturmuşlardı. Etin pişmesini sabırsızlıkla bekliyorlardı. Burunlarına nefis kokular geliyordu. Iştahlannt açmak için elemeklerden küçük parçalar kopartarak ateşte cszırdayan yağa banıyorlardı. Hepsi de yüksek sesle ne büyük kahramanlıklar yaptıklarını etrafındakilere anlatarak böbürleniyorlardı. Düşmanın sayısı aniden abartılı biçimde artmıştı; bütün askerler elinden kaçırdıkları düşmanların sayısına bire bin katmakta bir sakınca görmüyorlardı. Herkes o kadar çok atıp tutmaya başladı ki iş sonunda tartışmaya ve kavgaya döküldü. Bir öküzün veya koyunun piştiği anlaşılınca, adamlar bıçaklarını çekerek hayvanın üzerine saldırıyorlardı. En iyi parçayı almak istiyordu hepsi de. Birbirlerini yumruklan ile tehdit ediyor, hatta silahlarını bile gösteriyorlardı. Çavuşlar onları zapt etmekte oldukça güçlük çekiyordu. Ama sonunda herkese yetecek kadar et olduğu anlaşıldı ve birbirlerini öldürmek zahmetine değmeyeceği ortaya çıktı. Bu arada birkaç eşeğin sırtında büyük fıçılar gelmişti. Fıçıların İçindeki büyük testilere doldurulmaya başlanmıştı.

"Şarap içmemize kim izin verdi?" diye birbirlerine sordular şaşkınlıkia.

"Seyduna" diye cevap verdi çavuşlar. "Ismailflerin önderi ve yeni peygamber."

"Peygamberin yasaklamış olduğu şeylerin yapılmasına izin vermeye hakkı var mı?"

"Elbette var. Allah ona izin verme ve yasaklama yetkisi vermiştir. Fiatta cennetin anahtarlarını bile ona teslim etti."

Şarap İçmeye alışkın olmayan adamlar, kısa bir süre sonra etkisini görmeye başladılar. Büyük önder'e bağlılık yeminleri ederek, onun öğretisi hakkında tartışmaya ve kavga etmeye başladılar. Gözle görülür bir şekilde hayrete düşmüş olan misafir askerler, Alamut askerlerine birçok soru yöneltiyorlardı Aralarından birçoğu, Mutsufer ile yaptıkları sözleşmenin bitişinden sonra Seyduna'nın hizmetine girmeye karar verdiler.

Okul binasının çatısında oturan fedaîler, aşağıdaki hercümerci seyrediyorlardı. Koyun kızartması yiyerek açlıklarını bastırmışlardı. Neşeleri yerindeydi; o gün yaptıkları kahramanlıkları anlatıp duruyorlardı. Canlan şarap içmek istemiyordu. Kendilerinin seçkin birlik olduklarının bilincindeydiler ve aşağıda vahşiler gibi ateşin etrafında dans eden ahmakları hor görerek seyrediyorlardı. Hekime yardım edenler ise korkunç izlenimlerini diğerlerine aktarıyorlardı. Bir süre sonra düşman bayrağının zaptı üzerine konuşmaya başladılar. Kalpleri artık daha hızlı atıyordu.

IX

Alamut askerleri sultanın öncülerini kırıp geçirirken, köşkün arkasındaki bahçelerde hummalı bir faaliyet vardı.

Adi sabahın kör bir vaktinde Apama'yı kızlann yanına götürmüştü. Kızlann mışıl mışıl uyumakta olduklarını gören yaşlı kadın bir anda köpürüverdi. Yerdeki ağır tokmağı güç bela kaldırarak hızla duvardaki gonga vurdu. Demir levhadan yükselen derin uğultu ile tatlı uykularından acımasızca uyandırılan güzeller korkuyla yataklanndan fırladılar. Dışarı çıkar çıkmaz üzerlerine bir sürü hakaretler yağmaya başladı:

"Sizi gidi tembel kanlar! Seyduna'nın buraya gelmesi an meselesi, sizler de sanki hiç işiniz gücünüz yokmuş gibi mışıl mışıl uyuyorsunuz! Eğer bu halde yakalanacak olursanız, benimki de dahil hepimizin başlarını vurdurur."

Kızlar alelacele giyindiler. Efendilerinin bahçeyi ziyaret edeceği haberi onları korku ve dehşete düşürmüştü. Apanna ve Meryem yapmaları gereken işleri anlattılar. Apama delirmişti sanki.

"Keşke onlara başlarına neler geleceğini söylemeye cesaret edebilseydim!" diye herkesin duyabileceği bir sesle kendi kendine konuşmaya başlamıştı.

Söyledikleri, kızlann heyecanlarını daha da arttırmaktan başka bir işe yaramıyordu. Düzeni sağlamak isteyen Meryem bir oraya bir buraya koşturup durmaktaydı.

Hasan fenerlerin yapımı için ihtiyaç duyduklan tüm malzemeleri göndermişti onlara.- Kâğıt, boya, mumlar... Apama Fatma'yı yanına çağırarak feneri nasıl yapacağını kıza gösterdi. Bir süre sonra ilk fener hazırdı bile. Odayı karartarak fenerin içine yanan bir mum koydular.

Kızlar hayranlık dolu çığlıklar attılar.

"Aptal kazlar! Kargalar gibi gakiayacağınıza işinizi çabuk yapmaya çalışırı!" diye bağırdı yaşlı cadı.

Fatma herkese bir iş verdi. Kimisi parşömen üzerine motifler çiziyor, kimisi boyalan kanştırıyor, kimisi de fenerler için lambaları katlıyordu; digerieri bu parçaları kesiyor, yapıştırıyor ve boyuyordu. İşleri biten fenerler ise kurumaları için güneşe konuluyordu; sayılan hızla artmakta îdi. Aradan geçen tüm zaman zarfında kızlar Seyduna'nın ziyaretinden başka tek kelime etmemişlerdi.

Cada hayal kunrıaya başlamıştı bile:

"Onun bir sultana benzediğinden eminim" dedi. "Altın ve erguvana bürünmüş..."

"Hayır!" diye karşı çıktı Halime. "Onun bize bir peygamber gibi geleceğinden eminim."

"Bale sen! Kendisi mi söyledi bunu sana?" diye dalga geçti öbürü.

Halime Meryem ve Adi'nin kendisine anlattıklarını kızlara da anlatmak için yanıp tutuşuyordu. Fakat kendine hakim olabildi. Apama uzakta değildi ve onun somlarına muhatap kalmak hiç de hoş olmazdı doğrusu...

"Muharnrned hem bir peygamber hem de bir hükümdardı" dîye aralarını buldu Fatma.

"Seyduna hakkında mı konuşuyorsunuz?" diye bilmek istedi o anda önlerinden geçmekte olan Apama. Kötü kötü sırıtıyordu. "Durun bakalım nasıl olsa birkaçınızın kellesi bu akşam artık omuzlarının üzerinde durmayacak! Evet, en geç bu akşam başka misafirleriniz de olacak... ve şunu unutmayın: Şayet içinizden birisi gelen misafirlere burasının neresi olduğunu ve gerçek kimliğini açıklamaya cüret edeırse anında boynu vurulacak. O zaman göreceğiz saçma sapan lakırdılar etmeye devam edip etmeyeceğinizi!"

Kıziar korkuyla Meryem'e döndüler.

"Apama haklı" dedi. "Seyduna bu bahçelerin gerçek cennet örneğine göre düzenlenmelerini emretti. Bu andan itibaren sizler de gerçekten cennette bulunuyormuş gibi davranmak zorundasınız. Siz artık sıradan kızlar değil birer hurisiniz. Kendinizi yeni kim ilginize alıştırmalısınız, azıcık çaba gösterirseniz bunun hiç de zor olmadığını anlayacaksınız. Ve ben de sizleri uyarmak zorundayım:

Ziyaretçilerin huzurunda gerçek kimliğini ifşa eden oracıkta öldü ailecektir."

"Öyleyse ben ağzımı bile açmayacağım" dedi Sara.

"Sana sorulan tüm sorulan cevaplamak zorundasın" diye uyardı Apama.

Halime hıçkırmaya başladı.

"Kimsenin beni görmemesi için gidip saklanacağım!"

"Hele bir dene!" diye cıyakladı Apama. "Seni işkence tezgâhında görmekten büyük zevk alacağım doğrusu!"

Genç kızlann içlerindeki korku giderek büyümekteydi. Başlannı önlerine eğerek fenerleri hazırlamaya devam ettiler.

"Hadi uzatmayın" dedi Fatma sonunda. "Başa gelen çekilir... Ben önceden haremde yaşadığım için, rol yapmanın ne demek olduğunu bilirim. Erkekleri tanınm. Onk„\ aldatmak kolaydır - özellikle tecrübesiz genç olanlan, çok kolay. Nasıl olsa bahçelerimiz gerçekten de cennete benziyorlar. Huri numarası yapmak çok kolay olacak bence."

"Şimdi anlıyorum!" diye bağırdı Züleyha. "Evet niye bize ısrarla Kuranın cenneti ve oradaki yaşamı tasvir eden bölümlerinin anlatıldığını şimdi anladım. Ne dersiniz?"

Meryem gülümsedi. Züleyha'nın söyledikleri aklına bile gel memişti. Hasan gerçekten de her şeyi hesaplamıştı. Gerçek bir cehennem hayalcisiydi o!

"Hakkın var Züleyha" diye ona katıldı Zeynep. "En iyisi o harika bölümleri bir kez daha gözden geçirelim..."

"Hadi çocuklar! Biraz hayal gücünüzü çalıştırın!" dedi Fatma yumuşakça. "Sadece gerçek cennetteymiş gibi davranın. Gerisi kendiliğinden gelir nasıl olsa..."

"Ne kadar tabii davranırsanız, oyununuz da o kadar iyi sonuçlanır" diye Meryem konuşulanları bilgece toparladı. "Olayı abartmayın, huri olmak çok normal bir şeymiş gibi davranmaya çalışın. Ve sadece size bir şey sorulduğu zaman konuşun."

Halime korkularının yavaş yavaş yok olduklarını hissediyordu. Her zamanki gibi merakla bağırdı.-

"Peki ama Seyduna niye bizim cennetteymiş gibi davranmamızı istiyor?"

"Dilinizi tutmayı öğrenmeniz için küçük maymun!" diye hışım la sözünü kesti Apama.

Moad ve Mustafa, mutfağa sepetler dolusu iştah açıcı kümes hayvanları -özellikle bıldırcınlar, keklikler ve su kuşlan- ve balıklar taşıyorlardı. Apama mutfağa giderek yardımcıları ile beraber yemekleri hazırlamaya koyuldu.

Fakat Haiime'nin merakı tatmin olmamıştı.

"Peki kendilerine huri olduğumuzu söyleyeceğimiz misafirler kimler?"

Sorusunu gülüşmeler izledi.

"Bunu size söylemem lazım aslında" dedi Meryem muzip bir sesle "çünkü kim oldukları sizin için fark etmemeli. Zaten biraz sonra Seyduna bizi ziyaret ederek bu konuda kesin talimatlar verecek. Ama bu kadar çok soru sormaman için sana söyleyebilirim kî bence gelecek olanlar... herhalde çok yakışıklı genç adamlar olacaklardır diye düşünüyorum..."

Halime bir gelincik gibi kıpkırmızı kesildi. Herkes ona bakıyordu. Gözlerini indirerek ayağını yere vurdu.

"Ve ben bu oyuna katılmayacağım!"

"Mecbursun!" dedi Meryem ciddiyetle.

Halime tekrar ayağını yere vurdu.

"İstemiyorum!"

"Halime!"

Meryem'in yanaklan öfkeden kızarmıştı. "Seyduna'nın emirlerine karşı mı çıkıyorsun yoksa?" Halime susarak dudaklarını ısırdı. Fakat tahmin edileceği üzere bir süre sonra sakinleşerek yeniden dostça davranmaya başladı.

"Peki sonra ne olacak?" diye sordu uslu uslu.

Meryem gülümsedi.

"O zaman hele bir gelsin de..."

Kızlar onunla alay etmeye başladılar.

"Onu öpeceksin" dedi Fatma.

"Ve onunla Apama'nın bize öğrettiği şeylerin tümünü yapacaksın" diye ekledi Sara sinsice,

Halime kızmıştı: "Eğer hemen beni rahat bırakmazsanız elime geçen ilk şeyi kafanıza fırlatacağım!"

Meryem düzeni sağlaması gerektiğini anladı: "İşinize bakın! Boş gevezeliklerinizle çok vakit kaybettik zaten."

Sara bir köşede oturarak fenerleri raptediyor ve yapıştırıyordu. Halime onun yanına sığındı. Bir süre önce barışmışlar ve eskisi gibi iyi arkadaş olmuşlardı.

Halime Fatma'nın kendisi için yaptığı tahta zarlarla oynamayı çok seviyordu. Sarayla beraber sık sık zar atıyorlardı. Oyunlarında her türlü şeyi koyuyorlardı ortaya: Yemişler, muzlar, portakallar, şekerlemeler, öpücükler; en çok kimi sevdiklerini de soruyorlardı zarlara. Şayet arkadaşlanndan birisi Halime'ye öğle dinlenmesini beraber geçirme teklifinde bulunursa, kız önce yanında taşıdığı zarlara danışıyor ve ne yapacağına sonra karar veriyordu. Şimdi yine küçük tahta parçalarını kuşağından çıkartmış ve Sara'yi kendisiyle oynaması için zorlamaya başlamıştı - kimsenin kendilerini görmemesi için büyük bir kâğıt parçasının arkasına saklandılar. Sara'mn yanında ortaya sürebileceği birkaç tane yemişi vardı. Kazanması durumunda Halime ona yemişlerinin sayısı kadar öpücük verecekti. Sara yemişlerini kaybetti. Bir dahaki sefere kazananın kaybedenin kulaklarını çekmesi konusunda anlaştılar.

Halime bir daha kazandı.

"Şimdi dört kere kulaklarını çekeceğim" diye güldü.

Sara ona dikkatle bakmaya başlamıştı.

"Neden zarları atmadan önce onlara dikkatle bakıyorsun?" dîye sordu.

"Herzaman böyleyapryoaım... hepsi bu."

Sara kendilerini ziyaret edecek yakışıklı genç adamın kime kısmet olacağını zarlara sormayı önerdi.

Halime yüksek bir sayı attı.

"Hile yapıyorsun Halime. Yüksek bir sayı gelmesi için zarları elinde ayarladığını gördüm. Sonra da onları çok yavaş attın. Ya benim gibi oynarsın ya da bir daha seninle oynamam."

Halime onun istediği gibi yaptı ve kaybetti.

"Gördün mü?" diye güldü öteki. "Hile yapmadığın zaman kaybediyorsun."

"Öyleyse ben de bir daha oynamam" diye suratını astı Halime. "Sadece kazanmayı çok seviyorum.

"Nasıl? Peki ya ben de hile yaparsam?"
"Hayır! Sen yapamazsın."
"Amma da akıllısın! Yani sen hile yapabilirsin, ben de aptal gibi seyrederim öyle mi!"
Meryem oniara yaklaştı.
"Yine ne var?"
Sara aceleyle zarlan bacaklarının arasına sakladı.
"Hangimizin fenerleri daha güzel yapıştırdığını tartışıyorduk..."
Meryem ayağı ile kızın dizlerini araladı. Zarlan görünce suratı öfkeyle karardı.
"Demek öyle! Her an Seyduna buraya gelebilir ve siz gönül rahatlığıyla zar atıyorsunuz! Devam edin oynamaya devam edini Bu akşam da karalarınız için oynarsınız artık!"
Sert sert Hatimeye baktı.
"Bunlar senin zat lanın Halime! Asla ıslah olmayacaksın! Asla istediğim gibi biri olamayacaksın!"
Zarlan alarak cebine koydu.
"Şimdilik böyle olsun!" dedi ve diğer krzlann yanına gitti.
Halime'nin gözlen yaşlarla dolmuştu. Ama bunu göstermek istemediği için, kaldıkları yerden tartışmaya devam etti:
"Dediğim gibi eğer kazanamayacak olursam zarlan ne yapayım ki? Tüm kabahat sende! Şayet kavga çıkarmasaydm buniann hiçbiri olmayacaktı!"
Tekrar işlerine döndüler.
"Dinlesene!.. Aslında harika bîr şey!" Sara hayal kuruyordu. "Ziyaretçilerimiz bizi gerçekten de huri sanırlarsa, o zaman bize derhal aşık olmaları gerekir! Öyle değil mi?"
Halime fırsatı kaçırmadi:
"Yazık şimdi zarlarımız olsa ziyaretçilerin hangimizi seçeceğini sorardık onlara."
"Nasıl olsa hile yapardın. Çok şükür Meryem aldı onlan... Zaten ben hangimizi seçeceklerini çok iyi biliyorum..."
"Seni seçeceklerini sanıyorsan çok aldanıyorsun! Onların göz lerine bile çarpmayacağından eminim!"
"Sen önce bir erkeği sevmenin ne olduğunu öğren hele masum bebek! Nasıl olsa korkudan bir köşeye sineceksin ve kimse seni fark etmeyecek. Başına geleceklerin hepsi bu işte."
Halime gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti.
"Senin nasıl biri olduğunu söyleyeceğim oniara!"
"Söyle de gülsünler sana. Söylediklerine inanacaklarını mı sanıyorsun ? "
"Görürsün! Onlara bana aşık olduğunu söyleyeceğim... Evet, şayet beni rahat bırakmazsan, yapacağım bunu."
Saranın gözleri ışıldıyordu.
"Gerçekten de yapar mısın bunu?"
Halime ayağa kalktı. "Sadece gerçeği söyleyeceğim onlara..."
Garip bir şekilde güldü, gözlerini silerek başka bir grubun yanı na gitti.
"Bu akşam her taraf aydınlatıldığı zaman kendimizi gerçekten de cenneteyrniş gibi hissedeceğiz" diye kendini ikna etmeye çalışıyordu Züleyha. "Artık korkmuyorum. Hepimiz tüllere bürüneceğiz ve gerçek huriler gibi dans ederek şarkılar söyleyeceğiz."
Safiye iç çekti:
"Senin işin kolay tabii. Çok güzelsin ve çok iyi dans ediyorsun."
Meryem onları cesaretlendirmeye çalıştı:
"Hepiniz çok güzelsiniz ve çok iyi dans ediyorsunuz."
"Hiç olmazsa küçük dünyamıza biraz renk gelecek" dedi Fatma sevinçle. "Ve nihayet bir işe yarayacağız. Bütün bu öğrendiklerimizin ve çabalanmızın boşa gitmesi çok yazık olurdu."
Cada hâlâ endişeliydi:
"Seyduna gerçekten de emrine uymayanların başını vurduracak mı?"
"Hiç şüphesiz!" diye uyardı onlan Meryem. "Her dediğini mutlaka yerine getirir. Ona göre davranın. Bir şey söylemeden önce düşündüklerinizi enine boyuna iyice tartın."
"Nedendir bilmiyorum ama artık hiç korkmuyorum" dedi Fatma neşeyle.
"Fakat ya içimizden birisi çenesini tutamazsa?" diye üsteledi Safiye.
"O zaman hemen bir başkası durumu düzeltmeye çalışmalı" dedi Fatma.

"Nasıl düzeltecek?"

"Yani yapılan yanlışı ya bir şakaymış gibi karşılayacağız ya da başka bir anlam vereceğiz."

"Senin yanından hiç ayrılmayacağım" dedi Cada.

"Ben de!" dedi bir başkası ve hepsi bir ağızdan onun yanından ayrılmak istemediklerini bağırmaya başladılar.

Fatma gülüyordu.

"Hadi çocuklar, bu kadar da korkak olmayın. İnsan bir şeyi yapmak zorunda olduğu zaman yapar. Her şey yolunda gidecek, bunu hissediyorum."

Aşağı yukarı bütün fenerler hazırdı.

"Gördüğünüz gibi isteyince her şeyi başarıyorsunuz" diye övdü onları Meryem. "Şimdi beni takip edin size bir şey göstermek istiyorum."

Onları o ana dek daima sıkıca kilitli olan bir odaya götürdü. Kapıyı açtı. Kızlar kamaşan gözlerini kırpıştırmak zorunda kaldılar. Oda gerçek bir elbise deposuydu. İpek ve brokar elbiseler, samur kaftanlar, peçeler, harika işlemeli sandallar... Sernerkant, Buhara, Kabil, İsfahan, Bağdat ve Basra pazarlarının en gözde mallannırı tümü burada yığınlar halinde toplanmıştı. Mücevherlerle bezenmiş altın ve gümüşten yapılma alınlıklar, inci gerdanlıklar, altın bilezikler ve elmaslı saç iğneleri, firuze süs eşyaları, mücevher ve safirle işlenmiş küpeler. Bütün bu inanılmaz güzellikteki şeyler, bitmez tükenmez bir kaynaktan fışkırıyormuş gibi sonsuz çokluktaydılar.

Halime çekinerek sorabilmeye cesaret etti: "Bunların hepsi kime ait?"

"Hepsi Seyduna'nın" dedi Meryem.

"Efendimiz ne kadar zengin böyle?!!"

"Sultandan ve halifeden daha zengindir."

"Ve bunların hepsi bizim kullanmamız İçin" diye açıkladı Meryem. "Herkes kendisine en çok yakışacağını düşündüğü mücevherleri alsın. Onları odanıza da götürebilirsiniz."

Kızlara ipek libasları ve peçeleri denemelerini söyledi. Onlara ağır brokar kaftanlar giydiriyor, parmaklarına yüzükler takıyor, bilezikler, broşlar, gerdanlıklar denemelerini söylüyor, kulaklarına küpeler takıyor, çekmecelerden cepkenler ve sandallar çıkarıp onlara uzatıyordu... Kızların hepsi son derece güzel işlemeli küçük birer ayna ile içinde misk ve başka kokuların bulunduğu birer küçük kutu aldılar. Sonra da alınlıklar, saç tokaları, bin bir değişik biçimli küçük sarıklar ve takkeler denemeye başladılar... Böylesine bir lüksü daha Önce rüyalarında bile görmemişlerdi. Kendilerini birer prenses gibi hissediyorlardı.

Halime heyecandan kızarmış yanaklarla bağırdı: "Gerçekten de kendimizi birer huri olarak hissetmekte pek zorluk çekmeyeceğiz!"

"Size söylemiştim!" dedi Fatma gururla. "İşin kötüsü her şey bittikten sonra tekrar sıradan kızlar olmaya alışmakta zorlanacağız."

Halime yüzünü neredeyse saydam bir peçeyle örttü. Omuzlarına aldığı bir kaftanı da biraz aşağı kaydırdı. Seyduna'dan geldiği gece Meryem'in üzerindeki gecelik gibi...

"Aman Allah'ım! Ne kadar da güzel!" diye bağırdı Sara.

Halime kızardı. En güzel olmak istiyordu ve saf saf kekeledi: "Ama misafirler geldiği zaman hepimiz böyle giyinmiş olacağız!"

"Bu küçük şımarıklıklar da nesi?" diye alay etti Meryem.

"Bana ne! Utanacağım işte..."

Herkes küçük hazinesini alarak odasına götürdü. Az sonra ise gongun uğultusu işitildi. Apama telaşla mutfaktan fırlayarak bağırmaya başladı.-

"Çabuk çabuk! Acele edin! Seyduna geliyor,"

Hasarı Büyük Daî'leri daha önce planladığı gibi özel bir toplantıya davet etmişti. Duvardaki kandilleri kendi elleri ile yaktı ve pencereleri sıkı sıkı örttü. Hadımlardan biri büyük bir testi şarap getirmişti. Adamlar yastıkların üzerine oturdular. Şarap testisi elden e!e dolaşmaya başlamıştı.

"Seni ta Rudbar'dan buralara boş yere çağırmadım" diye söze başladı Hasan "çünkü Ebu Ali ve sana mirasımı açıklamak istiyorum. Aslında Hüseyin Alkeyni de burada olacaktı fakat olaylar çok süratti gelişti.,. Huzistan buradan o kadar uzak ki ona bir haberci bile gönderemedim. Gelebilseydi iyi olurdu çünkü konu tarikatımızın geleceği üzerine..."

Ebu Ali kurnazca gülümsedi.-

"Sanki hemen yarın bu dünyadan aynlacakmış gibi konuşuyorsun. Dur bakalım! Mirasını bırakmakta çok acele ediyorsun. Ya tuk Ümid veya ben senden önce toprağın altına gidecek olursak?"

"Hüseyin Alkeyni'nin ve bizim isimlerimizi andın" diye ekledi Buzruk Ümid "fakat öz oğlun Hüseyin'i unuttun. Ne de olsa senin gerçek mirasçın o!"

Hasan sanki bir örümcek tararından sokulmuş gibi ayağa fırladı. Odanın içinde bağırarak bir ileri bir geri yürümeye başladı:

"O yabani danayı hatırlama bana! Benim misyonum akıl ve mantığa dayanmaktadır birtakım boş hayaller üzerine değil! Oğlum! Oğlum! Ne oğlu! Acaba uğraşıp didinip ortaya çıkardıklanmın hepsini, kaderin bir cilvesi olarak oğlum olarak dünyaya gelen o budalaya teslim edip perişan olmasını mı sağlayayım? Asla! Ben torna kilisesi gibi akıllı olacağım. Adamlar başlanna sadece en yetenekli olanın geçmesine izin veriyorlar. Kan bağı akrabalığına dayanan hükümdarlıklar, pek yakında yok olmaya mahkûmdurlar fakat Roma kilisesi bin yıldan fazla bir süredir ayakta sapasağlam duruyor. Ogullanm? Kardeşlerim? Benim gerçek oğullarım ve kardeşlerim sizlersiniz! Bütün bunları ancak sizden aldığım güç ile yapabiliyorum!"

Büyük Daî'ler onu daha fazla zorlanmadılar.

"Eğer söylediklerimin seni bu kadar kızdıracağını bilseydim dilimi tutardım, bundan emin olabilirsin" dedi Buzruk Ümid. "Fakat senin kan bağı ve miras hakkında -nasıl desem?!- böylesine değişik düşüncelerinin olduğunu nereden bilebilirdim?"

Hasan gülümsedi. Kendisini kaybettiği için biraz, utanmıştı.

"Ben de önce umutlarımı kan bevgina bağlamayı düşünüyordum..., Mısır'dan yeni döndüğüm zamanlar" diye anlatmaya devam etti kendisini mazur göstemnek için. "Bana oğlumu getirmişlerdi. Yakışıklı ve güçlüydü ona bakmak insana zevk veriyordu. Onu okuluma aldım ve... size hayal kırıklığımı nasıl tasvir edeceğimi bilemiyorum. Onun yaşındayken hakikate ermek arzusuyla alev alev yanıyordum ben. Ama ya o? Benim merakımın zerresini bile bulamıyordum onda! Önce sakin davranıp ona yardımcı olmaya karar verdim. 'Kuran yedi mühürlü bir kitaptır' dedim ona. Cevap olarak bana ne dedi biliyor musunuz: 'Bana ne? Beni ilgilendirmiyor...' - 'Halk kitlesinde saklı olan sırları öğrenmek istemez misin?' - Hayır bu konu zerre kadar ilgimi çekmiyor.' Bu hoppalığı bir türlü kavrayamıyordum. Biraz olsun ilgisini çekebilmek için gençliğimde verdiğim mücadeleleri anlattım ona. Peki bütün bu angarya neticesinde eline ne geçti?' Bir babanın oğluna verdiği öğütlerin tüm sonucu buydu işte. Onu rehavetinden çıkarıp almak, onu sarsmak için en büyük sımmızı ifşa etmeye karar verdim. 'Öğretimizin en temel düstur olarak neyi kabul ettiğini biliyor musun?' diye bağırdım. 'Hiçbir şey gerçek değildir, her şeye izin vardır.' Boşver der gibi elini salladı. Bu meselelerle ben daha on dört yaşındayken ilgilenmeye başlamıştım.' Bütün hayatım boyunca beni sürükleyen, uğruna sayısız tehlikelere atıldığım, yüzlerce okulda ve filozofta öğrenim görmeme neden olan bu idrake daha on dört yaşındayken ulaşmıştım! Hayretler içindeydim: Demek ki daha beşikteyken bilge olan oğlum buydu! Ne kadar komik! Onun bilgelikle en ufak bir ilgisi bile yoktu! Böylesine bir budalalık karşısında son derece hiddetlenmişim. Hiç olmazsa sıradan bir asker olarak hizmet etmesi İçin onu Hüseyin Alkeyni'ye teslim ettim. Devamını biliyorsunuz..."

Büyük Daî'ler birbirlerine baktılar. Buzruk Ümid çok sevdiği oğlu Muhammed'i düşündü. Bir ara fedaî olması için onu Hasan'in okuluna göndermeyi düşünmemiş miydi? Aklına gelen bu düşünce soğuk terler dökmesine yol açtı. Dilinin ucuna kadar gelmiş olan soruyu o anda Ebu Ali sordu Hasan'a:

"Beni rahatsız eden bir şey var İbni Sabbah... Bizim düşüncemizin salt mantık üzerine kurulu olduğunu söylüyorsun daima. Bunun anlamı nedir?"

Hasan ellerini arkasında kavuşturarak odada bir ileri bir geri gitmeye başladı.

"Bu düşünce bana ait değil aslında" diye başladı söze. "Yaklaşık doksan yıl önce meşhur Kahire halifesi ei-Hakim, kendini vücut bulmuş Tann olarak ilan ederek, benzer bir denemede bulun-

muştu, fakat aklına o an gelen bu düşünce sonradan bir hayli kafasını karıştırmıştı. Sonunda da öyle bir noktaya gelmişti ki kendisi bile ilahi bir varlık olduğuna inanmaya başlamıştı. Buna rağmen onun daileri bize değerli bir miras bıraktılar. Kastetmek istediğim el-Hakim'in çöküşüne neden olan temel düsturumuz..."

"Artık bu düsturumuzun değerinin biraz azaldığını düşünmüyor musun? Özellikle de lüzumundan fazla kişi öğrendiği için?"

"'Hiçbir şey gerçek değildir, her şeye izin vardır' bilgeliğinin, insanların değişik manalar çıkarmasına son derece uygun olduğunu ben de kabul ediyorum: Oğlumun acınacak örneği bunu açıkça gösteriyor. Bu bilgelik insanın içinde ya vardır ya da yoktur. Şayet insanın ta doğumundan beri içinde yoksa, onun için anlamsız kelimeler topluluğundan başka bir şey olmayacaktır. Fakat doğumdan beri içindeyse, o zaman da tüm yaşamı boyunca yol gösteren bir yıldız gibi parlayacaktır önünde. Hakim in de soylarından geldiği Karmatlar ve Druslar, bilge kişinin amacına ulaşması için bilimin dokuz basamağını tırmanması gerektiğini biliyorlardı. Onların daileri kendilerine mürit toplamak istedikleri zaman, Ali'nin sülalesi ve Mehdfnin gelişi hakkında güzel nutuklar atmakla yetiniyorlardı. Talebelerin büyük kısmı bu acınacak masallar ile yetiniyordu zaten. Zeki olanlan ise daha fazlasını öğrenmek istiyorlardı. O zaman da onlara Kuran'in gizli manalar saklayan doğaüstü bir tasvir olduğunu söylüyorlardı. Eğer hâlâ öğrendikleriyle yetinmeyen biri varsa, o zaman hocası ona bugüne dek öğrendiklerinin Kuran'ın hatta genel olarak İslam'ın ne kadar boş ve değersiz olduğunu gözlerinin önüne sermekte tereddüt etmiyordu. Daha da ileri gitmek isteyenler, tüm dinlerin doğru ve yanlış şeyler içerdiklerini dolayısıyla aynı değerde olduğunu öğreniyordu. Kısa zaman öncesine kadar öğretinin bu en üst düsturu yani bütün öğretilerin ve nazariyelerin inkâr edilmeleri çok az seçkin kişi tarafından bilinmekteydi. Bu basamağa adım atmak büyük bir cesaret ve kuvvet talep etmektedir. Çünkü bunu yapmaya cesaret eden kişi o andan itibaren dikenli yollarda yalnız başına yürüyecek ve tutunacağı bir dala sahip olamayacaktır. Bu düstur çok sayıda kişi tarafından bilinse de geçerliliğini yitirmez. Dünyanın yaradılışı böyledir: İnsan kendisine en basit biçimiyle anlatılan gerçekleri bile çoğu zaman tam olarak idrak edemez."

"Şimdi daha iyi anlamaya başlıyorum" diye sözünü kesti Ebu Ali. "Fakat merak ettiğim bir konu var. Bizi buraya mirasını açıklamak için çağırdığını söyledin. Seni bunu düşünmeye iten nedir? Henüz gayet dinç ve sağlıklısın."

Hasan güldü. Düşünceli tavırlarla odanın içinde dolanmaktaydı hâlâ. Daîler merakla seyrediyorlardı onu.

"Yarın ne olacağı hiç belli olmaz. Geride bırakacağım miras onu uygulamaya koyacak kişinin bazı ilginç, hatta garip şeyler üzerinde belli birtakım bilgilere sahip olmasını gerektirmektedir... Ve ben Hüseyin Alkeyni de dahil üçünüzü mirasçılarım olarak tayin ettiğime göre tarikatımızın tüm geleceğinin bağlı olduğu planı hiç olmazsa ikinize açıklamalıyım. Çok önem verdiğim bu düşüncelerin bir kısmını zavallı Hakim'den... ve hatta bir kısmının da Roma kilisesi mücahitlerinden aldığımı belirtmeliyim. Her şeye rağmen bu planın temeli yine de bana aittir. Dinleyin."

Odanın içinde dolanmaktan vazgeçerek yanlarına oturdu, dudaklarında çocukça denilebilecek bir gülümseme vardı; biraz sonra anlatacağı şeyler yüzünden kendisine gülünmesi veya deli yerine konması tehlikesinin mevcut olduğunu bilen bir adamın gülümsemesi...

"Pek iyi biliyorsunuz ki Muhammed İslam uğruna elde kılıç ölenlere mükâfat olarak cennetin güzelliklerini vaat etmiştir. Oradaki zevkleri tadabilecekler, yeşil çimenlerin ve çayırların üzerinde dolaşacaklar ve mırıldanan derelerin yanında dinlenecekler. Etraflarında çiçekler açacak ve güzel kokuları her tarafı saracak. Enfes yemeklerle ve seçilmiş meyvelerle beslenecekler. Kara gözlü, olağanüstü güzellikteki huriler kendilerine sırça köşklerde hizmet edecekjer. Onların tüm isteklerini yerine getirmelerine rağmen erdemlerini ve bekâretlerini ebediyen koruyacaklar! Huriler onlara altın testiler içinde sarhoş etmeyen şarap ikram edecekler. Ve günlerini ebediyen bolluk ve sınırsız mutluluk içinde geçirecekler."

Büyük Daîler şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

"Bunların hepsini gayet iyi biliyoruz" dedi Ebu Aii gülerek. "Bu konuda bize inanabilirsin."

"Harika! O zaman peygamberin ve öğretisinin önderliğinde ilk müminlerin bu vaat uğruna aslanlar gibi dövüştüklerini de bilirsiniz. Kendilerine emredilen her şeyi sevinçle yerine getiriyorlardı. Hatta şehit düşen bazılarının, kendilerini bekleyen zevklen düşünerek dudaklarında bir gülümseme ile öldüklerini anlatırlar. Maalesef peygamberin ölümünden sonra bu güzel vaade olan inanç günden güne azaldı. Müminler somut hederleri soyut hedeflere yeğ tutmaya başladılar: İnsanın elindeki bir serçe damdaki bir güvercinden daha iyidir. Ne yazık kimse öbür dünyadan geri gelerek her şeyin peygamberin vaat ettiği gibi olup olmadığını anlatamadı. Sonuç olarak kendimizi Muhammed ile karşılaştıracak olursak, onun bizden ne kadar avantajlı olduğunu rahatlıkla görebiliriz, ilk müminlerin imanı onun mucizeler yaratmasına müsaade ediyordu. Fakat benim düşündüğüm gibi sadece mantığa dayanan bir öğretinin kurulması bu tür mucizeler olmadan imkânsızdır. Benim ilk hedefim de etrafıma topladığım müritlerime eğitim yolu ile o ilk müminlerdeki imanı kazandırmaktı."

"Kendini tebrik edebilirsin Ibni Sabbah" diye dalkavukluk yaptı Ebu Ali. "Fedaîler sabahleyin bunu başardığını ispat ettiler."

"Hadi hadi sevgili dostum! İlk müminlerin imanı yanında benim fedaîlerimin ne kadar zavallı kaldıklarını bilmiyor muyum sanıyorsun? Fakat sana söylüyorum: Çok ama çok daha fazlasını elde etmek için bir çare bulmalıyım muhakkak."

"Ibni Sabbah! Biraz daha açık konuşamaz mısın?" diye atıldı Buzruk Ümid. "Gülümseyişinin ardında ne gibi sırlar saklı?.. Ve bizi daha da merakta bırakmak için bütün bu dolambaçlı yollar! Nereye varmak istiyorsun böyle?"

"Benim planım dev boyutlarda" diye Hasan devam etti. "Bana ölmeyi özleyen, hiçbir şeyden korkmayan müminler lazım. Kelimenin tam anlamıyla ölüme aşık olmaları gerek! Ölümün peşinde koşmalarını, ona yalvarmalarını istiyorum. Çağırdıkları ölüm ise bakire bir genç kız gibi katı kalpli olmak yerine onlara acıyarak seslerine kulak verecek..."

Ebu Ali ve Buzruk Ümid kahkahalarla gülmeye başladılar. Hasan'ın eski günlerde olduğu gibi şaka yapmaya başladığını sanıyorlardı... ve ona inanmadıklarını göstermenin kendileri için daha iyi olacağını düşünmüyor da değildiler!

Fakat Hasan planlarını anlatmaya devam ediyordu:

"Dinleyin! Tarikatımız gerektiği zaman karşımıza çıkacak her düşmana, hatta tüm dünyaya meydan okuyacak kadar güçlü olmalıdır. Bu dünya meselelerinin en yüksek karar mercii haline gelmelidir. Fakat bu amaca ulaşabilmemiz için bize ölümü seven müminler gereklidir! ölmelerine izin vermek ile kendilerine büyük bir iyilik yapacağımız müminler! Eibette ki nerede ve nasıl öleceklerini kendileri seçmeyecekler. İzin verdiğimiz her ölüm bize önemli yararlar sağlamalı. İşte: planımın özü ve size açıklamak istediğim mirasım bundan ibarettir."

Dudaklarındaki gülümsemeye rağmen sesindeki kararlılık dikkat çekiciydi. Büyük Daî'ler şaşkın şaşkın birbirlerine bakıyorlardı. Ne düşüneceklerine karar verecek durumda değildiler.

"Kendi kendime Türklere karşı bugün kazanmış olduğumuz zaferin seni sarhoş edip etmediğini soruyonjm. Acaba sadece şaka mı yapıyorsun ya da..."

Ebu Ali cümlesini tamamlayamadı.

"Veya ne! Devam et!" diye aiay etti Hasan: "Şüphesiz senin aklına da bir zamanlar İsfahan'da reis Lumbani'nin aklına gelenler geldi. Kalplerinizden geçenleri okuyabiliyorum. Şöyle düşünüyorsunuz: İşte nihayet delirdi!! Hele sizi bekleyen sürprizi bir görün de ondan sonra karar verin bakalım."

"Nasıl istersen" dedi Ebu Ali biraz bozuk bir sesle "ama biz şimdi olduğumuz insanlar olarak kaldığımız müddetçe, ölümü özleyen hatta ölümün peşinden koşan bir insana rastlaman mümkün olmayacak. En azından yeni bir insan yaratana kadar - ki bunu ne senin gibi bir şakacı ne de Hakim gibi bir deli başaramaz..."

"İşte benim yapmak istediğim de tam bu!" diye bağırdı Hasan sevinçle. "İnsanoğlu yaşlı ve hasta olduğu için Allah'ın işliğine girmek ve onun görevini üstlenmek istiyorum. Çamuru yeniden yoğuracak ve biçim vereceğim."

Ebu Ali hoşnutsuzlukla Buzruk Umid e döndü.

Buzruk Ümid bir an Hasanı inceledi. Hasanla Ebu Ali arasındaki konuşmayı dikkatle dinlemişti. İçinde Büyük Önder'in gizli bir maksadı olduğuna dair yoğun bir his vardı.

"Önce kendi mirasını anlattın" dedi Hasan'a dönerek "sonra peygamberin şehitlere vaat etmiş olduğu cennetin güzelliklerinden, sonra hükümranlığı tüm dünyaya yayılacak bir güçten, sonra *ÖA* seve seve ölüme koşacak yeni bir insan türünden bahsettin! Bütün bunlar arasındaki ilişkiyi bilmeyi çok isterdim doğrusu..."

"Çok basit bir ilişki var" dedi Hasan gülerek. "Sizleri benim yaratacağım bir tarikatın mirasçısı yapacağım. Bu tarikatın gücü ise tamamen yeni insanlara dayanacak. Bu yeni insanlar sıradan insanlardan ölüme duyduklan delice özlem ve Büyük Önder'e körü körüne bağlılıkları ile ayrılacaklar. Peki bu değerli meziyetleri bu adamlara nasıl kazandıracağız? Kendilerini ölümlerinden sonra bekleyen cennet inancını tekrar uyandırarak!"

"Ne de güzel bir plan!" diye patladı Ebu Ali. "Önce peygamberin ölümünden beri bu inancın çok azaldığını kabul ediyorsun, sonra da tarikatımızın gücünü bu azalan inanç üzerine kumnayı haya! ediyorsun! Belki şeytan söylediklerini anlayabilir ama ben tek kelime bile anlamadım'"

Hasan büyük bir neşeyle gülüyordu. Emri altında bulunan adamın öfkesi onu gözle görülür biçimde eğlendiriyordu.

"Fakat sevgili dostum Ebu Ali, gerçekten de müritlerimizin cennet zevklerine olan inançlarını yeniden tesis etmenin ve ölüme seve seve girmelerinin bir yolu yordamı gelmiyor mu aklına?"

"O zaman cennetin kapılarını aç ve onlara göster!" diye bağırdı Ebu Ali. "Onlara cennetin zevklerini tattır!! Nasıl olsa herkese cennetin anahtarlarına sahip olduğunu öğretiyorsun! Doğrusu bu durumda ölmeyi ben de isterdim..."

"İşte! Nihayet sizleri getirmek istediğim noktaya ulaştırdım!" diye bağırdı Hasan zafer dolu bir sesle. Ani bir hareketle ayağa sıçrayıverdi. "Gelin oğullanm, beni takip edin. Şimdi size cennetin kapısını açacak olan anahtarı göstereceğim."

Yirmi yaşındaki bir delikanlı gibi koşarak yan odaya geçti, kule nin üstüne çıkan merdiveni kapamakta olan halıyı yana çekti.

"Gelin!" dedi ve onları terasa kadar götürdü.

Büyük Daî'ler bir yandan onun arkasından yürürken diğer yan dan da manalı manalı birbirlerine bakıyorlardı. Ebu Ali işaret parmağını alnına götürerek kaşlarını kaldırdı. Buzruk Ümid ona "bekleyelim" anlamında bir işaretle cevap verdi.

Terasa çıktılar - o güne dek hiçbirine bu terasa çıkma izni verilmemişti. Gerçek bir rasathaneydi burası. Zemin büyük bir gök haritası gibi düzenlenmişti. Dünyanın güneş etrafındaki, ayın dünya etrafındaki hareketleri ile Zodyak çemberinin tümü en ince detayına kadar belirtilmişti. Yine aynı şekilde taşa işlenmiş sayılarla doiu hesap cetvelleri, etraflanndaki geometrik şekillere işaret ediyorlardı: Daireler, elipsler, paraboller ve hiperboller. Her tarafta çeşitli türlerde ve biçimlerde ölçü ve çizim araçları vardı: Usturlaplar, pusulalar, trigonometri hesapları için araçlar, bir yığın gizemli alet ve edevat. Terasın ortasına bir güneş saati yerleştirilmişti. Hatta kötü havalarda bu hassas aletleri kaldırmak için küçük bir depo bile mevcuttu. Deponun bitişiğinde ise camdan bir limonluk vardı. Çatısı açıktı. İçinde sadece uzun saplı bir bitki yetişiyordu. Ters dönmüş küçük fırçalara benzemekteydi bitkinin filizleri. Büyük Daî'ler etraflannı çabucak incelediler. Bakışları nihayet kulenin etrafını dolaşmakta olan balkonun korkuluklannın en üst noktasına takılıp kaldı: Elinde kocaman bir gürz taşıyan dev bir zenci hiç kıpırdamadan, bir heykel gibi nöbet tutuyordu...

Güneş terasın tam üzerindeydi ama dağlardan esen serin rüzgâr havayı hoş bir şekilde serinletiyordu.

"Sanki yüksek bir dağın doruklanndayız" dedi Buzruk Ümid ve serin havayı ciğerlerine çekti.

"Yuvanı cennete daha iyi bakabilmek için mi bu kadar yükseğe yaptın" diye güldü Ebu Ali. "Yoksa meşhur anahtar şuradaki teleskop mu?"

"Evetl Bu rasathaneden cenneti gözetliyorum" diye cevapladı Hasan gizemli bir gülümsemeyle. "Fakat deminki tahmininin yanlış olduğunu belirtmeme müsaade et. Cennetin anahtarları şuradaki limonlukta bulunuyor."

Limonluğun yanına giderek içindeki bitkileri işaret etti.

Büyük Daî'ler başlarını sallayarak ona yaklaştılar.

"Hasan Hasan!" diye itiraz etti Ebu Ali yumuşakça. "Ne zaman şaka yapmaya son vereceksin? Üçümüzün de artık saygıdeğer bir görünüm arz etmeye mecbur olduğumuz bir yaşta bulunduğumuzu unutma! Tamam bugünün çok sevinçli bir gün olduğunu ben de kabul ediyorum. Zaten zararsız şakalarını her zaman iyi niyetle karşıladım ama sabahtan beri yaptıkların biraz fazla oldu doğrusu."

Hasan delici bakışlarını ona dikti.

'Burada yetişen bitkiler, cennetin zevklerine açılan kapının anahtarıdır" diye tekrarladı sabırla.

"Bu yabani otlar mı?"

Evet. Artık şaka sona erdi."

Deponun yanındaki gölgelikte bulunan yastıklara oturmalarını işaret etti.

"Size gösterdiğim o bitki, Hint kenevirinden başka bir şey değildir; bu bitkinin suyunun hayret verici etkileri olduğunu bilmelisiniz. Uzun zaman önce Kabil'de zengin bir Hint prensinin davetli - siydim. Benim şerefime verdiği davet bütün gece devam etti. Sabaha doğru misafirler veda etmeye başlayınca prens ben de dahil birkaç misafirden biraz daha kalmalarını istedi. Bizi tepeden tırnağa halı kaplı gizli bir odaya götürdü. Üç-beş kandil solgun ışıklar yayıyordu etrafa, oda yan karanlıktı. 'Size hazırladığım bu eğlence öyle sıradan bir şey değil' dedi ev sahibimiz. Şimdiye kadar hiç görmediğiniz bölgeleri ve şehirleri ziyaret etmek ister misiniz? Sizi istediğiniz anda istediğiniz yere götürebilirim. Bakın! Şu kutunun içinde masallan aratmayacak derecede olağanüstü bir büyü saklıyorum.' Bunları söyledikten sonra kutuyu açtı ve ilk bakışta zararsız şekerlemelere benzeyen hapları bize gösterdi. "Alın! Birer tane denemeniz için size ısrar ediyorum!" dedi. Fazla üstelemesine gerek bırakmadan haplardan birini ağzıma attım. Önce prensin bize sıradan şekerlemeler yedirdiğini düşünerek hoş bir şaka sandım bunu. Fakat hapın üstündeki tatlı kaplama bittikten sonra hayretle acı bir tat aidim. Yoksa zehir mî? diye düşündüm önce. Ve gerçekten de o anda başım dönmeye başladı. Bir an sonra olağanüstü şeylerin olmaya başladığını hissettim. Duvardaki halıların renkleri sanki bir mucizeyle canlanmaya başlamıştı.

Ve o andan sonra zehir düşüncesi bir daha aklıma bile gelmedi. Tüm dikkatimi duvarlardaki inanılmaz renk değişimlerine vermiştim. Sonra da halılardaki figürlerin anlaşılmaz bir şekilde değişime uğramaya başladıklarını fark ettim. Duvarda asılı duran halının üzerinde, cariyelerinin ortasında oturan sakallı bir erkek figürü bulunmaktaydı. Erkek figürü yavaş yavaş silinmeye başladı ama cariyeler giderek büyüyoriardı. Hatta dans bile etmeye başlamışlardı! İnanılmaz bir şaşkınlık içindeydim. O zaman aklımdan geçenleri bugün bile aynen hatırlıyorum: Bu imkânsız, bu sadece bir resim!! Önümdeki sahneyi en ince detaylanna kadar izleyebiliyordum: Ne müthiş bir çelişkiydi bu! Cariyeler hem kıpırdamaksızın yerlerinde oturuyorlar hem de etrafımda dans ediyorlardı! Az sonra önümdeki nesne sadece bir resim olmaktan çok çok uzaklaşmıştı. Gözlerimin önünde kıvrılan vücutlar hem son derece doğaldılar hem de tenin gerçek rengini taşıyorlardı. Yoksa gözlerim mi aldanıyordu? Asla!!

Şöylece farkında bile olmadan gözlerimin önünde gerçekleşen mucizeyle tamamen bütünleştim. Odada başka insanların *ĞA* bulunduğunu çoktan unutmuştum. Duvardaki kızlar artık odanın ortasına doğru ilerlemeye başlamışlardı. Canlı renkler bin bir değişik yansıma ile parlryorlardı. Genç ve güzel kızlar sayısız işveler ve cilvelerle önümde dans etmeye başlamışlardı. Coşkunluğun son kertesine ulaşmıştım. Birdenbire aklıma şu düşünce geldi: Belki de bütün bu olağanüstü şeylerin gerçekleşmesini sağlayan büyücü bizzat bendim! Bir deneme yapmak için önümde dans eden varlıklara başka bir pozisyon almalarını emrettim konuşmadan. Emrimi anında yerine getirdiler, Demek ki karşı konulmaz bir gücün efendisiydim ben! Odanın içinde zaman ve mekânın kanunlarına bağlı olmaksızın hareket eden her şeyin üzerinde, hükmetme kudretine sahiptim! İçimde saklı olan bu bitmez tükenmez kudretin farkına daha önce varmadığımdan dolayı şaşkınlık içindeydim. Allah'tan neyim eksik ki!? diye düşünüyordum. Kudretimden sarhoş olmuştum. Aniden gözlerimin önünde pırıl pırıl parlayan zarlar belirdi. Gerçek gibiydiler. Bir süre sonra ise inanılmaz bir şey daha oldu: Zarlar, Kahire ve İskenderiye'den çok daha büyük ve

muhteşem bir şehre dönüşmeye başladılar. Nefesim kesilmişti. Hayatımda bu denli güzel bir yer görmemiştim. Devasa minareler göklere yükseliyor, altın ve gümüş kaplı kubbeler, olağanüstü güzellikte fayanslarla kaplanmış binaları örtüyorlardı. Ruhum sonsuz bir saadet içindeydi. Kendimden geçmiştim. İçimdeki bir ses bana şöyle fısıldıyordu: 'Sen artık Allah oldun!! Evet evet, sen Tanrı'nsn ta kendisi, dünyaların efendisisinl'

Sonra resimler gözlerimin önünden silinmeye başladı. Haya! meyal bu büyünün yakında sona ereceğini ve günlük yaşantıma geri döneceğimi hissediyordum. Bütün bu zenginlikleri kaybetmek korkusu yerleşmişti içime. Bu yüce seviyede kalabilmek için kendimi çok zorladım ama boşuna. Vücudumda ani bir yorgunluk hissettim, gözlerimin önündeki canlı renkler parlaklıklarını yitirerek matlaşrılar. Bayılmıştım. Kendime geldiğim zaman başım dönüyordu ve içimde derin bir iğrenme duygusu vardı. Sürekli, görmüş olduğum resimleri düşünmek zorundaydım. Bütün zaman boyunca uyanık mıydım? Yoksa rüya mı görmüştüm? Eklemiyordum. Aklıma gelen her şey, uyanıklığın damgasını taşımaktaydı. Fakat, şayet rüya görmediysem nasıl olup da var olmayan şeyleri görebilmiştim? Kafam çatlayacak gibiydi. Bir hizmetkâr bana bir bardak soğuk süt getirdi. Odada yalnız olmadığımı hatırlamıştım. Diğer misafirler etrafımda yatıyorlardı. Zorlukla nefes alabildiklerini fark ettim. Suratları bembeyazdı... Aceleyle elbiselerimi düzelttim ve kimselere görünmeden konağı terk ettim."

Bunları anlatırken Büyük Daî'ler çıt çıkarmadan ağzının içine bakıyorlardı. Sustuğu zaman Ebu Ali sordu:

"Peki bütün bu mucizelere o hapların neden olduğunu nasıl anladın?"

"Sabredin anlatacağım" diye devam etti Hasan. "Aynı günün akşamına doğru içimi garip bir huzursuzluk kapladı. Kendimi çok zorlamama rağmen yerimde durarnıyordum. Bir süre sonra ayaklarımın beni farkında olmadan, dün akşamki prensin konağına getirmiş olduklarını fark ettim. Ev sahibi gülerek kapıda belirdi. Sanki geleceğimi biliyor gibiydi. 'Diğer misafirler de burada' dedi bana. Çünkü kim bu mucizevi hapları bir kere tadarsa o sonsuz zengin •

İlklere ebediyen sahip olabilmek için yanıp tutuşur. Tekrar tekrar buraya gelir ve sonunda o hapların kölesi olur. Onlardan vazgeçmek yerine ölmeyi tercih eder. Bu yüzden sizleri uyarmak istiyorum: Bu şekerlemelerden sizlere bir daha tattırmayacağım gibi kendime de onların nasıl yapıldıklarını anlatmayı yasaklıyorum.' Birkaç gün sonra heyecanım yatıştı. Fakat merakım uyanmıştı bir kere. Bu sırrı aydınlatmaya yemin ettim. Kader yüzüme gülüyordu. Sizlere daha önce kendisinden bahsettiğim Apama adlı bir kadın ile tanışmıştım. O zamanlar Kabil'in en güzel cariyesi olarak kabul ediliyordu. Bu arada sizlere, sakladığım birkaç sürprizim daha olduğunu belirteyim hemen..."

Hasan tekrar gizemli bir şekilde gülümsedi ve devam etti: "İçim kıpır kıpırdı, son derece atılgandım. Ruhumda yanrhakta olan ihtirasları kendi kendime dizginleyecek yaradılışta bir adam değildim. Prens Apama'nm sahibi idi; ama ben onun misafiri, kadının kalbine sahip olmuştum. Geceleri efendisinin bahçesinde buluşarak yasak aşkın cennetinde yuvarlanıyorduk. Prensinin üzerinde hayrete şayan bir etkisi vardı; kendisine içimi yakıp kavuran konuyu anlattığım zaman, merak ettiğim sırrı elde etmesi pek de uzun sürmedi. Böylece o meşhur hapları oluşturan esas maddeye haşhaş adı verildiğini öğrendim. Hint keneviri adı verilen bir bitkinin suyundan elde ediliyor ve bu bitkiyi şuradaki limonluğun içinde görebilirsiniz,"

Güneş batmak üzereydi, gölgeler uzamışlardı. Hasan sözlerini bitirdiği zaman üçü de sustu. Ebu Ali alnını kırıştırarak önüne bakarken, Buzruk Ümid bakışlarıyla dağ sıralarını izliyordu. Nihayet söze başlayan da o oldu: "Yavaş yavaş niyetinin ne olduğunu anlıyorum. Kendi yaşadıklarını müminlere de yaşatmak istiyorsun. Ama tek farkla: Sen o haplara bağımlı olmaktan kurtuldun fakat müminleri haplara esir edecek ve onıara her istediğini yaptıracaksın."

"Yani bundan gerçekten de büyük sonuçlar elde edeceğini mi umuyorsun?" diye öfkeyle konuştu Ebu Ali. "F5u haşhaş veya adı her neyse, ondan verdiğin müminlerin iradelerine etki edip, gerçekten de onları ölüme göndereceğini mi düşünüyorsun? Kusura balona ama bana öyle geliyor ki derin bir yanılgı içindesin. Ger-

çekten de bu haplar olmadan yaşayamasaiar bile, bu yüzden senin isteklerine uyarak kendilerini ölüme götürecekleri hiçbir yerde yazılı değil! Bu yaşına rağmen çok gereksiz zahmetlere girmişsin. Gerçekten de bir tek hapın onlan cennete girdiklerine ikna edeceğine İnanıyor musun? Hadi! Bunun imkansız olduğunu sen de biliyorsun! Biraz mantıklı olmaya çalışalım... Almamız gereken acil karariar var. Sultanın ordusu bize doğru hızla yaklaşıyor..."

"Sana tamamen katılıyorum" dedi Hasan kurnazca. "Üzerimize gelen düşman kuvvetleri karşısında yapacak iki şey kalıyor bize: ya Mutsurer'in tavsiye ettiği gibi çabucak bir kervan hazırlayıp Afrika'ya kaçmaya çalışmak ya da bir mucizenin geçekieşmesini ummak. Bildiğiniz gibi ben ikinci yolu seçtim. Fakat kararı değiştirmek için daha yeterince zamanımız var."

"Peygamberin sakalı adına!" diye bağırdı Ebu Ali öfkeyle. "Ne demek istediğini anlamak mümkün değil. Bir kere olsun söyleyeceklerini açık ve anlaşılır olarak ifade etmeye çalışsana!"

"Pekâlâ deneyelim bakalım! Şu anda bulunduğumuz yerde cennetin anahtarlarını sakladığımı daha önce söylemiştim. Fakat hepsi bu değil. Buradan cennette olup bitenlere de bakabiliyorum! Sizler kalenin bu tarafında olup biten her şeyden en ince ayrıntısına kadar haberdarsınız. Fakat ya kulenin öbür tarafında neler olup bittiğini düşündünüz mü hiç? O zaman lütfen korkuluklara kadar buyurun ve kendi gözlerinizle görün!"

Büyük Daî'ier aceleyle kulenin etrafını dolaşan balkona yürüdüler ve aşağı eğilerek yüksek duvarın arkasında olup bitenleri görmeye çalıştılar. Şaşkınlıktan küçük dillerini yutacaklardı neredeyse. Harika bahçeler ve korularla dolu, olağanüstü güzellikte yemyeşil bir alan, gözlerinin önüne harita gibi serilmişti. Alanın üç tarafı ırmak ile çevriliydi. İrmaktan kaynaklanan küçük kollar, yüzlerce küçük dala ayrılarak, yemyeşil alanı birçok adacıklara bölmüşlerdi. Bu nedenle aşağısı gerçek bir labirente benziyordu. Gözle görülen her yerde beyaz taşlarla işlenmiş yollar, güneşin altında sanki kristalden yapılmış gibi parlayan küçük köşkler, onları çevreleyen siyah selvi ağaçları ve sonsuz güzellikte fıskiyeler bulunuyordu. Ağaçların altında ve çayırlarda ise kelebeklere benzer birtakım

varaklar sonsuz bir neşeyle dans edercesine koşuşturup duruyorlardı.

"Bir mucize, gerçek bir mucize" diye mırıldandı Buzruk Ümid uzun bir sessizlikten sonra.

"Doğunun bütün şairleri ve masalcıları burasının rüyasını görüyorlar" dîye ekledi Ebu Ali.

Hasan ayağa kalktı. Suratında büyük bir mutluluğun izleri vardı.

"Bir an sizlerin de benimle beraber Kabil'deki prensin konağında olduğunuzu düşünelim" dedi. "Sizler de birer haşhaş hapı alarak bahsetmiş olduğum o harikaları yaşayıp kendinizi kaybetmiş olun. Fakat sonra benim gibi o yarı karanlık odada değil de, genç bakirelerin size Kuran'da tasvir edildiği gibi hizmet ettiği bu bahçelerde uyansaydınız acaba neler düşünürdünüz? Söyleyin bana!"

"Her şeyi düşünmüşsün!" diye bağırdı Ebu Ali hayranlıkla. "Genç ve tecrübesiz olsaydım, gerçekten de Allah'ın bahçelerinde olduğumu sanırdım."

"Fakat bütün bunlan ne zaman yaptırdın? Kime yaptırdın?" diye sordu Buzruk Ümid şaşkınlıkla.

"Aiamut kalesini inşa eden Deylem kralları, bu alanda bahçeler inşa etrnek istemişler ve uygun bitkiler bile dikmişlerdi. Fakat daha sonra, kalede hüküm sürenler bu bahçeleri kendi hallerine bıraktılar. Her tarafı yabani otlar sarmıştı. Benden önce kalede hüküm süren Mehdî, bahçelere nasıl girileceğini bile bilmiyordu. Fakat ben bahçeler hakkında çoktan bilgi edinmiştim ve 'cennet' planım da kafamda son şeklini aldığı için, ne yapıp edip kaleyi ele geçirmeye karar verdim. Tüm işlerle bizzat kendim ilgilenip, her şeyi en ince ayrıntısına kadar hesapladım. Sonra Mısır'dan hadımlar gelince işe koyulduk. İşte bu cenneti böyle yarattım. Kalede buradan haberi olan, benden ve hadımlardan *b&şka.* bir sizler varsınız."

"Hadımların günün birinde sana ihanet etmelerinden korkmuyor musun hiç?" diye sordu Buzruk Ümid endişeyle.

"Onları tanımadığın belli oluyor" diye karşılık verdi Hasan. "Yaşamları üzerine benden başka hiç kimse ile konuşmuyorlar. Başlan olan Yüzbaşı Ali bana körü körüne bağlıdır. Zaten çeneleri-

nı tutmamaları durumunda, anında ölümle cezalandırılacaklarını biliyorlar. Onlara güveniyorum."

Peki ya bu cennet için belirlediğin kurbanların, numaranı anlayabilecekleri aklına gelmiyor mu hiç?" diye söze karıştı kurnaz Ebu Ali.

"İşte bu nedenle genç ve tecrübesiz adamları seçtim. Hiçbiri bir kadının kendisine verebileceği saadetleri bilmiyor. Bakir bir genç adamdan daha saf bir varlık yoktur dünyada; sadece bir kadın bir adamı gerçek bir erkek haline getirebilir. Vücudun masumiyetini kaybetmesiyle beraber ruh da masumiyetini kaybeder. Her şey genç adamı kaçamayacağı kaderine yöneltir artık. Amacına ulaşmak için her şeye hazırdır. İçindeki ihtiras gözlerini kör etmiştir...".

"Peki bu gençler kim?"

Hasan'ın cevabı sadece bir gülümseme oldu.

"Fedaîler mi?"

"Kendin söyledin!"

Bu açıklamayı buz gibi bir sessizlik takip etti. Büyük Daî'ler hâlâ ayaklarının altında uzanmakta olan bahçelere bakıyorlardı. Hasan onlara acıma duygusuyla karışık bir alayla bakıyordu.

"Sakın dilinizi yutmuş olmayasınız? Bugün Türklerin öncü kuvvetleri ile yaptığımız savaşta yirmi altı adamımızı kaybettik. Eğer sultanın asıl ordusu ile çarpışacak olursak hepimiz mahvoluruz. Bu nedenle dünyanın bütün hükümdarlarını ve krallarını korkudan titretecek birkaç kahramana ihtiyacım var. Bu adamları nasıl eğiteceğimi göstermek için çağırdım sizi buraya. Bu akşam insan doğasının dönüşümü üzerine yapacağım bir deneyde sizler de hazır bulunacaksınız. Ebu Ali, sen fedaîlerimizi yakından tanıyorsun. Bana gerek şahsiyetleri gerekse de vücut özelliklen dolayısıyla diğerlerinden ayrılarak bambaşka bir tip oluşturan üç tanesinin adını söyle! Planlarımız için uygun olan adamları saptamalıyız. Bahçeler ziyaretçilerini bekliyorlar..."

Ebu Ali Hasan'a baktı. Rengi solmuştu. "Ne demek istiyorsun ibni Sabbah?"

"Şahsiyet olarak diğerlerinden belirgin şekilde ayrılan üç tane fedaînin adını söyle bana."

Ebu Ali sanki konuşmayı unutmuşçasına ona bakıyordu.

"Sana yardım edeyim. Emrini beklemeden Türklerin üzerine saldırmak isteyen o cesur delikanlının adı neydi?"

"Süleyman."

"Peki birliğin en kuvvetlisinin adı?"

"Yusuf."

"İyi. Üçüncüsü de İbni Tahir olacak. Onun nasıl tepki göstereceğini merak ediyorum, O bir şey arılamazsa diğerlerinin bir şey anlaması mümkün değil!"

Buzruk Ümid'in alnında soğuk terler boncuklanıyordu. Az kalsın Hasan'a olan sonsuz güvenini ispat için oğlu Muhammed'i fedaî okuluna gönderecekti! Şimdi ise aklında tek bir şey vardı; onu bu yerden mümkün olduğunca uzak tutmak. Onu Suriye'ye veya Mısır'a... uzak bir yer olsun da nere olursa olsun gönderecekti. Ebu Ali ise olan bitenler karşısında nasıl davranması gerektiğine hâlâ karar verememişti.

Hasan gizlice gülerek seyrediyordu onları.

"Boğazınıza bir şey mi takıldı? Olayları bu kadar da abartmayın! Sizleri o kadar mükemmel bir surette ikna edeceğim ki çok yakında tüm planımın en büyük hayranlarından birisi olacaksınız. Ama önce elbise dolabıma bir uğrayalım! Cennetimizi gerçek krallar gibi ziyaret etmek için gerçek krallara benzemeliyiz."

Önlerine düşerek, odasının yanındaki küçük bir bölmeye girdi. İki hadım çeşitli giysiler hazırlamışlardı. Hasan hadımlardan birisini yanında alıkoydu, diğerini de Seyduna'nın ziyaretini bildirmesi için bahçe sakinlerine gönderdi.

Hadımın yardımıyla üç arkadaş sessizce giyindiler. Altın işlemeli ağır brokar cüppeler giymişlerdi. Hasan cüppesinin üzerine erguvanı renkte bir de kaftan giydi. Büyük Daî'ier ise mavi renkli samur kaftanlar giydiler. Hasan kafasına mücevherlerle kaplı altın bir taç geçirdi, Büyük Daî'ier ise altın tepeli sarıklar taktılar. Hasan altın işlemeli, iki arkadaşı ise gümüş işlemeli sandallar giydiler. Son olarak da kabzaları son derece zengin işlemelerle süslü kılıçlar kuşandılar.

Giyinmeyi bitirince Hasan'ın odasına geri döndüler.

"Şehit Ali'nin sakalı adına!" diye bağırdı Ebu Ali yalnız kaldıklarında. "Bu kıyafet içinde neredeyse kendimi gerçek bir kral sanacağım!"

Hasan ona baktı:

"Seni bütün krallardan daha kudretli yapacağım."

Görünmeden kulenin aşağısına inmesini sağlayan asansörün hücresine buyur etti onları. Bir gong sesi duyuldu ve küçük hücre büyük bir hızla aşağı inmeye başladı. Ebu Ali kollannı sallayarak bir yerlere tutunmaya çalıştı, az kalsın arkadaşlarının da düşmelerine sebep olacaktı.

"Ne biçim bir büyü bu! Lanet olsun!" diye küfretti neler olup bittiğini biraz anlayınca. "Yoksa bizi cennetten önce cehenneme mi göndermek istiyorsun?"

Buzruk Ümid lafa karıştı: "Dostumuz Hasan kendisi gibi anlaşılmaz işlerle uğraşmayı çok seviyor!"

"Bu büyünün anlaşılmaz bir tarafı yok" dedi Hasan. "Arşimed'in bir icadında bulunuyorsunuz. Temel olarak iç içe geçmiş borulardan oluşuyor; aynı çöllerdeki kuyuların mekanizmaları gibi."

Seyduna'nın muhafızları onları dehlizin ağzında bekliyordu. Hepsi de zırh ve miğfer takmışlar; tepeden tırnağa kadar silahlanmışlardı. Beilerindeki kılıçlardan başka ellerinde büyük bir gürz ve bir mızrak taşıyorlardı. Davullar ve borular eşliğinde kafile ilerlemeye başladı.

Aşağı indirilen köprüyü geçerek nehir boyunca yürümeye başladılar. Az ilerde birkaç hadım onlan bekliyordu. Hadımlar tarafından kullanılan kayıklara binerek, bîr cins kanal vasıtasıyla bahçenin içlerine doğru yol almaya başladılar.

X

Kızlar karşılama merasimine hazırlanmak için aceleyle odalarına koştular. Üzerlerini değiştirdiler ve süslendiler. En güzel kıyafetlerini giymişlerdi. Sonunda heyecan içinde odalarının önündeki meydanda toplandılar. Son derece heyecanlıydılar. Meryem onlan yatıştırmaya çalışıyordu. Birden Apama'nın kendilerine doğru koştuğunu gördüler, çıldırmış gibiydi sanki.

"Aman Allah'ım! Şunlann haline bak!" diye inledi. "Beni öldür mek mi istiyorsunuz? Seyduna sizleri görünce ne diyecek kim bilir! Çok sert bir efendidir o gözünden asla bir şey kaçmaz!"

Halime'nin önünde durdu.

"Bütün peygamberler ve şehitler adına! Şunun nasıl süslendiği ne bakın! Bir bacağı topuğuna kadar örtülü, diğeri dizine kadar!"

Halime korkuyla elbisesini düzeltti. Ama Apama kendi elbisesini de düzgünce giymemişti. Çıplak göbeği gözüküyordu. Meryem Apama'nın yanına giderek kulağına elbisesini düzeltmesini fısıldadı.

"Biliyordum! Muhakkak beni mezara göndermek istiyorlar!"

Evine koşturdu ve aceleyle elbiselerini düzeltti. Geri döndüğünde etrafına azamet saçıyordu.

Bu arada kayıklar kıyıya yanaşmışlardı. Hasan ve maiyeti kıyıya atladı. Hadımlar dörtlü saf tuttular-, davullar güyıbürdüyor, her taraftan boru ve trampet sesleri yükseliyordu.

'Seyduna size hitap ederse önünde diz çökün ve elini öpün!" diye tısladı Apama.

"Onu gördüğümüz zaman di2 çökmeli miyiz?" diye sordu Fatma endişeyle.

"Hayır" diye cevapladı Meryem. "Sadece önünde yere kadar eğilin ve ancak emir verdiği zaman doğrulun."

Kesinlikle öleceğim!" diye fısıldadı Halime yanında duran Cada'ya.

Cada cevap vermedi. Suratı bembeyazdı ve boğazına bir yumru gelip oturmuştu.

Hasan bir yandan hızlı adımlarla yürüyor, bir yandan da arkadaşlarına göstermek istediği bahçeleri dikkatle inceliyordu.

Buzruk Ümîd hayranlıkla etrafına bakındı. "Ne bir Hüsrev, ne de bir Behrarn Gür burasını rüyada bile görmeye cesaret edemezdi."

Ebu Hasan daha da abarttı: "Nuşirevan bile burasını görünce kıskançlıktan ölürdü!"

Hasan gülümsüyordu.

"Unutmayın ki bunlar sadece ön hazırlıklar. Bu akşamki deneyimizin yanında hiç kalırlar."

Bahçenin merkezine ulaştılar. Genç kızlar yarım daire oluştur muşlar ve düzenli bir biçimde küçük evlerinin önünde bekliyorlardı. Apama ve Meryem kızların önlerinde duruyorlardı; bir işaret üzerine hepsi yerlere kadar eğildi.

"Şurada gördüğünüz ihtiyar size bahsettiğim meşhut Apama" dedi Hasan gülerek.

"Zaman ne kadar acımasız!" diye iç çekti Ebu Ali yavaşça. Sesinde gizli bir alay vardı.

"Bu kadar yeter!" diye bağırdı Hasan. Kızlar doğruldular. Kendisi de önlerinde eğilerek selamlarına karşılık verdi.

Apama ve Meryem öne çıkarak Hasan'in elini öptüler.

Hasan arkadaşlarına dönerek kızları gösterdi.

"Nasıl? Cennet için yeterince iyiler değil mi?"

Ebu Ali mırıldandı:

"Gençliğimde benî böyle hurilerin arasına gönderselerdi cennete inanmak için haşhaşına gerek duymazdım."

"Gerçekten de biri diğerinden daha güzel" diye hayranlığını belirtti Buzruk Ümid.

Davul ve boru sesleri kesildi. Hasan konuşmak istediğini belirt misti.

"Bahçelerimizin kızları" diye söze başladı. "Amirlerinizden sizlerden neler istediğimizi öğrendiniz. Öncelikle bilmelisiniz ki

emirlerimizi harfiyen yerine getirmeyenler için acımamız yoktur. Fakat bize tam bir teslimiyetle hizmet edenlere karşı anlayışlı ve eli açık davranırız. Ordumuz halife açıma bize saldıran sultanın ordusunu bu sabah yendi. Halife tahtımızı ele geçirmek istiyordu. Bütün kale bu zaferi kutluyor. Bu sevinci buraya da taşıyacağız. Şarap ve binlerce başka güzel şey emrinize amadedir. Bugünkü savaşta büyük kahramanlıklar gösteren üç genç yiğidi bu akşam size göndermeye karar verdik. Onları eşleriniz ve sevgilileriniz gibi karşılayın! Onlara karşı aşk dolu olun, cilve ve edalarınızla onları hoşnut kılın! Bu mutluluğu onlara Allah'ın emri üzerine lütfediyoruz. Çünkü bir gece Allah'ın bir elçisi bize geldi ve bizi yedinci kat gökte bulunan yüce tahtın önüne çıkardı. Ve Allah bizimle konuştu: 'Ey peygamberimiz ve temsilcimiz olan Ibni Sabbah! Bahçelerimize iyice bak. Dünyaya geri dön ve kalenin dibinde aynılarını inşa et. Orada güzel bakireleri topla; ve onlara benim adıma huriler gibi davranmalannı emret. Sonra hak yolu için savaşan en cesur savaşçılara bahçelerin kapısını aç! Kendilerini gerçekten bizim bahçelerimizde sansınlar ve bu onların mükâfatı olsun. Çünkü peygamberden ve senden başka hiç kimseye, yaşamlan sırasında krallığımızın sınırlarını aşma izni verilmemiştir. Ama senin bahçelerin bizimkilerin aynısı olduğu ve ziyaretçilerin imanları sarsılmaz olduğu için, onlar kendilerini gerçekten bizim bahçelerimizde sanacaklar. Daha sonra ise bizim kudretimiz sayesinde bu mutluluğu tatmaya devam edecekler!' Allah böyle konuştu ve biz de emirlerini yerine getirdik. Bu yüzden ziyaretçilerin yanında gerçek huriler gibi davranmanızı istiyoruz. Çünkü onların mükâfatları ancak bu sayede mükemmelliğe erişir. Onların üçü de gerçek birer kahraman: Yusuf düşmana karşı amansız, dosta karşı sevecen; Süleyman Suhrad kadar yakışıklı, bîr aslan kadar cesur! Ibni Tahir Ferhad gibi becerikli, bronz kadar sert - aynı zamanda bir şair! Üçü birden düşman bayrağını zapt ettiler. Yusuf yolu açtı, Süleyman bir aslan gibi saldırdı, Ibni Tahir bayrağı ele geçirdi. Cennetin mutluluklarını binlerce kez hak ettiler. Eğer kim olduğunuzu söyler ve onları hayal kırıklığına uğratırsanız, daha bu gece bitmeden boynunuz vurulacaktır. Kesin iradem budur!"

v

Kızlar korkudan titriyorlardı. Dadanın başı döndü ve bayılarak yere düştü. Hasan başıyla onu işaret etti. Kızın başına bir testi soğuk su döken Meryem onun kendine gelmesini sağladı. Daha sonra Hasan Apama ile Meryem'i kenara çekti,

"Bahçeler hazır mı?" diye sordu. "Ya kızların durumu nasıl?"

"Emirlerini bekliyorlar" diye cevapladı Apama.

"Her bahçede kızlardan biri idareyi eline alarak tüm olaya hakini olmalı. Bu sorumluluğu yüklenecek kim var içlerinde? En cesuru ve yeteneklisi hangisi?"

"Sana ilk olarak Fatma'yı öneririm"' dedi Meryem. "Çok yetenekli ve her konuda bilgi sahibi."

"Tamam. Ya sonra?"

"Züleyha. içlerinde en iyi dans edebileni, çok aptal olduğu da söylenemez."

"Çok iyi. Tam Yusuf için biçilmiş kaftan. Fatma Süleyman ile ilgilensin. Üçüncüsü ise sen olacaksın Meryem..."

Meryem'in rengi ara.

"Şaka yapıyorsun herhalde ey !bni Sabbahi"

"Bugün şaka yapılacak gün değil. Emirlerim yerine getirilsin. tbni Tanır bir tilki kadar kurnaz. Onu başka birisine teslim etsem muhakkak durumdan şüphelenir."

"Hasan!"

Meryem'in gözleri yaşlarla dolmuştu. Apama da geri çekilirken bunu fark etmişti; kalbi değişik duygularla dolup taşıyordu - bir yandan sevinç, diğer yandan iğrenme.

Hasan şakayla konuştu:

"Bana bir süre önce dünyada artık hiçbir şeyin kendisini eğlendirmediğini ve bu korkunç can sıkıntısını ancak tehlikeli bir oyunun yok edeceğini kim söylemişti?"

Meryem ıstırap içindeydi:

"Demek beni asla sevmedin..."

"Ondan da fazla sana ihtiyacım vardı! Ve sana hâlâ ihtiyacım var. Hadi! Önerimin üzerindeki tüm etkisi bu mu?"

"Bana asıl acı veren, bana oynadığın oyun."

"Fakat sana bu akşam nasıl bir fırsat verdiğimin farkında değil misin?" dedi Hasan aynı şakacı tarzda. "Bu delikanlının gerçekten de cennete olduğuna inanması için, tüm zekânı, tüm büyünü ve tüm tecrübeni kullanman gerekecek."

'Beni öîdürsen daha iyiydi."

"Hislerime bu kadar değer verdiğini hiç fark etmemiştim. Fakat karar verildi. Bu görevi yerine getirmeni istiyorum. Aksi takdirde senin için bir istisna yapmayacağım..."

"Hazırım" dedi sonunda, "Sana teşekkür ederim."

Hasan tekrar kızlara döndü. Fakat bu defa doğruca ontarla konuşmayı yeğledi:

"Züleyha! Arkadaşiianndan yedi tanesini seç. Onlarla beraber Yusuf'u karşılayacaksın ve başarıdan sen sorumlu olacaksın!"

"Emirlerine itaat edeceğim ey efendim."

Cesaretle arkadaşlarına seslenmeye başladı-.

"Haneliye! Esma! Habibe! Küçük Fatma! Rukrye! Zofana! Ve..."

"Demin bayılan küçüğü de a!" diye önerdi Hasan. "Onunla hesap tamam olur."

Sonra da Fatma grubunu toplamaya başladı...

"Zeynep! Hanım! Türkân! Seher! Sara! Leyla! Ayşe!"

Halime yalvararak Fatma'ya bakıyordu. Kendisini seçmediğini görünce ona seslendi:

"Beni de seç!"

"Bu kadar yeter!" dedi Hasan.

Fakat kızların Halirne'nin hayal kınklığına güldüklerinin farkına vannca gülümseyerek Fatma'ya seslendi:

"Pekâlâ! Onu da al bakalım!"

Yanında Fatma, Zeynep ve Sara varken korkacak ne olabilirdi ki? Hasan'ın yanına gitti, önünde diz çöktü ve elini öptü.

"Dikkatli ol küçük kurbağa" dedi Hasan.

Dostça yanağını okşadı ve onu diğerlerinin yanına gönderdi. Mutluluktan kıpkırmızı kesilen Halime ayaklan birbirine dolaşarak yerine döndü. Meryem geride kalanlara bir göz attı: Safiye, Hatice, Sit, Cüveyre, Reyhane ve Tayyibe. Eski soğukkanlılığına kavuşmuştu tekrar.

Bu arada Hasan sorumluları yanına çağırarak onlara son talimatları verdi:

"Hadımlar delikanlılaıı buraya getirecekler. Geldiklerinde derin bir uykuda olacaklar. Onları yavaş yavaş çok dikkatli uyandırın. Önce süt sonra meyve ikram edin. Cesaretlenmek için, misafirlerin ününe çıkmadan her biriniz birer bardak şarap içebilirsiniz. Daha fazla değil ama! Ancak delikanlılar sarhoş olduktan sonra, sizler de içmeye başlayabilirsiniz fakat ölçüyü sakın kaçırmayın! Sonra bana detaylı bir rapor sunacaksınız... Veda etme vaktini bildiren sese dikkat edin. Boru üç kez ötecek. Bu arada Apama'nın sizlere vereceği küçük hapları fark ettirmeden delikanlıların kadehine atacaksınız. Bir süre sonra uykuya dalacaklar. Fakat bardağı tamamen boşaltmaları gerek! Uykuya dalınca hadımlar onları alıp götürecekler."

Sözlerini bitirdikten sonra bir kez daha kızları inceledi ve veda işareti olarak önlerinde azıcık eğildi. Adi ve Apama onu kayığın yanında bekliyorlardı. Onlara son emirleri verdi ve Apama'nın eline küçük bir paket kaydırdı:

"Paketin içindekileri üç sorumluya vereceksin. Ziyaretçilerin seni görmemelerine dikkat et. Bu arada gözlerini Meryem'den ayırma: Delikanlı ile yalnız kalmamalı..."

Sonra maiyetine bir işaret yaptı ve hep beraber kalenin yolunu tuttular.

Hasan iki arkadaşından ayrıldıktan sonra kulenin öbür tarafına gitti. Burası muhafız birliğinin ikametine ayrılmıştı. Gelişini bildiren bir boru sesi duyuldu. Yüzbaşı Ali ona doğru gelerek her şeyin hazır olduğunu bildirdi.

Tam eili tane dev zenci tepeden tırnağa silahlanmış olarak koridora tek sıra halinde dizilmişlerdi. Hiç kıpırdamaksızın dimdik Önlerine bakıyorlardı. Hasan tek kelime etmeden onları süzmeye başladı. Onları her teftiş edişinde içini bir korku sarıyordu. Ama rahatsız edici bir korku değildi bu, aksine hoşuna bile gidiyordu. Arkasında bu adamlar varken kimsenin kendisinin kılına bile zarar veremeyeceğini biliyordu. Ve bu adamlardan hiçbirisi kendisine herhangi bir zarar vermeyi aklına bile getirmezdi! Neden? Niye kendisine bu kadar körü körüne bağlıydılar? Niçin insanlar üzerinde bu kadar büyük bir gücü vardı? Ruhun gücü! diyordu kendisine sık sık. Dünyada kendisinden başka hiç kimseden korkmayan bu hadım canavarların dizginlerini ancak bu şekilde kontrol altında tutabiliyordu.

Adamların hepsini teftiş ettikten sonra Yüzbaşı Ali'yi kenara çekerek emirlerini vermeye başladı:

"Yatsı namazından sonra on adam ile aşağıdaki mezarlığa geleceksin. Sana üç tane uyuyan delikanlı getireceğim. Onları sed yelere koyarak bahçelerin içine taşıyın. Adi sizi bekleyecek. Ona uyuyan delikanlıların isimlerini söylediğiniz zaman hangisini nereye götürmeniz gerektiğini söyleyecek. Yolda onların sayıkladığını işitirseniz endişelenmenize gerek yok. Fakat içlerinden birisi uyanıp da üzerindeki battaniyeyi kaldırmak isterse sessizce işini bitireceksiniz. Aynısı dönüş yolu için de geçerlidir. Birisini öldürmek zorunda kalırsan cesedi bana getir. Her şeyi anladın mı?"

"Her şeyi anladım ey Seyduna!"

"O zaman yatsı namazından sonra görüşürüz."

Yüzbaşıya selam verdikten sonra heykel gibi kıpırdamadan duran muhafızların önünden geçti ve gizli yoldan dairesine döndü.

Ebu Ali kalenin iç kısmında oturuyordu. Kendisine ait olan odalardan birisini Buzruk Ümid'e vermişti, iki arkadaş bahçelere yaptıkları geziden sonra Ebu Ali'nin od^ısında buluştular. Uzun süre ikisi de tek kelime etmedi. Birbirlerinin neler düşündüğünü anlamaya çalışıyorlardı. Sonunda Ebu Ali dayanamayarak arkadaşını yoklamak istedi:

"Doğrusu olan "biten hakkında neler düşündüğünü bilmeyi çok isterdim."

"Ibni Sabbah tartışmasız büyük bir adam..."

"Evet, büyük bir adam..."

"Fakat bazen düşünüyorum ki... -şimdi söyleyeceklerim aramızda kalmalı- umarım sana güvenebilirim..."

"Allah'ın adına yemin ederim!"

"Bazen bana öyle geliyor ki ruhu, kendisine baskı yapan bazı şeylerin etkisi altında; aklı pek başında değil."

i

"Doğru. Düşüncelerinin büyük kısmı gerçekten pek normal değil gibi, özellikle biz sıradan ölümlüler için! Fakat benim asıl bilmek istediğim, bize miras olarak bırakmak istediği plan konusundaki düşüncelerin."

"Vallahi doğrusunu söylemek gerekirse, aklıma devamlı meşhur Habernak sarayının inşası hikayesi geliyor! Biliyorsun kral Naaman Senamar adil mimarı bu iş ile görevlendirmişti. İşini başarıyla bitirmesi durumunda büyük bir mükâfat vaad etmişti. Sarayın yapımı biter bitmez, mimarı surlann üzerinden aşağı attırdı. Mükafat buydu işte!"

"Fedaîlerin bağlıltkian karşılığında alacakları mükâfat bundan farklı olmasa gerek."

"Pekî sen ne yapacaksın?" diye bilmek istedi Buzruk Ümid.

"Ben mi?"

Ebu Ali düşüncelere dalmıştı. İki karısını ve iki çocuğunu kaybettikten sonra, hayat ona boş ve anlamsız gelmeye başlamıştı. Yaklaşık on beş yıl önce Kazvin'den kaçmak zorunda kalarak Suriye'ye sığınmıştı. Orada düşüncelerini yaymaya devam etmişti. Her iki kansını evde bırakmıştı: Habibe, yaşlı olanı, kendisine iki çocuk vermişti. Daha genç olan Ayşe'yi ise büyük bir tutkuyla seviyordu. Yakiaşık üç yıllık bir aynlıktan sonra eve geri döndüğünde Habibe'nin ağzından genç karısı Ayşe'nin komşulardan birisi ile mercimeği fırına verdiğini işitmişri. Kıskançlıktan deliye dönerek önce komşusunu sonra da vefasız karısını öldürmüştü. Kendisini mutsuz kılan haberi veren karısı Habibe'yi ise iki çocuğuyla beraber Basra'ya giden iik kervana bindirmiş ve köle pazarında satmıştı. Gerçi sonradan vicdan azabı ile onlan her tarafta aratmış fakat izlerine rastlayamamıştı. Başına bu felâketler geldiği esnada ise Hasan ondan kendisine katılmasını istemişti, ismaili davası artık tüm hayatını teşkil ediyordu. Kaderi böyle çizilmişti. Şöyle düşünmekteydi: 'Başka seçimim yok. Büyük bir yanlışlık yaptım ve sonuçlarına katlanacağım. Kaderim böyleyrniş..."

Buzruk Ümid karanlık bakışlarını yere dikmişti. Tüm ruhuyla bir askerdi o. Rudbar kalesinde, verdikleri sözleri tutmayarak, İsmaılî saflarını terk etmek isteyen tam on beş askerin boyunlarını vurdurtmuştu. Düşmana karşı her türlü hile ve desisenin serbest olduğunu düşünüyordu. Fakat en sadık müritlerine böyle bir oyun oynamak!! Aklı havsalası almıyordu bîr türlü.

"Bahçelerden döndükleri zaman fedaîlerle ne yapmayı düşünüyor dersin?" dîye sordu.

"Bilmiyorum. Ama şayet planı başarıya ulaşırsa, elindeki haşhaşîler hiç şüphesiz düşmana karşı korkunç bir silah olacaklar."

"Başarılı olacağına inanıyor musun?"

"Kim bilir? Düşünceleri bana glgsnca geliyor. Doğrusunu istersen Alamut kalesini ele geçirme planını da çılgınlık olarak değerlendirmiştim. Fakat sonucu başarılı oldu."

"Olaylara bakış açısı o kadar farklı ki onu takip etmekte çok zorlanıyorum doğrusu "

"Büyük adamların çılgınlıkları mucizeler yaratır."

"Dinle! Benim için çok kıymetli olan bîr oğlum var. Onun Hasan'ın hizmetinde bir fedaî olmasını istiyordum. Hasan buna engel olmuştu. O zamanlar çok bozulmuştum buna. Fakat şimdi onu dünyanın öbür ucuna göndermek istiyorum! Hemen bu akşam bir haberciyi yola çıkaracağım."

Buzruk Ümid kadınlan ve yaşamayı seviyordu. İlk kansı, genç Muhammed'in annesi, loğusa yatağında ölmüştü. Uzun yıllar kimse onu teselli edememişti. Fakat sonra bir eş daha almaya karar verdi sonra bir daha ve sonunda Rudbar'da büyük bir harem sahibi olmuştu. Fakat bütün bu kadınlar ilk karısına duyduğu özlemi unutturamamışlardı. Kendisi ismail'in soyundan gelmekteydi, bu nedenle sultanın hizmetinde yükselmesi mümkün değildi. Mısır'a gitmiş ve oradaki halife onu Hasan ile tanıştırmıştı. Her şeyini ona borçluydu: Güç, rütbe, zenginlik. Çok iyi bir liderdi ama dikkati onu dolambaçlı yollarda ilerlemeyi men ediyordu; sağlam zemine basmayı tüm hayatı boyunca sevmişti.

"Düşünüyorum ki" dedi sonunda "Hasanı izlemekten başka bir şey yapamayız. Eğer mağlup olursa biz de mağlup oluruz. Şayet başarı kazanırsa, kazandığı başarı yöntemlerinin sertliğini unutturacaktır."

"Gerçekten de başka bir seçim şansımız yok" dedi arkadaşı.

"Hele benim durumum daha da kolay: Ben Hasana her zaman hayranlık duydum; ne yaparsa yapsın onu izlemeye hazırım."

Bu konuşmadan sonra Buzruk Ümid odasına çekilerek oğluna bir mektup yazdı:

"Muhammed, oğlum, hayatımın neşesi! Hemen Suriye'ye veya elinden gelirse Mısır'a git. Orada arkadaşlarımı bul ve seni benim gönderdiğimi söyle! Sana yardım ederler. Bir babanın sevgisinin sana emrettiklerine itaat et! Oraiara sağ salim ulaştığının haberini almadan kalbim rahat etmeyecektir."

Bir haberci çağırarak mektubu Rey şehrine götürmesini söyledi.

"Doğuya giden yolu kullan" dedi ona. "Sultanın öncü birlikleri seni ele geçirmesinler. Mutsufer sana oğlum Muhammed'i nerede bulacağını söyleyecektir. Onu bul ve bu mektubu ona ver. Görevini layıkıyla yerine getir! Dönüşte güzel bir mükafat bekliyor seni."

Ona yolculuk için biraz para verdi. Az sonra kaleden doludizgin çıktığını görünce rahatlayarak iç çekti.

Ayni günün akşamı, hekim ile Ebu Soraka boş harem binasının damında oturuyorlardı. Önlerinde büyük bir parça et kızartması ile bir testi şarap vardı. Bir yandan birbirlerine yiyecek-içecek ikram ederken diğer yandan da kalenin surlarının dibindeki curcunayı seyrediyorlardı. Tam felsefe yapılacak bir ortamdı sözün kısası.

"Ne kadar canlı bir yaşam" dedi Yunanlı huzurlu bir sesle. "Bundan yıllar önce Bizans'ta bulunurken, emeklilik yıllarımı, Kuzey iran'ın kuş uçmaz, kervan geçmez bir bölgesinin kartal yuvasına benzer bir kalesinde Ismaûî zaferlerini bekleyerek geçirmek istediğimi düşünürdüm daima!! O zamanlar kumar oynamayı çok severdim. Nitekim bir süre sonra borçlarımı ödeyemeyince zincire vurularak zindana atıldım. Dostlarım borçlarımı ödemek yerine, beni hapisten kaçırdılar; sonunda kendimi bir gemide buluverdim. Sonra köle olarak satıldım ve halifenin hekimi olarak saraya girmeyi başardım. O zaman Ibni Sabbah sarayda şan ve şöhret içinde yaşıyordu. Ben de ona hediye edilme mutluluğuna nail oldum. İşte görüyorsun; şu anda ondan tek şikâyetim beni haremimden ayırmış olmasıdır!"

Ebu Soraka gülümsedi:

"Sana teselli olacaksa söyleyeyim: Hepimiz aynı durumdayız."

Hekim ona anlamlı bir bakış fırlattı.

"Gerçekten mi? Kalenin arkasında ne olduğunu düşündün mü hiç? Orada Hasan ve Büyük Daî'leri için bir özel eğlence merkezi kurulmuş olamaz mı sence?"

Ebu Soraka hekime dikkatle baktı:

"Gerçekten de Hasan'm kendisi için özel bir harem kurmuş olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Başka ne olabilir ki? Birçok kervancıdan tüm İran'ın en güzel kızlannın gizlice buraya getirildiğini öğrendim. Bugüne kadar bir tekini olsun görebildik mi?"

"Bunlar boş lakırdı. Aşağıda bir hazırlık olduğunu ben de biliyorum. Ama gerçek amacından hiçbir zaman şüphe etmedim: Orası kalenin ciddi bir muhasarası durumunda kaçabilmemiz için hazırlanan gizli bir çıkış!"

"Amma da safsın! Ben Hasan'ı iyi tanırım. O bir filozof. Ve bir filozof olduğu için, yaşamın tüm amacının eninde sonunda zevk aimaya dayandığını bilir. Zaten elindeki imkânları kullanmıyorsa aptalın teki demektir. Dünyada duygularımızla kavrayabileceğimiz şeylerden başka ne var ki? Her şey hakikatin egemeniiğindedii; bu yüzden her zaman insanın ihtiraslarını dizginlemesinden yanaydım. Evet! Bunda en kötü şey ise insanın içgüdülerinin kendisine emrettiklerine ulaşamamasıdır. Ve bu durumda tbni Sabbah'ı akıllı bir adam olarak takdir etmeliyim: Her istediğini ele geçirmeyi çok iyi becerdi. Hüseyin Alkeyni bütün yıl boyunca Horasan ve Huzistan'dan geçen kervanlardan haraç aldı fakat Hasan ondan bile hâlâ vergi alıyor!"

"O büyük bir usta" diye katıldı ona Ebu Soraka - fakat içten içe kendisini dinleyen birilerinin olmasından ve Büyük Önder halikında sarf edilen bu yakışıksız sözleri işitmesinden korkuyordu.

Yunanlı neşeyle güldü: "O senin tahmin ettiğinden çok daha büyük ve kudretli! Düşün hele! Mısır'da iken, bîr keresinde halifenin muhafız başı olan korkunç Bedr el-Cemal'le dehşetli bir anlaşmazlığa düşmüştü. Herkes hayatından endişe ediyordu. Ama o

hiçbir şey olmamış gibi halifeye giderek, kılını bile kıpırdatmadan son derece ilgine tekliflerde bulundu, Naşı! olsa halifenin kendisini o gece herhangi bir gemi ile nereye olursa olsun göndermek istediğini biliyordu. Halîfeye iran'a giderek kendisi adına taraftarlar toplayacağına ve Bağdat iktidarını yıkacağına söz verdi; bu şekilde hem elini kolunu sallayarak ülkeyi terk etti, hem de üç büyük kese dolusu altını yanında götürdü! Buradan bile elini zavallı halifenin kasasına uzatmaktan geri kalmıyor: Mısır'dan gelmesi beklenen kervanın azıcık gecikmesi halinde bile, hemen aşağıya bir elçi göndererek Kendi hesabına çalışmaya hazır olduğunu belirtiyor. Biçare halife ne yapsın! Hemen bir ferman çıkartarak efendimizin kalesinde, bilmem hangi lüksünü karşılayabilmek için zavallı halkının kendisine ödemekte olduğu vergiyi daha da ağırlaştırıyor. Onu gerçek bir filozof olarak nitelendirmekte haksız mıyım? Biz kanlanmızı gönderip kemerleri sıkmak zorunda kalıyoruz, oysa o..."

Tam o esnada arkalarından gelen ayak sesleri iki kafadarın yüreklerini hoplattı. Ebu Ali ansızın arkalarında bitivermişti.

"Es-Seiam ün aleyküm dostlarım" diye selamladı onları. Bu arada için için şaşkınıiklanna gülüyordu. "Seni arıyordum Ebu Soraka. Yusuf, Süleyman ve tbni Tahir'in, dördüncü ve beşinci saatler arasında, Büyük Önderin yanında olmalarını sağlaman lazım. Evet, Seyduna'nın huzuruna çıkacaklar! Bu nedenle uygun bir biçimde hazırlık yapsınlar. Sîzlere İyi bir akşam dilerim."

Bu akşam, içlerinden üçünün Seyduna tarafından kabul edileceğini öğrenen fedailer son derece heyecanlandılar Herkes bir ağızdan bu davetin nedenleri üzerinde fikir yürütüyordu.

"Savaşta en çok kahramanlık gösterenleri mükâfatlandırmak istiyor" dedi Ibni Vakkas.

"Ne kahramanlığı?" diye söze karıştı Übeyde. "Gerçekten de Türklerden bayrağı zapt eden tbni Tahir'i kastetmiyorum tabii. Fakat attan düşen Süleyman ile korkudan bas bas bağıran Yusuf da mı kahramanlık gösterdiler?"

"En çok düşmanı Süleyman öldürdü, Yusuf da düşman bayrağına giden yolu açtı" diye hatırlattı Cafer.

"Doğru" dedi Naim. "Ben onların yanı basındaydım."

"Sen mi?" diye küçümsedt onu Übeyde. "Son gördüğümde, Türklerin seni fark etmemeleri için YusuFun ardına saklanmış titriyordun!"

Naim öfkeden çılgına dönmüştü:

"Seni pis zenci" diye yumruğunu Übeyde'nin suratına doğru savurdu.

Seçilmiş olan üç kişi, bu arada, hamamda yıkanıyor ve akşam için hazıılıklannı tamamlamaya çalışıyorlardı. Son derece heyecanlıydılar. Arada bir ürpermekten kendilerini atamıyorlardı.

"Huzura çıkınca nasıl davranmalıyız?" diye sordu Yusuf diğer ikisine. Bir çocuk saflığıyla bakıyordu onlara.

"Bu akşam Büyük Daf'nin bize emrettiği gibi" diye sakinleştirmeye çalıştı onu tbni Tahir.

"Peygamber Ali'nin sakalı adına!" diye bağırdı Süleyman. Duyduğu heyecan nedeniyle sırtından bir sıcak, bir soğuk terler boşanıyordu. "Seyduna'nın huzuruna kabul edilme şerefine bu kadar çabuk nail olacağımızı hiç düşünmezdim doğrusu. Bu sabah gerçekten de büyük kahramanlıklar göstermiş olmalıyız..."

"Demek ki bizi bu yüzden çağırdığına eminsin?" diye sordu Yusuf.

"Yoksa kendini buna layık görmüyor musun?" diye alay etti Süleyman. "Belki de sadece Ibni Tahir ile ben huzura çıkmalıyız. Ne de olsa sen ok atmak yerine bağırıp durdun."

"Saçmalama! Türkler tarafından atından düşürülen ben değildim!"

Kısa bir sessizlik oldu.

"Hele bir Seyduna'nın huzuruna çık bakalım" dedi Süleyman. Arkadaşının sözlerine alınmıştı. "Neler yapacağını göreceğiz hep beraber!"

"Yoksa Seyduna'nın Ebu Soraka olduğunu mu sanıyorsun?" dedi öteki öfkeyle "o da bana yedi imamı soracak değil ya!"

Ibni Tahir onları barıştırmak istedi:

"ikiniz de her zamanki gibi saçmalamayın yeter."

Üçü de bembeyaz cüppeler, dar, beyaz poturlar ve beyaz sarıklar giyerek arkadaşlarının yanına döndüler.

Akşam yemeğinde boğazlarından aşağı bir şey geçmedi; diğerlerinin kıskanç bakışlarının farkında bile değillerdi.

"Geri dönünce bize neler olduğunu anlatacak mısırt?" diye sordu Naim yemekten sonra ibni Tahir'e,

"Elbette! Soracağın her şeyi hem de!" dedi İbni Tahir güç gizleyebildiği bir heyecanla.

Ebu Ali onları Büyük Önderin köşkünün kapısının önünde bekliyordu. Yüzierindeki heyecanı fark edince bir an için üzüntü duydu: Nereye gideceklerini bir bilseler!

"Gelin" dedi cesaretlendirici bir sesle. "Suratınızda sizin gibi kahramanlara yakışır bir ifade olsun! İçeri girince yere kadar eğilin ve Seyduna doğrulmanızı emredinceye kadar öylece kalın. Eğer size bir şey soracak olursa önce hürmetle elini öpün. Sorularına kısa ve doğru cevaplar verin. Seyduna'nın ruhlan okuyabildiğini unutmayın!"

Kulenin merdivenlerini tırmandılar. Süleyman az kalsın merdivenin başında nöbet tutan zenciye çarpacaktı. İrkilerek geriye doğru sıçradı; fakat hemen sonra korktuğunu belli etmemek için yere eğilerek tökezlemesine neden olan bir şeyler aradı.

"Onun yerinde olsam ben de korkardım" diye fısıldadı Yusuf İbni Tahir'in kulağına.

Kalpleri korkuyla çarparak bekleme odasına girdiler.

Duvardaki halı aniden yana çekildi ve içerden yükselen bir ses işittiler: "İçeri girin!"

Ebu Ali onlara yol gösterdi. Önce İbni Tahir girdi içeri. Süleyman hemen arkasından onu izliyordu. Fakat Yusuf ne yapacağını şaşırmıştı. Korkudan dişleri takırdıyordıı. Geriye dönüp kaçmayı çok isterdi fakat bunu yapamayacağı için, çaresiz arkadaşlarını takip etti.

Odada iki kişi vardı. Buzruk Ümid'i daha önce görmüşlerdi. Fakat yanındaki adam kendilerine yabancıydı. Üzerinde basit bir kahverengi cüppe, başında ise beyaz bir sarık vardı. Sıradan bir adama benziyordu. Ne korkutucu ne de çok sert bir izlenim uyandırıyordu. Demek Seyduna, Ismailîlerin görünmez önderi, bu adamdı!

Yan yana dizilerek yerlere kadar eğildiler.

"Bu kadar yeter dostlarım, bu kadar yeter." Seyduna delikanlılara doğrulmalarını işaret etti. Yanlarına yaklaşarak gülümsedi. Yüzünde kendilerini iyi hissetmelerini istediğini belirten bir ifade vardı. "Bana sultanın askerlerine karşı gösterdiğiniz kahramanlıkları anlattılar. Ben de sizleri mükâfatlandırmaya karar verdim.

"Sen İbni Tahir" -ona doğru dönmüştü bu arada- bana hem yazdığın şiirlerle hem de özellikle bugün zapt ettiğin düşman bayrağı ile mutluluk verdin!

Sen Süleyman", korkusuz bir savaşçı olduğunu kanıtladın bugün. İyi bir kılıç ustasısın. Bize daha çok hizmetlerde bulunacaksın!

"Ve sen Yusuf diye devam etti. Dudaklannda hafif bir gülümseme vardı. "Zındıkların üzerine bir aslan gibi kükreyerek saldırdığını biliyorum. Seni de tebrik ederim!"

Kendilerine uzatılan eli aceleyle öptüler çünkü Seyduna elini çok çabuk geri çekmişti. Gözleri gururla parlıyordu. Daha önce kendilerini hiç görmediği halde nasıl olur da haklarında bu kadar çok bilgiye sahipti? Ebu Ali mi anlatmıştı ona kendilerini bu kadar detaylı olarak? Demek ki hizmetleri gerçekten de çok büyüktü!

Büyük Daî'ler kenarda duruyorlardı. Yüzlerinde derin bir heye can ifadesinden başka bir şey okunmuyordu.

"Bu büyük günün öncesinde bilgilerinizi sınadık, hemen sonra da kahramanlığınızı sınama fırsatı yakaladık. Şimdi sıra benim en çok değer verdiğim imtihana geldi. Onu bu akşam için sakladık, imanınızın gerçekten de sarsılmaz olup olmadığını görmek istiyorum!"

Çenesini uzatarak Yusuf un önüne dikildi.

"Amirlerinin sana öğrettiklerine inanıyor musun? Tüm kalbinle iman ediyor musun gerçekten?"

"İman ediyorum ey Seyduna!"

Sesi biraz çekingendi ama tam bir itikat sergiliyordu.

"Ya siz ikiniz Süleyman ve İbni Tahir?"

"İman ediyoruz ey Seyduna!"

"Peygamberin tek gerçek mirasçısının şehit Ali olduğuna iman ediyor musun Yusuf?"

"Şüphesiz iman ediyorum ey Seyduna!"

Yusuf kendisine böyle sorular yöneltilmesi karşısında şaşırmıştı adeta.

"Ve sen Süleyman, Ali'nin iki oğlu olan Hasan ve Hüseyin'in haksız yere mirasından mahrum edildiğine iman ediyor musun?"

"Hem de hiçbir şüphe gölgesi bile olmadan ey Seyduna!"

"Ve sen ibni Tahir, İsmail'in yedinci ve son imam olduğuna iman ediyor musun?"

"Evet, iman ediyorum ey Seyduna!"

"Ve günün birinde Mehdı'nin son peygamber olarak dünyaya gelip adalet ve hakikat dağıtacağına iman ediyor musun?"

"Buna da iman ediyorum ey Seyduna!"

"Yusuf! Önderinize, yani bana, Allah'ın iradesiyle kudret bahsedildiğine iman ediyor musun?"

"İman ediyorum ey Seyduna!"

"Süleyman! Yaptığım her şeyi Onun adına yaptığıma iman ediyor musun?"

"İman ediyorum ey Seyduna!"

Hasan İbni Tahir'e dönerek onu dikkatle süzdü.

"Ya sen İbni Tahir, bana, her istediğim kişiyi cennete sokabilme yetkisi verildiğine iman ediyor musun?"

"İman ediyorum ey Seyduna!"

Hasan dikkatle dinlemişti, ibni Tahir'in sesinde de sarsılmaz bit itikat vardı.

"Pekâlâ Yusuf! Bakalım imanın gerçekten de sağlam mı? Sana kulenin üzerine çıkıp aşağı atlamanı emretsem ve hemen akabinde cennet kapılannın senin için ardına kadar açılacaklarını söylesem sevinir misin?"

Yusuf un beti benzi attı. Hasan belli belirsiz gülümsedi. Büyük Daî'lere döndü. Onlar da gülümsüyorlardı.

Kısa bir tereddüt anından sonra Yusuf cevap venneye muvaffak oldu: "Evet sevinirim ey Seyduna!"

"Çok iyi! O zaman emrediyorum sana: Kulenin tepesine çık ve aşağı atla! Yusuf Yusuf! Kalbinin ta derinliklerini okuyabiliyorum. İmanın o kadar zayıf ki... Ya sen Süleyman onun yerinde olsan sevinir miydin?"

Süleyman tok bir sesle cevapladı: "Gerçekten sevinirdim ey Seyduna!"

"Bak sen... Ya o emri sana şimdi versem!? Gördün mü? Rengin soldu aniden! Dilin kararlı ama imanın değil. Fedakârlık istemeyen şeylere inanmak ne kadar da kolay!! Ama inancımız uğruna fedakârlık yapmaya gelince iş birdenbire değişiveriyor."

İbni Tahir'e döndü.

"Biraz da senin içine bakalım şair! Bana cennetin anahtarlarının verildiğine iman ediyor musun?"

"İman ediyorum ey Seyduna. Sen layık bulduğun kişiyi cennete sokabilirsin."

"Peki ya anahtar ne oldu? Sana anahtan sormuştum!"

İbni Tahir tüm cesaretini topladı.

"İman etmek için kendimi zorluyorum ama itiraf etmeliyim ki bu anahtann mahiyetini anlayamıyorum."

"Uzun sözün kısası, Ali ve imamlar hakkındaki her şeye iman ediyorsunuz. Oldu bitti! Hepsi bu!" diye bağırdı Hasan. "Niye size söylenenlerin yansına iman ediyor, öbür yansına etmiyorsunuz? Bize tarikatımızın kendilerine öğrettiği her şeye inanan müminler lazım!"

Bu sözlerden sonraki sessizlik fedaîlere dayanılmaz geldi. Dizleri titriyor, alınlanndan soğuk terler boşanıyordu.

Hasan acımadan devam etti: "Başka kelimelerle ifade edersek, beni bir yalancı yerine mi koyuyorsunuz?"

Üç fedaî bir anda bembeyaz kesildiler.

"Hayır Seyduna hepimiz sana iman ediyoruz!"

"Hayır! Hepinizin kalplerini okuyabiliyorum. İman etmeyi çok isterdiniz ama bunu yapamıyorsunuz. Neden ibni Tahir?"

"Her şeyi biliyorsun, her şeyi görüyorsun ey Seyduna! Mantığın alamayacağı şeylere iman etmek çok ama çok güç... trademiz istiyor ama mantığımız kabul etmiyor.

"Doğru sözlüsün ve bu hoşuma gidiyor. Eğer seni gerçekten de cennete götürsem ve kendi ellerinle dokunsan, kendi gözlerinle görsen, kendi kulaklarınla duysan, kendi dudaklannla tatsan o zaman ne düşünürdün? O zaman iman eder miydin?"

'"Nasıl şüphe edebilirim ki ey Seyduna!"

"Buna sevindim- Savaş gücünüzü kanıtladınız. Ama sizin zayıf noktanızı biliyordum; bu yüzden sizi buraya getirttim. İmanınızın kaya gibi sağlam olması için sizlere yardım etmek ve zaafınızı aşmanızı sağlamak istiyorum. 8u yüzden cennetin kapılarını bu akşam sizler için açmaya karar verdim."

Fedaîlerin gözlerinde tasavvur edilemez bir şaşkınlık ifadesi vardı. Kulaklarına inanamıyoıiardıl

"Niye bana böyle bakıyorsunuz! Sizleri bu şekilde mükâfatlandıracağım için sevinmeniz gerekmez değil rni?"

"Söylediğin..."

ibni Tahir kekelemeye başladı ve cümlesini tamamlayamadı.

"Sîzler için cennetin kapılarını açacağımı söyledim ve bunu yapacağım da! Hazır mısınız?"

Üçü de ansızın yere diz çöktüler. Sanki görünmeyen bir kuvvet onları arkalarından itmişti.

Hasan'm önünde secdeye vararak öylece kaldılar.

Hasan kenarda bekleyen arkadaşlarına bir bakjş Sırlattı. Yüzlerinde endişeyle karışık bir heyecan okunuyordu.

'Ayağa kalkın!" diye emretti gençlere.

Emrine itaat ettileı. Hasan duvardan bir mum alarak, fedaîleri asansörün hücresine götürdü. İçeriye üzeri halılarla örtülü üç tane yayvan döşek serilmişti.

"Döşeklere uzanın!" diye emretti.

Elinde taşıdığı lambayı Ebu Ali'ye verdi. Buzruk Ümid'e bir testi şarap uzattı; kendisi, ise yanındaki sehpanın üstündeki altın mahfazayı eline alarak açtı.

"Cennetin yolu uzak ve zorludur. İşte size güç kazandırmak için yiyecek ve içecek. Elimdekileri alın!"

Teker teker fedaîlerin yanına giderek her birinin dudaklarının arasına küçük bir hap sıkıştırdı. Yusuf o kadar kendinden geçmişti ki dişlerini zorlukla arayabildi. Süleyman ve İbni Tahir hapı yutabilmek için ellerinden geleni yaptılar. Hapın tadı önceleri çok tatlıydı ama bir süre sonra acılaşmaya başladı. Ağızlarındaki nahoş tadı gidermek için şarap içmelerini emretti Hasan. Bu arada onları dikkatle süzüyordu.

Alışkın olmadıkları şarap bir anda başlarını döndürmüştü. Son ra da bilinçlerini yitirmeye başladılar. Vücutları git gide gevşemekteydi... Yusuf önce boğazlanan bir öküz gibi hırıldamaya başladı sonra da baygınlığın pençesine düştü. Arkadaşlan ise sarhoşluk ve merak arasında gidip geliyorlardı. Ya bu bir zehirse? diye düşündü İbni Tahir; ama binlerce renkli resim ansızın çılgın gibi gözlerinin önünden geçmeye başladı. Büyülenmiş gibi onları izlemeye çalışıyordu.

Hasanın gözleri faitaşı gibi açılmıştı.

"Ne görüyorsun İbni Tahir?"

Fakat delikanlı onu artık duymuyordu. Gözleri, önünden geçen çılgın resimlerdeydi, sonunda kendisini tamamen teslim etti onlara ...

Süleyman gerçek ile gerçek olmayanı karıştırmasına neden olan hayallere karşı mücadele diyordu: Bir müddet daha merakla kendisine bakan üç önderi görmeye devam etti. Ama o da gözlerinin önünden geçen çılgın resimlere fazia dilenemedi. Bir arı için Hasan'ın kendisine zehir vermiş olabileceğini geçirdi aklından. Hayır! İmkânsız, olamaz! Resimler canlanmaya başlamışlardı, karşı konulmaz bir şekilde kendilerine çağırıyorlardı onu. Sonunda derin derin iç çekti. Mücadeleyi bırakmıştı. Ruhu huzurla dolu olarak kendisini hayallere, teslim etti.

Yusuf yattığı yerde bir süre inleyerek sağa sola döndü sonra derin bir uykuya daldı.

Hasan yaranda kapkara örtüler getirmişti. Delikanlıların üzerlerini teker teker sıkıca örttü. Bu işi bizzat yapmayı tercih etmişti. Verdiği bir emir üzerine, asansör hızla aşağı inmeye başladı.

Kulenin dibinde muhafızlar onları beklemekteydi. Fedaîlerin yattıkları sedyeler ikişer zenci tarafından bahçelerin ortasına doğru taşınmaya başladı. Sedyeleri taşımakla görevli olan hadımları kontrol etmeleri için her sedyenin başına ayrıca iki adam daha vermişti Hasan.

Aradan geçen bütün bu zaman zarfında Büyük Daî'ler tek kelime bile etmemişlerdi. Fedaîlerin dönüşünü beklemekten başka çareleri olmadığını biliyorlardı. Hasan yüzünü onlara çevirerek alçak bir sesle konuştu:

"Her şey Kararlaştırdığımız gibi gerçekleşti değil mi?"

"Öyle görünüyor Seyduna."

Hasan derin bir oh çekti.

"Yukan çıkalım" dedi sonunda. "Bütün olup bitenler aynen bir ski Yunan trajedisine benziyor. Çok şükür birinci perde sona erdi!"

XI

Bahçelerdeki tüm hazırlıklar sona ermişti. Büyük Önderin talimattan uyannca kızlar yapılacak İşleri aralannda paylaşmışlardı. Hadımlar Fatma ve Züleyha'yı arkadaşlarıyla beraber kendilerine aynlmış olan bahçeye götürdüler. Fatma'nın krallığı bannakların sol altındaki küçük ormanın kıyısmdaydı, Züleyha ise öbür tarafta hüküm sürüyordu. Her birinin bahçesi şınldayarak akan dereler ile diğerlerinden aynlrmştı. Bahçelerin planı öylesine ustalıkla tertiplenmişti ki iki ayrı yerde konuşan insanların birbirlerini duymaları neredeyse imkânsız gibiydi.

Hadımlar bütün gün uğraşarak köşklerin etrafındaki ağaçların arasına yapraklarla süslü ipler germişler ve kızlann hazırladıkları fenerleri bunlara asmışlardı. Fenerler gerçekten de akla hayale gelebilecek en değişik biçim ve renklerde hazırlanmıştı. Akşama doğru hava kararmaya yüz tuttuğu zaman kızlar fenerlerin içindeki mumlan yaktılar. Etraf birden bire tamamen değişmişti. Başka bir boyuttaydılar sanki. Her yer başka bir dünyadan gelen ışık huzmelerine boğulmuştu. Kızlar fenerlerin arasında gezinerek renk deryasında yüzen vücutlarını zevkle izliyorlardı. Bütün bu inanılmaz ve gerçeküstü renk cümbüşü, havanın kararması sonucu ortaya çıkan ışık değişikliklerinin yardımıyla, gerçek dünyanın tümünü, civardaki dağlan, kaleyi, hatta yıldızlan bile, kalın bir perdeyle örtmüştü sanki.

Çiçeklerle süslenmiş köşklerin İçlerindeki muhteşem fıskiyeler, gizemli ışıklar saçan kandillerin aydınlığında etrafa sihirli su zerreleri saçıyorlardı. Altın kaplı masalann üzerindeki altın ve gümüş tepsilerde çeşitli leziz yiyecek ve içecekler misafirleri bekliyordu: kızartılmış av kuşları, kızartılmış balıklar, sanatkarane süslenmiş pastalar ve her çeşit meyveler - incir, kavun, portakal, elma ve

şeftali, iri taneli üzümler. Her masada akı büyük testi şarap bulunuyordu; etrafları da içi şıra dolu kaplarla çevriliydi.

Yatsı namazı vakti gelip çattığında Adi ile Apama son kez bahçeleri teftiş ettiler. Yaşlı kadının dikkatli gözlerinden hiçbir şey kaçmıyordu. Eline firsat geçmişken son kez kızlara öğütler yağdırmaktan geri kalmadı. Meryem Fatma ve Züleyha'ya ikişer adet uyku hapı verdi; şayet birincisi yeterince çabuk etki etmezse delikanlıya ikincisini vereceklerdi. Ortadan kaybolmadan önce son bir öğüt daha vermeyi ihmal etmedi: "Delikanlıların çok fazla som sormalarına fırsat tanımayın. Onları meşgul edin ve en önemlisi: Onları sarhoş edin. Unutmayın! Seyduna adil ama serttir!"

Verdiği bu son öğütten sonra ortadan kayboldu. Onun gitmesini bekleyen grup sorumluları ise bu fırsatı değerlendirerek kendilerine ve arkadaşlarına cesaret vermesi için birer kadeh şarap doldurdular.

Fatma'nın grubu çok canlıydı. Kızlar gülüyor ve eğleniyorlardı; heyecanlarını unutmayı az *da* olsa başarmışlardı. Sihirli aydınlatma ve şarap etkisini göstermeye başlamıştı bile. Ve az sonra kendilerine olan güvenlerini tekrar kazandılar, hatta yaşayacakları maceranın hayalini kurmaya bile başladılar.

"Adı Süleyman. Seyduna'nın dediğine göre çok yakışıklıymış" dedi Leyia baygın bir sesle.

Sara gülümsedi; "Ne ol Yoksa ona göz mu koydun?"

"Bunu sen mi söylüyorsun? Kendi haline bak önce! Sabırsızlıktan neredeyse hasta olacaksın."

"ilk dansı Halime'ye bıraksak nasıl olur?" diye önerdi Hanım.

Halime irkildi: "Asla olmaz!"

"Korkma" dîye yatıştırdı onu Fatma. "Bütün bu olayın başarısından ben sorumluyum. Herkesin bir görevi olacak."

"Peki ya âşık olursa ne olacak?" diye sordu kurnaz Ayşe.

"Hiç umutlanma! Ne kadar yırtık olduğunu biliyoruz ama ona sökmeyeceğine eminim" dedi Sara.

"Öyle mi? Demek senin kara derini beğenecek?"

"Kesin sesinizi!" diye karıştı Fatma. "Kime âşık olmasının ne önemi var. Biz Seyduna'nın ermindeyiz ve bu akşamki tek görevimiz onun emirlerine itaat etmek."

"Onun Zeynep'e âşık olacağından eminim" dedi Halime.

"Niye özellikle Zeynep?" diye sordu Sara. Öfkelenmişti tekrar.

"Çünkü altın gibi sarı saçları ve çok güzel mavi gözleri var,"

Zeynep gülmeye başladı.

"O da Seyduna kadar gururlu mudur sizce?" diye sordu Halime.

"Şu küçük maymuna bakın hele" diye alay etti Fatma. "Şimdi de Seyduna "yi hayal etmeye başladı!"

"Onu çok beğendim."

"Bana bak Halime, bu akşam geıçekten de oyun oynamanın sırası değil. Zaten Seyduna bizim için gelmedi buraya. Onun hakkında bu şekilde konuşmamanı tavsiye ederim sana."

"Ama o Meryem'i seviyor!"

"Sen Meryem değilsin ki!" dedi Sara kötü bir ifadeyle.

"Bu tür şeyleri bir daha işitmek istemiyorum!" diyerek tartışmaya son verdi Fatma.

"Acaba elbiseleri nasıl?"

Ayşe'nin bu masum sorusunu Sara alayla karşıladı:

"Ne elbisesi! Çıplak gelecek tabii ki!"

Halime güzel kollarıyla yüzünü kapadı.

"Ona bakmayacağımı"

"Biraz sakinleşmek için ne yapalım biliyor musunuz? Onun için bir şiir besteleyelim!" diye bir fikir attı ortaya Seher.

"İyi fikir! Fatma ilk mısrayı söylesene!"

"İyi ama onu daha görmedik ki!"

"Fatma *az* sonra hayal kırıklığına uğrayacağından korkuyor" diye alay etti ıslah olmaz Sara.

"Beni daha fazla tahrik etme Sara. Pekâlâ deneyeceğim. Mesela: Süleyman arkadaşımız cennete geldi..."

"Saçmalama!" diye bağırdı Fatma. "Süleyman Türklere karşı savaşmış olan bir kahraman. Şöyle söylemeliydin: Süleyman yenilmez kahraman cennete geldi..."

"Bu daha mı iyi yani!" Fatma sinirlenmişti. ""Nasıl olup *da* dilinin dolanmadığına şaştım! Dinleyin şimdi: Süleyman göklerin kara kartalı cennete geidi. Gözü Halime'ye ilişince içinde aşk alevlendi."

v

"Hayır! Bu şiiri istemiyorum ben! eledi ürkek kız.
'Aptal çocuk! Anlaşana! Bu sadece bir şaka."

; üieyha'nın grubu bu kadar tasasız değildi. Cada güç bela ayakta iurabiliyordu ve kızların küçük Fatma' olarak adlandırdıkları çocuk bir köşeye sinmiş titriyordu. Esma sonu gelmeyen saçma sapan sorular sormaktaydı. Hanefiye ve Zofana yapacak daha iyi bir şey bulamadıktan için kavga ediyorlardı. Sadece Ruklye ve Habibe biraz daha iyi bir görüntü arz etmekteydiler.

Züleyha sabırsızlık içindeydi; bütün bu macerayı tek başına yönetme şerefi biraz başına vurmuştu. Görüntüsü şimdiden gözünün önünden gitmeyen yakışıklı Yusuf sadece kendisine bakacak ve diğerlerini fark etmeyecekti bile. Evet, seçicin kız kendisi olacaktı; bunu hak etmişti. Zaten güzelliğinin yanı sıra, diğerlerinden daha cesur ve girişken değil miydi? Şarap yüreğini yumuşatmıştı: etrafındaki her şey onun için önemini yitirmişti. Arp'ı eline aldı ve dalgın dalgın tellerine dokunmaya başladı. Hayalinde kendisini sevilen, arzulanan, büyüleyici ve muzaffer olarak görüyordu. Yusufa şimdiden âşık olduğunun farkında değildi henüz...

Çevresindeki ortamın ihtişamına rağmen Meryem'in çevresi boş ve ıssızdı. Yanındaki kızlar tümünün en utangaçtan en güvensizleriydiler. En çok arzuladıkları şey Meryem'e sokulmak onda sıcaklık ve teselli aramaktı. Meryem ise çok, çok uzaklardaydı...

Hasan'ın kendisini sevmediğini öğrenmesinden bu kadar etkileneceğini hiç düşünmemişti. Belki de içindeki acının gerçek sebebi bu değildi. Onu en fazla etkileyen Hasan'ın kendisini amacına ulaşmakta bir araç, hatta bir silah olarak kullanmış olmasıydı. Bunun sevgiyle herhangi bir ilgisi yoktu. Utanıp sıkılmadan, gayet sakin olarak, kendisini bir gece için başka bir erkeğe teslim etmişti.

Erkekleri tanıyordu. Kocası olan Musa hoş olmayan bir ihtiyardı. Fakat çok iyi biliyordu ki başka bir erkeğin ona dokunmasına izin vermektense ölmeyi veya öldürmeyi yüz kere yeğ tutardı. Sevgilisi Muhammed ona sahip olmak ve alıkoymak için hayatını ortaya koymuş sonunda da kaybetmişti. Sonra Basra'daki köle pazarında satışa çıkartıldığı zaman, çok iyi bilmekteydi kî sadece sıradarı bir köle olmasına rağmen sahibi kendisini asla bir başkası ile paylaşmazdı. Hasan'ın malı olduğu zaman da bu inananı korumaktaydı. Bugünkü karan kendisini sadece aşağılamakla kalmamış, aynı zamanda içindeki gizli güven duygusunu *üa.* yok etmişti.

Eğer becerebilseydi hıçkırıklara boğulurdu. Fakat gözleri yaşarma yeteneklerini çoktan yitirmişlerdi. Hasan'dan nefret mi ediyordu? Duyguları çok fazla kabarmıştı; onun için bu soruya cevap veremiyordu. Önce kendisini Şahrud'a atmaktan başka çaresi olmadığını düşünmüştü. Sonra intikam almaya karar vermişti fakat bu duygusu da uzun sürmemiş ve yerini sonsuz bir üzüntüye terk etmişti. Hasan'ın davranışı üzerine düşündükçe kendisini bunu yapmaya iten mantığı daha iyi anlıyordu. Dünyayı kavrayış biçimi, kitlelerin gözünde kutsal ve dokunulmaz olan her şeyi hor görmesi, elde bulunan bütün bilgileri sorgulayışı, düşüncelerinin ve davranışlarının koşulsuz özgürlüğü; bunlann hepsine bugüne dek binlerce defa hayran kalmamış mıydı? Kendi kendine bunlann laftan ibaret olduğunu söylüyordu daima. Kendisi bu lafları pratiğe geçirmekten aciz olduğu için; onun da aynı derecede aciz olduğunu düşünmekteydi.

Artık bu akıl almaz varlığın diğer yüzünü de görmeye başlamıştı. Her şeye rağmen onun teveccühünü yitirmediğinin farkındaydı. Sevgisini bu şekilde gösteriyordu belki de. Peki ya kendisi? Onu önemsemek İçin hâlâ bir gerekçesi var mıydı? Düşünceler ve fikirler ikisi için de sevimli oyuncaklardan başka bir şey değillerdi. Ruhsal idrak ise Hasan'a göre zorunlu olarak pratiğe geçirilmeliydi: Mantığının keşfettiği her yeni şey onu tamamen etkisi altına alıyordu. Artık bir daha asla sevemeyeceğini, hiçbir şeye inanamayacağını ve hiçbir geçerli prensibi kabul edemeyeceğini Hasan'a yüzlerce kez söylememiş miydi? Acaba Hasanın son karan, kendisine verdiği değerin ve güvenin bir göstergesi miydi?

Bilmiyordu. Ne kadar anlamaya ve kavramaya çalışsa da kalbinin derinliklerindeki acı ve aşağılanma duygusu asia kaybolmuyordu. Hayır! Hasan için sadece ihtiyacı olduğu zaman kullandığı bir eşyadan ibaretti.

Kadehleri birbiri ardına boşaltıyor ve kimseye fark ettirmeden sarhoş oluyordu. Ruhunun giderek daha berraklaştığı hissine kapılmıştı. Ansızın olup bitenlerin farkına vardı.- Bir şeyi, bir kişiyi bekliyordu. Ne kadar da garip, bütün bu zaman zarfında bîr kez olsun ibni Tahİr'i düşünmemişti. Hasan onu canlı ve zeki bir genç olarak tasvir etmişti. Bir şair! İçinde garip bir his vardı. Sanki bir melek, kanadıyla dokunmuştu ona. Çok yakınlarında bir şey vardı. Belki de kaderin ta kendisiydi bu!

Parmaklan arpın tellerinde gezinirken çalgıdan özlem dolu nağmeler yükseliyordu.

"Bu akşam ne kadar da güzel!" diye fısıldadı Safiye ona bakarak.

"ibni Tahir onu görür görmez âşık olacak!" dedi Hatice aynı ses tonuyla.

"Ne kadar güzel olur!" diye hayal kurmaya başladı Safiye. "Onlar için en güzei şiirleri bestelerdik."

"ibni Tahir" i onun ayaklarının dibinde görmeyi bu kadar çok mu istiyorsun?"

"Evet! Ne kadar çok istediğimi tahmin bile edemezsin!"

Büyük Daî'ler Hasan'la beraber sessizce kulenin tepesine çıktılar. Terasa çıktıkları anda gözleri yıldızların ışığını bile gölgede bıraka cak güzellikte bir ışık huzmesine takıldı. Hasan'la beraber balkonun korkuluklarına yaklaştılar ve aşağı baktılar.

Her üç köşk de birer ışık deryasına dönmüştü, içten ve dıştan aydınlatılmış sırça duvarlar, içeride olan her şeyi, her hareketi, biraz daha küçük ölçülerde dışarı yansıtıyordu.

"Gerçekten de sen eşi benzeti bulunmaz bir insansın" dedi Ebu Ali hayranlıkla. "Bize birbiri ardına sürprizler yaşatacağına söz vermiştin. Sözünü tuttuğunu görüyorum!"

"Evet, bîr efsane gerçek oldu" diye homurdandı Buzruk Ümid. içine düştüğü derin şaşkınlıktan sıyrılamamıştı henüz. "Yeteneklerinin kudreti, içimizde taşımış olabileceğimiz tüm gizli düşüncelerden sıyrılmaya itiyor bizi."

"Sabırlı olun. Beni vaktinden önce takdir etmeyin" diye gülümsedi Hasan tevazu göstererek "Kahramanlarımız uyumaya devam

ediyorlar. Henüz hiçbir uyanma belirtisi göstermediler. Biraz bek leyelim ve neler olacağını görelim: Bakalım yapmak istediklerimizi başarmış mıyız?'*

Onlara hangi bahçede hangi fedaînin misafir edildiğini anlat maya başladı.

"Böyle bir planın aklına gelmiş olmasına" diye hayret etti Ebu Ali, "halâ bir türlü akı! sır erdiremiyorum! Sadece bunun doğaüstü bir gücün verdiği ilham olduğunu tahmin edebiliyorum. Eğer bu ilham Allah'tan değilse tanıdık başka bir Rıhtandır mutlaka!"

"Allah olmadığı kesin" dedi Hasan gülerek. "Fakat belki de eski dostumuz Ömer Hayvanı" dan..."

İki aıkadaşına yirmi yıl önce Nişapur'a yaptığı ziyaretten bahsetti. Ve şair arkadaşının, kendisine, bu akşamki deneyi yapabilme fikrini nasıl verdiğini anlattı,

Ebu Aii hâlâ inanamıyordu:

"Bu gizli tertibatın planını bunca zamandır kafanda taşıdığını mı söylemek istiyorsun yoksa! Nasıl oldu da çıldırmadtn?"

"Şehit Ali'nin sakalı adına!" diye şaşkınlığını belirtti diğeri de. "Bu plan benim aklıma gelmiş olsaydı bir ay bile sabredemezdim. Onu gerçekleştirmek için elimden gelen her şeyi yapar veya başarıya, ya da başansızlıga ulaşana kadar bîr an bile huzur bulamazdım."

"Doğrusunu isterseniz, başarısızlığı engellemek için bir insanın elinden gelebilecek olan her şeyi yaptım" dedi Hasan. "Böyle bir düşünce insanın kafasında ana karnındaki bir bebek gibi büyür ve gelişir. Önce çok küçüktür ve sadece bir yerlere tutunup gelişme arzusu vardır. Daha o zamanlar bile büyük bir kudrete sahiptir. Yavaş yavaş kendisini taşımakta olanı etkisi altına alır. insan bu durumda bu düşünceyi gerçekleştirmekten, bu harika varlığı gün ışığıyla tanıştırmaktan başka hiçbir şey düşünemez ve arzulayamaz. İçinde böylesine efsanevi bir hülya taşıyan birisi yan yarıya çıldırmıştır. Onun doğru veya yanlış, iyi veya kötü olduğunu düşünmez bile. Görünmeyen bir kuvvetin etkisi altında hareket eder artık, Sadece kendisinden daha güçlü bir kudretin maşası olduğunu bilmektedir. Ve bu kudretin cennetten mi yoksa cehennemden mi çıktığı onu hiç mi hiç ilgilendirmemektedir.

"Ve sen yirmi yıl boyunca, planını gerçekleştirmek için hiçbir adım atmadın mı? Sırrını hiç kimseye açmadın mı?"

Ebu Ali kendini ne kadar zorlarsa zorlasın, Hasan'in anlattıklanna bir türlü inanamıyordu. Hasan onun şaşkınlığına güîdü. "Eğer planımı sana veya herhangi bir arkadaşıma aniatsaydım, benim ya bir şakacı ya da bir deli olduğumu düşünürdünüz. Ama bu planı daha önce uygulamaya koymayı çok kere düşündüğümü inkâr edemem. Fakat her defasında vaktin henüz gelmediğini anlamakta gecikmedim. Çok şükür ki yoluma çıkan engeller beni asla düzeltemeyeceğim hatalar yapmaktan korudular. Hatta daha Ömer Hayyam bana bu fikri verir vermez uygulamaya geçirmek istedim. Ömer bana hemen baş vezire gitmemi ve gençliğinde verdiği sözü yerine getirmesini istememi salık vermişti. Nizam ül-Mülk. bana, umduğumdan daha da fazla yardımcı oldu. Sultana beni arkadaşı olarak takdim etti, böylece saraya kapağı atmayı becerdim. Baş vezirden daha hoşsohbet bir muhasip olduğumu elbette tahmin etmişsinizdir! Kısa sürede sultanla aramda bir yakınlık doğdu ve bana diğerlerinden farklı davranmaya başladı. Yavaş yavaş işleri yoluna koymaya başlıyordum. Planımı uygulama vaktinin geldiğini düşünüyordum. Tek beklediğim, sultanın beni önemli bir görev ile bir sefere yoilamasıydı. Fakat o zamanlar çok saf olduğumu itiraf etmeliyim. Eski okul arkadaşımın kalbinde yeşeren kıskançlık tohumlarının farkına varamamıştım. Onunla rekabet etmek benim için çok normal bir şeydi, onun, bunu bir aşağılama olarak kabul edeceğini düşünmemiştim hiç. Günün birinde sultan, dev imparatorluğunun gelir ve giderlerine dair bir rapor hazırlanmasını istedi. Bütün verilerin toplanması için ne kadar zamana ihtiyaç duyduğunu sorunca, Nizam ül-Mülk en az iki yıla ihtiyaç duyacağını söyledi. 'Ne! İki yıl mı!' diye bağırdım. 'Bana sadece kırk gün süre tanı, sana ülkenin tüm hesaplarını en ince detayına kadar gözlerinin önüne sereyim." Okul arkadaşımın beti benzi attı ve tek kelime etmeden salonu terk etti. Sultan önerimi kabul ermişti. Nihayet yeteneklerimi sergileme imkânı bulduğum için çok mutluydum. Güvendiğim tüm adamlarımla beraber işe koyuldum. Yoğun bir çalışma sonucu, benim ve sultanın adamlarının da çabaları sayesinde, gerçekten de kırk gün sonra sultanın istediği raporu hazırlamaya muvaffak oldum. Bana tanınan süre dolduğu zaman kağıtlarımla beraber sultanın huzuruna çıktım. Fakat henüz birkaç sayfa okumaya kalmadan, kağıtlardaki rakamların kötü niyetli birisi tarafından değiştirildiğinin farkına vardım. Kekelemeye başlayarak, eksik ve hatalı yerleri ezberden okumaya çalıştım. Fakat sultan benim şaşkınlığımın farkına varmıştı. Son derece öfkelenmişti, dudakian titriyordu. Aniden baş vezir konuşmaya başladı: 'Bilge adamlar bu işin en az iki yıl gerektirdiğini hesapladılar. İki yıllık işi kırk günde yapabileceğini iddia eden bir palavracının elinden, karşında kekelemekten başka ne gelebilir ki?' İçten içe şeytanca güldüğünü işitiyordum. Bu kötü oyunu bana oynayanın o olduğunu fark ettim. Fakat sultan şaka kaldıracak halde değildi. Son derece utanıyordum. Sarayı terk ederek alelacele Mısır'a gittim. Sultanın gözünde işe yaramaz bir palavracıdan başka bir şey değildim artık. O zamandan beri baş vezir intikam almamdan korktuğu için beni yok etmeye çalışıyor. Böylece planımı gerçekleştirme teşebbüslerimin ilki suya düşmüş oldu. Fakat üzgün değilim. Çünkü bunun bir erken doğum olacağını biliyorum artık."

"Senin baş vezir ile olan kavganı daha önce de işitmiştim" dedi Ebu AH yüksek sesle. "Fakat bu anlattıklanndan sonra mesele bambaşka bir boyut kazandı. Artık Nizam ül-Mülk'ün Ismailîiere karşı beslediği derin nefretin sebeplerini daha iyi anlayabiliyorum."

"Dinleyin daha bitmedi: Beni Mısır'da çok iyi karşılamışlardı. Halife Mostanzar Biliah, muhafız başı meşhur Bedr el-Cemal'ı beni karşılaması için ta sınıra kadar yolladı. Kahire'de IsmailT davasının bir evliyası gibi karşılandım. Doğrusunu isterseniz bana gösterilen bu ilgi beni bile oldukça şaşırtmıştı. Fakat bir müddet sonra meselenin iç yüzü ortaya çıktı. Halifenin iki oğlu daha babalan ölmeden miras ve taht kavgasına tutuşmuşlardı bile. Daha yaşlı olan Nasır babası gibi zayıf yapılının tekiydi. Kanunlar ondan yanaydı. Onu ve babasını kısa sürede etki altına aldım. Fakat Bedr el-Cemal'in kararlılığına gereken önemi vermemiştim. Bedr halifenin küçük oğlu Amustamali'yi destekliyordu. Ondan daha ağır bastığımı fark ettiği anda beni tutuklattı. Halife korkmaya başlamıştı. İşin şakası-

nın kalmadığını anladım. Mısır ve benim için beslediğim tüm büyük hayalleri *tem* edip bu Frenk gemisine kapağı attım. Kaderim işte bu gemide belli oldu.

Açık denize çıktığım zaman, geminin Bedr el-Cemai'in söylediği gibi Suriye'ye doğru değii, aksine batıya, yani Afrika'nın herhangi bir yerine doğru yoi almakta olduğunu fark ettim. Yoksa beni Kahire'ye bağlı bir limana mı götürüyorlardı? O zaman işim bitik demekti. Az sonra, oralarda sık sık görülen fırtınalardan biri koptu. Halifenin bana gizlice birkaç Kase altın vermiş olduğundan bahsetmiş miydim? Onlardan birini kaptana vererek geriye dönmesini ve beni Suriye'ye ait bir limanda karaya çıkarmasını rica ettim. Nasıl olsa, fırtınadan kaçtığını bahane edebilirdi rahatlıkla. Altının çekiciliğine karşı koyamadı. Fırtına gitgide şiddetleniyordu. Yolcular, hatta aralanndaki FrenkJer bile cesaretlerini kaybettiler. Yüksek sesle dua ederek ruhlarını tanrının koruyucu ellerine terk ediyorlardı. Bir tek ben sakindim. Bir köşeye çökerek bir yandan kurutulmuş hurma yiyor, diğer yandan da bu kadar ucuz kurtulduğuma seviniyordum. Sükûnetim diğerlerini şaşkınlığa uğratmıştı. Rotayı değiştirdiğimizi fark etmemişlerdi. Onlara tek bir cevap verdim; Allah bana Suriye'de bir yerde karaya çıkacağımızı ve yol boyunca başka bir sorunla karşılaşmayacağımızı bildirmişti. Bu 'kehanet' bir gece içinde gerçekleşti ve herkes beni büyük bir peygamber olarak görmeye başladı. Yolcuların tümü müridim olmak istiyorlardı. Bu beklenmedik başarıdan kendim bile ürkmüştüm. İmanın ne kadar büyük bir kudrete sahip olduğunu işte o zaman anladım. Tüm yapılması gereken diğer müminlerden biraz daha fazla bilgili olmaktı. Sonra keramet göstermek bile çok kolay bir şeydi. Bîr anda her şeyi kafamda açıkça görmeye başlamıştım. Planlarımı gerçekleştirmek, dünyayı tersine çevirmek için Arşimed'in de söylediği gibi bir tek sağlam dayanak noktasına ihtiyacım vardı. Artık bu dünya üzerinde hükümdarların teveccühüne, şan ve şöhrete ihtiyacım kalmamıştı. Sadece sağlam bir kale ve onu isteklerime göre değiştirmemi sağlayacak maddi imkânlar lazımdı bana. Baş vezir ve dünya hükümdarları önümde titreyeceklerdi artık!"

Gözlerinde garip bir tehdit ifadesi vardı. Ebu Alî'nin önünde vahşi bir hayvan duruyordu her an saldırmaya hazır bir canavar.

"Artık sağlam bir dayanağın var" dedi Ebu Ali yavaşça. Sesinde az da olsa bir korku seziliyordu.

"Evet!" dedi Hasan. "Gerçekten de var."

Balkon korkuluklarından uzaklaşarak yerdeki yastıkların üzerine uzandı. İki arkadaşından da aynı şeyi yapmalarını rica etti. Soğuk mezeler ve testiler dolusu şarap kendilerini bekliyordu. Konuşmadan yediler.

"Düşmanları aldatmakta tereddüt etmem. Ama kendi dostlarıma aynı şeyi yapmak istemem doğrusu!" dedi Buzruk iimid aniden. Bütün zaman boyunca susmuş, kendini toplamış ve içinden geçenleri söylemişti.

"Eğer seni doğru anladımsa Ibni Sabbah" diye devam etti "tarikatımızın kudreti, bundan sonra, fedailerin körü körüne bağlılıkları üzerinde yükselecek. Çünkü onlar en kararlı ve imanlı müritlerimiz! Tüm duygularımızı bir yana iterek, her dediğimizi gözlerini kırpmadan yerine getirmeye zorlayacağız. Sadece duyulmadık görülmedik bir sahtekârlık ile bunu başarabiliriz. Gerçekten de düşüncelerin mükemmel. Fakat bu düşünceleri gerçekleştirmek için kullandığın 'aletler' öyle sıradan aletler değiller: Onlar yaşayan insanlar, bizim dostlarımız!"

Hasan bu itirazı bekliyordu sanki. Sükûnetle konuşmaya başladı: "Fakat aslında tüm tarikatların kudretleri, taraftarlarının kendilerine körü körüne inanmalarına bağlıdır! insanlar idrak yetenekleri ölçüsünde bu dünyada bir yer edinirler. Oniara önderlik etmek isteyenler, yeteneklerinin çeşitliliğini göz önünde tutmak zorundadırlar. Bir zamanlar kitleler, peygamberlerden mucizeler gerçekleştirmelerini talep ediyorlardı. Peygamberler de itibarlarını korumak için istediklerini yapmak zorundaydılar. Bir grubun bilinç seviyesi rie kadar düşükse, onu harekete geçiren fanatiklik de o kadar büyüktür. Bu nedenle ben insanlığı iki gruba ayırıyorum. Bir tarafta ne ve nerede olduklarını bilen bir avuç insan; diğer tarafta da bunu bilmeyen kitleler. İlk grup önderlik etmekle, ikincisi de onları izlemekle görevlidir. İlki anne babanın, ikincisi de çocukla-

nn rolünü üstlenmiştir. İlki mutlak olana asla ulaşılamayacağını bilir, ikincisi de ona ulaşmayı arzular İlkinin elinden, diğerlerinin ruhlannı masallar ve hayal mahsulleri ile doyurmaktan başka ne gelir ki? Yalan ve dolan?! Bence bir sakıncası yokİ Bunları insanlara acıdıkları için yapıyorlar. Gerçi bunun da bir önemi yok, çünkü önderler için çok açık ve net olan hederler sıradan halk tarafından asia kavranamayacakür. Yalan ve dolan ile iyi düşünülmüş bir müessese kurulacaksa neden olmasın? Size eski Yunan filozofu Empeclokles örneğini vermek istiyorum. Daha sağlığında, öğrencileri, kendisini bir Tann olarak kabul etmeye başlamışlardı. Öleceğini hissettiği zaman kimseye haber vermeden bir yanardağın tepesine çıkarak, kendisini fokur fokur kaynayan kraterin içine attı. Bir zamanlar, kendisine inananlara bir kehanette bulunmuştu çünkü: Ölmek üzere iken bir mucize gerçekleşecek ve canlı vücudu yeryüzünden alınarak öbür dünyaya götürülecekti. Maalesef kraterin kenannda sandalının tekini düşürdü, bu onu ele verdi. Eğer o meşhur sandal bulunmamış olsaydı, dünya, Tann Empedokles'in' ilâhi arştan kendilerini gözetlediğine inanacaktı. Bu olay üzerine biraz, düşünecek olursak, filozofumuzun bunu kendi çıkarları için yapmadığını açıkça anlayabiliriz. Öldükten sonra, havarilerinin, onun göğe çıktığına inanmalarından ne gibi bir yarar elde edebilirdi ki? Ben, onun, gayet ince bir davranış göstermiş olduğunu düşünüyorum. Ölümsüzlüğüne sarsılmaz bir iman besleyen müminleri üzmek istememişti. Onların, kendisinden yeni bir masal beklediklerini biliyordu; ve onları hayal kırıklığına uğratmak niyetinde değildi.

"Doğru! Bu anlattığın türden bir yalan tamamen masumdur" dedi Buzruk Ümid kısa bir düşünmeden sonra. "Fakat fedailerin için düşündüğün sahtekarlık sonuçta onlar için ölüm kalım meselesi değil mi..."

"Dinleyin!" diye üsteledi Hasan. "Size planımın kapsamlı bir felsefi açıklamasını yapmaya da söz vermiştim. Öncelikle ayaklarımızın altındaki bahçelerde neler olup bittiği konusunda anlaşmaya çalışalım, sonra da bu olup bitenleri parçalarına aynştırarak analiz etmeye çalışalım. Elimizde üç tane delikanlı var. Bu delikanlılar onlar için cennetin kapılarını açtığımıza inanma eğilimindeler. Eğer gerçekten de buna ikna olurlarsa, neler hissedecekler sizce? Bunun farkında mısınız dostlanm? Şimdiye dek hiçbir ölümlünün tatmadığı bir mutluluk!! Yaşam boyu o güzel anı düşünüp mutlu olacakJar! Bir de oraya ebediyen gideceklerini öğrendikleri anı düşünsenize!"

"Takat ne kadar yanıldıklarını bir bilseler" dedi Ebu Aii gülerek "bütün dünyada bunu en iyi bilen bizleriz sanınm."

"Biz biliriz de ne demek!" diye bağırdı Hasan öfkeyle. "Yarın neler olacağını biliyor musun? Kaderin bana neler tattıracağını biliyor muyum? Buzruk Ümid ne zaman öleceğini biliyor mu? Ve buna rağmen her şey, ezelden beri kainatın düzeninde yazılı olmalı. Ptagoras insanın her şeyin ölçüsü olduğunu söylüyordu. İnsanın algıladığı şeyler vardır, algılamadıkları ise yoktur. Aşağıdaki üç adam cenneti algılıyorlar ve ondan ruhlan, vücutları ve bilinçleri ile zevk alıyorlar. Demek kî cennet, onlara göre artık vardır. Sen Buzruk Ümid, anladığım kadarıyla fedaîleri içine çektiğim sahtekarlıktan ürküyorsun. Fakat unuttuğun bîr şey var! Biz de her gün algılarımızın kurbanı olmaktayız. Ben çeşitli dinlerde yaratan olarak adlandırılan varlıktan ne daha üstünüm, ne de daha aşağılığım. Algılarımızın bizi yanılgıya sevk ettiklerini Demokrit bile fark etmişti. Onun için ne renkler, ne tatlı, ne acı, ne soğuk, ne de sıcak vardı. Sadece atomlar ve mekân. Empedokles de, tüm bilgilerimizi sadece algılarımız aracılığıyla edindiğimizi fark etmişti. Onların aracılığı olmadan edindiğimiz şeylerin, bizim için hiçbir anlamı olamaz, bile. Şayet algılarımız bizi aldatıyorlarsa, onlar aracılığıyla edindiğimiz bilgilerin doğnıluğuna güvenme imkânımız olabilir mi? Aşağıdaki bahçede bulunan hadımlara bir bakın! Tüm İran'ın en güzel kızlarını onların himayesine teslim ettik. Fakat onlar için, güzel bir kızın büyüleyici kokusunun ve çehresinin ne gibi bir anlamı vardır? Ya da genç bir bakirenin dipdiri memelerinin? İşe yaramaz bir et yığınını elde tutmanın verdiği nahoş duygudan başka hiçbir şeyi İşte algılarımızın izafiliği burada yatmaktadır. Kör bir insan için çiçek açan bir bahçenin en güzel renkleri ne ifade eder? Sağırlar bülbülün şakımasını işitemezier. Bir bakirenin büyü-

su bîr hadımı etkileyemez. Ve aptallar dünyanın tüm bilgelikleri İle alay ederler."

Ebu Ali ve Buzruk Ümid ne yapacaklarını bilemedikleri için gülmeye başladılar. Fakat heı ikisi de aynı izlenimi edinmişti: Hasan onları ellerinden tutarak, daha önce uzaktan bakmaya bite cesaret edemedikleri dipsiz bir uçurumun derinliklerine uzanan dar bir merdivenden aşağı indiriyordu. Biraz önce saydığı sebeplerin hepsini, uzun bir zaman zarfında olgunlaştırdığını anlamışlardı.

"Bakın" diye devam etti "eğer insan benim gibi çevresinde gördüğü, duyduğu, algıladığı şeylere güvenemeyeceğinl idrak erlerse, eğer her taraftan güvenilmez ve kötü niyetli şeylerle çevrelendiğinin ve devamlı yanılgılarının kurbanı olduğunun bilincine varırsa, o zaman insan bunu bir kötülük olarak değil bir yaşam zorunluluğu olarak kabul eder. Öyle bir zorunluluk ki er ya da geç kendisini ona uydurmak zorundadır. Yüksek bîr idrak seviyesine ulaşmış bir insan için, haya! etmek, binlerce başka güzel özelliğinin yanı sıra, her eylem ve her ilerlemenin süsü ve itici gücüdür. Heraklit, kendi kâinatında, zaman tarafından düzenlenen karmaşık bir yığıntı görüyordu Zamanı renkli taşlarla oynayan bir çocuğa benzetiyordu. Çocuk taşlan dilediği gibi ayırmakta veya birleştirmekteydi. Ne ince bir mukayese! Bu yapıcı, yaratıcı ihtiras, dünyalara hükmeden manasız irade ile kaynaşmıyor mu? Bu ihtiras sonradan yıkmak için yaratmadı mı bu dünyaları? Bu dünyalar varoldukları müddetçe kusursuz ve mükemmeldirler, sonra da içlerinde barınan kanunlar sebebiyle kendi çöküşlerini hazırlarlar. Biz de böyle bir dünyada bulunuyoruz. Biz de bu dünyaya hükmeden kanunlara tabiyiz. Onların birer parçasıyız ve kendimizi onlardan kurtarmamız mümkün değil. Emin olabileceğimiz sadece bir tek şey vardır: yanılgı ve hayal bu dünyanın yegane itici güçleridir..."

"Merhametli Allah adına!" diye bağırdı Ebu Ali. "Hasan sen de çok özel kanunlara tabi olan bir dünya yaratmadın mı? Senin dünyan renkli, ilginç, ve gerçekten de epeyce, korkunç! Alamut'u sen yarattın İbni Sabbahü"

Bu itiraf Hasan'ın dudaklarında bir gülümseme belirmesine yol açtı. Buna karşın Buzruk Ümid düşünceli ve şaşkın bir şekilde diıv

lemek ve izlemekle yetiniyordu. Konuşmanın yavaş yavaş kendisi ne tamamen yabana ve anlaşılmaz olan bir alana kaydığının farkındaydı.

"Yaptığın şakada, aslında, epeyce gerçek payı var sevgili dostum Ebu Ali" dedi Hasan düşünceli bir ifadeyle. "Az önce aşağıda da size söylediğim gibi, ben yaratıcının işiiğine bizzat giderek, onun ne yaptığına baktım. Belki de çok merhametli olduğu için, geleceğimizi ve ölüm günümüzü bizden sakladı. Benim de başka bir şey yapmaya niyetim yok. Bu dünyadaki hayatımızın bir hayalden daha iyi olduğu nerede yazılı Aliah aşkına? Fakat bilincimiz hayal olanla gerçek olanı ayırt etmeyi becerebilir. Eğer fedaîlerimiz uyandıkları zaman gerçekten cennette olduklarına ikna olmuşlarsa, o zaman gerçekten de oradaydılar! Çünkü gerçek ve sahte cennet arasında bir fark yoktur. Bir yerde bulunmuş olduğumuza gerçekten inanıyorsak, o zaman oradaydık demektir. Gerçekten Allah'ın bahçelerine gitseler yine aynı zevkleri, aynı mutlulukları tatmayacaklar mıydı? Epikür'ün ne dediğini hatırlıyor mu sunuz? İnsanoğlu acı ve elemden mümkün olduğunca kaçmaiı, refah ve mutluluk dolu bir yaşam sürmeye çalışmalıdır, fedaîlerden daha şanslı kim vardır ki şu dünyada! Düşünün, cennete gittiler! Onların yerinde olmak için neler vermezdim ki! Ah! Aşağıdaki bahçelerin, gerçekten de cennet oiduklannı kendimi bir kerecik ikna edebilseydim... ve onlardan zevk alabilseydim!"

"Gerçek bir sofistsin!" diye bağırdı Ebu AH hayranlıkla. "Hemen işkence tezgâhına yatır beni! Nasıl olsa, sende bu yetenek varken kuştüyü bir yatakta yattığıma anında İkna oluverirdim. İsmail'in sakalı adına, mutluluktan gülerdim bile..."

Ebu Ali'nin neşesi kara kara düşünen Buzruk Ümid'e bile bulaşmıştı.

"Aşağıdaki yiğitlere bir göz atmaya ne dersiniz?" diye sordu Hasan.

Ayağa kalkarak balkonun parmaklıklarına gittiler.

"Henüz her şey sakin" dedi Buzruk Ümid. "Tekrar konumuza geri dönebiliriz... Bize diyorsun ki İbni Sabbah, tek bir kerecik bile olsa cennette olmaya inanmayı arzu ederdim. Fakat fedaîlerin bu-

na inanıyor olsalar bile, ellerine gerçekten de çok şey geçiyor mu? Her yerde bulabilecekleri yiyeceklerden tadıyorlar ve güneşin alanda yüzlercesi bulunan genç kızlarla tanışıyorlar..."

"Hayır!" diye sözünü kesti onun Hasan. "Sıradan bir ölümlü için, yemekler aynı olsalar bile nerede yediği çok önemlidir. Bir sultanın sarayında yemekle sıradan bir evde yemek arasında dağlar kadar fark vardır. Keza sıradan ölümlüler birbirlerine ikiz kardeş kadar benzeseler bile, bir prenses ve sığırtmaç kız arasındaki farkı anında anlayabilirler. Çünkü duyduğumuz haz sadece vücudun algılamalarına bağlı değildir. Haz almak basit bir olay değildir... o kadar çok değişik etkilere bağlıdır ki! Ebedi bakire kalan bir huri olduğuna inanılan bîr luzdan alınan haz ile sıradan bir köle kızdan alman haz kesinlikle aynı şey değildir."

"Unuttuğumuz bir noktaya parmak bastın" diye bir anda lafa karıştı Ebu Ali, "Kuran cennet kızlarının bekaretlerini asla yitirmeyeceklerini söyler. Buna bir çare buldun mu? Unutma, böyle küçük ayrıntılar tüm planını bir anda rezil edebilirler..."

Hasan güldü:

"Aşağıdaki kızlardan çok azının el değmemiş olduğunu biliyorum... Apama'yı ta uzaklardan buralara kadar boş yere getirmedim herhalde!! Kendisinin bir zamanlar Kabil'den Semerkant'a kadar uzanan tüm bölgelerin en meşhur en maharetli aşiftesi okluğunu unutmayın! On âşık eskittikten sonra bile on altı yaşındaki bir bakire kadar genç ve taze. kalmasını beceriyordu. Nasıl beceriyoıdu bunu? Kendine has bir sırrı vardı elbette. Aslında çok basit bir şey ama bilmeyenler için gerçek bir mucizedir bu. Bu mucizenin anahtarı çeşitli minerallerin karışımı bir sıvıdır. Bu sıvı, doğru kullanıldığı takdirde zarların eski elastikiyetlerini kazanmalarına yardımcı olur. tik defa bu zevki tadacak olan acemi bir çaylak, pek doğru olmasa bile, gerçekten el değmemiş bir bakire ile beraber olduğu hissine kapılır."

"Gerçekten bunu da mı düşündün? Sen şeytanın ta kendisisin!" diye bağırdı Ebu Ali.

"Bakın! Fedaîlerden bir tanesi uyandı!" Buzruk Ümicl aşağısını işaret ediyordu.

Üçü birden aşağıya eğilerek bahçeleri gözlemeye başladılar. Nefes bile almaya cesaret edemiyorlardı. Köşkün camdan çatısından kızların uyanmakta olan fedaîye bir şeyler anlatmaya çalıştıklarını görebiliyorlardı.

"Süleyman..." Hasan birden sesini alçalttı. Sanki aşağıdan kendisini duyabileceklerinden korkuyordu. "Cennette uyanan ilk ölümlü!"

Uyumakta olan Süleyman'ı taşıyan hadımlar Fatma ve arkadaşlarının bulunduğu köşke girdikleri zaman içeriye bir ölüm sessizliği çöktü. îki muhafız tek kelime etmeden delikanlıyı kollarından ve bacaklarından tutarak bir yığın yastığın üzerine bıraktılar., Sonra boş sedyeyi aldılar ve oradan uzaklaştılar.

Kızlar nefes bile almaya cesaret edemeden siyah örtünün altından belli olan vücudun hatlannı inceliyorlardı. Zeynep fısıldayarak Fatma'ya, artık misafirin yüzüne bakma vaktinin gelip gelmediğini sordu. Fatma ayak uçlarına basarak fedaiye yaklaştı, yavaş bir hareketle üzerindeki örtüyü çekip aldı. Büyük bir hayret içinde olduğu yerde donakaimıştı sanki Uzun süredir beklediği bu anı o kadar çok hayal etmişti ki... Fakat yine de gözlerinin önündeki bu güzellik onu şaşırtmıştı: bir kızınkine benzeyen pembe yanaklar, kiraza benzeyen yan açık erguvanı dudaklar, şairlerin şiirlerindeki inci dişler... Hele o uzun kirpikler!., yanaklarının üzerine ince uzun gölgeler halinde düşüyorlardı. Delikanlı yan tarahnın üzerinde yatıyordu. Bîr kolunu başının altına koymuştu, diğeriyle de şefkatle yastığını kavramıştı.

"Onu pek çirkin bulmadın sanının" dedi Hanım şuh bir tavırla.

"Ona Aşık olmayacağım!M

Öbür kızlar da onlara yaklaşmışlardı.

"Yavaş! Neredeyse gözlerinizle yiyeceksiniz onu!" diye bağırdı Sara dayanamayarak.

"Şayet mümkün olsaydı, sen çoktan yapardın o dediğini!" diye alay etti Zeynep.

"Doğru söyledin!"

Fatma arpın yanına gitti ve ellerini yavaşça tellerin üzerinde

gezdirmeye başladı. Delikanlının kıpırdamadığını görünce cesaretlendi ve bir melodi çalmaya başladı. Fakat bu da derin bir uykuya dalmış olan fedainin üstünde etkili olmadı.

"Sanki o burada değilmiş gibi konuşmaya devam edelim" dedi sonunda.

Yarını kalmış olan sohbet bir anda tekrar canlandı. Gülüşmeye ve şakalaşmaya başlamışlardı yine. Bir süre sonra delikanlı kıpırdanmaya başladı. İlk Zeynep fark etmişti bunu.

"Bakın! Uyanıyor."

Fatma iki eliyle gözlerini kapadı.

"Hayır, sadece rüya görüyor" dedi Sara.

Halime uyuyan delikanlıya şefkatle bakıyordu.

"Sana güveniyorum!" diye uyardı onu Fatma. "Salcın bir aptallık yapma."

Süleyman doğrulmak için bîr hareket yaptı, gözlerinden birisini açtı ve hemen tekrar kapadı. Sonunda kaçamak da olsa etrafına bir bakış fırlatmaya karar verdi. Bir sürü kız vardı yanı başında, hepsinin de gözlerinden merak ve utanma okunuyordu. Başını salladı, anlaşılmaz birkaç kelime mırıldandı ve tekrar uyumaya hazırlandı.

"Rüya gördüğünü sanıyor galiba" diye fısıldadı Ayşe.

Fatma delikanlının yanındaki yastıklara oturdu. Bir anlık tereddütten sonra parmak uçlarını suratında gezdirmeye başladı.

Süleyman ürperdi. Yavaşça dönerek elini kızın baldırına koydu. Fatma'nın vücuduna bir ateş parçası değmişti sanki. Süleyman, nihayet doğrulmayı başardı fakat gözlerini açık tutmak için büyük bir çaba sarf ettiği belliydi. Bakışları yanındaki kızın üzerine kayınca onun titrediğini fark etti. Sessizce, bir makine gibi onu öpmeye başladı. Sonra da kızı kuvvetle kendisine çekti. Birbirlerine gösterdikleri sevgi, üzerindeki sersemliği atmasına yeterli olmamıştı.

Fatma olup biteni güçlükle kavradı. Delikanlı biraz kendini toparladıktan sonra heyecan dolu bir sesle sordu ona:

"Süleyman... beni seviyor musun?"

Üzerine eğilerek kendisine bakan suratı dikkatle inceliyordu. Süleyman mırıldandı: "Hadi! Bunların hepsinin sadece bir rüya olduğunu biliyorum... Yine de çok güzelsin. Ama lanet olsun bu güzel rüya *dd* her zamanki gibi az sonra rezil olacak "

Fatma cesaretini toplayarak az kaisın kendisini etkisi altına alacak olan o tattı büyüye karşı koymaya çalıştı. Bakışları arkadaşlarının üzerinde dolaştı. Utanmıştı; ama görevini yerine getirmek zorunda olduğunu biliyordu. Başarısızlığa uğraması durumunda efendilerinin onlan çarptıracağı korkunç ceza bel»iverdi gözlerinin önünde. Yavaşça itti delikanlıyı:

"Utanmıyor musun Süleyman? Cennettesin ve lanet ediyorsun!"

"Cennette..?"

Gözlerini ovuşturarak etrafına bakındı.

"Ne... neredeyiz biz?"

Elleriyle etrafını yoklamaya başladı. Altındaki yastıklara dokundu önce, sonra da korkarak Fatma'nın çıplak tenini okşadı. Önlerinde bir fıskiye şanidıyordu. Bir uyurgezer gibi ayağa kalkarak suyun yanına gitti, bir elini içine daldırdı.

"Ey kutsal cennet" diye mırıldandı. "Gerçek mi... gerçekten de cennette miyim?"

Nefes bile almadan kendisini seyreden diğer kızları fark etti. Ya kendine gelirse, ya kendisine oynanan oyunun farkına varırsa! Hepsinin kelleleri uçurulurdu! Onu bu gecenin sonuna kadar oyalamaya muvaffak olabilecekler miydi?

Fatma bir şeyler söyleyebildi sonunda:

"Geride uzun bir yol bıraktın. Susadın mı?"

"Evet susadım..."

Sara ona bir tas taze süt uzattı. Süleyman sütü alarak kafasına dikti ve bir yudumda bitirdi.

"Yeniden doğmuş gibi oldum!" Ve dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Gel seni yıkayalım!" dedi Fatma.

"Nasıl istersen ama diğerleri arkalarını dönsünler."

Ona itaat ettiler; sadece Sara ve Zeynep birbirlerine bakarak kıkırdadılar.

"Neden gülüyorsunuz?" dedi kuşkuyla Süleyman. Bir yandan da elbiselerini çıkartmakla meşguldü.

"Henüz buradaki usulleri bilmiyorsun" diye cevap verdiler ona.

Suya daldı.

"Ne kadar da iyi geldi!" dedi aniden neşeli bir sesle.

Baş dönmesi geçmişti. Fakat bu, duyduğu şaşkınlığı bir nebze olsun azaltmamıştı; kızların varlığı ise ona yabancı gelmiyordu artık. Bir havlu isteyince arzusu anında yerine getirildi.

"Sizin de benimle beraber yıkanmanızı istiyorum."

Fatma onlara kısa bir işaret yaptı. Üzerlerindeki tülleri çıkartarak suya girdiler. Halime saklanmak istediyse de Sara onu kolundan tutarak havuzun içine çekti.

Birbirlerine su sıçratarak şakalaşmaya başladılar; az sonra köşk, neşeli kahkahalarla çınlamaya başladı. Süleyman cüppesini giyerek yastıklara uzandı. Zevkle kızlara bakmaya başladı.

"Burası ne kadar güzel bir yer!" diye bağırdı parlayan gözlerle.

Aniden kendisini halsiz, ve aç hissetti Masanın üzerinde duran leziz yemeklere doğru bir göz attı.

Fatma alelacele giyindi. Misafirinin düşüncelerini okumuşçasına yanına gitti ve melekler gibi gülümseyerek ona baktı.

"Kamın aç mı Süleyman?"

"Hem de nasıl!"

Kızlar ona hizmet edebilmek için birbirleriyle yanşıyorlardı. Süleyman'ın yemeklere aç kurtlar gibi saldırmasını hayretle seyrediyorlardı. Kamını duyurdukça gücü kuvveti yerine geliyordu

"Kadehine şarap doldurun!" dedi Fatma arkadaşlanna yavaşça.

Büyük yudumlarla kadehini boşaltan Süleyman bîr yandan da kendisine hizmet eden güzel bakireleri gözden kaçınmıyordu. Kızların tenleri ipek tüllerin altından ışıl ışıl parlıyordu. Başı tekrar dönmeye başlamıştı.

"Bunların hepsi bana mı ait?" Sesinde hâlâ bir nebze inanamazlık vardı. Emin olmak için Ayşe'yi kendisine doğru çekti. Ayşe, kendini korumak için en küçük bir hareket bile yapmamıştı. Bu arada Leyla gönüllü olarak yanına yaklaştı ve bir kedi gibi sırnaşmaya başladı.

"Onu sarhoş edin!.. Onu büyüleyin!.." diye fısıldadı Fatma. Bi; yandan da kızları ona doğru itiyordu.

Şarabın yumuşak sıcaklığının başına vurduğunu hissediyordu.

"Şehit Alî'nin sakalı adına!" diye bağırdı aniden. Sanki bir bilmecenin cevabını bulmuştu. "Seyduna gerçeği söyledi! Bana cennetin anahtarlarını verdi..."

O andan itibaren kendisini tamamen aşka adadı. Az sonra elleri ve dudaklan kızîann sıcak ve yumuşak vücutlannda kaybolmuştu bile...

Birdenbire huzursuz bir şekilde başını kaldırdı.

"Yoksa ben ölü müyüm?"

"Korkma" diye yatıştırdı onu Fatma. "Yarın tekrar Alamut kalesinde, Seyduna'nın hizmetinde olacaksın."

"Seyduna'yı tanıyor musunuz?"

"Cennette olduğumuzu unuttun mu yoksa?"

"O zaman son haberleri de biliyorsunuzdur: Zındıklara karşı savaştık ve onları mahvettik."

"Hepsini biliyoruz. Türklerin üzerine ilk atılan sendin ve İbni Tahir de bayraklarını ele geçirdi!"

"Allah! Bunlan Übeyde ve Naîm'e anlattığım zaman bana gülecekler. .."

"İmanları bu kadar zayıf mı?"

"Peygamberin sakalı adına! Onlar bana böyle bir masai anlatacak olsalar asla inanmazdım! ibni Tahir ve Yusuf neredeler? Onlan göremiyorum..."

"Onlar da senin gibi cennetteler. Tekrar öbür dünyaya gittiğinizde birbirinizie konuşarak, burada yaşadıklarınızı karşılaştırabilirsiniz."

"Gerçekten de, Allah adına!.. Kaderin cesur Müslümanlara ne kadar *güzıei* hediyeleri var!"

Büyük bir mutlulukla onlara Alamut kalesinden, arkadaşlarından, Türklere karşı yaptıkları savaştan bahsetmeye başladı... Kızlar etrafına toplanmışlar ve anlattıklannı zevkle dinliyorlardı. Erkekliği ile övünen ilk insandı o bu bahçede. Bunun yanı sıra gerçekten de çok hoş bir delikanlıydı. Hepsi de onu çok sevmişlerdi.

Fatma ayağa kalkmıştı. Az ilerde duran arpın başına oturdu, ellerini yavaşça tellerin üzerinde gezdirmeye ve alçak bîr sesle şarkı

j

söylemeye başladı. Zaman zaman yumuşak bakışlarıyla delikanlıyı okşuyordu; bu bakışlarda dünyanın en derin aşkı okunuyordu.

"Fatma bizim için bir şiir besteleyecek" diye fısıldadı Hanım.

Halime, Hanırn'in arkasına saklanmıştı. Ancak oradan bakmaya cesaret edebiliyordu Süleyman'a. Onu çok beğenmişti o da diğerleri gibi. Açık konuşma tarzı, neşesi gülüşü, cesareti, her şeyi onu büyülüyordu. Fakat ona gereğinden fazla âşık olduğu için kendine gizliden gizliye kızmıyor da değildi.

Süleyman da bu arada hayran hayran kendisini süzmekte olan bir çift parlak gözü fark etmişti, Fakat Hanımın arkasına saklanmış olan kızın parmak uçlanyla gözlerinden başka bir yeri görünmüyordu, Acaba az önce ona da dokunmuş muydu? Bilemiyordu. Fatma,Zeynep. Ayşe, Leyla... onların isimlerini bile öğrenmişti.

Arkanda saklanan bu ufaklık da kim?" diye sordu Hanım'a.

O mu? Halime!"

Diğerlerinin uzun uzun gülmeleri üzerine Süleyman biraz şaşırdı. Büyük gözler ve pembe parmak uçları, kendisine doğru yürüyen Hanım'ın arkasında kaybolmuşlardı.

"Buraya gel Halime! Seninle daha tanışmadım bile."

Hanım ve Seher onu ellerinden tutarak yastıkların arasındaki sığınağından dışarı çıkardılar. Ayakları halıya yapışmış gibiydi, bir adım, bile ilerlemiyorlardı.

"Bu ufaklık her zaman böyle çekingen mi?"

"Evet. Hatta kertenkele ve yılanlardan bile korkuyor."

"Benden korkmana gerek yok. Gördüğüm kadarıyla sen ne bir Türk, ne de bir zındıksın. Sadece onlar benden haklı olarak korkarlar.

Halime'yi öpmek için dudaklarını uzattı ama kız başını ondan kaçırmıştı. Süleyman'ın şaşkınlığını fark eden Fatma küçük asiye uzaktan bir işaret yaptı. Bunun üzerine Halime hızla Süleyman'ın boynuna sarıldı ve başını geniş göğsüne gömdü.

"Öbürlerinin burada bulunmalarını istemiyorum" dedi Halime onun kulağına.

Süleyman kızlara döndü:

"Fatma'nın yanına gidin, bizi yalnız bırakın."

Ne harika bir kız! diye düşündü ve Halime'yi sanki kadınlardan çok iyi anlarmış gibi süzdü. Bu kadar narin bir kızı hayatında daha önce hiç görmemişti.

Halime vahşi bir kedi gibi ona sarıldı ve yüzünü öpücüklere boğmaya başladı.

"Allah adinal Ne kadar da tatlısın!" Ve kızın kendisini onun kollarına terk ettiğini hissetti.

Çok çok sonraları, nihayet kendilerine geldikten sonra Sara içeriye girerek delikanlıya bir kadeh şarap uzattı. O, şarabı içerken, Zeynep de yanlarına gelerek dağılan yastıkları topluyordu. Süleyman yüksek sesle düşünüyordu:

"Şimdiye kadar, bu kadar tatlı, bu kadar nefis hiçbir şey tatmamıştırrı."

Halime ise yastıkların en yumuşak yerine gömülmüştü. Gözlerini kapar kapamaz uykuya daldı.

Fatma hafifçe öksürdü: "Bu aksamın şerefine bir şiir yazdım" dedi. Dudaklannda olağanüstü güzellikte bir gülümseme vardı. Yanaklarındaki gamzeleri asla unutamayacağını düşündü Süleyman. Fatma arp çalmaya başlamıştı. "Dinleyin:

Cjöklerin kartalı Süleyman,
Cennete geldiği zaman,
Etrafına bakındı,
Ve güzel Fatma 'nın farkına vardı.

Ona şefkatle yaklaştı,
Ve bir kuğu gibi kucakladı.
Ona her dokunuşunda
Cennette olduğuna daha fazla inandı.

Leyla kıskanmıştı:
Ne kadar da yakışıklı bir delikanlı!
Cennetin efendisini,
Erkeği olarak koynuna aldı.

Süleyman birden Türkân'ı gördü,
Erguvanı dudaklannm farkına vardt.
Bir anda hayranlık fa doldu içi,
Ruhu ve bedeni aşkla yanmaya baş/adı.

Sonra kalbi kanatlan/verdi,
Güzel Sara 'ya doğru.
Şafağın kızıl kokusunu
Doya doya içine çekivetdi.

Yorulunca güzel siyah gözlerden.
Ve esmer güzeli bedenden,
Mavi hâteii gözleriyle.
Ona bakan Zeynep 'i gördü.

Fakat biraz sonra,
Halime için yanıp tutuştu
O kadar narin, o kadar tatlı,
Sanki peri padişahının kızı!

Hanım ve Seher,
Koliannı ona uzattılar.
Dudaklarına bir öpücük,
Ve bakın, işte, yanıyor aşkla!

Zavallı Fatma,
Gözyaşlanna hâkim oluyor.
Ve sadık olmayan sevgilisinin,
Ardından şarkılar söylüyor.

Neşeyle ve mutlulukla,
Ona doğru geldi Süleyman
Gözlerini öpüverdi
Onu bir daha âşık etti.

Ve *sonunda kızlann hepsi,*
Gülerek ve oynayarak,
Şakıyarak ve sevinerek,
Titreyen dağa çıkmaya başladılar!

Cennet cennet olur muydu,
Eğer yiğit savaşçı.
Güçlü pehlivan burada olmasa.
Selam sana! Süleyman!"

Güzeller güzeli şair kızın şiiri uzun süren kahkahalar ve bagınş-larla kutlandı. Yiğit Süleyman kendisinden geçmişti sanki kadehini Fatma'nın şerefine kaldınyordu devamlı. Çevresini saran kızlardan güçlükle kurtuldu, kendisini Fatma'nın ayaklarının dibine attı ve ona tüm kalbiyle sarıldı.

"Güzel şiirini çok beğendim. Onu bana kelimesi kelimesine yazmanı istiyorum. Naim ve Übeyde şiirini dinledikleri zaman, ağızları şaşkınlıktan bir karış açık kalacak."

"Şunu bilmelisin ki cennetten ayrılırken yanında hiçbir şey gö-türemezsin" diye ona açıklamada bulundu. "O yüzden güzel şiiri-mi ezberlemek zorunda kalacaksın."

Az önceki şamata Halime'yi uyandırmıştı. Şaşkınlıkla etrafına bakındı:

"Ne oldu?"

"Fatma bir şiir okudu" dedi ona Sara. "Senin için de güzel bir dörtlük ayırmış..."

"Gerçekten de güzel olmalı öyleyse" dedi Halime ve tekrar yastıklanna gömüldü.

"Benim gibi bir misafiriniz varken nasıl olup da uyuya kalırsın!" diye güldü Süleyman. Bunun üzerine Halime kendisine geldi.

Süleyman Halime'yi yavaşça sarstı, o da kendisini erkeğin sı-caklığına teslim etti. Delikanlının ılık nefesi, Halime'nin tekrar mutlu bir uykuya dalmasına neden oldu, Süleyman da az sonra yavaşça kestirmeye başladı.

"Şunlara bakın ne kadar da sevimliler!"

'"Bırakalım uyusunlar.''

Fatma Zeynep'e yanına oturmasını işaret etti.

'Bir teklifim daha var: Bu çifte kumrular için bir şiir yazalım..."

Öneri sevinçle kabul edildi. Bu arada kızlar peş peşe kendilerini daha da rahatlatan şarap kadehlerini deviriyorlardı. Şiir sona erdiği zaman Fatma sevgilileri uyandırdı, ikisi de gözlerini ovuşturarak uyandılar ve birbirlerine sevgiyle gülümsediler.

"Ah! Keşke Yusuf beni görebilseydi!"

Hiç tartışmasız mutluluğun en üst basamağında bulunuyordu. Kızlar bu fırsattan istifade ederek değerli içecekten bir kadeh daha doldurdular ona. Süleyman kadehi eliyle iterek testiden "içmeye başladı.

"Allah'ım!" diye bağırdı. "Hiçbir sultanın benim kadar mutlu olmasına imkân var mı?!"

Cennet kızları onu daha da mutlu etmek istiyorlardı:

"Dinle! Fatma ve Zeynep yeni bir şiir yazdılar!"

Sırtını yastıklara rahatça dayadı, Halime'yi kendine çekti ve kızları dinlemeye başladı.

Allah'ın ***cennetindeki***
Sevimli küçük Halime
Yüzünü buruştururdu devamlı
Tatlı aşk sözlerini dinleyince

Yılanlardan ve kertenkelelerden
Ne kadar da çok korkuyordu
belli ki birileri
Kendisini yutacaklarını söylemişti

Gözünün ucuyla
Bakıyordu masum hadımlara
Ama onların erkek olmadıklarını •
Üzülerek anladı eninde sonunda

Akıllı yiğit Süleyman
Farkına vardı onun saflığının
Ve güzel sözcüklerle
kalbini geçiriverdi ele

Güçlü erkeğin kollan
Sardı bakirenin kalçalarını
Onları bedeninde hisseden Halime
Bembeyaz kesildi birdenbire

Sevgilisinin kollarında
Kendisinden geçmişti
bitliyordu tüm bedeni sevinç ve zevkten
Belki de utanmazca ihtiraslardan!

O kadar korkuyordu ki
Yanlış bir şey yapmaktan
Unutuveıdi birdenbire
Ona öğretilen her şeyi

Ama nihayet tanışmıştı
O bir anlık
Dayanılmaz zevkle
Ne deniyordu adına? Şehvet!

Bu cesur sanat denemesinin kızlar üzerinde yarattığı etki Haliıne'nin kıpkırmızı kesilmesine neden olmuştu. Ondan başka hepsi kahkahalarla gülüyordu. O/ellikle de Süleyman; o kaclaı sarhoştu ki ayaklarının üzerinde zorlukla durabiliyordu.

"Gülmeyi hemen kesmezseniz kafanıza yastıkları fırlatacağım!" Kız hiddetle onlara yumruğunu sallıyordu.

Fakat uzaklardan melankolik bir boru sesi duyulmuştu bile... Bir defa, iki defa, üç defa... Kızlar seslerini kestiler. Fatma bembeyaz kesilmişti. Onlardan uzaklaşarak uyku ilacını hazırlamaya koyuldu. Süleyman şaşırmıştı:

"Bu ses ne anlama geliyor?"

Güçlükle ayağa kalktı. Ayaklarının üzerinde zorlukla durduğunu anlayınca biraz temiz hava almak için dışarı çıkmak istedi. Tam o anda Fatma'nın sesini d **uydu**:

"Bir kadeh daha Süleyman?"

Ki/ rahatsızlığını gizlemekte zorluk çekiyordu ama arkadaşları imdadına yetişerek onu tekrar yaşlıkların üzerine çektiler.

"Yatın Übeyde ve **Naim'e** cennet hakkında neler anlatacaksın?" diye sordular ona şüphelerini dağıtmak için.

"Nalın ve Übeyde mi? O iki Türk bana asla inanmazlar! Fakat hele ban... yalancı demeye cüret etsinler! Şu gördüğünüz yumruğumu burunlarının dibinde hazır tutacağım!'

Seri yumruğunu havada sallıyordu. Fatma hazırladığı kadeiıi ona uzattı. Zaten aklı karışık olan Süleyman kadehi bir dikişte boşalttı.

Fakat hemen o an üzerine gaıip bir uyuşukluk çöktü; tüm gücünü toplayarak son anda birkaç kelime söylemeye muvaffak olabildi: "Biı hatıra,.. bana herhangi bir hatıra verin!"

"Buradan hiçbir şey götüremezsin!"

Fatma'nın kararından dönmeyeceğini hissediyordu. Uyuşmuş eli yavaşça Halime'nin bileğini **aradı**; güç bela, altın bir bileziği çıkararak kimseye fark ettirmeden cebine koymayı başarabildi. Sonra da derin bir uykuya daldı.

Halime onu ele vermek istemedi. Zaten nasıl yapabilirdi ki? Kalbi ona aitti artık Köşkü yeniden elle tutulabilir yoğunlukta bir sükûnet kaplamıştı. Tek kelime etmeden siyah örtüyü getirdiler ve ü/eıine örttüler.

Arlık ellerinden beklemekten başka bir şey gelmezdi...

"Aslında, şeylerin kendileri, bizi mutlu veya mutsuz kılmazlar" diye yüksek sesle düşündü Hasan "aksine bunu yapan, onlardan edindiğimiz izlenimler ve yanlış algılamalardır. Cirmi ihtiyar hazinesini kimsenin göremeyeceği bir yere saklar: Her yerde kendisini fakir olarak tanıtır ama içten içe zenginliğine sevinmektedir. Komşulardan biri hazinesini bulur ve onu çalar. Peki cimri ihtiyar **hazinesinin çalındığını anlayana kadar, hırsız, onun hazinesi ile mutlu olmasını engeller mi? Ve başına gelen felaketten haberdar olmaksızın ölmesi durumunda, son nefesinde dünyaya sahip olduğunu düşünmez mi? Aynı şeyi sevgilisinin kendisini aldattığını bilmeyen adam için de söyleyebiliriz. Eğer aldatıldığının farkına varmazsa sevgilisinin kollarında hayatının en mesut anlarını yaşamaya devam edecektir. Veya diyelim ki adamın sevgilisi sadakatin ta kendisidir fakat yalancı ağızlar, adamı, bunun böyle olmadığı konusunda ikna ederler - bu durumda cehennem azabı çekmez mi? Demek ki hakiki şeyler veya gerçekler, mutluluğumuz ile mutsuzluğumuz arasındaki çizgi olamazlar, sadece, kararsız bilincimizin bir tasavvurudurlar. Bu tasavvurların ne kadar yanlış ve yanıltıcı oldukJan, her geçen gün, çeşitli biçimlerde açığa çıkmaktadır. Mutluluğumuz sağlam bir temele otumrıamaktadır. Şikayetlerimizde ne kadar da haklıyız! Bilge insan için mutluluk veya mutsuzluk arasında bir fark yoktur, sadece aptallar ve budalalar mutlu oldukları için sevinirler!"**

"Felsefen hiç de bana göre değil!" diye kızdı Ebu Ali. "Haklısın, yaşam yolunda çok kez yanılıyor ve yanlış tasavvurların kurbanı oluyoruz. Fakat bütün mutluluklar yanlış tasavvurlara dayanıyor diye hayatın tüm mutluluklarından vazgeçmek zorunda mıyız gerçekten? Sana göre, bilge insan, tüm hayatını şüphe ve güvensizlik içinde mi geçirmelidir?"

"Öyleyse fedaîleri cennete yolladığım zaman, neden bu kadar sinirlendin? Onların mutluluğu ile yaşamın gerçek şartlarını kabul etmek istemeyenlerin sözüm ona mutlulukları arasındaki fark nedir? Seni rahatsız eden şeyin ne olduğunu biliyorum! Seni rahatsız eden, üçümüzün bildiği şeylerin, onlar tarafından bilinmemesidir. Fakat durumlan, aslında kesinlikle kötü değil, benimkinden daha iyi en azından. Bir düşünsene, şayet kontrol edemedikleri bu maceraya bilinçli olarak çekildiklerinin farkına varsalardı, mutlulukları bir anda ne büyük bir acıya dönüşürdü - çünkü ben, şu anda yaşadıkları şeyleri, onlardan çok daha önce biliyordum. Ne mutlu onlara ki kendilerinden daha kudretli, daha zeki **birinin elinde, iradesi birer** oyuncak, **birer satranç figürü olduklarının farkında değiller!**

Ya kendi iradeleri dışındaki büyük bir planın basit birer parçası olduklarını fark etselerdi? Benim açımdan böyle bir şüphe, böyle bir korku hayatımı mahveder ve her anımı zehirlerdi! Yoksa benim üzerimde, beni etkileyen, beni kontrol eden, hakkımda hüküm veren, hatta ölüm günümü bile belirleyen bir güç mü var! Acaba doğal olayların sırlarını araştıranlar, neden daima en zeki insanlardır? Niye en bilge insanlar kendilerini ihtirasla bilime adıyorlar? Gerçi Epikür demişti ki bilge insan, gökyüzü sırları ve ölüm bilmecesi tarafından eziyete uğratılmasa, mutlak bir mutluluk yaşayacaktır. Fakat bunu bilmek bir işe yaramıyor: İnsan bu korkuyu ve şüpheyi kendisinden asla uzaklaştıramaz. Tüm yapabileceği, kendisini bilime ve araştırmaya adayarak, onu açıklamaya çalışmaktır."

"Ne kadar da akıllı sözler!" dedi Ebu Ali. "Eğer seni doğru anladımsa felsefeni şu şekilde özetleyebiliriz: Allah olmadığın için çok üzgünsün!"

Bu parlak fikri Buzruk Ümid çok komik buldu, hatta Hasan bile gülmek zorunda kaldı.

"Çok da haksız sayılmazsın aslında" diye kabul etti. Balkon korkuluğuna dayanarak, eliyle üzerlerindeki gökyüzünü gösterdi. Binlerce ve binlerce yıldız ışıl ışıl parlıyordu. "Şu muazzam gök kubbeye bir bakın! Aristarchos, bu yıldızların hepsinin birer güneş olduğunu söylüyordu. Hangi insanın aklı bunu alabilir ki? Ve yine de bu kainattaki her şey bir amaca göre düzenlenmiştir ve bir kuvvet tarafından idare edilmektedir. Bu kuvvet ister Allah olsun isterse doğa; ne fark eder ki? Bu muazzam gök kubbe altında hepimiz çok gülünç ve sefiliz. İlk kez on yaşındayken, dünya karşısındaki küçüklüğümün bilincine vardım. O zamandan bu yana ne kadar çok acıya katlandım ve ne kadar uzun bir süre geçti! Allah'a olan inancım, peygamberine olan güvenim, ilk aşkın harika büyüleyiciliği, hepsi geldi geçti... Yaseminler bile ilk zamanlar beni büyüledikleri gibi kokmuyorlar artık, laleler bile eskisi kadar renkli değiller! Sadece kainatın büyüklüğü karşısındaki hayranlığım ve gökyüzü sırlarından duyduğum korkum değişmedi Dünyamızın kainatta bir toz zerresi, bizim ise küçük çizikler olduğumuzu bilmek beni hâlâ sonsuz bir kederle dolduruyor..."

Ebu Ali çarpık bacaktan üzerinde doğrularak sanki görünmeyen bir düşmandan sakınmak istercesine elleriyle yüzünü kapadı.

"Beni bu kadar mütevazı yaratarak bu tür sorunlardan esirgeyen Allah'a şükürler olsun!" diye bağırdı ve bunları söylerken hiç de şaka yapmıyordu. "Bunlara kafa yormayı Batui, Mamun ve Halife Ebu Mahar'a bırakmayı tercih ederim."

"Benim o zamanlar çok fazla seçeneğim olduğunu mu düşünüyorsun?" dedi Hasan zoraki bir gülümsemeyle. "Evet ey Protagoras, insanın her şeyin ölçüsü olduğunu söylerken çok haklıydın! Bu düşünceyi kabul etmekten başka ne gelir ki elimizden? Üzerinde yaşadığımız çamurdan ve sudan yoğrulmuş bu dünyayı kıt aklımızla kavramaya çalışmaktan, kâinatın bilinmeyen taraflarını ise bizden daha saf ve temiz varlıklara bırakmaktan başka çaremiz yok! Bu küçük zavallı gezegen, mantığımıza ve irademize layık olan hareket alanımızdır. insanoğlu her şeyin ölçüsüdür!" Bit kadar küçük insanoğlu, bir anda hürmete lâyık bir yaratıcı mertebesine yükseldi!! Tek yapması gereken şey kanaatkar olmaktır. Geniş kâinatı görüş alanından çıkarıp sadece çadırlannı kurmuş olduğu sağlam zeminle yetinmelidir. Bunu kesin olarak kavradığım zaman dostlarım, işte o zaman tüm gücümle kendimi ve çevremdeki her şeyi düzenlemeye giriştim. Kâinat gözüme devâsâ boş bir kâğıt gibi görünüyordu. Ortasında gri bir leke vardı sadece: Gezegenimiz! Bu gri lekenin ortasında küçücük bir kara nokta, ben, bilincim: kesin olarak tanıdığım yegane şeyler. Boş kâğıdın tümünden feragat ettim -alçak gönüllü olmak lazım!- ve tüm dikkatimi bu küçük gri leke üzerinde yoğunlaştırdım. Hazırlıklar yapmalı, yetenekler değerlendirmeliydim ve sonra... sonra da kendi mantığımıza, kendi irademize göre yöneteceğimiz hükümranlıklar kurmalıydım. Allah'la boy ölçüşmeye kalkan bir insan için altta kalmaktan daha korkunç bir şey yoktur!"

"Şimdi seni anlıyorum Ibni Sabbah" dedi Ebu Ali nükteli bir sesle. "Demek ki gök yüzünde Allah ne ise sen de yer yüzünde onu olmak istiyorsun!"

"Çok şükür! Sonunda anlayabildin!" diye tebrik etti Hasan onu. "Zaten vakti de gelmişti. Yoksa hükümranlığımı kime miras bırakacağımı gerçekten bilemeyecektim."

»

"Ama" diye dalga geçti Ebu Ali. "Sen bu boş kâğıda burnunu sokmuşsun bile! Yoksa cennetin için nasıl yer bulabilirdin ki?"

"İşte olayları açıkça gören bizler ile şuursuzca karanlıkta yürümeye çalışan kitleler arasındaki fark bu: Biz kanaatkar olmayı başardık, onlar ise kendilerini kontrol edemediler veya etmek istemediler. Bizden kendilerini tanınmayan ve tanımlanamayan bölgelere hücum ettirmemizi talep etmekteler. Çünkü bu belirsizliğe dayanamıyorlar. Bizler ise kesin olan hiçbir hakikatin olmadığını bilenler, onların avunabilmeleri için güzel hikayeler uydurmak zorundayız.

"Aşağıda yarattığın masal iyi bir sonuca ulaşacağa benziyor" dedi balkondan aşağı bakan Buzruk Ümid. "İkinci delikanlı da uyandı; güzel kızlar etrafında dans etmeye başladılar bile!"

"Gelin bunu seyretmeliyiz" dedi Hasan ve Ebu Ali'ye işaret ederek kendisi ile beraber balkonun kenanna gelmesini istedi.

Züleyha delikanlının vücudunu örten siyah örtüyü yavaşça kaldırdığı esnada kızların hepsi nefeslerini tutmuşlardı. Hadımlar az önce köşkün tam ortasına bırakmışlardı onu. Örtünün dışına taşan dev gibi ayaklan gören kızlar şaşkınlıkla donup kaldılar.

Yusuf un korkutucu irilikteki gövdesi nihayet önlerinde uzanıyordu.

"Şuna bakın! Sanki bir dev! Kollan Cada'nın belinden daha iri" diye fısıldadı Zofana kendisine biraz cesaret kazandırmak için.

"Senin durumun Cada'dan farklı sanki!" diye bağırdı Rukiye.

Züleyha delikanlının yanına diz çökerek büyüienmişçesine onu seyretmeye başladı.

"Uyandığı zaman ne yapacak dersiniz?" dedi küçük Fatma. Son derece utangaç bir kızdı.

"Seni bir lokmada yiyecek!" Habibe onunla eğlenmek için hiçbir fırsatı kagrmıyordu. "Onu korkutmayı bırakın. Ne durumda olduğunu görmüyor musunuz?"

Rukiye güldü. Yusuf hâlâ uyuyordu. Bu zamana dek sadece bir kez kımıldamıştı. Gözlerine düşen ışığın kendisini rahatsız etmemesi için olduğu yerde yavaşça dönmüştü.

Züleyha ayağa kalkarak arkadaşlarına danıştı: "Mışıl mışıl uyuyor. Bir an için baygın olduğunu bile düşündüm. Ne kadar muhteşem bir delikanlı! Uyandığı zaman küçük bir konserle, küçük bir dans gösterisini hak etti bence öyle değil mi?"

Hepsi çalgılanna uzanarak gayet yavaş ve yumuşak bir parça çalmaya başladılar. Züleyha ve Rukiye tamburlarını sallayarak birkaç dans figürü yaptılar. Cada ve Fatma gereğinden fazla korkak oldukları için onları seyretmekle yetiniyorlardı sadece.

"Hiç olmazsa şarkı söyleyin!" dîye bağırdı Züleyha onlara öfkelenerek. "Sadece ağzınızı açıp kapayarak beni aldatmaya çalışmayın. Ben kül yutmam!"

Esma kızlann küçük kavgalanndan yararlanarak, delikanlıya olan hayranlığını belli etti: "Yiğit Rüstem'in oğlu Suhrab bile bu kadar yakışıklı değildi muhakkak!"

"Kendini güzel Gurdaferi mi sanıyorsun yoksa?"

Züleyha gülmekten kendini alamayınca Esma ona diklendi:

"Küçük hanım! Gülmeye cesaret ettiğinize göre kendinizi ulaşılmaz sanıyorsunuz herhalde!"

Züleyha'nın en büyük silahı danstı. Bu nedenle ona cevap vermek yerine, kalçalarını, çekiciliklerini ortaya koyan harika bir şekilde kıvırmaya başladı.

"Küçük hanım çekici kadın rolü oynuyor" diye güldü Esma "oysa kahramanı horul horul uyuyor!"

"... aynı Kıtfir'in kansı Züleyha karşısında kayıtsız kalan Mısırlı Yusuf gibi!" diye gülmeye başladı Rukiye.

Bu arada müzik çalmaktan da vazgeçmişlerdi. Çalgılarını bir kenara koyarak doğaçlama yapmaya başladılar. Fakat kısa bir süre sonra kavga etmeye başladıktan için Yusuf uykusundan uyandı. Dirseklerinin üzerinde doğrularak şaşkınlıkla etrafına bakındı, sonra da kızları dehşete düşüren kahkahalarla gülmeye başladı.

"Başımıza gelenler! Kim olduğumuzu anladı! Her şeyi duydu!"

Züleyha başını ellerinin arasına almıştı; arkadaşlarına ne yapalım diye soran gözlerle bakıyordu.

Yusuf ise gözlerini zorlukla açık tutabiliyordu. Kızların ona sunduğu manzara karşısında şaşkınlığa ve hayranlığa düşmüştü.

*â

"Allah-u Ekber! Bu bir rüya değil!"

Züleyha onun dediklerini işitince kendisini topladı. Kalçalarını harika bir şekilde sallayarak Yusurun yanına gitti ve yerdeki yastıklara oturdu.

"Gerçekten de Yusuf rüya görmüyorsun! Cennettesin artık, biz huriler senin emrine amadeyiz."

Yusuf dikkatlice kıpırdandı. Ayağa kalkarak havuzun etrafında dolandı merakla kendisini izleyen kızlara çekinerek bir göz attı. Sonra tekrar Züieyha'ya döndü.

"Tüm şehitler adına!" diye bağırdı. 'Seyduna gerçeği söylemiş ve ben aptal ona inanmadım."

Kendisini yastıkların üzerine bıraktı. Çok yorgundu ve ağzında acı bir tat vardı.

"Süleyman ve İbni Tahir neredeler acaba?"

"Cennette, aynı senin gibi."

"Susadım."

"Ona süt getirin" diye emretti Züleyha.

Büyük bîr tas sütün hepsini içti.

"Kendini daha iyi hissediyor musun yiğidim?"

"Kendimi daha iyi hissediyorum."

"Uyandığın zaman neden güldüğünü sorabilir miyim?"

Yusuf hatırlamaya çalıştı ve birden tekrar gülme krizine tutuldu.

"Önemli bir şey değildi" dedi bir süre sonra. "Sadece anlamsız rüyalar."

"Bize anlatmak ister misin?"

"Bana güleceksiniz... Pekâlâ. Seyduna bana bir cins hap içirdi ve o anda uçmaya başladığımı sandım. Yanlış hatırlamıyorsam o an yatağa benzer bir şeyin üzerinde yatıyordum. Yedi peygamber adına! Buraya nasıl geldim? Yoksa gerçekten uçtum mu?"

"Elbette ki uçtun sevgili Yusuf. Hepimiz bize doğru süzülürken seyrettik seni."

"Merhametli Allah! Gerçek mi bu? Sonra gördüğüm rüyayı da -eğer bir rüyaysa tabii- dinleyin! Büyük bir ülkenin ve büyük bir çölün üzerinde uçuyordum. Aniden altındaki kumların üzerinde benimle aynı yöne doğru uçan bir akbabanın gölgesini fark ettim. Yırtıcı kuşun beni takip ettiğini düşündüm önce. Yukarı, aşağı, sağa ve sola baktım. Kuştan hiç iz yoktu. Önce sol elimi, sonra da sağ elimi salladım. Gölgenin kanatları da yaptığım hareketlerin aynılarını yaptılar. (Bu arada küçük bir çocukken babamın sığırlarını güttüğümü de belirtmeliyim. O zamanlar bu kuşların gölgelerini çok sık görürdüm. Hayvanlar onlardan korkar ve kaçarlardı. İyi tanırım onlan...) Acaba bir kartala mı dönüştüm? diye düşünüyordum. Aniden büyük bir şehrin üstünde uçtuğumu fark ettim. Öylesini daha önce hiç görmemiştim. Dağlara benzeyen saraylar, bir ordunun mızraklarına benzeyen kuleler ve minareler. 'Acaba Bağdat veya Kahire üzerinde mi uçuyorsun Yusuf?' diye sordum kendi kendime. Sonra da uçarak sonu gelmez bir çarşının üzerinden geçtim. Aşağıdan bağınşlar ve haykırışlar yükseliyordu. Nihayet inanılmaz derecede yüksek bir minareye ulaştım. En ucu bıçak sırtı gibiydi. Minarenin en üst şerefesinde bir adam durmaktaydı. Onun halife olduğunu hemen anlamıştım. Deliler gibi bağırarak elini kolunu çılgın gibi sallıyordu. Sanki bîr selama karşılık veriyormuş gibi geldi bana: Çünkü adam saygıyla eğiliyordu; o eğilirken minare de eğilmekteydi. Kimin selamını aldığını anlamak için etrafıma bakındım. Fakat kimseyi göremedim. 'Yusuf dedim kendime 'halife ve minare önünde eğildiğine göre. oldukça yukarılara çıkmış olmalısın!' Aniden halifenin Seyduna'ya çok benzediğini fark ettim! Ürperdim. Bir kaçış yolu bulmak için etrafıma bakındım. O anda Seyduna aynı bir maymun gibi minareden aşağıya atladı ve tek bacağının üzerinde çok komik bir dansa başladı. Hindistan'dan gelen yılan oynatıcılan onun etrafına toplandılar ve flütlerinden çıkan nağmeler eşliğinde, Seyduna, olduğu yerde çılgınca dönmeye başladı. Yapacak bir şeyim yoktu. Yüksek sesle gülmek zorunda kaldım. O anda da sizleri fark ettim. Bir mucize bu! Gerçek rüyalara baskın çıktı!"

Kızlar gülmeye başladılar.

"Bu gerçekten de garip bir rüya!" dedi Züleyha. "Yoksa bu rüya mı görünmez kanatlarının üzerinde seni buraya getirdi?"

Yusuf her ne kadar rüyalara dalmış olsa bile odanın içindeki masanın üstündeki leziz yiyecekleri fark etmekte geç kalmadı. Bir

asları kadar acıkmıştı. Burnuna gelen güzel kokular iştahını kabartmıştı ve gözleri yeniden parlamaya başladı.

"Sofraya oturmak istediğinin farkındayım" diye takıldı Züleyha. "Fakat kurallara göre önce banyo yapman gerekiyor. Pişman ol mayacaksın. su bir harika!"

Önünde diz çökerek sandailannın bağcıklannı çözmeye başladı.

Bir başkası da arkasına geçerek cüppesini çıkarmak istedi. Fakat Yusuf buna izin vermedi.

Bırak da giysilerini çıkaralım Yusufi" dedi Züleyha yavaşça. "Burası cennet. Her şeyi yapabilirisin; hiçbir şey seni utandırmamalı."

Sonra da elini tutarak havuzun kenarına götürdü onu. Yusuf belindeki peştamalı çözerek suya daldı. Kızlar da üzerlerindeki ipek kumaşları çıkartarak peşinden havuza girdiler. Yusuf başındaki sangı gkarmadıgı için gülmeye başladılar, çok komik gelmişti bu onlara. Bin bir işve ve cilveyle yıkanmaya başladılar; oyunlar oynuyor, şakalaşıyor ve birbirlerine su sıçratıyorlardı.

Yusuf havuzdan çıkıp kurulanır kurulanmaz önüne tepsiler içinde leziz yiyecekler koydular. Delikanlı yemeklere saldırdı, hepsinin tadına bakmak istiyordu.

"Alîah-u Ekber! Artık cennette olduğuma eminim."

Ona şarap verdiler.

"Peygamber bunu yasaklamamış mıydı?"

"Allah'ın cennet sakinlerinin şarap içmesine izin verdiğini unuttun mu? Yoksa Kuran'ı mı bilmiyorsun? Korkma! Seni çok sarhoş etmeyecek!"

Züleyha ona çok ısrar ettiği ve çok da susamış olduğu için ilk testiyi neredeyse bir solukta bitirdi. Tekrar yastıklara uzandı, kendini garip bir şekilde huzurlu ve neşeli hissediyordu. Züleyha ona sokuluverdi ve kollarını boynuna doladı.

"Ah! Keşke Süleyman ve İbni Tahir beni böyle görebilselerdi!"

Kendini bir tann gibi hissediyordu. Türklere karşı yaptığı son kahramanlıkları mutlaka anlatmalıydı onlara! Rukiye bir yandan onu dinliyor bir yandan da sofrada hiçbir şeyin eksik olmamasına gayret ediyordu. Sohbet bittiği zaman genç kızlar çalgılarını alarak

bir yandan müzik yapmaya, bir yandan da özel olarak Yusuf için besteledikleri şarkıyı söylemeye başladılar. Yusuf hayretle ve duygulanarak dinliyordu onları...

Züleyha nın vücudu
Bîr yay gibi gerildi
Çünkü yakışıklı ava
Kalbinin tam ortasına nişan almıştı

Sen Türkleri yenen kal ıraman
Uzun süre aradın arzuladığın kızı
Ve yüceler yücesi Allah
Onu sana verdi sonunda

Yusuf! O sana ait
Fakat soğuk ve katı olma ona karşı
O Mısırlı gibi
Aşkını gizlemeye çalışma sakın

Bak senden hiç çekinmiyor
Sana aşkını hediye ediyor
Güzel siyah gözlerini
Ve ıslak dudaklannı

Züleyha tekrar delikanlının koynuna sokuldu ve başını göğsüne yasladı. Bu arada, elleri ile binlerce aşk oyunu yapmayı ihmal etmiyordu. Yusuf tam kendisinden geçmeye başlamıştı ki kız birden ayağa fırladı. Arkadaşlanna bir işaret yapması üzerine hepsi çalgılarını alarak çalmaya başladılar.

Sonra da son derece ilginç bir dansa başladı. Kollannı yukarı kaldırmış göğüslerini gururla ileri çıkarmıştı. Kalçalannı önce gayet yavaş, sonra da giderek daha hızlı bir şekilde çevirmeye başladı. Yusuf onu alev alev yanan gözlerle seyrediyordu. Genç kızın kıvrak hareketleri en az şarap kadar tesirliydi.

"Allah-u Ekber!" dedi büyülenmiş gibi.

Züleyha kendisinden geçmişti. Tüm vücudu ürperti şelaleleri

altında titriyor gibiydi. Vücudunun her tarafı ayrı ayn oynuyor ve titriyordu; sanki artık kendi parçası değillerdi. Sonra da çılgın gibi kendi etrafında dönmeye başladı, on kez, yirmi kez... ve bir topaç gibi Yusuf un kollarının arasına uçtu. Bu defa Yusuf onu öpücüklere boğmaya başlamıştı. Kızı kendisine öyle bir kuvvetle çekiyordu ki sanki kemiklerini kıracaktı. Etrafında olup bitenlerin farkında değildi artık hatta Rukiye'nin parmak uçlarında birbirine sanlmış vücutlarına yaklaşarak bir örtüyle örttüğünü bile fark etmedi...

Hayatının en mutlu anlarını yaşayan delikanlı tatlı sarhoşluğundan sıyrılır sıyrılmaz, merakla etrafına bakınmaya başladı. Zevk dakikalarını izleyen yarı uyku halinde, tüm bunların bir rüya olmasından ve az sonra Alamut kalesinde uyanacağından korkuyordu. Fakat gözleri onu aldatmıyordu. Cilveli Züleyha ve yedi arkadaşı gerçektiler; etrafındaki cennet de şüpheye yer bırakmayacak kadar gerçekti; o halde neden korkuyordu ki? Zaten hurilerle de artık samimi olmamış mıydı? Kendisini onların alakalarına terk etmek, dünyanın en normal, en tabii şeyi değil miydi? Aslında vücutların! örtmesi gereken ince giysiler, onların harika tenlerinin daha da parlak ve ışıltılı gözükmelerini sağlamaktan başka bir işe yaramıyordu. Züleyha'nın gururla uzattığı göğüslerine bakmak için her başını çevirdiğinde içinde yeni bir ihtiras yanardağı patlıyordu...

Fakat zihninin derinliklerinde ona hâlâ eziyet eden bir düşünce vardı: Burada yaşadığım şeyleri tekrar kalenin duvarları arasına döndüğüm zaman anlattığımda bana kim inanır ki?

Kendisi bu düşüncelere dalmışken etrafındaki kızların kendi aralarında fısıldattıklarının farkına bile varmadı.

"Bırak da onunla biz de eğlenelim biraz" diye fısıldadı Rukiye mutluluktan uçan Züleyha'ya.

"işime ne hakla kanşıyorsun?" diye sinirlendi Züleyha. "Burada emirleri veren benim, size ihtiyacım olduğu zaman da haber veririm."

"Şuna bak! Kendini ne sanıyorsun sen? Seyduna bizi buraya süs bebeği olarak mı yolladı?"

Rukiye'nin suratı öfkeden kararmıştı.

'Bırak da Züleyha istediğini yapsın" dedi Cada tüm iyi niyetiyle.

"Kes sesini küçük cırcırböcegi. Onu sadece kendisine saklamak istiyor hepsi bu..."

"İyi ama Yusuf un da onu beğendiğini görmüyor musun?"

"Başkalarına bakmasına fırsat vermiyor ki."

Bu defa Züleyha lafa karıştı: "Çok şükür ki seni görmedi. Yoksa cennette olduğundan kesinlikle şüphelenirdi!"

Rukiye bir öfke krizine yakalanmak üzereydi. Fakat Yusuf tamamen uyanmıştı ve onlara bakıyordu. Züleyha Rukiye'ye korkunç bir bakış fırlattı; o ve diğer kızlar tek kelime etmeden masanın üstündeki yemekler ve testilerle ilgilenmeye başladılar. Züleyha da bu ftrsatı değerlendirip, en tatlı gülümsemesiyle delikanlının yanına sokuldu.- "Sevgilimiz güzelce dinlendi mi?"

Cevap vermek yerine kuvvetli kolunu kızın beline doladı ve onu kendisine çekti. Bu esnada bakışları kızın omuzlarının üstünden gördüğü Cada ve küçük Fatma'ya takıldı. İki güvercin duvarın dibindeki yastıklann üzerine edeple tünemişlerdi. Merak ederek ve çekinerek onları seyrediyorlardı. Fakat Züleyha tetikteydi: "Nereye bakıyorsun öyie sevgili Yusuf?"

"... Dışandaki güzel ışıklara bakıyordum" diye kekeledi zavallı. "Bu cennette biraz dolaşalım mı?"

"Nasıl istersen. Gel seni gezdireyim..."

"Şu küçükler de gelsinler.

Ve başıyla Cada ve küçük Fatma'yı işaret etti.

"Eğer seninle gelmelerinden daha çok hoşian&caksan onlarla gidebilirsin. Ben burada bekleyebilirim."

Bu sözlerde gizli olan ithamın sertliği Yusuf u şaşırtmıştı.

"Kötü bir şey söylemek istemedim" dedi. "Sadece kenarda oturmak zorunda kaldıkları için onlara acıdım hepsi bu."

"Sus. Kendini ele verdin. Benden bıktığını biliyorum."

'Tüm peygamberler ve şehitler adına! Bu yalan!"

"Ne! Cennette küfür mü ediyorsun?"

"Beni dinlemek istemezsen bunu değîştiremem Züleyha." Söylemek istediklerini İfâde etmekte güçlük çekiyordu. "Fakat senin İçin o kadar önemliyse ikimiz gidebiliriz. Onlar da canlarının istediklerini yapabilirler."

Kıskanç kızın yanakiannda parlayan gözyaşlarının altında zafer dolu bir gülümseme belirdi. Başını çevirerek hor gördüğü iki kıza seslendi: "Siz de bizi takip edebilirsiniz. Eğer bir şeye ihtiyacımız olursa size sesleniriz."

Dışarı çıktıkları zaman Yusuf bahçeyi aydınlatan gizemli ışıkları inceledi.

"Alamut'a geri döndüğüm zaman kendi gözümle gördüğüm şeylere hiç kimse inanmayacak" dedi başını sallayarak.

"Sana o kadar mı az güveniyorlar sevgili Yusuf?"

"Yok canım, o kadar da değil. Sözlerime inanmayan yumruğumu kafasına yer!"

Birbirlerine aşkla sarılarak olağanüstü çiçek kokulan ile kaplı bahçenin yollannda gezmeye başladılar. Diğer kızlar da uygun bir mesafeden onları izliyorlardı, özlem ve arzu doluydular.

"Ne kadar büyüleyici bir gece!" diye iç çekti Cada. "Gerçekten de cennette miyiz acaba?"

"Bir de Yusufun hissettiklerini düşünsene!" dedi Rukiye. "Ne de olsa gerçekten cennette olduğunu sanıyor."

"Yusufun yerinde olsan sen neler düşünürdün?" diye bilmek istedi Esma. "Sen de aynı şeyleri hisseder miydin?"

"Bilmiyorum... Dünyayı tanımasaydım henüz, belki..."

"Efendimiz gerçekten de çok garip bir kudretin sahibi. Gerçekten de bu bahçeleri yapması için Allah'ın ona yardım ettiğine inanıyor musun?"

"Senin yerinde olsam bu kadar çok soru sormazdım küçük Esma! Efendimizin gerçekten de çok kudretli biri olduğunu unutma. Belki de büyük bir büyücüdür ve şu anda konuştuklarımızı dinlemektedir."

"Beni korkutma Rukiye!" dedi zavallı küçük kız. Arkadaşının koluna kenetlenmişti sanki.

Birkaç adım ötede Yusuf Züleyha'ya kendisine eziyet eden korkuyu anlatıyordu: "Seyduna bu cenneti bana bir gece için açmayı lütfetti. Acaba beni buraya bir kez daha gönderir mi?"

Züleyha titredi. Ne cevap verebilirdi ki?

"Bunu bilemem! Bildiğim kesin bir şey varsa o da senin bizim

efendimiz olduğundur. Öbür dünyayı ebediyen terk ettiğin zaman sana burada hizmet edeceğiz yine."

Bu sözler onun korkularını yatıştırmaktan çok uzaktı. Sert bir hareketle kızı kendisine çekerek göğsüne bastırdı.

"Bizden ayrılacağın için çok mu üzgünsün?"

"Hem de nasıl!"

"Beni hatırlayacak mısın?"

"Seni asla unutmayacağım."

Uzun uzun öpüştüler. Sonra da gecenin serinliği onları ürpertmeye başladı ve tekrar içeri girmeye karar verdiler. Soğuk hava Yusuf u ayıitmıştı. Tekrar içmeye başladı. Kaç kadeh içtiğini saymıyordu, çünkü şarabın kendisine cesaret verdiğini hissediyordu. Züleyha kadehine şalgam suyu doldurmakla meşgulken Yusuf bu fırsatı kaçırmayarak Cada yi kendisine çekti ve öpmeye bcişladı.

"Öbür dünyadan ebediyen ayrılacağım zaman sen de bana hizmet edenlerden olacak mısın?" diye sordu kıza.

Küçük kız cevap vermek yerine kollannı onun boynuna doladı. Şarap ona da cesaret kazandırmıştı. Fakat Züleyha geri dönmüştü bile ve gözlerinde öfkeli alevler parlıyordu. Cada hemen ona yer açtı ve Yusuf sıkılarak gülümsedi.

"Sadece küçük bir şakaydı!" diye kendisini savunmaya çalıştı.

"Yalan söylemene gerek yok! Ne yaptığını gayet iyi gördüm."

Yusuf onu kucaklamak istedi.

"BıraK beni ve canın kime isterse ona git.

Kaba bir hareketle sırtını döndü ona... ve aynı anda camdan kendisine bakan Apama'ntn öfkeli suratını gördü. Camdaki surat hemen gözden kayboldu ama Züleyha'yı kendine getirmeye yetmişti bile. Hemen arkasına döndü ve kendisini tekrar sevgilisinin kollarının arasına attı.

"Yusuf! Yusuf... Biliyorsun ki sen bizim efendimizsin... hepimizin efendisi! Seni sadece biraz kızdırmak istemiştim."

Onu elinden tutarak yavaşça arkadaşlarının yanına götürdü: "Sen efendimizsin aramızdan istediğini seçebilirsin."

Kızların hepsi Yusuf a sokularak onu şarap ve aşk iie sarhoş etmeye başladılar. Delikanlının kalbi duyduğu haz ve gurur ile do-

lup dolup taşıyordu. Evet kendisi bu sekiz güzelin efendisiydi, ruhları ve bedenleri ile kendisine aittiler. Aynı şekilde, bu inanılmaz güzellikteki bahçeler ve sırça köşkler de. Bazen zamanın su gibi akıp gitmesi karşısında korkuya kapılıyordu ama hemen bir testi şarabı kafasına dikerek kendine geliyordu.

Sonunda zamanı bildiren boru sesi duyuldu ve Züleyha aceleyle uyku iksirini hazırlamaya gitti. Hapı kadehe atarken elleri titriyordu. Ne yaptığını gören Cada küçük bir çığlık attı, küçük Fatma da elleriyle yüzünü kapadı. Yusuf bu kadehi de aynen diğerleri gibi aklına herhangi bir şey gelmeden bir dikişte boşalttı. İksir etkisini anında gösterdi ve delikanlı bir ağaç kütüğü gibi olduğu yere devrildi. Kızlar titreyerek üzerini örttüler Birdenbire her şey do~ nuklaşmıştı büyülü ışıklar bile eskisi kadar parlak görünmüyordu gözlerine.

Kulenin tepesindeki Ebu Ali hâlâ kararsız görünüyordu: "Bu haşhaşileri yaratmak ile" dedi sonunda Seyduna'ya "tam olarak neler yapmak istediğini hâlâ anlamış değilim. Umalım ki deneyin başarıya ulaşsın. Gerçekten de tarikatın kudretini onların üzerinde yükseltebileceğini düşünüyor musun?"

"Şüphesiz. Tarihin bize örneklerini sunduğu politik idare biçimlerinin hepsini inceledim. İyi ve kötü yanlarını karşılaştırdım. Hiçbir hükümdar, gerçekten asla tam bağımsız olmadı. Bir devletin yükselmesini engelleyen en önemli etkiler zaman ve mekândır. Makedonyalı İskender ordusuyla beraber dünyanın yarısını fethetti. Fakat imparatorluğunu doruk noktasına çıkaramadı çünkü ölüm onu engellemişti. Roma imparatorlan kuşaklar boyunca hükümranlık alanlannı genişletmeye çalıştılar. Her karış toprağı kılıç zoruyla fethetmeye çalışıyorlardı. Mekân onlan engellemese bile ölüm onları sonunda gelip yakalıyordu. Muhammed ve halifeleri daha iyi bir yöntem buldular. Düşman üzerine misyonerlerini göndererek, önce ruhlannı zapt etmeye çalıştılar. Böylece düşmanın direniş ruhunu kırdılar ve ülkeler olgun armutlar gibi ellerine düştü. Fakat ruhun güçlü olduğu yerlerde, mesela Hıristiyaniarda, bu plan sekteye uğradı. Çünkü Roma kilisesi çok sağlam bir yöntem takip etmektedir. Onlarda iktidar, maalesef Müslümanlarda oldugu gibi kan bağına göre değil, sadece ve sadece ona talip olanların ruhi güçlerine dayanmaktadır. Sadece en cesur ruhlar zirveye ulaşabilmektedirler. Haça inananları bu kadar kudretli bir kütle halinde bir arada tutan en önemli etken de ruhun değerine olan inançlarıdır. Görünüşe göre kilise, kendisini zamanın köleliğinden kurtarabilmiştir. Fakat hâlâ mekana bağlı kalmaktadır. Bizzat bulunmadığı yerlerde hiçbir gücü yoktur. Bu da onu dikkatli olmaya, düşmanlarıyla uzlaşmaya, kendisine güçlü müttefikler aramaya yöneltmiştir. Ben ise hiçbir müttefike ihtiyaç duymayan bir yapı inşa etmek istiyorum. Bu zamana kadar hükümdarlar orduları vasıtasıyla birbirleriyle savaştılar. Yine ordulan vasıtasıyla ülkeleri zapt ettiler ve kudretli rakipleri bertaraf ettiler. Bir karış toprak için bazen binlerce asker gözünü kırpmadan öldükleri için, hükümdarların kendi kafaları için endişelenmelerine hiç gerek kalmıyordu. Biz ise darbelerimizi artık onlara yönelteceğiz! Başa indirilen darbe tüm vücudu sarsar. Kendi başının tehlikeye düştüğünü hisseden her hükümdar geri adım atmaya hazırdır. Fakat bu korkunun etkili olabilmesi için en çarpıcı yöntemlerin uygulanması gerekir. Hükümdarlar iyi korunurlar ve gözetilirler. Sadece ölümden korkmayan, hatta öiümü arayan birisi onları tehdit edebilir. İşte bugünkü deneyimiz ile böyle insanları yaratmaya çalışıyoruz. Onları yaşayan hançerler yapacağız; bunun neticesinde zaman ve mekân bir anda bize tabi olacak. Her tarafa korku ve dehşet salacaklar. Kitleler arasında değil ama sadece meshedilmiş ve taçlandırılmış başlar arasında. Bize karşı koymaya cüret edebilecek hükümdarlar kendi hayatları için titreyecekler..."

Bu sözleri uzun bir sessizlik izledi. Büyük Daî'ler ne birbirlerine, ne de Hasan'a bakmaya cesaret edebiliyorlardı. Nihayet Buzruk Ümid konuşmaya cesaret edebildi. "Bu ana kadar bize anlattığın her şey son derece açık ve basit Ibni Sabbah. Fakat aynı zamanda, o kadar cüretkâr ve o kadar korkutucu ki sanki onların bir insan beyninin ürünü olmadıklarını düşünmek zorunda kalıyorum. Sanki bunlar gerçekle hayali değiştirmeye çalışan kötü niyetli bir hayalcinin düşünceleri."

Hasan gülümsedi: "Sanırım sen de Ebu Fazıl gibi benim deli ol-

\

duğumu düşünmeye başladın. Çünkü bugüne dek alışılagelmiş çizginin dışına çıkmaya asla cesaret edemedin. Oysa kî her zamankinden farklı yöntemler izleyerek bunları gerçekleştiren kişiler yazmışlardır tarihimizi. Örneğin Muhammed başlangıçta çevresindeki herkesin alay konusuydu. Planlarını etrafındakilere anlattığı zaman, ona yarı deli bir hayalci gözüyle bakıyorlardı. Fakat yaptıklarının başarısı, bize, sadece ve sadece onun hesaplannın doğru olduğunu kanıtlıyor, ona karşı çıkarı kuşkucuların değil. Ben de planlarımı gerçeklerle ölçmeye kesin kararlıyım."

"Gerçekten de fedaîlerinin istediğin tipte insanlar olacaklarından emin olsaydık, o zaman söylediklerine gerçekten de karşı çıkamazdık" dedi Ebu Ali. "Fakat yaşayan bir insanın ölümü özleyeceğine nasıl inanabilirsin ki? Öbür dünyadaki cennete kesinlikle inansa bile!"

"Benim İnancım, sadece insan ruhu üzerine bildiklerime değil, insanın iç orgahlannın çalışma şekilleri üzerine yapıları araştırmalardan elde edilen sonuçlara da dayanıyor. Deve, katır ve at sırtında dünyanın neredeyse yarısını dolaştım, uzun mesafeler yürüdüm ve denizleri aştım; sayısız İnsanla tanıştım, onların gelenek ve göreneklerini inceledim. FUhatıkla söyleyebilirim ki bugüne kadar insani denilebilecek tüm eylemleri bizzat denedim. Hatta insan mekanizmasının; yani ruh ve bedenin, önümde açık bir kitap gibi durduğunu söyleyebilirim. Fedaîler Alamut'ta uyandıkları zaman, cennette olmamaktan büyük üzüntü duyacaklar. Gördüklerini arkadaşlarına da anlatarak üzüntülerini diğerlerine de aktaracaklar. Bu arada haşhaşın zehri vücutlarına etki ederek ondan bir kez daha almak için dayanılmaz bir arzu uyandıracak. Bu arzunun nedenini, cennetimde yaşadıklan şeylere bağlayacaklar ve zihinlerine bir daha silinmernek üzere yerleşecek. Aşk iksiri damarlarında dolaşmaya başlayarak onları çılgınlığın eşiğine getirecek olan bir ihtirasa tutsak olacaklar, Bu durum onlara giderek daha da dayanılmaz gelecek.' Anlattıkları ve ruh halleri tüm etrafındakileri zehirleyecek. Kanlanndaki isyan ateşi zihinlerini bulandıracak. Artık düşünemeyecek ve ayırt edemeyecekler. Vakti geldiği zaman onları biz teselli edeceğiz. Onlara bir görev vereceğiz ve verdiğimiz görevi yerine getirdikten sonra öldükleri takdirde, cennetin kapılarının onlara o anda açılacağını söyleyeceğiz. Böylece gülerek ölümün kollarına atılacaklar.

Tam bu anda balkondaki hadım odaya girdi: "Seyduna! Apama vakit kaybetmeden bahçeye gelmeni istiyor."

Tamam."

Hasan kısa bir süre için onlardan ayrıldı. Geri döndüğü zaman biraz endişeliydi: "lbnî Tahîr'de yolunda gitmeyen bir şeyler var. Benî burada bekleyin..."

Pelerinini kuşandı ve gizli geçitten kulenin dibine indi.

\

XII

İbni Tahir in vücudunu bahçeye taşıyan hadımlar bir ölüm sessizliği tarafından karşılanmışlardı. Tek kelime etmeden onu yere bıraktılar ve geldikleri ciddiyetle geri döndüler. Başka bir dünyadan gelen uğursuz hayaletlere benziyorlardi; giderken sedyeyi de beraberlerinde götürdüler.

Safiye korkuyla Hatice'ye sokuldu. Siyah örtünün altından belli olan vücudun hatlarından ürkmüştü. Diğer kızlar da taşlaşmış gibi havuzun etrafında oturuyorlardı. Meryem bir arpın başına diz çökerek dalgın dalgın önüne bakmaya başladı. Acısı tekrar canlanmaya başlamıştı. Hasan kendisine bir sevgili gönderdiğine göre sandığından çok daha az seviyordu onu. Ya da hiç. Kendisini anıyordu: Şayet Hasanı ona fark ettirmeden aldatsaydı, onu daha da fazla severdi. Fakat artık ondan nefret ediyordu, ondan nefret etmek zorundaydı. Ve aynı zamanda önünde yatan saf ve masum delikanlıdan da nefret ediyordu. Demek ki güzelliğini ve çekiciliğini kullanarak onu cennette olduğuna inandıracaktı! Ne kadar aşağılık bir şey!

Örtünün altındaki vücut kımıldamaya başladı. Kızlar soluklarını tuttular.

"Reyhane örtüyü kaldır!"

Meryem'in sesi rahatsızlık verecek derecede sert çıkıyordu.

Reyhane itaat etti fakat eleri titriyordu. Ibni Tahir'in çehresini gördüğü an şaşkınlıktan donakaldı. Üzerinde tek tük kıllar bulunan pembe yanakları onu bir çocuk gibi gösteriyordu. Beyaz sarığı kafasından kaymıştı ve kısa kesilmiş sık saçları meydana çıkmıştı. Gözkapaklarını uzun kirpikler çevrelemişti ve ince dudaklarında biraz katı bir ifade vardı.

"Demek şair ibni Tahir bu!" diye mırıldandı Hatice.

"Ve Türklerin bayrağını zapt eden!" diye ekledi Sit.

"Ne kadar yakışıklı!" dedi Safiye.

Meryem de uyuyan delikanlıyı görmek için ayağa kalkmıştı. Yüzünde bir gülümseme belirdi. Kurbanını böyle düşünmemişti hiç. Demek ki şair yiğit buydu! Eğlenerek düşündü: Gerçekten de bir çocuk daha.' Yine de kendisini çok rahatlamış hissetmiyordu. Onu, cennette olduğuna ikna etmeyi gerçekten de başarabilecek miydi? Bu düşünce kalbinin küt küt atmasına neden oluyordu. Doğruyu söylemek gerekirse Hasan'ın verdiği görev onu bir an bile rahat bırakmıyordu. Efendisi ısrarla kendisini olduğu gibi göstermekten kaçınıyordu. Şüphesiz onda büyücüye benzeyen yanlar pek fazlaydı! Düşünceleri ya çılgıncaydı ya da karanlık ve buğuluydu. Nihayet mekanizmayı çalıştırmıştı. Kendisi de bu mekanizmanın küçük bîr çarkıydı. Bu bir güven işareti değil miydi? Acaba bu emsalsiz adamın görüş açısını paylaşmaktan kendisini alıkoyan kendi gururu muydu? Bu büyük oyunu her zaman arzulamamış mıydı? Belki de Hasan ona yeniden hayatla bansıma fırsatı vermişti! Belki de bu oyun gülünç bir maceradan çok daha fazla bir şeydi!

Arkadaşları *da* sanki ruhlanndaki büyük bir yükten kurtulmuşlardı. Hatta çekingen Fatma bile şöyle bağırmıştı:

"Buna Allah'ın bahçelerinde olduğuna inandırmak hiç de zor olmayacak!"

Meryem arpı çalmaya başladı.

"Gelin! Şimdi şarkı söyleme ve dans etme zamanı!

Kısa süre sonra ortam gevşemişti. Flütler ve tamburinler inlemeye başlamışlar, genç vücutlar üzerlerindeki saydam kumaşları sıyırarak alımlı uzuvlarını gözler önüne seriyorlardı. Onları böyle seyredince ne kadar da güzel görünüyorlar diye düşündü Meryem. Ve kızların sanki misafirleri uyanmış da onları seyrediyormuş gibi, binlerce işve ve cilve ile dans etmeleri onu güldürmeyi başardı.

"Kolay kolay uyanacağa benzemiyor" dedi güzel Sit ve tamburisiyle zilini kenara koydu.

"Onu ıslatalım mı?" diye sordu Reyhane.

"Delirdin mi?" dîye kızdı Hatice. "Cennette böyle karşılama olur mu hiç?"

"Siz en iyisi, çalmaya ve oynamaya devam edin" dedi Meryem. "Ona uyanmasında biraz yardımcı olmaya çalışacağım."

Yanına diz çökerek çevresini süzmeye başladı. Yüz hatları temiz ve asildi. Eliyle omzunu okşadı ve delikanlının titrediğini fark etti. Anlaşılamayan birkaç kelime mırıldandı. Ruhunda korku ve merak duygulan çarpışıyordu. Bu bilinmeyen yerde uyandığı zaman ne diyecek acaba? Ne yapacak?

Ona ismiyle seslendi yavaşça. Ibni Tahİr bir anda doğruldu, yastıkların üzerine oturarak gözlerini ovuşturmaya başladı. Şaşkınlıkla etrafına bakındı.

"Bütün bunların anlamı nedir?"

Sesinde korku belirtileri vardı.

Kızlar şarkıanna ve danslarına ara verdiler; suratlarında derin bir şaşkınlık vardı. Meryem hemen konuşmaya başladı:

"Cennettesin Ibni Tahir."

Ibni Tahir gözlerini iri iri açtı sonra başı tekrar yastıklann üzerine düştü. "Rüya görmüş olmalıyım" diye mırıldandı.

"Duydunuz mu?" diye mırıldandı Hatice korkuyla. "Cennette olduğuna inanmak istemiyor..."

Meryem ise bu başlangıçtan cesaret kazanmıştı. Tekrar Ibni Tahlr'ln omuzlarını okşadi. Kulağına ismini fısıldıyordu.

Delikanlının bakışları Meryem'in yüzüne takılmıştı. Dudaklar» titriyor, gözlerinden korku okunuyordu, ibni Tahir vücudunu kontrol etmeye başladı, uzuvlarını tek tek yokladı ve içinde bulunduğu mekânı inceledi. Sonra aniden elleriyle gözlerini kapadı. Suratı balmumu gibi sararmıştı.

"Fakat bu doğru olamaz" diye kekeledi. "Bu gigınlık... veya bir sahtekârlık!"

"İmansız İbni Tahir! Seyduna'nm güvenine böyle mi karşılık veriyorsun?"

Meryem sitem edercesine gülümsüyordu.

Şaşkınlıkla ayağa kaiktı ve etrafındaki şeyleri incelemeye başladı. Duvarın yanma giderek ona dokundu, havuza giderek elini suya daldırdı. Sonra kızlara ürkek bir bakış fırlatarak tekrar Meryem'e döndü.

"Anlamıyorum" dedi titreyen bir sesle. "Akşam Seyduna önce bizi çağırttı, sonra da yarı tatlı, yan acı garip bir hap yutmamızı emretti. Uykuya daidım ve binlerce garip rüya gördüm. Ve şimdi de bu yerde uyandım... Dışanda ne var?"

"Bahçeler: Kuran'ı okudunsa bilirsin nasıl olduklannı..."

"Onları görmek isterdim..."

"Seni gezdireceğim. Ama önce yıkanmak ve bir şeyler yemek istemez misin?"

"Sonra. Önce nerede olduğumu anlamak istiyorum."

Kapıya giderek perdeyi yana çekti. Meryem İbni Fahir'in elini tutarak onunla beraber yürümeye başladı. Terasa çıkan merdivene geldikleri zaman ibni Tahir hayretle bahçelere bakmaktan kendisini alamadı:

"Ne kadar harika bîr sahne! Gerçekten de Alamut'tan çok uzaktayız! Beni bu kadar uzağa götürebildiklerine göre çok uzun süre uyumuş olmalıyım."

"Günah işlemekte olduğunun farkında deği» misin İbni Tahir? Hâlâ cennette olduğuna inanmak istemiyor musun? Yüz bin paraseng seni dünyandan ayınyor. Buna rağmen tekrar Alamut'ta uyandığın zaman sadece bir tek gece geçmiş olacak.™

Dik dik Meryem'e baktı.

Tekrar tepeden tırnağa tüm vücudunu kontrol etti.

"O halde rüya görüyorum! Zaten rüyamda buna benzer sanrılan daha önce de görmüştüm. Bir gece, henüz babamın evinde otururken, altın dolu bir küpü açtığımı gördüm rüyamda. O zaman neler düşündüğümü hâlâ çok iyi hatırlıyorum.- Şimdiye kadar bir' hazine bulduğumu çok gördüm rüyamda ama bu defa şüphesiz iti bir rüya değil gerçeğin ta kendisi bu! Küpü ters çevirerek çil çil altınların dökülmelerini seyrettim. Bir yandan altınlar sayarken bir yandan da için için gülüyordum. Allah adına! Bu bir rüya değil!" diye bağırdım. Ve tam o asıda uyandım. Yaşadığım macera bir rüyadan başka bir şey değildi.... Uğradığım hayal kırıklığını tahmin edebilirsin. Bu yüzden kendimi çok fazla kuruntuya kaptırma-

sam iyi olur. Bu harika bir rüya inanılmaz derecede gerçekçi ve hayat dolu. Fakat bunların Seyduna'nın hapının etkileri olması da çok mümkün, Uyandığım zaman gereğinden fazia hayal kırıklığına uğramak istemiyorum."

"Gerçekten de benim sadece bir rüya olduğumu mu düşünüyorsun? Uyan artık! Bana bak, bana dokun!"

Meryem ibni Tahir'in elini tutarak vücudunda dolaştırmaya başladı. "Benim de senin gibi yaşayan bir varlık olduğumu anlamıyor musun?"

Sonra da iki eliyle delikanlının başını tutarak gözlerinin ta içine baktı. İbni Tahir titredi.

"Kimsin sen?" diye sordu. Sesine hâlâ inanmaz bir ton hakimdi.

"Ben Meryem'im, cennet kızı."

Kafasını salladı ve nihayet merdivenlerden inmeye karar verdi. Bir süre etraflarında gece kelebeklerinin ve yarasaların uçuşmakta olduğu fenerlerin altında dolaştı. Etrafında daha önce hiç görmediği bitkiler ve çiçekler yetişiyordu. Ağaçların dallannda da ona yabancı olan meyveler sallanıyordu.

"Bütün bu şeyler sanki büyülü gibi" diye mırıldandı. "Evet gerçekten de bir rüya ülkesi..."

Meryem onun yanı başında yürüyordu. "Hâlâ kendine gelemedin mi? Artık dünyada olmadığını, aksine cennette olduğunu anlamaya çalış!"

Müzik ve çalgı sesleri geceyi çınlatıyordu. Sesler sırça köşkten geliyor gibiydi, ibni Tahir durarak dinlemeye başladı.

"Bu sesler çok fazla dünyevî" dedi. "Ve sen de, senin de çok fazla dünyevî özelliklerin var. Cennette olduğumu nasıl tasavvur edebilirim ki?"

"Gerçekten de Kuran bilgin bu kadar kötü mü? Kitapta, müminlerin yabancılık çekmemeleri için, cennet harikalarının, dünyadaki örneklere bakılarak yaratıldığı yazılıdır. Eğer imanın gerçekten sağlamsa neden şaşırıyorsun ki?"

"Nasıl şaşırmayayım? Yaşayan bir varlık, etten ve kandan bir insan, nasıl cennete girebilir ki?"

"Demek ki sana göre peygamber yalancının tekiymiş..."

"Allah beni böyle bir düşünceden korusun!"

"O da dünyadaki yaşamı esnasında buraya gelmemiş miydi? Allah'ın önüne etten ve kandan bir insan olarak çıkmamış mıydı? Kıyamet günü etler ve kemikler tekrar birleşmeyecek mi? Eğer dudakların gerçek dudaklar olmasa ve vücudun gerçek bir vücut olmasa, sana ikram edeceğimiz şarabı ve yiyecekleri nasıl tada çaksın, hurilerden nasıl zevk alacaksın?"

"Bu mükâfat, bize, ancak ölümümüzden sonra lütfedilecektir!"

"Allah'ın seni ölüyken cennete daha kolay götürebileceğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır. Ama öyle yazılmıştır!"

"Allah'ın Seyduna'ya cennetin anahtarlarını vererek her istedi ğini içeri sokmakla yetkilendirdiği de yazılıdır. Yoksa buna inanmıyor musun?"

"Ben bir aptalım! Bu olanları güzel bir rüya olarak kabul etmekten vazgeçmemeliydim! Fakat buradaki her şey, seninle konuşmamız, senin görüntün, eşyalar, o kadar gerçekçi ki yavaş yavaş sanrının etkisinden çıkarak umut etmeye başladığımı hissediyorum. Bu bir sannysa tabii ki..."

Ne kadar heyecanlı bir macera diye düşündü Meryem.

"Demek ki sadece ümit etmekle yetiniyorsun. Fakat bu hâlâ inanmadığın anlamına gelir İbni Tahir! Dik kafalılığın beni hayrete düşülüyor. Bir kez daha iyice bak bana!"

Etrafa ışık saçan bir fenerin altında durmuşlardı. Fenerin üzeride açık ağzıyla saldırmaya hazır bir kaplan resmi vardı. İbni Tahir bir kaplan resmine bir de kızın yüzüne bakıyordu. Aniden kızın mis gibi kokan vücudunun kokusunun kendisini etkilemeye başladığını fark etti. Yeni ve çılgınca bir düşünceye kapıldı. Birileri kendisiyle eğleniyordu.

"Bu şeytanî bir oyun!"

Gözlerinde vahşî bir kararlılık okunuyordu.

"Kılıcım nerede?"

Hiddetle Meryem'i omuzlanndan yakaladı.

"İtiraf et kadın! Bunların hepsi utanmaz bir sahtekârlık!"

İki adım yanından gelen bir sesle irkildi. yerdeki taşlar gıcırdı-

yordu. Karanlık bir sima üzerine atlayarak onu yere yıktı. Korkudan soluğu kesilerek, üzerindeki yeşil renkli iki vahşi göze baktı.

"Ahriman!"

Meryem leoparı yakaladı ve zavallı detikanlsyı kurtardı.

"Şimdi bana inanıyor musun? Az kalsın yaşamını tehlikeye atacaktın!"

Evcil hayvan kızın ayaklarının dibine uzandı. îbni Tahir ayağa kalktı. Şayet gerçekten uyusaydı, duyduğu korku onu uyandırmış olurdu. Dernek ki yaşadıkları gerçekti! Fakat neredeydi? Garip derecede uzun bacaklı kedinin üzerine eğilen kıza baktı. Hayvan kamburunu çıkartmış, mutlulukla geriniyor ve mırıldanıyordu.

"Cennette şiddetin yeri yoktur ibni Tahir!"

Yavaşça güldü. Bu gülüş delikanlının kalbine işlemişti. Bir sanrının kurbanı olması o kadar da önemli miydi? Nasıl olsa günün birinde uyanacaktı. Yaşadıkları alışılmamış harika ve muhteşemdi, gerçek olması şart mıydı? Şu anda hissettikleri gerçekti ve önemli oian da buydu. Nesnelerin gerçek olup olmadıkları konusunda yanılgıya düşebilirdi. Ama duyguları ve düşünceleri konusunda asla!

Etrafına bakındı. Ta uzaklarda, gecenin karanlığında göğe yükselen büyük bir kütle vardı. Alam ut kalesine ait dev bir tahkimata benziyordu.

Elini gözlerine siper ederek gecenin karanlığını bakışlarıyla delmeye çalıştı.

"Şuradaki bir duvar gibi göğe yükselen şey de nedir?"

"O el-Araf, cennet ile cehennemi birbirinden ayıran duvar."

"İnanılmaz!" diye mırıldandı. "Bir an sanki en üstünde bir gölge görür gibi oldum."

"Herhalde elde silah hak yolu için çarpışırken ölen yiğitlerden birisine aittir. Fakat maalesef anne-babalarının istememelerine rağmen savaşa gittikleri için, oradan bahçelerimizi seyretmek zorunda kalıyorlar. Buraya gelemezler çünkü Allah'ın dördüncü emrini ihlal ettiler. Cehenneme de gönderilmeyecekler çünkü hak yolunda şehit düştüler. Artık ebediyen Sırat köprüsü üzerinde gezmeye ve aşağısını seyretmeye mahkûmlar. Biz zevkini çıkarıyoruz, onlar bize bakıyorlar."

'Peki Allah'ın tahtı nerede, sonsuz merhametinin alâmeti nerede, peygamberler nerede?

"Cenneti yeryüzünün herhangi bir bölgesi gibi tasavvur edemezsin îbni Tahir. Cennet buradan, el-Araf m dibinden başlar ve uçsuz bucaksız alanları kaplayarak son katına kadar yükselir. Tüm canlılar içinde sadece peygamber ve Seyduna oraya girmeye yetkilidirler. Sizin gibi basit seçilmişler için ilk kat uygun görülmüştür."

"Yusuf ve Süleyman neredeler?"

"Onlar da burada, el-Araf in dibindeler. Ama onlann bahçeleri çok uzaklarda. Yarın Alamut'a geri döndüğünüzde, yaşadıkiannızı birbirinize anlatmak ve karşılaştırmak için çok vaktiniz olacak."

"Evet, sabırsızlığım buna izin verirse tabii."

Meryem gülümsedi.

"Bu kadar meraklıysan, istediğini sorabilirsin bana."

"Bu bilgileri nasıl edindiğini anlat bana."

"Her huri belli biçimde belli amaçlar için yaratılmıştır. Allah bana gerçeğe aşırı merakları olan katı inançlılan yumuşatma bilgilerini ve kudretini vermiştir."

"Rüya görüyorum, rüya görüyorum..." diye fısıldadı İbni Tahir. "Ve buna rağmen gerçek olan hiçbir şey bu rüyadan daha açık olamaz. Gördüğüm her şey, bu harika varlığın bana anlattığı her şey, -genelde her şeyin kopuk ve karmaşık olduğu gerçek rüyaların aksine- olağanüstü bir biçimde uyuşuyorlar. Keşke bütün bunlar Seyduna'nın sonsuz yeteneklerinin bir meyvesi olmasa..."

Meryem bu düşünceleri dikkatle dinliyordu. "Sen iflah olmazsın İbni Tahir. Gerçekten de zavallı mantığın ile koskoca kâinatın tüm sırlarına vakıf olabileceğini sanıyor musun? Oh! Ne kadar çok şeyin senin gözlerine gizli kaldığını bir busen! Fakat artık tartışmayı bırakalım. Hurilere geri dönme vakti geldi artık. Değerli misafirlerini sabırsızlıkla bekliyor olmalılar."

Ahriman'ı bırakarak çalılıkların arasına gönderdi. Sonra da, İbni Tahir*in elini tutarak köşke doğru yürümeye başladı.

Merdivenin başına geldiği zaman belli belirsiz bir ıslık sesi duydu. Şüphesiz Apama onları dinlemişti ve kendisiyle konuşmak istiyordu. İbni Tahir'i sırça salona götürerek yavaşça kızların arasına itti.

Yastıkların ürerine bağdaş kurup oturdu. Kendisinin onuruna hazırlanan yemek, gürültü ve şamata arasında başlamıştı. Kızlar sıraya ona hizmet ediyorlardı. Meryem onun sağlığına içti. Böyle güzel bir ortamda asla bulunmamıştı. İradesi dışında kızların neşelerine katılmaya başlamıştı. Meryem kendisini çok iyi hissediyordu. İbni Tahir gelmeden önce zekâsını keskinleştirmek için boşalttığı kadehler, içinde sonsuz bir mutluluk duygusu uyandırmışlardı. Konuşma ve gülme ihtiyacı hissediyordu. "Sen bir şairsin ibni Tahir" dedi ona büyüleyici bir gülümsemeyle. "Boşuna inkâr etme, hepimiz bîîiyoıtız bunu. Bize eserlerinden birkaç örnek sunmak istemez misin?"

"Kim anlattı bunu size?" Kıpkırmızı kesilmişti. "Ben şair değilim ve sîze okuyacak şiirim yok!"

"Demek şairliğini gizlemek istiyorsun! Ama şimdi tevazu göstermeye ne gerek var? Hepimiz heyecanla seni bekliyoruz gördüğün gibi."

"Bizden korkuyor musun yoksa? Sessizce ve istekle dinleyeceğimizden emin olabilirsin.'"

"Şiirlerin aşk üzerine mi?" diye sordu Hatice.

"Bunu nasıl sorabilirsin Hatice!" dedi Meryem. "İbni Tahir yeni bir peygamberin hizmetinde ve hak yolu uğruna savaşıyor."

"Meryem haklı" dedi ibni Tahir. "însan tanımadığı bir şeyin şarkısını söyleyebilir mi?"

Kızlar gülümsediler. Tecrübesizliğini bu kadar açık bir biçimde ortaya koymaktan çekinmeyen bir delikanlıyla beraber olmaktan çok hoşianmışlardı.

ibni Tahir Meryem'e baktı. İçini tatlı bir korku sarmaktaydı. Savaştan önceki akşamı düşündü ve aklına Alamut'un surîannın dışında, yıldızların altında yattığı gece geldi. Karmakarışık duygular içindeydi o akşam da. Arkadaşlarına bakıyordu. Süleyman erkek güzelliğinin bir timsali gibiydi. Acaba o akşamki duyguları şu anda yaşamakta olduklarının bir habercisi miydi? Yine karşısında çok güzel bir yüz vardı ama diğerinden kat kat daha güzel... Meryem'e her bakışında onun bugüne dek tanıdığı her şeyden daha güzel olduğunu düşünüyordu, hatta vücut bulmuş güzelliğin ta

kendisiydi. Ondaki her şey bu dünyaya ait olmayan bir mühür ile nişanlanmıştı: solgun, hafifçe kabank alnı, düz burnu, dolgun kırmızı dudakları, bîr ceylanmkini andıran, fakat zekâ dolu büyük gözleri... Evet, bu daima içinde taşıdığı hayalin vücut bulması değil miydi? Bir rüyayı gerçek kılabildiğine ve bir masal varlığına hayat verebildiğine göre, Seyduna'nın hapları gerçekten de olağanüstü bir sihir gücüne sahip olmalıydılar. Rüya bile görse, cennette veya cehennemde bile olsa, ona tamamen yabancı olan sonsuz bir mutluluk yolunda ilerlediğini biliyordu.

"Şair İbni Tahir'i bekliyoruz.

"Peki birkaç mısraı hatırlamaya çalışacağım..."

Kızlar altlarına birer yeistik çekerek İbni Tahir'in etrafına yayıldılar. Nadir bir gösteriyi izlemeye hazırlanır gibiydiler. Meryem onun yanına oturdu. O kadar yakın oturmuştu ki kızın göğüslerinin hatif baskısını teninde hissedebiliyordu, İçinde yükselen garip, hatta acı veren arzu başını döndürdü. Gözlerini yere dikerek, Alamut üzerine yazdığı bir şiiri duyulur duyulmaz, güvensiz bir sesle okumaya başladı. Kısa süre sonra kalbi yeni bir heyecanla dolmaya başlamıştı. Evet, şiirinin sözcükleri ona boş ve anlamsız geli yordu ama sesi onlara yeni bir anlam katıyordu. Sesini etkileyen ise içindeki heyecanın yansımasıydı.

Alam ut'u anlatan şiirinden sonra, Seyduna ve Alî üzerine yazdığı şiiri okumaya başladı. Kızlar kısa bir süre sonra, sesinde hangi duyguların saklı olduğunu anlamışlardı bile. Meryem kendisi için okuduğundan, kendisini anlattığından emindi! Birdenbire sevilmeyi arzu etti, hem de bugüne dek sevilmediği gibi. Dudaklarında gizemli bir gülümseme vardı. Kendi içine doğru akıp gitmesini dinliyordu. İbni "Fahir'in sözleri çok ama çok uzaklardan geliyordu sanki. Ancak İbni Tahir Seyduna'dan bahsetmeye başladığı zaman kendine gelebildi tekrar: Bir bilseydi!

"Bunların hepsi işe yaramaz!" diye bağırdı sözlerine son verdi gi zaman. "Hepsi anlamsız, boş sözler. Gerçekten de çok üzgünüm. En İyisi bu mükemmel şarabı içmeye devam edelim..."

Kızlar onu en tatlı sözcüklerle avutmaya çalıştılar.

"Hayır hayır. Bunların gerçek şiir olmadıkların! biliyorum. Gerçek edebiyat bambaşka bir vurguya sahiptir."

Meryem'e baktı. Kız ona gülümsedi fakat bu gülümseme son derece gizem doluydu. Bir anda gerçek edebiyatın nasıl olması gerektiğini kavradı. Evet, gerçek edebiyatta bu gülümseme saklı olmalıydı! Bu *güne* kadar beğendiği ve hayranlık duyduğu her şey, sadece bu akşam yaşadıklarının birer yedeğiydi. Korku dolu bir heyecanla hissetti ki yaşamında ilk kez seviyordu. Hem de ruhunun ta derinliklerinden gelen sonsuz bir sevgi!

Aniden aklına yalnız olmadıklan geldi. Diğer kızların varlığı onu rahatsız etmeye başlamıştı. Oh! Ne olurdu Meryem'le baş başa kalabilseydi! Ne olurdu ona aklından geçenleri söyleyebilseydi! Onun ellerini tutarak gözlerinin içine bakardı. Kendisinden söz ederdi, duygularından, sevgisinden. Bu bahçelerin gerçekte ne olduktan umurunda mıydı sanki? İster rüya, isterse de gerçek olsunlar hiç fark etmezdi. Sadece bu ilahi tasvire karşı hissettiği duygulann, içinde kalmasını istiyordu. Peygamber, dünyevî yaşamın, öbür dünyanın zayıf bir yansıması olduğunu söylememiş miydi? Fakat şu anki hisleri, bu hisleri yaşamasına neden olan, ulaşılmaz hakikatin soluk bir yansıması olamazdı, istediği kadar ulvî olsun. Gözlerinin önündeki resim çok fazla harikalar içeriyordu, olması gerekenden çok ama çok mükemmeldi.

Belki de vücudu hâlâ yukanda, Seyduna'nın karanlık odasında yatmaktaydı! Belki de sadece ruhundan kopmuş küçük bir parça benliği, bu olağanüstü duygulan tadıyordu. Fark etmiyordu onun için! Meryem'in güzelliği gerçeğin ta kendisiydi ve onu zapt eden duygular da gerçektiler.

Kızın narin, pembe, harika biçimli elini tuttu ve alnına bastırdı.

"Alnın ateş gibi lbni Tahir!"

"Yanıyorum!" diy*e fısıldadı.

Ateş saçan gözleriyle Meryem'e baktı.

"Alevler içindeyim."

Nasıl bir ihtiras bu diye düşündü Meryem. Kalbinden vurulmuştu. Ben de böyle bir ateşle yanacak mıyım?

lbni Tabir kızın elini öpmeye başladı, ihtirasla, çılgın gibi. Öbür elini tutarak yanan dudaklarına götürdü. Yüzüne bakmak için başını kaldırdığında, şaşkınlıkla bir çift düşünceli göz fark etti.

Muhammed beni Musa'dan kaçırdığında işte böyle seviyordu diye düşünüyordu. Ama daha olgun, daha vahşiydi. Boğazına bir yumruk tıkandı. Neden güzel olan her şey vaktinden çok sonra geliyor?

Diğer kızlar lbni Tahir'in kendileriyle bu kadar az ilgilenmesinden oldukça rahatsız olmuşlardı doğrusu. Alçak sesle kendi aralarında konuşuyorlar ve karşılarında aşk oyunları yapan çifte duy duklan kızgınlığı zorlukla saklayabiliyorlardı.

Nihayet lbni Tahir Meryem'in kulağına fısıldadı.- "Bizi yalnız bırakmalannı istiyorum."

Meryem kızların yanına giderek kendilerini yalnız bırakmalarını istedi. Orada dilediklerince vakit geçirebilirlerdi.

Biraz öfkelenmelerine rağmen itaat ettiler.

"Her şeyi kendin için istiyorsun!" diye protesto etti Reyhane yavaşça. "Kalbinde başka birisinin bulunduğunu duyunca Seyduna ne diyecek?"

Meryem anlamlı bir şekilde gülümsemekle yetindi.

Sadece Tayyibe neşeli olmaya çalıştı: "Gelin kızlar! Biraz şarap alıp odalarımıza gidelim. Nasıl olsa başka çaremiz yok."

Meryem kendisini güçlü hissediyordu, bu yüzden suratlarını astıkları için onlara kızmadı. Her birine sevgiyle baktı ve Safiye'ye şefkatle sanldı.

"Kalbinin nasıl tuzağa düştüğünü anlatan bîr şarkı besteleyeceğiz!" diye tehdit etti onu Sit. "Ve geri geldiğimiz zaman, misafirimizin kulaklannı büyülemek için onu sizlere söyleyeceğiz."

"Tamam. Gidin istediğiniz şarkıyı besteleyin ve sonra da gelip bize söyleyin."

Sonra onlardan ayrıldı ve lbni Tahir'in yanma döndü. Delikanlının içine düştüğü -ve kendisinin de düşmekte olduğu- sersemliği dağıtmak için, birer kadeh şarap doldurdu ve birbirlerinin sağlıklarına içtiler.

Bu arada gözlerinin içlerine bakıyorlardı.

"Bana bir şey söylemek istiyordun lbni Tahir."

"Hissettiklerimi anlatmak için kelimeler çok yetersiz kalıyor. Sanki ışığı keşfetmiş gibiyim. Bu kısa zaman zarfında o kadar çok

şey yaşadım ki? Ferhad ve Şirin hikâyesini biiiyor musun? Seni ilk kez gördüğüm zaman, sanki daha önce karşılaşmışız gibi geldi bana. Şirin'i de hep senin gibi hayal ederdim. Tek bir farkla, şu anda gözlerimin önünde olan çok daha özenli... ve dolayısıyla çok daha mükemmel. Gülme Meryem. Allah şahidim olsun, zavallı Ferhad'ı gerçekten anlayabiliyorum şimdi. Her gün böylesine güzel bir şeyi görmek ve ondan ebediyen ayn kalmak! Bu, cehennem azabı değil midir? Bu nedenle aklını kaçırdı Ferhad. Daima gözlerinin önünde olan resmi bile kayalara kazımak zorunda hissediyordu kendisini. Allah adına! Acısı ne kadar büyük olmalıydı! Çünkü asla geıi gelmeyeceğini bile bile her gün kaybedilen o büyük mutluluğu hissetmekten daha korkunç, bir şey olamaz."

Meryem gözlerini yere çevirdi. Vücudu ince ipeklerin altında ışıltılar saçıyordu. Yan diz çökmüş, dirsegiyle yavaşça yastıklara dayanmış duruşuyla, değerli mermerlerden yapılmış bir heykele benziyordu. Yüzünün, ellerinin, bacaklarının zarif hatları, neredeyse müzikal bir uyum içerisindeydi. Mükemmelliği, ruhunu o derece etkilemişti ki sanki bir tanrıça heykeline bakarmış gibi seyrediyordu onu. Ona duyduğu sevgi ile iç geçirdi derin derin. Aniden ellerine gözyaşlannın damlamakta olduğunu hissetti.

Meryem irkildi: "İçinde olanları anlat bana İbni Tahir."

"Çok fazla güzelsin. Güzelliğine dayanamıyorum. Bunun için çok zayıfım."

"Oh! Seni akilsiz dellkanlıl"

"Evet, ben akılsızım. Ben deliyim. Şu anda Seyduna ve şehit Ali, benim için Çin imparatorundan daha fazla bir anlam taşımıyorlar. Allah'ı tahtından indirmek ve yerine seni oturtmak istiyorum."

"Gerçekten de delisin sen! Bunlar kâfirane sözler. Sen cennettesin. Unutma bunu!"

"Fark etmez. Cennet veya cehennemde olayım ama yeter ki sen yanımda ol, Şirin, tanrıçam."

Meryem gülümsedi.

"Beni karıştırıyorsun. Ben Şirin değil Meryem'im. Ve cennetin sıradan kızlanndan birisiyim."

"Sen Şjrin'sin. Şirin! Ve ben sensiz kalmak zorunda olduğu için acıdan çıldıran lanetli Ferhad'im."

Bu alışılagelmemiş derecede ateşli bir mizaca sahip delikanlıyı tutup da bana yollamak, ne şeytanî bir fikir! diye düşündü Meryem. İbni Sabbah gerçekten de korkunç bir cehennem hayalcisiydi...

Meryem nihayet kararını verdi. İki eliyle delikanlının ensesini tutarak yüzünü yüzüne yaklaştırdı ve gözlerinin içinde kendisini kaybetti. Sanki zayıf vücudunun, onu zincirlerinden kurtaran aşırı ihtirasa dayanamıyormuş gibi titremeye başladığını fark etti. Dudaklannı onunkiierin üzerine koydu, ibni Tahir kendisini ona teslim etti fakat en küçük bir ihtiras belirtisi göstermeden-, bayılmıştı...

Kızların hepsi bir odada toplanmışlardı. Yere serdikleri yastıkların üzerine yan gelip yatmışlardı; bol bol şarap içip eğleniyorlardı. Çok neşeliydiler: Şarkı söylüyor, kavga ediyor, tekrar barışıyor ve birbirlerine sevgi gösterilerinde bulunuyorlardı.

Apama bu durumda yakaladı onlan. Önce şüpheyle perdeyi kaldırdı, sonra da misafire yakalanma tehlikesi bulunmadığını anlayınca hışımla içeri daldı.

"Misafiriniz nerede? Ya Meryem?"

Hiddetten titriyordu. Kelimenin tam anlamıyla g'leden çıkmıştı.

"Köşkte yalnızlar."

"Demek Seyduna'nın emirlerini bu şekilde yerine getiriyorsunuz! Hepinizin kellesini uçurtacak! Büyük ihtimalle o işe yaramaz kadın, misafire sırlarımızı anlatıyor; siz de burada kısraklar gibi kişniyorsunuz!"

Kızlardan bazıları ağlamaya başladılar.

"Meryem, bize, kendilerini yalnız bırakmamızı emretti."

"Geldiğiniz yere çabuk geri dönün! Sevgilinizle meşgul olun ve o fahişenin ona neler anlattığını öğrenmeye çalışın! içinizden birisi bana rapor verecek. Gölcüğün sol yanındaki beyaz gül ağacının arkasında bekleyeceğim..."

Sırça salona girdikleri anda garip bir manzarayla karşılaştılar. İbni Tahir ölü gibi solgun ve kıpırtısız, yastıkların üzerinde yatmaktaydı; dudaklarında mutlu bir gülümsemenin izleri okunuyordu. Meryem ise delikanlının üzerine eğilmiş, ihtirasla yüzünü inceliyordu. Etrafına bakındı ve arkadaşlarını fark etti. Korku dolu çehre-

lerine bakar bakmaz neler olup bittiğini anladı. Ayağa kalkarak yanlarına gitti.

Aparna?" diye sordu sadece.

Kızlar evet anlamında başlarını sallayınca umursamaz bir tavırla omuzlannı silkti.

"Şarkınızı bitirdiniz mi?"

"Evet."

Ibni Tahir uyanmıştı ve neşeyle etrafına bakmıyordu.

"İzin verirseniz size şarkımızı söylemek istiyoruz" dedi kızlardan birisi cesaretle.

"Bir şarkı! Ne kadar güzel! Elbette isterim." Delikanlı bu tekliften çok hoşlanmış gibi görünüyordu.

Kızlar çalgılarını alarak lbni Tahir'in çevresine oturdular.

Arp ve zilleri çalmaya başlayarak, bir anda tüm çekingenüklerinden sıynldılarve şarkı söylemeye başladılar...

Bir zamanlar
Allah 'm cennetinde,
Genç bir huri vardı,
Meryem 'di adı.

Aşk doluydu kendisi.
Uzun siyah saçlan,
Pembe yanaktan,
Güzel hattan.

Kara gözleri, dolgun dudakları,
Zarif kolları, güzel bacakları,
Bir kraliçe gibi yürüyordu
Kibar ve *asil...*

Güzellere hükmetmesi için,
Allah onu seçti.
Aklı ve güzelliği,
Eşsiz ve *emsalsiz...*

Göğün ve yerin
Tüm sırlanna vakıf
Tüm sanatlara...
Ve bilgeliği de unutulur gibi değil.

Daha dünün akıllı kraliçesi.
Bugün o güzel çehreni
Al al yapan
O narin kor da nedir?

Bu şenliği izleyen bizler.
Kalbinin tutsak edildiğini biliyoruz.
Uzaklardan gelen bir yiğit,
Kalbini çalmayı aklına koydu.

İşte kraliçemiz burada,
Ruhu ve vücuduyla âşık.
Kendisini büyüleyen kahraman için
Alev alev yanmaya hazır.

Adi'nin himayesindeki Apama, kanal vasıtasıyla Hasan'ın saklanmakta olduğu yere ulaştı.

"Beni neden çağırttın?" diye sordu gözle görülür bir can sıkıntısıyla.

"Bana kızma efendim. Her şey çok iyi gidiyor, sadece bir bahçe dışında. Meryem acemi bir çaylağı nasıl evcilleştirecegini bilmiyor ya da bilmek istemiyor."

Gördüklerinin ve duyduklarının hepsini ona anlattı.

"Bence Meryem doğru olanı yapmış" dedi. "Ibni Tahir'e ötekilerden farklı davranmak gerektiğini anlamadın mı? Ve bu yüzden beni buraya çağırttın!"

"Doğru olanı mı yapmış! Bir zamanlar hiçbir erkeğin bana karşı koyamadığını bilmene rağmen mi söylüyorsun bunu! Demek ki senin gözünde ben beceriksizin tekiyim, Meryem de usta!"

Hasan gülme isteğini zorlukla bastırdı.

"Kızacak ne var bunda? Meryem sadece bazı olaylara senden farklı bakıyor hepsi bu!"

benden farklı mı! Aman Allah'ım! Bu bilgeliği nereden edinmiş otsun ki? Yaşlı Yahudi'den mi yoksa.? Veya çölden gelen vahşiden mi?"

"Ya benden edindiyse..."

"Tüm yapmak istediği beni aşağılamak... Fakat sana ihanet edeceğinden eminim. Ona âşık olduğunu biliyorum!"

Gece çok karanlık olduğu için Apama yaşlı adamın alnının birdenbire kıpkırmızı kesildiğini görmedi. Fakat hassas bir noktaya temas ettiğini hissetmişti.

"Birbirlerini seviyorlar ve kumrular gibi sevişiyorlar. Biliyorsun o bir şair ve bir kadın kaibinin bundan etkilenmemesi asla mümkün değildir. Bu andan itibaren Ibni Tahir'i hatırladıkça titreyecektir. İnan bana, onu uyarmak isteyecektir, en azından şüphesini uyandıracaktır."

Adım sesleri duyuldu. Adi Reyhane'yi getirmişti. Reyhane çok heyecanlıydı, fakat Hasan ona bakınca heyecanı biraz yatıştı.

"Korkma" dedi. "O ikisi ne yapıyorlar?"

"Ibni Tahir âşık olmuşa benziyor."

"Ya Meryem?"

Reyhane bakjşlannı yere çevirdi.

"Bilmiyorum."

"Onunla konuşmak istiyorum" dedi Hasan.

Reyhane korkuyla Apama'ya baktı.

"Ne bekliyorsun?" diye sordu Hasan şaşkınlıkla.

"Haberini ona nasıl götüreyim? Ya İbni Tahir onu takip etmeye kalkışırsa?"

"Meryem buraya muhakkak gelmeli. Bir yolunu bulur nasıl olsa!"

Reyhane yerlere kadar eğildi ve aceleyle uzaklaştı.

Köşke geri döndüğü zaman Meryem ona yavaşça sordu: "Apama'yı gördün mü?"

"Evet. Seyduna kanalın kıyısında. Seni bekliyor. Bir bahane uydur ve ona git."

Meryem ibni Tahir'e döndü:

"Benî gerçekten seviyor musun?"

"Şüphen mi var?"

"İspat et: Benim için bir şiir yaz!"

"Sana lâyık olabilecek bir şiiri nasıl yazabilirim ki?" Irkilmişti. Meryem rezil olmamı mı istiyor yoksa?

"Beni seviyorsan dediğimi yap."

"Fakat sen buradayken, nasıl olur?"

"Korkma, seni rahatsız etmeyeceğim. Bahçeye çıkarak senin için çiçek toplayacağım; bu arada, sen de, askının sana söyleyeceklerini kâğıda geçirebilirsin."

Sonra kızlara döndü.

"Onun yanından ayrılmayın. Müzik çalın ve onu neşelendirin."

Yürürken Reyhane'ye fısıldadı:

"Salonu terk etmemeli! Bir şey olursa, bundan sizleri sorumlu tutarım!"

Pelerinine bürünerek bahçelerin içinden geçti. Hasan kayıkların yanında kendisini bekliyordu. Onu kolundan hoyratça yakaladı.

"Cennette olduğuna inanıyor mu hiç olmazsa?"

"Âşık olduğuna göre inanıyor demektir!"

"Bu bir cevap değil. Bir anda tamamen değiştin. Şayet buna inanmazsa, kimseye acımayacağımı bilmelisin!"

"Seni onun cennette olduğuna inandığına dair temin ederim. Sadece, Apama'ya, bir hortlak gibi etrafımda dolaşarak beni rahatsız etmemesini emret."

"Sen iyisi mi aklını başına biraz daha fazla topla. Dikkat et de dizginler elinden kaçmasın!"

Doğru mu duymuştu? Hasan kalbinden mi vurulmuştu? Demek ki her şeye rağmen onun için bir şeyler ifade ediyordu...

"Korkmana gerek yok İbni Sabbah. Dizginleri elimde sıkıca tutuyorum.

"Senden beklediğim de bu... Buraya gelmek için nasıl bir bahane uydurdun?"

"Ona bir görev verdim: Benim için bir şiir yazmasını söyledim ona."

Hasan kızın koluna girdi. Birlikte kıyı boyunca yürümeye başladılar.

Sana âşık olduğuna inanıyor musun?"

Hiç şüphesiz!"

"Ya sen?"

"Seni ilgilendiriyor mu?"

İlgilendirmese sormazdım!"

"fbni Tahir yetenekli bir delikanlı. Ama bir erkek olması için, kat etmesi gereken uzun bir mesafe var daha önünde."

"Şimdi geri dön ve onu mümkün olduğu kadar çabuk uyut."

Meryem de artık dayanamıyordu zaten: İçinden gülmeye başladı. Hasan onu alnından öperek tekrar Apama'ya döndü.

"Efendimiz kıskanıyor sanınm?" diye sordu Apama kötü bir niyetle.

"Belki de, ama malum, Apama'dan daha az..."

Ona hoşça kal anlamında el salladı ve Adi'ye kendisini kuleye götürmesini emretti.

Kayığın içindeyken derin derin düşünüyordu. Kaleye döner dönmez borazancılara emir vereceğim. Bu günlük bu kadar yeter!

Kalbinde ağır bir yük vardı sanki. Eski dostu Ömer Hayyam'ın resmi belirdi birden zihninde. Rahat yastıklar üzerinde yatarken, bir yandan güzel bir kızın getirdiği şarabı yudumluyor, diğer yandan da tüm dünya ile alay ediyordu. Bu arada, bir yerlere ulaştığını da hissediyordu - hem de bu huzur ve banş ortamında. Hasan o an onu kıskandı. Üçümüzün arasında en iyi parçayı o seçti şüphesiz, diye düşündü.

Meryem'in dudaklarında bir gülümseme ile geri döndüğünü gören kızlar rahatladılar. Kollan çiçeklerle doluydu. Bunları, yazı tahtasına eğilmiş olan Ibni Tahir'in başından aşağı yağdırdı.

"Güzel bir şiir geldi mi aklına?"

"En azından denedim."

"Bize birkaç mısraı okudu bile", dedi Sit. "Duyunca kendinden geçeceksin!"

"Meraktan ölüyorum."

Hapı avcunun içinde saklayarak Ibni Tahir'in yanına diz çöktü. Yavaşça ona yaslandı ve omuzlarının üzerinden yüzünü seyretmeye başladı. İbni Tahir okumaya başladı:

Ey öbür Ferhad, anlayabilir miydim
Aşkın bu kadar çabuk alevleneceğini?
Kor gibi yanan ateşinin bu denli yakıcı olduğunu.
Kimden öğrenebilirdim ki?
Peygamber Ali'ye olan inancım,
Benim için çok değerli olan her şey,
Artık bana boş ve tatsız geliyor.

Allah! Sen ki ruhların derinliklerini okuyabilen,
Ve Meryem 7 Şirin'den daha güzel yaratan.
Her şeyi gören, bilen, anlayansın.
Söyle bana, ne yapmalıyım ?
Aşk tüm benliğimi kapladı birdenbire,
Artık göremiyorum, duyamıyorum, hissedemiyorum,
Ondan gayrisini.
Ah! Sevgili Meryem, ruhumun ruhu!

Allah'ım! Bu zor imtihanda
Bir kurtuluş yolu göster bana.
Yoksa atam Adem gibi,
Ben de kovulacak mıyım cennetten?
Belki de göstermek istedin bana
Savaşımın sonunda alacağım mükâfatı
Peki, ne yapmak zorundayım,
Bu mükâfatı ilelebet hak etmek için?

Ey Meryem, daha düne kadar kördüm,
Ve bilmiyordu kalbim neye özlem duyduğunu.
Ve bilmiyordu ruhum düşüncelerini neye yöneltmesi gerektiğini
Fakat şimdi her şey apaçık.
Kalbim huzur buldu, ruhum kabardı
Sınırsız bir mutluluk içimi doldurdu,
Ey Meryem, gözlerinin içinde kendimi kaybettiğim an!

Meryem'in gözleri dolu doiu olmuştu. Gözyaşlarını saklamak için çabucak Ibni Tahir'in boynuna sarıldı. Çok üzgündü. Zavallı delikanlı, diye düşündü. O kadar içten ve o kadar iyi ki... Gençlik hayalleri içinde Kalbinde yalan ve ihanete yer yok. Ve benim payıma düşen, onu Hasan'in kurbanı yapmak!

"Neyin var Meryem?"

"O kadar genç ve o kadar iyisin ki."

ibni Tahir gülümsedi ve Meryem onun kızardığını fark etti. Sonra *öa* içmek için bir şeyler istedi, kadehi boşalttığında üzerine aniden bîr ağırlık çöktüğünü hissetti. Etrafındaki her şey dönmeye başlamıştı. Gözlerinin önünde daha önce hiç görmediği bir manzara belirmişti.

Aniden ellerini kafasına götürdü ve geriye doğru düştü. "Artık hiçbir şey göremiyorum. Allah adına! Kör oluyorum! Neredesin Meryem? Batıyorum. Boşluğa düşüyorum..."

Kızlar korkmaya başlamışlardı. Meryem onu öptü. "Buradayım Ibni "Iahir. Yanı başındayım."

"Seni duyuyorum Meryem" dedi yorgun bir gülümsemeyle. "Ey Allah! Her şey ne kadar *da.* çabuk değişiyor! Gördüğüm sadece bir rüyaydı. Ailah adına! Şimdi geriye uçuyorum. Gördüğüm garip rüyayı dinle Meryem! Kutsal Kahire şehrine gelmiştim. Duyuyor musun? Halifenin sarayından içeri girdim. Etrafim karanlıktı. Oh! Şimdi de aynı karanlık .sardı etrafımı. İlerdeki kapının arkası aydınlıktı; fakat kapının ardındaki taht gözlerimi kör etmişti sanki. Halifenin sesini işittim. Ama o Seyduna'nın sesiydi. Ona doğru baktım. Bir şey seçebilmek mümkün değildi. Çıkış kapısına döndüm; Salon muhteşem bir şekilde aydınlatılmıştı. Merhametli Allah! NaSi! bir zayıflık! Seni artık duyamıyorum Meryem! Bana bir işaret ver, dokun bana, hayır, hayır, ısır beni! Buraya, kalbimin tam altına, sıkı, daha sıkı, seni hissedebileyim, hâlâ burada olduğunu bilebileyim!"

Meryem ibni Tahir'in elbisesini açarak kalbinin tam altındaki deriyi ısırdı. Tarif edilemeyecek derecede üzgündü.

"Şimdi seni tekrar hissediyorum Meryem! Oh! Ne kadar güzel bir ülke! Bale! Akımdaki ülke! Şu altın kubbeye, kırmızı ve yeşil çatılara bak! Şuradaki gök mavisi kuleyi görüyor musun? Çevresinde bin tane bayrak dalgalanıyor, bin tane renkli sancak uçuşuyor rüzgârda. Binaiar, saraylar, çılgın bir hızla geçiyorlar önümden!.. Tutun beni! Size yalvarıyorum, tutun beni!.." ,

Başını arkaya attı. Boğazından acı dolu bir hınltı yükseldi.

Kızların hepsi geri gelmişlerdi.

"Hepimiz mahvolacağız" dedi Sit karamsar bir sesle.

"En iyisi kendimizi nehre atalım" dedi Meryem.

İbni Tahir bayılmıştı.

"Ona cüppesini giydirin!"

İtaat ettiler. Meryem yastıkların üzerine uzanarak tavanı seyretmeye başladı. Gözleri kuruydu.

Ebu Ali ve Buzruk Ümid kulenin tepesinde yalnız kaldıklarında afallamış bir şekilde birbirlerine baktılar. Uzun süre balkon korkuluklarına dayanarak, tek kelime etmeden gecenin karanlığını seyrettiler.

"Bütün bu olup bitenlere ne diyorsun?" dedi Buzruk Ümid sonunda.

'Öyle bir ağa takıldık ki kendimizi biraz zor kurtannz."

"Dinle beni: Allah'ın Ailah olduğu ne kadar kesinse Ibni Sabbah'ın deli olduğu da o kadar kesindir."

"Her halükârda çok tehlikeli bir adam olduğu kesin."

"Gerçekten de hiçbir şey yapmadan eserini tamamlamasını seyretmeyi düşünüyor musun? Kapana kısılan bir kaplan ne yapar?"

Ebu Ali sırıttı. Fakat öbürü düşüncelerini söylemeye devam etti:

"Dişleriyle etrafındaki tuzağa bir delik açar."

"Ve sonra?"

"Sonra da kaçıp gider!"

"Günün birinde, bizi de cennetlerinden birisine göndennesinden korkmuyor musun?"

"Gerçekten de güzel bir yerse karşı koymayız ona."

"Güzel değilse de koymayız herhalde..."

"Dinle Ebu Ali" -dudaklarını arkadaşının kulağına iyice yapıştırdı- "henüz zamanımız var. Biraz sonra üçümüz kulede yapayalnız kalacağız..."

v

"Ne demek istiyorsun?"
"Sana güvenebilir miyim?"
"Bir karga başka bir karganın gözünü oymaz. Ancak bir kartalın..."
"Geri geldiği zaman onu girişte karşılayalım. Ben arkasına geçip hançerimin kabzasıyla onu sessizce bayıltırım. Sonra da onu korkuluğun üstünden Şahrud'a atarız."
"Ya diğer müminler?"
"Onlara Seyduna'nın bahçelerden geri gelmediğini anlatırız."
"Fakat hadımlar onun geri geldiğini biliyorlar. Buradan sağ çıkmamız ise mümkün değil."
"Olay anlaşılana kadar çok uzaklara gitmiş oluruz."
"Onun için yaşamını feda etmekten çekinmeyecek bir mümin yoktur. Ağ gerçekten de çok iyi örülmüş."
"Her işin bir tehlikesi vardır."
"Onun yerine geçmeyi beklememiz bence daha uygun."
"Fakat Hasan delinin teki!"
"Düşüncelerimizi okuyamayacak kadar değil!"
"Korkuyor musun yoksa?"
"Sen korkmuyor musun?"
"İşte bu nedenle, korktuğum için, bu meseleyi kesin olarak bi tirmek istiyorum."
"Düşüncelerimizin farkında olduğundan adım gibi eminim. En iyisi bir mezar kadar sessiz olmak. Hadımlar korkunç birer silahlar... "
"Fedaîler daha da korkunçlar."
"Öyleyse susalım. Onlar sadece Hasan'ın elinde değil, bizim de ellerimizde birer kılıç olacaklar."
"Belki de haklısın. Hasan korkunç bir efendi ve her şeyi baştan düşünmenin vakti çoktan geçti herhalde. Bize tüm sırlarını anlattı, en ufak bir dönekliği ölümle cezalandıracağı kesin!"
"Öyleyse onu izleyeceğiz."
"Dinle! Geliyor. Hm! Hm! Bu akşamki deneyinin son derece ilginç olduğunu kabul etmeliyim..."
"Ben daha da ileri gideceğim! İlginç olması bir yana, çok şey vaat ediyor!"

Hasan nefes nefese onlara bir bakış fırlattı ve gülmeye başladı.
"Umarım fazla sıkılmamışsınızdır! Fakat birbirinize anlatacak çok şeyinizin olduğundan eminim. Vaktinizi boşa geçilmediniz herhalde."
"Aşağıda işler nasıl? Merak ettik. Apama seni neden çağırtmış?"
"Sadece kadın kıskançlığı! Aşk üzerine eski ve yeni düşünceler zırvaladı yine. Erkeklerin en kolay hangi yöntemle elde edilecekleri sorusuna cevap vermek zorunda kaldım."
Büyük Daî'ier güldüler. Kötü an geride kalmıştı.
"Bana kalırsa, yeni yöntemleri eskilerine tercih ediyorsun", diye şaka yaptı Ebu Ali.
"Ne yapalım? Dünya devamlı ileriye doğru hareket ediyor. Bu yüzden eskilerden yenileri lehine vazgeçmeliyiz."
"fbni Tahir bu yeni yöntemin avucuna düştü her halde!"
"Şu Ebu Ali'ye de bakın hele! Ondan büyük bir ruh avcısı olacak!"
"Her halükârda sen eşi benzeri bulunmaz bir sevgilisin, peygamberin sakalı adına! Eğer ben bir kadın için bir şeyler hissetsem, isterse yırtık bir gömlekten farksız olsun, onu bir başkasına bırakmaktansa öldürmeyi tercih ederim."
'Bunu ispat ettin zaten sevgili Ebu Ali! Bu yüzden şimdi ne eski, ne de yeni bir faraziye koyabiliyorsun ortaya. Fakat beni ele alırsak, benim bir filozof olduğumu unutma. En çok değer verdiğim şey dokunabildiğim şeydir. Sadece bir tek gece çok şey değiştirmek için yeterli değildir."
"Insanlann görüşü de bir gecede değişemez" diye belirtti Ebu Ali. "Fakat bu prensibi, sadece aşk işlerinde uyguladığını sanıyorum. Daha bu sabah, birisi, sağlığını salt mantık alıştırmaları üzerine kurmak İstediğini söylememiş miydi?"
"Beni bir av köpeği gibi izliyorsun!" diye patladı birden Hasan. "Gerçekten de zıtlıkların birliğinin imkânsız olduğunu mu savunuyorsun? Aksi takdirde vücut ve ruh el ele nasıl yürüyebilirlerdi?"
"Eğer cehennemde evliyalar olsaydı sen cehennemde bir evliya olurdun."
"Tüm şehitler adına! Prensesim de *az* önce aynı şeyleri söylemişti!"

v

"Her halükârda sevindirici bir uyuşma bu."

Ebu Aii Buzruk Ümid'e göz. kırptı. Bu arada Hasan bir meşale yakarak, borazancılara işaret vermek için aşağıya doğru sallıyordu.

Bahçelerden aynı şekilde cevap alınca meşaleyi söndürdü ve yerine koydu.

"Evet ever, aşağıdakiler gerçekten de durumu en iyi olanlar" diye devam etti. Sanki kendi kendine konuşuyordu. "Arkalarında kendilerinin yerine düşünen ve karar veren birisi var. Fakat bizim sorumluluklarımızın ve perişanlığımızın bilincini kim ortadan kaldıracak? Ya da, yannlan düşünerek geçirdiğimiz uykusuz geceleri? Ya arkasından büyük hiçliğin geleceğini bildiğimiz ölümden duyduğumuz korkuyu kim giderecek? Gök kubbe hâlâ binlerce yıldız ile gözlerimizde parlıyor; hâlâ hissediyor, hâlâ düşünüyoruz. Fakat, ya bilincimizin verdiği eziyetlerin son bulacağı, hiçliğin son suz karanlığına ayak basacağımız o büyük an geldiğinde? Evet, aşağıdakilerin durumu gerçekten de çok iyi. Onlara bir cennet yarattık ve ölümden sonra sonsuz zevklerin kendilerini beklediğini öğrettik onlara. Onlardan daha kıskanılacak yaratıklar tanıyor musunuz bu dünyada?"

"Duydun mu Buzruk Llmid? Hasan haklı olabilir..."

"Demek ki yavaş yavaş kavramaya başlıyorsunuz! Biliyoruz ki bizler, görünen gerçeklerin çok küçük bir noktasının efendisi ve sonsuz büyüklükteki bilinmeyenin kölesiyiz. Ben, bizi, gökyüzünü keşfetmiş olan bir böcek ile karşılaştırıyorum. Şuradaki bitki sapına tırmanacağım" diye düşünür. 'Hedefe ulaşmak için yeterince yüksek görünüyor gözüme.' Sabahtan başlayarak akşama dek tırmanır. Yukan ulaştığında ise tüm çabasının boşa olduğunu görür. Toprak kendisinin birkaç adım altında, yıldızlarla dolu gökyüzü ise hâlâ çok uzaklardadır. Tek fark böceğin yukarı çıkan başka bir yol görememesidir. İnancını yitimniş ve kâinatın sonsuz büyüklüğü karşısında bir hiç olduğunu kavramıştır. Tüm zamanlar için, her türlü mutluluk şansını yitirmiştir artık."

Büyük Daî'lere bir işaret yaptı.

"Gelin! Cennetten dünyaya geri dönen ilk müminleri karşılanmalıyız."

Fatma'nın çevresindeki kızlar camdan baktıklarında Süleyman'ı götürmek için gelen üç hadımı gördüler.

"Üç ölü gömücü gibi!" dedi Sara düşünceli düşünceli.

'Fatma! Son bil kez görebilmemiz için Süleyman'ın yüzünü aç!" diye yalvardı Zeynep.

Fatma uyumakta olan delikanlının yüzünü açtı. Çok sakindi, belli belirsiz nefes alıyordu. Suratına çocukça bir ifade yerleşmişti. Kızlar büyük gözlerle ona baktılar. Zeynep parmaklannı ısırdı ve üzgün bakışlarla onu okşadı Farına Süleyman'ı çabucak örttü tekrar.

Hadımlar içeri girdiler ve tek kelime etmeden delikanlının vücudunu sedyeye yüklediler. Gidişleri de gelişleri gibi sessizce oldu. Hadımların dışan çıkmalarıyla beraber, kızlann hıçkırmaya başlamaları da bir oldu. Halime acı dolu bir çığlık atarak ağlamaya başladı, sanki diri diri derisini yüzüyorlardı.

Hadımlar bu defa da Yusuf'u almaya gelmişlerdi - fakat burada sadece Cada ve küçük Fatma ağladılar. Züleyha onların geliş ve gidişlerini ses çıkarmadan izledi. Duygulannı açığa vurmayacak kadar gururlu idi.

"Bu da hükümranlığının sonu oldu" dedi Hanefi'ye yalnız kaldıklarında. "Bir gece için bir erkeğe sahip oldun. Şimdi de onu sonsuza dek kaybettin. Biz hiçbir şeye sahip olmamakla belki de senden daha şanslıyız."

Züleyha tasasız bir cevap vermeye çalıştı. Ama acısı çok büyüktü; dudaklarını ısırarak başını yastıklara gömdü

"Kalpsizin tekisin Hanefi" dedi Esma öfkeyle.

"Onu üzmek, istememiştim."

Ve Züleyha'ya yaklaşarak saçlannr okşamaya başladı; Öbürleri de ona uyarak, mutsuz kızın saçlarını okşamaya ve onu teselli etmeye çalıştılar; ta ki uyku gözyaşlarını kurutuncaya kadar.

Hadımlar îbni Tahir'in uyuyan vücudunu almaya geldikleri zaman, Meryem kızlardan odalarına çekilerek uyumalarını rica etti. Sayıları bu akşam pek kabarık değildi zaten, Fatma'nın ve Züleyha'nın etrafındaki kızlar, *zaten* köşklerinden çıkmamışlardı.

Sonuçta Meryem yalnız başına uyudu. Bununla birlikte Hali-

me'nin vatlığı ve çocukça konuşkanlığı, ona çok yardımcı olurdu. Acaba bu zor akşamı nasıl geçirmişti? Diğer kızların durumları nasıldı? Düşündükçe huzuru kaçıyordu. Ama yarına kadar beklemek zorundaydı! Beklemek! - ve belki de şafak ışıklarının dağıtacağı karanlık düşünceler ile boğuşmak! Bütün kaderi buydu işte.

Hasan canlı yüklerini koridorun başında bırakan hadımlara döndü:

"Her şey yolunda gitti mi?"

"Her şey yolunda gitti ey Seyduna!"

Arkadaşlanna asansörün hareketli hücresine binmelerini rica etti. Sedyeleri de oraya koymuşlardı. Kısa süre sonra, görünmeyen siyah kollar oniarı en yukanya çıkarmışlardı bile.

Yukanya vardıklannda Hasan uyuyan delikanlılann üzerlerini açtı.

"Oldukça yorgun görünüyorlar doğrusu!" dedi Buzruk Ümid yavaşça.

Hasan gülümsedi.

"Çok uzun zaman uyuyacaklar. Uyanma vakitleri gelince başarılı olup olmadığımızı anlayacağız."

Delikanlıların hava alabilmeleri için hücrenin girişini örten perdeyi yana çekti. Kapının yanına bir nöbetçi diktikten sonra arkadaşlarını uğurladı.

'Trajedimizin ikinci perdesi de sona erdi" dedi onlara. "Yarın tekrar burada buluşuruz. İyi geceler."

Aşağıdaki bahçelerde ise hadımlar iş basındaydılar. Narin fenerleri asılı oldukları yerlerden indirerek, içlerindeki mumlan söndürüyorlardı. Bazıları sönmüştü ama bazılannın içinde hâlâ titrek bir alev vardı. Bahçelere tekrar gece hakim olmuştu. Ürkek gece kelebekleri tekrar uçmaya başlamışlardı. Yarasalar da böceklerin peşindeydiler. Uzaklardaki ormanın içinden ise'kâh bir baykuşun, kâh bir panterin sesi geliyordu. Son fener de sönmüştü. Gizemlerle dolu harika bir yaz gecesiydi. Gökteki yıldızlar binlerce esrarlı alevle parlıyorlardı - uzak, erişilmez.

Mustafa elindeki meşaleyi sertçe sallayarak alevlerin canlanmasını sağladı. Meşalenin ışığı kayıktaki diğer altı hadımı da aydınlatıyordu.

Geçerken kızlara bir göz atalım' diye önerdi dans öğretmeni Esad. 'Bu akşam onlar için oldukça zor geçmiş olmalı."

Fatma ve arkadaşlarının uyudukları köşke gittiler. Esad kapıyı gizleyen perdeyi yana çekti-, Mustafa da odanın içine girerek elindeki meşale ile etrafı aydınlattı. Kızlar şahane bir karmaşa içinde uyuyorlardı. Yastıklara gelişigüzel serilmişlerdi, kimisi çırılçıplaktı, kimisi de bir elbisenin veya battaniyenin ucuyla şöyle bir örtünmüşlerdi. Büyük çoğunluğu, süslerini çıkartma ve makyajlarını sil me zahmetine bile katlanmamışlardı. Güzel kollannın ve bacaklarının altında, ipek ve brokar kumaşlar bulunuyordu. Tatlı göğüsleri, nefes aldıkça, huzurlu bir düzenle, aşağı ve yukarı hareket ediyordu.

"Maşaallah! Buradaki bayağı iyiymiş!" dedi Esad anlamlı an lamlı ve bu şekilde Süleyman'ın ateşine olan hayranlığını dile getirmiş oldu. "Şuraya bakiri! Sanki savaştan çıkmış gibiler!"

Gördüğü manzara Mustafa'yı o derece kendisinden geçirmişti ki meşalesini elinden düşürmek zorunda kaldı. Dayanamayarak odadiin dışan fırladı, çılgın gibi nehrin kenarına koştu ve gecenin içine doğru haykırmaya başladı.

"Bu adam vahşi bir hayvan. Aman Allah'ım! Bizi ne hale soktular!"

XIII

Ertesi gün, daha sabahın erken saatlerinde, Büyük Daî'ler anlaştıkları üzere Hasan'ın odasında buluştular,

"Biraz önce, hâlâ uyuyan delikanlılara baktım" dedi onlara Hasan selamlaşma faslından sonra "Sanırım artık onları uyandırma vakti geldi."

Onu takip ettiler. Hasan pencereleri örten perdeleri çekince, içeriye göz kamaştırıcı güneş ışığı doldu. Sonra da odaya girerek gizli geçide yöneldiler. Delikanlılar halâ sedyelerin üzerinde yatıyorlardı. Görünüşe göre huzurlu bir uyku içindeydiler. Hasan heyecan ve dikkatle delikanlıların suratlarını inceledi.

"Dış görünüş itibanyla bir değişime uğramamış gibiler. Bilmemiz gereken, içlerinde neler olduğu, ruhlannda ne gibi değişimler olduğu. Bunu da hemen şimdi öğreneceğiz."

Yusuf'u omuzlarından tutarak sarstı. "Yusuf benî duyuyor musun? Gün aydınlanaiı çok oldu sen hâlâ uyuyorsun!"

Yusuf irkilerek gözlerini açtı, dirseklerine dayanarak, şaşkınlıkla etrafına bakındı. Tek kelime etmeden ve düşünceleri bambaşka yerlerde alarak, dik dik önderlere baktı, kendine gelmesi uzunca bir müddet sürdü. Ve suratında sınırsız bir şaşkınlığın izleri okunuyordu.

"Bütün gece ne yaptın ki bu kadar geç uyanıyorsun?" dedi Hasan ve muzip bir tavırla ona baktı.

"izninle cennette bulunuyordum ey efendim" diye cevap verdi öbürü ve korkuyla ona baktı.

"Şüphesiz güzel bir rüyaydı oğlum."

"Hayır hayır, gerçekten de cennetteydim..."

"Yusuf beni kandırmaya utanmıyor musun?! Arkadaşların böyle bir palavraya kim bilir nasıl gülecekler."

"Ey Seyduna, gerçekten de cennette olduğuma eminim, biliyorum bunu!"

"Demek ki sana cennet bahçelerinin anahtannı verdiğime ikna oldun!"

"En ufalt bir şüphe gölgesi bile olmadan ey Seyduna!"

Konuşma sesleri Süleyman'ı uyandırmıştı. Yatağında doğrulmuştu, bakışian Hasan ile Yusuf arasında gidip geliyordu. Onun da suratında sonsuz bir şaşkınlık ifadesi vardı.

Aniden her şey aklına geldi ve telaşla vücudunu yoklamaya başladı. Parmaklan cüppesinin cebinde dolaştığı zaman, Hallme'nin bileziği eline geldi. Suratında dehşet ifadesi belirmişti bu defa!

"Bakın! Süleyman da uyanmış. Onun da, gece boyunca neler yaptığını merak ediyorum, bu saate dek uyuduğuna göre!"

"Allah'ın ve senin izninle cennetteydim ey Seyduna!"

"Hadi hadi! Gördüğün rüyayı gerçek mi sanıyorsun?"

"Hiç kimse orada bulunduğuma inanmamaya cüret edemez... Demek istiyorum ki gerçekten ve her şeyimle orada bulunduğuma dair bir delilim var."

"Delil mi? Onu bana göster!"

Süleyman bunu söylememesi gerektiğini çok geç anladı. Telaşla kendisini haklı çıkarmaya çalıştı.

"Nasıl olı o da elime geçtiğini bilmiyorum. Kendimi çok yorgun hissediyordum, tutunacak bir yer aradım ve aniden elimde bu bileziği hissettim. Ondan sonrasını hatırlamıyorum."

"Ver bakayım."

"Süleyman üzüntüyle ganimetini uzattı. Büyük Önder korkunç bir bakışla bileziği inceledikten sonra onu daîiere uzattı.

"Gerçekten de inanılacak gibi değil" dedi. "Bu bilezik gerçek ten de cennetten gelmişe benziyor."

"Züleyha'nın da buna benzer bir bileziği vardı" diye Yusuf lafa karıştı. "Ama yanımda bir hatıra götürmeyi yasaklamıştı bana."

"Süleyman Süleyman" dedi Hasan başını sallayarak. "Bu bileziği ele geçirmene hayret ediyorum doğrusu. Nasıl olur da cennette hırsızlık yaparsın?"

Zavallı delikanlı korkmaya başlamıştı.

"Naim ve Übeyde'nin bana asla inanmayacaklarını düşündüm. Bu nedenle de bileziği alıkoymaya karar verdim."

"Yoksa arkadaşlarının arasında büyük bir yalancı olarak mı tanınıyorsun?"

"Benim onlara anlatacağım şeyleri onlar bana anlatsalardı, ben de onlara inanmazdım!"

"Çok iyi! Şimdilik bu bilezik bende duracak. Seni tekrar cennete göndereceğim zaman, bileziği benden alabilirsin. Fakat orada kendini nasıl affettireceğini şimdiden düşünmeye başlasan iyi olur!"

Bir süreden beri uyanık olan ama daha kendine gelemeyen Ibni Tahir konuşmayı şaşkınlıkla dinliyordu. Yavaş yavaş, gece olup bitenler aklına gelmeye başlamıştı. Elini göğsüne götürdü ve bir an için ürperdi: Kalbinin tam altında Meryem'in dişlerinin acıyan izleri vardı. Hasan ona döndü.

"İki arkadaşının ağzından da inanılmaz şeyler işitiyorum. Onları, dün akşam seninle beraber bu küçük odada bırakmıştım. Şimdi de beni, gece boyunca bu odada bulunmadıklarına, aksine başka bir dünyaya gittiklerine ikna etmeye çalışıyorlar. Sen soğukkanlı ve düşünen bir kafaya sahip olduğun için, onlara inanmamam gerektiğini anlamaya çalış. Aksi takdirde oturduğumuz yerin, gece hayaletlerin akınına uğrayarak, insanı Allah bilir nerelere kaçırdıklarını düşünmek zorunda kalacağım..."

"Şaka yapmayı sevdiğini biliyorum ey Seyduna! Geceki yolculuğumuzu sana borçlu olduğumuzu da biliyorum... ve şimdi de bizi denemek istiyorsun!"

"Demek sen de ibni Tahir! Sen de geceyi şu anda içinde bulunmakta olduğumuz odada geçirmediğini iddia ediyorsun! Demek ki cennetin anahtarlarına sahip olduğumu söylediğimde, sadece mecazi bir şeyi kastetmiyormuşum!"

"Affet beni Seyduna. Kalbime bir daha asla şüphe sızamayacak."

"Pekâlâ dostlarım. Fakat bilmek istediğim bir şey var. Gece boyunca nerede olduğunuzu soran arkadaşlarınıza ne cevap vereceksiniz?"

"Gerçeği söyleyeceğiz: Efendimizin lütfuyla cennetteydik. Hepsi bu."

"Öyle olsun. Umarım imanınız her zaman bu kadar sağlam kalır. Çünkü yakında bana lâzım olacak! Şimdi arkadaşlannızın yanına gidin."

Muflafızlardan birini çağırdı ve onlan aşağıya götürmesini söyledi.

Büyük Daî'lerle yalnız kaldığında, gözle görülür biçimde rahatlamıştı.

"Her şey öngördüğüm gibi gerçekleşti."

Ebu Ali kollarını açarak onun üzerine atladı.

"Allah-u Ekber!" diye bağırdı. "Arşimed'in noktasını buldun."

Kucaklaştılar.

"Son ana kadar başarı kazanacağından kuşku duydum" diye itiraf etti Buzruk Ümid. "Fakat şimdi, insan tabiat™ değiştirmeye muvaffak olduğuna inandım. Bu haşhaşilerle, gerçekten de korkunç bir silah yarattın!"

"Üçüncü perdenin sonu" diye iç geçirdi Hasan. "'Uyanış veya Hayal Bahçelerinden Dönüş' diye adlandırabilir."

Arkadaşlarından üçünün Büyük Önder tarafından çağrılması ve gecenin ilerleyen saatlerine kadar da geri gelmeyişleri fedaîleri meraklandırmıştı. Aralarında ateşli tahminler ve tartışmalar yapıyorlardı. Yatak odasındaki döşeklerinin üzerine uzanmışlardı ama gözlerine bir türlü uyku girmiyordu. Talihli arkadaşlannın geri dönerek, başlanna nelerin geldiğini anlatmalannı merakla bekliyorlardı.

"Nihayet Seyduna hakkında bir şeyler öğrenebileceğiz" diye seviniyordu Übeyde.

"Sizce onları niye çağırttı ki?" diye sordu Naim endişeyle.

"Niye mi? Büyük ihtimalle Türk bayrağını zapt ettiklerinden ötürü kutlamak için..."

"Sana sormadım: Daha zeki birinden cevap bekliyorum."

"Yoksa onlan cennete götürmek istediğini mi sanıyorsun?" diye alay etti Abdullah. "Elbette ki onları mükâfatlandırmak için çağırdı. Belki de diğer daîlerle beraber yemek yiyorlardır."

"Belki de haklısın" dedi Cafer düşünceli düşünceli.

"Peki o halde niye bu saate kadar dönmediler?" Übeyde şaşkındı, "Belki de onlara çok şerefli bir görev verildi... Belki de kaleyi çoktan terk etmişlerdir?"

"Bütün bu amaçsız lakırdılar neden?" diye sordu Abdurrahman. "Kendileri bizzat buraya dönüp neler olduğunu bize anlatmayana kadar, nerede olduklarını ve neler gördüklerini bilemeyiz. Şimdi yapılacak en iyi iş yatıp uyumak... Hak edilmiş bir dinlenme kadar güzel bir şey yoktur!"

Ertesi gün. üç arkadaş aniden ortaya çıktıklarında, diğerleri çoktan uyanmışlardı Hepsi de onlann üzerlerine atıldılar. Her kafadan bir ses çıkıyor, herkes bir şey sonnak İstiyordu.

"Durun da önce yatak odasına gidelim" dedi Süleyman. "Orada konuşabiliriz. Kamım aç ve işkenceye uğramış gibiyim. Ayakta zor duruyorum."

Üç arkadaş yatak odasına gelir gelmez, kendilerini güçlükle ıklerine attılar. Diğerleri onlara süt ve ekmek getirmişlerdi.

"Kim başlamak istiyor?" diye sordu Süleyman.

"Sen başla" diye cevap verdi Yusuf. "Son derece sabırsızım, onun için, olanları baştan sona düzgün olarak anlatabileceğimi sanmıyorum... Ve tek bir kişinin bile bana inanmamaya cüret etmesi durumunda çılgına döneceğimi düşünüyorum, bu da başka bir mesele."

Fedailer üç döşeğin etrafında halka biçiminde oturuyorlardı.

"Mucizelere inanıyor musunuz?" diye başladı Süleyman.

Fedaîler birbirlerine baktılar.

"Eski zamandaki mucizelere, evet" dedi Naim. "Peygamber a mucizelere inanmamızı yasaklamıştır."

"Şu uzun dilliye bakır, hele! Peki Seyduna ne öğretiyor?"

"Onun mucizeler hakkında ne dediğini bilmiyorum."

Süleyman'ın ses tonu Naim'i daha dikkatli olmaya sevk etti.

"Allah'ın Seyduna'ya cennetin anahtarlarını vermiş olduğunu öğrenmedin mi?"

Odada e'fle tutulur bir sessizlik vardı. Süleyman zafer dolu bakışlarını fedailerin suratlarında dolaştırıyordu. Yeteri kadar merak uyandırdığına kanaat getirince, yüksek sesle bağırdı: "Fedaîler! Geçen gece Seyduna bize cennetin kapılarını açma lütfunda bulundu"

fedaîler tek kelime etmeden birbirlerine baktılar ve aniden kahkahalarla gülmeye başladılar. Sadece üç gece yolcusu tavırlarını değiştirmemişlerdi.

"Bizi aldatmak için aralannda anlaşmışlar" diye alay etti Abduırahman.

"Her zamanki gibi Süleyman bizimle alay ediyor" diye ekledi Naim.

Ibni Vakkas küçümseyerek dudak büktü: "Boş verin onları. İçip içip ahırın birinde sızmışlar herhalde. Suratlarından belli zaten. Bu saçma palavra ile de utançlarını örtmek istiyorlar..."

"Böyle olacağını biliyordum" dedi Süleyman öfkelenerek. "Sen anlat onlara Ibni Tahir. Seni dinlerler belki,"

"Bu kadar şaka yeter!" diye bağırdı Übeyde sinirlenerek. "Şimdi sizin Seyduna'yi görüp görmediğinizi bilmek istiyorum."

işte bu anda Ibni Tahir söze başladı: "Dinleyin dostianm. Bu gece yaşadiklanmız gibi inanılmaz şeylerden söz etmenin çok güç olduğunu kabul ediyorum. Bizimle eğlenmenizi de çok tabii karşılıyorum. Fakat Süleyman'ın söylediği her şey gerçeğin ta kendisi. Lütfen biraz sabredin ve dinleyin. Onun devam etmesine müsaade edin..."

Suratı son derece ciddîydi ve sesinde şakadan bir nebze bile olsun eser yoktu. Fakat bu olanlar her şeye rağmen bir danışıklı döğüş değil miydi?

"Böylesine inanılmaz bir şeyi bana yutturmaya çalışan babam bile olsa, onu hemen yalancılıkla suçlardım" dedi Cafer. "Fakat senin de bu oyunun içinde olman çok garip doğrusu Ibni Tahir. Fakat Süleyman'ın anlattıkları... Neyse, bizim için hazırladığınız güzel maşalı dinleyelim bakalım."

. Süleyman başını kaldırarak etrafındakilere bir kez daha baktı ve her şeyi en başından anlatma zahmetine katlandı; kuleye nasıl çıktıkları, kapıda nöbet tutan dev gibi silahlı muhafızı, Ebu Ali'nin onları Seyduna'nın karşısına çıkartmasını. Bazı ayrıntıları atlaması durumunda Yusuf onu tamamlıyordu. Böylece delikanlılar, Büyük önder ile yaptıkları konuşmayı en ince detayına kadar anlattılar. Süleyman anladıkça anlatıyor ve fedaîler söylediklerini giderek

daha büyük bir ilgiyle dinliyorlardı. Süleyman Seyduna'nın kendilerine, içinde üç yatak bulunan hücreye girmelerini emrettiği sahneyi anlatmaya başladığı an, herkes nefesini tutmuştu. Tüm gözler Süleyman'ın dudaklarına çevrilmişti.

Ibni Tahir de ilgiyle dinliyordu, Farkında olmadan elini göğsüne götürmüştü, Meryem'in kendisine bıraktığı hatırayı hissetmek istiyordu. Yine günlük yaşamın sıradanltğma dönmüş olsa bile, geçirdiği olağanüstü gecenin, kalbinin tam üzerindeki delili, kalbinin küt küt çarpmasına neden oluyordu. İçinde yeni bir inanç doğmaktaydı: Tecrübe ve mantığın delillerini gururla reddeden bir inanç.

Süleyman şimdi de Seyduna'nın kendilerine o harika haplan vermesini ve kendilerin bilinmeyen ülkeler üzerinde uçarken görmelerini anlatıyordu. Bilincini kaybetmeden evvel gördüğü rüyayı da anlatıyordu... Ve sonra da cennette kendisine gelmesini. Fedaîlerin gözleri parlamaya başlamıştı, yanaklarını ise ateş basmıştı; sabırsızlıktan dolayı gözle görülür bir biçimde tin iyotlardı... Delikanlı raporuna devam ediyordu: uyandığı zaman gördüklerini, sırça köşkün ihtişamını detaylarıyla anlatıyordu. Ve sonunda genç kızlar...

"Belki de hepsi bir rüyaydı."

Bu söz, Übeyde'nin dudaklarının arasından çıkmıştı. Birbirlerine olan bakışlarından, kafalarında canlandırdıkları hayallerin, onları ne kadar etkiledikleri belli oluyordu. Küçük Naim Ibni Tahir'in yanma bağdaş kurmuştu. Suratı bembeyazdı, aynen, korkunç hayalet hikâyeleri dinleyen bir çocuğa benziyordu.

"O odada gördüğüm her şey" diye devam etti Süleyman "hiç şüphesiz sizinle beraber şurada oturmam kadar gerçekti. Böyle bir ihtişamı tasvir etmek çok zor: Her şey altından ya da gümüşten yapılmıştı. Yatakların üzerlerinde ormanlardaki yosunlardan daha yumuşak olan halılar seriliydi... Yumuşacık kuştüyü yastıklar, inanılmaz bollukta ilâhi yemekler, insanı neşelendiren ama zihnini bulandırmayan tatlı bir şarap. Kısacası, her şey tıpatıp Kuran'da anlatıldığı gibi. Ve huriler, çocuklar! İpek ve kadife gibi bir ten, iri ve parlak gözler, ve göğüsler... Allah! Sadece hatırladıkça bile kanım kaynamaya başlıyor." Aşk macerasını hiçbir ayrıntıyı atlamadan anlattı.

"Ahi Keşke orada olabilseydim!" Übeyde yürekten gelen bu çığlığa engel olamamıştı.

"Sadece bir tekine bile dokunmaya cüret etseydin, seni kendi ellerimle parçalardım."

Süleyman'ın gözleri bir detininki gibi parlıyordu. Übeyde geriye çekildi. Arkadaşını tanıyordu: Onunla şaka yapmaya gelmezdi. Fakat onu bu durumda hiç görmemişti. Dün geceden sonra, ne olduğunu tanımlayamadığı bir değişiklik hissediyordu onda, sanki tehditkâr bir havaya bürünmüştü.

"Onlar benim hurilerim! Anlıyor musunuz? Onlar artık bana aitler, hem de ebediyete kadar! Yaşamıma mal olsa bile, onların bir tekinden de asla vazgeçmeyeceğim. Oh! Benim küçük ceylanlarım! Sizin tasavvur bile edemeyeceğiniz mutluluk kaynaklan! Hiç biriniz onların bir tekini bile arzulama hakkına sahip değildiniz. Allah onları bana layık gördü! Ve günün birinde, onlann ilelebet bana ait olacaklarını düşündükçe içim alev alev yanıyor!"

Besbelli ki Süleyman bambaşka birisi olmuştu. Hepsi ona hay ret ve kuşku dolu gözlerle bakıyorlardı - hatta azıcık da korku okunuyordu bu gözlerde.

Arkadaşlarının içinde bulundukları ruh hallerini kavrayamayan bir tek Yusuf vardı; belki de bu durum ona normal gelmekteydi, çünkü aynı değişim önde da görülüyordu. Süleyman'ın aşk maceralarındaki kahramanlıklarını sonsuza kadar abartması üzerine dayanamayarak lafa kanşti: "Bir gece içinde dokuz huriyi kadın yaptığını anlatmayacaksın herhalde bize, öyle değil mi?"

"Niye yalan söyleyeyim ki? Sen aynısını yapmadın mı?"

"Süleyman en ciddi konuları bile abartmak zorunda galiba!" diye alay etti Yusuf. Öfkesinden hiçbir şey yitirmemişti.

Süleyman elinden gelse bakışlarıyla öldürecekti onu.

"Diline hâkim ol! Anlattıklarımın hiçbiri Kuran'da yazılı olanlardan fazla değil!"

"Öyleyse Kuran mı abartıyor?"

Herkes güldü. Süieyman dudaklarını ısırıyordu.

"Kadınlar, kahramanlıklarımı mısralara dökmem konusunda çok üstelediler Fakat belki de hurilerin yalan söylediklerini düşünüyorsunuz..."

"O zaman oku onları bize!"

Hafızasını toplamaya çalıştı; fakat kısa zaman sonra dili dolaşmaya başladı. Yusuf dizlerini döverek gülmeye başladı. Neşesi öbürlerine de bulaştı ve herkes kahkahalar atmaya başladı. O anda Süleyman bir ok gibi ibni Tabirin döşeğinin üzerinden uçarak yumruğunu Yusuf un suratının tam ortasına gömdü. Yusuf içgüdüsel olarak darbeyi aldığı yere elini götürdü Gözlerini iri iri açarak ayağa fırladı; kanı beynine sıçramıştı.

"Ne! Bir kısrağın beni çiftelemesine izin mi vereceğim?"

Yıldınm hızıyla Süleyman'ı duvara yasladı. Süleyman duvarda asılı olan kılıçlann sakırdadıklarını hissetti. Elini uzatarak kılıçların birini kaptı ve kan bürümüş gözleriyle takibine baktı.

"Köpoğiu! Gel buraya! Seni geberteceğim!"

Yusuf bembeyaz kesildi, içindeki tüm hiddet bir anda sönmüştü. Fakat İbni Tahir onun kımıldamasına meydan bile vermeden Süleyman'ın üzerine atlamış ve kılıç tutan kolunu kavramıştı. Cafer, ibni Vakkas ve diğerleri de ona yardım ederek, saldırganın silahını elinden almışlardı...

"Delirdin mi *sen?* Daha dün gece Seyduna seni cennete gönderdi, oysa şimdi, arkadaşlannın arasında bir katliam yapıyorsun! Ve sen de Yusuf, neden haddini bilmiyorsun? Neden onun lafını kestin? Hepimiz aynı hamurdan yoğrulmadık ve herkes gemisini bildiği gibi yürütür."

"İbni Tahir haklı" dedi Cafer. "Bırakalım da Süleyman sonuna kadar anlatsın. Sonra da sıra Yusuf un."

Hepsi de Süleyman'dan anlatmaya devam etmesini rica ettiler. Yusuf inatçılıkla kollarını göğsünde kavuşturdu ve döşeğine uzanarak tavanı seyretmeye başladı. Süleyman ona eğlenen bir bakış fırlattıktan sonra, anlatmaya kaldığı yerden devam etti.

Garip bir biçimde, artık kimse, cennete gitmiş olduklarından şüphe etmiyordu. Cennet baklanda, onlara, binlerce soru yöneltiyorlardı, kısa bir zaman sonra ise cennet bahçeleri ve huriler hakkında bilmedikleri hiçbir şey kalmamıştı. Hepsi de hurilerin hayalini kurmaya başlamışlardı, hatta tariflerden yola çıkarak, en beğendiklerini kendilerine ayırmaya başlamışlardı bile.

"Ve sonunda dün gece uykuya daldığın hücrede uyandın yeniden?"

Naim bir çocuk gibî soru sorma sanatına vakıftı.

"Aynen. Her şey tıpkı bir önceki akşam gibiydi. Sadece Halime'nin bana verdiği bileziği cüppemin cebinde hissedebiliyordum, o kadar."

"Seyduna onu niye elinden aldı?"

"Herhalde onu kaybedeceğimden korkuyordu. Fakat bir daha beni cennete göndereceği zaman, bileziği vereceğine dair söz verdi."

"Ne zaman olacak bu?"

"Bilmiyorum, ama Allah izin verirse, kısa süre sonra."

Şimdi maceralarını anlatma sırası Yusuf'a gelmişti. Başlangıç ve sonu biliyorlardı zaten. Anlattıklarını sırça köşkte yaşadıklan ile sınırlı tutmak zorunda kaldı. Şarkılar ve özellikle de danslar herkesi büyülemişti. Büyük bir heyecanla Züleyha'nın zarafetini, güzelliğini, dans sırasındaki şehvetli hareketlerini anlatıyor, marifetlerini öve öve bititemiyordu. Kalbinin ona ait olduğunu daha açık anlatamazdı. Sadece Cada'ya göstermiş olduğu bîr anlık İlgiden dolayı üzüntü duyuyordu ve kalbinin ait olduğu kadına gösterdiği sadakati abartmakta da hiçbir sakınca görmüyordu.

"Sadece o benim kadınım" diye sözlerine son verdi "diğerleri ne kadar tatlı ve hoş olsalar bile, sadece onun emrinde, ona hizmet etmek için varlar ve güzellikte hiçbiri onunla boy öiçüşemez."

Süleyman çok daha iyi bir anlatıcıydı. Yusuf un hikâyesi onları az öncekinin yansı kadar bile etkilememişti. Sadece bir kez fedaîlerin soluklarının tutulmasını sağlayabilmişti; o da, gizemli ışıklarla aydınlatılmış bahçelerde yaptığı gezintiydi. Süleyman bunu yaşamamıştı ve şimdi de sırça köşkün kendisini çok fazla etkilemiş olmasından ve dışarıya bir kerecik bile olsun bakmamasından üzüntü duyuyordu.

Ibni Tahir macerasını kısaca anlattı. Meryem'in kendisini nasıl karşıladığını tasvir etti onlara. Kendisini bahçelerde gezdirmiş ve el-Arafın duvarlarını göstermişti: Duvarın üzerinde bir gölge dolaşıp duruyordu. Bu gölge, bir zamanlar ana-babasının isteğine karşı gelerek İslam için şehit düşen yiğitlerden birisinin ruhuydu. Meryem hakkında ise Daî İbrahim'den daha akıllı olduğunu söylemekle yetinmişti. Bir anlık tereddüdü sırasında, bir cins büyük kedinin kendisine saldırmasını da anlatmıştı. Kedinin isminin Ahriman olduğunu duymuştu. Bu hayvan, el-Araf ve eski yiğidin gölgesi... Bunlar fedaîlerin meraklarını körükleyecek şeylerdi; fakat Ibni Tahir bu sabah hiç de konuşkan değildi doğrusu.

Bırakın da biraz dinlenelim" dedi sonunda. "Nasıl olsa yakında anlattıklarımızı dinlemekten bıkacak ve en *az* da bizim kadar bilgi sahibi olacaksınız."

Bunun üzerine, çeneleri daha düşük olan Yusuf ve Süleyman'a döndüler tekrar. Kısa zaman sonra üç arkadaş, kendilerini ilahlarla bir tutmaktan çekinmeyen eski Pers krallarına benzemişlerdi fedailerin gözlerinde.

Apama gece boyunca gözünü bile kırpmamıştı. Karanlık, gençliğinin muhteşem günlerine ve harika gecelerine ait olan anılarının tekrar canlanmalarına neden olmuştu. Korkutucu bir kesinlikle, en küçük ayrıntıyı bile hatırlıyordu. Cehennem ıstırapları çekmekteydi. Bir zamanlar başrolde oynadığı ve bitmesini hiç arzulamadığı oyunda, kendi düşüşünü seyretmek, ona korkunç acılar veriyordu. Artık aşk krallığında başkaJarı hükmediyordu.

Güneşin ilk ışıklarının Elbruz dağlarının zirvelerini altın rengine boyamasıyla beraber ayağa kalktı. Umutsuz bir ifade, kül rengi bir surat ve karmakarışık saçlarla, dalların oluşturduğu örgünün arasından ufka doğru bakmaya başladı. Arkasında gerçek dünyaya dönmesine tüm zamanlar için engel olan Alamut kalesi yükseliyordu. Fakat bu ihtiyar ve çirkin haliyle gerçek dünyada ne yapabilirdi ki? Allah'a şükürler olsun ki Hasan, onu, içinde bulunduğu sefaletten kurtarmış ve tekrar insan gibi yaşamasını sağlamıştı! Krallığı burasıydı artık. Şüphesiz acı dolu bir krallıktı burası, çünkü

kendisine daima geçmişin şatafatlı günlerini hatırlatıyordu. Fakat bir bok yığını üzerinde yavaş yavaş çürümektense düşmüş bir meleğin acı gururunu taşımayı yeğlerdi.

Üzüntüye adanmış geceler boyunca, Hasan'in hayatındaki rolünün ne olduğunu sorup duruyordu kendi kendine. Eskiden, çok uzun yıllar önce, genç ve yakışıklı, yarı peygamber ve yarı hayalci bir çapkındı Hasan. Ama aradan geçen zaman ve ondan çok daha önemli adamlar, onun hafızasından çoktan silinmişlerdi. Eğer zamanının politik kavgalarına ve dini tartışmalarına bu kadar yoğun biçimde bulaşmış olmasa, onun adını bile unutacağı kesindi. Çok derin bir sefaletin içinde olmasının üzerinden, daha iki yıl bile geçmemişti. Beklenmedik bir anda, kendisine ondan bir mektup getirilmişti. Bir kalenin efendisi olduğunu ve kendisine ihtiyacı olduğunu, çabuk gelmesini yazmıştı ona.

Kaybedecek hiçbir şeyi yoktu; kararını çabucak verdi. İstememesine rağmen içinde solgun bir ümit ışığı doğmuştu. Nihayet tüm kudreti ile Hasanı gördü. Yoksa o kendisini seviyor muydu hâlâ? Bilmiyordu. Fakat sonunda, acı gerçeği kabul etmek zorunda kaldı. Bir zamanlar kendisini tüm kalbiyle sevmiş oian adam, artık içindeki ateşin bir başkası için yanmakta olduğunu bile ondan gizlemiyordu.

Evinden dışarı çıktı. Ağaçların dallarında binlerce kuş cıvıldaşıyordu. Otlann üzerlerinde çiğ damlaları vardı. Bu harika yaz sabahı, acılarını daha da derinleştiriyordu. Sonunda acı anıları bir kenara bıraktı, yüzünü yıkayarak kendisine gelmeye ve karmakanşık saçlannı düzeltmeye çalıştı ama daha da korkunç gözükmekten başka bir şey elde edemedi. Sonra da hadımlann uyumakta olduğu bitişikteki eve gitti. Yan açık kapıdan adamların horultuları işitiliyordu. Bu rahat, huzurlu uyku, onu iyice çileden çıkarmıştı. Yüksek sesle içeriye, günün çoktan aydınlandığını, çalışma vaktinin geldiğini bağırdı.

"Lanet olası cadı!"

Mustafa sinirlenmişti; Adi ise gülmekteydi. "İhtiyar orospu, seni hangi lağım çukurundan getirdiler buraya?"

Apama sinirlenerek kapıyı ardına kadar açtı. Havada uçan nes-

neyi fark ettiğinde, terliği kafasına yemişti bile. Bir sıçrayışta dışarı çıktı.

"Durun bakalım köpek soyları! Seyduna sırtlarınızı dilim dilim doğ ray arak

Gümbürtülü kahkahalar evi sarstı. "Kayıklara gidin hayvanlar! Unutmayın kızlara geri götüreceksiniz. Ve çabuk olun ki Seyduna onları bu halde yakalamasın."

Esneyerek ayağa kalktılar, rengarenk cüppelerini üzerlerine geçirdiler ve hiç acele etmeden dışarı çıktılar. Bu arada aşağılık ihtiyara en küçük bir bakış fırlatmaktan bile imtina ediyorlardı - gerçi bu nefretin sebebini her iki taraf *d^* bilmiyordu ama yine de olanca şiddetiyle sürüp gitmekteydi. Kanalın kıyısında üstünkörü yıkandılar ve kayıklara binerek kısa zamanda nehrin ortasına ulaştılar. Apama Adi'nin yanına oturmuştu, diğerleri de onun üzerine su sıçratmak için ellerinden geleni yapıyorlardı.

"Durun bakalım aşağılık yaratıklar! Son gülen iyi güler! Allah neden hadım edildiğinizi iyi bilir ya..."

"Dikkatli oi.
Yoksa geri kaimn o azıcık
Erkekliğini de &es/ve.v/m
Ve
Artık bir kız olursun!"

Adî kayığın tehlikeli bir biçimde sallanmasını sağladı ve arkadaşlan ihtiyarın suya düşmemek için küpeşteye sarıldığını görünce neşeyle güldüler. Nihayet Fatma" ve arkadaşlarının uyumakta olduğu küçük adaya vardılar. Apaoa karaya çıkarak köşke doğru yürümeye başladı. Bu arada tabiat tamamen uyanmış ve dağ yamaçlannı okşamaya başlamıştı bile.

Camdan salonun içine baktı. Kızlar yastıklann arasında utanmazca yatıyorlar ve derin derin uyuyorlardı. Bir intikam melâikesi gibi içeri daldı, büyük tokmağı yakalayarak şiddetle gonga vurdu. Kızlar büyük bir korkuyla uyanarak ayağa fırladılar.

"Sizi gidi orospular! Bütün gece fuhuş yaptınız, şimdi de mışıl

mışıl uyuyorsunuz! Çabuk kayığa binin ve eve gidin, Seyduna sizi bu halde yakalarsa hakkınızda hiç de hayırlı olmaz!"

Kızlar pelerinlerine bürünerek kanala gittiler. Kendilerini uyandıran konserin yarattığı şaşkınlığı henüz üzerlerinden atamamışlardı; karmakarışık saçları ve uyku akan gözleriyle kayıklara sıkıştılar. Karşı kıyıda Meryem onları beklemekteydi. Makyaj yapmak ve dudaklarını boyamak için vakit bulmuştu, ama çok kötü bir gece geçirdiği her hafinden belliydi. Bakışları Apama'nın bakışlarıyla karşılaştı; Meryem ilk defa bu bakışlarda bir muvafakat okuyordu.

İhtiyar kadın hadımlarla beraber diğer köşklere ele gitti ve orada uyumakla olanian aynı şekilde uyandırdı. Sonra tekrar kıyıya döndü ve orada beklemekte olan Meryem'le bir kez daha karşılaştı;

"Uyuyamadm mı?"

"Hayır. Ya sen?"

"Ben de uyuyamadım."

"Yaşantımız gerçekten de çok garip.

Aslında şöyle demek istiyordu; Korkutucu. Fakat Apama onu anlamıştı.

Züleyha ve arkadaşları, telaşla, gecenin izlerini yok etmeye çalışıyorlardı. İkindi namazından az önce eski düzen kurulmuştu. Hayat devam ediyordu.

Öğleden sonra ist; Hasan, dört muhafızın eşliğinde onları ziya rete geldi. İtaatkar bir şekilde çevresinde yanm daire oluşturarak beklemeye haşladılar. Gecenin nasıl geçmiş olduğunu kendi ağızlarından dinlemek istediğini söyledi onlara. Titreyen seslerle soru lanna cevap vermeye başladılar. Aniden cebinden altın bir bileşik çıkararak, kızların burunlarının ucuna uzattı:

"Bu bilezik hanginizin kolundaydı?"

Halime bileziği hemen tanıdı ve az kalsın korkudan bayılacaktı. En küçük bir ses çıkaracak durumda bile değildi. Diğerlerinin de kendilerini hiç de rahat hissetmedikleri belli oluyordu. Meryem tek tek kızların yüzlerine baktı; Halime'ye geldiği zaman ise hemen anladı. Hasan'a sessizce yakardı; ama dudaklarında muzip bir gülümsemenin izlerini görünce biraz rahatladı.

"Demek ki bu bilezik hiçbirinize ait değil. O halde fedaî bana yalan söylemiş olmak..."

Delici bakışlarla Halime'yi süzüyordu. Kızın yanaklarından iri yaşlar akmaya başladı; çenesi tir tir titriyordu. Kendini celladın önünde diz çökmüş olarak görmeye başlamıştı bile ve ensesinde soğuk metali hissediyordu.

"Ne kadar güzel sevgili Halime! Aslında beyinsiz kafanla ne yapmam gerektiğini biliyorsun. Ve şayet delikanlı senin yüzünden sırrımızı ögrenseydi, bunu biç acımadan yapardım. Bu defalık hayatını bağışlıyorum ama bir dahaki serere celladın elinden kurtulamazsın!"

Bileziği tekrar cebine koydu.

Meryem'in bir işareti üzerine Halime büyük bir sevinçle Hasan'ın ayaklanna kapandı. Ona teşekkür etmek isterdi ama konuşamryordu. Bu yüzden elini öpmekle yetindi.

"Sonra gelecek olan misafirlerinizde daha gayretli olmanızı istiyorum" dedi onlara veda ederken. "Bu geceki tecrübelere her zaman ihtiyacınız olacak. Gece ve gündüz hazırlıklı olun!"

Kızların önünde hafifçe eğildi ve Meryem'e kendisini takip etmesini işaret etti. "Bu aksam beni bekle. Sana söyleyecek birçok şeyim var."

"Baş üstüne!" diye cevapladı - ama ilk defa onunla beraber olma düşüncesi kendisini mutlu etmiyordu.

Akşam olunca kızlann hepsi havuzun etrafında toplandılar ve birbirlerine önceki gece hakkındaki düşüncelerini ve tecrübelerini anlatmaya başladılar. Halime ise kızların az uzağına oturmuş, konuşmadan söylenenleri dinliyordu. Hayatında ilk defe., gerçekten yalnız kalmayı istiyordu. Kalbinde büyük btr sır gizliyordu. Kimse bilmiyordu bunu. Bu SISTI her önüne gelene anlatma rizikosunu geze alamazdı. Süleyman'ı seviyordu. Onu deliler gibi seviyordu. Özellikle bir soru ruhuna ıstırap veriyordu ama kimseye sormaya cesaret edemiyordu. Nihayet Fatma'ya baş vurmaya karar verdi. "Bir şeyi pek iyi anlayamadım. Bir dahaki sefere de aynı misafirleri mi ağırlayacağız?"

Fatma ona bakar bakmaz içinden geçenlerin tümünü anladı. Cevap verdiği zaman, kalbi acıma duygusuyla dopdoluydu:

"Kimbilîr sevgili yavrum! Hiç birimiz bilmiyoruz bunu!"

Halime ona huzursuz bir bakış fırlattı. Aniden Fatma'nın her şeyi anlamış olmasından şüphelenmeye başlamıştı. Gerçekten de Süleyman'ı bir daha asla göremeyecek miydi? Gece boyunca şüphe içini kemirip durdu. Taşımak zorunda olduğu yük kendisi için çok ağır degii miydi? Artık bir çocuk olmaktan vaz mı geçmişti yoksa?

Büyük haber kaleye aynı günde yayılıverdi: Hasarı bir gece için, üç fedaîye cennetin kapılarını açmıştı. Ebu Soraka adı geçen fedaîleri bu konuda bizzat sorguya çekmeye karar verdi. Geldiğinde üçü de uyuyordu. Fakat arkadaşları, onlann ağızlarından duydukları her şeyi tek tek anlattılar. Cesur adamın alnından boncuk boncuk terler akıyordu. Hemen Ebu Alî'ye giderek, fedaîlerin, duymak isteyen herkese anlattıkları şeyleri anlattı. Ebu AH gülerek karşılık verdi:

"Demek ki söylediklerine inanıyorlar. İnandıklanna göre de söyledikleri gerçektir. Gerçeği söylememeye neden ihtiyaç duysunlar ki?"

Ebu Soraka irkilerek söylediklerini onayladı ve aceleyle hekimin yanına giderek en son haberler hakkındaki fikrini duymak istedi.

"Bence Hasan bu küçük numarayı bizi tamamen kontrolü altına almak için çevirdi" dedi Ebu Soraka. "Fakat, bu zaman dek, doğruluğa son derece bağlı olan delikanlıları, bu iğrenç yalanı yaymaları için nasıl kandırdığını merak ediyorum!"

"Bütün bu olanlann arkasında çok daha tehlikeli şeyler olduğunu hissediyorum" diye uyardı onu hekim. Kalenin arkasındaki harem hakkındaki konuşmamızı hatırlıyor musun? Belki de orasını özel olarak bu delikanlılar için hazırlattı."

"Fakat o zaman neden sırlarını bize da açmıyor? Ne kadar az şey bilirsek, o kadar fazla tahmin yürüteceğimizi o da biliyor!"

"Sana iyi bir öğüt vereyim mi hürmetli daî? Bütün tahminlere boş ver ve duyduklarının hepsini unut. Aksi takdirde derinin ne kadar kıymet taşıyacağını bilemem. Çünkü ne Büyük Önderle, ne de bu genç fanatiklerle şaka yapmaya gelmez. Şimdiye kadar çok

şey duydum ve gördüm. Fakat Ibni Sabbah'ın etrafında, tecrübelerimi ve mantığımı aşan bir esrar perdesi var."

Ebu Soraka'nın görevi başına dönmekten başka çaresi kalmamıştı Fakat kalbi huzurlu değildi. Üç fedaînin yaşadıkları, kendisini son derece rahatsız ediyordu.

Dai İbrahim olaya bambaşka bir şekilde yaklaştı. Önce aynı ötekiler gibi şaşırdı. Sonra olayları berrak mantığıyla inceden inceye tahlif etti. "Seyduna ne yaptığını biliyor" diye bağladı sözlerini. "Biz onun hizmetindeyiz. Gelişen oiaylan bize anlatmamasının bir nedeni vardır mutlaka."

Koğuşlarda ise bu konu hakkında daha ateşli tartışmalar yapılmaktaydı. Fedailerini yemek hizmetlerini gören birkaç astsubay ve asker, yemek esnasında konuşulanları dinlemişler ve duyulmadık mucize haberini çabue-sk etrafa yaymışlardı - çünkü nedense mucizeyi işitenlerin hepsi bir anda, cennet bahçelerine yapılan gezinin doğruluğuna hiç şüphelenmeden inanıyorlardı, hatta, fe- .-}'<, bile fazla. Kışa bir süre sonra tüm bölük olanı biteni duymuş ve inanmıştı.

"Allah kendisine böylesine yüce bir kudret bahşettiğine göre, efendimiz gerçekten de büyük bir peygamber olmalı" diye fısıldıyordu herkes.

"Ya bütün bunlar fedailerin bir uydurmasıysa?" diye soruyordu arada *$uö.da* birtakım şüpheciler.

"Mümkün değil!" diye sözleri kesiliyordu, mucizeyi fedaîlerin ı darından bizzat işitmiş olan birisi tarafından. "Hepsi de son de- • ilenmiş görünüyorlardı."

Ve ilave ediyordu-,

"Her halükârda bu mucize, Ismailî öğretisinin yegane gerçek öğreti olduğunu ispat ediyor. Sadece hain bir köpek, bu mucizeye rağmen Seyduna'nın misyonunu inkâr edebilir."

Diğerleri de hep bir ağızdan ona katılıyorlardı.

"Bugünden itibaren hiçbir zındığa acımayacağım. Seyduna'nın büyük bir peygamber olduğuna iman etmeyen herkesi parça parça doğrayacagım!"

"Evet! Zındık köpeklere karşı dövüşmek, bizim için gerçek bir eğlence olacak! Hepsi kılıçlarımızın altında gebermeli..."

Bu tür konuşmalar Emir Minuçehr'in ilgisini çekmişti. Bîr an ses çıkarmadan dinledi. Sonra da her şeyi başından sonuna kadar bir kez daha anlattırdı. Askerler merakla onu İnceliyorlardı. Fakat, suratındaki en küçük bîr kıl bile kımıldamıyordu. Kendisinden bir açıklama beklendiğini anladığı zaman şunları söylemekle yetindi: "Fedailer Büyük Önder'in lütfuyîa cennette gittiklerini iddia ediyorlar ve o da buna karşı çıkmıyorsa, demek ki buna inanmamız ve davranışlarımızı ona göre düzenlememiz gereklidir.

Buna rağmen odasına geri dönerken alnını kınştırmıştı. O da Büyük Önderin planlarını neden kendilerine de anlatmadığını merak ediyordu. Fakat birliklerinde fark ettiği o vahşi heyecan, kendisini daha da çok ürkütüyordu. Ne olduğunu tam olarak kestirememesine rağmen, bu olayın arkasında bir sahtekârlığın yattığına emindi. Sadece tecrübeli eski askerlerinin, fanatiklerden oluşan bir orduya dönüşmek için bir işaret beklediklerini hissediyordu. Bu durumda her türlü şiddet eylemine hazır oian askerler, artık onu, komutanları olarak kabul etmeyecek, aksine emirleri, görünmeyen bir güçten, daha doğrusu bizzat Büyük Önder'in ruhani kişiliğinden alacaklardı. Fakat kendisini bu akıntıya kaptırmaktan başka ne gelebilirdi ki elinden? Bizzat Hasan, onu Emir unvanı ile taltif etmişti; bu hem askerî, hem de dinî bir unvandı aynı zamanda. Eri iyisi, olaylar kendiliğinden açıklığa kavuşana kadar sabretmek ve teklemekti. Kendisi öyle ya da böyle, bizzat Hasan tarafından kurulan mekanizmanın iyi çalışan bir dişlisi değil miydi? Ona biçilen görevden nasıl kaçabilirdi ki?

Fedaîler ta ki akşam olana dek bütün gün, arkadaşlannın maceraları hakkında binlerce tartışmaya girmişler ve yorum yapmışlardı. Hikâyeyi baştan sona inceden inceye araştırmışlar ve akillanna takılan en küçük mevzu üzerinde bile, saatler boyunca düşünüp taşınmışlar, fikirler öne sürmüşlerdi.

"Sana saldıran hayvanın ismi gerçekten de Ahriman mıydı?" diye sordu Naim Ibni Tahir'e. "Muhakkak peygamber tarafından

Demavend dağından kaçırılarak, hurilere hizmet etmeye mahkûm edilmiş evcil hayvanlardan tekiydi."

"Olabilir. Bu konuda daha fazlasını söyleyemediğim için çok üzgünüm. Ama o kadar çok görecek şey vardı ve zaman da o kadar azdı ki..."

Hepsi de o gece uyumakta zorluk çektiler. Döşeklerinde bir sağa bir sola dönüp duruyorlardı. Kafalarında, kendilerine en ince detaylarına kadar anlatılmış cennetin hayalinden başka bir şey yoktu: Yarı çıplak kızlar kendileri için dans edip şarkı söylüyorlardı. Genç kızlann soluklannın kendilerini aksadığını hissediyorlar, hatta, yanı başlarında, yastıklara gömülü olarak yattıklarını görür gibi. oluyorlardı. Odanın her tarafında inanılmaz bir sabırsızlığın belirtileri vardı: iç çekmeler, diş gıcırtıları, bastırılmış inlemeler...

Gece yarısından az sonra ay ışığı açık pencereden Ibni Tahir'in yatağına vuruyordu. Ibni Tahir iki tarafını çabucak kontrol etti. Süleyman ve Yusuf rahatça uyuyorlardı, iyi durumdalar diye düşündü. Kendisinde garip bir huzursuzluk sezinliyordu. Acımasız bir kuşku kemiriyordu içini: Macerasının bir rüya mahsulü olarak görülebileceğini pekâlâ biliyordu, fakat, şimdi ruhunun her zerresiyie sevdiği Meryem'in gerçekliğinden nasıl şüphe edebilirdi ki?

Sabaha karşı bir karara vardı. Ayağa kalkarak, ses çıkarmadan Naim'in yatağına gitti. "Uyuyor musun Naim?" diye fısıldadı alçak sesle.

"Hayır uyuyamıyorum. Ne istiyorsun?"

Başını kaldırarak Ibni Tahir'i güvensiz bakışlarla süzdü.

"Sır tutabilir misin?"

Naim korkmaya başlamıştı.

"Korkma. Kötü bir şey olmayacak. Sadece sana bîr sırrımı açmak istiyorum."

"Bana güvenebilirsin!"

"Ali'nin kutsal adına yemin edebilir misin?"

"Ali'nin kutsal adına yemin ederim."

"iyi. Benimle pencereye gel."

Sökmekte olan şafağın ışığında Ibni Tahir Meryem'in kendisine bırakmış olduğu alameti, o küçük ısırığı Naim'e gösterdi.

"Görüyor musun?"

"Evet. Sanki birisi seni ısırmış."

"Daha dikkatle baki"

"Ey Allah! Ne kadar küçük bir ağız!"

"Bunlar onun dişleri Naim."

"Meryem?!"

Ürken delikanlının sırtından soğuk bir ürperti geçti.

"Evet, Meryem'in bana bıraktığı hatıra bu. Yakında yok olacak. Bir parça mum al ve ateşte yumuşat, izlerin kalıbını almam için bana yardım etmelisin."

"Seve seve Avni."

Mum az sonra hazırdı. Ibni Tahir onu eline alarak bir daire bici mine getirdi, Naim de göğsündeki ize bastırdı. Sonra da yavaşça kaldırdı. Meryem'in diş izleri, bu iğreti mührün üst yüzeyine geçmişlerdi.

"Allah!" diye inledi Ibni Tahir. Çok mutluydu. "Bu andan itibaren benim en büyük hazinem bu. Onu peygamberin kutsal emanetlerinden biriymiş gibi saklayacağım."

Naim'e sarıldı,

"Teşekkür ederim dostum. Sırrımı paylaşhgım yegâne insan sensin. Dilini tutacağın konusunda sana güveniyorum."

"Şanslı ölümlü" diye iç çekti Naim. "Ben de böyle sevmek isterdim."

"Belki de bu duyguyu tatmaman senin için daha iyidir. Bu aşk, aynı anda hem cennet, hem de cehennem..."

Bu sözlerden sonra birbirlerinden ayrılarak yatmaya gittiler.

"Sen korkunç bir efendisin" dedi Meryem, Hasan ona gece ziyaretinde bulunduğu esnada. "Hepimizin yaşam ve ölüm hakkını elin de tutuyorsun. Dün akşamki misafirlerimiz ile ne yapmayı düşünüyorsun?"

Hasan düşünceli düşünceli baktı ona. "Bilmiyorum. Duruma bağlı."

Renginin solukluğunu fark etmişti.

"Görüyorum ki geçen gece senin için zorlu bir imtihandı" dedi belli beiirsiz bir alayla.

y

"Çok düşünmeme neden oluyorsun Ibni Sabbah."
"Bir kadın düşünmeye başladı mı tehlikeli oluyor demektir."
"Dediğin gibi olabilmeyi isterdim."
"Ne yapardın o zaman."
"Fedaîleri uyarırdım sana karşı."
"öyleyse kulemin onlarla sizin aranızda durması iyi bir seçim."
"Belki de değil. Ama şu anda öyie. Çok güçsüzüm."
"Kadınlar, kadınlar! Ağrınız çok laf yapıyor ama icraata gelince korkudan titremeye başlıyorsunuz. Bir an için seni kendime çok yakın hissetmiştim. Mutluydum. Ama şimdi yine yapayalnızım."
"Ne yapabilirim ki? Yaptıkların bent dehşete düşürüyor."
Uzun süre sustular. Nihayet Meryem konuşmaya başladı: "Geçen gece bazı kızlar gebe kalmış olabilirler. Oniarla ne yapmayı düşünüyorsun?"
"Apama her şeyi düzeltebilecek maddeler ve bitkiler tanıyor. Şayet başarılı olamazsa, her şeyi doğanın kanunlarına bırakalım. Yeni bir kuşağa her zaman İhtiyacımız var."
"Zavallı çocuklar, babasız büyüyecekler."
"Yalnız olmayacaklar sevgili Meryem. Fakat içimde bana başka bir şey daha sormak istediğine dair bir his var" dedi gülerek
"Beni yanlış anlamanı istemiyorum."
"Konuş!"
"Ibni Tahir nasıl?" Bunian söylerken kanının başına hücum etti gini hissediyordu.
"O kadar önemli mi senin için? Sanının aşk acısı yüzünden kendisini hiç de iyi hissetmiyor ve gün geçtikçe de kötüye gidiyor."
"Zâlimsin!"
"Zalim mi? Sadece en doğrusu olduğunu düşündüğüm şeyi söyledim."
"Bir arzumu yerine getirir misin?"
Hasan ona baktı. Bir şey söylemedi ama başıyla konuşmasını işaret etti,
"Lütfen, eğer senin için biraz değerim varsa ona acı."
"Acımak? Bu da ne demek? Ben ne zulmü, ne de acımayı tanırım. Tüm yaptığım bir planı işletmek, hepsi bu!"

"Biliyorum. Ama senden rica ediyorum, planının Ibni Tahir ile ilgili olan kısmına biraz müsamaha eöster."
"Çok fazla şey istiyorsun! Yirmi yıllık hazırlığın ne anlamı var o zaman peki?"
"Dinle. Bugüne kadar sana daima itaat ettim ve edeceğim. Söz ver bana."
"Hayır! Yapamam. Bunu yapmak benim kudretimi aşıyor."
"Peki, farz edelim ki Ibni Tahir kendiliğinden gerçeği öğrendi. O durumda ne yapardın?'
Hasan ona kuşkulu bir bakış fırlattı.
"Ne demek istiyorsun?"
"Korkma. Belki de aksinin daha iyi olmasına rağmen, ona hiçbir şey gammazlamadım."
"Kendiliğinden gerçeği öğrense mi? Yani planımı yarıya kadar kavramış olsa? Sanırım o durumda beni anlardı. Benim ruhumun bir çocuğu olurdu. Şayet... şayet beni bir dolandırıcı yerine koymazsa tabii. Bu durumda da tüm dünyaya benim dolandıncı olduğumu iian ederdi... Evet, bu daha gerçekçi. Benim tüm hayatımı harcadığım bir şeyi, henüz o yaştayken nasıl anlayabilir ki?"
"Yine de soruyorum sana: Sen ne yapardın?"
"Çok fazla soruyorsun. İkimiz de yorgunuz. Geç oldu."
Ayağa kalktı. Suratı karanlıktı.
Meryem'in gözlerinde yaşlar parlıyordu.
"O daha bir çocuk."
Hasan tek kelime etmeden kıyıya yürüdü ve Adi'nin kullandığı kayığa bindi.

XIV

Sultanm öncü birliklerinin Alamut kalesi önünde aldıkları ağır mağlubiyetin sonuçlan, kısa zamanda görülmeye başlandı. Her taraftan kaleye, yeni gelişmeler hakkında raporlar yağıyordu. Savaşın ertesi günü Abdülmelik, yirmi süvari iie Rudbar kalesine gitmişti. Akşama doğru uygun bir azaldıkta mevzi almışlardı. Düş man saflarına gönderilen keşifçiler, Seçilenin, sayılan en fazla yüz olan Türk askerleri tarafından abluka altında tutulduğunu bildirdiler. Hava daha tam olarak aydınlanmamış!! ki döl adamlarına hücum emri verdi. Savaşçılar yamaçtan aşağı bir akbaba sürüsü gibi saldırdılar ve daha ilk anda düşman askerlerinin yarısından fazlasını kınp geçirdiler. Kalanları ise dört bir yana doğru arkalarına bakmadan kaçmaya başladılar.

Daha sonra, birliğiyle beraber dörtnala Kazvîn üzerinden Reye giden Abdülmelik, sultanın ordusunun üzerine de keşifçilerini gönderdi. Oradan da Alamut'a geri döndü ve yol boyunca topladığı yaklaşık iki düzine esiri de beraberinde getirdi. Sefer toplam olarak dört günden fazla sürmemişti.

Tüm Rudbar bölgesi isyan bayrağı açmıştı. Şimdiye dek gizlice Ali'ye iman eden ve sultanla Bağdat halîfesinden nefret eden halk, ismail! zaferini kendi zaferi gibi kutlamıştı. Savaştan hemen sonra Alamut kapıları, Büyük Önder'e hizmet eden heyecanlı gönüllüler tarafından çalınmaya başlamıştı bile. Ebu Soraka'nın onlarla uğraşmaktan başını kaşıyacak vakti olmuyordu. En genç ve kuvvetlilerini fedaî okuluna gönderiyordu. Minuçehr ise bu yeni gelenlerle yeni birlikler oluşturuyordu. Savaşta gayret göstermiş olan eski askerlerden birçoğu, astsubay rütbesi ile taltif edilmişlerdi. Savaştan önce erbaş ve astsubay olanlar ise daha şerefli makamlara getirilmişlerdi. Daha aradan on gün geçmeden, yüzer kişilik üç yeni birlik oluşturularak müminlerin küçük ordusuna dahil edileli.

"Bütün sistemi yenilemeli ve yeni talimatlar yayınlamalıytz" dedi Hasan, Ebu Ali'ye "şayet bu tecrübesiz birliklerden tek bir öğreti ve tek bir önder tanıyan yeni bir ordu kuımak istiyorsak tabii. Peygamber müminlere şarabı haram kılarken çok haklıydı. Bizim başka türlü davranmamız aptallık olur, çünkü kuru kalabalıklar yerine, vurucu gücü yüksek olan sağlam ordulara ihtiyacımız var. Askerlerin de karar verme yeteneklerinin gelişmesi lâzım. Bu tür kuvvetleri sadece çok açık ve sert emirlerle harekete geçirebiliriz. Ve emirlerimize körü körüne itaat edilmesini de kesinlikle sağlamalıyız."

Böylece yeni birliklerin yemin törenleri, içkili eğlencelerle kut larımadı. Sadece, Ebu Ali birliklerin önüne çıkarak onlara yeni emir ve talimatlardan oluşan uzun bir ferman okudu.

Amirlerine başkaldıran, emirlere İtaat etmek istemeyen, kavga veya başka bir nedenle bir Ismallî taraftannı öldüren, Büyük Önder hakkında kötü sözler sarf eden veya emirlerine şüpheyle yaklaşan, şarap veya başka bir sarhoş edici madde içen, sefih bir hayat süren. .. herkes şiddetle cezalandırılacaktı.

Kendini dünyevî zevklere kaptıranlar, sadece kendi zevki için müzik yapanlar veya dinleyenler, dans edenler veya başkalarının dansianna katılanlar, baştan çıkartıcı kitaplar okuyan veya dinleyenler; ağır bedensel ve ahlakî cezalara çarptırılacaklardı.

Fedaîlere ise kendi yeteneklerine uygun özel görevler verilmişti. Cafer Mutsufer'in hüküm sürdüğü Rey ile Alamut arasında, sürekli, haberci olarak görev yapacaktı. Naim yeni birliklere din dersi veriyordu; tbni Tahir ise tarih ve coğrafya Yusuf ve Süleyman ise yeni fedaî talebelerine dövüş sanatlannda ders veriyorlardı. Her sabah bir zamanlar Minuçehr'in kendilerine ders verdiği yaylaya gidiyorlardı. Kurnaz Übeyde bir keşifçi birliğinin komutanlığını yapmaktaydı. Görevleri ise sultanın ordusunun hareketlerinin takip etmekti. Onun yardımcısı konumunda olan Abdurrahman, Ibni Vakkas, Abdullah ve Halfa, az bir zaman sonra, Kazvin, Rey ve Alamut arasındaki en kısa yolları ezbere öğrenmişlerdi. Emir Arslantaş'ın niyetini anlamakta da geç kalmadılar. Emir, mümkün olduğu kadar kısa bir zamanda Kazvin ve Rey şehirleri ile Alamut

arasındaki yolu kesmek istiyordu. Böylece Alamut'un dış dünya ile olan bağlantısı tamamen kopmuş olacaktı. EJbruz dağlarının eteklerine kurulu bulunan kaleden dağlara doğru kaçmanın imkânı yoktu.

Hemen hemen hepsi ağır yaralanmış olan Türk tutsaklar, kendilerine yapılan iyi muamele karşısında şaşkına dönmüşlerdi. Hekimin ve yardımcıiannın becerikli eiieri sayesinde, yaralan kısa zamanda iyileşmişti. Gün boyu odalarında kalmak zorunda idiler; ama akşamlan, odaları ile koğuşlar arasındaki alana çıkarak temiz hava almalarına izin veriliyordu. Cerrahlar ve yemek getirmekle görevli askerler, onlarla günden güne daha samlın! konuşuyorlardı... ve onlara /Ulah'ın Seyduna'ya bahşettiği İnanılmaz kudret sayesinde, üç fedaînin cennette geçirdikleri o muhteşem geceden sık sık bahsediyorlardı. Yabancıları özellikle hayrete düşüren şey ise kim olursa olsun tüm Ismaiii taraftariannın davalarına yürekten bağlı olmalarıydı. Bu bağlılığın sebebi sorulduğunda ise şu cevap alınıyordu; Seyduna büyük bîr peygamber ve çak yakında tüm İslam dünyasını bir tek bayrak altında toplayacak.

Zaman zaman daîlerden biri, hatta bazen bizzat Ebu AH, tutsaklar! ziyaret ediyordu. Sultanın ordusunun büyüklüğü, askeri eğitimleri, dini inançları hakkında .somlar yöneltiyorlardı onlara. Sonra *da* İsmail? davasını ana hatlanyla anlatıyorlar ve önderlerinin sayesinde çok yakında dünya üzerinde adaletin ve bansın hakim olacağı bir düzen kurulacağını söylüyorlardı. Bu şekilde, tutsakların dini inanışları yavaş yavaş temelinden sarsılmaya başlanmış ve gelecekte onlan yeni inanca bağlayacak ihtida olayının temelleri atılmıştı. Çeşitli nedenlerle kollan veya bacaklar kesilmek zorunda kalınan veya ağır hasta olan bu zavallılardan birkaçı, Hasan'm emri ile serbest bırakılmışlardı. Bu adamların sultanın ordusuna giderek, Alamut kalesinde gördüklerini ve duyduklarını anlatmalarını istenmekteydi. Böylece, ordunun savaşma azmi de çok yakında kırılmış olacaktı. Bu askerleri develerin sırtına bağlayarak, silahlı muhafızlar eşliğinde Kazvin'e kadar götürüyorlar ve orada bir tören ile serbest bırakıyorlardı.

Bahçelere yaptıkları ziyaretten sonraki gece, Yusuf ve Süleyman çok yorgun oldukları için derin bir uyku çekmişlerdi. Fakat ertesi günün akşamına doğru, içlerinde çok garip bir huzursuzluk olduğunu hissettiler. Bir şeyler eksikti sanki ve bu eksiklik de içlerin deki garip hiddetin daha da artmasına neden oluyordu. En urak bir uyku ihtiyacı hissetmedikleri için, ayn ayrı gezintiye çıkmaya karar verdiler ve sonunda toprak tahkimatların orada buluşlular.

"Susadım" dedi Yusuf bir süre sonra.

"Şahrud'da yeteri kadar su var."

"Benim için çok az. Eğer istersen sen içebilirsin hepsini."

"Yoksa canın şarap mı istedi?" diye güldü Süleyman. Yusuf karanlık bakışlar fırlattı ona.

"Yat borusu çoktan çaldı."

"Bana neden söylüyorsun ki? Şayet istiyorsan git kendin yat."

Surların üzerine oturarak, bir süre aşağıda akan ırmağın çağlamasını dinlediler.

"Bana öyle geliyor ki sanki bir şeyler söylemek istiyorsun" dedi Süleyman sonunda merakJı-alaycı bir ses tonuyla.

Yusuf dilinin altındaki baklayı eveleyip geveliyordu: "Senin durumunda bir gariplik yok mu?"

'Açık konuş. Seni rahatsız eden nedir?"

"Bana öyle geliyor ki sanki iç organlarını kor haline dönüşmüşler. Ateş şakaklanma vurdu. Dayanılmayacak derecede susadım."

"O zaman neden su İçmiyorsun?"

"içiyorum içmesine ama bir faydası olmuyor ki! Sanki hava yutar gibiyim. İçimdeki ateşi kesinlikle söndürmüyor."

"Biliyorum. Sebebi de şu lanet olası haplar. Ahi Keşke bir tanecik daha hapımız olsaydı. Anında huzura ererdik."

"Seyduna'nın bizi yalcın bir tarihte yeniden cennet bahçelerine yollayacağını düşünüyor musun?"

"Ne bileyim? Sadece o geceyi düşünmek bile ateşimin çıkmasına neden oluyor. Eriyecek gibi oluyorum."

Çok yakınlarından meşalelerini sallayarak bir devriye geçti. Taşların arkasına saklandılar hemen.

Gizlice yatak odasına geri döndüler. Arkadaşları çoktan uykuya

dalmışlardı Sadece ibni Tahir uyanıktı; döşeğinin üstüne bağdaş Kurarak oturmuş ve sırtın! duvara yaslamıştı. Sanki bir şeyi dinliyor gibiydi. Onların geldiğini işitince irkilmekten kendini alamadı.

"Uyumadın mı hâlâ?" diye sordu Süleyman.

"Uyuyamadım! Sizler gibi."

Yusuf ve Süleyman soyunarak döşeklerine uzandılar - Odada dehşetli bir sıcak vardı ve susuzlukları giderek daha da artıyordu.

"Lanet olası büyücülük!" dedi Yusuf ve yana döndü.

"Uyumanı engelleyen anıların mı?" diye sordu İbni Tahir.

"Neyapmak istiyorum biliyor musunuz? Şarap içmek!"

"Bütün gece uyanık kalmaya mı niyetlisiniz?" dedi Yusuf öfkeyle.

"Yoksa sen uyumak mı istiyorsun?" dedi Süleyman dalga geçerek.

Ertesi sabah tüm organları kurşun gibi ağırdı.

Aynı gün Ebu Soraka onlara yeni bir görev verdi. Birkaç saat sonra kulelerden birinin bodrumuna taşınmışlardı. Eski yatak odalarında yeni talebeler kalacaktı. Artık bir odada iki veya üç kişi yatıyordu. Yusuf, odasını, Übeyde ve Jbnl Vakkas ile paylaşıyordu; İbni Tahir Cafer ile Süleyman da Naim İle kalıyordu

ibni Tahir her sabah hocalık görevine başladığı zaman, derin bir üzüntüden başka bir his olmuyordu içinde. Yeni gelenlere bakıyor -kısa süre önce o da onlardan biri değil miydi?- ve mutlu talebelik günlerinin ne çabuk geçtiğine hayıflanıyordu. Bir daha asla bu gençler gibi masum olamayacaktı. Onlar ve kendisi arasında aşılmaz bir duvar bulunuyordu. Acı bir gülümseme île onların tasasız konuşmalarını dinliyordu. Bir bilselerdi? diye düşünmekteydi.

Uykusuz geceler, kısa zamanda, güzel hatlarını çirkinleştirmişti; Derisi ölü gibi beyazdı, yüz hatları sertleşmişti, gözleri iyice çukura kaçmış ve garip bir ifadeye bürünmüştü... Artık karanlık, hemen hemen bomboş gözlerle bakmaktaydı dünyaya.

"Bu ibni Tahir, cennete gidenlerden biri" diye birbirlerine fısıldıyordu askerler o önlerinden geçerken.

Daha dün, sıradan bir talebeyken, bugün, gençlerin yüreklerini titreten bir İsmail! kahramanı olmuştu. Eskiden herkesin ismini öğrenmesini istediğini hatırlıyordu! Oysa şimdi, hiçbir anlam ifade etmiyordu bu. Bazen kendisine hayranlıkla bakan gözlerden rahatsız bile oluyordu. Bu anlarda kaçıp gitmek, insaniann olmadığı ıssız yerlere yerleşmek ve düşünceleriyle baş başa kalmak, istiyordu. Meryem'îe...

Evet, Meryem onu yeni gelenlerden ve eski arkadaşlarından ayıran en büyük gizemdi. Azıcık uyumaya muvaffak olduğu gecelerde, daima onu görüyordu rüyasında! Sanki her zaman onunla berabermiş gibi geliyordu kendisine. Bu yüzden, her türlü kalabalık onu rahatsız ediyordu: Bir arıda kendini yeniden büyülü sırça köşkte buluyordu.., Meryem üzerine eğiliyordu... Onu çok açık olarak görüyordu, vücudunun tüm hatlarını hatırlıyordu, ta ki korkunç, bir acı ile uyanıncaya kadar.

Ah! Keşke ona dokunabiiseydi! Gerçekten de, Hüsrev tarafından Şirininden ayrıları Ferhad kadar acı çekiyordu en az. Aklını yitireceğinden korkuyordu sık sık.

Süleyman ve Yusuf, hiç olmazsa şan ve şöhret ile teselli buluyorlardı. Sabahlan, adamlarıyla beraber at sırtında kaleyi terk ederlerken, hayranlık dolu bakışlar onları izliyordu daima. Fakat gecelerini birer kabusa çeviren sinirliliklerinin öfkesini talebelerden çıkartıyorlardı. Yusuf adamlannın icraatlarından memnun kalmadığı zamanlar bir arslan gibi kükıüyordu.

Fakat talebeler, kısa zaman sonra, Süleyman'ın öfke nöbetlerinin çok daha tehlikeli olduğunun farkına vardılar. Talebelerin yaptığı bir hatayı yakaladığı zaman fırsatı kaçınmayarak, kusurlarını herkesin oltasında alenen .suratlarına vuruyordu. Süleyman'ın sözleri bir kırbaç gibi saklıyordu o zaman. Yusuf ders anlatmaktan hoşlanıyordu: Ona soru sorulmasını seviyordu ve sorulan soruyu da. elinden geldiği kadar detaylı olarak açıklamaya çalışıyordu. Kendisine saygı ve hürmet gösterilmesi yeterliydi onun için. Fakat Süleyman'a bir şey yormaya cüret eden bir talebe, tadını uzun zaman unutmayacağı tokatları da hesaplamak zorundaydı.

Günler bu şekilde geçiyordu, fakat akşamlan, korku ve dehşetin hakimiyeti başlıyordu. Bütün gece gözlerini bir kez olsun kıpmamaya mahkûm olduklarının farkındaydılar.

Birgün Süleyman, Yusuf ite Ibni Tahir'i bir kenara çekti: "Artık dayanamıyorum! Seyduna'yı görmeye .gideceğim."

"Çıldırdın rnı sen!" diye bağırdı Yusuf korkuyla,

"Hiçbir faydası olmaz" dedi Ibni Fahir. "Bizim katlandıklarımıza sen de katlanmak zorundasın!"

Süleyman kendisini kaybetti: "Fakat ben tahtadan yapılmadım ki! Ona gideceğim ve her şeyi anlatacağım. Ya bana, ödülü cennete girmek olan bir görev versin, ya da kendimi öldüreceğim."

Gözleri dönmüştü, öyle ki sadece aklan görünmekteydi. Vahşi bir hayvantnkiler gibi pariıyorlardı, çenelerini sımsıkı bastırmıştı birbirine. Görünüşü ile etrafa heyecan ve dehşetli bir hiddet saçtaydı.

Ertesi *gün,* Ebu Soraka'dan, kendisini Ebu Ali'ye götürmesini istedi.

"Ondan ne istiyorsun?"

"Onunla konuşmam lazım."

"Neden? Bir şikâyetin mi var?"

"Hayır. Sadece ondan bir görev isteyeceğim."

"Zamanı geldiğinde, bunun için istekte bulunmana gerek kalmadan sana verilecek zaten!"

"Fakat benim Ebu Ali ile konuşmam lâzım!"

Ebu Soraka birdenbire Süleyman'ın gözlerinde beliren delice panitılan fark etti. Kendi bulaştıkları pisliği kendileri temizlesinler diye düşündü,

"Pekâlâ! Bu kadar üstelediğin için isteğini Büyük Daî'ye bildireceğim."

Ebu Âli, Süleyman'ın kendisi ile görüşmek istediğini duyunca büyük bir rahatsızlık hissetti.

"Bekle biraz" dedi Ebu Soraka'ya - ve ne yapması gerektiğini danışmak için Hasanın kulesine gitti alelacele.

".Sana onu kabul etmeni tavsiye ederim" dedi Hasan. "Sonra gel ve bana rapor ver. Çok ilginç şeyler duyacağımdan eminim!"

Ebu Ali Süleyman'ı büyük toplantı odasında kabul etti. Kimseler işitmeden konuşabilirlerdi orada,

"Kalbinden neler geçiyor! Benimle konuşmayı niye istedin?"

Süleyman gözlerin yere indirdi.

"Senden hürmetli Dal. beni Seyduna'ya götürmeni rica ediyorum."

Ebu Ali şaşırmıştı. "Bu da ne demek oluyor! Seyduna sabahtan akşama kadar bizim iyiliğimiz için çalışıyor 0r>un zamanını mı çalmak istiyorsun? Ona söyleyeceğin her şeyi, t«uJ - beklemeden bana söyle!"

"Bu çok zor. Derdimin dermanı sadece o olabilir."

"Konuş! Söylediğin her kelimeyi ona ileteceğim."

"Artık dayanamıyorum... Bana tekrar cennetin kapılarını açacak: olan bir görev istiyorum."

Ebu Ali ürperdi. Süleyman'ın bakışiannı görmüştü; Bu baktşlaı da vahşi bir alev parlıyordu.

"Sen delirmişsin Süleyman! İsteğinin bir tür başkaldırı olduğu nu biliyor musun? Ve isyanlann bizde ölümle cezalandırıldığını..."

"Bu şekilde acı çekmektense ölmek daha iyidir." Süleyman bu sözleri duyulur duyulmaz bir sesle önüne fısıldamıştı ama Ebu Ali söylediklerini işitti.

"Şimdi git. Dediklerini ona söyleyeceğim. Belki de kurtuluşun tahmininden daha da yakındadır."

Ebu Ali geri döndüğünde Hasan soran gözlerle ona baktı.

"Ona, kendisini ödül olarak cennete geri göndereceğin bir görev vermeni istiyor. Artık dayanamadığını söylüyor."

Hasan gülümsedi: "Yanılmamışım. Zehir ve bahçeler etkilerini beraber gösteriyorlar. En önemli imtihan pek uzakta değil artık."

Süleyman çektiği acılar sonucu yavaş yavaş aklını oynatmaya başlamıştı. Yine uykusuz gecelerden birinde, yavaşça doğrularak Naim'in döşeğinin ayak ucuna oturdu. Naim de o sırada uyandı ve ayağının dibinde oturan karaltıya şaşkınlıkla baktı. Onun Süleyman olduğunu anladığı zaman korkusu bir kat daha arttı.

"Ne oldu?"

Süleyman cevap vermedi. Hiç kımıldamadan dik dik ona bakıyordu. Solgun ve çökük suratı karanlıkta parlıyordu. Naim yavaş yavaş Süleyman'ın hatlarını daha iyi seçmeye başladı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu ona aniden ürkerek.

Süleyman sert bir hareketle üzerindeki örtüyü açtı.
"Bana göğsünü göster."
Naim taşlaşmış gibiydi. Aniden, Süleyman kendini onun kollanna attı ve şehvetle kendisine doğru çekti.
"Oh! Halime! Halime!" diye inledi.
"Yardım edin!"
Naim'in imdat çığlığı geceyi yırttı. Koridordaki bir muhafızın ayak seslerini işittiler. Süleyman bir anda kendisine geldi.
"Beni ele verirsen seni öldürürüm. Sadece bir rüya gördün..." dedi ve kendisini döşeğine attı.
"Sen mi bağırdın Naim?" diye sordu o anda içeri giren muhatız.
"Evet. Korkunç bir rüya gördüm..."
Asker rahatlamış bir şekilde dışan çıktı; Naim ise örtüsünü açarak ayağa kalktı.
"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Süleyman - delici nazarlarla süzüyordu onu.
"Senden korkuyorum."
"Aptal! Çabuk yat ve uyu. Ben de uyumak istiyorum..."
Ertesi sabah Naim, Ebu Soraka'dan kendisine başka bir oda vermesini rica etti. Artık Süleyman ile aynı odada yatmak istemiyordu.
"Neden?"
Naim omuzlarını silkti. Suratı bembeyazdı ve gözleri korku doluydu.
Ebu Soraka ona başka bir şey sormadı. Ne kadar az şey bîlirsem o kadar iyi diye düşünüyordu. Naim'in isteğini kabul etti ve Abdurrahman'a Süleyman'ın odasına taşınmasını emretti.

Diğer fedaîler kendilerine verilen görevi yerine getirmek için birbirleriyle yanşıyorlardı. Übeyde Ibni Tahir ismail'in yerine kale komutanı olan Buzruk Ümide bir mesaj götürüyordu. Hasan kısa bir süre önce Ibni Tahir'i bölgenin Daîsi olarak atamıştı. Übeyde son görevinden başarıyla dönmüş, Emir Arslantaş'ın Kazvin ile Rey arasında bulunan birliklerinin hareketlerini ayrıntılı olarak incelemişti. Ibni Vakkas, Kazvin ile Rey Emir'inin kuvvetlerinin arasındaki bağlantının güvenliğini sağlıyordu; ve bölgedeki Ismailîier onu, günlük olarak, düşman birliklerinin en küçük hareketlerinden bile haberdar ediyorlardı.

Tüm belirtiler, Emir Arslantaş'ın, Alamut kalesine saldırmak için hiç de acele etmediğini gösteriyordu. Yakışıklı komutan tüm haremini yanına almıştı. Bölgenin eşraf ve ileri gelenlerini bitmez tükenmez ziyafetlere davet ediyor veya onların sofralanna konuk oluyordu. Bunu dışında, subayları ile içki içiyor ve tüm vaktini dansözler ve çalgıcılarla geçiriyordu. Astsubaylar ve askerler, kendi hesaplanna civar köylere yağma akınları düzenleyerek, hoşlarına giden her şeyi çalıyorlar, böylece kendilerine ve onlan gönderen sultan ve baş vezire duyulan nefreti daha da artırıyorlardı.

Übeyde çıktığı bir başka keşif gezisinden sevinçli haberlerle döndü. Serbest bıraktıkları Türk askerleri, arkadaşlarına Alamut kalesindeki lsmailîîerin yaşantılannı ve istediği kişiyi cennette gönderme yeteneğine sahip olan önderlerinin yeteneklerini uzun uzun anlatıyorlardı. Epey zamandır atalet içinde bulunan askerler, bu hikâyeleri ağızlarının sulan akarak dinliyorlar ve tam da onlara hitap eden bu yeni inanışı kabul etmeyi düşündüklerini açık açık söylüyorlardı. O andan itibaren herkes ya kjsaca önder', ya da dağın şeyhi' diye çağırılan adama duyduktan merak yüzünden, Alamut kalesi ile ilgileniyordu. Kısa zaman sonra Ismailî casuslan düşman saflannın arasında sanki kendi evlerindeymiş gibi rahatlıkla dolaşabiliyorlardı. Toplantılar düzenleyerek, politik veya dinsel konularda tartışıyorlar, onlara 'şeyh'in öğretisinin temel prensiplerini anlatıyorlardı. Onlara inanmayan veya alay eden kişiler bile saflarının arasında rahatça hareket edebilmelerine karışmıyorlardı. Beş yüz kişilik bir fanatik grubu tarafından savunulan mütevazı bir kaie, sultanın otuz bin kişilik ordusunun karşısında ne yapabilirdi ki? Kısacası Hasan'ın casuslarının bildirdiği her şey, düşman askerlerinin savaş etmek için, hiç de öyle kutsal bir imanla yanıp tutuşmadıklarını göstermekteydi. İçlerinde bulunan az bir birlik ruhunu yok etmek de, pek zor olmayacaktı doğrusu!

Ebu Ali vasıtasıyla, içinde bulundukları ortamın müsaitliğini ögre-

nen Hasan, karar vermekte gecikmedi: "Düşman ordusunun çöküşü akıllıca hazırlanan iki olayın bir sonucudur: Önce Türk süvarilerinin mağlubiyeti, sonra da 'cennet deneyimizin' başarısı. Bu şekilde hem Emir'i yavaş ve temkinli olmaya mecbur ettik, hem de düşman saltan arasında, açık ve gizli yöntemlerle mucizemi/iri haberi son süratle yayılmaktadır. Düşman askerlerinin manevraSan günden güne azalıyor ve önemsizleşiyor. Evet, halkın hayal gücünü beslemek için, bu tür masallar uydurmak, gerçekten de çok etkileyici bir yöntem..."

Fedailerin ziyaretinden sonra bahçelerdeki yaşam da değişmişti. Eskiden haremlerin zevk ve sefahat ortamını yaşamış oları kızlar suskunlaşarak, anılarının derinliklerine gömülmüşlerdi. İçlerinden bir kısmı yeni maceraları ile eskilerini karşılaştırırken, genç adamların ziyaretleri sırasında ihmal edilmiş oları diğerleri de, eski yaşadıklarını allayıp puiiayarak böbürleniyorlardı. Hiç beklemedikleri bir anda, bir gecelik bile olsa, kendilerine birer sevgili sunulan kızlar ise yaşadıkları aşk gecesini öve öve bitiremıyortardı. Tabii bütün bu övünme ve böbürlenmeleri kavgalar, dövüşler ve patırtılar takip etmekte geç kalmıyordu. Tüm kızların öfkesi burnundaydı, çünkü hanımefendilerin süslenip püslenmekten, dikîş-nakış işlemekten, ufak-tefek ev işleri yapmaktan başka işleri güçleri kalmamıştı ne de olsa! Çoğu aynı misafirlerin bir daha gelip gelmeyeceklerini merak ediyorlardı. Bir önceki misafirler tarafından yeterince ilgi görmeyenler ise değişik kimselerin gelmesinin daha uygun olacağı konusunda ısrar etmekteydiler. Bir dahaki misafirlerin kendilerine de tenezzül edeceklerini umuyorlardı. Fakat çoğu Hasan'm kendilerine yeni sevgililer göndereceği konusunda hemfikirdiler. Hatta Yusuf tan ayrı kaldığı ilk günlerde, bir daha asla teselli bulamayacakmış gibi üzüntü duyan Züleyha bile bu düşünceyi her geçen gün daha çok beğeniyordu. Sadece Halime Süleyman'ı belki de bir daha asla göremeyeceğini anlamıyor veya anlamak istemiyordu.

Halime'nin durumu Meryem'i endişelendirmekteydi. Birkaç. gün içinde suratı ufaimıştı; gözleri ağlamaktan kan çanağına dönmüştü, uykusuzluk yüzünden gözlerinin etrafında koyu halkalar

belirmişti. Elinden geldiğince Halime'yi teselli etmeye çalışıyordu ama kendi yüreği de acı doluydu. Zavallı İbni Tahir'in kaderini düşündükçe mütemadiyen titriyordu. Devamlı Hasan'ın kendisini çağırtmasını bekliyordu ama o kendisini aklından silmiş gibiydi. İbni Taiiir için ana sevgisine benzer bir sevi hissediyordu içinde ve onun kaderinden kendisini sorumlu hissediyordu - ve ayrıca Halime'nin kaderinden de.

Sultanın *öncü* birliklerinin mağlubiyetinden yaklaşık bir ay sonra, yeni baş vezir Tac el-Mülk, Hasan'a bir elçi gönderdi. Elçiye, Alamut kalesine giden yol boyunca, Metsufer'in adamlanndan oluşan bir birlik eşlik etmişti.

Hasan elçiyi hemen kabul etti. Elçinin söylediğine göre, sultan, öncü birliklerinin aldığı ağır mağlubiyeti Bağdat yolunda haber almıştı. Kendisi o sırada Batı İran'da, Nehavend dvannda bulunmaktaydı. Bu sinir bozucu haberin hemen ardından Nizam ül-Müik de sultanı yatıştıımak için oraya gelmişti. Nizam ül-Müik'ün korkunç bir ikna yeteneği vardı. Sultana, uzun uzun, Arslantaş'ın bir işe yaramadan oyalanıp durduğu, halbuki onun hemen ve acilen Alamut üzerine yollanması gerektiğini anlattı. Ayrıca bu işin tüm sorumluluğunun yeni baş vezire verilmesi de siyasi olarak iyi bir tercih .sayılmazdı, çünkü baş vezirin, Hanım Sultan'ın da yardımıyla ismailflerin gizli hâmisi ve destekçisi olduğu biliniyordu! Sabık vezirinin anlattıklarından etkilenen sultan, kendisine hemen oracıkta tüm yetki ve görevlerini iade etti. Fakat Hanım Sultan bu işten hiç hoşlanmamıştı. Tac el-Mülk'ün baş vezir olarak kalmasında ısrar ediyordu ve Nizam'ı baş vezir olarak tanımayacağını bildirmişti. Kısacası Nizam ül-Müik Nehavend civarındaki birliklerini düzene sokmakla meşguldü. Bölgede oluşan genel ayaklanma havasını dağıtarak, sultanın ve dolayısıyla kendi otoritesini yeniden tesis etmekti amacı. Emir Arslantaş'a da Alamut'u zapt etmesi için bir ay süre tanımıştı. Kaleyi ele geçirdikten sonra yerle bir etmesini de şart koşmuştu, yoksa kendisini vatana ihanet ile suçlayacaktı. Aynı içerikte bir başka ferman da, halâ Zur Cumbadan kalesi dibinde boş yere beklemekte olan Emir Kızıl Şarık'a gönderilmişti.

"Hanırn Sultan ve baş vezirinin, eski dostları Hasan'a gönderdikleri son haberler bunlar: Bu haberlerin doğru olduklarına yemin ediyor ve davalarında kendilerini desteklemeni rica ediyorlar."

Hasan elçiye şöyle cevap verdi: "Efendilerine, öncelikle benden selam götür. Sonra da, çok şaşırmış olduğumu, çünkü kısa süre önce kendilerinin sözlerini tutmadıklannt söyle. Şimdi zor duruma düştükleri için benden yardım istiyorlar. Yeminlerini tutmamış olmalarına rağmen, kendilerine bir kez daha yardım edeceğim. Fakat bundan sonra, bir daha beni hayal kırıklığına uğratmayı akıllarından bile geçirmesinler. Kendilerinin ve benim düşmanlarımla yapacağımız bu hesaplaşma gelecek için bir uyan olsun."

Hemen akabinde elçiyi salıverdi. Adamlarına, elçinin bir kral gibi ağırlanmasını ve şanına yakışır hediyeler verilmesini emretti.

"Nihayet belirleyici an geldi" dedi sonra Büyük Daî'lere.

Son derece huzurluydu; kesin kararlannı vermiş ve kararlanna karşı konamayacağını bilen insanların huzuruydu bu.

"Demek ki Nizam ül-Mülk dizginleri tekrar eline geçirmiş" diye sözlerini bağladı. "Bunun anlamı, bundan sonra bizim en yaman düşmanımız olacağı ve bizi yok etmek için her şeyi yapacağıdır. Bu nedenle derhal harekete geçmeliyiz."

Ibni Tahir günün birçok saatini edebiyata ayırmaktaydı. Bu ona kalbini parçalamakta olan huzursuzlukları ve özlemleri geçici de olsa unutturuyordu. Dizelerini yabancı bakışlardan özenle gizlediği küçük kâğıt parçalan üzerine yazıyordu. Her kelime üzerinde ince ince düşünüyor ve bu sanatın, kalbindeki baskıyı hafiflettiğini hissediyordu. Talebelere verdiği derslere hazırlanma bahanesiyle gözlerden uzaklaşıyordu sık sık. Bu da ona, kendi hayal dünyasına dalma veya kendisini tamamen sanata adama fırsatını tanıyordu. Bu gizli çalışmaları sonucu ortaya uzun bir şiir çıkmıştı:

Bir zamanlar ruhum
Peygamberlerin öğretisiyle doluydu.
Seyduna, Ali ve sen, *İsmail,*
Gelecek olanın öncüsü,
Benim için her şeydiniz.
Bugün sadece senin hayalini görüyorum, Meryem.
Kalbimi tamamen dolduruyor ve ruhumu yutuyor:
Gizem dolu sesin ve gülümseyişin,
Dudaklarının soluğu.vücudunun zarafeti,
Onlarsız yaşamın ölümden farkı ne...
Hiçbir kadının sahip olmadığı
O güzel ellerin,
Her şeyi bilen ruhun ve zekân,
Gözlerinin sonsuz uçurumu,
Varlığımın ve tüm kâinatın aynası...
Senin yanında peygamber kimdir ki!
Meıyem benim inancım, yaşamım ve biricik tanrım,
Ve benim yegane cennetim!
Ruhumun derinliklerinin, bilincimin zirvesinin,
Ve kalbimin yegane hükümdan.

Senin daima karşımda olan hayalin,
içimde garip bir şüphe uyandırıyor:
Gerçekten de bana benziyor musun?
Senin duyguların ve arzuların,
Bu dünyanın bir varlığı mı?
Kalbimin altında taşıdığım dudaklannm izi
Bir kanıt mı?
Fakat belki de etsiz ve kansız,
Seyduna 'nın büyülerinin ürünü olan,
Bir hayalsin sadece.
Böylesine acımasız bir hayalden,
Kendimi nasıl kurtarabilirim ki?
Sadece rüzgâra aşık olmak.
Zehirli bir soluğu sevmek!
Seyduna, bir yalancı mı? Ey melun şüphe!
Beni bu tuzağa düşüren kudretli erendi,
Kimsin sen?
Mehdf veya peygamber misin? Allah mısın?

Acıdan çıldırmış bir haide
Kaybolan mutluluğun hayalini
Sert kayalara işlemek ben/-T» *kaderim mi?*
Veya daha iyisi kalbimi mi parçalayayım?
Kim verdi sana bu kudreti ey Seyduna!
Yaşayanlara cennetin kapılarını açabilme yetkisini,
Kendin için kullanabiliyor musun bu yetkiyi?
Meryem 'i tanıyor musun?
Ey cehennemi şüphe! Ey çılgın kıskançJık!
Peygamberin bir zamanlar
Demavend dağının ateşte kaplı zirvesine hapsettiği
O büyücülerin sihirli güçlerine sahip misin?
Yoksa Meryem, yaşamımın ışığı, tatlı bir serap
Sakrn
Senin şeytanı oyunlarının
İğrenç bir oyunu olmasın!
Hayırl Hayır, celıennemin kucağında inliyor aşk!
Hiç kimse bu mucizeyi inkâr edemez!
Mucizelerin en tatlısını...

Nedeı ı, *ey çılgınlık,*
Bir an için açtığın cennet kapılarını
Hemen kapadın tekrar?
Ayımı ve birleştiren, zalim ve iyi efendi,
Eğer Meryem 'e *kavuşmaksa ölümün bedeli,*
Emret,
Surlardan aşağıya atayım kendimi boşluğa!
Bana gülecek ve onu sevdiğimi göreceksin.
Yoksa
Beni bekleyen ebedi mutluluğa kavuşmak için,
Kendimi hançerlemem mi lâzım?
Yoksa Deva 'lara
İyi tanrılara ulaşmam için,
Ateşin içinden mi geçmeni gerekiyor?
• • *t! Bir tek söz söyle*
Ve bu korkunç işkence ebediyen son bulsun!
Cennetten kovulan Adem gibiyim karşında
Sana Meryem 'i geri ver!
Bu aa karşısında yüreğim parçalanmadan...

Bir akşam Hasan onu sınamak için yanına çağırdı:

"İmanın sağlam mı şimdi?"

"Evet ey Seyduna!"

"istediğim zaman cennetin kapılannı sana açacağıma iman ediyor musun? Gerçekten inanıyor musun buna?"

"irnan ediyorum ey Seyduna!"

Odada yalnızdılar. Hasan etkileyici bakışlarla süzüyordu onu. Baiıçeye gönderdiği akşamdan beri ne kadar da çok değişmişti! Zayıflamıştı, avurttan çökmüştü, gözleri çukura kaçmıştı ve ateşle parlıyordu. Hasan mekanizmasının korkunç sonuçlara neden olduğunun farkına vardı.

"Ebedi mutluluk kazanmak istiyor musun?"

Ibni Tahir kasıldı. Yüzü aydınlandı, Hasan a yalvaran bir bakış Adattı.

"Oh Seyduna!"

Hasan yere bakıyordu. Aniden kalbinde bir acı hissetmişti. Bu yüzden, fedailerle daha yalan ilişkiye girmekten devamlı kaçınmıştı...

"Sana boş yere cennetin kapılannı açmadan. Sarsılmaz bir imana sahipsin şimdi. Artık ebedi mükâfatına kavuşma vaktinin geldiğini düşünüyorum, tabii görevini yerine getirdikten sonra. Teolog el-Gazali'yi tanıyor musun?"

"O sofistten bahsediyorsun değil mi ey Seyduna..."

"Evet. Filozofların Çöküşü adlı kitabında, öğretimizi en bayağı bir biçimde yerden yere vuran adam. Bîr seneden biraz daha uzun bir süre önce, baş vezir onu, Bağdat'ta bir medresenin müderrisliğine tayin etti. Senin görevin; sanki onun öğrencilerinden biriymişsin gibi davranmak, işte bu kitabı sana veriyorum. Çok kalın değil. Sen yeten kadar zekisin; bir gece içinde kitabı okuyabilir ve öğrenebilirsin. Yarın sabah erkenden tekrar bana gel. Artık özel

olarak benim hizmetimdesin. Kimseye tek kelime etmek yok. Beni anladın mı?"

"Seni anladım ey Seyduna!"

îbni Tahir Hasan'ın yanından dışarı çıktıktan sonra sevinçten kabına sığmıyordu. Mutluydu, gerçekten de çok mutluydu.

Delikanlı, merdivenlerde Ebu Ali ve Buzruk Ümid'e rastladı. İkisi de nefes nefese kalmışlardı ve son derece öfkeliydiler. Yanlarında çok uzak yoldan geldiği belli olan bir adam vardı. Baştan aşağı tozlara bulanmıştı, alnından ve ensesinden akan ter, pislik içindeki vücudunda yollar çizmişti ve güçlükle nefes alabiliyordu. Ibni Tahir üç adamın geçebilmesi için iyice duvara yaslandı, içinde bir his, Alamut'u çok zor, çok ağır günlerin beklediğini söylemekteydi.

Muhafız perdeyi yana çekerek ziyaretçileri içeri aldı.

"Huzistan'dan bir haberci" dedi Ebu Ali nefes almaya çalışarak "Zur Gumbadan'dan."

"Ne oldu?"

Hasan kendisine hakim olmaya çalışıyordu. Kötü bir haber alacağını adamların suratlarından okumuştu.

Haberci kendini Hasanın ayaklarının dibine attı.

"Haşmetli efendimi Hüseyin Alkeyni öldürüldü!"

Hasan ölüm beyazlığına büründü aniden.

"Kim yaptı bunu?"

"Bağışla beni Seyduna! Hüseyin, senin oğlun!"

Hasan yıldırım çarpmış gibi olduğu yerde sallandı. Kollarıyla görünmeyen bir düşmanı boğazlamak istercesine, birtakım hareketler yaptı, bir defa kendi ekseni etrafında döndü ve yeni kesilmiş bir ağaç. kütüğü gibi yere devrildi.

XV

Büyük Önder'in oğlu, Huzistan daîstni öldürmüştü! Ertesi gün bütün Alamut bu konuyu konuşuyordu. Aslında haberci kimselere tek kelime etmeden Büyük Daî'lere baş vurmuştu, onlar da haberciyi derhal Hasana götürmüşlerdi. Bu arada kulak misafiri olan bir astsubay, haberi tüm kaleye yaymıştı herfıalde! Belki de Büyük Daî'lerden biri istemeden ağzından kaçırmıştı. Her halükârda tüm kale olup biteni öğrenmişti. Durumu, müminlerden gizlemenin hiçbir imkânı kalmamıştı.

ibni Tahir Hasanın kendisini karşılayabilecek duruma gelmesi için epey beklemek zorunda kalmıştı. Büyük önder, cinayetin tüm aynntılannı öğrenmek istiyordu. Haberciye olanları en ince aynntısına kadar bizzat kendisine anlatmasını emretmişti.

"Öyleyse dinle ey Seyduna" diye başladı söze adam. "Emirlerini taşıyan haber güvercini Zur Gumbadan'a ulaştığında, Kızıl Sarık, bir haftadır surlann dibinde bulunuyordu. Bölgede bulunan daha önemsiz tüm direniş merkezlerini zapt etmiş ve bizi muhasara etmek için de yaklaşık yirmi bin adamını bırakmıştı. Bize serbest geçiş önermişti ama Büyük Daî bunu reddetti. Oğlun Hüseyin kaleyi düşmana satmayı önerdiği zaman Alkeyni büyük bir şaşkınlığa düşmüştü. Bu nedenle ne yapması gerektiği konusunda fikrini sormuştu ve sen de zaman geçirmeden oğlunu zincire vurmasını emretmiştin. Alkeyni oğlunun bunu bizzat kendisinden öğrenmesini istemiş ve eğer isterse kendisini sana gönderebileceğini söylemişti. Fakat Hüseyin çıldırmış gibiydi ve mantıklı davranmaya da yanaşmıyordu. Civarda bulunan herkes onun bağırışlarını işitiyordu: "Köpek herif! Beni babama sattın!" Sonra da kılıcını çekerek darbeyi vurdu.

"Onu ne yaptınız?"

"Zincire vurduk, şimdi zindanda. Kalede kumandayı şimdilik Şeyh Abdülmelik bin Ateş üstlendi."

"Peki durum nasıl şu anda?"

"Zor efendim. Suyumu/, çok azaldı ve yakında kaleye sığman müminlerin hepsine yetecek kadar yiyeceğimiz de kalmayacak. Sayılan üç binden fazla! Gerçi Huzistan halkı bizim tarafımızda ama Kızıl Sarık şeytanın ta kendisi ve tüm bölge insanları ondan tir tir titriyorlar. Bu nedenle yarısı, bize yardımcı olmayı kabul etseler, çok iyi."

Hasan ona teşekkür etti. Tekrar kendine gelmiş ve eski kararlılığına kavuşmuştu.

"Oğlunu ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordu Buzruk Ümid.

"Cezasını kanunlarımıza göre vereceğiz."

Ziyaretçilerini yolcu ettikten sonra Ibni Tahir'i çağırttı. "Gazali hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bütün gece onunla ilgilendim ey Seyduna!"

"İyi. Huzistan'da olanları duydun mu?"

Ibni Tanır adamın suratında endişe izlerine rastlamıştı.

"Duydum ey Seyduna."

"Benim yerimde olsan ne yapardın?"

Delikanlı zeki gözleriyle ona bakıyordu.

"Kanunun emrettiğini yapardım ey Seyduna."

"Haklısın. İblisin kim olduğunu biliyor musun?"

"İblis ilk insanları doğru yoldan saptıran kötü melektir..."

"iblis bu söylediğinden daha da fazladır. İblis efendisini inkâr etmiştir, Allah'ın yeminli düşmanıdır."

Ibni Tahir başıyla evetledi.

"Hak yolunu inkâr eden ve ona karşı mücadele *eden* herkes, îbiis'in yalanıdır. Çünkü hak yolu, tek yol, Allah'ın yoludur."

"... Ismaiffierin öğrettiği gibi!"

"Doğru söyledin. Pekâlâ söyie bana, şimdiye dek hak yolunu inkâr eden ve ona karşı mücadele eden birisini duydun mu hiç?"

Delikanh onun gözlerinin içine bakarak düşüncelerini anlamaya çalıştı: "Baş veziri mi kast etmek istiyorsun ey Seyduna?"

"Evet Büyükbabanın katilini! Önceleri bizim inancımızı kabul ediyordu. O bizim İblisimiz, bizim kötü melegimizdir! Peki sen bizim baş meleğimiz olmaya ve babanın intikamını almaya hazır mısın? Kılıcını hazır tut!"

Ibni Tahir yumruklarını sıktı. Tüm kudretiyle doğruldu. Genç bir servi ağacına benziyordu. "Kılıcım hazır ey Seyduna."

"Rey ile Bağdat arasındaki yolu biliyor musun?"

"Biliyorum. Ben o yol üzerinde bulunan Sava'danım."

"Öyleyse dinle. Hemen yola çıkacaksın. Önce Rey'e, oradan da Sava ve Hamedan üzerinden Nehavend'e gideceksin. Fakat babanın evinden kaçın! Bütün yol boyunca tek bir şey düşüneceksin: amacıma nasıl ulaşabilirim? Gözlerini ve kulaklarını açık tut, belki baş vezirin niyetleri hakkında bir şeyler öğrenebilirsin. Bana baş vezirin Nehavend'de bize karşı ve İsfahan'da *da* rakibi Tac ül-Mülk'e karşı büyük bir ordu toplamakta olduğunu söylediler. Dedikle timi takip edebiliyor musun? Gazali onun arkadaşıdır. Sen bu andan sonra, hürmetli din âliminin talebesi Osman'sın ve baş vezire efendinin bir ricasını götürüyorsun. Bu nedenle, sana verdiğim kitabı cia yanına almalısın. Senin için Sünni talebelerin giydiği siyah elbiselerden hazırlattım. Al, bu da yol boyunca harcaman için para ve öldüreceğin adama vereceğin bir mektup. Mektubun üzerinde gördüğün mühür, sana tüm kapılan açacaktır."

Ibni Tahir siyah giysiyi Hasan'm ellerinden aldı ve ona tatlı bir huzursuzlukla baktı. Para kesesini kuşağına, mektubu da koynuna soktu.

"Baş vezirin karşısında nasıl davranman gerektiğini hekimden öğrendin. Alamut'u terk edene kadar eşyalanm şu çuvalın içinde sakla. Kalenin görüş alanının dışına çıkar çıkmaz üzerini değiştir ve kimliğini belli edecek her şeyi burada bırakmaya özen göster. Nizam ül-Müik'ü tanırım. Eğer Gazali tarafından gönderildiğine inanırsa seni çok iyi karşılayacaktır. Ve şimdi iyi dinle! Mühürlü mektubun krvrımlannın birinde, dünyanın en küçük ve en sivri uçlu hançeri saklıdır. Bu görünmez silahı fark ettirmeden eline kaydmnalısın. Mektubu alıcısına verdiğin an, belli belirsiz bîr hareket, kimse fark etmez bile! Ve baş vezir mektubun mührünü açmakla meşgulken, sen de sadece kolunu uzatıp, hançerin sivri ucuyla

*

boynunun tam şu noktasından vuracaksın! Eğer derisinde birkaç darniacık bile olsa kan görürsen, görevini başarmışsın demektir. Fakat bu arada kendini yaratamamaya dikkat et, çünkü hançerin ucu son derece tehlikeli bir zehre batırılmıştır. Dikkatsizlik sebebiyle kendini en basit bir sıyrık biçiminde bile yaralarsan, çok özlediğin cennetin kapıları sana ebediyen kapanacaktır."

ibni Tahir onu dinliyordu. Rengi bembeyazdı ama gözleri parlıyordu: "Ve... daha sonra ne yapmalıyım?"

Hasan ona kısa ve sert bîr bakış fırlattı.

"Sonra da kendini Allah'ın ellerine teslim eti Cennetinin kapıları sana açılacaktır. Oraya girmeyi artık sana kimse yasaklayamaz. Meryem seni hizmetkârlarının arasında bekleyecek. Şehit düşersen dosdoğru onun kollarının arasına uçacaksın. Beni anladın mı?"

"Seni anladım ey Seycluna!"

Hasan'm önünde eğilerek elini öptü. İbni Tahir yaşlı adamı etkisi altına alan huzursuzluğu fark ettiğinde, kendisiyle meşguldü. Hasan arkasını dönerek duvara doğru yürüdü ve İbni Tahir'in önceden tanıdığı altın kutuya uzandı. Kutunun içinden birkaç küçük hap alarak, ince bir kumaş parçasına sardı.

"Bunlardan her akşam bir tane al. Seni cennetin eşiğine kadar götüreceklerdir. Fakat darbeyi indireceğin an için de bir tane saklamaya özen göster. Baş vezirin görüşüne çıkmadan hemen önce hapı almalısın. Bunlar, bildiğin gibi, cennetin anahtarlarıdır."

Ellerini İbni Tahir'in ornuzlanna koydu.

"Artık yolculuk için hazırlan oğlum."

Delikanlı ona veda etti. Son derece garip hissediyordu kendisini. Bembeyazdı, aklı karışıktı ve coşku doluydu. Perdenin arkasında kaybolana kadar gözleriyle izledi onu Hasan. Kalbinde bir sızı vardı. Zorlukla nefes alıyordu. Terasa çıkarak temiz hava almalıydı.

Derin derin nefes alıyordu. Henüz sonum gelmedi diye düşünmekteydi. Sadece bu korkuluğun üzerinden atlamaya karar vermeliyim, sonra her şey son bulacak. Ama kim bilir nerede ayılırım sonra?

Alkeyni'nin ölüm haberini aldığı gece, ölüm benzeri bir komaya girmişti. Büyük Daî'ler onu tekrar kendisine getirmek için oldukça uğraşmışlardı. Uyandığı zaman önce ölmüş olduğunu ve artık başka bir dünyada bulunduğunu zannetmişti. Dehşetli bir korkuya kapılmıştı bir anda. Demek ki ölümden sonra hayat varmış diye düşünmüştü hemen. Bir zamanlar, ölümden sonra son suz bir hiçlik bulunduğuna inandığını düşünmüştü. Sonra arkadaşlarının sesini işitmiş ve hemen kendisini toparlamıştı. Allah'a şükür zaafı hemen son bulmuştu.

Büyük Daî'leri yolcu etmişti sonra. Hüseyin Alkeyni, sağ kolu, öldürülmüştü. Hem de kendi öz oğlu taralından! Kanun amansızca uygulanacaktı. İbni Tahir yola koyulmalıydı. Özenle mühürlediği bir mektup yazmıştı. Sonra da bir biz veya iğneden daha büyük olmayan sivri bir bıçak alarak, son derece tesirii bir zehre batımnış ve kurutmuştu. Ancak bu işleri hallettikten sonra, kendisini yatağa atarak ölü gibi uyumuştu.

Daîler ve diğer liderler, Huzistan cinayeti hakkında ateşli tartışmalara girmişlerdi. Hasan ne yapacaktı acaba? Gerçekten de kanunun dediklerini yerine getirecek miydi? Kendi oğluna verilecek hükmü imzalayacak mıydı?

"Oğlu hakkında karar vermek, İbni Sabbah için de kolay olmayacak" dedi Abdülmelik. "Hüseyin Alkeyni onun sağ koluydu. Katili ise kendi öz oğlu..."

"Kanun her şeyin üstündedir!" diye belirtti İbrahim.

"Saçmalık. Bir karga başka bir karganın gözünü oymaz" dedi Yunanlı iğneleyici bir tarzla. İbrahim ona doğru karanlık bakışlar fırlattı.

"Burada söz konusu olan sıradan bir suç değil."

"Biliyorum Daî İbrahim. Fakat bir babanın oğlunu cellada teslim edeceğini aklım pek almıyor."

"Hüseyin İsmail! tarikatının bir üyesi."

"Haklısın" diye sesini yükseltti Ebu Soraka. "Kendi yazdığı kanunun ağına düştü."

"Sizin için konuşmak kolay" dîye kızdı Minuçehr. "Bir kere de oğluna verilen hükmü okuyacağı anı gözlerinizin önüne getirmeye çalışsanıza!"

"Başkalarının oğulları için hüküm vermek çok daha kolaydır" diye mırıldandı Yunanlı.

"Ben bu durumda Büyük Önderin yerinde olmak istemezdim" diye üsteledi Abdülmelik. "Alkeyni onun için bir oğuldan çok daha önemliydi. Başarısının neredeyse yansını ona borçlu..."

"Bir baba, her zaman oğlunun yaptıklarından sorumlu değildir" diye belirtti İbrahim.

"Fakat oğlu için hüküm verse, şöyle diyecekler: ne zâlim bir baba! Kanunu değiştirme kudretine sahipti ama bunu yapmadı."

Efau Soraka'nın düşüncesi buydu. Yunanlı ise bu düşünceye şunlan ilave etti: "Yabancılar şüphesiz onunla alay edecekler. Şöyle dediklerini duyabiliyorum bile: 'Budalaya baki Kendi koyduğu kanunu değiştirmeyi bile beceremedi...'"

"fakat, kânunu herkes için eşit olarak uygulamasa, bu defa *da* müminler rahatsız olacaklardı. Zaten bütün kanunların ortak özellikleri, tek tek kişilerin çıkartan yerine, genelin çıkarlarını korumak değil midir?"

"Büyük önder'imiz gerçekten de son derece acımasız bir çelişkide bulunuyor" diye bağladı Yunanlı. "En önemli anda en iyi arkadaşını yitirdi. Artık Huzistan'da kim onun adına vergi toplayacak? Kim zındıklann kervanlarını kıstıracak ve haraç alacak? Evet, belki de kanunu tüm şiddetiyle uygulamaktan başka bir çaresi yoktur..."

Yusuf ve Süleyman taiebeieriyîe beraber her sabah yaptıkları at intisinden geri dönmüşlerdi, Güneş avludaki taşlan acımasızca yaktığı için, odalarının serinliğine bir an önce kavuşmayı istiyorlardı. Döşeklerinin üzerine yatarak, vakit geçirmek için, kurutulmuş meyveler çiğniyorlar ve boş gevezelikler yapıyorlardı. İradelerinin son kırıntılarını da yok etmekte olan zaaflarına karşı savaşacak güçler kalmamıştı. İçlerinde uyanan ve hâlâ tatmin bulamamış olan ihtirastan, onları garip bir tembelliğe itmekteydi. Başlarında sürekli bir ağırlık vardı; çukura kaçmış karanlık gözleri boşluğa bakıyordu.

Birden bire küçük Naim paldır küldür odaya girdi.

"ibni Tahir Seyduna'nın yanından geri geldi. Yo! hazırlığı yapıyor."

Yıldırım çarpmışa dönmüşlerdi.

"Nereden biliyorsun?"

"Onu kuleden gelirken gördüm. Beni fark etmedi bile. Aklını oynatmış sanırım. Şaşkın şaşkın etrafa bakmıyor ve mutlu bir ifadeyle gülümsüyordu. Askerin birine, atını eyerlemesini emrettiğini işittim."

"Cennete yolculuğa hazırlanıyor."

Süleyman döşeğinden fırladı.

"Gel Yusuf, ibni Tahir'in yanına gidelim."

İbni Tahir bu arada çıkınını bağlamakla meşguldü. Meryem'in diş izlerinin bulunduğu mum levhayı kısa bir kararsızlıktan sonra parçalamaya karar verdi. Sonra da şiirlerini küçük bir paket haline getirerek, o esnada odaya giren Cafer'e verdi.

"Ben dönene kadar bunu sakla. Şayet bir aya kadar dönmezsem Seyduna'ya verirsin."

Cafer bunu yapacağına dair söz verdi. Tam o anda Yusuf ve Süleyman odaya daldılar, peşlerinden gelen Naim kapının eşiğinde durmuştu.

"Seyduna'nın yanında miydin?"

Süleyman İbni Tahir'i omuzlarından yakalamıştı ve soran gözlerle ona bakıyordu.

"Beni kabul ettiğini kimden öğrendin?"

"Naim söyledi bana."

"O zaman belki bana verilen görevi de biiiyorsundur?"

Kendisini Süleyman'ın kollanndan kurtararak, içinde Hasanın verdiği eşyalar olan çıkını omuzladı. Yusuf son derece üzgün bakışlarla seyrediyordu onu.

Cafer Naim'e bir işaret yaptı ve birlikte odayı terk ettiler.

"Benim için çok zor ama susmak zorundayım" diye açıkladı İbni Tahir öbür ikisine yalnız kaldıklarında.

"Hiç olmazsa yakında cennete geri dönüp dönemeyeceğini söyle!"

Süleyman'ın sesi yakaran ve perişan bir tonda çıkıyordu.

"Sabırlı olun. Seyduna'nın size emrettiği her şeyi yapın. Ve bizi unutmadığını bilin."

Onlara veda etti.

"Bizler fedaileriz" diye ilave etti "bunun anlamı ölüme adanmışlar. Fakat ölümden sonra hak edeceğimiz ödülü görme ayrıcalığını kazandık. Ölüm bizi korkutamaz artık."

Onları son bir kez kucaklamak isterdi ama aşırı duygusallık gösterisinde bulunmayı istemedi. Onlara kısaca el sallamakla yetindi ve atına doğru yürüdü.

Eyere yerleştikten sonra, kapıdaki nöbetçiye parolayı söyledi ve asma köprüyü indirmesini emretti. Sonra da atını mahrnuzladı. Boğazın tam ortasında atını durdurarak ardına baktı. Birkaç ay önce yine aynı noktada durarak., önünde göğe yükselen kuleleri hayranlıkla seyretmişti. Burası Alamut'tu, kartal yuvası. Dünyanın kaderine şekil veren mucizelerin döküldüğü pota. Acaba burasını bir daha görebilecek miydi? İçini garip bir hüzün kapladı. Buradan ayrılmak, ummadığı kadar duygulandırmıştı onu; öyle ki &z kalsın gözlerinde biriken yaşlar aşağı süzülmeye başlayacaklardı.

Gözlerden uzak bir yerde üzerini değiştirdi, yanma almaya gerek görmediği her şeyi çıkının içine doldurarak bir kaya kovuğuna yerleştirdi ve üzerini taşlarla kapadı.

Yeni elbisesini inceledi. Artık îbni Tahir değil, Bağdat medresesinin meşhur hocası el Gazali'nin en sevdiği öğrenci olan Osman'dı. Siyah bir şalvar, siyah bir cüppe ve siyah bir sarık giyinmişti. Sünnilerin, Allah düşmanlarının, zındıkların rengiydi bu. Elbisesinin geniş yenlerinde ise Hasan'ın ona verdiği kitabı ve arasında zehirli hançerin bulunduğu uğursuz mektubu saklıyordu. Erzak çantasını ve su matarasını son bir kez kontrol ettikten sonra, güneye giden yola doğru atını mahrnuzladı.

Bütün gün ve yan gece boyunca hiç durmadan yol aldı. Ancak ay gökyüzünde yükseldiği zaman dinlenmeye karar verdi. Kayaların arasında kamp kurdu. Ertesi sabah bir tepenin üzerinden aşağı baktı ve vadiye yayılmış olan sivri çadır uçlarından bir deryayı gördü. Bunlar sultanın ordusunun önce birlikleriydi. Nasıl mevzi aldıklarını inceledikten sonra tekrar yola koyuldu ve Rey şehrine ulaştı.

Geceyi geçirmek üzere girdiği handa, Arslantaş'ın, nihayet Afcımut kalesine saldırmaya hazırlandığını öğrendi: Tüm ordu

dağlaıa doğru yola koyulmuştu. Sultan, atlı birliğinin kısci süre önce tattığı mağlubiyetin kendisine verdiği utancı, en kısa sürede telafi etmek istiyordu. Fakat Ibni Tahir baş vezirin planlan hakkında bir şey öğrenmeye muvaffak olamadı.

Uyku zamanı gelmişti artık. Titreyen elleriyle küçük çıkınını açarak, Hasan'ın kendisine verdiği haplardan birisini yuttu. Sonra da etkisini göstennesini beklemeye başladı.

Bir an sonra, içinde, bir zamanlar kendisini göğe yükseltmiş olan o giçli kudreti hissetti; ama bu sefer korkudan eser yoktu içinde. Meryem'i düşünmeye başlar başlamaz gözlerinin önünden büyüleyici hayaller geçmeye başladı. Dört köşeli devasa saraylar ve göğe ulaşan kuleler, göz kamaştıran beyaz renkler içinde göğe yükseliyordu. Sonra da sanki görünmez bir el tarafından silinmişler gibi gözlerinin önünden kaybolmaya başladılar. Sonra renkli kubbeleri ve olağanüstü ihtişamlanyia birçok şehir gözünün önünden geçmeye başladı. Tanımadığı bu yerlerin tek hükümdarının kendisi olduğunu hissediyordu. Nihayet hayaller gözlerinin önünde doruk noktalarına ulaştılar ve aniden dağılıverdiler. ibni Tahir bitkin bir şekilde yatağa uzanarak uyumaya başladı. Ertesi sabah uyandığı zaman vakit oldukça ilerlemişti ve her tarafı kırılıp dökülüyordu. Oh! Neden bu defa sırça köşkten çok uzaklarda uyanmıştı ki?

Kaybedecek zamanı yoktu. "İleri!" diye mırıldandı cesaretlenmek için ve tekrar yola koyuldu. Doğduğu şehre uğramaktan kaçındı: Anıları onu ürkütüyordu. Güneş acımasızca parlıyordu tepesinde ve başı taşıyamayacağı kadar ağırlaşmıştı. Uyuşukluğuna engel olabilmek için, kendini, sadece hedefe konsantre olmaya zorladı. Aslında istediği bir tek şey vardı: herhangi bir hana gidip yatağa uzanmak ve o haplardan bir tane daha almak... ve kendini hapın esrarlı gücünün kollarına bırakmak.

Hamedan'a gelmek üzereyken yolda bir grup silahlı süvariye rastladı.

"Nereden geliyorsun?" diye sordu ona astsubay.

"İsfahan'dan. Beni Bağdat'tan baş vezire ulaştırmam gereken bir haber ile buraya yolladılar. Fakat öğrendim ki hürmetli baş ve-

zir de sultanın ordusuna katılmak için, üzerinde bulunduğumuz yolu tutmuş."

"Nasıl? Baş vezir hazretlerini mi görmek istiyorsun yani?"

Astsubay ona karşı birden çok saygılı davranmaya başlamıştı.

"Ona vermem gereken bir mektup var. Ama İsfahan'da başka insanların iktidarı ellerinde tuttuğunu öğrendim..."

"Öyleyse bizimle gel! Baş vezir hazretleri ordugâhını kurmak için Nehavend'e gittiler. Deniliyor ki orada topladığı birlikler ile hemen İsfahan üzerine yürüyecekmiş."

"Demek öyle! Az kalsın yanlış yolu tutacaktım! Dün konakladığım handa, baş vezir hazretlerinin ani seyahatinden, sadece bir tesadüf sonucu haberdar olabildim. Fakat o birtakım zındıklar üzerine yürümek niyetinde değil mjydi?"

İsmailîleri kast ediyorsun herhalde? Onlar tehlikeli değiller. Kızıl Sarık ve Arsiantaş yakında işlerini bitirirler. Hayır, bu mesele ondan çok daha önemli."

"Bu konuda bir şey bilmiyorum maalesef."

"Sarayda şiddetli taht kavgaları olduğu yolunda söylentilerle çalkalanıyor her taraf. Nizam ül-Mülk, sultanın iik doğan oğlu olan Berkyaruk'u veliaht ilan etmek istiyor; Hanım Sultan ise kendi oğlu olan Muhammed'l veliaht olarak kabul ermesi için baskı yapıyor sultana. Ordu ve halk Berkyaruk'tan yana. Onu ben de gördüm bir defa: Tam bir erkek ve tepeden tırnağa asker. Fakat Muhammed*ln nasıl biri olacağını kimse bilemez, çünkü çocuk henüz beşikte."

Hamedan'a ulaşmadan önce, lbni Tahir, halk arasında ve saray çevrelerinde yayılan tüm söylentiler ve dedikodular hakkında detaylı bilgi sahibi olmuştu. Şehirde ise sultanın Nehavend'den ayrılarak Bağdat'a doğru gittiğini haber aldı. Arkadaşı olan astsubaya veda ederek bir hana yerleşti. Ertesi sabah da atını bir yenisiyle değiştirerek Nehavend'e doğru yola çıktı.

Ülkenin her tarafından ordugâha birlikler akıyordu. Güneşten kavrulan bozkırın ortasına binlerce çadır kurulmuştu. Atlar, katırlar ve develer, kurumuş otları ağır ağır kemirmekteydiler. Ortalıkta sadece binek hayvanları değil, başka türden de binlerce hayvan görülüyordu. Ordunun ardından gelen binlerce başlık öküz, keçi ve koyun sürüleri, çobanlannın bakışları altında bir tutam yeşil ot bulmak için didiniyorlardı. Civardaki tüm yollar, hayvanlan için yem bulmakla görevlendirilmiş askerler tarafından kesilmişti.

Ordugâhın İçinde büyük bir boş alan göze çarpmaktaydı: Daha birkaç gün öncesine kadar, sultanın çadırlan orada kuruluydu; ezilmiş otlar ve öbek öbek ateş kalıntıları, kraliyet çadırlannın yerlerini işaret etmekteydiler. Bu alanda şimdi tek bir çadır göze çarpmaktaydı: büyük ve son derece şaşaalı bir çadır. Yani baş vezirin karargâhı.

Bir kaç ay önce efendisiyle arası bozulduğundan bu yana Nizam ül-Mülk yaşlanmıştı. Yetmiş yaşına girmiş olmasına rağmen o zamana dek belli bir kuvveti muhafaza etmesini becermişti ve at üzerindeki duruşu hâlâ askerler üzerinde hayranlık uyandırabiliyordu. Otuz yıldan daha uzun bir zamandır devletin iplerini ellerinde tutmaktaydı. Şimdiki hükümdann babası Sultan Alparslan Şah, onu baş vezir yapmış ve bundan da asia pişmanlık duymamıştı, ölmeden önce ise oğlu olan veliahda kendisini örnek bir devlet adamı olarak tavsiye etmişti. Veliaht bu tavsiyeye uymuş hatta daha da ileri giderek baş veziri 'atabey' unvanı ile taltif etmişti. Nizam sınırlarda banşı tesis etmişti. Yollan işaretlemiş, camiler, kervansaraylar ve medreseler yaptırmış, vergi kanununu düzenlemiş, memleketi hiçbir zaman erişemediği bir refah seviyesine çıkarmıştı. Böylece uzun zaman genç hükümdann sınırsız güveninin zevkini çıkarmıştı, *ta* ki genç Hanım Sultan aralannda ikilik yaratana kadar. Daha önce de, sık sık kıskanç ve kötü niyetli rakipler, onu, sultanın gözünden düşürmeye çalışmışlardı, fakat sultan, hiçbirisinin söylediklerine önem vermemişti. Baş veziri memuriyeti esnasında zengin olduğu için asia suçlamamış, aksine on iki oğlunun tümünü de, devletin üst kademelerine yerleştirmesine bile göz yummuştu. Fakat güzel Türkân Hatun, bir süre önce, ısrarlı çabalar sonucu, hükümdar olan kocasını, baş vezirin kendisine bir acemi çaylak gibi davrandığı ve şimdiye dek güvenini utanmazca kendi menfaatleri uğruna suiistimal ettiği konusunda ikna etmeye

muvaffak olmuştu. Nizamın en büyük oğlu olan vezir Muariüdevle'nin talihsiz bir davranışı. Hanım Sultan'ın iddialarını doğrulayan bir nitelik kazandı. Sultan, Adil İsimli bir kişinin devlet hizmetine alınmasını tavsiye etmişti. Fakat vezir bu tavsiyeyi geri çevirmiş ve aday olan kişinin o mâkâma layık olmadığını ileri sürmüştü. Bunun üzerine sultan gazaba gelerek bağırmaya başlamıştı: "Ben gerçekten de kendi ülkemde bir hiç miyim?" Sonra da Nizam'ın oğlunu o anda görevinden affederek yerine Ad il'in atanmasını emretmişti. İşte bu hareket Nizam'ı tam kalbinden yaralamıştı. Hükümdarın nankörlüğü hakkında birkaç kelime çıtlatmış, bunlar da hiç vakit kaybetmeden sultanın kulağına gitmişti. Sultan da son derece sinirlenerek Nizamı uyarmış ve bu yaptığını bir daha tekrarlaması durumunda, baş vezirliğin sembolleri olan kalemliği, mürekkep hokkasını ve serpuşu geri alacağını belirtmişti.

"Sultana hokkayı ve serpuşu geri vermekte hiç tereddüt etmezdim aslında" demişti Nizam acı dolu bir ifadeyle. "Ama ne de olsa memleketimdeki huzur ve refah benim eserim. Deniz kabank olduğu zamanlar, haşmetmeap bana teveccüh ediyordu. Ama şimdi dalgalar yatıştı ve gökyüzü açık. Artık bana iftira edenlere kulak veriyor. Fakat yakında kafasında taşıdığı tacın güvenliği ile benim ellerimde bulunan hokka ve serpuşun arasındaki yakın ve ayrılmaz ilişkiyi kavrayacak..."

Bu laflar sultanın hoşnutsuzluğunu daha da artırmaktan, hatta had safhaya çıkartmaktan başka bir işe yaramadı. Sonunda olanlar oldu: Baş vezir, sultana, bir zamanlar Hasan'm yetenekleri konusunda kendisini yanılttığını söyleyince, bu, bardağı taşıran son damla oldu. Sultan son derece öfkelenmişti ve kendisini aptal yerine konmuş gibi hissediyordu; bir anda baş vezirin tüm yetkilerini elinden alıverdi.

Fakat şimdi, memleketin içinde bulunduğu tehlikeli durum sebebiyle yeniden barışmışlardı ve Nizam yavaş yavaş devlet işlerini yeniden eline geçirmekteydi. İki şeyi amaç edinmişti kendisine: rakibi Tac üi-Mülk'ü bertaraf etmek ve onun müttefiki, can düşmanı Hasan'ı öldürmek. Bunu başarabildiği takdirde, yeniden, kısa zamanda imparatorluğun tek hakimi olacaktı.

Bu yönde attığı ilk adımlar cesaret vericiydi. Türk süvarilerinin Alamut önünde aldıkları mağlubiyeti çok iyi bir şekilde kullanmayı becermişti; Aslında hafif bir çarpışmadan başka bir şey olmayan bu olayı çok abartarak, sultanın Tac ül-Mülk'e duyduğu güveni bir kalemde temellerinden sarsmıştı. Sultan, karısının ve muhasibinin, tsmaiiîlere karşı almak istediği tedbirlere ne kadar şiddetle karşı çıktıklarını unutmamıştı. Nizam da bu fırsatı değerlendirerek, şayet, tebaasının gözünde biraz kalmış olan saygınlığını korumak istiyorsa, o zaman vakit geçirmeden bu sapıkların üzerine sefere çıkması gerektiği konusunda sultanı ikna etti. Söylediklerinden son derece etkilenmiş olan sultan ise ona tüm yetkilerini geri vererek, Alamut kalesine nihai darbeyi indirmesini emretti. Orada gerçekleşen mucizeler hakkındaki masallar, fanatikler tarafından dört bir yana yayılan Hasan'ın adamlarını cennete gönderdiği palavraları, elbette ki baş vezirin de kulağına gelmişti. Şüphesiz bu masalların hepsinin uydurma olduğunu biliyordu ama kitleler üzerindeki etkisini de görmezlikten gelemezdi. Çok iyi biliyordu ki kitleler sadece batıl inançlı olmakla kalmayıp bu tür mucizeler yaratan kişileri dinlemekten ve takip etmekten de son derece hoşlanıyorlardı.

Böylece Nehavend'deki ordugâh, bir bakıma, imparatorluğun geçici başkenti durumuna gelmişti, insanlar baş vezir Nizam ül-Mülk'e şikayetlerini bildirmek ve dilekçelerini vermek için ülkenin dört bir yanından buraya geliyorlardı. Tac ül-Mülk baş vezir olduğu kısa müddet zarfında, birçok üst düzey memurun görevlerine son vermiş ve yerlerine aceleyle kendi adamlarını doldurmuştu. Gözden düşen bu memurların, eski hamilerinin yeniden baş vezir olduklarını duymaları ile ordugâha koşmaları bir oldu. Nizam ül-Mülk'e dilekçeler vererek veya güvenilir adamlarını yollayarak yine eski memuriyetlerine kavuşmayı umuyorlardı - ne de olsa kendileri ona olan bağlılıkları yüzünden gözden düşmemişler miydi? Nizam ül-Mülk hepsini iyi karşılıyor ve onlara vaatlerde bulunuyordu. Bu arada, bir yandan da kuvvetli bir ordu teşkil etmekle uğraşıyordu, çünkü hâlâ, Hanım Sultan'ın himayesinde olan raki-

binin görevlerinden çekilmesine zorlamanın en iyi yönteminin bu olduğunu düşünüyordu.

Güzel bir günün sabahı, teşrifatçı başı içeriye girerek, el-Gazali'nin talebelerinden Osman'ın huzura kabul edilmeyi dilediğini bildirdi. Efendisi onu özel bir mektup iie Bağdat'tan göndennişti ve mektubu kendi elleri ile baş vezire teslim etmesini istemişti.

Baş vezir bir yastık yığınına uzanmış, kahvaltısının tadını çıkarmakla meşguldü: kuru üzüm, reçei ve başka tatlı şekerlemeler, yanı başındaki masanın üzerindeki altın tepsinin içinde bol miktarda bulunuyordu. Baş vezir de canı çektikçe elini uzatıp istediklerinden almaktaydı. Bakır bir ibrikten kadehine döktüğü şırayı da arada bir yudumluyordu. Kendisine gelen dilekçeleri incelemeyi daha yeni bitirmişti ve iki yanındaki kâtiplerin önünde kâğıtlar yığılıydı.

"Ne? El-Gazali'nin bir talebesi mi dedin? Çabuk içeri alın onu! Hemen buraya gelsin,"

Baş vezirin yanına ulaşmak, Hasan Sabbah'ın huzuruna gkabilrnekten çok daha kolaydı. Ibni Tahir buna bizzat şahit olmuştu. Ordugâha ulaştığı zaman doğruca bir muhafızın yanına gitmiş, o da kendisini nöbetçi subaya götürmüştü. Ibni Tahir ona, Bağdat medresesinin rnührüyle mühürlenmiş ve baş vezire hitaben yazılmış olan mektubu göstermişti. Kendisine Nizam'ın yeşil çadırını göstermişler ve oraya kadar gitmesine izin vermişlerdi. Çok sakin ve kendine hakimdi. Tüm dikkatini bir tek noktaya yöneltmişti: Önderinin kendisine verdiği ve yerine getirmek zorunda olduğu emir. Çadıra girmeden önce, bu an için sakladığı son hapı da yuttu, sonra da çadıra ayak bastı.

Bir muhafız onu durdurdu. Açık bir ifadeyle ona ziyaretinin sebebini anlattı. Yuttuğu hap henüz tesir etmemişti. Buna rağmen aklına Meryem'in hayali geldi ve dudaklarından çocukça bir gülümseme geçti. Aradan geçen zaman zarfinda onu fazla düşünmemişti. Fakat bir anda şu düşünce içinde kesinlik kazandı: Meryem onu yukanda mükâfatı olarak beklemekteydi! Görevini başarabilmek için her şeyini ortaya koymalıydı...

Muhafız ondan başka bir odaya geçmesini istedi, ibni Tahir soğukkanlılıkla isteğe uydu. Vezirin çadırı gerçek bir saraydı! İçeride sadece küçük bir muhafız birliği göze çarpıyordu. Komutanlarının omuzlarında, rütbe ve görevini belli eden som altından küçük silahlar vardı. Bir adam muhteşem kıyafetlere bürünmüştü. Altın ve gümüş şeritlerle işlenmiş kırmızı bir gömlekle, kırmızı bir şalvar giymişti. Başında uzun tuğlarla süslü renkli bir sank bulunuyordu. Bu adam vezirin teşrifatg başıydı. Ciddi bir ifadeyle ziyaretçiyi süzdü ve arzusunun ne olduğunu sordu.

İbni Tahir teşrifatçı başının önünde eğilerek selam verdi. Özenle kendisini gönderenin ismini söyledi ve elindeki mühürlü mektubu gösterdi. Teşrifatçı başı, muhafızlardan birine ziyaretçinin üzerini aramasını söyledi. Üzerinden sadece el-Gazali'nin bir kitabı ile bir kese içinde biraz para çıktı.

"Burada usul böyle!" dedi teşrifatçı başı özür dilercesine.

Sonra da kapı vazifesi gören perdeyi yana çekerek baş vezire ziyaretçiyi bildirmeye gitti.

Birden Ibni Tahir içinde dayanılmaz bir gerilimin yükseldiğini hissetti. Zehir etkisini göstermeye başlamıştı. Gaipten sesler işitmeye başlamıştı aniden. Şaşkınlıkla Meryem'in sesini dinliyordu. "Allah'ım! Seyduna haklı!" diye mınldandı yavaşça. "Cennetin seslerini duymaya başladım bile."

Teşrifatçı başı ona sesini duyurabilmek için iki kez seslenmek zorunda kaldı. Sonunda Ibni Tahir onu takip etmeye başladı, bir muhafız perdeyi açık tutuyordu. Yastıkların üzerinde ihtyar bir adam gördü. Asil suratında iyi niyetli bir ifade vardı. Ibni Tahir yaşlı adamın kendisine seslendiğini fark etti ama sesi çok uzaklardan geliyordu. Yaşlı adamın önünde yerlere kadar eğildi. Tekrar doğrulduğunda içinde bulunduğu oda aniden değişime uğramıştı. Cennetin sırça köşkü! diye bağırdı içinden bir ses. Fakat o anda ciddi bir ses kendisine hitap etti: "Sakin ol oğlum. Demek el-Gazali'den geliyorsun?"

Önünde tekrar baş vezirin simasını gördü. Şaşkınlığını üzerinden atmasına yardımcı olmak için ona dostça gülümsüyordu. Ibni Tahir aniden deminki hayalleri içtiği hapların etkisiyle gördüğünü anladı. Bir anda kendisini toparladı.

"Evet haşmetlim. Efendim ei-Gazali sana bu mektubu yolladı."

Mektubu ihtiyara doğru uzattı. Bu arada çok hafif bir hareket ile küçücük hançeri avucuna kaydırdı; kimse bu hareketin farkına bile varmamıştı.

Vezir zariin üzerindeki mührü yırtarak mektubu açmaya başladı.

"Bağdat'taki akıllı dostumuz acaba bizden ne istiyor?"

Ibni Tahir cevap vermek istercesine vezirin önünde eğildi ve hızlı bir hareket ile hançeri çenesinin hemen altından boynuna sapladı. Vezir o kadar şaşırmıştı ki acı bile duymadı. Sadece gözlerini iri iri açtı; mektupta yazılı olan bir tek cümleyi okudu ve an ladı. Ancak o zaman imdat isteyebildi.

ibni Tahir yerinden kımıldamamıştı, sanki hareketleri ve davranışları felç olmuştu. Hayran bakışlarının önünde oda değişmeye başlamıştı. Sabırsızlıkla Meryem'in ismini seslendi; bir an önce ona kavuşmak istiyordu. Bir tek arzusu vardı sadece.- yere uzanmak ve damarlarını yakan o harika zehrin etkisini doya doya tatmak. Fakat askerler üzerine çulianmışlardı bile. Ibni Tahir etrafa yumruklar savuruyor, tekmeliyor ve ısırıyordu. Üzerine yağmur gibi darbe yağdığını hissediyordu. Vücudundan elbiselerini çekip aldılar. Aniden aklına görevinin bir parçasının da ölmek olduğu geldi. Bir anda sakinieşerek kendisini kurtaracak olan ölümcül darbeyi beklemeye başiadı. Büyülenmiş gibi gözlerinin önünde beliren Meryem'in çehresine bakıyordu; fakat bu çehre kandan bir peçeyle örtülüydü.

Vezirin hafif sesi kulağına geliyordu:

"Öldürmeyin onu! Sağ yakalayın!"

Vücuduna inen darbelerin şiddeti biraz azaldı. Ibni Tahir ellerinin ve ayaklarının bağlandığını hissetti. Suratından akan kanlar yüzünden hiçbir şey göremiyordu. Güçlü kollar onu bacaklarının üzerine doğrulttular, sonra korkunç bir ses gürledi:

"Kimsin sen, katil?"

"Ben efendimizin ölüme adanmış hizmetkârıyım!"

Bu arada vezirin yarası yıkanmış ve sarılmıştı; birisi hekim çağırmayı akıl etmişti. Yaralı delikanlının sözlerini işlemişti.

"Oh! Zavallı şaşkın!" diye inledi. "O caniye inanmış..."

Muhafız başı mektubu yerden aldı ve üzerinde ne yazdığına bir göz atarak teşrifatçı başına uzattı. O da mektubu okudu ve herkes onun aniden korkuyla irkiidiğini gördü. Mektupta sadece birkaç kelime yazılıydı: "Cehennemde görüşmek üzere! Ibni Sabbah."

Bu arada hekimbaşı da olay yerine gelmiş ve yarayı incelemeye başlamıştı.

"Kötü mü?" diye sordu vezir korkudan titreyen bir sesle. "Kötü olduğunu hissediyorum."

"Sanırım hançer zehhiiymiş" diye fısıldadı hekimbaşı muhafız başına.

"Alamut şeyhi göndermiş katili" diye anlamlı bir sesle bilgi verdi o da hekimbaşına.

Olup bitenler kısa süre sonra ağızdan ağza yayıldı: Ismailfierin önderi baş veziri öldürmesi için adamlarından birini göndermişti!

"Ne? Dağın şeyhi mi? Hani vezirin İsfahan'da rezil ettiği Hasan mı?"

"İşte o! Böylece intikamını almış oldu..."

Ibni Sabbah'in bu pervasız eyleminde, hepsinin kanlarını donduran, anlaşılması olanaksız bir şey vardı.

"Peki katil olacak o salak, düşman karargâhının içine elini kolunu sallaya sallaya dalmış ama bir daha nasıl çıkacağını hiç düşünmemiş mi? Nasıl olur da öleceği muhakkak olan böyle bir işe kalkışır?"

"Aşırı fanatiklik insanı buralara kadar sürüklüyor demek ki..."

"Mutaassıptık mı? Bu çılgınlığın ta kendisi!"

İhtiyarlar bile, katilin nasıl olup da böylesine bir soğukkanlılık ve cesaret gösterdiğini anlayamıyorlardı. Hatta bir kısmı o kadar şaşırmışlardı ki ellerinde olmadan katilin davranışına hayranlık duymaya bile başlamışlardı.

"İşte ölümden korkmayan birisi!"

"Belki de ölümü hor görüyor..."

"Veyahut da onu çağırıyor!"

Etraftan davul ve borazan sesleri yükselmeye başlanmıştı bile.

Üst rütbeli bir memur, silahlarını kuşanarak koşturan askerlere kısa bir açıklama yaptı: Baş vezir ağır yaralanmıştı; Ismailîlerin önderi, dağın şeyhi, onu öldürmesi için bir katil yollamıştı.

Kara haber, öfkeli bağırışlar ve silah çınlamaları ile karşılandı. Eğer bu anda İsmailTlere saldırma emri verilseydi, adamların hepsi canla başia savaşırlardı hiç şüphesiz.

Hekimbaşı kanı durdurmaya muvaffak olmuştu ama yaralının durumu gözle görülür bir biçimde ağırlamıyordu. Damadan şişmişti. Başının içinde davullar çalınıyordu.

"O küçük hançer zehirliydi muhakkak" dedi titrek bir sesle ve hekimbaşına üzgün bir çocuk gibi baktı. "Bir çaresi yok mudur?"

Hekimbaşı kaçamak bir cevap verdi: "Meslektaşlarımla görüşmem lazım..."

Diğer hekimler de aceleyle çağırılmışlardı ve ön odada bekleşiyorlardı. Aralarında kısa bir tartışma yaparak görüşlerini bildirdiler. Çoğunluk önce yarayı dağlamak gerektiği kanısındaydı. Törensel bir hava içinde, durumu iyice ağırlaşmış yaralının yanına geldiler.

"Yarayı dağlamamız gerekiyor" dedi hekimbaşı.

Yaralı ürperdi. Alnında soğuk terler belinneye başlamıştı.

"Bu işlemin çok acı vereceğini tahmin ediyorum." Sesi korkudan çatallaşmıştı.

"Başka çaremiz yok" dedi hekim kuru bir sesle.

"Allah yardımcım olsun!"

Hekimler vahşi aletlerini hazırlamaya başladılar. Hizmetkârlardan birisi içi kor halinde kömürlerle dolu bir mangal getirdi. Demir aletlerin şakırtılan işitiliyordu. Yapılan bütün bu hazırlıkları izleyen baş vezir, aslında hiç de umutlu değildi. Damarlarındaki zehi rin amansız ilerleyişini hissediyordu: Artık kurtuluşu olmadığını anladı.

"Dağlamanın bir faydası olmayacak" dedi bitkin bir halde. "Bırakın da rahatça öleyim bari..."

Hekimler rahatlayarak birbirlerine baktılar. Artık ne yapılırsa yapılsın fayda etmeyeceğini biliyorlardı.

"Sultana haber verildi mi?"

"Haberci yola çıktı bile. Yakında haşmetli sultana ulaşır."

"Kâtip!" diye seslendi alçak bir sesle. Ve yazdırmaya başladı: "Haşmetli sultan ve imparator! Hayatımın büyük bir kısmını, imparatorluğunda adaleti tesis etmekle geçirdim. Şimdi de tüm hükümdarlartn kralı olan Allah karşısında, bu dünyada yaptığım işlerin hesabını vermeye gidiyorum. Sana hizmet ettiğim müddetçe asla sarsılmamış olan bağlılığımı, ona kanıt olarak götüreceğim. Yetmiş üç yaşımda bir katilin eliyle ölüyorum. Senden istirham ediyorum, bu eli silahlandırmış olan adamın ismini unutma. Bu cani sağ ve selamette olduğu müddetçe, ne sen, ne de imparatorluğun huzur bulabilirsiniz. Şayet sana hakkım geçtiyse helal et. Ben de sana hakkımı helal ediyorum. Ve haşmetli sultana vücutları ve ruhlanyla bağlı olan oğulianmı unutma."

Bu kelimeler onu çok yormuştu. Zorlukla nefes alabiliyordu. Hekimbaşı yaralının alnına soğuk bir kompres koydu. Baş vezir aceleyle ogullanna da bir veda mektubu yazdırdı ve sonra sordu: "Katil nerede?"

İşkence tezgâhında" diye cevapladı kâtip. "Bildiği her şeyi öğrenmek istiyorlar."

"Onu buraya getirin!"

Kan içindeki vücudu ve parçalanmış elbiseleriyle İbni Tahir'i getirdiler. Ayaklannın üzerinde zorlukla duruyordu. Vezir tanımadığı bu yüzü inceledi ve ürperdi.

"Bu bir çocuk henüz" diye mırıldandı. "Neden beni öldürmek istedin?"

İbni Tahir doğrulmaya çalıştı ve hafif bir sesle cevap vermeye çalıştı: "Çünkü Seyduna emretti!"

"Ölümün de seni burada beklemekte olduğunu bilmiyor muydun peki?"

"Biliyordum."

"Ve hiç korkmadın?"

"Bir fedaî için tamamlanmış bir görevin sonundaki ölüm mutluluk demektir."

"Nasıl bir çılgınlık bu?" diye inledi vezir.

Birdenbire fena halde öfkelenmişti.

"Gözlerin kör olmuş! Ne yaptığını bile bilmiyorsun daha! ismail! öğretisinin temel ilkesinin ne olduğunu biliyor musun?"

"Elbette: Önderinin emirlerini yerine getir!"

"Aptal! Mutaassıp şaşkın! Efendinin öğretisini benim de bildiğimi sana söylemediler mi?".

"Söylediler elbette, Sen bir döneksin. Bir hain."

Nizam tenezzül ederek gülümsedi.

"Dinle delikanlı. İsmailîliğin temel düsturu şöyledir: Hiçbir şey gerçek değildir, her şeye izin vardır!"

"Yalan!"

Ibni Tahir öfkeden titriyordu.

"Sen Seyduna'nın kim olduğunu bilmiyorsun. Seyduna tüm insanların en kutsalı ve en kudretlisidir! Bil ki Ailah ona istediği kullarına cennetin kapılarını açma yetkisini-vermiştir."

Baş vezir şaşkınlıktan donakaldı. Güçlükie dirseklerinin üzerinde doğrularak Ibni Tabirin gözlerinin içine baktı. Hayır, bu delikanlı yalan söylemiyordu, hiç şüphesiz. Alamut'tan yayılan bu masailan kendisi de duymuştu. Bir geceliğine cennete gönderilen o delikanlılardan bahsedildiğini de işitmişti. Şimdi anlıyordu..."

"Demek sen cennete gittiğini iddia ediyorsun?"

"Kendi gözlerimle gördüm orasını! Ve oradaki harikalara bizzat kendi ellerimle dokundum!"

"Ve öldükten sonra oraya geri döneceğinden hiç şüphe etmiyorsun!"

"Evet! Ölüm beni oraya götürecektir."

Vezir kendisini yastıklara bıraktı. "Allah! Allah!" diye kekeledi yavaşça. "Ne büyük bir günah! Dernek bu yüzden o kadar çok güze! köle kıza ihtiyaç duydu! Tüm köle pazarlarında adamları sürekli satın alıyorlardı..."

Ibni Tahir irkildi. Dikkatten tüm yüz hatları gerilmişti.

"Seni yanlış yola sürüklemiş olabilecekleri aklına gelmedi mi hiç?" diye bilmek istedi baş vezir. "Bu cennetin Hasan'in kendi eseri olup olmadığını merak etmedin mi? Eminim söylediğin yere giderken Alamut'tan aynimamışsmdır bile!"

"Alamut'un bu tür bahçelere sahip olması mümkün değil. Benim gördüklerim Kuran'daki tasvirlere tamı tamına uyuyorlardı."

Konuşulanları dinlemekte olan ve iran'daki tüm kaleleri tanıyan eski bir subay söze karıştı:

"Bahsettiği, her halde eski Deylern krallarının kalenin arkasında inşa ettirdikleri meşhur zevk bahçeleridir. Onlardan bahsedildiğini sık sık işitmiştim."

Ibni Tahir gözlerini iri iri açmıştı. Çocukça bir korku okunuyordu içlerinde.

"Sadece benim aklımı karıştırmak için uydurdun bu hikâyeyi!"

Subay sert bir sesle devam etti: "Diline hakim ol, katil! Ülkenin kuzeyinde hizmet etmiş olan herkes Aiamut kalesinin arkasındaki bahçeleri bilir. Deylem krallarının bahçeleri olarak ün kazanmışlardır."

Olaylar Ibni Tahir'in gözlerinin önünde dans etmeye başlamışlardı. Son bir itirazda bulundu: "Bu bahçelerde evcil bir leopar gördüm. Bir kuzu kadar uysaldı ve efendisini bir köpek gibi izliyordu.

Orada bulunanlar kahkahalar atarak gülmeye başladılar.

"Dünyanın tüm hükümdarlarının ve büyüklerinin böyle evcil hayvanları vardır zaten! Hatta avcılar onları av köpeği olarak kullanıyorlar..."

"Ya bana hizmet eden İcara gözlü huriler?"

"Kara gözlü huriler mi?" diye güldü baş vezir acıyla. "Hasan'ın eğlencesine tahsis edilmiş kölelerden başkası değiller. Onları iran'ın tüm köle pazarlarından satın aldı. Adamlarım bana alışverişleri hakkında ayrıntılı raporlar verdiler..."

ibni 'Fahir'in gözleri kararmaya başlamıştı. Birdenbire her şeyi olanca çıplaklığıyla kavradı. Meryem - Hasan'ın kölesi ve sevgilisi. Kendisi, Ibni Tahir, onun iğrenç entrikalarının ve sahtekârlıklarının kurbanı.

Dizlerini bağı çözüldü. Yere yığılarak hıçkırmaya başladı.

"Allah'ım! Atfet beni,"

Baş vezir harcadığı çaba sonucu bilincini yitirmek üzereydi. Gırtlağından acı dolu bir hırıltı yükseldi.

Kâtip baş vezirin yanıbaşına oturdu.

"Ölüyor!" diye fısıldadı - gözleri yaşlarla dolmuştu.

Hekimler yaralının etralîna üşüştüler; bir miktar taze su ve keskin kokulu maddelerle baş veziri tekrar yaşama döndürmeye muvaffak oldular.

"Ne büyük bir canilik" diye mırıldandı tekrar kendine geldiği zaman.

Önünde diz çökmüş olan Ibni Tahir'i fark etti.

JF"?

Şimdi anladın mı sana yaptıklarım?"

Delikanlı evet dercesine başını salladı. Tek kelime etmiyordu. Hayatının karardığını hissetmekteydi.

"Senin körlüğün yüzünden ölüyorum!" diye devam etti yaralı.

"Allah'ım! Allah'ım! Ben ne yaptım?"

"Pişman mısın?"

"Pişmanım."

"Bu kadar azimli bir delikanlı olduğuna göre, yaptığın hatayı telafi etmek istemez inisin?"

"Keşke mümkün olsaydı!"

"Mümkün. Alamut'a geri dön ve iran'ı o îsmailî ejderhasının pençelerinden kurtar!"

İbni Tahir kulaklarına inanamıyordu. Akıttığı göz yaşlannın arasından kurbanının kendisine solgun, çocuksu bir ifadeyle gülümsediğini gördü.

Fakat gözlerinin önündeki bulanık yüzler, karanlık ve düşmanca bakıyorlardı.

"Demek ki korkuyorsun!"

"Hayır korkmuyorum. Fakat benimle ne yapmayı amaçladığınızı bilmiyorum."

"Seni Alamut'a geri göndereceğiz."

Nizam'ın çevresindeki adamların suratlanndan, bu fikri hiç beğenmedikleri okunuyordu. Katil cezalandınlmak zorundaydı! Nasıl olur da onu serbest bırakabilirlerdi...

Vezir bir el hareketiyle homurdanan adamları susturdu.

"Ben insanları tanınm" dedi. "Hasan'la başa çıkabilecek bir tek insan varsa, o da bu delikanlıdır."

"Fakat bu katili hiçbir suçu yokmuş gibi serbest bırakamayız ki! Sultan hazretlerine ne cevap veririz sonra?"

"Bunu dert etmeyin. Henüz hayattayım ve verdiğim emirlerden ben sorumluyum. Kâtip!"

Çabucak bir ferman yazdırdı. Orada bulunanlar başlarını sallayarak birbirlerine bakıyorlardı.

"Beni öldüren bu genç adam, Alamut'taki kana susamış canavarın bir kurbanıdır. Kendi intikamını aldığı takdirde, benim de Intikamımı almış olacaktır. Bir bölük asker ona Alamut kalesine kadar eşlik etsin. Orada görevi olarak kabul ettiği işi yapacak."

"Onu hançerimle delik deşik edeceğim."

İbni Tahir ayağa kalktı. Gözleri nefretle parlıyordu. "Ya intikamımı alacağım ya da öleceğim. Buna söz veriyorum."

"Duydunuz mu? Bu bana yeter. Şimdi onunla ilgilenebilirsiniz: Yaralarını yıkayın ve tımar edin. Doğru düzgün giysiler verin. Ah! O kadar yorgunum ki..."

Gözlerini kapadı. Damarlanndaki kan ateş gibi yanıyordu. Titremeye başladı.

"Son yaklaşıyor!" diye fısıldadı hekimbaşı.

İşareti üzerine herkes salonu terk etti. ölmekte olan adam ile hekimbaşı salonda yalnız kaldılar.

Muhafızlar İbni Tahir'l uzak bir çadıra götürdüler. Onun yıkanmasına yardım ettiler, yaralannı sardılar, temiz giysiler getirdiler. Sonra da bir direğe bağladılar.

Hayat ne kadar da korkunçtu! Bütün taıaftarlannın bir evliya olduğunu kabul ettikleri adam, aslında yalanalann en büyüğünden başkası değildi, insanların yaşamlan ve mutluluklan ile bir çocuğun taşianyla oynaması kadar rahatlıkla oynayabiliyordu. Herkesin kendisine olan inananı kötü emelleri için kullanmıştı. Kendisinin bir peygamber, Allah'ın bir elçisi olarak görülmesine rahatlıkla izin verebiliyordu. Bunu nasıl yapabilirdi? ibni Tahir bu konuda kafa yordukça, kararı gitgide kesinleşiyordu: Alamut'a geri dönmeliydi! Yanılgı içinde olmadığına kanaat getirmesi lazımdı.

Vezir geceyi ateşler içinde yanarak ve şuuru hemen hemen kapalı olarak geçirdi. Zaman zaman korkunç sanrılar onu uyandırıyordu. Bu anlarda inliyor ve Allah'ı yardıma çağırıyordu. Sabaha doğru son gücünü de yitirdi ve bîr daha kendisine gelemedi. Öğleye doğru kalbi durmuştu.

Haberciler kara haberi dört bir yana yaydılar:

"Nizam ül-Mülk, devletin ve dünyanın düzenleyicisi, Celaled Din, ülkenin ve inancın şerefi, Alp Arslan Şah'ın ve oğlu Melik'in baş veziri, iran'ın tanımış olduğu en büyük devlet adamı, Alamut şeyhinin kurbanı olarak ölmüştür."

XVI

İbni Tahir'in Alamut'u terk ettiği gün, kaleye gelen bir keşifçi şu haberi getirdi: Emir Arslantaş'ın birlikleri yeniden harekete geçmişlerdi. Kösler vuruluyor, borular ötüyordu. Herkes aceleyle istihkâmların arkasındaki yerini aldı. Boğazda mevzii almış olan askerlere ise düşman öncüleri görünene kadar yerlerinde kalmaları emredilmişti. Sonra da düzenli olarak geri çekilecekler, özellikle de boğazın içine ve etrafına ayak oltaları yerleştireceklerdi.

Her saat başı kaleye yeni keşifçiler geliyor ve Türk ordusunun hareketleri hakkında aynntılı bilgiler veriyorlardı. Ertesi gün, sabahın çok erken bir vaktinde, Hasan, Büyük Daî'leri kuledeki odasına çağırttı ve üçü birden ufku gözetlemeye başladılar.

"Bütün tedbirleri aldın demek?" diye sordu Ebu Ali endişeyle ve yan gözle Hasan'a müterrakip bir bakış fırlattı.

"Evet ve her şey aynı söylediğim gibi gerçekleşecek. Alacağımız her darbe için bir karşı darbe düşündüm."

"lbni Tahir'i Nehavend'e mi gönderdin yoksa?" Buzruk Ümid bu soruyu öylesine apansız sormuştu ki cesareti karşısında kendisi bile şaşırdı.

Hasan kaşlarını kaldırarak sanki soruyu duymamış gibi ufka bakmaya devam etti.

"Aldığım bütün tedbirler" dedi bir süre sonra "ortak davamızın zaferi için."

Büyük Daî'Ier birbirlerine baktılar. Hasan'm ne tür bir karşı darbe hazırlamış olduğunu tahmin ediyor, fakat buna rağmen korkularına engel olamıyorlardı. Ne olursa olsun başarı binlerce küçük tesadüflere bağlıydı. Bu adamın hesaplarından her zaman böylesine emin olabilmesi için, gerçekten de eşi benzeri bulunmaz, hatta anormal yeteneklere sahip olması gerekliydi.

"Bir an için farz edelim ki" diye söze başladı tekrar Buzruk Ümid "Emir'in ordusu kışa kadar kalenin önünde kalacak."

"Yoksa susuzluktan öleceğimizi mi düşünüyorsun?" diye sordu Hasan gülerek. "Savunmamız çok sağlam ve bize bir yıl yetecek kadar erzakımız var."

"Bu ordunun yerine bir ikincisi hatta bit üçüncüsü gönderilebilir. O durumda ne yapacağız?"

"Gerçekten de bilemiyorum sevgili dostum. Ben ya çok kısa vadeli planlar yapanm - ya da çok, çok uzun vadeli."

"Hiçbir çıkış yolumuzun olmaması son derece tehlikeli."

"Peki ya dağlar sevgili dostum? Kendinizi bulmanız için, neden hepinizi dağlara göndermiyorum ki?"

Hasan kendi yaptığı şakaya yavaşça kendisi güldü. Sonra da onları teselli etmek için şunları söyledi: "Ben kuşatmanın çok kısa süreli olacağını düşünüyorum."

Tam bu anda Buzruk Ümid boğazın girişindeki gözetleme kulesini işaret etti: Görünmeyen bir el kulenin tepesindeki bayrağı yavaşça indiriyordu.

"Muhafızlar görev yerlerini terk ediyorlar" dedi nefesini tutarak. "Düşman yaklaşıyor."

Kısa bir süre sonra ise ufukta beliren toz bulutu, düşman atlılarının yaklaşmakta olduğuna işaret etti. Sünnilerin kara bayrakları görünmeye başlamıştı. Bir süre sonra Türklerin ilk atlı birliği gelerek boğaza hücum etti. Gözetleme kulesinin tepesinde sünnilerin görkemli kara sancakları dalgalanmaya başlamıştı bile.

Düşman birlikleri bitmez tükenmez gibi görünüyorlardı. Kısa süre sonra bütün vadi, hatta dağın yamaçları bile çadırlarla kaplanmıştı. Akşama doğru savaş kuleleri ve muhasara makineleri de göründüler: Sayıları tahminen yüz kadardı.

Üç önder, kulenin tepesinden düşmanın yaptığı hazırlıkları izliyorlardı.

"Şaka yapar gibi bir halleri yok!" dedi Ebu Ali.

"Ciddiye alınması istenen bir zafer için, ciddiye alınacak düşmanlar gereklidir" diye cevap verdi Hasan.

"Hazırlıkları en geç iki-üç gün içinde sona erer" diye uyardı Buzruk Ümid. "Sonra da hücuma geçecekler."

"Boğazı kullanarak bize saldırmak isteyeceklerini sanmıyorum" diye tahminde bulundu Ebu Ali. "Geçit o kadar dar ki onlann tümünü daha surlann eteklerine gelir gelmez teker teker temizlememiz çocuk oyuncağı olur bizim için. Hayır, onlann komşu zirvede mevzi alacaklanndan eminim. Böylece bizimle aynı yükseklikte olacaklar. Fakat yeteri kadar dikkatli davranırsak, orada *da.* fazla etkili olacaklanm pek sanmam."

"Şayet kaleyi yıllar boyunca muhasara edip, açlık neticesinde ele geçirmeyi düşünmüyorlarsa" diye tamamladı onu Hasan "son derece yırtıcı bir komutana ihtiyaçlan var demektir. Fakat tüm İran'da bu kadar yetenekli bir asker bulunduğunu sanmıyorum."

"En kudretli müttefikleri zamandan başkası değil aslında!" diye ekledi Buzrük Ümid.

"Bizimkisi de benim cennetim" diye gülerek karşılık verdi Hasan.

Kalede an kovanını andıran hummalı bir faaliyet vardı gün boyu, ön kule ve yanındaki surlar askerlerle doluydu. Muhasara makineleri, Türk öncülerinin üzerine ağır kaya parçalan ve kocaman kütükler fırlatmaya başlamıştı bile. Surların uygun yerlerine kurşun, zift ve yağ dolu kazanlar yerleştirilmiş, altına ateşler yakılarak, her an düşmanın üzerine dökülmeye hazır hale getirilmişti. Savaş miğferleri giymiş subaylar karargâhtan karargâha koşarak, son hazırlıkların tamam olup olmadıklannı kontrol ediyorlardı. Minuçehr ise yanında iki yaveri olduğu halde at sırtından inmeyerek, tüm bu hazırlıkları organize ediyordu. Üç önder, kulenin tepesinde olup biteni seyrediyordu.

Fedaî okulunun yeni talebeleri kendilerine görev verilmesini bekliyorlardı. Suratları solgundu. Öğrenimlerinin böyle ani bir biçimde kesilmesi onlan şaşırtmıştı. Yusuf ve Süleyman birliklerine komuta etme emri almışlardı; her fırsatta kendilerinin Türklere karşı gösterdikleri kahramanlıkları öve öve bitiremîyoriardt. Delikanlıların bu böbürlenmeleri boş yere değildi. Yeni fedaîler onların anlattıklarından etkilenmişlerdi ve şimdiden zafer sonrası kazanacak oldukları ödülleri düşünerek seviniyorlardı. Kendilerinin seçkin birlik olduklarının biüncindeydiler ve buna uygun davranıyorlardı. İki arkadaş, öğleden sonra güvercin evlerinin bulunduğu kulenin muhalazası ile görevlendirilmişlerdi. Ellerinde ok ve yaylan vardı, gereğinde kızgın zift ve yağ dolu kazanları boşaltmak için emirlerine de aitı asker verilmişti.

Üçüncü namazdan sonra Süleyman ve Yusuf yemeklerini getirttiler. Beklerken savaş miğferlerinin çıkarttılar, çünkü hava kelimenin tam anlamıyla cehennem gibi sıcaktı. Delikanlılar şakır şakır terliyorlardı. Altı ay önce kaleye ayak bastıkları günü hatırlayan insanlar, onları artık zorlukla tanıyorlardı: tenleri güneşten yanarak kapkara olmuştu, avurtlan çökmüştü ve yüz çizgileri katı, hatta zalim bir ifade almıştı.

Alınan tedbirleri konuşuyorlardı kendi aralannda, bir kısmından pek memnun olduklan söylenemezdi.

"Farenin deliğine saklandığı gibi sığındık buraya" diye kızdı Süleyman, "lik sefer bambaşkaydı halbuki. Düşmanın kafasını patlatmak tam bana göreydi doğrusu!"

"Bekleyelim bakalım" diye sakinleştirdi onu Yusuf. "Belki de Seyduna'nın düşündüğü bir şeyler vardır. Aşağıda tam otuz bin zındık var, hiç de az bir sayı değil bu."

Tamamen katılıyorum sana. Ama onlara derslerini veımeyi o kadar çok isterdim ki..."

"Aklımdan bütün gün neler geçiyor biliyor musun? Kimseye bahsetme fakat bundan. Seyduna'dan beni düşmanın içine göndermesini istemeyi düşünüyorum. O Arslantaş köpeğinin işini oracıkta bitireyim."

"Buna izin vermez. Ona yemin ettik ve emirlerini beklemek zorundayız."

"Bıktım artık bu lanetti bekleyişten! Emin ol ki delirmeme çok az kaldı. Bazen kendimi son derece acayip hissediyorum. İki gün önce, dördüncü ve beşinci narriazlann arasında, içimde aniden dehşetli bir öfke uyandı. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum ama bir de baktım ki surlann üzerindeyim ve hançerim elimde. Tam altımda yenilerden üçü gevezelik ederek yürüyorlardı. Onların yaklaşmalarını bekledim. Kanım damarlanmda kaynıyordu. Karşı konulmaz bir istek kapladı içimi: Hançerimi onlann kaburgalarının arasına saplamak istiyordum. Saklandığım yerin altından geçerken

üzerlerine atladım. Kanlar gibi bağrışmaya başladılar. Tam hançerimi kaldırdığım anda kendime geldim. O kadar bitkindim ki ayakta zorlukla durabiliyordum. Son gücümü toplayarak onlara gülümseyebildim: 'Kahramanlarım benimi" diye kekeledim. 'Cesaretinizi sınamak istedim ama görüyorum ki henüz hazır değilsiniz.' Ve onlara Abdülmelik usulü kısa bir vaaz verdim: Bir lsmailî, özellikle de bir fedaî, her zaman tetikte olmalıdır. Her önlerine gelenden bu şekilde korkacak olurlarsa, seçkinler birliğine utanç vermekten başka bir işe yaramazlar. Böylece bu maceradan sıyrıldım. Fakat o günden beri delirme korkusuyla yaşıyorum sürekli, inşallah yakında Seyduna bize istediğimiz görevi verir..."

Yusuf ürperdi: "Bunlar Seyduna'nın haplarının etkileri! Cennetin kapılarını açmak için onları kullandı ama şimdi aklımızda oraya geri dönmekten başka bir şey yok!"

"Bana cennetin tadını alıp da, oraya dönmek istemeyen bir kişi gösteri Allah'ım! Neden bu kadar uzun sınıyorsun bizleri?"

Böylece, hummalı çalışmalar ve ölüm sessizliği içinde tam iki gün geçti. Kalenin içindeki adamlar için beklemek tam bir işkenceydi. Kulenin tepesinde ise Hasan ve iki Büyük Daî sürekli etrafı gözetliyorlardı. Ortada bir şeyler oluyormuş gibi bîr hava vardı fakat boğazın yüksek duvarları komşu zirveyi bakışlardan saklıyordu. Ebu Ali ise Übeyde'ye, komşu zirveye birkaç keşifçi göndermesini emretmişti. Düşmanlar, Ismaiiîferin boğazın içine bıraktıkları engellerin tümünü temizlemişlerdi ve emilin adamları araziye uyum sağlamakla meşguldüler.

Halfa ve Ibni Vakkas şafak sökerken kale duvarlarından aşağı inme emrini almışlardı. Sonra da yüzerek nehri geçecekler ve boğazın öbür yanında yükselen kaya duvarına tırmanacaklardı. Alamut'taki tüm askerler onların nefes kesen tırmanışlarını izliyorlardı: Kalenin görmüş geçirmiş eski savaşçıları bile ürpermekten kendilerini alamıyorlardı. Ibni Vakkas önden tırmanıyordu. Sağlam bir kaya çıkıntısına ulaştığında, aşağıya, belindeki ipi sallandırıyor ve Halfa'nın yukarı daha kolay çıkmasını sağlıyordu. Zirveye vardıklarında güneş çoktan yükselmişti. Bellerindeki halattan, ikiye yarılmış bir ağacın gövdesine bağladıktan sonra, bir anda sipere yattıkları görüldü. Kaledeki okçular onları korumak için ok ve yaylarına sarıldılar ama buna gerek kalmadı. İki arkadaş civarı iyice gözetledikten sonra halatları ağaca daha sıkı bağlayarak, bir maymun çevikliğiyle aşağıya kayıverdiler. Başlarına bîr iş gelmeden nehri geçtiler ve arkadaşları onları surlardan yukarı çekti. Getirdikleri haberler birkaç kelimeden ibaretti: Düşman kaya duvarlarının tepesinde mevzi almıştı ve çakalozlarla baruttu mancınıkları yerleştirmekle meşguldüler.

Haber kalenin içinden bir çığlık gibi geçti. Ve birkaç saniye sonra ilk taş gülle nehrin üzerinden uçarak surlarda patladı. Bunu birçok başka gülle takip etti ve az sonra çarpma sesleri Şahrud'un çağlamasını bile bastırdı. Duvarların üstündeki adamlar, altlanndaki zeminin titrediğini hissediyorlardı. Beklemekten sıkılmış suratlarını düşmandan yana çevirmişlerdi ama Türkler hâla kendilerini gösterip göstermeme konusunda karar verememişlerdi.

Kısa bir süre sonra karşı kıyıda yükselen kaya duvarının büyük bir kısmı gümbürdeyerek havaya uçtu ve aşağıda akan Şahrud'un köpüklü sularına gömüldü. Büyük ihtimalle belli yerlere önceden barut yerleştirmişlerdi. Dev kaya bloklarının bir kısmı akar suyla beraber sürüklenip gitti ama diğerleri o kadar büyüktüler ki nehrin tam orta yerinde doğal bir set oluşturarak, köpüren suyun küçük bir gölcüğe dönüşmesine yol açtılar. Karşı zirvede nihayet ufacık siluetler seçilmeye başlanmıştı. Bir yığın fişekçi, mancınıklara büyük kaya gülleleri yüklemekle uğraşıyorlardı. Minuçehr bir emir verdi ve karşı tarafa ok yağmaya başladı. Fakat aradaki mesafe çok fazla olduğu için, Türkler oklardan fazla rahatsız olmadılar. Cevap ise gecikmeden geldi: Alev alev yanan bir gülle surlarda patladı, bunu da birçoğu takip etti. Gülle yağmurunu da bir ok yağmuru takip etti.

Minuçehr yaralanan bir askerin üzerine atladı: "Aptal! Saklandığınız yerden çıkmayın sakın! Herkes tam siper alsın!"

Öfke ve hiddet nedeniyle burnundan soluyordu. Askerler ise solgun gülümsemelerle birbirlerine bakıyorlardı; kendilerinden bu kadar güçlü bir düşman karşısında ne kadar dayanabileceklerini kara kara düşünmeye başlamışlardı.

"Gelin! Bu kadarcık şeyden korkulur mu?" diye kükredi Minuçehr. "Küçük bir şenlik ateşi, o kadar! Hiçbir tehlikesi yok!"

Fakat gülle ve ok yağmuru askerlerin morallerini bozmuştu. Hepsi de kalenin tüm çıkışlarının kapalı bulunduğunu biliyorlardı, burada kapana kısılmak yerine, açık arazide savaşmak isteyenlerin sayıss bir hayli kabarıktı.

"Seyduna bana izin *verse,* fedaîlerimin başına geçer ve karşı zirvedeki maymunlann hepsini temizlerdim" diye bağırdı Abdüimelik. Öfkeden kuduruyordu.

Yusuf ve Süleyman da yumruklarını sıkmışlardı. Türkleri kınp geçinmek için dayanılmaz bir istek vardı içlerinde. Fakat Seyduna son derece sakin, hatta kışkırtıcı bir tavırla planlarını gözden geçiriyordu. Onun bu durumunu fark eden Süleyman iyice meraklanmaktan kendisini alamıyordu.

Ebu Aii surları incelemekten geri dönmüştü. "Askerler huzursuzlar" dedi zoraki bir gülümsemeyle.

"Arslaııtaş bu yüzden geldi zaten buraya" dedi Hasarı. "Bizi etkiiem«k ve korkutmak istiyor. Fakat bu durumu lehine çevirmek istiyorsa acele etmesi lazım. Birkaç gün sonra askerlerimiz bu kargaşaya alışacaklar ve o lanet olası gülleleri havada vurmakla vakit geçirmeye başlayacaklar."

"Yani yakında onları rrıerdivenieriyie beraber surlarımızın dibinde göreceğimizi mi söylüyorsun?"

"Hayır hayır. *Dııha* çok kalplerinden geçenleri bize söyleyeceklerine inanıyorum..."

Üçüncü namaz esnasında gülle yağmuru başladığı gibi anîden bitti. Ortalığı esrarengiz bir sessizlik kaplamıştı. Kaledeki herkes deminki curcunanın *az* sonra vuku bulacak daha önemli bir olayın habercisi olduğunu hissediyordu. İlk olarak kulenin üstündeki üç adam alışılmadık bir hareketlilik sezinlediler: Üç süvari dörtnala boğazdan geçiyorlardı. Asma köprüye yaklaşınca atlarından indiler ve ateşkes çağrısında bulundular.

"Bir tuzak *dA* olabilir!" diye MİNuçehr'in kulağına fısıldadı subaylardan biri.

"Köprüyü ancak Büyük Önder emir verdiği zaman aşağıya indireceğiz" diye teskin etti onu Minuçehr.

Emir az sonra verildi. Zincirler gıcırdadılar, köprü aşağı indi ve düşman ordusunun üç elçisi solgun ama şerefli bir tavırla Alamut'a girdiler. Minuçehr onları saygıyla karşıladı. Hasan'tn kesin emri ile bütün askerler avluyu terk etmişlerdi, sadece muhafızlar yerlerinde duruyorlardı. İlk yukan avluda fedaîler ve okçular düzen almışlardı, ikinci yukan avluda ise tüm süvari sınıfı kusursuz bir nizamda bekliyorlardı. Minuçehr ve eşliğindeki subaylar, misafirlerini adamfannın tam ortasına götürdüler.

"Bizi etkilemeye çalıştılar" dedi Hasarı. Manzarayı yukarıdan izlemekteydi. "Fakat etkileme sırası şimdi bizde ve eminim ki az sonra göreceklerini kıyamete kadar unutamayacaklar..."

Sesi ve suratı Büyük Daî'lerin ürpermelerine neden oian taassup ile dolmuştu yine. Dudaklannda fedaîlerini bahçelere gönderdiği o gece beliren gizemli gülümseme vardı yine.

"Boylannı bir baş küçülterek, kellelerini ibret-i alem olsun diye surlarda sergilemek niyetinde misin?" diye sordu Ebu Ali.

"Bunu yapacak kadar aptal değilim. Emirin ordusu buna o kadar sinirlenir ki yüreklerine salmak İstediğim korkunun son zerresi de uçup gidiverir. Ebedi bir zafer kazanmak istiyorsak ne yapıp edip adamlan korkutmalıysz."

"Birlik tören düzeni aldı, elçiler de bekliyor" diye hatırlattı Buzruk Ümid.

"Beklesinler. Demin üzerimize İtaya yağdırarak bizi yıpratmak istiyorlardı, şimdi de güneş altında kalarak biraz *û&* onlar yıpransınlar bakalım..."

Emir Arslantaş'ın elçilerinin lideri, süvari bölüğü komutanı Ebu Cafer'den, fedaîler ve okçular arasında yer almasını rica etmişlerdi. Kılıcının kabzasına hafifçe dayanmıştı; bir yandan da dudak bükerek adamlan inceliyordu. Kendisine eşlik eden iki adam yanında kımıldamadan duruyorlardı; elleriyle kılıçlarının kabzalarını kavramışlardı ve vahşi bakışlarla etraflannı süzüyorlardı. Ûçü de giderek artan sabırsızlıklarını ve kendilerini bekleyen kaderlerinden duyduklan korkuyu yatıştırmak için, büyük güçlük çekiyorlardı.

On adım ötelerinde MİNuçehr'in subay birliği hazırolda bekliyordu. Minuçehr arada bir yaverleriyle birkaç kelime konuşuyor,

elçileri inceliyor ve köşkten yana kaçamak bakışlar fırlatıyordu. Fakat kulede hiçbir hareket yoktu. Sanki Hasan adamlarının tümüyle çekiJdiklerini ve elçilerin kızgın güneş altında beklemekte olduklarını unutmuş gibiydi. Güneş gerçekten de acımasızdı fakat ister atlı, ister yaya olsun orada beklemekte olan askerlerin hiçbirisi en küçük bir rahatsızlık belirtisi bile göstermiyordu. İlk huzursuzluk belirtilerini göstermeye başlamış olan düşman elçilerini kayıtsız bakışlarla süzmekle yetiniyorlardı sadece. Nihayet liderleri olan Ebu Cafer uzun bekleyişten sıkılarak ve sinirlenerek Minuçehr'e döndü ve yapmacık bir dost sesiyle sordu: "Elgleri kızgın güneşin altında bekletmek burada gelenek midir?"

"Burada sadece bir tek gelenek hüküm sürmektedir, o da önderimizin emirlerine kesin itaattir."

"Bu durumda efendim olan haşmetli Emir Ârslantaş'a bu uzun beklemenin efendinin vereceği cevabın bir parçası olduğunu belirtmek zorunda kalacağım."

"Nasıl istersen!"

Tekrar sessizliğe gömüldüler. Ebu Cafer kızgın bakışlarını göğe yönelterek, kolunun yeni ile alnında oluşan ter damlalarını siliyordu. Huzursuzluğu yavaş yavaş korkuya dönüşmekteydi. Niye bu silahlı adamların ortasında bekletiliyorlardı? Beyni mütemadiyen çalışıyor ve içindeki korku giderek büyüyorclu.

Liderler nihayet kuleyi terk etmeye karar verdiler. Beyaz tören elbiseleri içindeydiler ve Hasan'ın özel muhafız birliği tarafından korunuyorlardı. Aiamut kalesini zapt ettikten sonra, kendisini, ilk kez olarak müminlere gösterecekti. Müminler de bu davranışın önemini pekâlâ kavrıyorlardı. Kendisi bile biraz heyecanlanmıştı.

Boru sesi kalenin efendisinin gelişini duyurdu. Bütün bakışlar üst terasa yöneldiler: Parlak beyaz giysiler içinde üç adam belirmişti orada aniden, etrafları kocaman gürzleri yarı çıplak taşıyan dev zencilerle çevriliydi. Savaşçılar nefes bile almaya cesaret edemiyorlardi: Üç adamdan bir tanesini tanımıyorlardı. Bu Seyduna olmalıydı. Yusuf ve Süleyman gözlerini fal taşı gibi açmışlardı.

"Seyduna!" diye fısıldadılar arkadaşlarına.

Haber ağızdan ağza yayıldı.

"Seyduna nihayet kendisini bize gösterdi. Büyük şeyler olacak

Birliklerin heyecanları hayvanlara da sıçramıştı. Huzursuzlukla yerlerinde kıpırdanıp duruyorlardı. Üç elçinin yüzlerinde de belli bir heyecan ifadesi vardı; üç önder kendilerini garip muhafızianyla beraber gösterdiklerinde başlarım kaldırdılar ve aniden bembeyaz kesildiler.

Hasan muhafızianyla beraber üst terasın en ucuna kadar ilerledi. Herkese tepeden bakıyordu. Tüm kalede mutlak bir sessizlik hüküm sürüyordu. Sadece Aiamut kalesinin ebedi müziği olan boğuk bir çağlama sesi geliyordu aşağılardan. Yeni gelen konuşacağını bildirmek için elini kaldırdı. Ebu Cafer'den tarafa dönerek berrak bir sesle konuşmaya başladı: "Sen kimsin yabancı? Alamut'ta ne istiyorsun?"

"Efendi! Ben Ebu Bekir'in oğlu Ebu Cafer'im ve burada efendim haşmetli Emir Arslantaş'ın emri üzerine bulunuyorum. Memleketimizin ışığı ve mutluluğu, haşmetli imparator Melik Şah, haksız yere ele geçirdiğin Aiamut kalesini geri istediğini söylemek üzere beni gönderdi. Haşmetli imparator seni bir uyruğu olarak görüyor ve kaleyi üç gün içinde boşaltarak serdar-ı ekrem haşmetli Emir Ârslantaş'a teslim etmeni istiyor. Efendim sana ve adamlarına serbest geçiş hakkı tanıyor. Fakat efendimizin emirlerine uymazsan seni vatan haini olarak kabul edeceğini bilmelisin: Bu durumda, son darbeyi vurana kadar seni amansızca takip edecek. Çünkü bizzat haşmetli baş vezir Nizam ül-Mülk, büyük bir ordunun-başında Aiamut'a doğru ilerlemektedir ve Ismailî hareketini sonsuza dek ortadan kaldırmaya kararlıdır. Efendimin sana bildirmemi emrettiği haberler işte bu kadar."

Son sözlerini söylerken sesi belli bir biçimde kendine olan güvenini yitirmişti. Hasan ona alaycı bir gülümseme ile cevap verdi ve onu komik duruma düşürmek için onunki gibi şaşaalı bir sesle konuşmaya başladı-,

"Ebu Bekir'in oğlu Ebu Cafer! Efendin haşmetli Emir Ârslantaş'a şunları söyle: Aiamut onun saldırısına karşı koymaya hazırdır. Düşmanlanmızın gözünde fazla bir önemimiz olmamasına rağmen, harekete geçmeden önce iki kez düşünmesini tavsiye

ederim ona: Çünkü silahların çatışmalanyla beraber öncülerinizin başına gelenleri o da tadabilir. Günün birinde, kellesinin 6ir mızrağın ucunda olarak buradan sergilenmesi, hiç de hoş olmaz doğrusu."

Ebu Cafer'in beynine kan sıçradı. Öne doğnı bir adım attı ve kılıcının kabzasını kavradı.

"Efendime hakaret etmeye nasıl cüret edersin? Seni gidi gaspçı! Mısırlılann paralı askeri! Otuz bin kişinin aşağıda beklediğini bilmiyor musun?"

Bu cevaba çok kızan Ismailîler silahlannı kavradılar. Fakat Hasan soğukkanlılığını korudu.

"Yabancı efendilere hakaret etmek sultanın alışkanlığı mıdır?" dîye sordu yumuşak bir sesle.

"Hayır. Fakat bize layık görülen davranışa aynı şekilde karşılık vermek alışkanlığımızdır."

"Aşağıda otuz bin askerin beklediğinden dem vurdun. Sana soruyorum: Bu adamlar buraya çekirge avlamak için mi geldiler? Yoksa canlan yeni bir peygamberi dinlemek mi istedi?"

"Eğer Ismailîler çekirge iseler, evet, çekirge avı için geldiler! Çünkü yeni bir peygamberden bahsedildiğini hiç duymadım doğrusu."

"O halde yerlerin ve göklerin efendisi Hasan ibni Sabbah ismini de hiç duymadın demek ki! Ya da Allah'ın ona cennetin kapılarını açma yetkisini verdiğini?"

"Hasan İbni Sabbah isminden söz edildiğini duydum; bir zındık tarikatının lideri olarak tanınıyor. Şayet hislenin beni yanıltmıyorsa şu anda onun karşısında duruyorum. Fakat bu adamın yerlerin ve göklerin efendisi olması, benim için yeni bir şey ve Allah'ın ona bu *tüt* bir kudret verdiğini de hiç bilmiyorum doğrusu!"

Hasan etrafa bakınarak gözleriyle Yusuf ve Süleyman'ı aradı. Bulunca da yanına gelmelerini işaret etti. Delikanlılar safllannı terk ederek üst terasa çıkan merdivenlere yöneldiler. Herkesin duyabileceği bir şekilde onlara döndü:

"Bütün peygamberler ve şehitler adına, bir gece boyunca cennette kalmanıza izin verildiğine ve bu zaman boyunca aklınızın ve bilincinizin tamamen yerinde olduğuna yemin edebilir misiniz?"

"Yemin edebiliriz ey Seyduna!"

"Yemin edin!"

Yüksek ve berrak bir ses ile yemin ettiler.

Ebu Cafer gülmek istedi ama delikanlıların seslerindeki kararlılık ve kanaat, onu, o kadar çok etkiledi ki sırtının ürperdiğini hissetti. Yaverlerine bîr bakış fırlattı. Yaverlerinin o anda onun yerinde ölrnadıklanndan çok mutlu olduklan her hallerinden belliydi. Hiç şüphesiz çok pis bir işe bulaşmıştı. Tekrar konuşmaya başladı, fakat başlangıçtaki güveni kaybolmuştu artık:

"Efendi, buraya öğretinin incelikleri üzerinde tartışmaya gelmedim. Sana efendim haşmetli Emir Arslantaş'ın emirlerini getirdim ve cevabını bekliyorum."

"Neden kaçıyorsun dostum? Senin için sahte veya gerçek peygamber için savaşmanın bir önemi yok mu?"

"Ben peygamberler için savaşmıyorum. Haşmetli emirin hizmetinde bulunmakla yetiniyorum."

"Değişik hükümdarların emrinde peygambere karşı savaşanlar da aynı böyle konuşmuşlardı. Ve aynı böyle kendi sonlannı hazırlamışlardı."

Ebu Cafer sebatla yere bakıyordu. Susuyordu. Hasan Yusuf ile Süleyman'a döndü. Delikanlılar sanki ayakianndan merdivene zincirlenmişlerdi, hiç kımıldamadan bekliyorlardı. Bakıştan sonsuzlukta bir yerlere dikilmişti. Gözlerinde garip bir ateş yanıyordu. Birkaç basamak aşağı inen Seyduna onlann yanına gitti ve cebinden çıkardığı bir bileziği Süleyman'a gösterdi

"Bu bileziği tanryor musun Süleyman?"

Süleyman'ın tüm vücudu ürperdl ve dudaklarında hafif köpükler belirdi. Çılgın bir mutluluk duygusu ile titreyen sesiyle konuştu: Tanıyorum efendim."

"Git! Bileziği sahibine geri götürmene müsaade ediyorum!"

Süleyman'ın dizleri titriyordu. Hasan elini tekrar cüppesinin cebine soktu ve ona bir hap uzattı: "Yut bunu."

Sonra da Yusuf a döndü. "Süleyman'ı takip etmeni istesem sevinir misin Yusuf?"

"Oh!.. Seyduna!"

Yusuf'un gözleri vecd içinde parlıyordu. Hasan ona da bir hap verdi.

Emirin elçileri bu sahneyi arian bîr rahatsızlıkla izliyorlardı. Özellikle iki delikanlının yumuşak ve sanki burada olmayan bakışları, onları son derece huzursuz etmişti. Sanki normal insanların girişine müsaade edilmeyen başka bir dünyada, sonsuz zevkleri tadıyor gibiydiler.

Ebu Cafer boğulurcasma sordu:

"Bütün bunlar ne anlama geliyor efendi?"

"Göreceksin. Sana söylüyorum.- Gözlerini dört aç. Gözlerinin önünde az sonra vuku bulacaklar, insanlık tarihî boyunca ilk defa gerçekleşmektedir!"

Sonra görkemle doğruldu ve Yusufa dönerek tok bir sesle konuşmaya başladı: "Yusuf Züleyha seni cennette bekliyor! Şu kuleyi görüyorsun! Yukarısına çık ve kendini aşağıya at. Zemine değdiğin an kalbinin sevgilisi seni kollannın arasına alacaktır!"

Yusuf'un sürati mutluluktan ışıl ısıldı. Hapı yuttuğu andan itibaren, içi uzun zamandır hissetmediği bir mutluluk duygusu ile dolmuştu. Harika, huzurlu bir mutluluk. Her şey arkadaşları ile birlikte cennet bahçelerini ziyaret ettiği an gibiydi. Hasan sözlerini bitirir bitirmez geri döndü ve kuleye çıkmaya başladı. Hasan ölüm sessizliği içinde Süleyman'a döndü: "Yanında bir hançer var mı Süleyman?"

"İşte burada Seydunal"

"Üç elçi aynı anda silahlarının kabzalarını tuttular fakat Hasan dostça bir gülümseme ile onlan yatıştırdı. Sonra Süleyman'a döndü: "Bu bileziği al ve hançeri tüm kuvvetinle kalbine sapla. Elindeki mücevheri seni bekleyen sahibine venne vakti anık geldi!"

Süleyman bileziği vahşi bir sevinç ile kaptı. Onu göğsüne bastırdı. Sonra hançerini kaldırdı ve tüm kuvvetiyle kalbinin tam ortasına sapladı. Rahatlayarak iç çektiği işitildi ve hemen sonra en alt basamakta olduğu yere yığıldı. Yüzü akıl almaz bir mutluluk ile aydınlanmıştı.

Bu sahneyi izlemek zorunda kalan üç elçi, sanki taşlaşmış gibi oldukları yerde kalmışlardı.

Hasan dudaklarında yorgun bir gülümseme ile elçilere cesedi gösterdi: "Gelin ve kendi gözlerinizle görün!"

Kısa bir tereddütten sonra itaat ettiler. Hançer kabzasına kadar delikanlının göğsüne saplanmıştı. Beyaz elbisesinde büyük bir kan lekesi oluşmuştu. Ölüyken bile büyük bîr mutluluk içinde gülümsüyor gibiydi.

Ebu Cafer elleriyle gözlerini kapadı: "Oh! Merhametli Allah!"

Hasan muhafızlardan birine cesedi örtmesini emretti. Sonra da kuleye dönerek yukarısını işaret etti: "Oraya bakini"

Yusuf nefes nefese son basamakları da tırmanmıştı. Kalbi göğsünü parçalayacakmış gibi atıyordu. Dar balkon üzerindeki muhafızlar şaşkınlıktan donakalrnışlardı, hiçbir şey yapmadan ona bakıyorlardı. Yusuf balkon parmaklıklarının üstüne tırmandı. Bir anda inanılmaz bir manzara belirdi gözlerinin önünde: Tüm ufuk saraylar, kuleler, kubbelerle kaplıydı. Ayaklarının altında muazzam bir renk cümbüşü uzanıyordu. Ben bir kartalım diye düşündü. Evet ben tekrar bir kartalım, kuşların kralı.., Kollarını bir kuşun kanatlan gibi iki yana açarak kendisini boşluğa bıraktı. Vücudu boğuk bir darbe ile orada bekleyenlerin birkaç adım uzağında yere çakıldı. Ürken atlar binicileri tararından güçlükle zapt ediliyordu.

"Zahmet edip şu adama da balkın!" dedi Hasan elçilere dönerek.

"Yeteri kadar gördük" dedi Ebu Cafer güvensiz bir sesle.

"Çok iyi Ebu Cafer! Efendine gördüklerini anlat ve ona şunları söyle: Ordusu otuz bin asker kuvvetinde olabilir arna deminkiler gibi iki askeri yoktur. Ve baş vezirin tehdidine gelince o önemli şahıs hakkında kimsenin bilmediği bir şey biliyorum ama bu sim açıklamak için henüz çok erken: Altı ilâ on gün arasında efendinin kulağına gelecektir nasıl olsa. O zaman beni ve haberimi hatırlasın. Şimdi git. Sana iyi bir yolculuk dilerim."

Üç elçinin atlarının getirilmesini emretti. Ebu Cafer ve yaverleri yerlere kadar eğildiler ve Hasan onları uğurladı. Muhafızlar cesetleri kaldırdılar. Bir an sonra ise özel muhafızlarının eşliğinde kulesine geri döndü.

Herkes kalbinde ağır bir üzüntüyle görevinin başına döndü. Bu sahneyi seyredenler, her şeyin ne kadar tuhaf olduğunu anlatmak

için kelime bulamıyorlardı. Ağızlardan sözcükler güçlükle çıkıyordu...

"Artık hiçbir şüphe olama:!:. Seyduna gerçekten de kendisine inananların yaşamlarının ve ölüm Serin in efendisi! Demek ki bir efsane değilmiş: Gerçekten de istediği kişiyi cennete göndemne yeteneğine sahip!"

"Peki ya sana kalbine bîr bıçak saplamanı emretse?"

"Hiç duraksamadan itaat ederdim."

Hepsinin gözlerinden alevler fışkınyordu; hepsi de Seyduna' nın ve ismaiiîlerin gözlerinde yükselmek için her zamankinden daha fazla arzu hissediyorlardı.

"Elçilerin birdenbire nasıl beyazladıklann» fark ettin mi? Ebu Cafer yelkenleri nasıl suya indiriverdi hemen!.."

"Seyduna'yia başa çıkabilecek hiçbir hükümdar yok gerçekten de..."

"Kendini yeni bir peygamber olarak tanımladığını duydunuz mu?"

"Bunu bîimfyor muydun?"

"Ebu Cafer Seyduna'nın Kahire halifesinin hizmetinde olduğunu nasıl iddia edebildi ki?"

"Kim bilir. Yanılıyor olmalı..."

Fedaîler ise tek kelime etmeden surların üzerinde buluşmuşlardı. Şaşkınlıkla birbirlerine bakıyorlardı. Her zamanki gibi sessizliği bozan Übeyde oldu.

"Yusuf ve Süleyman'ı şimdilik kaybettik. Bu dünyada onlan bir daha göremeyeceğiz."

Küçük Naim'in gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Emin misin?"

"Hadımlann taşıdıklan cesetleri görmedin mi?"

"Öyleyse şu anda cennette olmaları gerekir?"

Übeyde dikkatle gülümsedi.

"Buna inanıyor olmalısın!"

"Ya sen?" diye sordu Ibni Vakkas.

"Seyduna böyle olduğunu iddia ediyor. Aksini düşünmek yasaklanmıştır."

"En küçük bir şüphe bile büyük bir suç demektir!" Cafer olanca ciddiyetiyle söylemişti bunları.

"Artık aramızda olmadıklarını düşündükçe, her şey bana o kadar boş geliyor ki" dedi Ibni Vakkas hüzünle. "Önce Ibni Talıir terketti bizi, sonra da bu ikisi..."

"Ibni Tahir'in başına neler geldi acaba?" diye sordu Naim. "O da cennettedir herhalde..."

"Bunu ancak Seyduna ve Allah bilebilir!" diye karşılık verdi Ibni Vakkas.

"Onları tekrar görmeyi ne kadar da çok isterdim" dedi delikanlı özlemle.

"Sanırım o da iki yol arkadaşıyla aynı yere gitmek zorunda kaldı" dedi Übeyde gizem dolu bir sesle.

Yüzbaşı Ebu Cafer Emir Arslantaş'a şaşkınlığını anlatacak kelime bulamıyordu:

"Emir hazretleri de o iki delikanlının efendilerinin emirlerini yerine getirirken gösterdikleri istek ve şevkin, bütün bu olayın en çarpıcı yanı olduğunu düşünmüyorlar mı? Eminim ki bana bu kadar acımasız bir diktatör karşısında yapacakları başka bir şey olmadığını söyleyeceksiniz... fakat kendilerini ölümün kollarına atarken suratlanndaki çılgın mutluluk ifadesini ne kadar büyük bir şaşkınlıkla seyrettiğimizi tahayyül edemezsiniz. Keşke Emir hazretleri de onların cennet' kelimesini işittikleri anda, gözlerinde beliren kutsal parlamayı görebilselerdi! Kalplerini en küçük bir şüphe kırıntısı bile gölgelemiyordu. Bir an sonra, evvelce ziyaret etmiş olduklarını iddia ettikleri cennet bahçelerine gidecekleri düşüncesine olan inançları, en az Alamut kalesinin kayaları kadar sağlam görünüyordu. Kesinlikle hiç abartmıyorum. Bunu size yaverlerim de tas dik edebilirler."

Emir Arslantaş derin düşüncelere dalmış olarak çadırında volta atmaktaydı, iriyarı bir adamdı. Bakımlı dış görünüşü, yaşamı sevdiğine ve yaşamdan elinden geldiğince zevk almaya çalıştığına delalet ediyordu. Fakat yüz hatları çok dertliydi. Hasan'ın cevabı aklına çok kötü şeyler getiriyordu. Sırayla elçilerin yüzlerine baktı.

"Bir sahtekârlığın kurbanı olmadığınıza emin misiniz?"

"Hem de hiç şüphesiz" diye üsteledi Ebu Cafer. "Süleyman isimdeki delikanlı bizim en fazla beş, altı adım ötemizde hançeri kalbinin tam ortasına sapladı, Yusuf adlı öbürü de tüm Aiamut'un gözleri önünde kendisini kulenin tepesinden aşağı attı."

Arslantaş inanmaz bir ifadeyle kafasını salladı.

"Bir türlü inanamıyorum. Şimdiye kadar Hindistanlı meşhur büyücülerin kahramanlık masallarını çok işittim. Dediklerine göre kendi kendine havada asılı duran iplerin tepelerine tırmanıyorlar; ve bu iplerin üzerinde dans etmeye cesaret eden cambazları da tek bir emirleri ile aşağı düşürebiliyorlarmış. Sonra da aşağı düşerek kaburgalarını kıran talihsiz cambazın üzerine bir hasır sepet geçirip bir dua mırıldanıyorlar ve cambazın az sonra eskisinden de sağlam olarak ortaya çıkmasını saglıyorlarmış. Evet bütün bu işlerden haberim var. Bütün bunlasın gözbağcılığı ve sahtekârlığın mükemmel bîr gösterisi olduğunun da farkındayım."

'Takat burada bu tür bir büyü söz konusu değil!" diye sözünü kesti onun Ebu Cafer. "Hançer Süleyman'ın kalbine kabzasına kadar saplanmıştı. Ve gömleği de gerçek kanla kıpkırmızı olmuştu."

Emir derin derin düşünüyordu. Kendisine anlatılanlara inanmak içinden gelmiyordu bir türlü.

"Neyse ne!" dedi bir süre sonra. "Gördükleriniz, ve duyduklarınız- hakkında bir mezar kadar- suskun olmanızı emrediyorum sizlere' Askerlerin ne tur bir rakiple karşı karşıya olduklarını öğrenmelerini hiç istemem doğrusu.Bakarsınız emirlere bile karşı koymaya çalışabilirler.Baş vezir buraya doğru geliyor. Onun hiç şakası olmadığını bildiğim için emirlerini harfiyen uygulamalıyız."

Yaverler birbirlerine korkuyla baktılar. Buraya gelirken arkadaşlarına Alamut kalesindeki garip ziyaretlerinden bahsetmişlerdi bile Fakat emir, çadırında volta atmaya devam ettiği için, onların değişen surat iradelerini fark etmedi biie.

"Acaba Ismailîlerin önderi, baş vezir hakkında altı ilâ on iki gün arasında bir .şeyler öğreneceğimi söylerken ne demek istiyordu?"

"Emir hazretlerine bana söylenen her şeyi aynen ilettim" dedi Cafer. "Herhalde bizi korkutmak istiyor. Baş vezir hakkında bizim bilmeyip de onun bildiği ne olabilir ki? Şu anda İsfahan yolunda Oradan da bu tarafa gelerek bizimle birleşip Alamut'u yerle bir edecek... Bundan başka ne olabilir ki?"

Emir biraz da sabırsızlık içeren bir el hareketiyle onu susturdu.

"Bu zındığı temizleme şerefi niye bana nail oldu ki? Ne biçim bir rakip bu? Kalenin içine sığınıp meydan savaşı vermekten kaçınan zır delinin teki. Bütün gün saçma sapan çocuk masalları uydurup, benim cahillerimin kafasını karıştırıyor, kendi cahillerini ise çılgın ölüm makinelerine dönüştürebiliyor. Gel de böyle bir düşmanı ele geçir bakalım!"

Kısa bir sükuttan sonra devam etti: "Pekâlâ gidebilirsiniz. Dediklerinizi anladım. Olup biten her şey hakkında tek kelime bile etmeyin!"

Elçiler efendilerinin önünde eğildiler ve çadırı terk ettiler.

Yalnız kalan Emir kendini yastıkJann üzerine atarak, bir kadeh şarap doldurdu ve bir dikişte midesine indirdi. Suratının rengi yavaş yavaş yerine geliyordu. Ellerini çırptı. Perdenin arkasından iki tane genç ve güzel cariye çıktı. Koşarak yanına geldiler ve sevecen elleriyle onu okşamaya başladılar. Az sonra Alamut kalesi de Hasan ibni Sabbah da unutulup gitmişti.

Elçilerin garip davranışları ve önemli bir sır sakladıklarını belli eden suratları, dışarıda bekleyen arkadaşlarının meraklarını iyice kamçılamıştı. Fakat elçiler efendilerinin emrine itaat ederek, onlara tek kelime biie edemeyeceklerini belirtiler. Bunun üzerine elde bulunan, yani dikkatsiz yaverin ağzından kaçırdığı az bir bilgi, yıldırım hızıyla ordunun içinde yayıldı, Tüm çadırlarda ateşli toplantılar ve tartışmalar yapılmaktaydı. Askerler düşüncelerini açıkça belirtmekten çekinmiyorlardi: "Bütün bu olanlardan sonra, Alamut kalesinin efendisinin yeni bir peygamber olması, pekâlâ mümkündür. O da Muhammed gibi icraatına bir avuç sadık adamıyla başlamıştı. Oysa şimdi saflarında binlerce kişi savaşıyor."

"ismaillier Ali'nin taraftarıar. Bizim babalarımız da öyle değiller miydi? Babalarımızın inançlarına sadık kalanları neden yok edelim kî?"

"Zaten Muhammed, Alamut'un efendisi kadar kudretli değildi. Kendisi cennete gidebiliyordu. Fakat başka birisini cennete gönderebiliyor muydu? Demek istediğim, yaşayan birisini?"

"Söylendiğine göre, herkesin önünde kendilerini öldüren o delikanlılar, cenneti ziyaret etmişler. Ben buna inanıyorum: Yoksa başka türlü nasıl olur da böylesine büyük bir şevkle ölüme koşabilirlerdi ki?"

'Tüm hayatım boyunca buna benzer bir şey duymadım. Bu kadar kudretli bir peygambere karşı savaşmanın gerçekten de bir anlamı var mı?"

"ismailîler aslında ne Türk, ne de Çinliler! Sultan onlara neden savaş açtı ki? Onlar da bizim gibi İranlı ve Müslümanlar."

"Baş vezir tekrar sultanın iltifatını kazanmak için bizi buraya gönderdi. Tek amacı eski itibarım geri kazanmak. Sanki biz bunları biliniyoruz. Bizi aptal mı sanıyorlar yoksa?"

"Neyse ki Emir akıllı bir adam. Acelesi yok. Kış geldiği zaman kampı biraz daha aşağı alınz. Hepsi bu!"

"Kimsenin nefret etmediği bir düşmana karşı savaşıyoruz! Ne kadar aptalca."

Büyük Daî'ler tek kelime etmeden. Hasan'la beraber kuleye çıkmışlardı. Önderleri gözle görülür biçimde yorulmuştu. Bitkin bir hareketle pelerinini omuzlarından sıyırarak kendisini yastıkların üstüne bıraktı. Ötekiler ayakta bekliyorlardı. Nihayet Hasan sükûnu bozdu: "Şu anda yanımda kim olsun isterdim biliyor musunuz? Ömer Havyam!"

"Neden özeiiikle o?"

Ebu Ali'nin sesi sert hatta tehdit eder gibiydi.

"Tam olarak ben de bilmiyorum. Sadece onunla konuşmak isterdim, hepsi bu."

"Vicdanın mı sızlıyor yoksa?"

Buzruk Ümid bunları söylerken, ona, karanlık bakışlar fırlatıyordu.

Hasan isteksizce ayağa kalktı. Makam ve rütbe sahibi iki arkadaşına inanmaz gözlerle baktı ama tek kelime etmedi.

"Biliyor musun, delikanlıları görmek için bahçelere indiğin o gece, seni öldürüp kulenin tepesinden Şahrud'a atmayı önermiştim Ebu Ali'ye."

Hasan mekanik bir hareketle kılıcının kabzasını kavradı.

"Bu asi! düşünceyi bir şekilde hissetmiştim. Niyetinizi neden uygulamaya koymadığınızı sorabilir miyim?"

Buzruk Ümid omuzlannı silkti; Ebu Ali kızgın gözlerle onu süzüyordu. Sonra devam etti: "Pekâlâ, madem bilmek istiyorsun, bunu yapmadığımıza az önce pişman oldum."

"Görüyor musun, tam da bu nedenle, yanımda senin yerine Ömer Hayyam'ın olmasını arzu etmiştim. Fakat sakın korktuğumu sanma. Sadece birileriyle olup bitenler üzerine konuşmak isterdim, hepsi bu."

"Konuş. Seni dinliyoruz."

"O zaman size bir soru yöneltmeme müsaade edin: Bir çocuğun renkli oyuncaklar karşısında duyduğu sevinç, gerçek bir sevinç midir?"

"Neden yine dolambaçlı yollara s^^pıyorsun İbni Sabbah?" diye sordu Buzruk Ümid sabırsızlıkla. "Söyleyeceklerini lafı dolandırmadan dosdoğru söyle."

"Az önce beni dinleyeceğinizi söylemiştiniz." Hasan'ın sesi tekrar eski sertliğine ve kararlılığına kavuşmuştu. "Yaptıklarımı haklı çıkarmaya çalışmak gibi bir niyetim yok. Sadece açıklamak istiyorum. Bir çocuğun kendisine verilen, cezbedici renkli oyuncaklar karşısında duyduğu sevinç, yetişkin bir erkeğin parasını sayarken veya karısını severken aldığı muazzam haz kadar büyüktür en azından. Her tarafın duyduğu sevinç, kendi bakış açılarına göre, gerçek ve halis bir sevinçtir. Herkes sadece kendisinin o anki durumuna göre elde ettikleri ile mutlu olabilir. Buna göre ölümün mutluluk ile eş anlamlı olduğunu bilen bir kişi, başka birisinin parasını sayarken ya da karısını severken aldığı haz kadar mutlu olur ölmekten. Ne de olsa hepimiz ölümden sonraki pişmanlığın bir anlamı olmadığını biliyoruz."

"Yaşayan bir köpek ölü bir kraldan daha değerlidir" diye mırıldandı Ebu Ali.

"Köpek ya da kral, sonunda ölmek zorundasın. Demek ki kral olmak daha iyidir."

"Senin için konuşmak kolay tabii, sen, ölüm ve yaşam üzerinde hükmetmeye kalkan adam!" diye bağırdı Buzruk Ümid. "Fakat ben, senin fedaîlerin gibi ölmektense, köpeklerin içinde en son köpek olmayı yeğlerdim."

"'Beni anlamadın" diye karşılık verdi Hasan. "Kim senin ölmen gerektiğini söylüyor ki? Onlarla senin görüş açılarınız arasında dünyalar kadar fark var. Onlar için mutlulukların en büyüğü anlamına gelen şey, sende ancak dehşet uyandırıyor. Fakat biliyor musun, kimi insan için de. şu anda senin bulunduğun mevki, en azından onlann bakış açısından, son derece korkunç bir şey. Kimse kendisini her taraftan, tüm bakış açılarından inceleyemez. Bunu şüphesiz her şeyi gören Tanrı yapabilir sadece. Demek ki bırakalım da herkes kendi istediği gibi mutlu olsun."

"Fakat sen bu çocukları bilerek ve isteyerek yanılttın! Sana kayıtsız ve şartsız teslim olan bu adamlara, bu şekilde davranma hakkını nereden alıyorsun?"

"Bu hakkı lsmaiii inancının en büyük düsturunun doğruluğuna olan inancımdan alıyorum."

"Ve buna rağmen her şeyi gören birTann'dan bahsediyorsun?"

"Evet, ben her şeyi gören bir Tanrıdan bahsediyorum. Ne Yehova, ne Hıristiyanların Tanrısı, ne de Allah, üzerinde yaşadığımız bu dünyayı yaratmış olamazlar. Dünyamıza bakın: Hiçbir şey hiçbir şeye bağımlı değil, güneş, büyük bit iyi niyetle, kuzunun ve kaplanın, sineğin ve filin, akrebin ve kelebeğin, yılanın ve güvercinin, keçinin ve aslanın, çiçeğin ve meşenin, kralın ve dilencinin üzerinde aynı şekilde parlıyor. Hastalıklar, iyileri ve kötüleri, güçlüleri ve güçsüzleri, akıllıları ve aptalları aynı şekilde vuruyor. Mutluluk ve kıskançlık tesadüfen dağıtılıyor, yaşayan her şeyi aynı son, ölüm bekliyor. Hayır! Burada sizin karşınızda durduğum gibi, sadece her şeyi gören o Tanrı'nın peygamberiyim ben, sadece ve sadece onun!"

Büyük Daî'ier ürperdiler. Demek bu garip adamı şimdi içinde bulunduğu çılgınlığa sürükleyen sebep buydu!

Demek ki kendisini gerçekten de gizliden sizliye bir peygamber olarak görüyordu! Ve tüm felsefesi bir göz boyamasından başka bir şey değildi, sadece şüphecilerin ve kim bilir, beiki kendisinin de aklın, çelmeye yarıyordu. Sahip olduğu inanç ile fedaîlerine diğer İsmailî önderlerinden daha yakın değil miydi?

"Demek ki yine de bir Tanrıya inanıyorsun" diye sordu Buzruk Umid korkuyla karışık bit şaşkınlıkla.

"Şimdi söyledim ya sana bunu!"

Aralarında büyük bir uçurum oluşmuştu aniden. Odadan çıkmadan önce saygıyla eğildiler,

"Görevlerinizi yerine getirin! Sîzler benim halifelerim olacaksınız "

Bir babanın çocuklarına gülümsediği gibi gülümsedi ve onlar. uğurladı.

Koridora çıktıklarında Ebu Ali bağırdı: "Firdevsî için ne de cüzel bir malzeme!"

XVII

Dördüncü perdenin sonu" diye mırıldandı Hasan tekrar yalnız kaldığında.

Aynı akşam karanlık basınca Übeyde, Cafer ve Abdurrahman'ı odasına çagırtmıştı. Ebu Soraka delikanlılara emri bildirdi. Fedailer bir anda heyecana kapıldılar. Kendisini neyin beklediğini tahmin eden Übeyde'nîn esmer suratı aniden kül rengine dönüşüverdi. Tuzağa düşmüş vahşi bir hayvan gibi bakmıyordu etrafına.

Abdurrahman da korkmuştu: "Neden Seyduna bizi özellikle bu *g&ce* çağırıyor ki?"

"Yusuf, Süleyman ve Ibni Tahir artık burada olmadıklarına göre, cennete gitme sırasının bize geldiğini düşünüyor olmalı" dedi Ibni Vakkas.

"Öyleyse bizim de mi kuleden aşağı atlamamız ya da kalbimize bir hançer saplamamız gerekecek?"

"Bunu Seyduna'ya sonnalısın!"

Sadece Cafer haberi soğukkanlılıkla karşıladı.

"Yaşamın ve ölümün efendisi Allah'tır" dedi. "Ve Seyduna onun dünya üzerindeki temsilcisidir."

Ebu Ali onlan köşkün kapısında karşıladı ve kuleye götürdü

Ebu Soraka ise delikanlılara emri ilettikten sonra, endişeyle dolu olarak Minuçehr'i aramaya çıktı. Onu surların üzerinde, bir zift kazanını teftiş ederken buldu. Arkadaşını yavaşça bir kenara çekerek, endişelerini dile getirmeye başladı: "Fedaîlerin ölümü hakkında neler düşünüyorsun emir?"

"Seyduna her şeye kadir bir efendi..."

"Düşüncelerini öğrenmek istiyorum! Davranış biçimini doğru buluyor musun?"

"Bu konuya hiç kafa yormuyorum sevgili dostum! Sana da öyle yapmanı tavsiye ederim."

"Yani sultanın ordusunu böyle yöntemlerle mi mağlup edeceğiz?"

Bunu sadece Seyduna bilebilir. Benim bildiklerimin tümü, elimizdeki birliklerle çok (azla dayanamayacağımızdır."

"Vallahi ben soğuk terler dökmeye başladım bile!"

"Yalnız değilsin üzülme. Mesela Emir Arslantaş da eminim ki şu anda soğuk terler dökmektedir."

"Dernek ki Seyduna'nm amacına ulaştığına inanıyorsun?"

"İçimde bir his ona sonsuz güven duymamızı söylüyor bana. Bu sabah Alamut'ta olan şeyleri, dünya yüzünde daha önce hiç kimse ne gördü, ne de duydu..."

Ebu Soraka hayretler içinde başını sallayarak, nefer diyeceğini merak ettiği hekimin yanına gitti. Yunanlı civarda kimselerin olmadığından emin olmak için etrafına bakındı, Sonra da karşısındakinin kulağına fısıldadı: "Hürmetli dal! Tam bu anda, Bizans zindanlarından kaçtığım günü lanetlemekle meşguldüm. Çünkü bu .sabah kalede yaşadığımız şeyler, Yunan dramcılannın hayal güçlerinin bile çok çok ötesinde. Büyük Önder'in bize seyrettirdiği zalim oyun, cehennem kralını bile kıskançııktan çattatabiiirdi. Günün birinde Alamut surlarının arkasındaki bahçelerin harikalarını bize de tattırmak isteyebileceğini düşündükçe damarianmdaki kan donuyor doğrusu!"

Ebu Soraka'nın rengi soldu: "Bizi de köşkün arkasındaki meşhur bahçelere göndereceğini mi düşünüyorsun?"

"Bunu nereden bilebilirim saf dostum! Ne olursa olsun cennetin kapılarının gece-gündüz açık olduklarını bilmek bizim gibi kalede yaşamalı şerefine nail olanlar için pek de iç açıcı bir durum değil."

"Korkunç! Çok korkunç!" diye mırıldandı Ebu Soraka ve kolunun yeniyle alnında oluşan soğuk terleri sildi. "Çok şükür çocuklarımız Mutsufer'in yanında..."

"Evet, gerçekten de." Yunanlı onun düşüncesine katılmıştı sanla.

Fakat Ebu Soraka oradan uzaklaştığı esnada, Yunanlının dudaklarında beliren acı gülümsemeyi göremedi.

Yeni gelecek olan misafirler için bahçelerin hazırlanması çoktan

sona ermişti. Misafirlerin o akşam geleceğini öğrenen kızlar odalarında bayram havası estirdiler. *Evet,* kaderlerinin ne olduğunu biliyorlardı artık. Aşk onların meslekleriydi; bu da hoşlarına gitmiyor değildi.

Sadece Halime korkuyordu. Süleyman'ın anısına tapınıyordu sanki: Onu efendisi olarak kabul ediyor, gizlice onunla sohbet ediyor ve günlük hayatın bin bir türlü sorunu karşısında nasıl davranması gerektiğini ona danışıyordu. Böyle anlarda gerçekten cie onunla beraber olduğunu düşünüyor ve buna inanıyordu; bazen diğer kızlar, onu kendi kendine kahkahalarla gülerken yakalıyorlardı, sanki o an, etlen ve kemikten birisiyle şakalaşıyor gibiydi.

Başlarda ona Süleyman'ın büyük ihtimalle bir daha asla buraya gelmeyeceğini söyleyerek, kendisini toplamasını sağlamaya çalıştılar. Fakat tüm anlattıklarının, bir kulağından girip öbür kulağından çıktığını fark *edince,* ikna etmekten vazgeçip hayalleriyle baş i bıraktılar. O akşam yeni delikanlıların geleceğini öğrenen genç kız, kuru bir yaprak gibi sallanarak, baygın bir şekilde Meryem'in kollarının arasına düştü.

"Aman Allah'ım!" diye bağırdı Meryem. "Ne yapacağız şimdi bununla?"

"Seyduna, bu akşam gelecek olan delikanlıları karşılama izni verdi sana. Onun için de aynı izni koparmaya çalışsana!" diye önerdi Rukiye.

"O zaman, kendisini bilerek ve isteyerek Süleyman'dan ayırmak istediğimizi düşünür" diye uyardı Fatma. "O zaman da kendisine bir şey yapacağından korkuyorum doğrusu."

"Süleyman'ın bir daha mutlaka gelmesi gerektiği fikrini kafasına nasıl soktu ki?" diye sordu Rukiye şaşkınlıkla.

"Halime onu seviyor, o da bir daha geleceğini söylemiş. Ümit etmesi için bu kadarı yeterli" ciedi Fatma. "Halime için o Seyduna'dan bile büyük bir peygamberi"

Bu arada genç kız yavaş yavaş kendine gelmekteydi. Arkadaşlarına şaşkınlıkla bir bakış fırlattı ama hemen sonra aldığı haber aklına geldi ve kan yanaklarına hücum etti. Ayağa kalktı ve hazırlanmak için odasına gitmeye karar verdi.

Meryem kararını vermişti: "Ona her şeyi anlatacağım."

"Asla inanmaz sana" dedi Züleyha. "Onu tanıyorum. Kalın kafalının teki; onu Süleyman'dan uzak tutmak isteyeceğini düşünecektir."

"Fakat Süleyman'ın yerine bir başkasının geldiğini görürse kalbi çok kötü kınıır!"

"Biz buna nasıl alıştıysak, o da aynı şekilde alışmalı" dedi Sara

"Halime senin gibi değil, bunu kafana sok artık! Hayır! Seyduna ile konuşacağım."

"Dinle Meryem" diye üsteledi Fatma. "Önce onunla konuşmamıza izin ver. Belki aklını başına getirmeyi başarabiliriz. Gerçi başarma ümidimiz hiç yok gibi ama olsun."

Halime'nin odasına gittiler. Genç kız aynanın önünde oturuyordu. Makyaj yapmakla meşguldü. Dudaklarında bir gülümseme vardı. Arkadaşlarını görünce güzel hayallerini böldükleri için öfkeyle alnını kırıştırdı.

Meryem'in yüreği sızladı.

"Sen konuş" diye fısıldadı Fatma'ya.

Fatma cesaretle konuşmaya başladı: "Misafir geleceği için çok seviniyorsun bakıyorum..."

"Beni rahat bırakın. Hazırlanmak için yeterince zamanım olsun istiyorum,"

"Dinle Halime" dedi Meryem tüm cesaretini toplayarak "sen de çok iyi biliyorsun ki misafirlerimiz bu bahçeleri yalnız bir defaya mahsus olmak üzere ziyaret edebilirler. Bu gerçeği kabul etmeye çalış..."

Ahriman odaya girerek genç kıza sırnaşmaya başladı.

"Hadi Ahriman, kov onları. Onlar çok kötüler."

"Meryem şaka yapmıyor" diye üsteledi Fatma yavaşça.

"Gidini"

"Gerçekten de kalın kafalısın" dedi Sara öfkelenerek.

Odayı terk ettiler. Fatma ve Züleyha tescili edilemeyecek kadar üzgündüler: "Mantıklı olmak İstemiyor ve kendisine söylenen her şeyi geri çeviriyor: hatta Meryem'i bile dinlemiyor."

Biraz sonra Aparna kızların yanına geldi. Onlara Seyduna'nın

yeni bir emrini getirdi. Hepsi ya takma isimler kullanacaklar ya da isimlerini kendi aralarında değiştireceklerdi. Seyduna buna büyük önem veriyordu ve kızlara sakın bir falso yapmamalarını emretmişti. Meryem ve Fatma kızların isimlerini değiştirme işlemini üstlendiler...

"Halime, unutma sakın: Bu akşam sen artık HaJime değilsin. İsmin artık Sariye."

Kızcağız hüzünle gülümsedi: "Beni tekrar tanıyamaması için, bu acınacak numaranın yeterli olacağını mı sanıyorsunuz gerçekten?"

"Güldüğünü görüyorum" dîye uyardı onu Meryem. "Bu konu son derece ciddi. Zaten bilmelisin ki geçen seferki bahçelere dar gıtılmayacaksınız bu defa."

Halime şimdi gerçekten de rahatsız olmuştu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyorsun" dedi Fatma ona.

Halime dik dik onlara bakıyordu. Gözleri yaşlarla dolmuştu. "Neden hepiniz bana bu kadar kötü davranmaya başladınız birden ' bire?"

Bu sözlerden sonra koşarak bahçeye kaçtı ve bir çalılığın arkasına saklandı. Sara peşinden gitmişti, onun aklını başına getirmeyi, son bir kez. denemek istiyordu:

"Fatma ve Züleyha'nın çocuk beklediklerini biliyor musun? Meryem'le konuşurlarken duydum bunu. Fakat sana söylediğimi hiç kimseye anlatma!"

"Neden sadece onlar?"

"Hadi! Sen de mi bir şeyler saklıyorsun yoksa?"

Halime ona dilini çıkardı ve oradan uzaklaştı.

Akşama doğru Hasan Meryem'i bahçelerin birisine çağırttı ve o da, ona, zavallı Halime'nin Süleyman'ı bir türlü unutamadığından bahsetti.

Hasan karanlık bir bakış fırlattı.

"Zamanında sert şaraplar içirerek unutmasına yardımcı olmak, sizin görevinizdi. Bu akşam sorun çıkartırsa, sizi sorumlu tutarım."

"Senden rica ediyorum, onu bu akşamlık affet."

"Bugün o, yarın bir başkası. Yirmi yıldan beri bir plan üzerinde

çalışıyorum ve şimdiye kadar hiçbir zaafa izin vermedim. Ve sen. şimdi, aptal bir kız yüzünden ipin ucunu kaçırmamı istiyorsun!"

"Öyleyse hiç olmazsa onun yerine geçmeme müsaade et." Soğuk gözlerinde artık en küçük bir dostluk ışığı bile gözükmüyordu.

Fakat Hetsan merhametsizdi. "Hayır izin vermiyorum. Kendi yediğiniz haltı kendiniz temizlemelisiniz. Bu akşam kararlaştırılan saatte yine burada buluşacağız. Birlikte ziyaretçilerin geri götürü-İtişlerini bekleyeceğiz. Anlaşıldı mı?"

Meryem dudaklarını ısırdı ve tek kelime bile etmeden Hasan'ın yanından uzaklaştı. Kızların yanına gelir gelmez Halime'nin yanına gitti.

"Süleyman'ın bu akşam gelmeyeceğini anlamadın mı hâlâ! Kafanı çalıştır; aptallık yapma. Unutma ki hayatın tehlikede!"

Halime ise cevap olarak tepinmeyi tercih etti. Her zamanki gibi masum kurban rolü oynuyor ve o eski şarkıyı söylüyordu: "Neden bana bu kadar kötü davranıyorsunuz?"

Übeyde üç fedaînin cennete yaptıkları gezi sonrasında anlattıklarının, tek kelimesini bile unutmamıştı. Doğuştan sahip olduğu şüphecilik ile onların yerinde olsa ne yapacağını sormuştu kendi kendine birçok kez. Fedaîlerin anlattıklarında birbirini tutmayan pek çok nokta vardı ve bu da inkâr edilmeyecek bir şekilde şüphelenditmişti onu.

Akşamleyin arkadaşlarıyla beraber Büyük Önder'in huzuruna çıktığında, içinde en az korku kadar merak da vardı. Fakat kendisine mükemmel bir şekilde hakim olmayı başardı. Hasan'in sorularına açık ve net cevaplar verdi. Bu defa Büyük Daî'ler odada hazır bulunmuyorlardı. Hasan'ın onlara ihtiyacı yoktu, ilk ve çok zor deneyi başarıyla geride bırakmıştı; artık uzun bir sabrın sonucu olarak, çalıştırdığı mekanizmaya tam manasıyla hakimdi.

Cafer ve Abdurrahman kutsal bir ürpertiye tutulmuşlardı. Nihayet Ismailîlere hükmeden adamın odasına ayak basabilmişlerdi! İşte burada, önlerinde duruyordu! Hiçbir şüphe eziyet etmiyordu onlara artık! Sorularını cevaplamak ve emirlerini yerine getirmek için yanıp tutuşuyorlardı. Kendilerinin cennete gönderileceklerini

öğrendiklerinde, suratlarında mutlu bir gülümseme belirdi. Sadece Übeyde bembeyaz kesildiğini fark etti; ama bir şey belli etmemeye ve gözlerini dört açmaya karar verdi.

Hasan onları gizli hücreye götürdü ve onlar için hazırlattığı döşekleri gösterdi. Kadehlerine şarap doldurdu ve yutmaları için küçük birer hap verdi. Cafer ve Abdurrahman hapı anında yuttular ama Übeyde son derece soğukkanlıydı, hapı bir müddet ağzında sakladıktan sonra fark ettirmeden cüppesinin cebine sokmayı başardı. Yarı kapalı gözlerle arkadaşlarını seyretmeye başladı. Az sonra inleyerek oldukları yerde sallanmaya başladıklarını fark edince, o *da* aynı biçimde davranmaya karar verdi.

ilk olarak Abdurrahman uykuya daldı. Cafer bir süre daha direndi ama sonra güçlükle yana döndü ve uyumaya başladı.

işte şimdi korkmaya başlamıştı Übeyde. Gözkapaklarının arasından bile bakmaya cesaret edemiyordu. Hasan hiç kımıldamadan hücrenin kapısında duruyor ve perdeyi açık tutarak yan odadan içeri ışık girmesini sağlıyordu. Hepsinin uyumasını beklediği açıkça belliydi. Sonra ne yapacaktı acaba? Übeyde yüksek sesle horlamaya, sonra da yan tarafa dönerek uyuyan birisi gibi düzgün soluk alıp vermeye başladı. Bir an sonra etraf aniden karardı. Hasan üzerlerine bir örtü örtmüştü. Bir gong sesi duyuldu ve hücrenin zemini aniden titremeye başladı; Übeyde'nin içinde öyle bir his vardı ki sanki bir uçuruma düşüyorlardı. Az kalsın korkudan bas bas bağıracaktı, fakat son anda kendini tutarak sıkıca şiltesinin kenarlarına yapıştı; bu arada beyni çılgınca çalışıyordu. Durduklarını hissetti aniden. Serîn bir hava akımı doldu hücrenin içine. Bir meşalenin ışığını hissetti ve Hasan'm sesini işitti; "Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda ey Seyduna!"

"Öyleyse geçen defa yaptıklannızın aynısını yapın yine!"

Güçlü kollar, sedyeleri kavrayarak yukarı kaldırdılar. Küçük bir köprünün üstünden geçtiklerini fark etti Übeyde. Sonra da bir kayığa bindirildiler, kürek seslerini açıkça işitiyordu. Tekrar kıyıya çıkmaları epey uzun sürdü. Onu tekrar yukarı kaldırıp taşımaya başladılar. Nihayet kapalı bir mekâna taşındığını fark etti. Etraftan genç kız sesleri ve müzik nağmeleri geliyordu. Kuvvetli eller kollarından ve ellerinden yakalayarak yastıklardan oluşan bir yatağa yatırdılar. Sonra da uzaklaşan ayak seslerini işitti. Demek ki şimdi efendimizin cennetindeyfm! diye düşündü ve nefesini tuttu, Yusuf ve Süleyman'ın o kadar özlem duydukları, hatta uğruna gözlerini bile kırpmadan ölümün kucağına koştukları yer!

Tarif edilmez bir dehşete kapılmıştı! Ne büyük bîr sahtekârlık! dîye düşündü. Abdurrahman ve Cafer hiçbir şey sezinlemiyorlar! Sonra başlarına neler gelecek acaba! Kendisini ele veremezdi ya! Peki ya Seyduna ona *da* Süleyman gibi vücuduna bîr bıçak sokmasını emrederse? Karşı koyduğu takdirde daha da dehşetli bir ölüm onu bekleyecekti nasıl olsa! Korkunç! Bu hayal kırıklığına nasıl dayanabilirim! diye iç çekti.

Yattığı yere yaklaşan yumuşak adımları işitti. Uyandığı zaman, başka bir dünyada, cennette imiş gibi davranması gerekiyordu. Birisi üzerindeki örtüyü kaldırdı. Çok kısa bir an için gözkapakiannı hafifçe araladı. Etrafını görebilmesi için yeterli olmuştu bile! Birbirinden güzel genç kızlar çevrelemişlerdi etrafını, meraklı ve biraz da ürkek bakışlarla seyrediyorlardı onu. Tüm korkusunu aiıp götüren bir ihtiras dalgası yükseldi içinde. Kendisini onların ayaklarının dibine atmak; içinde yükselen ihtirası dindirmek istiyor; ama buna henüz cesaret edemiyordu. Hayır, biraz daha uyur rolü yapması gerekiyordu. Fakat kulakları, çevredeki en küçük bîr gürültüyü bile işitiyor ve mucizevi bir işareti bekliyordu.

Boş yere Halime'yî, Süleyman'ın bu akşam aralarında olmayacağı konusunda ikna etmeye çalışmışlardı. Küçük masum kalbi onun geleceğine sarsılmaz bir inanç besliyordu, lik seferde olduğu gibi, grubu Fatma yönetiyordu ve Sara da araiandaydi; ama Zeynep ve birkaç başka kız öbür gruplara dağıtılmışlardı. Aynı köşkte de bulunmuyorlardı: Orta bahçedeki köşkteydiler - Meryem'in ilk gece görevini yerine getirdiği yerde.

Hadımlar sedyeyi yere bıraktıktan ve uyuyan delikanlıyı yastıkların arasına yatırdıktan sonra Halime, heyecan ve korkudan Sara'nın arkasına saklanmıştı. Fatma delikanlının yüzünü örten örtüyü kaldırdığı zaman ise heyecandan ölecekti az. kalsın. Fakat orta-

ya Süleyman'ın yerine Übeyde'nin çehresi çıkınca sanki gözlerinin önünde bulunan bir peçeyi çekip almışlardı. İçinde y^tşadiğı büyülü dünya, bir anda yıkılıp gitmişti. Gözlerini kocaman açtı, boğazından yükselen bir çığlığı zorlukla bastırdı ve yumruğunu kanatıncaya kadar ısırdı. Süleyman'ı ebediyen kaybettiğini anlamıştı. Ok gibi kapıya fırladı. Yaşamın ne gibi bir anlamı kalmıştı ki? Kendilerine inanmadığı için ötekiler istedikleri kadar alay etsinler! Arkadaşları neler olduğunu kavrayana kadar, koridorun sonuna ulaşmıştı bile. Bir an sonra ise kertenkelelerin güneşlendiği kayalıkların bulunduğu uçuruma koşmaya başlamıştı bile.

"Rukiye! Sara! Çabuk yakalayın onu!" diye bağırdı Fatma boğulurcasına bir sesle.

İki kız Ahriman'ın da kendilerine katılmış olduğunu fark bile etmeden, bahçeye doğru koşmaya başladılar. Hızla akan nehrin kıyısındaki uçuruma koştular dosdoğru.

Oraya ulaştıklarında, Halime kayalıkların zirvesine çıkmıştı bile. Son anda kızın kollarını iki yana açtığına ve kendisini aşağıya bıraktığına şahit oldular. Sonra da uzun ve umarsız bir çığlık İşittiler sadece.

Halime akıntının en güçlü olduğu yere düşmüştü ve hızla sürükleniyordu. Kayalardan aşağı yıldırım hızıyla inen Ahriman, bir an bile tereddüt etmeden, onun peşinden suya atladı. Hayvan yüzerek onu yetişti ve kudretli çeneleri iie elbisesini yakalamaya muvaffak oldu. Fakat akıntı ikisini de alıp götürüyordu. Halime ölüm korkusu içinde hayvanın boğazına sıkıca sarıldı. Az ilerideki sivri kayalara çarpıp parçalanmaları an meselesiydi artık. Karanlıkta da görebilen Ahriman, tüm kaslarını gerdi ve kıyıya tutunmaya çalıştı. Fakat artık çok geçti. Pençeleri ıslak kayalarda kayıyordu. Son bir kere akıntıya karşı koymaya çalıştı, fakat tüm gücünü harcamıştı. Kuvvetli bir girdap, ikisini birden derinlere çekti.

Sara ve Rukiye olayın sonunu görememişlerdi çünkü çok uzaktaydılar. Fakat korkunç bir şey olduğunu anlamışlardı. Ağlaya ağlaya dönüş yolunu tuttular. Zofana onları köşkün kapısında bekliyordu.

"Kendisini suya attı. Akıntı onu alıp götürdü!"

Daha fazlasını söyleyemediler.

"Allah aşkına! Gördüklerinizden tek söz etmeyin! Delikanlı uyandı ve doğrusu onun çok garip olduğunu düşünüyorum. Sanırım bizim huri olduğumuza inanmak istemiyor..."

Gözyaşlarını silerek Zofana'nın peşinden köşke girmek zorunda kaldılar.

Übeyde yüzünde küstah bir ifadeyle yatağa uzanmıştı. Birbiri ardına, Fatma ve Düriye'yi kucaklayıp duruyordu. Onlara gülümserken dudaklanndaki aşağılama açıkça görülüyordu. Boş yere onu sarhoş etmeye çalışıyorlardı: dudaklarını kadehe sürmüyordu bile. Aşk dakikaları sona erdikten sonra, onlara Alamut'taki hayatından bahsetmeye başladı; son derece kurnaz bir ifade vardı dudaklarında. Yusuf ve Süleyman'dan bahsettiği zaman, kızlardan birkaçının anlamlı anlamlı birbirlerine baktıklarını fark etti. Sırf kızların verecekleri tepkiyi görebilmek için Yusuf ve Süleyman'ın bu sabah cennetin yolunu nasıl tuttuklarını detaylarıyla anlatmaya başladı. Tam on ikiden vurduğunu biliyordu; etrafındaki suratlardan bazıları bambaşka kesilmişlerdi bile: Duygulannı zorlukla saklayabiliyorlardı. İçindeki kötü niyetlerini tatmin etmiş olmakla beraber, kendisinden önce başkalannın bu güzel kızların beğenisini kazanmış olmalarından rahatsız olmuştu. Bu anda, gözleri Sara'ya takıldı: "Demek Süleyman'ın bahsettiği esmer Sara da burada! Fakat görüyorum ki bu arada başka bir isim takmış kendisine." Demek bu dünyanın büyüklerine lâyık görülen cariyeler bunlardı! Kolunu uzatarak Sara'yi bileğinden yakaladı ve kaba bir hareketle kendisine çekti. Burun delikleri kabarmıştı. Yüzündeki pembe peçeyi çekerek yırttı ve kızı şiddetle vücuduna bastırdı. Übeyde inlemeye başlamıştı. Sonunda Sara'yi yanına yatırdı ve kendisini üzerine attı. Sara zavallı Halime'nin başına gelenleri unutmuştu bile...

Artık onu sarhoş etmek kolaylaşmıştı. İkram edilen her şeyi karşı koymadan kabul ediyordu. Az sonra aşırı yorgunluk nedeniyle uyuyakaidi. Fatma epeydir bu anı beklemekteydi:

"Rukiye! Çabuk Meryem'in yanına giti Ona her şeyi anlat! Halime'nin kendisini nehre attığını ve Übeyde'nin masallarımıza inanmadığını söyle!"

Kanalın kıyısında, başında Moad'ın beklediği bir kayık bulunuyordu. Rukiye kayığa atladı: "Beni derhal Meryem'e götür! Çabuk!"

"Meryem Seyduna'yla beraber."

"Daha da iyi!"

Yarı yolda Apama'yı başka bir bahçeye götürmekte olan Adi ile karşılaştılar.

"Halime kendisini nehre attı!" diye bağırdı Rukiye onlara.

"Ne diyorsun?"

Rukiye söyleciikJenni tekrarladı. Yaşlı kadın ve hadımlar dehşetle ürperdiler.

"Çabuk yerini göster bana! Belki onu hâlâ kurtarabiliriz!"

"Çok geç! Akıntı onu sürükledi bile!"

"Allah'ım! Neden bunlara gerek vat?"

Mustafa kürekleri bırakarak elleıiyle yüzünü kapadı.

Hasan ve Meryem gözlerden ırak bir köşkün içinde sessizce oturuyorlardı.

"Biliyor musun" diye anlatmaya başladı Hasan bir anda "yardımcılarım az kalsm beni kulenin üstünden Şahrud'a atacaklardı... Hem de fedaîlere Allah'ın bahçelerinin kapılarını açtığım o gece."

"Ne sebeple?" diye sordu Meryem şaşkınlıkla.

"İnsanın başladığı bir işi bitirmeye kendisini zorunlu hissettiğini anlayamadıkian için."

"Yaptıklannın onlan korkuttuğunu söylesene açıkça! Ne yaptın onlarla sonra?"

"Ne mi yaptım? Kalenin içinde eskisi gibi rahatça dolaşıyorlar! Hepimizin içinde kötü düşünceler var. Bu yüzden onları suçlayamazdım. Zaten bana karşı ne yapabilirler ki? Hepimizin refahı ve mutluluğu sadece benim kurduğum düzenlerin işlemesine bağlı. Elbetteki can düşmanımızı öldürmelerine bağlı bu biraz da..."

Duyulur duyulmaz bir sesle güldü: "... Elbette eski rakibimi, can düşmanımı kast ediyorum: benim ölmemi gerçekten isteyen tek insan..."

"Kim olduğunu biliyorum" dedi Meryem dalgın dalgın. Tekrar uzunca bir sessizlik oldu. Hasan Meryem'in derdini biliyordu. Fa

kat bu hassas konudan özellikle kaçınıyordu. Meryem de bu ko nuyu açmaya cesaret edemiyordu. Nihayet kendini tutamadı: "Söylesene, cennetine ilk getirdiğin üç delikanlı iie ne yaptın?"

"Yusuf ve Süleyman bu sabah düşman ordusunun moralini bozmak için üstlendikleri görevi, büyük bir başarıyla yerine getirdiler."

Meryem'e dik dik bakarak, yüreğinden geçenleri okumaya çalışıyordu.

"Onları öldürdün mü?"

"Bu işi kendileri hallettiler. Ve inan bana, ölmelerine izin verdiğim için, son derece mutluydular."

"Sen vahşi bir hayvansın! Bana her şeyi anlatmanı istiyorum!"

Hasan onu fazla yalvartmadı. Onu dinlerken Meryem de büyülenmekle dehşete düşmek arasında gidip geliyordu,

"Ölümlerine dek sana yürekten bağlı olan bu delikanlıları kurban etmek seni hiç etkilemedi mi gerçekten de?"

Hasan'ın sesinde belli belirsiz bir sıkıntı sezinler gibi olmuştu: "Sen bunu anlayamazsın. Başladığım bir işi bitirmek zorundayım. Fakat bu emri verdiğim zaman, dehşete düştüğümü itiraf etmek zorundayım. îçimdeki boğuk bir ses bana şöyle fısıldıyordu: Eğer üzerimizde birisi varsa, buna müsaade etmeyecektir. Ya güneş kararacak ya da yer yerinden oynayacak. Kale yıkılacak ve seni tüm ordunla beraber toprağın altına gömecek. Emin ol hayaletlerle karşılaşmış küçük bir çocuk gibi tir tir titriyordu kalbim. En azından küçücük bir işaret bekliyordum, inan bana anlattıklarımın tümü gerçek. O anda sadece bir şeyler kımıldasaydı, mesela güneşin önünden bir bulut geçseydi veya kuvvetli bir rüzgâr esseydi, o emri asla vermezdim. Her şey bittikten sonra bile, hâlâ olağanüstü bir şeylerin olmasını bekliyordum. Fakat güneş Aiarnut'un, benim ve cesetlerin üzerinde, eskisi gibi ışıldamaya devam ediyordu. Birdenbire aklımdan şu düşünce geçti; Ya üzerimizde olan hiçbir güç yok, ya da bu güç aşağıda olup bitenle hiç mi hiç ilgilenmiyor. Veyahut da, yaptıklarımı hoşnutlulukla seyrediyor. Gizliden gizliye bir Tanrı inancına sahip olduğumu da böylece fark ettim. Fakat bu Tanrı, çocukluğumun Tann'sından bambaşkaydı. Ay-

M bu dünya gibi içinde bin bir çelişki barındırıyordu, ve yine bu dünya gibi katı, sınırlı, ölçülü ve sayılıydı. Sonlunun içinde sonsuz-'uk. Cam bir kap içindeki devâsâ kaos. Korkutucu öfkeli bir ejderha. Ve yaşamım boyunca bu Tann'ya hizmet etmiş olduğumu anladım."

Gözlerini boşluğa dikmişti, sanki birtakım hayaller egemenlikleri altına almışlardı onu. Bu adam sadece bir despot değil aynı amanda da delinin teki diye düşündü Meryem. "Bana tbrti Tahir'in nerede olduğunu söyleyebilir misin?"

Hasan gözlerini yere indirdi.

'Onu can düşmanına mı yolladın yoksa?"

Hasan anlamlı bakışlarla Meryem'i süzdü.

"Sen iddia etmemiş miydin bir zamanlar" diye hatırlattı ona artık asla hiçbir şeye inanmayacağını ve asla bir şeyden korkmayacağını? Bir şeylere katlanmak zonanda kaldığın zaman, tüm kuvvetin uçup gidiverdi. Oysa benim yüklendiğim ağırlığı bir düşünsene) Küçük şeyler için cesaretin var, fakat büyük şeyler için daha fazlasına ihtiyacın var..."

Hasan sözlerini bitirir bitirmez Moad'ın kayığı kıyıya yanaştı, Rukiye tir tir titreyerek-Meryem'e koştu; Hasan'a gözünün ucuyla bile bakmamıştı.

"Halime kendisini nehre attı!" diye yakındı.

Meryem kalbini tuttu. Hasan'a dönerek ona öyle bir bakış fırsattı ki ne demek istediği çok açık anlaşılıyordu.- Bu senin eserin!

Hasan Irkildi. Kızdan daha fazla anlatmasını istedi.

"Demek Süleyman yerine Übeyde'nin geldiğini görünce kaçıp gitti? Ve Übeyde'nin de cennet masalımıza inanmadığım söylüyorsun?"

Meryem'e baktı. Genç kız kafasını ellerinin arasına almış hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Onu bu durumda gören Hasan hemen kendisini topladı: "Dikkat edin de hiç olmazsa devamı iyi gelsin."

Aceleyle kıyıya gitti. Adi onu kayığının başında beklemekteydi.

"Kaleye, çabuk!" dîye emretti ona.

"Orta bahçeye götürdüğünüz adamı, kimseye fark ettirmeden boğun" dedi hadımlara. Aceleyle çağırtmıştı onları. "Onunla yainu kalana kadar bekleyin. Sonra üzerini arayın ve bulduğunuz her şeyi bana getirin. Bu sabah ölenlerle beraber gömün onu. Bahçeler» öbür tarafına, dağın eteklerine. İşiniz biter bitmez, bu akşam balı çelere götürdüğünüz diğer iki ziyaretçiyi bana getirin."

Suratında karanlık ve kararlı bir ifade vardı. Tek kelime etmeden asansörle yukarı çıktı, en üst terasa çıkan merdiveni tumana ve kararlaştırılmış sinyali bahçelere gönderdi. Zaman dolmuşu, seçilmiş olanlar cenneti artık terk etmeliydiler. Ne Ebu Ali'nin, n« de Buzruk Ümidin orada bulunmamaları, kendisini rahatlatmışı Onlara anlatacak nesi kalmıştı ki? Artık icraatını sona erdirerei tüm dünyaya anlatmalıydı. Müminlerinin anlayabilmesi için öğretisinin esaslannı basit bir ifadeyle yazmalı, halifelerine son sırîanı açıklamalıydı. Oldukça ağır bir görevdi bu.

Yaşam kısaydı ve yaşlanmıştı artık.

Bitkin bir halde odasına döndü ve kendini yatağın üzerine İv rakti; fakat uyku gelmemekte direniyordu. Yarın, tüm korkusun yenmiş olacaktı. O an, Süleyman'ın yüzü tüm detaylarıyla karşısında duruyordu: Yüzünde mutlu bîr gülümseme vardı fakat ölür anında içindeki yaşam ışığı sönüvermişti. Aman yarabbi! Ne kad, korkunç bir tecrübe! Sadece düşüncesi bile soğuk terler dökme: ne neden oluyordu. Sonra aklına, Ibni Tahir'in de aynı düşünceliye aynı ruh haliyle Nihavend'e gitmiş olduğu geldi. Can düşman "zıt kutbu" orada bulunuyordu. Baş vezir Nizam ül-Mülk, insanim rın ulvî olarak kabul ettikleri şeyler üzerine kurmuştu icraatın Ama yine de ruhunda yalancılık vardı: Halkın ve müminleri önünde eğilmesine rağmen, ruhunun en derin noktasında kök *se* lan acı kanaatiarı, onlardan saklamaya zorluyordu kendisini. Kitle lerin saygısını kazanmış ve kudretinin zirvesine ulaşmıştı. Ve bu ların hepsi halka gösterdiği hayırhahlıgı, eli açıklığı ve küçük lütu lan sayesinde olmuştu. Dünyada ona benzer birisi daha var mıj di? Nizam ül-Mülk gerçekten de kendisinden önce davranmışı On yıldan beri, eski düşmanı Hasan'dan bir adım önde ilerliyorch Sonunda Hasan'ın, onun tam aksi istikâmetine ilerlemekten baş!

bir çaresi de kalmamıştı! "O gülümsüyor, ben ise ters ters bakıyorum. O affedici, ben ise merhametsizim. O mülayim, ben ise itici olmak için zorluyorum kendimi." Fakat bunlara rağmen, baş vezirin de istediği zaman zalim ve merhametsiz olabileceğini biliyor du, Şöyle düşünmekteydi: Onu ortadan kaldırabilirsem, İran'ın tek gerçek efendisi ben olurum. "Bu gece bir bitse!" diye iç çekti.

Pelerinine sıkıca sarılarak terasa geri döndü. Bulunduğu yerden bahçeleri seyrelmek hoşuna gidiyordu. Hadımlar son fenerleri de indirmişlerdi. Bakışlarını dağlara yöneltti. Yamacın eteklerinde ışıklar parlıyordu. Ölüleri gömüyorlar diye düşündü ve ürpermekten kendini alamadı. Birdenbire aklına korkunç bir düşünce gelmişti: Kendisi de günün birinde hiçliğe dönmek zorundaydı! "Hiçbir şeyi kesin olarak bilmiyoruz. Üzerimizdeki yıldızlar suskun ve Sadece tahminlerle sınırlandırıyoruz kendimizi, bu yüzden de, yanılgılara kapılıp gidiyoruz. Bizi sevk eden Tanrı gerçekten de korkunç bir şey?"

Tekrar içeri girdi ve gizli geçidin kapısından hücrenin gelmiş olduğunu gördü. Cafer ve Abdurrahman derin derin uyuyorlardı. üzerlerindeki örtüleri kaldırdı. Yan odadan sızan ışık delikanlıların yorgun suratlarının üzerine düşüyordu. Uzun uzun onlara baktı.

"Dünyadaki en garip yaratık hiç şüphesiz insanoğlu" diye mınldandı. "Bir kartal gibi uçmak istiyor ama kanatlan yok. Bir aslan. kadar kuvvetli olmak istiyor ama pençeleri yok. Onu ne kadar noksan yaratmışsın ey Tanrı! Üstüne üstlük bîr de onu cezalandırmak için noksanlarını idrak etme yeteneğini de vermişsin..."

Tekrar yatağa uzandı ve uyumaya çalıştı ama uyku, onu sabaha karşı yakaladı ancak.

"Ibni Sabbah gerçek bir peygamber, Her şeye rağmen inandığı bir Allah var" diye duygularını açtı Ebu Ali Buzruk Ümid'e.

Ona neşeli, hatta çocukça bir bakış fırlattı, sonra da aynı samimi sesle devam etti: "Yanılmadığımı gördün şimdi değil mi? Söyledikleri ne kadar imansızca olsa da, ismaililerin tek önderinin sadece onun olabileceğine inanmıştım her zaman. Çünkü bunun için gerekli olan cesarete bir tek o sahip! Allah'a şükür! Bir peygamberimiz var!"

"Korkunç bir peygamber" diye mırıldandı Buzruk Umid.

'Muhammed ondan daha az korkunç değildi. Binlerce insanı ölüme göndermişti. Buna rağmen ona inanıyorlardı. Şimdi ise Mehdî'yi bekliyorlar..."

Ebu Ali'nin yüzünde kurnaz bir gülümseme belirmişti: "Kitleler bugüne kadar asla boş yere birisini beklememişlerdir. Tarih benim şahidimdir. Binlerce ve binlerce insanın yürekleri, onu iyi ya da kötü var edeceklerdir. Zaten insanlığın en büyük sırrı da bu değil mi? Ne zaman ve nereden geleceği asla bilinmez ama beklenen eninde sonunda daima gelir."

"Anlaşılan Hasan'ın deliliği sana da bulaşmış. İnanıyorsun! Ve buna rağmen insanların sadece sahtekarlıktan gördüğünü biliyorsun."

"O bile bir şeylere inandıktan sonra, ben neden inanmayayım ki?"

"Belki de her ikiniz de aynı şeyleri arzu ediyorsunuz!"

"Dafler bize güven duymuyorlar, bunun tek sebebi de onlann liderleri olmamız. Sadece Hasan fedaîlerinin sayesinde her şeyi elinde tutuyor. Bu yüzden onun yanında olmalıyız."

"Dönekliğin büyük rahatsızlık uyandınyor bende. Fakat hakkın var hiç şüphesiz. Öbür mevkii sahiplerinden bekleyecek bir şeyimiz yok. Hiçbiri bizden yana değil. Demek kj bizim yanımız, önderimizin yanı..."

Aynı saatte bütün kızlar havuzun etrafında toplanmışlar ve Halime'nin yasını tutuyorlardı. Fatma neler olduğunu diğerlerine anlatmıştı. Üzerlerinden yırtıcı bir kuşun gölgesinin geçtiği, ürkmüş bir güvercin sürüsünü andırıyorlardı. Sel gibi döktükleri göz yaşlan bile arkadaşiannırı başına gelen felakete duydukları üzüntüyü ifade etmekten çok uzaktı. Kara haber yüzünden, aslında birbirlerine ne kadar bağlı olduklarını, hatta bir aile gibi olduklarını daha iyi anladılar. Hepsi matem tutuyordu...

"Halime hepimizin en iyisiydi..."

"Onsuz bahçeler bomboş kalacak!"

"Canımız ölesiye sıkılacak!"

"Onsuz nasıl yaşayabiliriz ki?" Meryem biraz uzakta oturuyor-

du. Kızlann söyledikleri acısını daha da artırmaktaydı. Son derece çaresizdi ve kendisini dünyaya bağlayan son bağların da koptuğunu hissediyordu. Daha fazla ıstırap çekmenin ne anlamı vardı? Hava aydınlanmaya başlayınca, kınlan yataklarına gönderdi. Keskin bir bıçak alarak artık boşalmış olan odasının yanındaki hamama girdi. Havuza sıcak su doldurdu, soyundu ve içine girdi, Küçük bir hareket ile damarlarındaki kan yavaşça dışarı akmaya başlamıştı. Şimdi kendisini daha iyi hissediyordu. Su gitgide daha fazla kızatıyordu, İçindeki yaşam belli belirsiz vücudunu terk ediyor ve geriye sadece büyük bir yorgunluk bırakıyordu. "Uyku!" Başka bir isteği yoktu. Gözlerini kapadı ve kendini suyun sıcaklığına terk etti.

Ertesi gün onu uyandırmak isteyen Fatma genç kızın solgun ve çıplak vücudunu suyun içinde buldu. Fatma'nın attığı korkunç çığlık, tüm evde çın çın çınladı. Sonra da bilincini kaybetti.

Nehrin kıyısındaki çayırda otlamakta olan katırlara ve keçilere çobanlık yapmakta olan sultanın ordusunun bir askeri, dallar arasında çıplak bir genç kızın cansız bedenini keşfettiğinde, güneş çoktan yükselmişti. Kızı dallardan kurtararak kıyıya çekti.

"Ne kadar da güzel" diye geçti içinden.

Birkaç, adım Herde ise bir leopar olduğunu hemen anladığı, büyük bîr hayvanın leşi bulunuyordu. Onu da kıyıya çekti. Vahşi kedinin kokusunu alan adar, yüksek sesle kişnemeye başladılar.

Nöbetçi asker subaya haber vermeye giderken, diğer askerler de bu ilginç görüntüyü yakından seyretmek için kıyıya gidiyorlardı.

"Bir leopar ve genç bir kız. ölüm onları aynı anda kucaklamış. Kötü bir işaret bu!" dedi görmüş geçirmiş eski bir savaşçı.

Nöbetçi subay, adamlarına cesetleri yan yana gömmelerini emretti.

XVI11

Takip eden günlerde, sultanın birlikleri, kaleyi düzenli olarak bombardıman etmeye devam ettiler. Fakat Ismailfler bir süre sonra, surlarını mütemadiyen döven taşların gürültüsüne alışmışlardı. Muhafızlar surların üzerine çıkarak yapılan atışlar hakkında bilgi vermeye bile başlamışlardı. Başarısız atışlarla alay ediyorlardı; hatta başarılı olanlara alkış tutacak kadar bile ileri gitmişlerdi. Düşman askerlerine el kol hareketleri yaparak eğleniyorlardı; kısacası kalede artık hiç kimse en hafif bir korku bîe duymuyordu.

Übeyde ortalıktan kaybolduğundan beri keşifçilerin komutanlığına İbnî Vakkas getirilmişti, iki ordu arasındaki ilişkileri sıcaklaştırmak görevi, tam onun için biçilmiş kaftandı. Adamlarına, tutsaklardan birini, düşman ordusunun ön saflarına kadar bizzat götür melerini emretmişti. Tutsak inanılmaz bir hızla arkadaşlarının yanına koşmuş ve ağzından köpükler saçarak Ismailîlerin kendisine ne kadar iyi baktıklarını anlatmaya başlamıştı. Keşifçilerden biri Emir'in askerleri ile pazarlık yapmaya başlamıştı biie; onlara Alamut kalesinde herkese yetecek kadar altın okluğunu, boşuna ölmeyi beklememelerini anlatıp duruyordu!

Zaten iki ordu arasında, her iki tarafın da lehine olan karaborsa faaliyetleri alabildiğine yürümüştü. Özellikle Ibns Vakkas elini ovuşturup duruyordu, çünkü bu kanal vasıtasıyla, düşman ordusu hakkında pek çok faydalı bilgiler elde etmekteydi.

İlk öğrendiği şey Emir'in ordusunun otuz bin değil en fazla bunun yansı kadar askere sahip olduğuydu. Kötü takviye edilen mu-, hasaracılar, bir süre sonra gıda maddesi sıkıntısı çekmeye başlamışlardı; birliklerdeki askerleı ise geri çekilmek istediklerini artık açıkça söylemeye başlamışlardı. Emir Arslantaş bile bir an için adamlarından beş ya da on bin tanesini Rey veya Kuzvin'e gön-

y

dermeyi düşünmüştü; ama Ismailflerin ürkütücü kararlılıklarının gayet iyi farkındaydı ve birliklerinin sayısının azalması durumunda, birkaç hafta evvel atlı öncülerinin başına gelen şeyin, kendi başına da geleceğinden adı gibi emindi.

Aradan en fazla bir hafta geçmişti ki güçlükle nefes alan bir haberci Emir hazretlerine korkunç bir haber getirdiğini haykırarak ordugâha daldı: Baş vezir kendi adamlannın tam ortasında, fanatik bir rsmailî tarafından öldürülmüştü. Arslantaş yıldırımla çarpılmış gibi olduğu yerde kalakalmıştı. Gözlerinin önünden kendisiyle hesaplaşmaya and içen kılık değiştirmiş bir katilin hayali geçiyordu. Alnını soğuk terler kapladı.

"Ebu Cafer gelsin!" diye emretti.

Yüzbaşı zaman kaybetmeden efendisinin yanına gitti.

"Duydun mu?" diye sordu Emir endişeyle?

"Duydum haşmetlim. Nizam ül-Mülk öldürülmüş."

"Alamut kalesinin efendisi ne demişti?"

"Baş vezir hakkında, sizin kulaklarınıza altı ilâ on iki gün arasında ulaşacak bir bilgiye sahip olduğunu söylemişti. Ve sonra da kendisini ve haberlerini hatırlamanızı istemişti."

"Ey Allah! Allah! Her şeyi biliyormuş. Hiç. şüphesiz katili Nehavend'e gönderen de ta kendisiydi. Kendisini hatırlamamı söylerken ne demek istedi acaba?"

"Korkarım senin için pek hayırlı şeyler degii efendim."

Emir dehşet içinde elleriyle yüzünü kapadı ve yaralı bir geyik gibi kapıya koştu. "Muhafız başı! Çabuk! Adamlarını on katına çıkar ve hepsi ellerinde silah olduğu halde hazır beklesinler! Çadırıma bizzat benim çağıracağım subaylar dışında hiç kimseyi sokma."

Sonra Ebu Cafer'e döndü: "Davullar çalınsın! Acilen herkes silah başına geçsin! Alamut ile en küçük bir ilişki kurmak isteyenierin derhal boyunları vurulsun!"

Ebu Cafer aldığı emirleri yerine getirmek üzere kapıya henüz yönelmişti ki içeriye paldır küldür bir subay girdi.

"İhanet! Mancınıkları kullanan adamlar, atları ve katırları çala rak güneye doğru kaçmışlar. Başlarındaki subaylar kendilerini engellemek istemişler fakat onların ellerini kollaraıı bağlayıp bir kenara atmışlar. Az önce bulduk onları."

Arslantaş delirmek üzereydi.

"Itoğluit! Onların gitmelerine müsaade edenlerin arasında sen de vardın değil mi?"

Subay gözlerini yere indirerek kendisine hakim olmaya çalıştı.

"Karınlan aç. 'Dağların şeyhi' çapındaki bir peygamberle savaşmak istemiyorlar."

"O zaman bana bir fikir verin! Ne yapmalıyım?"

Ebu Cafer kuru bîr sesle cevapladı: "İsmailîlerin can düşmanı baş vezir öldü. Tac üi-Alülk şimdilik kazandı. Onunla Alamut efendisinin arası kötü sayılmaz..."

"Ne demek istiyorsun! Açık konuş."

"Mancınıkları kullanabilen askerler tor oldular. Bu kalenin önünde daha fazla beklemek için ne gibi bir sebebimiz var ki?"

Arslantaş gözle görülür biçimde rahatlamıştı. Yine de âdet yerini bulsun diye itiraz etmekten geri kalmadı: "Demek rezil olarak kaçmamı öneriyorsun?

"Hayır haşmetlim. Baş vezirin ölümünden sonra durum tamamen değişti. Sultanın ve yeni baş vezirinin emirlerini beklemek zorundayız."

"Bu da doğru tabii..."

Emir hazretleri hemen subay meclisini topladı. Çoğunluğu geri çekilmekten yanaydı. Zaten askerlerin büyük çoğunluğu ismailîler ile savaşmayı reddediyordu.

"Pekâlâ" dedi sonunda emir. "Ordugâhı dağıtın; askerler de hemen geri çekilmeye hazırlansınlar."

Ertesi sabah güneş boş bir araziyi aydınlatıyordu. Sadece çiğnenmiş toprak ve sayısız kamp ateşi kalıntısı dün akşam burada devâsâ bir ordunun konakladığına delalet ediyordu.

tbni Vakas casusları vasıtasıyla baş vezirin ölümünü anında haber almıştı.

"Bir Ismailî baş veziri çadırının tam ortasında öldürmüş! Sultanın ordusu Aiamut'un önünden sefil bir halde geri çekiliyor." Bu söylenti tüm kalede bir şimşek hızıyla yayıldı. İbni Vakkas önce Ebu Ali'ye haberi bildirmişti; o da zaman kaybetmeden Buzruk Ümid'in yanına koşmuştu.

"ibni Tahir görevini yerine getirdi' Nizam ül-Mülk öldü!"

Hasan'a haber vermeye gittiler. Meryem'in korkunç ölümünden beri Büyük Önder daha da içine kapanmıştı. Mekanizması kusursuz bir şekilde işlemekteydi; *kıkat* kendisine itaat etmeyi reddeden her şeyi çarklarının arasında öğütüyordu, İlk kurbanı bir ikincisi, onu da bir üçüncüsü izlemişti. Hasan yarattığı mekanizmayı artık tamamen kontrol altında tutmayı başaramadığının farkındaydı. Sanki garip bir şekilde canlanmıştı ve kendisi için önemli olan şeyleri de gözünü kırpmadan yok ediyordu Meryem'in İntihan ona çok dokunmuştu; kendisini olduğu gibi gösterebildiği tek insan oydu çünkü. Keşke Ömer Havyanı yanında olsaydı! Acaba davranışlarını nasıl değerlendirirdi şair? Şüphesiz onları onaylamazdı ama ne yapmak istediğini anlayabilirdi. Bu ise ötekinden daha önemliydi. Büyük Daf'ler odasına daldıkları zaman, sevinçle dolu yüzlerinden kendisine önemli bir haber getirmiş olduklarını anladı.

"Emirin ordusu ardına bakmadan kaçıyor. Fedain ise baş veziri öldürmüş!"

Hasan ayağa kalktı. Gençlik yıllarında birbirlerine büyük bir yeminle bağlanan üç arkadaşın en soylusu artık yoktu. Artık hiçbir şey onu tutamayacaktı!

"Nihayet!" diye mırıldandı. "Eki adamın ölümü, benim için talihin başlangıcı anlamına geliyor..."

Bir süre sustuktan sonra Büyük Daî'lere döndü; "Failin akıbetini öğrenebildiniz mî ?"

Buzruk Ümid omuzlarını silkti: "Hayır bir şey bilmiyoruz. Zaten bir tek seçenekten başka ne gibi bir şansı var ki?"

Hasan adamlarının gözlerine bakarak düşüncelerini okumaya çalıştı. Ebu Ali'nin suratından bağlılık ve güven okunuyordu. Buzruk Ümid'in gözlerinde ise tasvip, hatta hayranlık vardı.

İç çekti. "Fedaîlere söyleyin, bundan sonra en büyük şehidimiz Ibni Tahir'dir. Dua ederken Süleyman ve Yusuf'la beraber, onun da adını ansınlar. Emrim böyledir, bu andan itibaren devamlı yukarı çıkacağız. Zapt edilmiş bütün kaleleri kurtaracağız. Bir haberci acilen Zur Gumbadan'a gitsin, Hüseyin Alkeyni'nin intikamını almak zorundayız, Kızıl Sank muhasarayı kaldırır kaldırmaz, bir kervan oğlumu buraya getirsin."

Onları yolcu ettikten sonra kulenin en tepesine çıkarak emirin ordusunun geri çekilişini seyretmeye başladı.

Ertesi sabah birbiri ardına birçok haberci diğeı tsmailî kalelerine doğru dörtnala at sürmeye başladılar. Ibni Vakkas'a Rudbar ahalisi ile ilişki kurma görevi verilmişti.

Gece çökerken Ebu Ali nefes nefese Hasan'in yanına çıktı. "İnanılmaz bir şey oldu!" diye bağırdı henüz kapıdan içeri bile girmeden "Ibni Tahir kaleye geri döndü."

Baş veziri öldürdüğü gece, Ibni Tahiı'in hayatının en kötü gecesiydi. Ellerinden ve ayaklarından çadırın ortasındaki büyük direğe zincidenmişti. Bütün gece direğin dibinde hiç kımıldamadan yatmıştı ama kafasında binlerce düşünce çılgın resimler halinde dolanıp duruyordu. Aiamut'takl ihtiyarın alaycı kahkahalarını işitiyordu sanki. Bu kadar bariz bir sahtekârlığın, nasıl olup da daha önce farkına varamamıştı? Gözleri bu denii kör müydü gerçekten? Allah Allah! Fakat onun gibi, hakikate hizmet ettiğine inanılan büyük bir dinî önderin bir sahtekâr olduğunu nasıl düşünebilirdi ki? Onun böylesine bîr alçaklığı yapabileceğini? Ve Meryem, meleklere benzeyen kız, onun suç ortağından başkası değildi! Seyduna'dan daha da kötüydü hatta; çünkü onun emirlerini uygulamak için aşk kadar kutsal bir duyguyu bile kullanabilecek kadar aşağılıktı. Aman Allah'ım! Gözüne ne kadar da aşağılık görünüyordu şimdi!

Gece bitecek gibi değildi. Acı ve korku onu merhametsizce uyanık tutuyorlardı. Meryem gerçekten de o iğrenç ihtiyann sevgilisi miydi? Beraberce kendisinin çocukça saflığına gülüyorlar mıydı? Ve kendisi, Ibni Tahir, en güzel şiirlerini ona adamıştı! Kendisi gece ve gündüz Meryem'in hayalini kurarken, onu özlerken, ona ihtiyaç duyarken, o alçak ihtiyar onun büyüleyici vücuduyla ihtiraslarını dindiriyor, yudum yudum aşkını içiyor ve ona inananları, onu sevenleri, ona saygı duyanları ölüme gönderiyordu! Allah Allah! Ne korkunç bir gerçek! Böyîe bir şey nasıl olabilir? Böylesine bir suçun cezasını verecek bir kimse yok mu? Kimse yok mu gerçekten?

Meryem - bir fahişe! En çok ağırına giden buydu işte! Güzelliği, zekâsı, yumuşaklığı..., bunların hepsi kendisi gibi aptallar içinmiş meğer! Böylesine bir utançla yasamasına imkân yoktu. Sırf bu yüzden Alamut'a geri dönmeli ve ihtiyarla hesapiaşmalıydı! Ona birisini öldürmesini emretmişti, o da emrini yerine getirmişti. Dolayısıyla kendisi de ölümü hak etmişti şüphesiz!

Fakat? Bunlara rağmen! Meryem ruhunun en gizli köşesinin en tatlı varlığı olarak kalmamış mıydı? Kalbinde kor halinde yanan ateşi o yakmamış mıydı? İçinde binlerce bilinmeyen duygular uyandırmıştı. Artık bilmesine rağmen onu hâlâ arzuluyor muydu? Oh! Onu son bir kez daha kendisine çekse, son bir kez kucaklasa!

Ertesi sabah baş vezirin öldüğünü söylediler ona. Onu Alamut'a gönderme fikri henüz kesinlik kazanmamıştı: Sultanın emrini bekliyorlardı. Haberciler Sultanı yakaladıkları zaman Bağdat yolunu yanlamıştı bile. Hemen .geri döndü, iki gün sonra tekrar Nehavend'deydi.

Baş vezirin tahnit edilmiş cesedi yıkanmış, yağlanmış, parfiümlenmiş, erguvan! giysilere bürünmüş olarak büyük bir debdebe ve ihtişam ile bayraklar, taçlar ve süslemelerle kaplı gök mavisi bir eölaeliğln altına yerleştirilmişti. Kafasında devâsâ bir sarık vardı. Ayak uçlarında ise makam ve mevkiinin işaretleri olan kalemliği, mürekkep hokkası ve serpuşu göze çarpıyordu. Mum rengi almış olan suratı, uzun ve beyaz sakalı ile etrafa asalet, sükûnet ve haşmet saçıyordu. Müteveffanın çok sayıda olan oğulları, ülkenin her yerinden en hızlı atlara binerek, cenazeye yetişmişlerdi. Babalannın yanı başına diz çökerek,, kaskatı kesilmiş soğuk ellerini uzun uzun öptüler, bu arada ağlamalar ve inlemelerden oluşan bir konser, gölgeliğin ve tabutun etrafındaki havanın titreşmesine neden oluyordu.

Vezirinin cesedini gören sultan bîr çocuk gibi hıçkırmaya başlamıştı. Şuracıkta yatan adam, tam otuz yıl boyunca ülkesine hizmet etmişti! "Prenslerin babası - Atabey!" Bu unvanı ne kadar da çok hak etmişti! Geçen sene ona sert davrandığı için son derece pişmandı şimdi! Nasıl olmuştu da bir kadının devlet işlerine karışmasına izin verebilmişti? Keşke onu da diğerleriyle birlikte haremine

kapasaydı! Ordugâhın ileri gelenlerden cinayetin ayrıntılarını öğrendi Demek Hasan'in gerçek yüzü buydu! İsteseydi katilini veziri yerine kendi üzerine de gönderebilirdi rahatlıkla! Dehşetle ürperdi. Hayır, dünyada bu tür alçaklıkların var olmasına müsaade ede mezdii Hasan yok edilmeliydi! Ve onunla beraber tüm Ismailîler. Onların tüm kalelerini yerle bir edecekti!

Vezirin oğullarına babalarının cenazesini İsfahan'a götünnelerini ve orada büyük bir törenle toprağa vermelerini emretti. Katile gelince hepsi de müteveffanın son arzusuna uyulması gerektiğini düşünüyorlardı. "Alamut'ta öyle ya da böyle ölümü bulacak nasıl olsa!" dedi Sultan ve Ibni Tahir'i huzuruna getirmelerini emretti.

Yaralarından hâla kanlar akmakta olan Ibni Tahir'i, perişan vaziyetini dikkate almadan, ite kaka kraliyet çadırına soktular. Onun yüzünü gören sultan, şaşırmaktan kendisini aşamamıştı. Hükümdarlık yıllarında, bir bakışta insanların ne mal olduklannı anlamayı öğrenmişti. Bu İsmail'i bir katile benzemiyordu.

"Böyle bir cinayeti naşı! işleyebildin?"

Ibni Tahir kalbinden taşan her şeyi anlattı ona. Sözleri yalandan ve art niyetlerden uzaktı. Fakat anlattıkları, etrafını çevreleyen katı yürekli adamları bile dehşete düşürmüştü. Sultan eski bahçelerin hikâyesini biliyordu: Ama bu derece şeytanî bîr düzeni daha önce hiç işitmemişti.

"Seni nasıl kullandıklarının farkına vardın mı şimdi?" diye sordu delikanlıya. Ibni Tahir bu arada sözlerine son vermişti. "Bu iğ renç ihtiyarın elindeki bir silahtan başka bir şey değilsin sen!"

"İşlediğim suçun kefaretini ödemeye ve dünyayı bu Alamut canavarından kurtarmaya hazırım."

"Sana güveniyorum; gitmene izin vereceğim. Kaleye ulaşana kadar otuz adam eşlik edecek sana. Fakat dikkat et ve kendini ele verme. Cezalandıracağın kişinin önüne çıkana kadar, öfkene hakim olmaya çalış Sen kararlı ve zeki bir delikanlısın. Planın başarısızlıkla sonuçlanmamak."

Gerekli düzenlemeleri yaptıktan sonra, sultan, tekrar Bağdat'a doğru yola koyuldu,

Ibni Tahir ve yanındakiler en kısa yoldan Alamut'a doğru at ko-

pardılar. Buna rağmen, baş vezirin ölüm haberi onlardan bir gün önde ilerliyordu. Rey ve Kazvin arasında, emirin ordusunu terk etmiş olan bir grup asker ile karşılaştılar. Nizam'in ölümünün birlikler üzerinde ne gibi bir etki yaptığını öğrendiler onlardan: Alamut kalesi muhasarası kaldınlmıştı! Demek ki bir Ismailî birliğinin kucağına düşme ihtimalleri de mevcuttu.

Fakat İbni Tahir yanındakilerin endişelerine son verdi: "Şahrud'un arka tararında bir patika biliyorum. O yol emindir!"

Az sonra nehrin dar bir yerine geldiler ve karşı kıyıya geçtiler. Dar ve dolambaçlı bir yol dağların arasından uzanıyordu. Atlannı Alamut'a dogtu topukladılar. Dar patikanın bir taran uçurumdu; diğer yanı ise çalılıklarla kaplıydı. Aniden keşifçi olarak önden gönderdikleri adam geri gelerek, ilerden bir süvarinin kendilerine doğru geldiğini haber verdi. Çalılıkların arkasına saklanarak ona pusu kurdular.

Yabancı süvarinin yüzünü gören İbni Tahir anında tanıdı ibni Vakkası. Seyduna onu Rudbar'a gönderiyor olmalı diye düşündü. İçten içe, fedaînin kendisine kurulmuş olan tuzaktan kurtulmasını arzu ettiğini fark etti: "Ne de olsa o da ihtiyann yalanlannm bir kurbanı değil mi? Aynı benim olduğum gibi..." Sonra da ruhunun -.a derinliklerinde Alamut'taki yaşama hâlâ bağlı olduğunu hissetti. Garip, ama gerçek...

Sultanın askerleri İbni Vakkas'in etrafını yıldınm hızıyla sardılar. Alan çok dar olduğu için, mızrağını kullanmaya fırsat bulamamıştı. Onu elinden atarak kılıcını çekti ve bir çığlık atarak düşmanlarının üzerine saldırdı:

"Yetiş ey Mehdî!"

Onun cesaretinden ürken adamlar çabucak kılıcının önünden çeki.ldiler. Biraz arkada durmakta olan İbni Tahir suratının bembeyaz kesildiğini hissetti; sanki felç inmiş gibi hiçbir yerini kıpırdatamıyordu. Kalenin önünde yaptıkları ilk savaşı hatırladı, bayrağı zapt edişlerini, düşmanın üzerine saldırmak isteyen Süleyman'ın, Ebu Soraka kendisine engel olduğu zaman öfkeden nasıl tepindiğini... ismaiiîlerin başlangıçtaki güçleri ile şimdiki arasında ne kadar büyük fark vardı; artık binlerce kişiden oluşan ordulara sahiptiler. Başını atının sağrısına dayadı ve sessizce ağlamaya başladı.

İbni Vakkas ise bu arada şeytan gibi dövüşüyordu az kalsın kendisine bir yol açmaya muvaffak olacaktı. Kılıcı, önüne çıkmaya cesaret edenlerin kalkanlarında ve miğferlerinde çınlıyordu. Sonunda askerlerden birisi yere atladı, fedaînin mızrağını alarak, atının gövdesine sapladı: Şaha kalkan hayvan yere yuvarlanarak binicisini altına aldı. İbni Vakkas kendisini çok çabuk kurtardı ama başına inen bir gürzü fark etmekte geç kalmıştı. Onu bağladılar. Yarası pek kötü görünmüyordu; tedavi edildiği sırada kendisine geldi zaten. Gözlerini açar açmaz ibni Tahir'i gördü. Daha geçen akşam onun ismini, sonsuz saadete kavuşanlann isimleri arasında okumuştu. Birden içini garip bir korku sardı: Yoksa öldüm mü... fakat düşmanlann lideri, üzerine doğru yürümeye başlamıştı bile. Bu arada da İbni Tahir onu omuzlarından sarsarak, kendisine getirmeye çalışıyordu: "Uyan İbni Vakkas! Beni tanımadın mı?"

Yaralıya su vermelerini istedi. İbni Vakkas suyu hırsla içti.

"İbni Tahir! Demek ki ölmedin! Bu adamlann arasında ne işin var?"

Düşman subayını işaret ediyordu.

"Dünya üzerindeki gelmiş geçmiş en büyük yalancıyı öldürmek için Alamut'a geri dönüyorum. Hasan ibni Sabbah bir peygamber değil aksine büyük bir yalana. Kapılarını bize açtığı cennet, kendisinin hazırladığı bir sahneden başka bir şey değil. Ziyaret ettiğimiz bahçeler, aslında Alamut'tan hiç de uzakta değiller, sadece kalenin arkasında saklılar. Bir zamanlar Deylem krallarının yaptırdığı bahçelerden başka bir şey değil cennetimiz..."

İbni Vakkas aşağılarcasına suratını buruşturdu: "Hain!"

ibni Tahir kıpkırmızı kesildi. Fakat yaralı onu dinlemek bile istemiyor, kendi saçma inancında ısrar ediyordu: "Ben sadece bizi Seyduna'ya bağlayan yemine inanınm!"

"Bu yemin onun bizi kandırmasına engel olmadı! Demek ki bizi bağlamaz!"

"Bu yeminin adına sultanın ordusunu mağlup ettik. İsmaiiîlerin düşmanları önümüzde titriyorlar!"

"Bunu sadece bana borçlusunuz. Baş veziri benim öldürdüğümü unutma!"

"Biliyorum Bu yüzden de Büyük Önder seni en büyük şehit ilan etti. Ve sen de onu öldürmek istiyorsun!

"Şimdi bildiklerimi daha önce bilmiş olsaydım, onu o zamanlar öldürürdüm!"

"Onu öldürmek mi? Bir emri ile Süleyman hepimizin gözü önünde kalbine bir bıçak sapladı, Yusuf da kendisini kulenin tepesinden aşağıya attı. Ölürken bile suratlarında var olan ifadeyi yakandan gördüm: Kendilerini bekleyecek olan ödülden bir an bile şüphelenmemişlerdi."

"Allah'ım! Kalpsiz cani! Çabuk! Acele etmeliyiz! Hançerimi ne kadar çabuk kalbine saplayabilirsem, dünya da bu kâbustan o kadar çabuk kurtulmuş oiur..,"

Tekrar yoia koyuldular. Alamut'tan yanın parasang önce birliğin lideri adamlarını durdurdu ve lbni Tahir'e döndü; "Bundan sonra yolculuğuna yalnız devam etmelisin. Yaralıyı rehine olarak yanımızda götüreceğiz. Allah intikamını almana yardım etsin. Ve sonra da kolay bir ölüm nasip etsin."

îbni Tahir ırmağı aştı. Birkaç adım ileride, elbiselerini saklamış olduğu yeri kolaylıkla buldu. Üzerini değiştirdikten sonra boğaza doğru ilerlemeye başladı. Sultanın askerleri uzun süre onu gözleriyle izlediler; sonra da liderleri at bin emri verdi ve tekrar Rey yolunda at koşturmaya başladılar.

Boğazın girişini kontrol eden kuledeki muhafız fedaiyi tanıdı ve geçmesine müsaade etti. Asma köprünün indirilmesinde de bir zorlukla karşılaşmadı. Askerler onu avluda karşıladılar, falcat sanki hayalet görmüş gibi bakıyorlardı ona. Hemen nöbetçi subayı buiciu; "Seyduna ile görüşmem lazım hemen! Sultanın ordugahından çok önemli bir haber getirdim."

Nöbetçi subay telaşla Ebu Ali'nin yanma gitti ve onu olaydan haberdar etti. O da aceleyle Hasan'in yanına koşturdu. Bu zaman zarfında ise lbni Tahir bekliyordu, kararlı ve kötü niyetli. Elinde olmadan cüppesinin altındaki kılıcı bir kez daha kontrol etti; geniş kuşağının altında bir hançer, kolunun yeninde ise baş veziri öldürdüğü zehirli hançer saklıydı.

lbni Tahir'in dönüşünü öğrenen Hasan'in nutku tutuldu. Gürmeyen bakışlarla Ebu Ali'ye bakmaya başladı; onun orada olduğunu unutmuş gibiydi. Fakat kafası şimşek hızıyla çalışıyır ve bu inanılmaz mucizeye neden olabilecek tüm olasıiıklan gözden geçiriyordu-, aklına bin bir türlü şey geliyordu ama akla en yakın olanı, bunun bir tuzak olmasıydı.

"Git! lbni Tahir buraya gelsin! Muhafıza söyle, onun geçmesine müsaade etsin."

Ebu Ali dışarı çıkar çıkmaz özel muhafızlardan beşini çağırdı ve ön odanın perdesinin arkasına saklanmalarını söyledi. İçeri giren adamı etkisiz hale getirerek, elini kolunu bağlayarak ona getireceklerdi.

Sonra beklemeye başladı.

Büyük Önderin kendisini, zaman kaybetmeden yanına çağırdığını işiten lbni Tahir, düşüncelerini toplamaya çalıştı: "İntikamımı almalıyım! Allah'ım! Bana yardım et!"

Abdülmelik'ten öğrendiği yakın dövüş tekniklerini bir kez daha aklından geçirdi: Ona bir tuzak kurulmuş olması ihtimalini gözden uzak tutmamalıydı. Onun odasına kadar bir gidebilse!

Solgun ama kararlı bir şekilde kuleye doğru yürümeye başladı. Cüppesinin kollarını biraz geriye atmıştı, hançerini saldırıya hazır biçimde elinde tutuyordu. Siyah muhafızlann önünden geçerken hafifçe tereddüt eder gibi oldu. Tüm çıkışlarda olduğu gibi, koridorun başında ve sonunda da nöbet tutuyortardı. Geri dönmemek için, kendine şiddetle hakim olmak zorundaydı. Bir türlü sonu gelmek bilmeyen merdiveni rüyadaymış gibi çıktı. Merdivenlerin sonunda nöbet tutan dev muhafız ona dikkat bile etmemişti. Omzunda kocaman bir gürz taşıyordu. İntikam saati gelmişti: Zaaf göstermeyeceğini hissediyordu. Koridordan soğukkanlılıkla geçti. Ön odanın girişinde başka bir muhaliz nöbet tutmaktaydı. Perdeyi kaldırdı ve ona girmesini işaret etti.

Sırtında soğuk bir ürperti dolaştı. Çabuk! Çabuk! diye tekrarlıyordu içinden cesaret kazanmak için. Mümkün olduğunca çabuk bitirmeliyim işimi! Dikkat ve kararlılıkla içeri girdi. Dudaklarını birbirine kenetlemişti. Tam bu anda dev gibi yumruklar üzerine çullandılar. Birisi kollarını artesına bükmeye çalıştı ama sert bir hare-

ketle bileklerini kurtardı ve kılıcını çekmeye muvaffak oldu. Fakat ensesine İnen şiddetli bir darbe onu yere yıktı. Sanki üzerinden bir fil sürüsü geçiyordu. Tekrar kendisine geldiği zaman, ellerinin ve ayaklannın bağlanmış olduğunun farkına vardı. Çılgınca bir öfkenin etkisinde kalarak bağırmaya başladı-. "Niye bu kadar aptalım? Neden?"

Hasan odasından çıktı.

"Emrini yerine getirdik ey Seyduna!"

"İyi, Dışarı çıkın ve koridorda emirlerimi bekleyin."

Elleri ayaklan bağlı olarak yerde yatan Ibni Tahlr'i inceledi, suratında alaycı bir gülümseme vardı.

"Cani! Masumlann katili! Ellerinde yeterince kan yok mu artık?"

Hasan bir şey duymamış gibi davrandı.

"Emri yerine getirdin mî?" diye sordu sadece.

"Neden soruyorsun ki bunu, yalancı? Gözlerimin ne kadar kör olduğunu herkesten iyi sen biliyorsun..."

"İyi. Ellerinden nasıl kurtulabildin?"

Ibni Tahlr acıyla gülümsedi.

"Huzursuz mu etti seni? Ciğerlerini sökmek için buraya döndüğümü bil, yeter."

"Pek kolay olmayacak herhalde yiğidim!"

"Farkındayım İkinci kez bir aptal gibi davrandım."

"Neden? Bir fedai olarak zaten ölüme adanmıştın. Seni şehit mertebesine yükselttik. Şimdi de geri dönerek planlanmızı bozuyorsun! Seni kalıcı olarak cesurların cennetine gönderme vakti geldi de, geçiyor bile!"

"İşte bu yalanlarına bir kere inanmıştım: Bize Deylem krallannın bahçelerini açmıştın... Senin cennetindi burası! Ve bu güzel hayal uğruna bir insan öldürdüm: hem de hayatını şan ve şerefle geçirmiş bir insanı! Ölürken bile benim gözlerimi açmak lütfunda bulundu. Ne kadar korkunç!"

"Salon ol ibni Tahir, hemen hemen tüm insanlık seninkine benzer bir körlükte yaşıyor zaten."

"Başka türlü nasıl olsun ki? Senin gibi insanlar oldukça hele! İnsanların güvenlerini hemen kötüye kullanmak isteyenler! Sana inanmaya ilk hazır olanlardan biriydim ben! Çünkü aklıma her şey gelirdi ama senin gibi, Müslümanlann yarısı tarafından peygamber olarak kabul edilen birinin, bir sahtekâr ve yalancıdan başka bir şey olmadığını asla düşünemezdim! Ya da, sana inananları bi lerek ve isteyerek yanlış yollara saptırablleceğini! Kendi canice planlannı gerçekleştirmek için, onlann inançlarını kötüye kullanabileceğini!"

"Başka bir isteğin var mı?"

"Lanet olsun sana!"

Hasan gülümsedi. "Bunlar beni azıcık olsun incitmeyen sözler!"

Ibni Tahir kuvvetinin giderek zayıfladığını hissetti. Biraz daha sakin olmaya zorladı kendisini: "Biliyorum, beni öldüreceksin... Fakat sana son bir soru sormak istiyorum."

"Dinliyorum."

"Böylesine tiksindirici bir planı nasıl olup da düşünebildin ve bizleri alet edebildin? Bizleri, sana ruhları ve vücutlanyla bağlı olan insanlan?"

"Gerçek sebebini öğrenmek ister misin?"

"Başka bir şey istemiyorum senden."

"Öyleyse dinle. Bu senin son şansın. Ben taraftarlarıma daima Arap asıllı olduğumu anlattım. Rakiplerim ise aksini ispat etmeye çalıştılar. Haklı olan onlardı. Fakat neden böyle davrandım? Çünkü siz Persler kendi ırkınıza gereken önemi vermiyorsunuz. Peygamberin doğduğu ülkeden gelen herhangi biri, sefil bir dilenci bile olsa, sizin gözünüzde dünyanın en kıymetli adamı oluveriyor. Oysa sizler Rüstem'in ve Suhrab'ın, Minuçehr'in ve Feridun'un torunlarısınız. Hüsrev'in, Ferhad'ın, eski büyük Pers krallarının, Pers imparatorluğunun varislerisiniz! Fidevsi'nin, Ansari'nin ye daha nice şairin sizin dilinizi konuştuğunu unuttunuz! Kendinizi Araplann dinine ve kültürlerine tabi kıldınız! Şimdi de, bozkırlardan gelen at hırsızlannın, Türklerin önünde, karın üstü yerlerde sürünüyorsunuz! Selçuklu köpeklerinin yarım asırdan beri size hükmetmelerine müsaade ediyorsunuz! Oysa siz Zerdüşt'ün torunlarısınız! Gençliğimde iki arkadaşım ile kutsal bir yemin ettim: Bunlardan birisi öldürdüğün baş vezir idi, öteki de şair Ömer Hayyam. Bu

taht hırsızlarını alt etmeye yemin etmiştik. Planlarımızı gerçekleştirmek için toplumun en üst seviyelerine ulaşmaya çalışacak ve bu çabalanınız sırasında birbirimizi tüm gücümüzle destekleyecektik. Ben araç olarak Ali taraftarlarını kullanmaya karar vermiştim. Çünkü bunlar Bağdat halifesine, dolayısıyla da Türklere karşı idiler. Vezir ise Selçukluların hizmetine girmeyi yeğlemişti. Önceleri onun seçtiği yolun, emellerimizi gerçekleştirmek için gereğinden uzun olduğunu düşünüyordum. Bu nedenle onunla konuşmak istedim ama hâlâ bu çocukça' düşüncelere inandığımı işitince çok şaşırdı. Her ne kadar saraya girmeme yardım ettiyse de, kısa süre sonra benim, eski kararlarımıza bağlı kaldığımı kabul etmek zorunda kaldı. Nüfuzumun giderek arttığının farkına varınca, beni yok etmek için elinden geleni yapmaya başladı ve bir süre sonra sürgüne gitmeye mecbur kaldım. Başıma tam on bin altın ödü! koymuştu! Gençlik rüyamız da böylece sona erdi. Baş vezir, çanağının yanında otuaıyor ve yabancılara şirin gözükmek için her türlü soytarılığı yapıyordu. Ömer Hayyam ise şarap içiyor, kadınları seviyor, kaybettiği özgürlüğüne yanıyor ve dünyadaki her şeyle alay ediyordu. Fakat ben dayandım. Gerek bu tecrübe, gerekse de sayısız başkaları gözlerimi açmışlardı. Halkın kayıtsız ve tembel olduğunun farkitıa vardım; onlar için kendimi harcamaya değmezdi. Boş yere onları uyandırmaya ve aydınlatmaya çalışmıştım. Insanlann büyük kısmının hakikatin ne olduğuna ilgi duyduğuna inanıyor musun yoksa? Umurlarında bile değil! Tek istedikleri rahatlarının bozulmaması ve hayal güçlerini canlı tutmak için masallar. Veya kimin haklı, kimin haksız olduğunun, onlar için bir anlam ifade ettiğini mi düşünüyorsun? Asla! Yeter ki onların zavallı isteklerinin bir kısmını tatmin et. Artık kendimi boş hayallere kaptırmak istemiyordum. Madem ki insanlık bu şekilde, artık ben de uivî amaçlanma ulaşmak için onu kullanacaktım! insanların aptallıklarının ve saflıklannın kapısını çalmıştım. Onların her türlü bencil isteklerinden ve zevklerinden kendi çıkarıma yararlanmaya başladım. Tüm kapılar önümde bir bir açılmaya başlamıştı! Bir süre sonra, senin de saflarına katılmak istediğin meşhur bir peygamber olmuştum! Artık ben kitlelere gitmiyorum onlar benim ayaklanma geliyorlar.

Ardımdaki tüm gemileri yaktım. Şimdi ileri gitme vakti, Selçukluları yıkana kadar da hiç durmadan ilerlemeye devam edeceğim. Fakat beni anlamakta zorluk çektiğine eminim. Öyle değil mi?"

ibni Tahir gözlerini fal taşı gibi açmıştı. Kulaklanna inanamıyordu. Her şeye hazırlanmıştı fakat Hasanın kendisini haklı çıkarmaya çalışacağını hiç düşünmemişti. Fakat Hasan sözlerini bitirmemişti henüz.

"Sakın bana fedaîlerin sözde cesaretlerinden bahsetmeye kalkma! Yaşamımın altmış yılı boyunca devamlı kelle koltukta gezdim. Ölümüm ile Pers tahtının yabancı despotlardan kurtulacağını bilseydim, emin ol gözümü bile kırpmadan seve seve herhangi bir cennete giderdim. Fakat burada da kendimi kullandırmak niyetinde değildim: Onlardan birisi tahttan düşürülse bile, yerine hemen bir başkasının çıkacağından emindim. O zamanlar ölümümün hiç kimseye kalıcı bir faydası olmazdı. Başka türlü davranmalıydım. Kendilerini kurban etmeye hazır gönüllüler yaratmalı ve onların bağlılıklarının meyvelerini toplamalıydım. Benim için yüksek mevkilerdeki insanlan vuracak ellerim olmalıydı. Fakat hiçbir gönüllü bulamadım. Kimse kendisini, ulvî amaçlar doğrultusunda feda etmeye niyetli değildi. Bunun üzerine başka bir yöntem denemeye karar verdim. Bu yöntem... Zaten biliyorsun: kayalıkların öbür tarafında bulunan Deylem krallarının bahçelerini, en ince detaylarına kadar işleyerek, suni cennetler yarattım, fnsan yaşamında hayaller nerede başlar, gerçekler nerede sona erer? Buna cevap vermek çok güç. Bunları anlamak için henüz çok gençsin. Keşke benim yaşlarımda olsaydın! O zaman herkesin kendisine ait bir cenneti olduğunu bilirdin. Ve bu cennetlerin, aslında, şahsi arzuların birer hayali olduklannı kavrardın. Aldığı haz onun için gerçektir, başka bîr şeye de ihtiyacı yoktur. Eğer numaramı anlamamış olsaydın, sen de son derece mutlu olarak ölecektin. Aynı Süleyman ve Yusuf gibi..."

!bni Tahir uyuşmuş gibi kafasını salladı.

"Sana kalırsa, idrak etme, insanlara verilen en korkunç hediye!"

"El-Araf in ne olduğunu biliyor musun?"

"Bildiğimi çok iyi biliyorsun ey Seyduna! Cenneti cehennemden ayıran duvarın ismi.

"iyi. Deniliyor ki bu duvar kendisini büyük bir amaç uğruna feda etmiş ama ebeveyninin nzasını almamış olan kişiler için yaratılmıştır. Cennette girmelerine müsaade edilmez ama cehennemi de hak etmemişlerdir. Onların kaderi her iki tarafı da yukarıdan seyretmektir. Bilmeleri için! Evet, el-Araf, gözleri açıldıktan sonra, bildiklerinin yolunda yürümeye cesaret edebilmiş kişilerin mihenk taşıdır. Bak! Cennete gittiğine inanıyordun! Ama artık bildiğin için cehennemdesin! El-Araf in duvarlannın üzerinde mutluluğa ve hayal kınklığına yer yoktur. El-Araf iyiliğin ve kötülüğün denge halinde bulunduğu yerdir! Oraya uzanan yol ise uzun ve zorludur. Bu yüzden çok az kişiye üzerinde yürüme izni verilmiştir. Ve bu insanların çok az bir kısmı, yolun sonuna dek yürümeye cesaret edebilmiştir. Çünkü orada, yukanda olanlar, yalnızdırlar, hemcinslerinden ebediyen aynlmışlardır. O yükseklikten aşağı bakabilmek için kalbi çelik gibi sertleştirmek gerekir. Anlıyor musun artık?"

"Ne korkunç" diye iç çekti lbni Tahir.

"Korkunç olduğunu düşündüğün şey nedir?"

"İdrake bu şekilde ulaşılması ve bu kadar geç gelmek zorunda olması. Dediğine göre, benim yaşamım şimdi yeniden başlıyor."

Hasan alev saçan gözlerle ona baktı. Suratı aydınlanmıştı. Fakat ona şu soruyu sorarken, sesinde az da olsa bir şüphe sezinleniyordu: "Eğer şu anda 'y^'den' yaşamaya başlasaydın, ne yapardın? Ne yapmak isterdin?"

"önce elimden geldiği kadar çok şey bilmeye çalışırdım, benden önce yaşamış zeki insanlann bildiklerini okumaya başlardım. Bütün bilimleri inceler, doğanın ve kâinatın sırlarına vakıf olmaya çabalardım. Meşhur medreselere gider kütüphaneleri kanştınrdım..."

Hasan gülümsedi: "Ya aşk! Aşkı unuttun mu yoksa?"

lbni Tahir'in suratı karardı: "Bu beladan uzak durmayı yeğlerim. Kadınlar vicdansızdırlar."

"Bak hele! Bu derin idrake nasıl vardın?"

"Nedeninin sen de biliyorsun benim kadar!"

"Meryem'i mi kastediyorsun? Uzun zamandır bana senin için baskı yapıyordu. Sırf sen de değil, hepiniz için! Fakat artık aramızda değil. Damarlarını kesti: Kan ve yaşam, beraberce akıp gittiler vücudundan."

tbni Tahir sarardı. Onu hâlâ seviyordu, hem de çok seviyordu.

"El-Araf a tırmanmak isteyen kimse aşka hükmetmesini bilmeli."

"Anlıyorum, bunu bile anlıyorum."

"Şimdi ne düşünüyorsun benim hakkımda?"

lbni Tahir gülümsedi. "Bana çok yaklaştın, inanılmayacak kadar yakınsın..."

"Belki de artık kırk yaşında bir insanın, kalbinde bir planla dünyayı dolaşmasının ne demek olduğunu anlarsın. Yirmi yıl boyunca büyük bîr rüyayı gerçekleştirmeye çalışmanın ne demek olduğunu! Böyle bir rüya, böyle bir plan, görünmeyen bir efendinin emirleri gibidir. Bütün dünya, kaleni muhasara eden bir düşman ordusu gibi görünür gözüne. Duvarların arasından canlı olarak dışarı süzülmeli. sonra da düşman karargâhının tam ortasında emir yerine getirilmelidir. Bu arada insan cesur olmak ve kendini kurtarmak zorundadır. Cesur ve dikkatli! Anlıyor musun?"

"Görüyorum ki seni dinleyenlerin gözlerini açmayı çok iyi biliyorsun..."

"Beni hâlâ iğrenilecek bir cani olarak görüyor musun?"

"Sen de biliyorsun ki bu ışığın altında bu sözün bir anlamı yok."

"El-AraFa tırmanacak cesaretin var mı?"

"İçimde bu ihtiras ateşini yaktın ama artık bir şey yapamam..."

Hasan ona yaklaştı ve bağlannı çözdü. "Ayağa kalk. Serbestsin."

lbni Tahir şaşırmıştı: "Ne demek istiyorsun? Seni anlamıyorum" diye kekeledi.

"Serbestsin!"

"Nasıl serbest? Ben? Seni öldürmek istediğimi unuttun mu?"

"Artık lbni Tahir yok. Eski ismini alacaksın tekrar: Avni. El-Araf a tırmanmaya başladın. Kurtlar birbirlerini yemezler."

lbni Tahir hıçkırmaya başladı. Kendini Hasan'ın ayaklannın dibine attı.

"Affet! Affet!"

"Buradan çok uzaklara git oğlum! Her şeyi bilmeye ve öğrenmeye çaiış. Hiçbir şeyden korkma. Her türlü ön yargıyı kendinden uzaklaştır. Hiçbir şeyi yüceltme ve hor bakma. Kendini her şeye ada. Cesur ol. Dünya sana artık bir şey veremediği zaman geri

gel. O zaman ben belki burada olamam. Fakat bana bağlı olanlar burada olacaklar. Geri geldiğinde iyi karşılanmanı sağlayacağım. O vakit geldiği zaman ei Arafm en tepesinde olacaksın..."

ibni Fahir heyecanla onun ellerini öptü. Hasan ise Ibni Tahir'i yerden kaldırdı ve uzun uzun gözlerine baktı. Sonra da onu kendine çekti ve sıkıca sanlcıı Gözyaşlarını gizlemeye çalışıyordu.

"Oğlum..." diye kekeledi. "Yaşlı kalbim tüm sevgisini sana aktarıyor. Sana para vereceğim. İstediğin her şeyi yanında götürmeni sağlayacağım."

ibni Tahir'in aklı son derece kanşıkti: "Son bir kez daha bahçelerine göz atabilir miyim?"

"Gel kulenin tepesine çıkalım."

Birlikte terasa çıktılar. Geniş bahçe tüm ihtişamıyla ayaklarının altında uzanıyordu. İbni Tahîr iç çekti. Ruhunun derinliklerindeki son engel de erimişti. Başını korkulukların üzerine koydu ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

Geri döndüler ve Hasan gerekli tüm emirleri verdi. Delikanlı eşyalarını topladı - şiirleri de dahil. Bu hatıralar onun için birçok bakımdan çok değerliydiler. Para ve silahlarla kuşanmış olarak kaleyi terk etti. Sırtında hatın sayılır büyüklükte bir çıkın taşıyan bir yük eşeği peşinden geliyordu. Güneş tüm ihtişamıyla parlıyordu. Çevresini kaplayan her şeye şaşkın gözlerle baktı. Dünya yeni yıkanmıştı sanki. Sanki ilk kez görüyordu onu. Kafasındaki binlerce soru bir cevap bekliyordu. Fedaî İbni Tahir ölmüştü. Filozof Avni uzun bir yolculuğa çıkmak üzereydi.

Hasan odasına geri dönerken kalbinin o güne dek tatmadığı bir duyguyla dolduğunun farkına vardı. Bîr an sonra ise Büyük Daî'ler odanın içine daldılar.

'Bu da ne demek oluyor? İbni Tahir'in kaleyi terk ettiğini biliyor musun? Tüm kale onun rahat rahat çekip gittiğini gördü!"

Hasan neşeyle güldü.

"Yanılmışsınız. Gözleriniz sizi aldatmış. İbni Tahir Ismailî davasının bir şehidi olarak öldü, o giden bir başkasıydı. Ben şahsen kirn olduğunu bilmiyorum. Fakat size anlatmam gereken bir şey var. Bugün güzel bir şey oldu: Artık bir oğlum var..."

Büyük Daî'ler başlarını sallayarak birbirlerine baktılar.

İbni Tahir'i Alamut'a getiren Türk birliği, yanlarında umulmadık bir tutsak, zavallı İbni Vakkas ile Nehavend'e geri dönmüştü. Yol boyunca rastladıkları tüm insanlara, kendilerine yeni bir haberin ulaşıp ulaşmadığını sordular. Dünyayı en az baş vezirin ölümü kadar sarsacak bir başka haberi, IsmailHerin önderlerinin ölüm haberini bekliyorlardı. Ama boşuna.

Müteveffa baş vezirin oğlu Fahr el-Mülk, bu durum karşısında zavallı İbni Vakkas'ı, babasının katili olarak büyük bir törenle idam ettirdi. Bu şekilde, hem babasının intikamını almış oldu, hem de gerçek katilin ansızın ortadan kaybolmasını dünyadan gizleyebildi.

Bu esnada seyyah İbni Tahir, İran'ın doğusundan Hindistan'a geçmek üzereydi. Artık kendi yoluna gitmek zorundaydı.

XIX

Hızlı haberciler baş vezirin ölüm haberini bölgeden bölgeye taşıyarak, tüm Selçuklu imparatorluğunda huzursuzluk tohumlan ekmeye başladılar. Cebrî ölümü tüm İslam'ı ebediyen sarsacak olan sonuçlar doğumnuştu.

Ismaiiî direnişinin Huzistandaki merkezi olan Zur Gumbadan kalesi, uzun süredir muhasara edilmekteydi. Kalenin müdafaacıla-n, açlık ve susuzluktan çok kötü durumlara düşmüşlerdi, tam teslim olmayı düşünmeyi başlamışlardı ki aynı Alamut'ta olduğu gibi, kalelerinin muhasarası bir gecede kaldınldı. Baş vezir, Ismaililerin can düşmanı, artık ölmüştü.

Halefi ve rakibi olan Tac ül-Mülk, Hasan'm dostu olarak kabul ediliyordu. Bu nedenle Kızıl Şarık'ın birlikleri, muhasarayı devam ettirmeyi gereksiz görmüşlerdi. Ne sultanın, ne de yeni baş vezirin emirlerini beklemeye gerek gömıeden, kendi kendilerine çekilmişlerdi. Birkaç gün sonra Hasan'ın Zur Gumbadan'a giden habercisi herhangi bir engelle karşılaşmadan kaleye girdiği için çok şaşırdı. Hasan hiç vakit kaybedilemeden Hüseyin Alkeyni'nin katilinin kendisine gönderilmesini istiyordu. Hüseyin Alkeyni'nin halefi olan Şeyh Bin Ateş hemen ertesi gün yola bir kervan çıkartarak Hüseyin'i Alamut'a gönderdi.

Baş vezirin ölüm haberi Hindistan sınırındaki asilerin ayaklanmalarını bastırmakla meşgul oktn Berkyaruk'a, sultanın en büyük oğluna ulaştı sonunda. Ordunun bir kısmının komutasını kardeşi Sancar'a bırakarak, geriye kalan kısmı ile vakit geçirmeden Isfahan üzerine yürüdü. Taht üzerinde olan hakkını kimseye kaptırmak niyetinde değildi. Üvey annesi Türkân Hatun ve veziri Tac ül-Mülk'ün olası planlarını bozmak istiyordu.

Fakat yeni baş vezir boş durmuyordu. Dört yaşındaki Muham

med'in veliaht olarak ilan edilmesi için gereken her şeyi yapmıştı bile. Planının baş düşmanı artık hayatta değildi ve kararsız sultanın da, ihtiraslı eşinin arzularına karşı koyacak kadar güçlü bir iradesi yoktu. Zaten hükümdar, bu taht kavgaları ile pek az ilgilenmekteydi. Bir süre Bağdat'ta ikamet etti. Şerefine günler süren görkemli ziyaretler ve davetler verilmekteydi. Halife dışında, imparatorluğuna bağlı bölgelerden gelen binden fazla kral, hükümdar ve yönetici, kendisini ziyaret ederek bağlılıklarını ve sadakatlerini arz, etmişlerdi. Çok uzun yıllardır sadık danışmanı olan adamın ölümü, onda gizli kalmış olan bir büyüklük duygusunu ön plana gkarmıştı. Arzuladığı hiçbir şey yoktu artık. Mutluydu...

Sultanın ordularının Alamut ve Zur Gumbadan kalelerinden çekilmeleri, yeni baş veziri dikkatli olmaya yöneltmişti. Hasanın ne kadar tehlikeli birisi olduğunu ve ülkeye verebileceği zararları çok iyi bilmekteydi. Ne de olsa artık haşmetli Selçuklu İmparatorluğunun baş veziriydi, bu nedenle de kendisini ülkenin dirliğinden ve güvenliğinden sorumlu hissediyordu. Sultanın Ismaiiî kalelerinin yerle bir edilmesi konusundaki kesin emri, çok hassas olan bu an da, imdadına Hızır gibi yetişti. Vakit kaybetmeden Emir Kızıl Sarık ve Emir Arslantaş'ı görevlerinden alarak, yerlerine genç ve kararlı iki Türk subayını tayin etti. Yeni komutanlar, dağılmış olan birlikleri acele toparlayıp Alamut ve Zur Gumbadan'a hücum etme emrini aldılar.

"Son haftalar bayağı hareketli geçti" dedi Hasan Büyük Daî'lere. "Önümüzdeki savaşlara hazırlanmak için biraz dinlenmemiz lazım. Kalelerimizde meydana gelen hasarları da tamir etmeliyiz bu arada. Onun için, sultan ile şerefli bir barış anlaşması imzalamaya çalışalım."

Fedaî Halfanın Bağdat'a giderek hükümdarı sarayında ziyaret edip, ona yazılı şartlan sunması kararlaştınldı. Hasan şu önerileri yapıyordu: Baş vezirin seferinden önce lsmailîlere ait olan tüm kaleler ve hisarlar, kendilerine geri verilmeliydi. Sultan zarar görmüş olan kaleler için tazminat ödemeliydi. Hasan ise bunun mukabilinde yeni kaleleri ele geçirmemeyi taahhüt ediyordu. Aynı zaman-

da, ülkenin ku/.ey sınırlanın da, içeri sızmaya çalışan barbarlara karşı korumaya hazır olduğunu bildiriyordu. Fakat lütfederek hizmetine verdiği ordusu için sultan ona yıllık beş bin altın ödemeliydi.

Hasan mektubun üzerine mührünü bastıktan sonra gülümsedi. Teklifinin aslında bir meydan okuma olduğunu çok iyi biliyordu. Bakalım sultan ne cevap verecekti? Çünkü ne de olsa İran'ın anlı şanlı hükümdarından istediği yıllık bir vergiden başka bir şey değildi!

Hasanın tam yetkili elçisi olmasına rağmen, sultanın icra me murlan Halfayı Hamedan'da yakaladılar; zincire vurarak Bağdat'a götürdüler. Özel muhafız birliğinin komutanı Hasan in gönderdiği mektubu kendisi onuruna yapılan şenliğin tam ortasında verdi efendisine. Hükümdar mührü kopartar^ mektubu açtı ve merakia okudu. Bir anda rengi soldu, dudakları titremeye başladı.

"Böylesine muhteşem bir kutlama esnasında, bana bu paçavrayı getirmeye nasıl cüret edersin!" diye kükredi zavallı muhafız başının suratına.

Özel muhafız birliğinin komutanı kendisini yere atarak sultanın önünde secdeye vardı. Kendisini affetmesi için yalvarmaya başladı ona.

"Oku o zaman ne yazdığını!" diye gürledi sultan.

Avluyu terk ederek saraya girdi. Histeri krizi geçirmeye başlamıştı. Penceredeki perdeleri yırtıyor, duvardaki halıları yerinden söküyordu. Etrafta kırılıp dökülecek ne kadar şey varsa hepsini un ufak etti ve sonra da bitkin bir halde yastıkların üzerine yığıldı. Zorlukla nefes alıyordu.

"Yakaladığınız sersemi getirin bana!" dedi boğuk bir sesle.

Eli kolu sımsıkı bağlanmış olan Halfa'yı getirdiler. Diriden çok ölüye benziyordu.

"Kimsin sen?"

Tutsak zorlukla bir şeyler mırıldanmaya başladı.

"Fedaî mi dedin? Profesyonel katil yani!"

Kendini savunamaz durumda olan elçiye doğru bir hamle yaptı, öfkesi çılgınca bir hiddete dönüşmüştü yeniden. Kılıcını çekti ve tüm gücüyle zavallıya sapladı.

Hiddeti geldiği gibi bir anda yatıştı. Önündeki cesedi gören hükümdar kendine geldi. Sükûnetle özel kâtibine ve muhafız başına sordu.- "Hasan'in bu utanmazca meydan okumasına nasıl bir cevap vermemi tavsiye ediyorsunuz?"

"Haşmetli sultan, tsmaililere karşı başlattığı askeri harekâtın gücünü artırmalı" dedi muhafız başı.

"Fakat bu terbiyesizlik de cevapsız kalmamalı" dedi kâtip. "Haşmetli sultan, kendisi adına bir cevap kaleme almama müsaade etsin."

Aiamut'a bir haberci göndermeye karar verdiler. Kâtip yazdığı mektupta Hasan'ı katil, vatan haini ve Kahire'nin paralı askeri olarak tanımlıyordu. Ona haksız yere gasp ettiği tüm kale ve hisarları hemen ve koşulsuz, olarak teslim etmesini öneriyordu. Aksi takdire Ismailîlerin bulundukları yerlerde taş üstünde taş kalmayacak ve kadınlarla çocuklar da dahil olmak üzere, hepsi arnansızca kılıçtan geçirilecekti. Kendisi de en korkunç cezalara çarptırılacaktı. Haşmetli sultanın kendisine verdiği cevap bundan ibaretti,

Gazneli Halef İsminde genç bir subay bu işe memur edildi. Atına atladığı gibi dörtnala yol almaya başladı; altı gün sonra Alamut kapîanna ulaşmıştı bile.

Minuçehr onu kulesinde alıkoyarak sultanın mektubunu Ebu Ali'ye gönderdi, O da Hasan'a götürdü. Hasan mektubu sükunetle ve ilgiyle okuduktan sonra Büyük Daî'ye gösterdi. Bir adam gönderip Buzruk Ümid'i çağırttı ve durumu toparladı; "Sultan kendisini dev aynasında gördüğü için gözleri kör olmuş. Kendisini tehdit eden tehlikenin farkında bile değil. Bizi tanımak istemiyor. Kendisi için ne kadar kötü bir karar!"

Haberciyi zincire vurup kendisine getirmelerini istedi.

Halef önce zincire vurulmasına karşı koymaya çalıştı: "Bunu nasıl yapabilirsiniz!" diye bağırdı. "Ben haşmetli sultanın, İmparatorluğun ve İran'ın Şahının habercisiyim! Beni zincire vurursanız, tüm şerefinizi yitirirsiniz)"

Yapacak bir şey yoktu. Zincire vurulmuş bir halde Büyük Önder'in önüne çıkarılacaktı.

"Bu kötü muameleye şiddetle itiraz ediyorum" diye söze başladı liderlerin beklediği ön odaya girerken.

"Gönderdiğim elçi nerede?" diye sordu buz gibi bir sesle Hasan.

"Öncelikle..." diye başladı Haief fakat sözüne devam edemedi.

"Elçim nerede?"

Hasan gözlerini subaya dikmişti. Sesi sert ve emrediciydi. Halef içgüdüsel bir davranışla gözlerini yere indirdi. Susuyordu.

"Ne oldu? Dilini mi yuttun yoksa? Bekle, sana hemen dilini çözecek bir şey göstereyim..."

Kapıda bekleyen hadıma seslenerek celladı çağırmasını emretti. Gelirken yamaklannı ve işkence aletlerini de getirmesini özellikle belirtti. Sonra tekrar Büyük Daî'lere dönerek onlarla ilgisiz konularda konuşmaya başladı.

Durumun kötüye gittiğini fark eden Halef çekingen bir sesle konuşmaya çalıştı tekrar: "Ben haşmetli sultanın adına geliyorum. Onun emirlerini iletmeye memur edildim sadece..."

Sözlerini kaale alan olmadı. Hasan ona bakmadı bile. Bu arada cellat ve iki yamağı odaya gelmişlerdi. Üçü de gerçek devdiler. Hemen işkence tezgâhını hazırlamaya başladılar. Yanlarında getirdikleri küçük mangallarda kor halinde kömürler vardı. Büyük bir sandığın içinden de metal şakırtıları geliyordu, işkenceciler aletlerini odanın bir kenarında yere koymaya başladılar. Habercinin alnından şakır şakır terler akıyordu; ağzı tahta gibi kurumuştu.

"Gönderdiğin elçinin başına neler geldiğini nasıl bilebilirim" dedi titrek bir sesle. "Ben sadece bir emir aldım ve onu yerine getiriyorum."

Hasan söylediklerini duymazlıktan geldi. Bu arada cellat da hazırlıklarını bitirmişti.

"Her şey hazır ey Seyduna."

"Önce onu hafifçe kızart bakalım."

Cellat sandığın içinden metal bir çivi alarak kızması için korların üzerine yatırdı.

"Bildiğim her şeyi anlatacağım!" diye bağırmaya başladı.

Hâsan'ın kılı bile kıpırdamadı. Az sonra çivi kıpkırmızı olmuştu. Cellat onu bir maşayla ateşten aldı ve tutsağa yaklaştı. Kendisine yaklaşan çiviyi gören Halef o anda intihar edebilmeyi çok isterdi: "Efendim! Acı bana! Merhamet et! Gönderdiğin elçiyi bizzat sultan kılıcıyla öldürdü!"

Hasan ona doğru döndü ve cellada beklemesini işaret etti.

"Bakıyorum konuşmaya başladın! Demek sultanın bizzat kendisi elçimi öldürdü? Kötü, çok kötü..."

Sık sık sultanı en etkili nasıl korkutabileceğim düşünüyordu. Bir yandan onun habercisini seyrederken, diğer yandan da kafasında bir plan filizlendiriyordu.

"Hekimi çağır!" diye emretti hadıma.

Haief titredi. Bu yeni emrin kendisi için hiç de hayırlı olmadığını hissediyordu. Bu arada Hasan Büyük Daî'lere işaret etti. Biriikte Hasan'tn edasına geçtiler.

"Altı ay daha bekleyecek halimiz yok" dedi onlara. "Düşmanlanmızm bizden erken davranmalannı istemiyorsak hemen harekete geçmeliyiz Kendimizi boş hayallere kaptırmayalım. Bu andan itibaren, sultanın, elindeki tüm imkânlar ile bizi yok etmek isteyeceği çok açık."

Fakat vermiş olduğu karann ne olduğunu onlara söylememişti. Bu arada odaya giren hadım, hekimin gelişini haber verdi.

"Buraya gelsin" diye emretti Seyduna.

Yunanlı odaya girdi ve yerlere kadar eğildi.

Tutsağımızı gördün mü?" diye sordu Hasan hekime.

"Evet. Hâlâ Ön odada bekliyor."

"Onun yanına tekrar git. Adamın tüm detaylarını incelemeni istiyorum."

Yunanlı itaat etti ve tekrar geri dönmesi birkaç dakika sürdü.

"Ona benzeyen bir fedaîmiz var mı?" diye sordu Hasan.

Hekimin gözleri büyüdü.

"Ne demek istediğini anlayamadım ey Seyduna. Yüz hatları müteveffa Übeyde'yi andırıyor biraz."

Hasan sabırsızlıkla yüzünü buaışturdu.

"Sen bir hekimsin ve yetenekli bir cerrahsın. Cafer'i bir şekilde bu adama benzetebilir misin?"

Hekimin suratı birden aydınlandı.

"Evet. Bu sanatı iyi bilirim."

"Bak gördün mü, birbirimizi ne güzel anladık..."

"Önce şaka yaptığını sandım Seyduna... Dışarıda bekleyen

adamın kısa, kıvırcık bir sakalı, hafif kemerli bir burnu ve yüzünde yaralan var. Tüm bunlar bir başkasına aktarılmak için yaratılmış sanki. Fakat çalışırken modelimi devamlı gözlerimin önünde bulundurmama izin vermelisin."

"Peki. fakat bana yaratacağın benzerliğin, insanları yanıltacak kadar gerçekçi olacağını garanti edebilir misin?"

"Bir yumurtanın öbürüne benzediği kadar benzeyecekler birbirlerine. Hazırlık yapmak için biraz zamana ihtiyacım var sadece."

"öyle olsun. Hazırlıklarını çabuk bitir."

Hekim, odadan ayrılmasından sonra Hasan Cafer'i çağırttı. Cafer huzura çıktığı zaman ise onunla konuşmaya başladı: "Sana çok özel bir görev vereceğim. Onu yerine getirdikten sonra İsmailîler adını yıldızlara yazacaklar. Cennetin kapılan sana ardına kadar açılacak."

Cafer ibni Tahir'i hatırladı, tbni Tahir'i birkaç gün önce kalede kanlı canlı olarak gömmüştü. Oysa ki onu hâlâ şehit olarak kabul etmekteydiler. Hatta göreve gitmeden önce kendisine verdiği emanetleri de genç yiğide geri vermişti. Bu ortaya çıkış ve kayboluş arasında mantığının kavrayamadığı bir sır gizliydi.

"Emrettiğin gibi olacak Seyduna." Suratı gururla parlıyordu.

Aradan geçen bütün bu zaman zarfında, kendisine neler yapılacağını giderek daha fazla merak etmekteydi Halef. Bu merak korkusunu daha da körüklemekteydi. Birkaç adım ötesinde cellat kaslı kollanyla oynuyor ve eğlenerek bakıyordu ona. Yamaklan ise düzenli aralıklarla ateşi körüklüyorlar ve işkence aletlerini anlamlı bakışlarla süzüyorlardı. İşkence tezgâhının çalışıp çalışmadığını kontrol etmek için de hiçbir fırsatı kaçırmıyorlardı. Sonunda hekim, bir kez daha odada belirdi. O da yanında ne işe yarayacakları pek belli olmayan bir sürü alet edevat getirmişti.

Yan odada Hasan Cafer'e bir sürü ayrıntılı talimatlar veriyordu.

"Öncelikle yan odada bekleyen tutukluyu dikkatle inceleyeceksin. Onun tüm mimik ve davranışlarını öğrenmek ve hatırlamak zorundasın! Nasıl gülüyor? Nasıl konuşuyor? Sonra da az sonraki sorgu esnasında duyacaklarını hafızana kazımalısın. Hiçbir şeyi ka~çıiTnamalısın! Daha sonra onu çok gerçekçi bir biçimde taklit etmek zorunda kalacaksın, çünkü onu çok iyi tanıyan kişilerle ilgileneceksin. Başka bir deyişle tam bir dönüşüm yasamak zorundasın.

Birlikte ön odadaki tutsağın yanına gittiler. Hasan hazırlıklı olmasını emretti cellada. Sonra tutsağa döndü: "Adın ne ve nereden geliyorsun?"

Halef biraz toparlanmaya çalıştı: "Haşmetli sultanın bir habercisiyim..."

Hasan patladı: "Cellat, aletlerini hazırla! Seni sorulanmı tam ve doğru olarak cevaplaman için uyanyorum. Bilmen gereken bir şey var ki seni bir süre için Alamut'ta tutmayı düşünüyorum. Söyleyeceklerinin bir tanesinin bile yanlış çıkması durumunda, seni aşağıdaki avluda dört parçaya ayırtacağım. Durumunun ne olduğunu öğrendin. Konuş!"

"Adım Halef, Ömer'in oğlu. Ailem Gazneli. Orada doğdum ve gençliğimi orada geçirdim."

"Dikkat et Cafer! Yaşın kaç ve kaç yıldır sultanın ordusuna hizmet ediyorsun?"

"Yirmi yedi yaşındayım. On yedi yaşından beri sultanın ordusuna hizmet ediyorum."

"Orduya nasıl girdin?"

"Amcam Otam, Hüseyin'in oğlu, hassa kıtası komutanıdır. Haşmetli sultanımıza beni o tavsiye etti."

"Şimdiye kadar görev yaptığın yerleri say!"

"Önce Isfahanda görev yaptım. Sonra da haşmetli Sultana, özel ulağı olarak tüm ülkede refakat ettim."

Sultanla beraber içlerinden geçtiği veya birkaç gün konakladıkları şehirleri tek tek saymaya başladı. Sonra da aştıkları yollan. Sorgu sırasında evli olduğunu ve iki karısı bulunduğunu öğrendiler. İkisi de ona birer oğul doğurmuşlardı. Hasan gitgide daha fazla detaylara iniyordu. Ona amirleri hakkında sorular soruyordu: Alışkanlıkları neydi, görevleri, arkadaşları, boş vakitleri... En ince ayrıntıları bile bilmek istiyordu. Adam onlara, amirleri ile olan ilişkilerini, sultanla yaptığı görüşmeleri -özellikle yeni tarihli olanları- bu görüşmelerin nasıl geçtiklerini, kuralları, her şeyi anlatıyordu.

Son olarak da Isfahan ve Bağdat saraylarının planları hakkında

bilgi verdi. Sultanın dairesine ulaşmak için uyulması gereken kural ve talimatları, binlerce protokol kuralını anlattı. Cafer'in işi çok zordu. Çok kısa bir zaman zarfında kendisininkinden tamamen farklı bir dünyaya hazırlanması gerekiyordu. Bu dünyaya çok iyi bir uyum göstermeliydi, hatta orada kendisini evindeymiş gibi hissetmeliydi.

Hasan son olarak da tutsaktan Alamut'a yaptığı yolculuğun safhalannı anlatmasını istedi. Geçtiği yollan, nerede konakladığını, hatta bindiği atlan... Sonra da cellada işaret ederek elbiselerini çıkannası için adamı çözmesini istedi.

Halef son derece korkmuştu: "Bu da ne dernek oluyor efendi?"

"Çabuk ol! Kaçamak aramaya çalışma! Beni başka yöntemler kullanmaya zorlama. Hemen sangını çıkar!"

"Hayır yapamam!" diye inledi tutsak. "Kendimi bu derece aşagılatamam!"

Hasanın bir işareti üzerine cellat tutsağı boynundan kavradı. Yamakları akkor halindeki çiviyi maşayla tutarak adamın göğsüne yaklaştırmaya başladılar. Kızgın metal daha deriye temas etmemişti ama adamın göğsünden tıslamalar işitildi ve deri bir anda kızardı.

Halef hayvani bir çığlık attı.

"İstediğinizi yapın bana. Yeter ki yakmayın beni."

Elbiselerini tamamen gkardılar ve ellerini tekrar arkasından bağladılar.

Cafer bütün olup bitenleri gözünü bile kırpmadan seyrediyordu. Duygularına hakim olmayı öğrenmişti Alamut'ta. Memur edildiği görev, içten içe onun gururunu okşuyordu sadece.

"Şimdi sıra sende. Neler yapabileceğini görelim bakalım" diye bağırdı Hasan hekime. "Tutuklu! Vücudundaki yaraların nerede ve nasıl oluştuklannı bir kez daha anlat bakalım."

Halef korkudan titreyerek sultanın hadımlarının biriyle kavgaya tutuşmuş olduğunu anlattı. Bu arada hekim uzun, keskin bir bıçak, bir iğne, çeşitli sıvılar ve merhemler hazırlayarak, Cafer'den beline kadar soyunmasını rica etmişti. Bir sanatçj edasıyla gömleğinin kollarını kıvırdı, cellat yamaklanndan birisini, içinde çok ilginç aletlerin bulunduğu sandığının başına nöbetçi olarak dikti ve işe başladı. Önce delikanlının vücudunun çeşitli yerlerine bir merhem sürdü. Merhemi sürdüğü yerlere, Halefin vücudundaki yaraların şekillerini çizdi. Öbür yamaklara da, bıçak ve iğneyi ateş üzerinde ısıtmalarını emretti. Emri yerine getirilince, kızgın bıçak ve iğne ile çizdiği izlerin üzerinden geçti. Bu arada deriyi hafifçe yakıyor, kesiyor ve çiziyordu.

Cafer dudaklarını ısırdı; suratı acıdan bembeyaz olmuştu. Fakat bakışları Hasan'ınkilerle karşılaştığı zaman, ona harika bir gülümseme göndererek, sanki hiçbir şey olmuyomıuş gibi davranıyordu.

Halef yavaş yavaş kalenin efendisinin amacını anlamaya başlıyordu. Kalbi isyan bayrağı açmıştı. Eğer dönüşü başarılı olursa, bu genç İsmailî, sultanla bizzat görüşme şansı bile yakalayabilirdi. Baş vezirin ölümü ise sonra neier olacağını gösteriyordu. "Böylesine bir cinayete yardımcı olduğum için lanetleneceğim!" diye düşündü sâdık haberci. Korkunu dizginle! diyordu bir ses içinden ona. Efendin için yapman gerekenleri hatırla!

Bacakları bağlı değildi. Bir an durarak hekimin Cafer'in yanağını bıçakla çizmesini bekledi. Ve tam o esnada onlann üzerine atlayarak hekimin kamına kuvvetli bir tekme attı. Hekim sarsılarak yere düşerken, elindeki bıçakla Cafer'in suratını boydan boya çizdi. Delikanlını suratı biranda kan içinde kalmıştı. Halef de dengesini kaybederek hekimin üzerine düştü; eline geçen hrsatı değerlendirerek dişlerini adamm boğazının ta derinliklerine kadar gömdü. Kurbanının gırtlağından acı dolu bir haykırış yükseldi. Ebu Ali, Cafer ve cellatlar, hekimi kurtarmaya çalışıyorlardı ama çılgına dönen tutsak, dişlerini azıcık olsun gevşetmiyordu. Sonunda cellat yamaklarından birisinin aklına akkor halindeki çiviyi adamın sırtına sokmak geldi. Tekrar acı dolu bir böğürme işitildi. Cesur haberci kıvranmaya başladı,- elleriyle boş yere yaranın olduğu yere ulaşmaya çalışıyordu,

"Çabuk! İşkence tezgâhına!" diye bağırdı Hasan.

Halef tüm gücüyle karşı koymaya çalışıyordu, fakat demir gibi pençeler karşısında fazla dayanamadı. Göz açıp kapayıncaya kadar işkence tezgâhına bağlann-ıştı bile. Bu arada Yunanlı kendisini

toplamıştı ve inliyordu: yamakları yarasını yıkmışlar, merhem sürmüşler ve sarmışlardı. Cafer ise çok sakindi. Arada bir suratından akan kanları silerek, hekimin işine devam etmesini bekliyordu.

"Rezil herif! Her şeyi mahvetti!" diye şikâyet etti hekim, Cafer'in yarasını incelerken.

"Suratının tam ortasındaki bu kocaman yarayı ne yapacağız şimdi?"

"Önce yarayı bir yıka bakalım" dedi Hasan. "Sonra ne yapacağımıza karat veririz."

Cellada döndü. "Çalışmaya başla. Bayılınca tekrar işimize yarar."

Makine tutsağın vücudunu germeye başladı. Mafsallar birer birer kırılıyordu. Halef korkunç çığlıklar atıyordu.

Hekimin yüzü soigunlaştı. Aslında sık sık cerrah olarak çalışmasına rağmen, böylesine hayvanî çığlıkları daha önce hiç işitmemişti.

Aceleyle Cafer'in yüzündeki yarayı yıkadı - bu arada onlara bakan Hasanın aklına bir fikir geldi: "Cafer! Bu yarayı sana bizzat Ismailîlerin önderinin açtığını söyleyeceksin. Sana haşmetli sultanın habercisine! Sultanın mektubu onu o derece kızdırmıştı! Sana kılıcıyla vurdu. Beni anladın mı?"

"Seni anladım Seyduna!"

"Hadi hekim, eserini tamamla!"

Halef önceleri kesik kesik çığlıklar atıyordu. Az sonra ise çığlıkları kulak tımıalayan bir ulumaya dönüştü. Cellat tezgâhı durdurdu. Tutsak bilincini yitirmişti.

"Pekâlâ" dedi Hasan, "tşinize biz olmadan devam edin."

Hasan ve Büyük Daî'ier odayı terk ederek kulenin tepesine çıktılar. Bu arada ise Yunanlı hekim, becerikli elleri ile Cafer'i haşmetli sultanın habercisi Halefe dönüştürmekle meşguldü. Birkaç saat sonra işi bittiği zaman, tutsağın elbiselerini Cafer'e giydirerek onların yanına yolladı. Hasan elinde olmadan irkildi: Benzerlik hayret vericiydi. Aynı şekilde kesilmiş bıyık ve sakal, yüzdeki aynı yaralar, aynı kemerli burun, hatta kulaktaki aynı doğum lekesi! Aynen kopyalanmış bu yeni suratta sadece bir tek farklılık göze çarpıyordu: uzun, taze bir yara izi, yanağını boydan boya ikiye bölüyordu.

"Kimsin sen?"

"Adım Halef, Ömer'in oğluyum. Ailem Gazneli..."

"İyi. Kalanını da hatırlıyor musun?"

"Kesinlikle ey Seyduna!"

"öyleyse iyi dinle. Gidip bir at eyerlet ve hemen bugün yola çık. Habercinin kullandığı yolu gerisin geriye takip ederek Bağdat'a git. Haşmetli sultana Alamut efendisinin sözlü mesajını götüreceksin. Hanları ve konaklama yerlerini biliyorsun. Gözlerini ve kulaklarını açık tut. Sultanın tesadüfen Bağdat'tan ayrılıp ayrılmadığını öğrenmeye çalış. Ne olursa olsun onun huzuruna çıkarılmanı sağlamaya çalış. Sakın seni bundan vazgeçirmelerine müsaade etme! Cevabımı sultana yalnızca sen bildirebilirisin. Bu arada sana Alamut'ta reva görülen kötü muameleyi anlatmayı ihmal etme! Beni anladın mı? Sana birkaç tane hap vereceğim. Bunların ne işe yaradıklarını biliyor musun? Her akşam bir tane al fakat sultanın karşısına çıkacağın an için bir tanesini saklamaya özen göster, işte zehirli bir hançer. Fakat çok dikkatli ol, çünkü zehir çok kuvvetlidir, en küçük bir çizik bile ölüm getirir! Sultanın huzuruna çıktığın zaman, öbür dünyada cenneti ve bu dünyada da ismailfler arasında şan ve şeref kazanman için ne yapman gerektiğini biliyorsun. Her şeyi açıkça anladın mı?"

"Evet Seyduna!"

Cafer'in suratı ateş gibi yanıyordu.

"İmanın sağlam mı?"

"Evet Seyduna."

"Ya kararlılığın?"

"Sarsılmaz olarak!"

"Sana güveniyorum. Beni hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyorum. Bu küçük keseyi al. Ruhum yol boyunca yanında olacak. Şan ve şeref kazan. Kazanacaklann tüm Ismaiiîiere ait olacaktır!"

Sonra da ona müsaade etti.

Birkaç saat sonra yaşayan hançerlerden bir yenisi Alamut'u terk ediyordu.

Hasan bahçelerde dolaşıyordu. Meryem'in ve Halîme'nin bu kadar üzücü bir şekilde yaşama veda etmelerinden sonra büyülü mekAnır» sakinlerinin arasında büyük bir umutsuzluk yaşanıyordu.

Bu durum sadece kızları değil, Apama'yı ve hadımları da etkilemişti.

Küçük bir çimenliğin ortasında bulunan birkaç servi ağacının altında toprağa vermişlerdi Meryem'i. Kızlar mezann üzerine laieler ve nergisler', menekşeler ve çuha çiçekleri ekmişlerdi. Büyükçe bir taşa bir salkımsöğüt resmi hakketmişti Fatma. Üzerine bir şey yazmaya ise cesaret edememişti Mezarın yanı başına, güllerle bezeli küçük bir tepenin üzerine, yine Fatma'nın eseri olan taş bir ceylan yerleştirmişlerdi. Küçük Halîme'nin anısını yaşatıyorlardı onda. Her sabah bu kutsal yeri ziyaret ediyor ve arkadaşlarının ardından gözyaşı döküyorlardı.

Meryem'in görevlerini Fatma üstlenmişti. Fakat Hasarı ile ancak Apama vasıtasıyla bağlantı kurabiliyordu. Aralanndaki tüm sorunlar sona ermişti artık. Apama hemen hemen daima yalnızdı. Sık sık onu kendi kendine konuşurken duyuyorlardı. Ellerini ve kollannı hararetle sallıyor, yüksek sesîe yanındaki görünmeyen bir refakatçiyle sohbet ediyordu. Bu durumu gören kızlar gülümsemekten kendilerini alamıyoriardı fakat yaşlı kadınla baş başa kaldıklarında, içlerinde hemen eski korkulan uyanıveriyordu. Apama'nın aşk gecelerinin etkilerini yok etmekteki becerisi, umulan sonucu vermekten çok uzaktı. Züleyha, Leyla ve Sara içlerinde yeni bir yaşamın doğduğunu hissediyorlardı. Mutlu ve sabırsız bir şekilde vaktin geçmesini bekliyorlardı. Bu duruma en çok Düriye ve Safiye sevinmişlerdi; bahçe sakinlerinin sayılannın artmasını heyecanla bekliyorlardı.

Ölenlerin yerlerini alm&lan için Hasan onlara iki yeni arkadaş göndermişti. Sakin ve mütevazı kızlar olmalarına rağmen günlük yaşamın tekdüzeliğine bir nebze olsun değişiklik getirmişlerdi...

"Sonbahar geldi bile. Yakında da kış gelecek" dedi Hasan bahçenin terk edilmiş bir bölümünde Apama ile dolaşırken. "Bu son nlan iyi değerlendirmeliyiz. Bahçelere birkaç genç adam gönd i düşünüyorum. Çünkü yakında yağmurlar başlayacak, onlarla beraber kar ve soğuk gelecek. O zaman, hoşça kal cennettin zevkleri!'"

"Peki kızların ne yapması gerekiyor?"

"Yeteri kadar koyun ve deve yünü var, keza ipek de. Kızlar yün egirsinler, örsünler ve diksinler. Canlan ne isterse onu yapsınlar. Alamut'un her şeye ihtiyacı var!"

"Peki ya eğitimleri?"

"Onlara öğreteceğin bîr şeyler kaldı mı?"

Hayır, aşık olmaktan başka her şeyi Öğrettim onlara. Fakat bunu kendilerinin öğrenmeleri gerekir"

Hasan uzun zamandır bu kadar içten gülmemişti.

"Pekâlâ, şimdilik bu kadar yeter! Görüyor musun ben de seninle aynı durumdayım! Benim de el verebileceğim kimsem yok."

"Bir oğlun var ya!"

"Evet. Her gün onun kaleye getirilmesini bekliyorum. Boyunu bir baş kadar kısaltmayı düşünüyorum."

Apama ona kınayarak baktı.

"Yine mi şakaianndan biri?"

"Neden şaka yapayım ki? En değerli müttefikimi öldüren adamı, başka türlü nasıl cezalandırabilirim ki?"

"Fakat o senin oğlun!"

"Oğlum! Bunun anlamı nedir ki? Belki -belki diyorum, çünkü benim ne kadar dikkatli olduğumu bilirsin- aşkımın meyvesidir o. Fakat asla ruhumun meyvesi olmadı! Bir an için kabul edelim ki mirasımı bırakabileceğim birisi var. Ama o şu anda çok, çok uzaklarda, dünyayı dolaşmakla meşgul. Nerede olduğunu kesin olarak bilmiyorum, ismi sana yabana olmamalı. Ibni Tanır..."

"Nasıi? Ibni Tahir mil O ölmedi mi? Veziri öldüren o değii miydi?"

"Evet, onu öldürdü. Fakat buna rağmen ölümden kurtulmayı başardı..."

Ona delikanlıyla yaptığı son konuşmayı anlattı. Yaşlı stadın kulaklarına inanamıyordu.

"Ve sen Hasarı, onun gitmesine müsaade ettin?"

"Evet, aynen öyle."

"Bu imkânsız!"

\

"Eğer kalbimin derinliklerini gerçekten okuyabilseydin bunu anlayabilirdin. O bizden biri oldu. Benim oğlum, benim küçük kardeşim. Her akşam izlediği yolda, düşüncelerimle eşlik ediyorum ona. Onda kendi gençliğimi görüyorum. Ona baktığım zaman, karakterinin gelişmesini, dünya görüşünün değişmesini... görüyorum. Oh! Bana o kadar çok benziyor ki!"

Apama inanamaz bir tavırla başını salladı. Bu Hasan ona o kadar yabancıydı ki,..

Kendini çok yalnız hissediyor olmalı dedi ayrılırken. Bir insana bu kadar çok bağlandığına göre! Fakat o da tüm babalar gibi, iyiliğini korku maskesinin altına gizlemiyor muydu?

Ertesi sabah Zur Gumbadan kalesinden gelen bir kervan, Hasan'ın kendisine lâyık olmayan oğlu Hüseyin'i zincire vurulmuş bir halde Aiamut'a getirdi. Huzistan Daî'sinin katilini kendi gözleriyle görmek isteyen tüm garnizon alt avluya toplandı.

Kocaman zincirlerle bağlanmış olan Hüseyin karanlık bakışlarını yere dikmişti. Babasından biraz daha uzun boyluydu ve onun yüz hatlarına sahipti. Fakat daha vahşi, daha zalim çizgilerdi bunlar. Zaman zaman çevresinde toplanmış olanlara ters ters bakıyordu, onunla *göz* göze gelenler soğuk terler dökmekten atamıyorlardı kendilerini. Sanki vahşi bir hayvan duruyordu önlerinde - tutsaklık sebebiyle çıldırmış bir hayvan.

Minuçehr onu sıradan bir tutuklu gibi karşıladı.

"Beni hemen babama götürün!"

Yaşlı asker sanki onu duymamıştı. "Abuna! Yanına altı asker al ve bu adamı zindana ati"

Hüseyin hiddetten köpürdü: "Ne dediğimi duymadın mı?"

Minuçehr ona sırtını döndü. Hüseyin sanki delirmişti. Korkunç seslerle dişlerini gıcırdatıyor, kalın zincirlerine rağmen etrafa saldırmak için tüm gücünü kullanıyordu. Minuçehr birdenbire arkasını döndü ve Hüseyin'in suratının tam ortasına bir yumruk attı. Delikanlı bir hayvan gibi ulumaya başladı...

"Serbest olsaydım ciğerlerini göğsünden bizzat sökerdim itoğlu!.."

Abuna ve altı adamı onu yakaladılar ve Alarnut'un en derin zindanının en karanlık hücresine attılar. Hüseyin hücreye girerken dengesini kaybetti ve suratıyla bir pislik yığınının tam ortasına düştü.

"Bekleyin! Serbest kalır kalmaz hepinizi kuduz köpekler gibi geberteceğim!" Fakat ağır demir kapı arkasından kapanarak kilitlenmişti, kimse söylediklerini işitmiyordu.

İki ay zincire vurulu olarak yaşadı. Tuzağa düşmüş bir yaban kedisi gibi ısırmaya hazırdı. Tüm dünyadan nefret ediyordu. Serbest kaldığı zaman eline geçen ilk adamı boğazlayacağını söylerken kesinlikle abartmıyordu. Hüseyin Alkeyni'yi öldürdüğü için pişman değildi. Kendisini bekleyen kaderden veya hayatını kaybetmekten de korkmuyordu. Daha küçük bir çocukken bile etrahndakilerin korkulu rüyası olmuştu: Hiçbir otoriteye boyun eğmiyordu, sinirlendiği zamanlar en kötü şiddet eylemlerini gerçekleştirmekten geri kalmıyordu. Hasan uzun süre onu kendi haline bıraktı. Hüseyin ilk karısının oğluydu. Kadın onu Demaven'den pek uzak olmayan Firuzkuh adlı bir dağ köyünde iyi-kötü büyütmüştü. Büyükbabası küçük asiyi dayak atarak ve aç bırakarak ehlileştirmeye çalışmıştı. Fakat küçük canavar, isteklerine karşı koyan kişilere - kim olurlarsa olsunlar- boyun eğmeye niyetli değildi. Böylece, kötü huylu aksi ihtiyar, kana susamış Hüseyin'in ilk kurbanı oldu.- Yediği dayaklara dayanabilecek hale geldiği ilk gün, büyükbabasını gözlerden ırak bir yere çekti ve kafasını parçaladı. O günden sonra, gerçek bir yabanî gibi yaşamaya başladı; ailesine olmadık eziyetler ediyor ve tarlalarda çalışmaya kesinlikle karşı çıkıyordu. Askerlerle ve atlarla ilgilenmek yerine hayvan sürüleri ile zaman geçirmeyi tercih ediyordu.

Babasının Mısır'dan geri döndüğünü ve ülkenin kuzeyine yerleştiğini duyunca, onun yanına gitmeye karar verdi. Babasını hiç tanımıyordu; tek bildiği, onun, hemen hemen tüm dünyayı gezmiş ve maceralarla dolu bir yaşam sürmüş bir adam olduğuydu. Tanımadığı bu adamın yanına gitme düşüncesi, rahat bir yaşama karşı olan arzularını körüklüyordu. Fakat büyük bir hayal kırıklığına uğraması uzun sürmedi. Babası ondan en çok nefret ettiği şeyleri

v

yapmasını talep ediyordu: Öğrenme, itaat, çalışma Başlangıçta gerçek yüzünü göstermeye çalışıyordu ama sonradan gerçek duygulan ön plana çıkmaya başladı. Günün birinde artık kendisine hakim olamadı ve tüm öfkesini babasının suratına kustu: "Bırak da aptallar bir şeyler öğrenmeye çalışsınlar, kölelerin ayaklarının dibinde sürünsünler! Ben ne onu, ne de ötekini istiyorum!"

"Çok iyi!" diye cevapladı Hasarı ve onu bir direke bağlatarak tüm garnizonun önünde kırbaçlattı.

Sonra da, Hüseyin Alkeyni'nin ordusunda sıradan bir asker olarak hizmet etmeye zorladı. Orada dik başlılığının biraz kmlacağını ümit ediyordu fakat delikanlı Zur Gumbadan'da geçirdiği tüm zamanı, huzursuzluk tohumlan ekmek için kullandı. Kale kumandanı olan Büyük Daf, Hüseyin'le başa çıkamayacağını anlayınca, babasının yardımını istemekten başka bir çare bulamadı. Bunun sonuçlan ise çok kötü oldu çünkü Hasan terbiyesiz oğlunun zincire vurulmasını emretti. Hüseyin ise kendisine yapılan bu hakarete. Büyük Dafyi öldürerek cevap verdi.

Şimdi, zindanda geçiriyordu günlerini ama kendisine verilecek olan ceza onu pek az ilgilendiriyordu, işlediği suçun Ismailîlerin gözünde ne kadar ağır olduğunu fark edememişti henüz. Ona kalırsa, küstah daînin kendisine, Büyük önderin oğluna el kaldırmaya yeltenmiş olması bile öldürülmesini gerektirecek bir suçtu. Kendisi doğuştan soylu değil miydi? Fakat şu anda, babasının telesinin zindanlanndaydı. Gerçek buydu işte!

Oğlunun kaleye geldiği haberini Hasan'a verme görevini Ebu Ali üstlendi, "iyi! Onunla konuşmak istiyorum. Buraya getirin onu."

Abuna ve adamları aceleyle tutuklunun yanına gittiler: "Çabuk! Ayağa kalk! Seyduna'nın huzuruna çıkacaksın!"

Hüseyin kötü kötü güldü.

"Nihayeti Allah'a şükürler olsun! Hepinizi kan çıkıncaya kadar kırbaçlamakta bir an bile tereddüt etmeyeceğim."

Köşkün kapısında Abuna onu muhafız kıtasına teslim etti. Hüseyin irkilmişti. Alamut'taki yaşam kökten değişikliklere uğramıştı. Her tarafta çelik gibi, katı bir disiplin hükürn sürüyordu. Babasını koruyan muhafızlar hiç de güven telkin eder gibi görünmüyorlardi, merdivenin başındaki nöbetçi ise gerçek bir canavar gibiydi. Deiikanıı siyahî muhafızın delici bakışlarını ensesinde hissediyordu. Bunun anlamı iyi değildi. Babasının bu tür canavarları hizmetine alacağı aklına nasıl gelebilirdi ki?

Büyük Önderin odasına getirildi. Elinde olmadan kapının bir adım dışında durdu. Hasan başını kaldınp ona bakmaya bile tenezzül etmemişti. Bir yığın yastığın ortasında oturuyordu; elindeki kağıtları incelemeye dalmış gibiydi. Bir süre sonra başını kaldırdı ve tek kelime etmeden oğlunu inceledi. Sonra yavaşça ayağa kalktı. Küçük bir işaretle muhafızı dışarı gönderdi ve oğlunu bir kez daha tepeden tırnağa süzdü. Hüseyin dayanamayıp patladı: "Beni bu zincirlerden kurtarmanın vakti gelmedi mi hâla? Ne zamandan beri bir oğul babasının huzuruna zincirlenmiş olarak çıkıyor?"

"Demek ki kısmet bugüneymişl"

"Benden korkuyor musun yoksa?"

"Kuduran köpekleri öldürmeden önce bağlarlar."

"Gerçekten de, örnek alınacak bir babasın!"

"Haklısın. Çünkü senin dünyaya gelmeni sağlamak gibi büyük bir günah işledim ve yıllardır bunun acısına katlanıyorum."

"Demek ki beni bağlarımdan kurtarmayı düşünmüyorsun?"

"Sanının seni nelerin beklediğinin farkında değilsin. Şunu bilmelisin ki kendi koyduğum kanunlara kesinlikle uymayı düşünüyorum."

'Tehditlerinin beni korkutacağını'düşünüyorsan çok yanılıyorsun!"

"Aptal! Gururun ne kadar budalaca!"

"istediğin gibi hakaret edebilirsin bana. Nasıl olsa beni etkilemiyor."

"Aman Allah'ım! Hâlâ işlediğin suçun niteliğini kavrayamamış sın!"

"En azından kurtulunca neler yapacağımı biliyorum. Hiç kimse beni zincire vurma hakkına sahip değildir."

"Kes sesini! Benim en değerli müttefikimi, en iyi dostumu öl dürdün. Hem de sadece emirlerime uyduğu için!"

"Senin için bir arkadaş bir oğuldan daha mı önemli?"

"Öyle maalesef."

"Bütün Iran senin gibi bir babayla gurur duyabilir. Beni ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Bir amiri öldürenler için kanun ne ceza uygun görüyor?"

"Yazmış olduğun kanunları okumadım."

"Önemli değil. Sana bizzat söyleyeyim: Kanuna göre bu tür bir suçun cezası şudur: Önce sağ elin kesilecek sonra da tüm müminlerin huzunı önünde boynun vurulacak."

Hüseyin gözlerini iri iri açtı: "Beni bekleyen cezanın bu olduğunu söylemeyeceksin öyle değil mi?"

"Bu kanunları şaka olsun diye mi yaptığımı düşünüyorsun yoksa?"

"İnanılacak gibi değil! Böyle bir babanın karşısında dehşete düşmemek mümkün mü?"

"Beni kötü tanımışsın."

"Haklısın. Mutlulukla kabul ediyorum."

"Hâlâ eskisi kadar terbiyesizsin."

"Ne bekliyordun ki? Elma, ağacın dibine düşer."

"Duygusal sözlerle yitirilecek vaktim yok. Yann mahkeme karşısına çıkarılacaksın. Daîler hakkında hüküm verecekler. Bu seninle son konuşmamız. Annene ne söyleyeyim?"

"Benim için böyie örnek bir baba seçmiş olduğundan dolayı, ona tarafımdan teşekkür et. Herhangi bir hayvan bile yavrusuna daha iyi davranırdı!"

"Şüphesiz. Bir hayvan olduğu için. Biz insanlar ise başka bir kuvvetin etkisinde davranmak zorundayız: Mantığın kuvveti. Bu nedenle sert ve mümkün mertebe adil kanunlara "ihtiyacımız var. Bana söyleyecek başka bir şeyin var mı?"

"Sana söyleyecek neyim olsun ki? Nasıl olur da biricik oğlunu, biricik varisini idam ettirmek istersin? Ya varisin kim olacak?"

Hasan yüksek sesle güldü. "Sen, Hüseyin, benim varisim mi? Salt mantık üzerine kurulu bir düzene sahip olan cemaati ileride sen mi yöneteceksin? Sen bir eşeğe yular takmaktan başka hiçbir şey bilmeyen oğlum! Bir kartalın, hükümdarlığını aptal bir danaya miras bıraktığı görülmüş duyulmuş şey midir? Senin esas derdin bu işte: Canının istediği her şeyi yapabileceğini sanıyorsun!"

Hüseyin onu bakışlarıyla öldürmek istiyordu.

"Köpeğin babası köpek, dananın babası boğadır! Oğul nasıl, baba öyle..."

"Dediklerin doğruysa, sen benim oğlum değilsin."

"Anneme hakaret mi etmek istiyorsun?"

"Asla. Sadece köpek ve dana için söylediklerinin, insanlar için geçerli olmadığını ispatlamaya çalışıyorum sana. Aksi takdirde babaların zekâları ve cesaretleri ile kurduklar, hükümdarlıklar, beceriksiz ve aptal ogullann ellerinde yok olmak zorunda kalmazdı."

"Doğru. Fakat dünyada hiçbir sultan veya şah yoktur ki bir oğlu olduğu halde hükümdarlığını bir yabancıya teslim etsin."

"Bu konuda da ilk olmayı tasarlıyorum. Soracağın başka bir şey var mı? Annene hiçbir şey söylemeyeyim mi?"

"Demin söylediklerimden başka bir şeye gerek yok." Yaşlı adam muhafızları çağırdı. "Tutukluyu zindana geri götürün."

Delikanlı titremeye başladı. "Kölelerinin mahkemesine, çıkar bakalım beni! Ne kadar rezil biri olduğunu, tüm dünyanın yüzüne haykıracağım!"

Yüksek Mahkeme ertesi gün toplandı. Başkanlığını Ebu Ali yapıyordu.

"Kanunları inceleyin ve kanunların emrettiği gibi hüküm verin. Hasan böyle emretti."

Hepsi yerlerine oturduktan sonra muhafızlar Hüseyin'i getirdiler. Ebu Ali onu iki cürüm ile suçluyordu. Birincisi; amire baş kaldırmak, ikincisi; amiri öldürmek. Her iki cürümün de cezası ölüm idi.

"Suçlannı kabul ediyor musun Hüseyin lbnî Hasan?"

"Herhangi bir suç işlediğimi reddediyorum. Kabul ettiğim tek şey demin saydığın işleri yaptığım."

"Bîr amire baş kaldırma bile en ağır cezayı gerektiren bir suçtur."

Hüseyin patladı: "Benim Büyük Önder'in oğlu olduğumu unutmayın!"

"Kanun hiçbir istisna tanımıyor. Alkeyni için sen rütbesiz bir askerdin. Biz de seni rütbesiz bir asker olarak kabul ediyoruz."

"Beni kimin zincire vurduğu, benim için ne fark eder ki?"

"Gördüğün gibi halihazırda zincire vuruluşun zaten. Gerçekten de kendini savunmak için bir şeyler söylemeyecek misin?"

"Benden ne gibi bir savunma bekliyoısun? Alkeyni benden kurtulmak için beni kalleşçe babama ispryonladı. Bu tür bir muameleyi kabul edemezdim! Ben herhangi birisi değilim. Eğer unuttuysan hatırlatayım: Ben bmailîlerin Büyük Önder'lerinin oğluyum!"

"Fakat sen ona isyan ettin. Zincire vurulmanı bizzat Büyük önder emretti. Aldığı emre itaat etmekten başka hiçbir suçu olmayan adamı, bu nedenle öldürdün zaten. Böyle degii mi?"

"Aynı dediğin gibi."

"Çok iyi. Abdülmelik! Kanunun bir amire karşı ayaklanma veya bir amiri Öldürme suçlarında ne tür cezaiar verdiğini oku!"

Abdülmelik tüm heybetiyie ayağa kalktı. Elinde kalın bir kitap vardı. Kitabın gerekli sayfasını açarak hürmetle alnına götürdü. Sonra da yüksek sesle okumaya başladı:

"Amirine karşı koyan, amirinin emirlerine karşı çıkan veya amirinin emirlerini herhangi bir nedenden dolayı yerine getirmeyi reddeden bir lsmaiiî, zorlayıcı sebeplerin bulunduğu durumlar haricinde ölümle cezalandırılır ve boynu vurulur. Amirine saldırma veya amirini öldürme suçunu işleyen bir Ismaîiî ölümle cezalandırılır. Boynu vurulmadan önce, sağ eli kesilir."

Abdülmelik kitabı kapadı, meclisin önünde hürmetle eğildi ve yerine oturdu. Ebu Ali tekrar söze başladı. "Hürmetli Daîleri Kanunun bir amire karşı ayaklarıma veya bir amiri öldürme suçlarına verdiği cezalan işittiniz. Şimdi siziere sormak istiyorum. Kalbiniz sanığı iki cürümü için de suçlu buluyor mu?"

Buzruk Ümid'e döndü, ona adıyla seslendi ve cevap vermesini talep etti: "Suçlu." Buzruk Ûmid bir an bile tereddüt etmemişti.

"Emir Minuçehr?"

"Suçlu."

"Daî İbrahim?

"Suçlu."

"Daî Abdülmelik?

"Suçlu."

"Daî Ebu Soraka?"

"Suçlu."

Hüseyin her isimde irkilmekten kendini alıkoyamamıştı. Son ana kadar, birisinin kendisinin lehinde konuşacağını, kendisinin haklı olduğunu, şerefini kurtannak için başka türlü davranamayacağını söylemesini umut ediyordu içten içe. Fakat son cevaptan sonra tüm umutları suya düştü. Kendinden geçerek adamların su ratlanna bağırdı: "Cani köpekler!"

Zincire vurulmuş olmasına rağmen, üzerlerine atlamak istermiş gibi bir hareket yaptı. Muhafızlar onu güçlükle zapt edebildiler, yuvalarında deli gibi oynayan gözlerinde çılgınca bir öfke okunuyordu.

Ebu Ali ayağa kalktı. "Hürmetli Daîler! Kendisine atfedilen cürümlerden dolayı, oybirliği ile sanığın suçlu olduğuna karar verdiniz. Hüseyin, Hasan'ın oğlu ve Sabbah'ın torunu, ölüme mahkûm edilmiştir: Önce kanunun emrettiği gibi eli kesilecek, sonra da boynu vurulacaktır. Hüküm, kararın Büyük Önder tarafından tasdik edilmesiyle beraber uygulamaya konulacaktır. Mahkemenin hürmetli üyelerinin ilave etmek istedikleri başka bir şey *var* mı?"

Buzruk Ümid ayağa kalkarak söz istedi. "Hürmetli Daîler! Huzistan'ın Büyük Daî'sini öldürmekle suçlanan Hüseyin Ibni Hasan hakkında verilen hükmü işittiniz. Bu suçu işlediği ispat edildiği gibi zaten kendisi de yaptıklarını itiraf etmiştir. Bu nedenle hakkında verilen hüküm tamamen yerinde ve uygundur. Buna rağmen hürmetli mahkemeye hatırlatmak isterim ki Büyük Önder'in kanunları sertleştirmesinden bu yana, hakkında hüküm verilen ilk şahıs Hüseyin'dir. Bundan dolayı eğer hükümlü de kabul ederse Seyduna nezdinde onun için bir af talebinde bulunulmasını teklif ediyorum."

Yapılan teklif hürmetli meclis üyeleri tarafından onaylayan mırıltılar ile karşılandı.

"Hükümlü! Büyük Önder'den af talebinde bulunmak istiyor musun?"

Hüseyin eline geçen fırsatı değerlendirerek öfkesini dışarı kustu. "Asla! Tek oğlunu cellada teslim eden bir babadan asla af talebinde bulunmam."

"Sakin ol Hüseyin."

Buzruk Ümid onu ikna etmeye çalıştı fakat delikanlı onu dinlemedi bile: "Boşuna çeneni yorma!"

"Gururunu yenmeye çalışI Bu af talebi senin son şansın!"

"Sizden tek bir isteğim var: Ona, bir köpekten bile daha kötü olduğunu söyleyin."

ibrahim öfkeden kıpkırmızı kesildi.

"Diline hakim ol cani!"

"Asıl sen diline hakim ol. Ağzın leş gibi kokuyor."

Buzruk Ümid ve Abdülmelik hükümlüye yaklaştılar.

"İyi düşün Hüseyin lbnl Hasan" dedi Büyük Daî. "Tek söz söylemen yeter. Sonra babanı ikna etmeye çalışacağım."

"Bir hükümlünün af talebinde bulunması, utanç verecek bir şey değildir" diye üsteledi Abdülmelik. "Sadece suçunun büyüklüğünü anladığını ve her şeyi düzeltmek istediğini gösterir."

"Ne isterseniz yapın" dedi Hüseyin sonunda.

Ebu Ali, Buzruk Ümid ve Abdülmelik, beraberce Hasan'a mahkemenin sonucunu bildirmeye gittiler.

Hasan onları soğukkanlılıkla dinledi. Fakat Buzruk Ümid af talebinden bahsedince buz gibi bir sesle isteklerini geri çevirdi.

"Bu kanunu ben yaptım ve onu ilk ihlal eden de ben olmak istemiyorum."

"İlk kez bir Ismaiiî, böyle bir suçtan dolayı mahkeme ediliyor."

"işte bundan dolayı kanunun uygulanmasını istiyorum. İbret-i âiem olsun."

"Bazen acıma duygusuyla hareket etmek, kanunun harfi harfine yerine getirilmesinden daha etkili sonuçlar verir."

"Başka durumlarda belki. Fakat bu durumda değil. Eğer Hüseyin'i affedecek olursam müminler şöyle diyeceklerdir: Bakın hele! Kanunlar bizim için. Oğlu için değil.' Kurtların birbirlerine saldırmadıklarını bilirler. Bunu istemiyorum."

"Fakat, verilen hükmün uygulanması durumunda şöyle bağıracaklar: "Ne kadar kalpsiz bir baba!"

Hasan alnını kırıştırdı. "Ben kanunları istisnasız tüm Ismaililer için yaptım. Ben Büyük Önderim ve kanunun koruyucusuyum. Bu nedenle hükmü imzalayacağım."

Abdülrneiik'in elindeki hükmü aldı, dikkatle okudu ve kalemini mürekkebe batırarak, kararlı bir tavırla altını imzaladı.

"İşte" dedi. "Ebu Ali! Hükmü sen okuyacaksın. Yarın sabah güneş dogmadan önce, cellat görevini bitirmiş olacak."

"Anladım tbni Sabbah."

Bütün zaman zarfında bir kenarda duran Buzruk Ümid konuşmak istediğini belirtti.

"Belki de hükmü biraz daha yumuşatmak mümkün olabilir. Ne de olsa olayda belli bir tahrik söz konusu..."

"Hükmü imzaladım bile. Zahmetiniz için sizlere teşekkür ederim."

Yalnız kaldığı zaman Hasan düşünmeye başladı: Oğlum, eserimi tamamlamam yolunda bir engel. Onu ortadan kaldırırsam, vahşi bir hayvan mı olacağım? Başladığım işi bitirmek zorundayım. Kalbim karşı çıksa bile bunu yapacağım. Çünkü büyük olan her şey insani olan her şeyin karşısında bulunmalıdır.

XX

Askerler ertesi sabah gümbürdeyen davulların sesiyle uyandılar. Neler olup bittiği kulaktan kulağa uçuşuverdi: Huzistan datsini öldürdüğü için Büyük Önder'in oğlunun boynu vurulacaktı.

Ebu Ali, Minuçehr ve İbrahim'le birlikte tutuklunun hücresine girdi. Af talebinin Büyük Önder tarafından geri çevrildiğini söylediği zaman, sesi biraz titriyordu.

"Cesur ol Ibni Hasan! Adalet yerini bulmak zorunda."

Hüseyin adamlara kuduz bir hayvanın gözleri ile dik dik baktı. Sonra onların üzerine atlamak istedi ama ayaklan zincirlere dolandı ve yere düştü.

'Lanetli köpekler! Sizi gidi lanetli köpekler!" diye inledi.

Muhafızlar Hüseyin'i tutular. Tüm gücü ile direniyordu delikanlı. Onu dışarıya sürükleyerek çıkarmak zorunda kaldılar.

Tüm birlikler her iki avluya tören düzeni ile yerleşmişlerdi. Alt avlunun tam ortasında büyük bir idam kütüğü vardı. Celladın görünmesiyie beraber herkes dehşete düştü. Yarı beline kadar çıplaktı, omzunda devâsâ bir baltayı gururla taşıyordu ve kendisine bakanları görmüyor gibi davranıyordu. Saflarda bir fısıltı dolandı: "İşte, getiriyorlar onu!"

Hüseyin ölüm tuzağına düşmüş vahşi bir hayvan gibi kudurmuşçasına muhafızlara direnmeye çalışıyordu. Onu sürükleyen adamlar yorgunluktan bitap düşmüşlerdi, ilerlemesi için onu biteviye iteklemek zorunda kalıyorlardı.

Hükümlü celladı ve baltasını gördüğü zaman titremeye başladı. Dudaklarını birbirine kenetlemişti, ağzından tek bir söz bile çıkaramıyordu. Nihayet kendisini nelerin beklediğini kavramıştı.

"Seyduna'nm oğlu, Büyük Önder'in oğlu..." diye fısıldıyorlardı sallardaki adamlar.

Ebu Ali, Buzruk Umid ve Minuçehr atlarına bindiler. Bir boru sesi işitildi. Ebu Ali atını birkaç adım ileriye sürdü. Elindeki kâğıdı açarak yüksek sesle ölüm hükmünü okumaya başladı. Sonra da cellada görevini yapmasını emretti.

Kalenin İçinde elle tutulabilecek bir sessizlik vardı; sadece aşağıda çağlayan nehrin sesi işitiliyordu.

Birden Hüseyin'in boğazından bir çığlık koptu: "Askerler! Duymadınız mı? Babam öz oğlunu cellada teslim ediyor!"

Saflarda bir kaynaşma oldu. Fedailerden oluşan küçük grubun önünde duran Abdurrahman başını çevirerek arkasında duran küçük Naim'e baktı: Delikanlı mumdan bir heykel gibi sapsan kesilmişti.

Cellat yamaklan tutsağın sağ elini çözdüler. Hüseyin hâlâ umutsuzca karşı koymaya çalışıyordu, içgüdüsel olarak elini idam kütüğünden uzaklaştırmak istiyordu. Fakat dev gibi yamaklar onu sıkıca kavradılar, zorla kütüğün yanına getirerek dizlerinin üstüne çöktürdüler ve elini adalet ağacına koydular. Cellat Hüseyin'in bileğini zorla kütüğün üzerine yapıştırdı ve baltasını havaya kaldırdı. Havada parlayan balta, bileğin üzerine hızla indi. Kırılan kemiklerin korkunç çatırtısı tüm kalede yankılandı. Hüseyin insanlık dışı bir çığlık attı. Sıçrayan kan iki cellat yamağının suratlannı kırmızıya boyadı. Bilincini kaybeden tutukluyu ayağa kaldırdılar ve bu defa başını kütüğün üzerine koydular. Baltanın tek bir darbesi ile cellat Hüseyin'in başını boynundan ayırdı. Yamaklarının uzattığı bir pelerini kanlar içindeki cesedin üzerine fırlattı.

Sonra da Ebu Ali'ye dönerek, kuru bir sesle, âdet olan cümleyi söyledi: "Cellat görevini yerine getirdi."

"Adaletin hakkı verildi" diye cevap verdi Büyük Daî.

Atını orada toplanmış olan askerlere doğru sürdü. "Ismailîler! Alamut'ta hüküm süren zorlu adaletin şahidi oldunuz! Büyük Önderimiz Seyduna hiçbir istisna tanımamaktadır. Kanun suç işleyen herkesi ağır biçimde cezalandıracaktır. Bu yüzden kanuna bağlı kalmanızı ve ona uymanızı tavsiye ediyorum size. *Eşhedü en lâ ilahe illallah* ve *eşhedü erme Muhammedün abdühü* ve *resulühü. Yetiş* ey *MehdP,"*

\

Yüksek sesle, herkesin işinin başına dönmesini emretti ve adamlar dağıldılar. Orada burada fısıltılar işitiliyordu...

"Gerçekten! Dünyada hâlâ adalet varmış demek ki!"

"Kendi oğlunu kanuna kurban edecek başka bir önder, başka bir hükümdar biliyor musunuz?"

Büyük Önder'in oğluna lâyık gördüğü ceza, tüm imparatorluğun bir başından öteki başına yıldırım hızıyla yayıldı, Halk kitlesi, "Dağlann Şeyhi'nin isminden daha bir saygı ve korkuyla söz etmeye başladılar...

Sultanın habercisi Halef görünümündeki Cafer Bağdat'a giderken birçok macera yaşadı. Kazvin'den hemen sonra, atlı ve yaya askerlerden oluşan bir başıbozuk sürüsüne katıldı. Bunlar Emir Kızıl Şarık'ın sonuçsuz Huzistan seferinden sonra dağılmış olan ordusunun bir kısmıydı. Askerler onun sultanın özel habercisi olduğunu anladıkları anda seslerini keserek geriye çekildiler.

Habercilerin durak noktalanndaki görevliler, sultanın özel habercisine, en İyi ve en dinlenmiş atları vermeye çalıştılar, ilk geceyi açık havada geçirmişti. Ana yola ulaştığı zaman, yolunu öyle ayarladı ki akşamlan, daima, güzel kervansaraylarda konaklayabiliyordu. Bağdat yolunu yarıladığı zaman, odasını, Kızıl Şarık'ın emrinde hizmet etmiş bir grup subay ile paylaşmak zorunda kaldı. Zur Cumbadan muhasarasının kaldınldığını ve baş vezirin ölümünden sonra birliklerin moral olarak çöküntüye uğradığını öğrendi onlardan. Bu arada yorum yapmaktan da geri kalmıyorlardı.

"Tüm kuzey bölgeleri, ismaiîîleri kardeş olarak kabul eden Şiilerin elinde. Artık Nizam ül-Mülk de yaşamadığına göre, 'Dağlann Şeyhi'ne karşı savaşmanın ne anlamı var ki?"

Cafer sultanın özel habercisi olduğunu ve buraya doğruca Alamut'tan geldiğini söyledi onlara. Odanın içinde birdenbire buz gibi bir hava esti.

"Bizi ele verme" diye yalvarmaya başladı askerler sonunda. "Bütün ordu bizim gibi düşünüyor. Fakat emir geldiği zaman savaşmaya hazırız. Her zamanki gibi..."

Onları sakinleştirdi. Askerler meraklanmalardı. Kendisi de şaşkınlık içindeydi. Kendisini rolüne bu kadar kaptırmasının sebebi

dış görünüşündeki değişiklik miydi, yoksa kendini ele vermekten duyduğu korku muydu? Alamut hakkında korkunç hikâyeler anlatmaya başladı, bir süre sonra, dinleyen herkesin saçlan korkudan diken diken oldu. *Sabahleyin ter içinde* uyandı; rüyasında Aiamut ile ilgili korkunç karabasanlar görmüştü. Fakat hemen kendine geldi. Türklerin kullandığı cinsten olan tüm silahlan duvarda asılıydı. Bir çanak yağlı süt içti, biraz yulaf ekmeği yedi, sabah namazını kıldı ve yola çıktı.

Bir süre yol aldıktan sonra kendisine doğru gelen düzenli bir birlik ile karşılaştı. Komutanları onu durdurarak kendini tanıtmasını istedi. Cafer sultanın özel habercisi olduğunu ve Alamut'tan döndüğünü anlattı.

"Çok iyi. Ben de Ismaili kalelerinin önünde rezil olan birliklerimizi tekrar toparlamaya memur edildim. Haşmetli sultanımız, tekrar zındıklann üzerine yürümemiz emrini verdi."

Acaba Seyduna Alamut'u tehdit eden tehlikeden haberdar mı? diye düşündü Cafer. Fakat bu tür şeyleri düşünmemeliydi. Aklında sadece ve sadece yerine getireceği görev olmalıydı.

Yolda sık sık düzenli birliklere rastlamaya başladı. Her seferinde durmamak için, daha uzaktan geçmesine müsaade etmelerini bagınyordu. Yolun İki tarafında atlar, develer, katırlar ve sığırlar, dağların son yeşilliklerini yemekle meşguldüler.

Nehavend'de büyük bir ordunun bulunduğunu bildiği için, şehrin etrafından dolaşmak zorunda kaldı fakat Bağdat yolu bunun dışında tamamen açıktı. Tekrar kervansaraylarda konaklamaya ve hatta tek kişilik odalarda gecelemeye başladı. Bu dinlenme anlarından birinde haplardan birini yuttu. Yaşadığı tecrübe onu ruhunun derinliklerine kadar sarstı. Yolun geri kalan kısmını çelişkili ruh halleri içinde geçirdi: İçinde bazen boğuk bir huzursuzluk vardı, bazen de karmakanşık hayaller görüyordu. Bazen de birçok insanın kaynaştığı kalabalık ve gürültülü bir şehirde olduğunu sanıyordu. Sonra da cennet bahçelerindeki kara gözlü hurilerin yanına dönüyordu. Gece ve gündüz birbirine geçmişti. Kısa bir süre sonra bu gizemli haplar, onun için zevk ve ihtiras kaynağı haline gelmişti. Sonunda öyle bir hale geldi ki son *gün* için sakladığı tek ha-

pı yutmamak için müthiş bir irade gücü kullanmak zorunda kaidi: kader anında gerekli olacaktı bu hap ona!

Rüyada gibi at sürmeye devam ederken birdenbire büyük bir şehrin kapılanının önünde buldu kendisini. Tepeden tırnağa silahlanmış muhafızlar yolu kesmişlerdi. Hayal görmeye o kadar alışmıştı ki atını dosdoğru muhafızların üzerine sürdü. Muhafızlar kendilerini korumak için mızrakiannı doğrulttular; tam o anda Cafer kendine geldi ve nerede olduğunu, ne yaptığını hatırladı. On gün önce Aiamut'u terk etmişti ve şimdi de Bağdat kapıianndaydı!

"Ben haşmetli sultanın bir habercisiyim!" diye bağırdı ters ters.

Muhafız başı, Cafer'in kâğıtlannı kontrol etti.

'Tamam! Geçebilirsin."

Şehrin surlannı geride bırakır bırakmaz, rüya ile gerçeğin birbiriyle kanştığını Fark etti. Cadde boyunca mermer saraylar peş peşe sıralanmaktaydı.

Az ilerde ise altın veya turkuvaz renkli kubbeleri bulunan sayısız cami göze çarpıyordu. Çeşit çeşit minareler göklere yükselmekteydi, pazar yerlerinin etraflannda sayısız insan kaynaşıyordu. Az sonra yolunu kaybetti. Alamut'takİ benzerinin verdiği bilgilerin ve yol tariflerinin bir hükmü kalmamıştı. Cesaret kazanmak için kendi kendine konuşmaya başladı: Gayret Caferi Görevini yerine getinneyi başanrsan, binlerce kez daha güzel şehirler sana ait olacak!"

Devriye gezdikleri belli olan dört asker gördü ve onlara yaklaştı: "Çabuk bana haşmetli sultanın sarayına giden en kısa yolu gösterin!"

Adamlar ona şaşkınlıkla baktılar ama Cafer bozuntuya vermedi: "Bana ne diye öyle bakıyorsun? Çabuk yolu göster!"

"Zaten şu anda saraya gitmekteyiz. Bizi takip et."

Adamlardan biri atının dizginlerini tuttu. Bir sürü mahalleden geçtikten sonra uçsuz bucaksız bahçelere ulaştılar.

"işte haşmetli sultanın sarayı burası."

Muhteşem bir yapının beyaz mermerleri güneşin ışıklan ile yıkanıyordu. Cafer binayı hemen tanıdı: Halef onu en ince ayrıntısına kadar tasvir etmişti. Yol gösteren askerler yanından ayrılarak bahçenin kenanndaki muhafızlara mahsus küçük binaya gittiler. Kendisi ise atını ana kapıya doğru sürdü ve kapıda nöbet tutan muhafıza parolayı söyledi.

Muhaliz şaşırmıştı: "Bu parola çoktan değişti."

"Biliyorum. Ben haşmetli sultanın özel habercisiyim. Saraydan ayrılalı çok zaman oldu. Alamut'tan geliyorum ve sultanımıza acil bir mesaj getirdim."

Bu arada astsubaya haber verilmişti. Bir süre sonra olay yerine gelerek şaşkınlıkla haberciyi incelemeye başladı. Karşısındaki adam tepeden tırnağa toza toprağa bulanmıştı, birkaç gecedir uyumadığı belli oluyordu ve sağ yanağında boydan boya çirkin bir yara göze çarpıyordu.

"Nöbetçi subayı çağırmam gerekiyor!"

Cafer bir anda tüm gücünün tükendiğini hissetti. Sanki sinirleri iki değirmen taşı arasında öğütülüyordu. Karşıdan gelmekte olan subaya baktı. Acaba onu tanıyor muydu? Tam paniğe düşmek üzereyken, subay ona seslendi: "Bak sen! Bu dostumuz Hasan Ibni Ömer değil mi?"

"Başka kim olacaktı ki? Çabuk, haşmetli sultanın hassa kıtası komutanına geldiğimi haber ver. Çok acele sultanımız ile görüşmem lazım."

"Şu güzel hayvanın sırtından in hele! Tamam, şimdi ardımdan gel!" dedi subay başını sallayarak.

Hiç konuşmadan sarayın içinde ilerlemeye başladılar. Cafer yanındaki adamın yan gözle kendisini süzdüğünün gayet iyi farkındaydı. Fakat bunlar tehlikeli bakışlar değildi: Subay Gazneli HaleFi tanımakta güçlük çekmemişti sadece ölesiye yorgun görünüyordu, o kadar!"

Onu çabucak hassa kıtası komutanı olan emire götürdüler.

"Ya görevin? Yerine getirdin mi?"

"Evet. Giderken bana verdiğin talimatlara harfiyen uydum. Fakat çok zor oldu doğrusu. Beni korkunç bir şekilde karşıladılar. Haşmetli sultanın planlan hakkında bir şeyler öğrenebilmek için beni epey sıkıştırdılar. Fakat sanırım yeterince cesur davranabildim. Sultana önemli haberlerim var."

"Bir mektup mu getirdin?"

"Hayır, sadece sözlü bir mesaj."

"Söyle."

"Mümkün değil. Önderleri mesajı sadece ve sadece sultanımıza gönderdi."

"Saray kurallarını unuttun mu?"

"Hayır Emir. Fakat zındık başının suratımda açtığı yara hâlâ sızlıyor ve tüm kemiklerim ağnyor. Hiç vakit kaybetmemem lazım. Getirdiğim haberler çok korkunç."

"Hasan İbni Sabbah nasıl bir adam?"

"Gerçek bir cellat. İnsan suretine girmiş vahşi bir hayvan. Onu ve tüm adamlarını yeryüzünden silmenin vakti çoktan gelmiş."

"Sultanımız *da* bunu yapmayı düşünüyor. Burada bekle. Haşmetli sultanın seni kabul edip edemeyeceğine bakalım."

Yalnız kalan Cafer bu fırsatı değerlendirerek elinde kalan son hapı da yuttu. Hap etkisini anında gösterdi. Etrafındaki şeyler artık alıştığı biçimde şekil değiştirirlerken, kendine olan güveni de yerine geldi İçindeki coşkun duygulara hakim olmayı becererek kendisini bir tek konuya konsantre etti: Başamnak zorunda olduğu görev!

O gün -Hıristiyanların zaman Ölçüsü ile bin doksan iki yılının kasım ayının on sekizinci günü- Sultan Melikşah hareme kısa bir ziyaret yapmıştı. Halifenin tek kansı olan kız kardeşi burada oturmaktaydı. Aynı zamanda eniştesi de olan halifeyi, müminlerin hükümdarını, kısmen ikna, kısmen de baskı metotlarını kullanarak, küçük oğlu Cafer'i tahtının veliahdı olarak ilan etmesini başarmıştı. Bu çocuk kız kardeşinin halifeye verdiği çocuktu. İlk karısından olan büyük ogiu Mustazir ise veliahtlıktan uzaklaştırılmıştı. Halifenin bu kararı vermesini sağlamak kolay olmamıştı. Sultan, Muktedir ismi ile hüküm sürmekte olan halifeyi, bir süre için. Basra'ya sürgün olarak göndermek zorunda bile kalmıştı. Sonra da kayın biraderinin, yani sultanın emirlerine uyması için, son kez olmak üzere on günlük bir süre tanımıştı.

Halife sonunda sultanın taleplerini yerine getirmeye karar vermişti - en azından prensip olarak. Az önce kız kardeşinden öğrenmisti bunu. Şimdi ise ellerini ovuşturarak yastıklardan oluşan gerçek bir tahtta oturuyordu. Hayatının en parlak yıllarını yaşamaktaydı; akıllı, yakışıklı genç bir adamdı. Zenginliği ve lüks hayatı seviyordu, sanatçıların ve ilim adamlarının hâmisi idi. Yeni ve alışılmamış olan her şey onun hoşuna gidiyordu. Şöyle düşünmekteydi: "Daha fazla ne arzu edebilirim ki? İmparatorluğumun sınırları hiçbir zaman bu denli geniş olmamıştı. Krallar ve hükümdarlar bana uyruk oldular. Az önce müminlerin hükümdannı dize getirdim. Kısa bir süre sonra ailemden bir kişi, peygamberin vekillerinin tahtına oturacak. Amaçladığım tüm hedeflere ulaştım. Artık kudretimin zirvesindeyim."

Kapıda beliren kâtip hassa kıtası komutanının ziyaretini bildirdi. Komutan sultanın huzuruna çıktığı zaman usullere uygun olarak yerlere kadar eğildi. Sonra da konuşmaya başladı: "Sultanım! Halef İbni Ömer Alamut kalesinden geri döndü. Ismaililerin önderi planlarını öğrenmek için ona işkence etmiş. Sana sözlü bir mesajı var. Haşmetli sultana kendisini naçizane kabul buyurmasını rica ediyor."

Sultanın rengi soldu: "Ne! Benim elçime işkence etmeye nasıl cesaret eder! Oh! Allahsız, kitapsız rezil! Halefi buraya getir. Neler olduğunu bana kendisi anlatsın."

Emir sultanın huzurundan aynldı ve Cafer'i de alarak geri döndü.

Fedaî kendisini sultanın önünde yere attı.

"Ayağa kalk İbni Ömer!"

Cafer'in suratına bakan sultan kızgınlığını gizleyemedi.

"Neler oldu Halef? Her şeyi anlat. Dağların şeyhi olduğunu iddia eden o cani seni nasıl karşıladı? Bana gönderdiği mesaj nedir?"

Cafer'in başı dönüyor ve gözleri kararıyordu. Etrafındaki her şey, haşhaşın etkisiyle inanılmayacak biçimlere dönüşüyordu. Tüm gücü ile kaderini belirleyecek olan düşünceye kenetlendi: Seyduna'nın emrini yerine getirme zamanı geldi... Huriler beni bekliyorlar! Halefin sultanın huzurunda neler söylemesi gerektiğini hatırlamaya çalıştı: "Sultanım, ülkemizin ışığı ve mutluluğu!" diye kekeledi. "Alamut'a sağ salim ulaşmayı başardım. Ama o adam beni yaraladı..."

v

Kolunun yeninde saklı olan küçük hançeri yokladı ve hafif bir hareketle onu eline kaydırdı. Sonra da tüm cesaretini toplayarak sultanın üzerine atladı.

Sultan içgüdüsel olarak geri çekildi. Koluyla kendini korumaya çalıştığı için, Cafer'in savurduğu küçük hançer sadece kulağını hafifçe çizebildi. Cafer bîr kez daha silahını kaldırdı. Fakat emir kendini toparlamıştı. Kılıcının bir hareketiyle delikanlının kafasını uçurdu.

Kâtip bir çığlık attı.

"Sus!" diye bağırdı emir.

Korkudan tir tir titreyen sultana, yastıklara uzanması için yardım etti. Sultanın suratı bembeyaz kesilmişti.

"Bu adam delirmiş!" dedi boğuk bir sesle. Cesedin üzerine eğilerek kılıcındaki kanı Cafer'in elbisesine sildi.

"Delirmiş!" diye tekrarladı sultan elinde olmadan. "Alamut'tan gelen her şey ya çıldırıyor ya da ihanet ediyor!"

Kâtibin çığlığını duyan birçok muhafız ve üst rütbeli asker bir anda salona doluştular. Sultan alnının terlediğini hissetti. Koluyla alnını sildi ve elbisesinin kolunun kan içinde kaldığını fark etti...

"Bu da ne demek oluyor?"

Gözlerinde korku okunuyordu. Üzerine eğilen kâtip dehşet içinde bağırmaya başladı:

"Sultanımız yaralanmış! Kulağı kanıyor!"

Bunun üzerine emir yerdeki küçük hançeri kaldırdı. Sararmıştı. Baş vezirin öldürülmesinin aynntıları aklına gelmişti bir anda. Soğuk bir ürperti dolaştı tüm vücudunda. Adamın kellesinin sakalını ve bıyığını çekiştirdi emir - her ikisi de elinde kalmıştı.

"Bu Halef değil" diye mırıldandı.

Sultan ona baktı ve her şeyi anladı. Gözlerinde tarifsiz bir üzüntü okunuyordu. Cinayete kurban giden baş vezirini hatırlamıştı. Öleceğini biliyordu.

Hepsi cesedin etrafına toplandılar. Sultanın hekim başı çagınlmıştı. Emir onun kulağına eğilerek fısıldadı: "Korkarım ki zehirli bir hançerle yaralandı. Elini çabuk tut!"

Hekim yaralıyı muayene etti.

"Yara pek derin değil" diye teskin etmeye çalıştı odadakileri. "Fakat ihtiyaten dağlamamız yerinde olur."

"Demek öldürücü olabileceğini düşünüyorsun?"

Sultanın korkudan boğazı düğümlenmişti sanki.

"Her şeyin iyi gitmesini umalım" diye cevapladı hekim başı.

Yardımcılarına emir vererek gerekli aletleri getirmelerini istedi. Göz açıp kapayana kadar her şey hazırlanmıştı.

Emir ise bir anda olup bitenlerin taşıdığı ehemmiyeti kavramıştı: "Kimse sarayı terk etmesin. Az önce olanlardan tek kelime bahsedilmeyecek! Komutayı üzerime alıyorum ve emirlerime itaat edilmesini istiyorum!"

Muhafızlar Cafer'in cesedini dışan çıkardılar ve sultanın hizmetkârlan aceleyle yerdeki kan lekelerini sildiler.

Sultan korkuyla korların üzerinde kızarmakta olan demir parçasına baktı. Son derece huzursuzdu:

"Çok acıyacak mı?"

"Haşmetli sultan birkaç bardak şarap içsinler. Canlarının acısını biraz azaltacaktır."

Hizmetkârlar aceleyle bir testi şarap getirdiler. Hekim başı sultanın hafif çakırkeyif olduğunu fark eder etmez kor halindeki demir iğneyi yaraya bastırdı. Yaralı korkunç bir çığlık attı.

"Sabır sultanım!"

"Bana işkence etmeye devam edersen kafanı uçurturum."

"Haşmetli sultan dilediğini yapmakta serbesttir. Ama yaranın dağlanması lazım."

Sultan dişlerini sıktı ve hekim başı işini tamamlayabildi.

"Çok acıdı" diye inledi sultan her şey bittikten sonra. Rengi kireç gibiydi.

Hizmetkârlar bir sedye getirmişlerdi. Hekim başı sultana yatıştına bir ilaç verdi ve perdeleri çekti. Hasta az sonra uykuya dalmıştı.

Haşmetli sultanın maiyeti bekleme odasına çekildi. Zaman zaman hekim hastayı kontrol etmeye gidiyor diğerleri de kalpleri endişeyle dolu olarak dönmesini bekliyorlardı. "Çok kötü görünmüyor" diye tekrarlıyordu her defasında. Fakat hastanın yanında kaldığı süreler giderek uzamaya başlamıştı ve sonunda bitkin bir suratla geri döndü.

"Sultanımızın ateşi var hem de çok yüksek bir ateş. Sayıklamaya başladı. Korkarım ki zehir..."

"Allah! Ne iğrenç bir cinayeti" diye mırıldandı emir.

Hekim başıyla beraber hastanın odasına girdi. Solgun bir ışık içerisini aydınlatıyordu.

"Kurtarın beni! Kurtarın beni!" diye yalvardı sultan kendisinde olduğu kısa anlardan birinde. "Damarlarımda ateş dolaşıyor sanki..."

Sonra tekrar sayıklamaya başladı. Bekleme odasında oturan adamların tümü, yatağının çevresine toplandı. Ölmekte olan adam aniden şarkı söylemeye başladı. Hepsi yere diz çökerek sultanın önünde secdeye vardılar.

"Ne korkunç bir son!"

Az sonra yaralı yatağında doğruldu. Etrafa şaşkınlıkla bakarak ayağa kalkmak istedi.

Hekim başı ona engel oldu ve diğerlerine odayı terk etmelerini işaret etti.

Emir orada hazır bulunanları bekleme odasına topladı: "Sultanımız kendine geldiği zaman, vasiyeti ve velayeti konusunda neler düşündüğünü sormak zorundayız ona. Muhammed henüz dört yaşında. O yaşta bir çocuk koca imparatorluğun dizginlerini elinde tutamaz."

"Biraz daha bekleyelim" dedi yaşlı bir saraylı.

"Yani Hanım Sultan'a fırsattan istifade edip Tac ül-Mülk'ü bize sultan olarak kabul ettirmesi için zaman mı tanıyalım?" dedi kâtip öfkeyle.

"Sultana, kendisinin ölmekte olduğunu düşündüğümüzü belli etmemeliyiz" diye üsteledi orada bulunan yüksek mevkii sahiplerinden biri.

"Burada İran'ın kaderi söz konusu" diye karşılık verdi emir kuru bir sesle.

"Acaba haşmetli sultanın kız kardeşine haber versek mi?.."

"Buraya kimseyi sokmayacağız!" diye bağırdı emir. "Hiç kimse sultanın lsmaitiler tarafından öldürüldüğünü öğrenmemeli. Çok zorda kaldığımız takdirde, sultanın ani bir havale sonucu öldüğünü söylemeliyiz. Eğer haşmetli sultanın da baş veziri ile aynı kaderi paylaştığını, Aiamut'taki kana susamış caninin kurbanı olduğunu kabul edersek, öncelikle her iki trajedinin hesabını vermek zorunda kalırız.., ve halk öyle bir korkuya kapılır ki bir daha o zındıklara karşı savaşmak isteyen hiç kimseyi bulamayız."

Şafak sökene kadar can çekişen yaralının yanında kaldılar. Ateşi giderek yükseliyordu ve sonunda öyle bir hal aldı ki veliaht tayin etmekte geç kaldıklarını anladılar. Sultanın bilinci bir daha açılmadı. Sabahın erken saatlerinde komaya girdi. İkinci namazdan az önce hekim başı sultanın kalbinin durmuş olduğunu söyledi. Herkes ağlıyordu: İran kendisini yönetebilecek tek insanı yitirmişti.

Daha dün coşkun bir neşe fırtınası yaşayan Bağdat şehri bir anda yasa gömüldü. Sultanın ölüm haberi henüz şehrin varoşlarına ulaşmadan, taht kavgası bir iç savaşa dönüşmüştü bile. Hızlı haberciler atlarına atlayarak, kara haberi iletmek için dört bir yana savruldular. Hassa kıtası komutanı olan emir adamlarını hâlâ Hindistan sınırlarında olan Berkyaruk ile müteveffa baş vezirin oğluna yolladı. Muhammed'in taraftarları ise sultanın hâlâ İsfahan'da hüküm sürmekte olan karısı ile veziri Tac üî-Mülk'e adamlarını gönderdiler. Ülkenin uç noktalarında ve Suriye'de hüküm süren ve Selçukluların egemenliğini kabui etmiş olan birçok kral ve hükümdar törenler sebebiyle bir araya geldikleri Bağdat şehrini alelacele terk ettiler. Bu umulmadık gelişmeyi kendi lehlerine kullanarak, Selçuklu egemenliğinden kurtulmayı tasarlıyorlardı. Merhumun anısına altı aylık bir yas ilan etmiş olan halife ise olayların bu şekilde bir hal almasından son derece memnundu. Nihayet istediği oğlunu veliaht tayin etmekte serbest kalmıştı. Tekrar büyük oğlunu veliaht tayin etti... ve habercileri dünyanın dört bir yanına dağılarak hükümdarlara son değişikliği haber vermeye başladılar.

Bağdat sarayında ise daha sultanın öldüğü gün, binlerce entrika çevrilmeye başlanmıştı. Taht üzerinde hak iddia eden şahıslar, yerden mantar gibi bitmeye başlamışlardı; her birinin de yanında silahlı bir muhaliz birliği bulunuyordu. Müteveffa sultanın hemen hemen tüm oğulları ve kardeşleri, kendilerine ateşli yandaşlar bulmuşlardı. Hepsinin de ilk İşleri, kendilerine destek olan adamlara bol keseden rütbeler dağıtmak ve zavallı halifeye baskı uygulayarak onu kendi yanlarına çekmek olmuştu. Her türden entrika ve

dolaplar sonunda, geriye birbirine rakip iki grup kalmıştı: Berkyaruk ve Muhammed taraftarları. Ölümünden önce sultanın eğilimi ikinciden yana olmuştu; Hanım Sultan ve suç ortağı Tac ül-Mülk de bu avantajlarını kullanmaya çalıştılar. Yüksek makam ve mevkii sahibi tüm beyler, sınır tanımayan ihtirasları, ancak müteveffa baş vezir tarafından dizginlenebîlen din büyükleri, kısacası tüm önemli adamlar henüz çocuk yaştaki Muhammed'den yana tavır aldılar. Kanlı bir savaş kokusu vardı havada. Berkyaruk'un taraftarlannın Bağdat'taki yaşamları hiç de kolay değildi: Ya kaçmak ya da saklanmak zorunda kalıyorlardı.

Muhammed'in taraftarlan ise büyük bir sabırsızlıkla İsfahan'dan gelecek olan haberleri bekliyorlardı. Hanım Sultan ve Tac ül-Mülk orada büyük bir ordu toplamakla meşguldüler. Fakat en önemlisi de zayıf karakterli halifenin, kendi adaylarını sultan olarak kabul ve ilan etmesiydi. Karşı taraf, böylesine ağır bir darbeden sonra bir daha kendisini asla topartayamazdı.

Ismailîlere karşı savaşmak üzere, Nehavend ve Hamedan taraflarında toplanan birlikler ise sultanın ölümünden hemen sonra, zındıklara karşı savaşmaktan vazgeçip, Isfahan üzerine yürüme emri aldılar. Fakat yarı yolda fikirlerini değiştirmelerini sağlayan önemli gelişmeler oldu.- Sultanın dul karısı, komutanlara değerli hediyeler yollamış ve eğer küçük Muhammed'den yana tavır koyarlarsa, birliklere çift maaş verileceği vaad edilmişti. Aynı zamanda birçok elçi, Bağdat'a giderek, halifeyi de öbürüne benzer- gayet ikna edici yöntemlerle, küçük Muhammed'i Iran hükümdan olarak ilan etmesi ve adına tüm ülkede hutbe okutulması konusunda karar vermeye zorlamışlardı.

Kaybedecek hiç zamanlan yoktu, çünkü Berkyaruk, birliklerinin bir kısmı ile Isfahan sınırına gelmişti bile. Babasının da baş vezirden bir süre sonra öldürülmüş olduğunu henüz bilmiyordu. Şehre girdiği zaman karmakarışık bir vaziyetle karşılaştı. Aslı nesli belirsiz bir sürü asker, ortalıkta naralar atarak, küçük Muhammed'in hükümdarlığını kutluyorlardı. Berkyaruk birkaç gün geç kaldığını anladı. Halkı sultanın dul karısına ve vezirine karşı kışkırtmaya çalıştıysa da yeni gelen bir haber onun sonu oldu: Halife nihayet küçük Muhammed'i Iran sultanı ilan etmeye karar vermişti! Berkyaruk aceleyle geriye kalan birliklerini toparlayarak, gençlik arkadaşı EmirTöküştekin'in, kendisine sığınma hakkı tanıdığı Savaya gitti.

Artık yapabileceği tek bir şey vardı: Yeni sultana karşı olan tüm gruplan bir araya toplayarak mücadeleye girişmek. Nizam'ın beş oğlu ona katıldı. Berkyaruk onlardan birisini acele olarak baş vezir ilan etti. Kısa bir zaman sonra büyük bir askeri kuvvet toplamaya muvaffak olmuştu. Pes etmeye asla niyetli değildi.

Hanım Sultan ve veziri genel kargaşalık halini çok iyi değerlendirerek durumu kendi lehlerine çevirmeyi başarmışlardı. Fakat unuttukian bir şey vardı: eski müttefikleri Hasan. Emir Töküştekin ve Mutsufer iyi komşulardı. Ve Berkyaruk da Mutsufer'in aracılığıyla Alamut'un efendisi ile bağlantı kurmaya çalışıyordu.

XXI

Daha düne kadar dünyanın yarısına hükmeden Selçuklu İmparatorluğu artık çöküş sürecine girmişti. Müteveffa sultanın amcaları ve yeğenleri, oğulları ve kardeşleri birbirleri ile savaşıyorlardı; bir süre sonra kimin kime karşı savaştığı ve İran'ı kimin yönettiği, gerçek bir muamma olmaya başladı. Bu zaman zarfında ise ismailî taraftarları birbirlerine sıkı sıkı kenetlenerek, tüm vakitlerini, kale ve hisarlarının surlarını ve savunma sistemlerini Alamut örneğine göre güçlendirmeye ayırıyorlardı.

Sultan Melikşah'ın öiüm haberi tüm ismailî cemaati için gerçek bir bayram oldu. Rey, Rudbar ve Kazvin kaleleri tarafından yönetilen tüm bölgeler, Firuzkuh, Damagan ve hatta Kord Kuhy'e kadar uzanan tüm dağlar, bu arada Zur Gumbadan kalesi ve toprakları artık güvendeydi.

Sadece haberciler değil, İsmailî birlikleri de kendilerine ait kaleler arasında barış ve huzur ortamı içinde seyahat ediyorlardı artık. Alamut müminlerin akınına uğramıştı. İnsanlar kalenin surlannın ardında hem güven dolu ve müreffeh bir hayat yasamak, hem de inandıkları şeylere özgürce ibadet etmek istiyorlardı. Bir süre sonra kale, yeni göçmenler kabul edemeyecek duruma gelince, Daî Ebu Soraka, sadece en güçlü ve kuvvetlilerini alıkoyup, diğerlerine de Büyük Önder adına değerli hediyeler verip tekrar evlerine gitmelerini ve orada dolaysız olarak Alamut efendisinin koruması altında bulunacakları güçlü cemaatler kurmalarını istiyordu.

Yeni bir asır başlıyordu ve kısa süre sonra aynı Fatımî Mısır'da olduğu gibi Kuzey İran'da da Ali'nin mübarek ismi her tarafta yankılanacak, öğretisi bir güneş gibi müminleri aydınlatacaktı.

Hasan tarafından kurulan istihbarat örgütü, mükemmel bir biçimde çalışıyordu. Alamut'un efendisine, taht kavgası yapmakta

olan grupların hareketleri hakkında, günü gününe bilgi veriliyordu.

Sultan Muhammed'in tahta çıkışını ve Berkyaruk'un hayal kırıklığını ilk haber alan kişilerden birisi Alamut'un efendisi idi. Selçuklu İmparatorluğu'nu taşıyan sütunların birer birer yıkılmasını seyretmekten büyük bir mutluluk duyuyordu. Gençliğinin rüyası gerçek olmuştu.

"Her şey sanki bir rüya gibi" diyordu. "Bütün bu olaylan bizzat ben hazırlamamış olsam bunlara inanmayı reddederdim. Arzularım ne kadar da güçlüymüş böyle! Sanki düşüncelerim rnaddeleşip, demir bîr çekiç haline dönüşmüşler!"

Sonra da içini garip bir boşluk duygusu kaplıyordu. Sanki etrafındaki tabiat aniden suskunlaşıyordu. İçinde gizli bir güzellik barındıran büyük ve ürkütücü bir şey onu terk ediyor ve kendisine ondan çok uzaklarda güneşin altında bir yer arıyordu. Bazen de artık yok olan huzursuz günlere duyduğu bir özlem kaplıyordu içini. Artık kurduğu binayı dışandan seyretme, kudretini ölçme ve sınama vakti gelmişti.

Kış başlangıcında, Rey şehrinden yaşlı Reis Ebu Fazıl kaleye geldi. Aynı altı ay önce olduğu gibi, önemli bir haberle gelmişti yine. Sava emiri Töküştekin, Berkyaruk'a sığınma hakkı tanımıştı; iran'ın eski başkenti olan Rey'de onun sultanlığını ilan edecekti. Bu amaçla Metsufer'den yardım ve destek talep etmişti. Metsufer ise Töküştekin'e önce Hasan ile konuşmasını ve onun onayını almasını tavsiye etmişti. Bu nedenle Ebu Fazıl bir kez daha Alamut yolunu tutmuştu. Berkyaruk sultan ilan edilir edilmez tüm kuvvetleri ile İsfahan üzerine yürümeye ve Muhammed'i tahttan indirmeye karar vermişti.

Hasan Büyük Daî'lere ve Minuçehr'e haber göndererek kendisini ve Ebu Fazıl'ı dairesinde ziyaret etmelerini rica etmişti. "

"Şimdi karar verme anı" dedi hepsi geldikten sonra. "Halife ve hemen hemen bütün komutanlar, kendilerine bağlı birlikleriyle Muhammed'i sultan ilan ettiler. Sakın kendimizi boş hayallere kaptırmayalım. Şayet Hanım Sultan'ın tarafı kazanacak olursa, Tac

ül-Mülk'ün üzerlerine saldıracağı i!k grup Ismaililer olacaktır. Çünkü iktidara bizim yardımımızla kavuştu ve her yeni despot gibi önce borçlu olduklarından kurtulmak isteyecektir. Nasıl bir insan olduğunu zaten biliyoruz. Berkyaruk da bize ihtiyaç duymadığı ilk anda bizden kurtulmaya çalışacaktır. İşte bunun önüne geçmeliyiz. Parolamız şöyle olmalıdır: Artık İran'ın hiçbir hükümdarı sınırsız güce sahip olmamalıdır! Demek istediğim; Muharnmed'i tahttan indirmek için şimdilik Berkyaruk'a yardım edebiliriz. Isfahan üzerine yürüdüğü zaman onun arkasını kollayacağız. Ama demir tavında dövülür! Berkyaruk ile önce bir anlaşma imzalayacağız: Şayet kazanacak olursa, ne bizim kalelerimize saldırmaya teşebbüs edecek, ne de taraftarlanmızı takibata uğratacaktır. Ve ne kadar güçlü olduğumuzu iyice anlaması için, hizmetlerimize karşılık, ondan, yılık bir vergi talep edeceğiz. Bu dünyanın kudretlilerinin ve hükümdarlarının, yaşamlarının bizim elimizde olduğunu anlamalannın vakti geldi artıki"

Odada bulunanların itiraz veya ilave edecek hiçbir şeyleri yoktu. Berkyaruk'a hitaben bir mektup yazarak şartlarını bildirdiler. Sonra da odada son derece neşeli bir sohbet başladı. Bir şarap testisi elden ele dolaşıyordu. Hasan aniden dudaklannda ince bir gülümseme ile Reis Ebu Fazıl'a döndü: "Bana vermek istediğin delilik ilacına ne oldu? Hâlâ bekliyorum.."

Ebu Fazıl kulağının arkasını kaşıdı: "Biliyor musun İbni Sabbah, artık yaşlandım ve dünyadaki hiçbir şey beni şaşırtmıyor. Yedi yıl önce gözüme delilik olarak görünen şeyin, ince bir zekâ ve bilgelik olduğunu biliyorum şimdi. Artık hiçbir şey anlayamıyorum. Bu yüzden dünya meseleleri hakkında hüküm vermekten çoktan vazgeçtim. Benim devrim kapandı."

Hasan neşeyle gülmeden önce bir an duraksadı. "Ciörmüş olduğum rüyayı hâlâ hatırlıyor musun eski dostum? Bir zamanlar ilelebet kalması için inşa edildiğini sandığın bina bak ne kadar kolaylıkla yıkılıverdî. Bana körü körüne bağlı olan bir avuç insan, koca Selçuklu Imparatorlugu'nu yerle bir etmem için yetti de arttı bile! Sana soruyorum: Alamut'un korkması gereken bir hükümdar, bir önder, bir peygamber, bir bilge veya devlet var mı dünya üzerinde?"

"Bildiğim kadarıyla yok ey İbni Sabbah. Çünkü yaşayan hançerlerin, sana en küçük bir direnişte bile bulunmaya cüret edenleri rahatlıkla öldürebilirler. Bu şartlar altında kim senin düşmanın olmak ister ki?"

'Maalesef birkaç tane var hâlâ sevgili dostum! Fakat dünyanın ta öbür ucundaki hükümdarların bile bizden korkacaklan an artık yakındır. Sonra da dünyanın tüm krallanndan ve hükümdarlarından, denizin öbür tarafında otursalar bile bize vergi ödemelerini talep edeceğiz."

Ebu Fazıl kararsızlıkla başını salladı.

"Sana inanıyorum, çünkü inanmak zorundayım. Fakat hâlâ anlayamadığım bir şey var: Nasıl oluyor *da* bu delikanlılar bir işaretin üzerine canlannı seve seve feda ediyorlar?"

"Çünkü ölecekleri anda cennetin kapılarının kendilerine ardına kadar açık olacağını biliyorlar."

"Bu hikâyeye inanmamı istemeyeceksin benden öyle değil mi?'

Hasan alaya bir tavırla gözünü kırptı.

"Doğruluğunu kendin kontrol etmek ister misin?"

"Allah beni fazla meraklı olmaktan korusun! Çünkü sen her şeyi yapabilirsin. Düşün hele! Beni cennetin gerçekten var olduğunu ikna etmeyi başarabilirsen, yaşıma, başıma ve ağrıyan kemiklerime aldınş etmeden, elimde bir hançer ile ilk gördüğüm kralın veya hükümdarın üzerine atarım kendimi."

Herkes gülüştü ve bu şaka ile toplantı son buldu.

Ertesi sabah Ebu Fazıl Alamut'tan ayrıldı. Devesi birbirinden değerli hediyelerle yüklenmişti.

Aradan daha yedi gün geçmemişti ki bir haberci tarafından Hasan'a Berkyaruk'un cevabı getirildi. Tüm şartlarını kabul ettiğini bildiriyordu. Olaylar sonradan şöyle gelişti: Tököştekin Rey şehrinde Berkyaruk'un sultanlığını ilan etti. İlk fırsatta Isfahan üzerine yürümeye karar verdiler. Tac ül-Mülk onlardan erken davranmak istedi ve birliklerini Sava üzerine gönderdi. İki ordu Hemedan ve Kharb arasındaki Barugcir'de karşılaştı. Tac üi-Mülk yenilerek tutsak edildi; Berkyaruk'un ilk işi de onun kafasını kestirmek oldu. Artık Isfahan yolunda bir engel kalmamıştı. Yeni yılın başlangıcın-

da şehrin surlarına dayanmıştı bile. Müteveffa baş vezirin ikinci oğlu Hasan birlikleriyle beraber Horasan'dan İsfahan'a gelmiş ve Berkyaruk'un ordusuna katılmıştı: Yeni Sultan onu kısa sürede veziri yaptı. Meliksah'ın dul karısının ordugâhını her geçen gün daha fazla adam terk etmekteydi ama kadının Berkyaruk ile anlaşarak barış yapmayı isteyecek kadar mantığı kalmıştı. Şimdi de Türkân Hatun saflarına katılmaya cesaret eden amcası Azerbaycan valisi ismail bin Yakutî üzerine yürüme vakti gelmişti: Onu tutsak ederek boynunu vurdurdu. Fakat tam bu meseleyi yoluna koymuştu ki Bin Yakutf'nin üvey kardeşi Tutuş Şam'da isyan bayrağı açtı. Halep valisi Aksungur'un yardımıyla, kısa zamanda, Antakya ve Musul'u ele geçirdi, hatta kazandığı basanlardan zafer sarhoşluğuna düşerek, ürkmüş olan halifeden kendisini sultan ilan etmesini bile istedi.

Bir anda imparatorluğun tüm sınır boylarında isyanlar patlak vermişti. Bağlı beyler ve hükümdarlar, birbirleri ardına bağımsızlıklarını ilan ediyorlardı. Hatta valiler bile merkezi yönetimin gücünü sarsacak davranışlarda bulunmaktan geri kalmıyorlardı. Kısacası, bir süre sonra, herkes, komşusuna savaş ilan etmeye başladı ve zavallı halife de kendisini tehdit eden herkesi sultan ilan etmek zorunda kaldı. Hatta öyle bir an geldi ki Bağdat'ta bir ay içinde üç veya dört değişik sultan adına hutbe okutulduğu bile oldu.

Hasan'ın harekete geçme vakti gelmişti artık.

Kendisine bağlı tüm kalelerin komutanlarını ve dünyanın dört bir yanından öğretisine sempati duyan herkesi Alamut'a davet etti.

Güzel bir kış akşamıydı. Alamut'a henüz kar yağmamıştı ama çevrede bulunan dağların zirveleri kalın beyaz bir tabakayla kaplanmışlardı. Dağlardan aşağı buz gibi bîr rüzgar esiyor ve insanı bıçak gibi kesiyordu fakat güneş dağlann üzerinde görünür görünmez hava yumuşamaya başlıyordu.

Davullar gümbürdemeye başladıklannda ortalık henüz karanlıktı. Herkes bir anda ayaklanmıştı. Askerler, fedaîler, subaylar ve sıradan müminler, tören elbiselerini giyiyorlardı. Ağızdan ağza dolaşan bir fısıltı, bugünün, Alamut tarihinin en önemli günü olduğunu bildiriyordu: Tüm zamanların sonuna kadar yürürlükte kalacak, muazzam önemli kararlar alınacaktı bugün.

Birinci namazdan sonra liderler ve önemli misafirler toplantı salonunda bir araya geldiler. Salonun zemininin hemen hemen tümü yastıklarla kaplanmıştı.

Hasan maiyetinde Büyük Daî'Ier olduğu halde, salona ayak bastı. Uzun, kusursuz beyaz cüppesi, ayak bileklerine dek inmekteydi. Harika güzellikte bembeyaz bir sank kafasını süslüyordu. Salonda bulunan herkes ayağa kalkarak büyük bir saygı ile Hasan'ın önünde eğildi. Hasan ise tek tek misafirlere hoş geldiniz dedi ve dostça gülümsedi. Sıra Mutsufer'e geldiği zaman, kızlarının durumu hakkında bilgi almak istedi: 'Kızlanm nasıllar? Hayatlarını kazanmak için yeterince çalışıyorlar mı?"

Mutsufer kızlar hakkında uzun bir övgü konuşması yaptı.

"İyi'" dedi Hasan. "Çalışmaya devam etsinler. Eğer uygun adaylar çıkarsa, onları evlendirmekte bir sakınca görmüyorum."

Mutsufer elinden gelenin en iyisini yapacağına söz verdi.

Misafirlerin arasında Reis Ebu Fazıl'i görünce, onu bir şaka ile selamlamaktan kendisini alamadı: "Son zamanlarda seni sık sık görmekten mutluluk duyuyorum. Acaba benimle beraber Alamut'ta kalmayı düşünmez miydin? Seni bahçelerimin bakımı ile görevlendirirdim. Seninle ilgilenecek birkaç güzel huri var elimde..."

"Teklifin için teşekkür ederim" diye cevap verdi yaşlı reis. "Fakat hakiki cennetin kapısını çalacağım günlerin pek de uzakta olmadıklarını hissediyorum..."

Aldığı cevap Hasan'in çok hoşuna gitmişti. Bunun üzerine, herkesten, rahat edecekleri bir yere oturmalarını rica etti.

"ismailîlerin dostları ve liderleri! Bugün sizleri buraya toplamamın nedeni artık mezhebimizin yapısı ve hedefleri hakkında açık ve kesin kararlara varmamızın vaktinin gelmiş olmasıdır. Bu kaleyi ele geçirmemizden sonra, yaptığımız her İşte başanlı olduk. Bu da, sağlam temeller atmış olduğumuzun bir göstergesidir. Ne kadar güçlü olduğumuzu, gerek savaşiardaki başarımızla, gerek de başka yöntemlerle ispat ettik. Emirnamelerimizin arasındaki uyum

ve kararlılığa rağmen, hâlâ bazı şeyleri bizim için pek açık değil. Özellikle de bundan sonra dış dünyaya karşı takınacağımız tavır haltkında kesin kararlar almış değiliz Ben bunun çok normal olduğunu düşünüyorum. Çünkü bir girişimin nihaî başansı daima ilk yapılan bir plan İle onun gerçekleşmesine yardımcı oian beklendik veya beklenmedik etkenlerin bir sonucudur. Bu kaleyi müteveffa sultandan ele geçirdiğimiz zaman, yaptıklarımızın tümünü, bize tam yetki vermiş olan Kahire halifesi adına yapıyorduk. Bunu yapmamız kesinlikle şarttı, çünkü o zamanlar, hemen hemen hiç kimse tarafından önemsenmiyorduk. Fakat şimdi durum kökten bir değişime uğramış durumda. En korkunç düşmanlarımız artık hayatta değiller. Kudretli Selçuklu İmparatorluğu çöküyor. Mısır çok uzaklarda. Buna karşın bizler kendimizi demir bir yumruk haline getiren atılımlar yaptık. Dünyanın başka hiçbir yerinde bulunamayacak müminler yetiştirdik ve eğittik, içlerindeki coşku artık bir efsane. Kararlılıktan aşılamaz. Kahire'nin onlar için anlamı nedir? Hiç! Peki ya Alamut onlar için ne ifade ediyor? Her şey..„ Dostlarım! Ben yaşlandım ve daha yapılacak çok şey var. Aranızdan ayrılmadan önce, öğretimizin tüm aynntılannın incelendiğini ve bu inceliklerin kâğıda geçirilerek, bizden sonra gelecek olanlara bırakılmak üzere hazırlandığını görmeyi çok isterdim. Düsturlarımızın, büyük bir ihtimamla, teşkilatımızın sekiz basamağına uydurulması gerekmektedir. Bilmelisiniz ki bugün kendimi, son kez olarak müminlerimize gösteriyorum. Yanndan itibaren kuleme çekilecek ve bir daha dışarı çıkmayacağım. Bu arada tekliflerinizi dinlemekten mutluluk duyacağım..."

Ebu Ali'ye doğru bir bakış fırlattı ve Büyük Daî hemen söze başladı: "Mehabetli önderim ve dostlanm-, öncelikle sîzlerden bir ricam olacak: Bana kalırsa da Kahire ile ipleri koparmanın vakti geldi; türn dünyaya kararlılığımızı göstermeli ve tam bağımsızlığımızı ilan etmeliyiz! Böylece hem gücümüzü herkese gösterecek, hem de bugüne dek bağımlılığımızı bahane ederek -iyi Persler oldan için- bizden uzak duranların sempatisini kazanacağız.

İsmaiîîlerîn önderi bu düşünceyi hararetle tebrik etti. Fakat Mutsufer Ebu Fazıl'a ürkek bir bakış fırlattı.

"Allah adına! Peki, Mısır'daki halifenin gerçekten de Ali ve Fatma'nın soyundan geldiğine inanan müminlerin ne diyeceğini düşündünüz mü hiç? Hepsi bize sırt çevirecekler!"

"Kendini üzme Mutsufer" diye teselli etti onu Buzruk Ümid. "Bu müminlerin bir faydaları yok. Fakat bizim dayanağımız olanların ise tek bir parolası var.- Alamut!"

"Mezhebimizin kuvveti, taraftarlarımızın sayılarına değil" diye belirtti Hasan "aksine onların yeteneklerine dayanmaktadır. Topraklarımız ne kadar geniş olursa olsunlar, kalelerimiz yeterince sağlam değillerse bir işe yaramazlar. Bulunduğumuz her yerin kesin efendisi biz olmalıyız. Kuvvetli olduğumuz her yerde bu böyle olmalıdır. Kahıre'den ayrılmak bizim doğumumuz anlamına gelmiyor. Bir çocuk yetişkin olmak istiyorsa annesi ile olan bağlannı koparmalıdır."

Mutsufer bu agklamalan kabul etti. Ebu AH ise yeni bir öneri yapıyordu: Hasan merkezi Alamut oian yeni bir devletin başı ve büyük önderi olmalıydı. Teklif oybirliği ile kabul edildi. Resmi bir şart düzenleyerek tam bağımsız bir ismailt devletinin kurulduğunu ve başkanının Hasan Ibni Sabbah olduğunu ilan ettiler. Orada bulunan herkes bu şartın altına imzasını koydu.

Hasan ayağa kalkarak kendisine duydukları güven nedeniyle orada bulunanlara teşekkür etti; sonra da Ebu Ali ve Buzruk Ümidi kendisinin yardımcılan ve mirasçıları olarak tayin etti: İlkini devletin iç işlerine, ikincisini ise diplomatik ilişkilerin idaresine memur etmişti. Söyleyecek son birkaç sözü daha kalmıştı...

"Bu şekilde bizi dış dünyaya bağlayacak olan düzeni kurmuş olduk. Şimdi de kudretimizin gelişimi ve kuvvetlenmesi meselesini ele almalıyız. Çünkü canlı ve sağlam kalmak isteyen yapı, hiç durmadan kendisini geliştirmek zorundadır. Zinde kalmak isteyen bir vücut gibi, hareket ve inkişaf halinde olmalıdır. Elimde civarımızda bulunan en güçlü kalelerin bir listesi var. Birçoğu bize katılmak için bir işaretimizi bekliyorlar. Davamız için önemli birer merkez olacaklar. Lamsir hisarını hepiniz bilirsiniz. Çok iyi bir konumda olmasına rağmen, bu aralar çok zayıf bir askeri birlik tarafından savunuluyor-, bizim askerlerimizin kutsal ateşlerine karşı koyabiî-

v

iTies; söz konusu biie olamaz. Buzruk Urnid gerekli yöntemleri kullanarak, orasını çok kısa bir sürede ele geçilebilir. Bu meseleyi, bizini için hayırlı bir şekilde sonuçlandıracağına eminim... Abdülmelik, sen genç ve cesursun, İsfahan yakınlarındaki Hahdis kalesini ele geçirmek için, kabı kabına sığmayan delikanlılardan birkaç tanesi, senin için yeterli olacaktır herhalde. Sultan orayı, ölümünden önce, sanki bizim için yaptırmıştı. Bu şekilde İranda hüküm sürmekte olan kral ve yöneticileri daha yakından kontrol edebili riz... Ve sana Ebu Ali, en zor, dolayısıyla da en çekici görevi lâyık gördüm. Sen benim mızrak basımsın. Suriye'yi tanıyorsun; Daha *öt\c\:* Massiaf kalesini, yani senin söylediğin gibi öteki Alamut'u gördüğünü biliyorum. O kale de zapt edilemez olarak kabul ediliyor: Fakat sen orasını zapt edeceksin. Yanına gerekli gördüğün kadar asker ve tedai alabilirsin. Bu arada memlekette hüküm süren kargaşalık nedeniyle, kalenin surlarının dibine kadar taciz edilmeden gelebilirsin. Geri kalan her şeyi sana bırakıyorum: Massiaf ele geçirilecektir. Orada Alamut örneğine göre bir fedai okulu kuracaksın. Uygun bulduğun tüm tedbirleri uygulamakta serbestsin Sadece verdiğin kararları sık sık bana bildirmeyi ihmal etine... Ve sen Bin Ateş, seni Büyük Daî ilan ediyorum. Huzisfan'a geri döne cek ve Zıı• Cumbadan kalesini yönetmeye devanı edeceksin. Kuzeydeki Kord Kuhy şehri ile civardaki tüm kaleleri zapt edeceğinden eminim nasıl olsa. Eğer çok özel bir mesele için bir fedaiye ihtiyacın okusa onu sana göndereceğim... Bu andan itibaren tüm kale komutanları Mezun Daî rütbesini alacaklar. Fakat hepsi de karargâhlarının en yakınında bulunan Büyük Daî'ye bağlı olarak faaliyet gösterecekler... Hepiniz teşkilatımızın yapısını biliyorsunuz. Gerekli talimatları hazıılaı hazırlamaz kalelerinize göndereceğim. Şimdi birliklerinize geri dönün. Ebu Ali, askerlere aldığımız tedbir leri anlat ve az soma onlara konuşacağımı bildir. Bugün beni son kez görecekler."

Ebu Ali'nin karşısında duran askerler, alınan kararları hayranlık ve sevinçle karşıladılar, özellikle Alamut'un bağımsızlık kararı büyük bir coşkuyla kutlandı. Yeni fetihlerin ve savaşların ilanı, onların sa

vaşçı ruhlarını da etkilemişti: Alamut duvarlarının, kendilerine çok dar geldiğini hissediyordu hepsi de.

Nihayet en üstteki terasta büyük önder göründü. Etraf bir anda ölüm sessizliğine bürünmüştü. Konuşmasına başlarken, sesi en arka saflarda bile yankılanıyordu: "Ismailîler! Müminler! Önderlerinizin bugün yaptığı toplantıda alınan kararları Büyük Daî size bildirdi. Gerçekten de artık çok güçlüyüz. Fakat davamızın başarısı sizlere, daha doğrusu sizlerin davamıza olan bağlılığınıza dayanmaktadır. Sizler doğrudan doğruya komutanlarınızın! emirlerine itaat ediyorsunuz, onlar da benim emirlerime itaat etmektedirler. Ben de, beni göndermiş olan yüceler yücesine itaat ediyorum. Doğrudan veya dolaylı olarak, hepimiz onun emirlerini yerine getiriyoruz. Artık günlük işlerinize geri dönün. Ve artık el-Mehdî'yi beklemeyin, çünkü el-Mehdî zuhur etmiştir!"

Son sözlerinin sebep olduğu şaşkınlık daha yatışmadan, ortadan kaybolmuştu bile. Toplantı salonuna giderek, orada bulunanlara veda etti. Sonra da Büyük Daî'ierle beraber dairesine çekildi.

"Az önce trajedimizin beşinci ve sonuncu perdesini oynadık" demişti Büyük Daî'lere o akşam üzgünce bir gülümseme ile. "Artık üzerimizde Allah'tan ve muammalı cennetinden başka bir şey yok. Her ikisi hakkında da hemen hemen hiçbir şey bilmiyoruz ve asla da öğrenemeyeceğiz. Bundan dolayı, içinde asla cevap alamayacağımız sorular bulunan defterimizi artık kapayalım. Bu andan itibaren, dünyayı olduğu gibi kabul edeceğim. Onun orta kararlılığı, bana tutmam gereken tek yolu gösteriyor. Bu sığınakta oturup en önemli bilmecenin çözümünü beklerken, dindar çocuklarımız için de en renkli masalları uydurmalıyım. Dünyayı tanıyan yaşlı bir adamın, kendisini efsane ve kıssa biçiminde takdim etmesine izin verilmiştir. Yapacağım başka ne iş kaldı ki? Sıradan müminler için dünyanın yaratılışı, cennet ve cehennem, peygamberler, Muharnmed, Ali, el-Mehdî hakkında bin bir türlü hikâye uydurmalıyım. Mümin sürüsünün hemen üzerinde, savaşan taraftarlarımız bulunuyor. Hayatımızı düzenleyen yasakların ve kanunların nedenini niçinini bilme hakkına sahipler. Onlar için bir kanun kita-

bı ile resimli bir ilmihal hazırlayacağım. Fedailer gizli bilgilen öğrenme hakkına sahip olacaklar. Onlara Kuran'ın gizli anlamlar taşıyan ve belli bir anahtara göre okunması gereken bir kitap olduğunu öğreteceğim. Fakat onların bir derece üzerinde bulunan daîler ise aslında Kuran'ın da hiçbir gizli anlam içermediğini öğrenecekler. Ve en yüksek dereceye ulaşmaya lâyık olduklarını ispat edenler, üzerine tüm binamızı inşa ettiğimiz korkunç düsturumuzu öğrenecekler: 'Hiçbir şey gerçek değildir, her şeye izin verilmiştir!' Bütün bu mekanizmanın iplerini ellerinde tutan bizler ise nihaî düşüncelerimizi kendimize saklayacağız."

"Kendini tüm dünyadan soyutlamak istemen ne kadar kötü!" diye üzüntüsünü belirtti Buzruk Ümid. "Tam da son basamağa ulaşmışken..."

"Önemli bir görevi yerine getiren bir insan, ancak ölüm vasıtasıyla gerçek yaşama başlar. Bu, özellikle peygamberler için geçerlidir. Yapılacak olan her şeyi yaptım ve artık biraz da kendime zaman ayırmanın vakti geldi. Eserlerim için bir daha doğmak üzere, insanlık uğruna öleceğim. Kendimi aşmak için başka bir yöntem düşünemiyorum. Sanırım sizler de benim gibi düşünüyorsunuz..."

Bir müddet sonra devam etti: "Bana, yaptığım bu işlerin anlam ve amaçlarını soracak olursanız, emin olun, bilmiyorum. İçimizdeki bir güç bizi giderek büyümeye zorladığı için, giderek büyümekteyiz. Aynen toprakta **filizlenen,** yeşeren ve sonunda meyve veren bir tohum tanesi gibi. Aniden var oluyoaız ve aniden yok oluyoruz... Bahçelerimize son bir kez göz atalım!"

Büyük Daî'lerle birlikte asansöre gitti ve aşağıya indiler. Muhafızlardan biri, onlar için küçük kayığı hazırlamıştı. Ebu Aii küreklere asılarak, onları bahçenin ortasındaki adacığa götürmeye başladı.

Ağaçlar yapraklarını, çayırlar *da* otlarını yitirmişlerdi. Görünürde ne bir yeşil, ne de bir çiçek vardı. Sadece koyu renkli bir selvi korusu, kışa karşı direniyordu.

"Şimdi birisini buraya yollarsan" dedi Ebu Ali "cennette olduğuna biraz zor inandırırsın onu."

"Dünya renklerden, ısıdan ve ışıktan oluşuyor" diye karşılık verdi Hasan. "Bunlar' bizim algılarımızın besinleridir. Tabiatın üzerine bir güneş ışığı düşmeye görsün, gözlerimiz her şeyi bambaşka görmeye başlar! Ve bu değişiklik, duygularımızda, düşüncelerimizde, nıh halimizde de birtakım değişiklikler meydana getirir. Hayatın ebedi mucizesi işte burada yatmaktadır, başka bir şeyde değil."

Apama onlara doğru geliyordu. "Kızlarımızın durumları nasıl?" diye sordu Hasan.

"Çok konuşuyor, çok çalışıyor, çok gülüyorlar... ve çok ağlıyorlar. Ama çok az düşünüyorlar."

"En iyisi. Aksi takdirde bir hapishanede oturduklarının farkına varabilirlerdi. Gerçi onun da bir zararı yok. Kadınlar haremlere ve hapishanelere alışkınlar. Onları ömürleri boyunca dört duvar arasına kapamak çok kolay. Kendilerini tutsak olarak hissetmedikleri müddetçe tutsak değildirler. Öyle insanlar vardır ki koskoca dünyamız bile onlar için bir hapishaneden başka bir şey değildir Çünkü onlar, kainatın sonsuz boşluğunu görmektedirler, milyonlarca yıldızı ve evreni seyretmektedirler ama bunlann kendilerine ebediyen yasaklandığını bildikleri için, idrak ettikleri şey onları düşünülebilecek en büyük köleler haline getirmektedir: Zamanın ve mekânın köleleri."

Terk edilmiş yollarda sessizce yürüdüler.

"Demek ki bu terk edilmiş cennette yeni bir şey olmadığını söylüyorsun!"

"Evet. Birkaç bebek beklememizin dışında..."

"Onlara ihtiyacımız var. Her şeyin yolunda gitmesine dikkat et." Sonra tekrar Büyük Daî'lere döndü: "Bu çocuklar, babaları tarafından annelerinin cennette yaşayan huriler oldukları inancıyla büyütülen tek varlıklar olacaklar."

Havuzun etrafında dolaştılar. "Önce bahar gelecek, sonra da yaz" diye devam etti Hasan. 'Tabiat bu bahçelere eski ihtişamını geri verene kadar, kışı sıcak ve sağlıklı olarak atlatmaya çalışın. Biz de odalarımıza çekileceğiz. Gökyüzü şüpheli bulutlarla kaplandı, belki deyann kar yağacak. Soğuk geliyor, büyük soğuk..."

Tekrar kaleye döndükleri zaman Hasan iki arkadaşına veda etti: "Dünyanın kaderi, güneşin etrafında binlerce ve binlerce kez dön-

mek - genç dünyamız daha yarım dönüşü bitirmedi bile. Ama buna rağmen güneşin altında çok şeyin değişmiş olduğunu söyleyebiliriz". Iran İmparatorluğu artık yok. Bizim mezhebimiz ise karanlıklardan sıyrıldı. Acaba kaderi nasıl olacak? Bilemiyoruz. Üzerimizdeki yıldızlar susuyorlar."

Arkadaşlarını son bir kez kucakladı. Sonra da gözden kayboldu.

Dairesine kapanarak bu dünya için öldü.

Fakat efsanelerde ebediyen yaşayacak.

YAZAR ÜSTÜNE...

Hasan Sabbah ve Alamut Kalesi efsanesi Türkçe okuyan okur tarafından çok yakından bilinmektedir. Kitabımızın dünya okurlarına sunulmasında belirleyici bir öneme sahip olan Fransız Phebus Yayınevinin sahibi değerli yayıncı Jean-Pierre Sicre, yazar Wladimir Bartol hakkında kitabın orjinaline bir *sonsöz* yazmıştır. Biz, kitap hakkındaki, Hasan Sabbah ve Alamut Kalesi hakkındaki değerlendirmeleri, kitabı okuyan okura bırakarak ve değerli yayma Jean-Pierre Sicre'nin de hoş görüsüne sığınarak, yazısından, yazarı tanıtan bazı bölümleri buraya alıyoruz.

Değerli yayıncı jean-Pierre Sicre, Wladimir Bartol'u şöyle anlatmaktadır:

"... 1903 yılında Trieste civarında küçük bir Sloven şehrinde dünyaya gelmiştir. Wladimir Bartol, Fransız kültürü almış olan anne ve babasının etkisiyle, yirmili yıllarda Sorbon'da tahsil gördü. Yüksek öğreniminin büyük kısmını, anayurdunun başkenti olan Ljubljana şehrinde tamamladı. Öğrenim gördüğü dallan, bakış açılarına göre, gelişigüzel veya ansiklopedik olarak tanımlamak mümkündür: Felsefe, psikoloji (Bartol, Freud'un o zamanlar pek tanınmamış olan eserini çok erken yaşlarda keşfetmişti), biyoloji (Bartol tüm yaşamı boyunca kelebeklerin yaşamlarına hayran kalmıştır), dinler tarihi. Kısacası, son savaştan önce yoğun anlaşmazlıklar tarafından parçalanmış bir ülke için, hiç de uygun olmayan bir eğitim. Ljubliana, otuzlu yıllarda zıt ideolojilerin birbirleriyle şiddetle çatıştıkları bir şehir olmuştur. ...

ilk eseri olan Alamutu 1938 yılında ana dili olan Slovence ile kaleme alarak tamamladı. II. Dünya Savaşı'nın karışık ortamında, umduğu ilgiyi bulamadı kitabı. Hatta el altından satılacak kadar tehlikeli bir kitap olarak kabul edildi uzun süre. Bartol, savaş yıllarında vatanını işgal eden Alman ve İtalyan faşistlerine karşı mücadele etti.

«

Savaştan sonra kurulan Yugoslavya da istediği ortamı bulamadığı için 1946 ile Î956 yıllan arasında on yıl boyunca ikâmet edeceği Trieste'ye yerleşti. 1956 yılında geri dönerek Alamut'u bir kez daha yayınlamayı başardı. 1960 yılında Yugoslavya Yazarlar Birliği başkanlığına seçilerek, nihayet layık olduğu itibara ulaştı. Kitabı ise 1967 yılındaki ölümüne kadar bir daha yayımlanamadı; herkes tarafından baş eseri olduğu kabul edilmesine rağmen, sadece 1980 ve 1984 yıllarında iki baskısı yapabildi.

Son yıllarda pek çok yabana dile çevrilerek bu ülkelerde basılmıştır. ."

Atilla Dirim
(Çevirmen)